

QUEED

A NOVEL

**Henry Sydnor
Harrison**

ဝင်းတင် မြန်မာပြန်သည်

(၁၉၇၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ဒုတိယအကြိမ်)

ဟံသာဝတီသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ် (ဦး) ဝင်းတင် ဘာသာပြန်သော

စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း ကြိုတင်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် - ၉၄၈

၁၉၇၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ
ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၀

ပန်းချီ
ကိုကျော်ညွန့်
(ယခု စာအုပ် မျက်နှာဖုံးပါ ဆရာကြီး ဦးဝင်းတင် ပုံတူပန်းချီ - မင်းကျော်ခိုင်)

ဘလောက်
လွင်၊ ၃၄ လမ်း

အဖုံးရိုက်
ကာလာ လှဖေ၊ စိုးမိုးမိတ်ဆက်

စာအုပ်ချုပ်
စုစုလှိုင်

(၁၆ ကျပ်)

ဦးညွန့်လွင်၊ ယမင်းစာပေ (၀၅၀၇)
၁၉၂၊ ၃၉ လမ်း၊ ရန်ကုန်က ထုတ်ဝေ၍

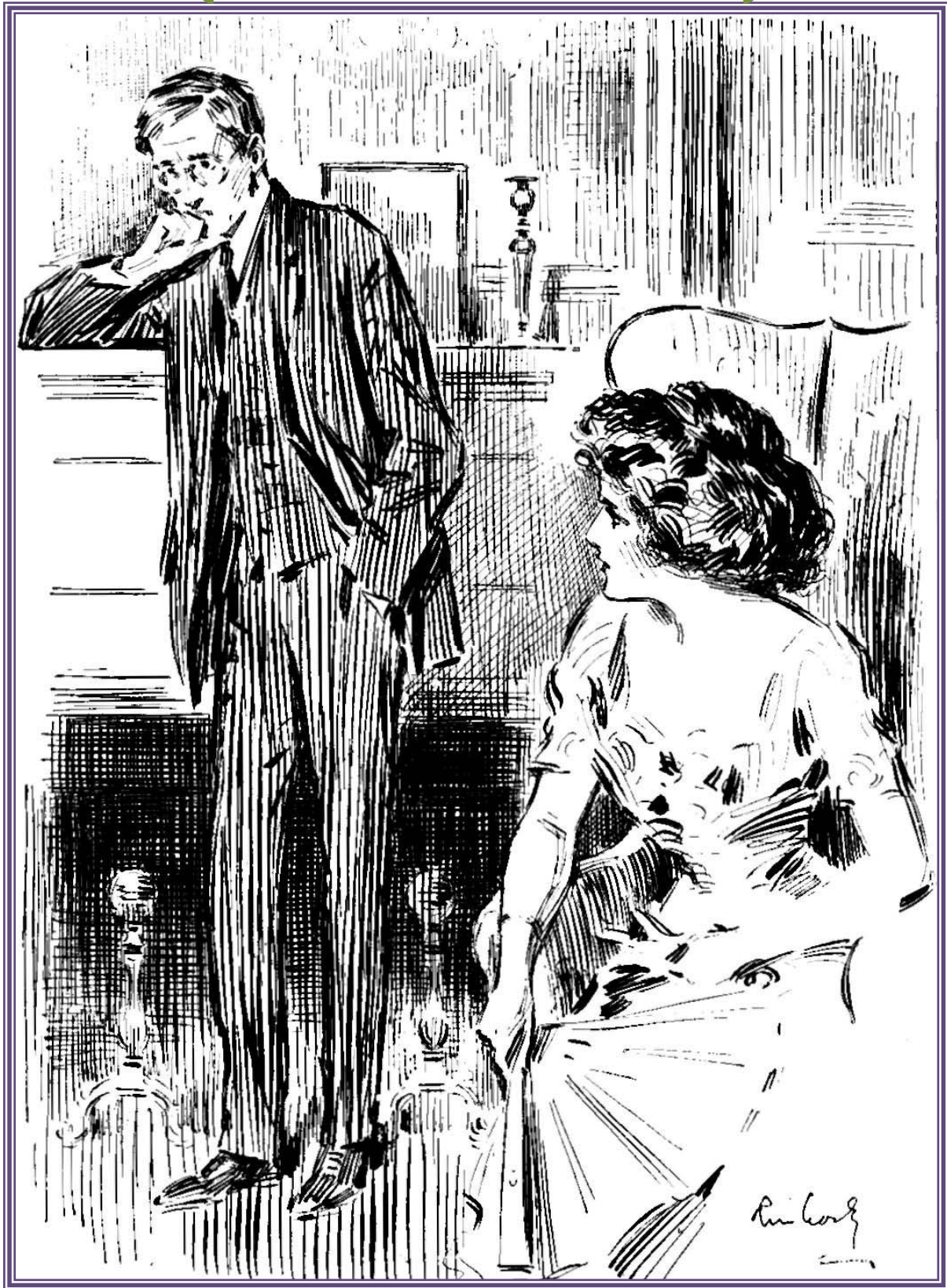
ဦးစံလှ၊ စိုးမိုးမိတ်ဆက် ပုံနှိပ်တိုက်
(၀၂၂၀၉)၊ ၁၄၆၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

Henery-Sydnor-Harrison ရေးသားသည့်

Queed ကို

ကို အမည်ဖြင့်
ဝင်းတင် မြန်မာပြန်သည်။

(ဝင်းတင် မြန်မာပြန်သော "ကွီ")

၁၉၇၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာမှာ ယမင်းစာပေက ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေတဲ့ ဟံသာဝတီ ဦးဝင်းတင်ရဲ့ "ကွီ (Queed)" ဘာသာပြန် စာအုပ်ကို မြန်မာ ကျူးပစ်ဖိုရမ်မှာ စာအုပ် အစမှနေ စာမျက်နှာ ၁၄၅ အထိကို 'ဘေးထွက်' (Sideeffect) ကလည်းကောင်း၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကို 'ငယ်လေးအောင်' (NgelayAung) ကလည်းကောင်း ပြန်စာစီ စာရိုက် တင်ပေးထားရာကနေ ပြန်လည်ကူးယူ ဖော်ပြလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ အမှာ

"ဟော ဒီမှာ 'ကွီ' ဘာသာပြန် ခင်ဗျ"

ကျမ အလုပ်ခန်းထဲသို့ စာရေးဆရာ မြသန်းတင့်သည် 'ကွီ' ဘာသာပြန် စာမူကြီးကို ပိုက်ဝင်လာကာ ကျမ စားပွဲပေါ်၌ ပုံချရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျမမှာ စာမူထပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ မြသန်းတင့်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်ဖြင့် တအံ့အသက်ရှူ မှားလောက်အောင် ကြက်သေ သေနေသည်။

"ကိုဝင်းတင် ဘာသာပြန်ထားတယ်။ ဒေါ်မမလေး အမှာရေးပေးဖို့ ကျနော့်ကို ပေးခိုင်းလိုက်တယ်"

ကျမ ကြာရှည် ကြက်သေ သေမနေစေရန် သူက ဆက်ပြောပြသည်။ ကိုဝင်းတင်ဟု သူပြောလိုက်မှပင် ကြက်သေ သေနေသော အရှိန်တို့သည် တစစ ပြေ၍သွားသည်။ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း၌ 'ကွီ' စာအုပ်ပျောက်ဆုံးမှုဖြင့် စာဖွဲ့ခဲ့သော ကိုဝင်းတင်၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရပြီးကတည်းက 'ကွီ' ပေါ်၌ စွဲလန်းသူများတွင် ကျမ တဦးတည်း မဟုတ်ဘဲ ကိုဝင်းတင် တဦးပါ အဖော်တိုးလာသည်ဟု အစွဲအမြဲ မှတ်သားခဲ့သည်။ ထိုမှတ်သားထားသော အမှတ်ထားမှုကြောင့် ဘာသာပြန်သူ "ကိုဝင်းတင်" ဆိုတော့မှပင် ကြက်သေသေနေသော အရှိန်တို့ ပြန်၍ ပြေသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

'ကွီ' စာအုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်မှ အကြိမ်ကြိမ် ကျမ ကြော်ငြာခဲ့ဖူးသည်။ ဘာသာပြန်လိုသော ဆန္ဒစောခြင်းကြောင့်သာ ကြော်ငြာပြီးရင်း ကြော်ငြာနေသည်။ စာအုပ်ထဲ၌ကား ကိုးကားညွှန်းဆိုထားသော အချက်အလက်များ၊ စကားလုံး ဝေါဟာရများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို ရှာဖွေ စုဆောင်း ရှင်းလင်းပြရမည့် လုပ်ငန်းသည် အချိန်ပေးရမည့် မောစရာ နောက်ဆက်တွဲ လုပ်ငန်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် စိတ်ရှိတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြံကြာချင်တိုင်း ကြံကြာနေ ခဲ့သည်။

ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း၌ "ကိုဝင်းတင်" ၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုရပြီးနောက် "ကိုဝင်းတင် ဘာသာပြန်ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ" လို့ တောင့်တမိဖူးခဲ့သည်။

'ကွီ' ဘာသာပြန်ရေးကိစ္စသည် ဘယ်သောအခါမှ ဖယ်ရှား၍မရအောင် ဘဝသက်တာတွင် လုပ်စရာ ကျန်နေသည့် တာဝန်တရပ်ကဲ့သို့ ကျမ ခေါင်းထဲ၌ ထာဝစဉ် သံမှိုစွဲလျက်ရှိသည်။

ဘာသာပြန်ရန် တာဝန် ပျက်ကွက်ခြင်းဖြင့် သံသရာရည်ကြာလာစဉ် သားသမီး သုံးယောက်အနက် မောင်မိုးဟိန်ကို 'ကွီ' စာအုပ် ပေးအပ်ပြီး ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရမည်။ မဖြစ်ဖြစ်အောင်ပြန်၊ ငါပါ ဝိုင်းကူညီမည်ဟု ပြောဆို ပေးအပ် လိုက်သည်။

မောင်မိုးဟိန်း ဖတ်နေပြီဟု သိရသည်။ ဘာသာပြန်ရန် စုဆောင်းရမည့် အချက်အလက်တွေအတွက် အချိန်ကြာနေ သည်ဟု ညည်းသံကြားရသည်။ မောင်မိုးဟိန်း အချိန်ကြံကြာနေ၍ ထပ်မံ၍ တိုက်တွန်းသည့်အခါ စနေပါပြီဟု အဖြေ ပေးသည်။

ကိုမြသန်းတင့် 'ကွီ' စာမူကြီးကို ယူလာသည့်အခါ၌ စာမူကြီးကိုကြည့်ကာ ကျမ၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား ပြောဖွယ်ရာ မရှိပေ။ ချက်ချင်းပင် မောင်မိုးဟိန်းကို ဟစ်ခေါ်ကာ "ဒီမှာကြည့်" ဟု ပြလိုက်သည်။

မောင်မိုးဟိန်းသည် ကျမ အလိုပြည့်မှုကို ဝမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ဘက်မှ အချိန်ကြံကြာ နေမှုကြောင့် အံ့ဆွဲထဲမှ သူ့ဘာပြန်ထားသော စာရွက်များကို ဆွဲထုတ်ယူလာကာ ကိုမြသန်းတင့်ကို ပြလျက် "ကျနော် ပြန်မလို့ စထားတာ" ဟု ပြောသည်။

အနှစ်နှစ် အလလ ကျမ ခေါင်းထဲ၌ စူးဝင်နေသော သံမှိုကြီးကို ဘာသာပြန်သူက ဆွဲနှုတ် ဖယ်ရှားပေးသည့်အတွက် ကျမ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပုံမှာ စာအားဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ခြင်းပင် မစွမ်းပေ။

စာမူကြီးကို ပေ့၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ တညလုံး ညနှစ်ချက်အထိ ဖတ်သည်။ နောက်တနေ့ နေ့တဝက် မပြီးမချင်း ဆက်ဖတ်သည်။ ဝတ္ထုဆုံးလျှင် မျက်လုံး ညောင်းညောင်းဖြင့် ခတ္တအနားယူရန် မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်မှ ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာသော ဧရာဝတီသင်္ဘောကြီးသည် တရေးရေး ပေါ်လျက် ရှိသည်။

သင်္ဘောထွက်လာပြီးနောက် အေးမြသော မြစ်ပြင်လေသည် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လာသည်။ သင်္ဘောဦးခန်း အံ့ဆွဲ တံခါးကို ဦးချစ်မောင်က ဆွဲ၍ ပိတ်ပေးနေခိုက် ကျမလည်း အိမ်နှင့် ခွဲလာခဲ့သော အဖြစ်ကို ရင်နှင့်အောင် ခံစားလျက် ရှိသည်။

သင်္ဘောဦးခန်းထဲ၌ ကျမတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးသာ ပါသည်။ လက်ထပ်ပြီး အိမ်၌ သူနှင့် ဂု ရက် နေခဲ့ကာ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သော သတို့သမီး ပူပူနွေးနွေးဖြစ်သည်။ သတို့သမီး၏ မရွှင်လန်းသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ သတို့သားလည်း မျက်နှာမကောင်းပေ။

"တင်လေးတော့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် တကယ် ဆင်းရဲတော့မှာပဲ။ ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဘူး"

သတို့သား စိတ်ကောင်းစေအောင် ကျမ စိတ်အားတင်း၍ ပြန်ပြောသည်။

"ကိုကိုအတွက် ဘာမဆို စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ် ရှိပါတယ်။ အားလုံးလဲ စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီ၊ မပူပါနဲ့"

ကျမအား တစုံတရာ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ "ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ" ကျမ ထပ်မေးလိုက်သည်။

"တင်လေးဆီက ဒီစကားကြားရတော့ စာအုပ်ထဲက ရှာလီဝေလင် ဇာတ်လိုက် မိန်းခလေးကို အမှတ်ရ နေတယ်"

"ဘယ်လို မိန်းခလေးလဲ။ ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းလဲ"

"ဘယ်လို ဇာတ်လမ်း၊ ဘယ်လို ဇာတ်ကြောင်းဆိုတာ အခုတော့ မပြောလိုသေးဘူး၊ စောင့်ပါဦး။ အခုပြောတာထက် ကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်သိသွားတော့မှ ပိုကောင်းပါတယ်လေ"

ရှာလီဝေလင် ဆိုသော မျက်နှာဖြူ မိန်းခလေး၏ အမည်နာမသည် ထိုည ထိုသင်္ဘောပေါ်၌ စ၍ ကြားဖူးသော နာမည် ဖြစ်သည်။ နာမည်အပြင် ဘာမှ ပို၍ မသိပေ။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မကြာမီ (၃၂) လမ်း စာအုပ်ချုပ်ဆိုက်မှ အဖုံးသစ် ချုပ်ခိုင်းထားသော 'ကွီ' စာအုပ်ကို တွေ့ရသည်။

"လမ်းဘေးအဟောင်း စာအုပ်ဆိုင်တဆိုင်က တွေ့လို့ ကိုကို ဝယ်ဖတ်တယ်။ ဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီး စာအုပ်ထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ တထပ်ထဲတူနေတဲ့ အချက်တွေ တွေ့ရတာ သိပ်အံ့ဩမိတယ်။ ဒီစာအုပ်ထက် အသံစွဲအောင် ခိုက်သွားတဲ့ စာအုပ်ရှိ ကို မရှိသေးဘူး"

'ကွီ' စာအုပ်ကို ကျမ တရိုတသေ သိမ်းလိုက်သည်။ တခါတရံ ဟိုလုန့် ဒီလုန့် ဖတ်ကြည့်သည်။ စာအုပ်ထဲ၌ ရှာလီဝေလင် ဆိုသော မိန်းခလေး၏ နာမည်ကို တွေ့လိုက်၍ စိတ်ဝင်စားကာ မေးကြည့်သည်။

"သင်္ဘောပေါ်မှာပြောတဲ့ ရှာလီဝေလင်ဟာ ဒီ 'ကွီ' စာအုပ်ထဲက ရှာလီဝေလင်လား"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ အချိန်ရရင် ဖတ်ကြည့်ပါ"

ရှာလီဝေလင်အကြောင်း သိချင်သောကြောင့် ဖတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ စာလုံးသေသေး စာမျက်နှာ ၄၀၀ ကျော် သည့်အပြင် အချို့ စကားလုံးများမှာ အဓိပ္ပာယ်သိရန် ခက်နေသည်။ မကြားဖူးသော စကားလုံးတွေ များလွန်း၍ သူ့ကို မေးကြည့်သည်။

ခရစ်တော်ရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာများကို ညွှန်းထားကြောင်း၊ အချို့မှာ ဂရိစကားနှင့် လက်တင်စာပေ ဝေါဟာရများဟု ပြောပြ ၍ ဖတ်ဖို့ရန် စိတ်မရှည်နိုင်ခြင်းကြောင့် စိတ်အားထက်သန်ခြင်းနည်းကာ သိမ်း၍သာ ထားလိုက်သည်။

ဂျပန်ခေတ် ပြည်လမ်းရှိ စစ်ကာလအတွင်း ဆဋ္ဌမမြောက် ပြောင်းရွှေ့ရသော အိမ်ကြီးသို့ ရောက်မှ ဘီရိုထဲတွင် သူ မမြင်အောင် လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော ပစ္စည်းများကို သူတွေ့ရှိသွားသည်။

သူ့အကြောင်းကို "ကျမ ခင်ပွန်း" အမည်တပ်၍ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးရန် စုဆောင်းလာသော သူနှင့် ပတ်သက်သမျှ အချက်အလက် အကြောင်းအရာ မှတ်စု မှတ်တမ်းများ၊ ဂျပန်ခေတ်အတွင်း လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်နေရသော ထောက်လှမ်း ရေးလုပ်ငန်းမှ အချို့ အရေးကြီးသော အချက်အလက်များ၊ ထို့အပြင် သူ့အသက် ၂၆ နှစ်၌ မည်မျှ ဆံပင်ဖြူနေ ကြောင်းကို သားသမီးများ ကြီးလာလျှင် ပြချင်၍ ဆံပင်ကိုက်တိုင်း စုသိမ်းထားသော သူ့ဆံပင် အထုပ်များဖြစ်သည်။

ထောက်လှမ်းရေး အထူးသတင်းများကို မလုံခြုံဘူး ဆိုကာ အတင်း မီးရှို့ခိုင်းသည်။

သူ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးရန် စုဆောင်း ရေးမှတ်ခဲ့သော မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးကို လှန်ဖတ်ပြီးမှ ကျမကို မေးသည်။

"ဒါတွေကို ဘယ်လို အသုံးချမလို့လဲ"

"ကိုကို အတ္ထုပ္ပတ္တိ တနေ့ ရေးချင်လို့၊ စု ရေးမှတ်ထားတာတွေ"

သူသည် ကြက်သေသေကာ ကျမအား ငေးစိုက်လျက် ကြည့်နေပြီးမှ အသံထွက်လာသည်။

"ကိုကိုလည်း တင်လေး အကြောင်းကို 'My Wife' လို့ ရေးမယ်။ ကိုကိုပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ အကြွေး တွေမှာ 'ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး' ဆိုတဲ့ စာအုပ်တအုပ်ကိုပါ အကြွေး ထည့်မှတ်ထား။ ရေးကို ရေးမယ်"

ကျမက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ "ဒီအကြွေးမဆပ်ခင် အတိုးရော ရမှာလား။"

သူသည် ဘီရိုထဲ၌ လျှို့ဝှက်စွာထားသည့် ပစ္စည်းများနှင့်အတူ တကွထားရှိသော 'ကို' စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

"အကြွေး မဆပ်ခင် အတိုးအရင်ပေးမယ်။ လာ လာ"

ကျမကို အိမ်အောက်ထပ်သို့ခေါ်ခဲ့ကာ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ 'ကို' စာအုပ်ကို မြန်မာလို ဖတ်သွားသည်။ ရှေ့စာမျက်နှာ သုံးလေးရွက်လောက်တွင် ဝတ္ထု နားထောင်ခြင်းထက် သူ့ကို ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စား နေသည်။ မြန်မာ စာအုပ်တအုပ်ကို ကိုင်၍ ဖတ်ပြနေသည့် အတိုင်းပင် ဖတ်ပြနေသည်။

အိမ်ကိစ္စ အလုပ်များရှိ၍ ထလုပ်လျှင် "မပြီးသေးဘူးလား မြန်မြန်" ဆိုကာ တကောက်ကောက် လိုက်လာလျက်လည်း ဖတ်ပြသည်။ တခန်း နှစ်ခန်းဆုံးသွားသောအခါ၌ မြို့ထဲမှ သူပြန်ရောက်လျှင် စာအုပ်ကို သူလက်ထဲ၌ထည့်ကာ ဖတ်ခိုင်းရသည်။ နေ့စဉ် မြို့ထဲသွားသည့် အချိန်အခိုက်အတန့် ဖြတ်ထားရသည်ကိုပင် ဆန့်တင့်ငဲ့ဖြစ်လျက် စာအုပ်ကို အစွဲကြီး စွဲနေတော့သည်။

မြန်မာလို ဖတ်ပြနေရင်း စာအုပ်ထဲ၌ နားလည်ရန်ခက်သော စကားလုံးဝေါဟာရများ၊ ဂရိလက်တင် စာပေစကားတို့နှင့် ဆက်စပ်သော အချက်များကို တပါတည်း အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြောသွားသည်။

'ကွီ' သည် ဝေါဟာရ စကားလုံးကြွယ်သော သိပ္ပံပညာရှင် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ရှာလီဝေလင် ကပင် ဝေါဟာရ ကြွယ်မှုကို အောချထားရသော ဒေါက်တာ ပါရဂူလေးဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုကို စွဲလန်းစွာ အာရုံစိုက်လျက် နားထောင် ခံစားနေခိုက် ဝတ္ထုထဲ၌ ပါလာသော ဝေါဟာရ စကားလုံးတလုံးအတွက် ရှင်းလင်းပြောချက်များ ရှည်လျားလှခြင်းကြောင့် အတော်အောင့်အည်း စောင့်ဆိုင်းနားထောင်ရသည်။ ညွှန်းဆိုထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း ရှင်းသည့်အခါလည်း မပြီးနိုင်တော့။

"ဟားဘတ်စပင်ဆာ" ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်၊ "သောမတ်(စ)ဟင်နရီ ဟင်စလီ" က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်၊ "ချားလ် (စ်) ရောဘတ်ဒါဝင်" က ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ "ဂျွန်စတီးဝင် မီလ်" က ဘယ်သူ၊ "ဒေးဗစ်ဟွန်း" ဆိုတာက ဘယ်ပြည် သား၊ ဘယ်လိုပညာရှင်၊ "ဂျွန်ဖစ်" ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ...

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတ္ထုပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်တို့ကို သတ္တရာဇ် ခုနစ်နှင့်တကွ ရှင်းပြောနေသောကြောင့် ဇာတ်လမ်းကိုသာ မဲ၍ သိချင်ဇောဟုန် ပြင်းပျနေသော ကျမမှာ သည်းမခံနိုင်ဘဲ တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြစ်နိုင်သမျှ ချုံးပြောရန် အလောတကြီး တောင်းပန်မိသည်။

"စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပြုံးကနဲ မသိနိုင်တဲ့ စကားလုံးတွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒါတွေ ရှင်းမပြရင် အရသာ မပြည့်စုံဘူး။ ရှင်းနိုင်မှ ပိုပြီး အရသာ ပြည့်စုံပြီး ပိုပြီး လေးနက်တယ်"

စာအုပ်ထဲ၌ သူ့စိတ်ကြိုက်နှင့် တွေ့ထားသော အချက်များကို မင်နီ မင်ပြာတို့ဖြင့် ရောင်စုံခြစ်ထားသည်။ မြန်မာလို ဖတ် သွားပြီးမှ ...

"သူ့အင်္ဂလိပ်မူအတိုင်းက ဒီလိုရေးထားတယ်" ဆိုပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်စာအတိုင်း ဖတ်ပြုပြန်သည်။ ဤစာပိုဒ်ကို စောစော က မြန်မာပြန်ချက်ထက် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာသော အသစ်စကားလုံးဖြင့် ပြောင်း၍ မြန်မာလို ဖတ်ပြု သွားပြန် သည်။

ဤစာအုပ်ကို လေးငါးရက် ဆက်၍ ဆုံးအောင် နားထောင်လိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံး အပြီးသတ်သွားသည့်ညကား ဗုံးကျင်းထဲမှ ညတချက်လောက် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ဖတ်သွားရာ ည ၃ နာရီတွင် အပြီး သတ်သွားသည်။

သူသည် ပြီးဆုံးအောင် ဖတ်ပြီး ကျမကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျမမှာ ဝတ္ထုဆုံးပြီး ခံစားချက်များ ပြင်းပျစွာဖြင့် တစုံ တယောက်က ရိုက်နှက် ထုထောင်းသကဲ့သို့ပင် ပုံပျက်ပန်းပျက် နွမ်းနယ် ပျော့ဖတ်နေသည်။

"ဘယ်လိုလဲ တင်လေး။ ကြိုက်ရဲ့လား"

အိမ်ထောင်ကျစ သင်္ဘောပေါ်၌ ကြားဖူးခဲ့သည့် ရှာလီဝေလင်၏ နာမည်ကို အိမ်ထောင်ကျပြီး ဂျပန်ခေတ်ရောက်၍ ခလေးသုံးယောက် မိခင်ဖြစ်တော့မှပင် ရှာလီဝေလင်နှင့် ကျွမ်းဝင်ရသည်။ ရင်ထဲ၌ ခံစားချက် အကြောင်းအရာ အဖုံဖုံတို့ မချိမဆန့် ပြည့်သိပ်နေ၍ "ကြိုက်ပါတယ်" ဟု တလုံးသာ ပြောနိုင်သည်။

'ကွီ' စာအုပ် မြန်မာဘာသာပြန်သည် လေထဲတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လက်ရေးတို့ မတတ်ခဲ့ လေခြင်း၊ ပြောသမျှ လိုက်မရေးမိ လိုက်လေခြင်းဟု အချိန်လွန်မှ နောင်တရကာ ပျောက်သွားသော မြန်မာဘာသာ ပြန်ကို နှမြောပြီးရင်း နှမြောရင်းဖြင့် စိတ်ထဲ ပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်။

"ဘယ်လို ကြိုက်တာလဲ။ ဒီစာအုပ်နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး တင်လေးရဲ့ ခံစားချက်၊ ဝေဖန်ချက်တွေကို ကြားချင်တယ်။ ပြောစမ်း ပါ။"

"ပြောစရာတွေက အများကြီးပဲ ကိုကိုရယ်။ များလွန်းလို့ ဘယ်ဟာကစပြီး ပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး"

"ပြော ပြော၊ တချက် စပြော"

နွမ်းနယ် ပျော့ခွေးနေသော ကျမထံမှ ကြားရမည့်စကားကို သူသည် စိတ်ထားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

"ကိုကို တင်လေးနဲ့ မတွေ့ခင် 'ကလင်ကာ' လို့ လူမျိုးနဲ့ မတွေ့ခဲ့တာ နာတာပဲ။ တွေ့များ တွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်မိတယ်"

သူသည် လှိုက်လှဲစွာ ရယ်မောလျက် ရှိသည်။

သူလိုလူ ဝတ္တုတွင် ကျမ ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း အသက် ၂၆ နှစ် အရွယ်၌ အသက် ၄၀ ခန့်ထင်ရအောင် အိုစာရုပ် ပေါက်ကာ ဆံပင်များ ဖြူပြီးလျှင် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လွန်းခြင်းကြောင့် ကျမမှာ စညားကတည်းက သေသွားသည့် အထိ ပါပင် အိမ်သာဝင်ပါ။ ရေချိုးပါ။ အချိန်နဲ့ စားပါ။ အချိန်နဲ့ အိပ်ပါဟု နေ့စဉ် အမြောက်ဖောက်ရသော ဒုက္ခ၊ အသနားခံရ သောဒုက္ခ အတော်ကြီးမားခဲ့ရသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမ ဖြစ်တော့မှာပဲဟု တဖွဖွပြောမိသည်။ ကျမထင်ခဲ့သည့် အတိုင်းပင် အသက် ၂၈ နှစ်တွင် မုဆိုးမ ဖြစ်ရသည်။

"ကိုကိုနဲ့ တူတဲ့ အချက်တွေ သွားတွေ့ရလို့ ကိုကို ဖတ်စက အတော်အံ့ဩရတယ်။ ကိုကိုနဲ့ တူတဲ့ အချက်တွေ တင်လေးကော မြင်ရဲ့လား"

"မြင်ပ မြင်ပ"

"ပြောပါဦး၊ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး"

"ဇာတ်လမ်းကျောရိုးကို ကြည့်ရင် 'ကို' ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်နဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဆင်တာတွေ တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ခံကား တွေကတော့ ဘယ်တူမလဲ။ ကွဲတာပေါ့"

"ဘယ်လိုကွဲတာ မြင်သလဲ။ ကြားစမ်းပါရစေ။ ပြောစမ်းပါဦး"

"ဟင်နရီဂျီ ဆာဖေရဲ့သား 'ကို' ရဲ့ အဖေ ကံအကျိုးပေးပုံက တမျိုး၊ ဗမာပြည်က ဦးချစ်မောင် ဆိုတဲ့ 'ကို' ရဲ့ အဖေ ကံအကျိုးပေးပုံက တမျိုး"

ကျမ ဝေဖန်သံကြား၍ သူသည် တိတ်ဆိတ်သွားကာ ကျမကို ညင်သာစွာပင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူသည် ကိုးနှစ်သား အရွယ်ကစ၍ မျိုးချစ်စိတ် ကြီးမားရန် သန္ဓေတည်ပြီးသားဖြစ်သည်။ သူသည် ရွှေကျင်ဝန်ဦးကြင်၏ မြစ် ဖြစ်ရကား ရွှေကျင်ဝန်ကြီး ဦးကြင် တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသွားသောအခါ ဝန်ကြီး ဦးကြင်၏ မိသားစု ဟင်္သာတဆိပ်ကမ်း စူရတီလူမျိုး အကောက်ဝန်က သူ့အဖွားကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်၍ သူသည် မူဆလင် အနွယ်ထဲ၌ မျိုးဆက် ဖြစ်ပွား လာခဲ့ရသည်။ အသက် ၉ နှစ် အရွယ်၌ သူ့ဖခင်က သူ့အား ပလီတက်၍ မူဆလင်ဘာသာ သွင်းပြီး ရှင်ပြုရန် အစီအစဉ် ရှိသည်။ သူမိခင်သည် မျိုးမတ်မျိုးအနွယ် ဗမာ့သွေးပါ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ခြင်းကြောင့် သားအမိ နှစ်ယောက် ဘာသာသွင်း မခံရအောင် ကြိတ်၍ ကြိတ်၍ ကြည့်ကြသည်။ ဖခင်၏ မူဆလင် ဘာသာသွင်းကို မခံဘဲ ပလီ ဘယ်တော့မှ မတက်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အသက် ၉ နှစ်ခန့်အရွယ် မိခင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၌ ရှိသော ဖွားအေ မယ်သီလရှင်ထံသို့ သူတယောက်တည်း အိမ်မှ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ၉ နှစ်သား အရွယ်က စ၍ သူသည် သူ့ဖခင်နှင့် လုံးဝ ဆက်ဆံမှု မရှိဘဲ ကင်းဝေးခဲ့သည်မှာ ကျမနှင့် လက်ထပ်တော့မှပင် ကျမ ဖခင်က လက်ထပ်ပွဲ၌ သူ့ဖခင် ပါရမည် ဆို၍ သားအဖ နှစ်ယောက်ကြား၌ ကိုယ်စားလှယ်ထား၍ စကားပြောကြ ဆိုကြရကာ လက်ထပ်ပွဲသို့ သူ့ဖခင် ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ၉ နှစ်သား အရွယ်မှ လူလားမြောက်သွားသည် အထိ တကိုယ်တည်းဘဝ စာအုပ်များနှင့် မျက်လုံးမခွာ စာအုပ်များသာလျှင် သူ့အဖော်၊ စာအုပ်များသာလျှင် သူ့ချက်မြှုပ်၊ သူ့ဘဝ။ သတင်းစာတိုက်သို့ ခြေမချခင် အသက် ၁၈ နှစ်၌ လက်ပံတန်း အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်း ၁၀ တန်း၌ အင်္ဂလိပ်စာပြ ဆရာလုပ်လျက် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်ကပင် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများတွင် အင်္ဂလိပ်ဆောင်းပါးများ ရေးသားနေလေပြီ။ ခလေးဘဝက စ၍ သူ့ကိုယ် သူ တာဝန်ယူကာ သူ့စာသူသင်၊ သူ့ဘဝ သူ့ကျောင်း၊ သူ့ဒူး သူ့ချွန်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်ကောင်ချင်း ဆင်တူသော်လည်း နောက်ခံကား မတူကြောင်း ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ ပင်ကိုယ် စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှု၊ ရိုးသားဖြောင့်စင်းမှု၊ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်နိုင်မှု၊ အနှစ် နှာခံနိုင်မှု၊ စာနာညွှတ်တူမှုနှင့် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် အဖြစ်၌လည်း မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတိုက်မှ တိုက်ပိုင် ရှင်များက အဒိမ်ဆင်သင်္ဘော ဝှံးပေါက်ကွဲမှု သတင်း ပြင်ထည့်ပေးရန် ခိုင်းခြင်းကို ပြင်မပေး၍ သတင်းစာတိုက်မှ သူ့ကို အမိန့်မနာခံဟု ထုတ်ပစ်လိုက်သည် အထိ သူ၏ ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်ကို ပြင်မပေးဘဲ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးမျက်နှာ၊ သတင်းစာမျက်နှာကို ကြည့်သွားသူဖြစ်သောကြောင့် သူနှင့် 'ကွီ' နှင့် စရိုက်ချင်း ဆင်တူပုံ၊ အသိဉာဏ်ကြီးပုံချင်း ဆင်တူပုံ၊ ဆင်ခြင်တရားရှိပုံချင်း ဆင်တူပုံတွေကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယှဉ်ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိပါ၏။ သို့သော် သူ ငြိမ်သက်လွန်းနေ၍ ဤအချက်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ မပြောတော့ဘဲ အခြားအကြောင်း ဖောက်ပြောလိုက်သည်။

"ဒီဝတ္ထုထဲမှာ အသံစွဲဆုံးကတော့ 'ရှာလီဝေလင်' ပဲ ကိုကို။ ရှာလီက 'ကွီ' ကို သူ့အိမ်ခေါ်ပြီး 'အုပ်' တဲ့ အခန်းကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ဒီအခန်းကို ဘယ်လို သဘောကျမှန်း မသိဘူး။ တင်လေးလဲ ကိုကိုကို ဟိုတုန်းက အုပ်ချင်လိုက်တာ မနည်းချုပ်ထားရတယ်။ အဲဒီတုန်းကသာ စိတ်ရိုတိုင်း ပက်ပက်စက်စက် ပြောချလိုက်ရရင် ကိုကိုနဲ့ တင်လေးလည်း ညားကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုလဲ မိန်းမဆိုရင် ဒီတသက်မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်စိနဲ့ ကြည့်ဝံ့တော့မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။"

"သူလိုလူ" တွင် ကျမ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စာအုပ်ဆိုင်၌ စာအုပ်ရှာဝယ်ရန် ဆိုင်ကို ညွှန်းပြီးမှ စာအုပ်ဆိုင်သို့ သူ လိုက်မပို့နိုင်ကြောင်း၊ သူလိုက်ပို့လျှင် မိန်းမနှင့် သူနှင့် အလွန်ကင်းသူမို့ သူများမြင်သွားက သူ့သိက္ခာ ကျရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ကျမ လွန်စွာ ခံပြင်းခဲ့သည်။ ခံပြင်းလွန်း၍ သူနှင့် မတွေ့ဘဲ ရှောင်နေလိုက်သည်။ ဤတွင် သူ့အများကို သူ ဝန်ချ၍ တောင်းပန်ပုံကား သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်သည်ဆိုလျှင် သူနှင့် ရုပ်ရှင်အတူ လိုက်ကြည့်ပါ။ သူ့ကိုယ် သူ ဤနည်းဖြင့် အပြစ်မပေးရလျှင် မနေနိုင်လို့ လက်ခံပါဟူ၏။

ခွင့်လွှတ်ရန် ဤနည်းဖြင့် တောင်းပန်ပုံမှာ နင်ပေါ် ဟယ်ဆင့် ပို၍ ဆိုးသေးသည်။

"ဗိုလ်ပုံ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ကျမကို ခေါ်သွားပြီး ရှင်သိက္ခာ ရှင်ချပြဖို့အတွက် ရှင်ကိုယ်ရှင် အပြစ်ပေးချင်တယ်ဆိုတာ ကျမ ပရိသတ်ကကော ရှင်နဲ့အတူ တွေ့လို့ ကျမကို ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြမှာတဲ့လား။ ရှင်လုပ်ပုံက ကျမကို ဘန်းပြပြီး ရှင်က အနာခံမယ်ဆိုတာ တွေးများ တွေးကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရီစရာကြီး။ ရှင်ကိုယ်ရှင် လူရီစရာကြီး ဖြစ်နေတာ သိရဲ့လား။"

ဤစကားလုံးများဖြင့် ကျမ သူ့ကို "အုပ်" ထည့်ချင်သည်မှာ ပါးစပ်ကို ယားနေ၏။ သူ့ကို ဤသို့ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောပစ်လိုက် ချင်သောလည်း ကျမ စိတ်ကို ကျမ ပြန်၍ချုပ်ခဲ့၏။ တဖက်၌ အာရုံစူးစိုက်မှုများ ကြီးမားသလောက် လူမှုရေးနှင့် မိန်းမ ဆက်ဆံရေးတို့၌ သူ့တွင် ချွတ်ယွင်းချက်တွေ မြောက်မြားစွာဖြင့် လူရယ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖြောင့်စင်းသည့် လူရိုးကြီးပါလားဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ ဤဆင်ခြင်မှုကြောင့် သူ့အပေါ်၌ ကရုဏာ သက်စိတ်တွေ သီးခဲသွားကာ ကျမ စိတ်ကို ကျမ ပြန်ချုပ်လိုက်နိုင်ပြီးလျှင် သူနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်လိုက်ကြည့်ရန် ရဲရဲကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

သူသည် ကျမ ဝေဖန်ချက်ကို သဘောကျသည့်အလား ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လျက် ပြုံးလျက်နေသည်။

"ရှာလီဝေလင်သာ 'ကွီ' ကို နားမလည်ခဲ့ရင်၊ 'ကွီ' အပေါ်မှာ သနားရကောင်းမှန်း မသိရင် 'ကွီ' ဘဝဟာ တမျိုးတပုံ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုပဲ ကိုကိုအကြောင်း၊ ကိုကိုဘဝ၊ ကိုကိုကို နားမလည်ခဲ့ရင်၊ သနားရမှန်း မသိခဲ့ရင် ကိုကိုဘဝလဲ တမျိုးတပုံ ဖြစ်သွားမယ်။ ပြောစမ်းပါဦး မဟုတ်ဘူးလား။"

ကျမ ပြောပြီး ရယ်မောနေသည်။

"အမှန်ပဲ တင်လေး။ 'ကွီ' ဟာ ရှာလီဝေလင်နဲ့ တွေ့ရပုံ ဖန်တီးပေးပုံဟာ အဆန်းတကြယ်ပဲ။ ကိုကိုလဲ တင်လေးနဲ့ တွေ့ရပုံ၊ အကြောင်းပါရပုံဟာလဲ အဆန်းတကြယ်ပဲ။ တင်လေး ပြောသလို နောက်ခံကားတော့ မတူကြဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့

တင်လေးလဲ ရှာလီဝေလင်ထက် မညံ့ပါဘူး။ ပိုရင်သာ ပိုမယ်။ ဒါကြောင့် တင်လေး အကြောင်းကို စာအုပ်ရေးပြီး အကြွေးဆပ်ရုံမက ဒီအကြွေးရဲ့ အတိုးအဖြစ် အခု ဒီစာအုပ်ကို အဆုံး ဖတ်ပြတာပေါ့။"

အူလှိုက်သဲလှိုက် ရယ်မောလိုက်သော ကျမ၏ ရယ်မောသံများသည် သူ့စကားလုံးများကို ရှေ့မတိုးသာအောင် လွှမ်း သွားလေသည်။

ကျမသည် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဦးဝင်းတင်၏ ဘာသာပြန်စာမူကြီးကို ရင်မှာပိုက်လျက် ရင်တလှိုက်လှိုက်ဖြင့် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ရသည်။

ပြီးခဲ့သော နောက်ကြောင်း အတိတ်တွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာ၍ ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် နုံးချိချိ ဖြစ်လာသည်။ စာမူကို ခုံပေါ်၌ တင်လျက် ပြန်သတိရမိနေသည့် အတိတ်တွေကို ပျောက်ပျက်သွားအောင် ဆေးလိပ်ထယူ ညှိသောက်လိုက်သည်။ ဆေးလိပ် ထိုင်သောက်ပြီးမှ စာမူ၏ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာဖြစ်သော ဘာသာပြန်သူ၏မှတ်ချက်ကို စိတ်အေးလက်အေး ဆက်ဖတ်သည်။

'ကွီ' ကို ဘာသာပြန်သော ဟံသာဝတီသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးဝင်းတင်က ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်သည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့် နောက်ကျသည်ဟု ဆိုထားပါသည်။ ကျမ အနေဖြင့် နောက်ကျသည်ဟု မမြင်ပါ။

'ကွီ' စာအုပ်သည် အမေရိကန်စာပေတွင် ဂန္ထဝင်မြောက် စာပေအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလျက် (၁၈) ကြိမ် ထပ်ရိုက် ခဲ့ရသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ရန် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်မက နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ပင် နောက် ကျသည် ဖြစ်စေကာမူ မြန်မာပြည်အတွက် မြန်မာဘာသာ ပြန်သင့်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ယနေ့အထိ ဘာသာမပြန်ရသေးသော နိုင်ငံများ ရှိလျှင်လည်း ၎င်းတို့ ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်သင့်သော စာအုပ် ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်သည် သတင်းစာနယ်ပယ်၌ သတင်းစာဆရာ ဖြစ်ချင်သူများအတွက် ဘယ် သောအခါမျှ ခေတ်နောက်ကျသော အမျိုးအစား စာအုပ်မျိုး မဟုတ်ပါပေ။ မည်သည့်ခေတ်၌ မဆို သတင်းစာလောက၊ သတင်းဟာ ကမ္ဘာတည်ရှိနေသရွေ့လည်း ဤစာအုပ်သည် လေးနက်သော ဂန္ထဝင်မြောက် သတင်းစာဆရာဘဝ သရုပ်ဖော် ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် အသက်ဝင် တည်ရှိနေနိုင်သည့် စာအုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ဘာသာပြန်သူ၏ မှတ်ချက်ထဲ၌ "'ကွီ' သည် ဦးချစ်မောင်အား တိုင်းပြည်က အားထားရသော မားမားမတ်မတ် သတင်း စာ ဆရာကြီးတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် စေ့ဆော်ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်းဘွယ် ရှိသည်" ဟူ၍ ဆိုထားပါသည်။ "'ကွီ' ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထူးချွန်သော သတင်းစာဆရာကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် မဟုတ်ဟု ဆိုဦး တော့" ဟူ၍လည်း ဆိုထားပါသည်။ ထို့ပြင် "'ကွီ' ကို ဖတ်ပြီး ဦးချစ်မောင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိအကြွယ်ဆုံး၊ အမြင်အကျယ်ဆုံး၊ အရိုးဖြောင့်ဆုံး၊ တာဝန် အသိဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်း ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်" ဟူ၍လည်း ဆိုထားပါသည်။

ဘာသာပြန်သူ၏မှတ်ချက်ကို ကျမက ဝင်၍ ရှင်းချစ်စိတ်မရှိသော်လည်း ဦးဝင်းတင်ဘက်မှ ဦးချစ်မောင်၏ ပင်ကိုယ်ဖီဖေ ဖစ်မြစ် စရိုက်၊ ပင်ကိုယ် အရည်အသွေး၊ နောက်ခံကား ရာဇဝင် ကုန်စင်အောင် မသန်လျှင် ထိုအတိုင်းပင် မှတ်ချက် ချရလိမ့်မည် မှန်ကန်သော်လည်း ဦးချစ်မောင်၏ အနီးစပ်ဆုံးသော ဇနီးအနေဖြင့် တာဝန်ရှိ၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကာယကံရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ်တိုင်က 'ကွီ' နှင့် သူနှင့်တူသော အချက်တွေပါ၍ သိပ်အံ့ဩသွားတာပဲဟု ဆိုသွားသော စကားကြောင့် 'ကွီ' နှင့် ဦးချစ်မောင်တို့သည် ပုံသဏ္ဍာန်ချင်း ဆင်တူကြခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြောရမည်ဖြစ်ပါသည်။

'ကွီ' စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရာ၌ ဘာသာပြန်သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် အလွန်မွန်မြတ်ပါသည်။ အလွန်မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခြင်းကြောင့် ဦးဝင်းတင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အလွန်လေးစားမိပါသည်။

ပြည်သူကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ပေးသော တိုင်းပြည်၏ မဏ္ဍိုင်ကြီးဖြစ်သည့် သတင်းစာလောက၌ ဘဝကို မြှုပ်နှံကာ ကိုယ် ကျိုးစွန့်စိတ် အပြည့်အဝ၊ အနစ်နာခံစိတ် အပြည့်အဝ၊ ရိုးသား ဖြောင့်တန်းစိတ် အပြည့်အဝ၊ နှိုင်းချိန်စိတ် အပြည့်အဝ ဖြင့် နိုင်ငံ၏ ဝိညာဉ်၊ ပြည်သူ၏ လိပ်ပြာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မည့် သတင်းစာသမား၊ သွေးသစ် ဉာဏ်သစ်များ ပေါ်ထွန်း ပေါက်ဖွားရေးအတွက် ထားရှိသော စေတနာသည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ထူးမြတ်သော စေတနာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးအကျဆုံးသော အနုပညာပုံသဏ္ဍာန် ရေးသားဟန်နှင့် အလွန်ခန့်ညား သိမ်မွေ့ခြင်းလည်း ရှိ၊ အလွန်နက်ရှိုင်း ကျယ်ဝန်းခြင်းလည်းရှိကာ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းခက်ခဲသော ဤစာအုပ်ကို ချဲ့နိုင်သမျှ ချဲ့၍ ရိုးရိုးစင်းစင်း လွယ်လွယ် ရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုနိုင်ခြင်းသည် သာမန် စာရေးဆရာ တယောက်အဖို့ ဤမျှလွယ်အောင် ရှင်းအောင် စင်းအောင် ပြန်ဆိုနိုင်လိမ့်မည် မထင်မိပေ။ ဘာသာပြန်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သတင်းစာဆရာ တဦးဖြစ်၍ သာလျှင် သူ၏ ကျွမ်းကျင်သော တည်းဖြတ်နိုင်မှု အတတ်ပညာဖြင့် မူလအဓိပ္ပာယ်လည်း မပျက်၊ ခန့်ညားသိမ်မွေ့သော ဂုဏ်အင်္ဂါလည်း မပျက်၊ နက်ရှိုင်း ကျယ်ဝန်းခြင်းရှိသည်တို့လည်း မပျောက်စေရအောင် ကျဉ်း၍ ချဲ့၍ ဘာသာပြန် ထားခြင်းကြောင့် မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်အတွက် ဖတ်ချင်ဘွယ်ရာ ကောင်းအောင် ပေါ်လွင်လာသေးသည်ဟု လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ကျမ ချီးကျူးမိပါသည်။

စာဖတ်သူတို့အား ကျမ တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို တစ်ခေါက်ထက်ပို၍ တတ်နိုင်သမျှ ထပ်၍ ဖတ်ရှုပါရန် တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ တိုက်တွန်း၍အပြီး တောင်းပန်လိုသေးသည်မှာ စာဖတ်ပရိသတ် လွယ်ကူစွာ သဘောပေါက် စေလိုသော စေတနာထူးဖြင့် ဘာသာပြန်သူသည် စာအုပ်၏ အောက်ခြေ၌ မှတ်စုများကို ရှာဖွေစုဆောင်း ဖော်ပြထား ရှိပါသည်။ ဤမှတ်စုများကို မျက်စိ မရှုပ်ကြစေရန် တောင်းပန်လိုပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရာတွင် ဤမှတ်စုများကြောင့် အလွယ်တကူ ထိုင်ရာမထ သိရခြင်းဖြင့် ဤဇာတ်လမ်းသည် မည်မျှ နက်ရှိုင်းသွားကာ ဇာတ်လမ်း၏ လေးနက်သော အရသာများကို အပြည့်အဝ တလက်စတည်း ခံစားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတ်စုများကို ရှာဖွေထည့်ပေးထားသော ဦးဝင်းတင်အား စာဖတ်သူတိုင်းက အလေးပြု ကျေးဇူးတင်ရှိကြ မည်မှာ မလွဲကောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် ဘာသာပြန်သူ ရည်ညွှန်းလိုသော ပြည်သူကို ပညာပေးသည့်၊ ပြည်သူ့အကျိုးကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်သည့် ဆိုရှယ်လစ် သတင်းစာသမားကောင်းများ ပေါ်ထွန်းရေး အတွက်သာမက ဤစာအုပ်သည် ထူးချွန် ထက်မြက်သော အမျိုးသမီးများ ပေါက်ဖွားရေး အတွက်လည်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်သော ဘာသာပြန်ချက်ဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်ကြီးသော အမျိုးသမီး၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်လိုစိတ် ပြင်းပူသော အမျိုးသမီး၊ ယောက်ျားတို့နှင့် ရင်ဘောင် တန်း ဆောင်ရွက်နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ ကြီးမားသည့် အမျိုးသမီးများ ပေါ်ထွန်း ပေါက်ဖွားအောင် ဤဘာသာပြန် စာအုပ်က အထောက်အပံ့ပြုခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီး စာရေးဆရာ တဦးဖြစ်သော ကျမက အမျိုးသမီး အပေါင်းတို့၏ ကိုယ်စား ဦးဝင်းတင်အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုရသည်ကို ဤအချက်များဖြင့် အားမရ မတင်းတိမ်နိုင်သေးပါ။ လေထဲ၌ ပျောက်ကွယ်၍သွား သော ဘာသာပြန်အတွက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းကြောင့် နှမြောမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျမကို လုံ့လကြီးစွာဖြင့် ပြန်၍ ဖော်ထုတ်ပေးအပ်ရုံမျှမက၊ ပျက်ကွက်နေသော ကျမ၏ တာဝန်တရပ်ကို ပခုံးထမ်း ပြောင်းယူကာ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဘာသာပြန်ပေးသော ဦးဝင်းတင်၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားပါပေစွ။

ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိစွာဖြင့်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မြသန်းတင့်၏ အမှာ

ကိုဝင်းတင်နှင့် ကျနော် မတွေ့သည်မှာ ကြာပြီ။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ကျိပ်နီးပါးပင် ရှိတော့မည်ဟု ကျနော်ထင်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် မေလထဲတုန်းက ချင်းတောင်မှအပြန် မန္တလေး ဝင်သည့်အခါကျမှ ကိုဝင်းတင်နှင့် ပြန်တွေ့ကြသည်။ ကျနော်တို့ နှစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း တွေ့သည့်အခါ၌ စကားကြာကြာ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ပြောစရာစကားတွေ များသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘယ်ကစ၍ ပြောရမှန်းမသိကြ။ စကားစကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ကြ။ စိတ်ထဲပေါ်ရာ၊ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာကို လျှောက်ပြောကြသည်။ ကွဲကွာသွားသည့် နှစ်များအတွင်း ကျနော်တို့နှစ်ဦး ကြုံတွေ့ခဲ့ကြသည့် ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို ပြောကြသည်။ ကျန်းမာရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ ပေါင်းပေါင်းသင်းပေါင်းများ၊ စာနယ်ဇင်းလောက၊ စာကြောင်းပေးကြောင်း။

ကျနော်တို့ နှစ်ယောက် စကားကောင်းကောင်း မပြောဖြစ်ကြ။ အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်နေရသူပီပီ သူ့ထံသို့ ဧည့်သည်တွေ တယောက်ပြီး တယောက် လာနေကြသည်။ လက်ထောက် အယ်ဒီတာတွေ ခဏခဏ ပေါက်လာကြသည်။ နယ်က၊ မြို့က သတင်းထောက်တွေ၊ ဆောင်းပါးရှင်တွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကာ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေကြသည်။ စာစီခန်း မှ ဖိုမင်က ကော်ပီလာလာ တောင်းနေသည်။

ကိုဝင်းတင်က ကျနော်ကို တောင်းပန်ကာ လာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံရသည်။ တိုင်တန်းချက်များကို ဖြေရှင်း ရသည်။ သူ့သတင်း မှန်လျက်သားနှင့် မထည့်ရကောင်းလားဟု နယ်သတင်းထောက်က အပြစ်တင်သည်။ သူ၏ တိုင်တန်းစာများကို မထည့်ရကောင်းလော၊ ဤနှစ်နာချက်များကို ဤအတိုင်း ခံရမည်လောဟု ဆောင်းပါးရှင်တဦးက ရင်ဖွင့်သည်။ မိမိတို့ ဌာနကို သရော်ထိပါးသည့် ကာတွန်းကို ထည့်ရမည်လောဟု အစိုးရဌာန အရာရှိတဦးက ကြိမ်းသည်။ သတင်းထောက်ပေးသည့် မမှန်သတင်းများကို ထည့်ရမည်လော၊ ဤသို့ ထည့်ခြင်းသည် မိမိတို့ မြို့နယ် ကောင်စီ၏ သိက္ခာကို ထိခိုက်စေနိုင်ကြောင်း မသိသလော၊ မြန်မာ့ ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ကို ထိပါးရာ ရောက်သည်ကို မသိသလောဟု မြို့နယ် တာဝန်ခံ တဦးက ဆိုသည်။ မှောင်ခိုပစ္စည်း မိသည့်သတင်းတွင် အိမ်နိပါတ်လွဲကာ မိမိ အိမ်နိပါတ် ပါနေသည်၊ ထို့ကြောင့် မိမိ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်သည်၊ နောက်တွင် သည်းခံနိုင်မည်မဟုတ်၊ အသရေ ပျက်မှုဖြင့် တရားစွဲရမည်ဟု သက်ဆိုင်သူ ကာယကံရှင် တဦးက ခြောက်သည်။ စာစီခန်းမှ လုပ်သားတဦးက ဆန်မရှိ၍ ဆန်လာတောင်းသည်။ သူတို့ အသင်း၏ သတင်းကို ထည့်ရသလောဟု သမဝါယမ လူကြီးတဦးက ရန်ထောင်သည်။

ကျနော်သည် အယ်ဒီတာချုပ် စားပွဲတွင်ထိုင်၍ ပြဿနာများကို ခိုင်ခံ့ ဖြေရှင်းနေရသည့် ကိုဝင်းတင်ကို ကြည့်၍ မောရ သည်။ ဝံသာနုခေတ်ဦးတုန်းက ဝံသာနု ခေါင်းဆောင်တဦးဖြစ်သူ ဦးသိန်းမောင်က "နိုင်ငံရေးဆိုတာ ကုသိုလ်တပဲ ငရဲ တပိဿာ" ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစကားသည် သတင်းစာဆရာအတွက် ပိုမှန်လိမ့်မည်ဟု ကျနော်ထင်သည်။

ကိုဝင်းတင်၏ မျက်နှာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပေါက်နေသည်။ ဧည့်သည်တွေ စဲသွား၍ ကျနော်နှင့် စကားတခွန်း နှစ်ခွန်းပြောကာ ရှိသေး၊ နောက်ထပ် ဧည့်သည်တယောက် ရောက်လာပြန်သည်။ ကျနော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဝင်းတင်၏ မျက်နှာသည် ထိုဧည့်သည်ကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင် ဝင်းထိန်သွားသည်။

"အတော်ဘဲဗျို့၊ ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာ"

ကိုဝင်းတင်က အံ့ဆွဲထဲမှ ငွေစက္ကူထပ်ကြီးကို ထုတ်၍ပေးသည်။ ကျနော်အထင် သုံးလေးထောင်လောက်တော့ ရှိမည်။

"နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်တင်းလောက် ရအုန်းမလဲ"

ကိုဝင်းတင်က မြှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် မေးသည်။

"တင်းတရာလောက်တော့ ရပါလိမ့်မယ် ဆရာ။ ဆန်ကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ငစိန်ပဲ"၊ ဧည့်သည်က ဖြေသည်။

"ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ စားလို့ရရင်ပြီးတာပဲ။ ရော့ သုံးထောင်"

ကိုဝင်းတင်က ငွေစက္ကူထုပ်ကြီးကို ထိုးပေးသည်။ ဧည့်သည်က ခဏ စကားပြောပြီး ပြန်သွားသည်။

ကျနော်သည် ကိုဝင်းတင်ကို ကြည့်၍ အံ့ဩနေသည်။ သည်လူ ဘာတွေ လုပ်နေသနည်း။ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်၊ အယ်ဒီတာချုပ်ကြီး တယောက်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် မှောင်ခိုဆန်ကုန်ကူးနေသလော။ အရင်က ကိုဝင်းတင်သည် ငွေကြေးကို မက်မောသူ မဟုတ်။ သူ့ရှေ့သို့ လာဖြန့်သော လက်ဖဝါးထဲသို့ အိတ်ထဲက ရှိသမျှ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ယခု ကိုဝင်းတင် မည်သို့ ဖြစ်သွားသနည်း။ အိမ်ထောင်မရှိ တကိုယ်တည်းနေသူဖြစ်ပါလျက် မှောင်ခိုကုန် ကူးသည်အထိ စီးပွားနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်သွားပြီလော။

အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေပြီး အပြင်လောကသို့ ကျနော် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ ယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိအောင် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားကြသူများကို ကျနော်မြင်နေရသည်။

ယခင်က သမာဓိရှိသူဟု ကျနော် ထင်ခဲ့သူအချို့သည် စာရိတ္တအရာ၌ ကုန်းကောက်စရာ မကျန်အောင် ချွတ်ခြုံကျ နေကြသည်။ "ငါသာ လက်ဝဲအကျဆုံး" ဟု ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြွေးကြော်ခဲ့သူ အချို့သည် ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းတွေ၊ အထက်ဂိုဏ်းတွေထဲ ရောက်ကာ အကြားအမြင် ပေါက်သူတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ရုပ်ဝါဒီဆိုသူ အချို့သည် ပရလောက ကို မယုံမရှိနှင့် ကိုယ်တွေ့ဟု ပြောကုန်ကြသည်။

ကိုဝင်းတင်သည် ပြောင်းလဲနေပြီလော။ ခေတ်မီအောင် တဖက်တွင် အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်ရင်း အခြားတဖက်တွင် မှောင်ခိုကုန် ကူးနေသည်လော။ ယခုပင် ကျနော့်ရှေ့တွင် ဆန်ဝယ်ရန် ငွေသုံးထောင် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီ။

ကျနော်သည် ကိုဝင်းတင်ကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်၍ အံ့ဩနေသည်။

ကိုဝင်းတင်ကလည်း ကျနော့်အကြည့်ကို ရိပ်စားမိပုံရသည်။ သူက ဘာမျှ ရှင်လင်းချက်မပေး။ ကျနော် မအောင့်နိုင် တော့ဘူး။

"ဆန်တွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ များလှချည်လား"

ကျနော်က ဖွင့်မေးသည်။ သည်တော့မှ ကိုဝင်းတင်က မသက်မသာ ပြုံးကာ၊

"ကျနော့်တိုက်က အလုပ်သမားတွေဖို့လေ။ တိုက်မှာရှိတဲ့ သက်သာချောင်ချိရေးအသင်း ရန်ပုံငွေနဲ့ ဆန်အရှာ လွှတ်ရ တာ။ ပိုက်ဆံလိုတဲ့အခါလဲ ကိုယ်က စိုက်သင့် စိုက်ရတာပေါ့"

စောစောက ကျနော့် အထင်မှားနေပြီ။ အယ်ဒီတာချုပ် ဆန်ရှာရသည့် အဖြစ်ကို ယခုမှ ကျနော် သဘောပေါက်သည်။

"အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်ရတာလဲ မစားသာပါလားဗျာ။ ဆန်ရှာရ၊ ဟိုလူ ဒီလူ ငြူစူတာခံရ" ကျနော်က ညည်းသည်။

ကိုဝင်းတင်က နန်းရှေ့ ပြည်တော်သာရှိ တိုက်ခန်းသို့ ညစာစား ဖိတ်သည်။ သတင်းစာတိုက်တွင် စကားပြောချိန်မရ။ သူ့တိုက်ခန်းတွင် ဘာမျှ မရှိ။ စားပွဲတလုံး၊ ပက်လက်ကုလားထိုင် နှစ်လုံး၊ မတ်တတ်ကုလားထိုင် နှစ်လုံး သုံးလုံး။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ခုတင်တလုံး ရှိသည်။ နံရံပတ်လည်တွင် စာအုပ်စင်များ တန်းစီနေသည်။ လုံချည်ဟောင်းများ အင်္ကျီ ဟောင်းများ တန်းပေါ်၌ ဖရိုဖရဲ။ ခြင်ထောင်စ တစက ပင့်တင်ထားပြီး နောက်တစက အောက်သို့ လျှောကျနေသည်။ ဘာမျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိ။

"ခင်ဗျားလဲ ဖုန်းမောင် တယောက်ထဲပဲနော်"

ကျနော်က သူ့အခန်းကို အကဲခပ်ရင်း ပြောသည်။

"တယောက်ထဲပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား တခါက ကိုးကားဖူးတဲ့ အစ်ဗဆန်ရဲ့ စကားလိုပေါ့။ 'လူဟာတယောက် ထီးတည်း နေရတဲ့အခါမှာ ပိုပြီး အားခွန်သတ္တိ ကောင်းလာတယ်' ဆိုတာလေ။"

ကိုဝင်းတင် ရောက်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် အိမ်နားက ကလေးတွေ တယောက်ပြီး တယောက် ရောက်လာကြသည်။ တယောက်စီကို မုန့်ဘိုးနှင့် သကြားလုံးပေးသည်။ ကလေးက တယောက် နှစ်ယောက်မက၊ ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိမည် ထင်သည်။

"ကျနော် အပေါင်းအသင်းတွေလေ။ ကျနော် အလုပ်က ပြန်လာရင် လာနှုတ်ဆတ်နေကျ။ ကျနော်တော့ ဒီကလေးတွေ နဲ့ပဲ ပျော်ရတာပဲဗျို့။"

ကိုဝင်းတင်က ခပ်စောစောကလို မသက်မသာ ပြုံးသည်။

"အလုပ်ပင်ပန်းပြီး စိတ်ရှုပ်လာတုန်း ဒီချာတိတ်တွေကို မြင်လိုက်ရရင် လန်းဆန်းသွားတာပဲ"

ကျနော်က ကိုဝင်းတင်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည်။ နည်းနည်းဝလာ၍ အသားနည်းနည်း ဖြူလာသည်ကလွဲ၍ ဘာမျှ မပြောင်း။

အရင်တုန်းကလို ဖြစ်သလို စား၍ ဖြစ်သလိုနေတုန်း။ အရင်တုန်းကလို အဝတ်အစားကို ဘိုသီဘတ်သီ ဝတ်တုန်း။ သူ့အခန်းသည် သတင်းစာဆရာတယောက်၏ အခန်းနှင့်မတူ၊ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတယောက်၏ အခန်းနှင့် တူနေသည်။

"တကယ်က ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာ"

ကျနော်က ပြောလိုက်သည်။

"ကံဆိုတာကို ခင်ဗျား ယုံသလား"

ကျနော်က စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ၊

"လူတယောက်ဟာ ကမ်းခြေတခုက နေပြီး ပုလင်းတလုံးကို ပင်လယ်ထဲ မျှောလိုက်တယ်။ နောင်နှစ်ပေါင်း အစိတ် လောက်ရှိတဲ့အခါကျတော့ တခြား ကမ်းခြေတခုမှာ အဲဒီပုလင်းကို သွားတွေ့တယ်။ ဒါဟာ ၁၉၇၀ ခုနှစ်က တကယ်ဖြစ် ခဲ့တာ"

ကိုဝင်းတင်က ကျနော်ကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

"အဓိပ္ပာယ်က"

"နိုင်ငံခြား သတင်းတပုဒ်ထဲမှာ ပါတာလေ။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းတုန်းက ပြင်သစ်စစ်သား တယောက်ဟာ နာဇီ သုံးပန်းဖြစ်ပြီး နော်ဝေ သုံးပန်းစခန်းတခုမှာ ရောက်နေတယ်။ ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်နေတယ်။ တနေတော့ ပြင်သစ်သုံးပန်းတွေ နော်ဝေ ရောက်နေတဲ့အကြောင်း ပုလင်းလွတ် တလုံးထဲ စာရေးထည့်ပြီး ပင်လယ်ထဲကို မျှောလိုက် တယ်။ စစ်ကြီးပြီးလို့ အနှစ်အစိတ်လောက် ကြာတဲ့အခါကျတော့ ပြင်သစ်စစ်သားဟာ ပြင်သစ်တောင်ပိုင်း ကမ်းခြေမှာ တံငါလုပ်နေရင်း သူ့ပုလင်းကို သွားတွေ့တယ်"

"ဒီတော့"

"ကံဆိုတာဟာ ပုလင်းလွတ်တလုံးကို ပင်လယ်ထဲ မျှောကြည့်လိုက်တာနဲ့တူတယ်"

"တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ဆိုပါတော့" ကိုဝင်းတင်က ခပေါင်း စီးကရက်တလိပ်ကို ကောက်၍ ညှိရင်း ပြောသည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက်က ပင်လယ်ထဲမျောခဲ့တဲ့ ပုလင်းဟာ တနေ့မှာ ကိုယ့်ဆီ ပြန်ရောက်ချင်တာလဲ ဒါပဲ။ ခင်ဗျား မှတ်မိအုံးမလားမသိဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်ကျော်လောက်တုန်းက ကျနော် ကျောင်းနေရင်း အကျိုးဆောင် ဂျာနယ်မှာ အယ်ဒီတာ ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဂျာနယ်လဲ ပြုတ်သွားတယ်။ ကျနော်လဲ မအောင်မြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု အနှစ် နှစ်ဆယ် အစိတ်ကြာတော့ ကျနော် သတင်းစာလောကထဲ ပြန်ရောက်နေတယ်လေ။ ပထမ ကြေးမုံ၊ နောက် အိုးဝေ၊ နောက် ကြေးမုံ၊ ခု ဟံသာဝတီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်က ပင်လယ်ထဲကို ကျနော် မျောခဲ့တဲ့ ပုလင်းကို ကျနော် ပြန်တွေ့တယ်။ ကျနော် ဖြစ်ချင်တာက စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီ ဝေဖန်ရေးသမား၊ ဓာတ်ပုံဆရာ"

၁၉၄၈။

တက္ကသိုလ် ဝိဇ္ဇာသင်တန်း ခန်းမ စင်္ကြံများပေါ်၌ ကိုဝင်းတင်နှင့် ကျနော် ပထမ ဆုံမိကြသည်။ နောက် သင်တန်းခန်းမ များထဲတွင် ဆုံမိကြပြန်သည်။

သည်တုန်းက ကိုဝင်းတင်သည် ယခုလောက် မဝသေး။ ဆံပင်ကို ဖွာရာကြဲ၍ ပင်နီဖျင်ကြမ်း လက်ရှည်ကြီး ဘိုသီ ဘတ်သီ ဝတ်လျက်။ ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ထားသည်။ ကျနော်လည်း သူလို အဝတ်အစား မသပ်မရပ်။ ဆံပင် စုတ်ဖွားနှင့်။

ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်းတိုင်းတွင် နောက်ဆုံး ခုံတန်းထိုင်ကြသည်။ ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်အနီးတွင် မည်သူမျှ မရှိ။ ရှေ့ပိုင်းက ဆရာသင်သမျှကို ကျနော်တို့ ကောင်းကောင်း မကြားရ။ ကျနော်တို့ကလည်း အာရုံမစိုက်။ နှစ်ယောက်သား စာပေအကြောင်း၊ ကဗျာအကြောင်း ပြောကြသည်။ ကဗျာတွေ စပ်ကြသည်။ စာသင်ချိန်တွင် ကဗျာ များကို တယောက်တလဲ့ လဲဖတ်ကြသည်။

ဆရာမောင်မောင်ကြီးက နေမိရကန်ကို သင်နေချိန်တွင် ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကဗျာသစ်ပုံစံကို စမ်း၍ ရေးနေ ကြသည်။

"ကျနော် ကဗျာတပုဒ် စမ်းပြီး စပ်ထားတယ်။ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ကဗျာက လေးလုံးစပ် မဟုတ်ဘူး။ ၄-၃-၂ ပုံစံ မဟုတ် ဘူး။ အင်္ဂလိပ် ကဗျာတွေ ပုံစံ စပ်ထားတာ။ ကျနော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ မောင်ဖြူးရဲ့ ကဗျာ တွေကို ခင်ဗျားတွေ့တယ် မဟုတ်လား။ 'အရီးကြီးတပါး၊ တရံခါက မြင်းစီး၍ သွားသည်ကို သင်ကြားဘူးပါစ' ဆိုတဲ့ ကဗျာတွေလေ"

ကိုဝင်းတင်က သူစပ်ထားသည့် ကဗျာကို ပြသည်။ သူ့ကဗျာကို ကျနော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့။ သို့ရာတွင် ကဗျာ ပုံစံသစ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ကား ကျနော် မှတ်မိသည်။

"ခင်ဗျား ကဗျာကို ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကို ပို့မလို့လဲ။ တာရာ မဂ္ဂဇင်းကိုပို့ဗျာ" ဟု ကျနော်က တိုက်တွန်းသည်။

"ဟင့်အင်း ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကိုမှ မပို့ပါဘူး။ ကျနော်ဖာသာ ကျနော် စပ်ထားတာပါ"

ကိုဝင်းတင်က ငြင်းသည်။ သူ့တွင် စပ်ပြီးသား ကဗျာတွေ စာအုပ်နှင့် သုံးလေးအုပ် ရှိသည်။

အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်းတွင်လည်း ကျနော်တို့သည် နောက်ဆုံးခုံတွင် ထိုင်ကာ ကဗျာစပ်ကြသည်။ ဝတ္ထုရေးကြသည်။ ဘာသာပြန်ကြသည်။ ဆရာမျိုးမင်းက ခေတ်ပေါ်တခန်းရပ် အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ် တပုဒ်ကို သင်သည်။ ထိုအထဲတွင် လဝန်း ထွက်ချိန် ဆိုသည့် ပြဇာတ်တပုဒ်ကို ကျနော်တို့ နှစ်ယောက် သဘောကျကြသည်။ အိုင်းရစ် တော်လှန်ရေးသမား တဦးကို ပုလိပ်က လိုက်ဖမ်းသည့်အခါတွင် ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားများက ဝှက်ပေးသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ကျနော် တို့ နှစ်ယောက်သည် ထိုပြဇာတ်ကလေးကို မိုး၍ ပြဇာတ်တပုဒ်စီ ရေးကြသည်။ တယောက်တလှည့်စီ ဖတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကိုမှ မပို့ဖြစ်ကြ။

ရိုက်စပီးယား၏ ဆွန်းနက်များကို သင်ရသည့်အခါတွင်လည်း ကျနော်တို့ နှစ်ယောက် ဆွန်းနက်များကို မြန်မာပြန်ကြဲ သည်။ ဆရာကံကြီး ပို့ချသော ခေတ်ပေါ် အင်္ဂလိပ် အက်ဆေးများထဲမှ အိတ်ချ်အီးဘိတ်၏ "အောက်တိုဘာ ကန်သာ" ဆိုသည့် အက်ဆေးကို မြန်မာပြန်ကြဲသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ကိုလည်း ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကိုမှ မပို့ဖြစ်ကြ။

တနေ့တွင် သူ့အခန်းသို့ ကျနော် ရောက်သွားသည်။ အခန်းတံခါးက ပိတ်ထားသည်။ စာမေးပွဲနား နီးနေသဖြင့် အခန်း တံခါးပိတ် စာကျက်နေပြီဟု ကျနော် တွက်လိုက်သည်။ ကျနော်က တံခါးခေါက်လိုက်သည့် အခါတွင် "ဝင်ခဲ့ဖို့" ဟု အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အခန်းထဲတွင် မှောင်နေသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင်လည်း မရှိ။

"ခဏလေးငြိမ့်"

ကိုဝင်းတင်က ခုတင်အောက်က လှမ်းအော်သည်။ ခုတင်တိုင် လေးချောင်းအောက်တွင် အုတ်ခဲလေးလုံး စီဆင့်၍ ထားသဖြင့် ခုတင်က ကျနော်တို့ ခါးလောက် မြင့်နေသည်။ ခုတင်လေးဘက်တွင် စောင်တွေ အလုံကာ ထားသည်။ မီးနေသည် ချွေးအောင်းခန်းနှင့် တူသည်။

"ဟေ့လူ၊ ခုတင်အောက်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဓာတ်ပုံကူးနေတာဗျ။ အမှောင်ခန်းမရှိလို့ စောင်တွေကာပြီး ကူးရတာ"

ကိုဝင်းတင်သည် ခုတင်အောက်မှ ထွက်လာသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး ချွေးတွေ စိုရွဲနေသည်။

သူ့တွင် ကင်မရာ အဟောင်းကလေးတလုံး ရှိသည်။ အားလျှင် စာဖတ်၊ ကဗျာစပ်၊ ဝတ္ထုရေး၊ ဓာတ်ပုံကူး စသည့် အလုပ် တွေနှင့် အချိန်ကုန်နေသည်။ ကျောင်းစာကို ဟုတ္တိပတ္တိ ကျက်သည်ဟူ၍ မရှိ။

ကျနော်တို့ နှစ်ယောက် အင်းလျားကန်ဘောင်ရိုးတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း စာကြောင်း ပေကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ ဂေါ်ကီ၏ ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်ဖော်စာပေ၊ မော်စီတုန်း၏ ယင်အန်စာပေ မိန့်ခွန်း၊ ချီလီ ကဗျာဆရာကြီး နီရူဒါ၊ ပြင်သစ် ကဗျာဆရာကြီး လူဝီအာရေဂွန်နှင့် တူရကီ ကဗျာဆရာကြီး နာဇင်ဟစ်တမက်တို့၏ ကဗျာများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ကဗျာသည် တော်လှန်ရေးအတွက် လက်နက်ဖြစ်ရမည်ဟု သူလက်ခံသည်။

၁၉၅၂ နောက်ပိုင်းတွင် ကျနော် ကိုဝင်းတင်နှင့် သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့။ စာပေဗိမာန်တွင် အယ်ဒီတာ လုပ်နေသည်ဟု ကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံခြား သတင်းဌာနတွင် ဝင်လုပ်သည်။ ကိုသောင်း (အောင်ဗလ)၊ ဦးထင်ကြီး (စာပေဗိမာန်) တို့နှင့်အတူ သတင်းဓာတ်ပုံဌာနတွင် လုပ်သည်။ နောက်ဆုံး လူထုသိပ္ပံကျမ်းများကို တည်းဖြတ် ပုံနှိပ်ရန် ဟော်လန်သို့ ထွက်သွားသည်ဟု ကြားလိုက်ရသည်။ ဟော်လန်မှနေ၍ ဒိုပြည်သတင်း အမည်ဖြင့် သတင်းလွှာတစောင် ကျနော်ဆီ ရောက်လာသည်။ "နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာကျောင်းသားတွေ သတင်းဇာတ်လွန်းလို့ မနေနိုင်တာနဲ့ ထုတ် လိုက်တာ။ စစ်ပြီးခါစတုန်းက ဦးထင်ကြီး အမေရိကန်ကို ပညာတော်သင် သွားတုန်းကလဲ ဒီလိုသတင်းလွှာလေးတွေ ထုတ်ဖူးတယ်လို့ သိရတယ်" ဟု သူ့စာထဲတွင် ပါသည်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်လောက် ကြေးမုံ သတင်းစာ ထုတ်သည့်အခါ ကြေးမုံတိုက်ရှိ သူ့စာပွဲသို့ တခါတလေ ရောက်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် စကားကောင်းကောင်း ပြောချိန်မရ။ သူသည် ကြေးမုံတိုက်တွင် အိပ်ကာ ကြေးမုံ သတင်းစာနှင့် လုံးထွေးနေ သည်။ ကျနော်သည် သတင်းစာလောကထဲတွင် မျောပါသွားသော ကိုဝင်းတင်ကို ကြည့်ကာ နှမြောနေသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်လောက်က ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ အပြန်တွင် ကမ္ဘာ့နီတွင် တဒံ ဟူသော ခရီးသွားမှတ်တမ်း စာအုပ်တအုပ် ထွက်လာသည်။ သူရေးဟန်က သွက်သည်။ သတင်းစာဆရာ၏ သတင်းရေးနည်းလည်း ပါသည်။ စာရေးဆရာ၏ ရသ အဖွဲ့မျိုးလည်း ပါသည်။ ကာတွန်းဆရာ၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စုတ်ချက်နှင့် ပန်းချီဆရာ၏ အနုစိတ် စုတ်ချက် နှစ်မျိုးစလုံး ပါသည့် ပန်းချီကားမျိုးဟု ကျနော် ထင်သည်။ အဂ္ဂိစနိုး၊ ဂန်သာစတီနို၊ ဂျန်ဂန်သာ စသည့် အနောက်က သတင်းစာ ဆရာကြီးများ၏ သတင်းပေးနည်းမျိုး ဖြစ်သည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်လောက် ဆရာဇော်ကျော်က စာအုပ်တအုပ် လက်ဆောင်ပေးဖူးသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အနောက်မှ ပန်းချီဝေဖန် ရေးဆရာ အေဘော့တ်ကင် ရေးသည့် "ပန်းချီကားကို ချဉ်းကပ်လေ့လာခြင်း" ဆိုသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ကျနော် က ပန်းချီကို စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ နားလည်းမလည်။ သို့ရာတွင် ဘော့တ်ကင်၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ရာတွင် ပန်းချီကား တချပ်၏ သဘောကို ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်လာသည်။ ဟင်းလင်းပြင်အရောင်၊ မျဉ်းဖြောင့်၊ မျဉ်းကွေး၊ ဒေါင့် စသည် တို့ကို ပန်းချီကား တချပ်ပေါ်တွင် ရှာကြည့်တတ်လာသည်။ ဘော့တ်ကင်၏ စာအုပ်သည် ပန်းချီကား ကြည့်တတ်ရန် ကျနော်ကို သင်ပေးလိုက်သည်။

'ဘဝတက္ကသိုလ်' သို့ ကျနော် ရောက်နေစဉ် အလှူရှာပုံတော် ဟူသော စာအုပ်တအုပ်ကို ကျနော် ဖတ်ရပြန်သည်။ ပန်းချီပြပွဲများတွင် တင်သည့် မြန်မာ ပန်းချီကားများကို သုံးသပ်ထားသော ပန်းချီ ဝေဖန်ရေး စာအုပ် တအုပ်ဖြစ်သည်။ ဝေဖန်သူအမည်က 'ပေါ်သစ်'။

'ပေါ်သစ်' ဆိုသူ မည်သူနည်း။ ပန်းချီဆရာထဲက တယောက်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ပေါ်ဦးသက်လော။ ကျနော် မသိသေး သော ပန်းချီဆရာသစ် တဦးလော။ သူ ဝေဖန်ရေးကို လက်ခံနိုင်သည်။ လက်မခံနိုင်သည် အပထား။ အရေးအသားက ရှင်းသည်။ ကျစ်လစ်သည်။ ဖျတ်လတ်သည်။ စာရေးနေကျလူတဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ကျနော် ခန့်မှန်းသည်။ 'ဘဝတက္ကသိုလ်' က ထွက်လာတော့မှ ကိုဝင်းတင် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ကိုဝင်းတင်သည် ဘယ်အချိန်တွင် ပန်းချီဝေဖန်ရေးကို လေ့လာလိုက်မှန်း မသိ။ သူ ဝေဖန်ရေးသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်မှာ ငြင်းမရသော အချက် ဖြစ်သည်။

ကျနော် 'ဘဝတက္ကသိုလ်' က ထွက်ပြီးနောက် ကိုဝင်းတင် ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့တဖွဲ့နှင့် ဥရောပသို့ ပါသွားသည်။ သတင်း စာထဲတွင် ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း ဆောင်းပါးများ ဆက်တိုက်ပါလာသည်။ ဆုံးသွားသောအခါ "ခြေမှာစကား၊ လက်ဖျား ကဗျာ၊ မျက်နှာဇာတ်လမ်း" ဟူသော စာအုပ်တအုပ် ထွက်လာသည်။ ကိုဝင်းတင်သည် အကန့်နှင့် သဘင် အကြောင်းကို လည်း ဖတ်ကောင်းအောင် ရေးတတ်သည်။

ကိုဝင်းတင်နှင့် ကျနော် စာအုပ်ထဲမှာသာ တွေ့ကြရသေးသည်။ နှစ်ပေါင်း တကျိပ်ကျော်အတွင်း ယခု အကြိမ် ပထမဆုံး ပြန်တွေ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျနော် စာအုပ်တအုပ် ဘာသာပြန်နေတယ်ဗျ"

ကိုဝင်းတင်က ရမ်ပုလင်းကို ဖန်ခွက်ထဲ ငဲ့ထည့်ရင်း ပြောသည်။ ကျနော်သည် ကိုဝင်းတင် စာရေးသည်ဆို၍ ဝမ်းသာ သွားသည်။ သတင်းများနှင့် နပမ်းလုံးရင်း စာရေးနိုင်သည်ကို ကြည့်၍ ဝမ်းသာရသည်။

"ဘာစာအုပ်လဲ"

"ကွီ"

'ကွီ' မှာ သတင်းစာဆရာတဦး၏ ဘဝကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ ဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုတပုဒ်ဖြစ်၍ သတင်းစာဆရာကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၏ အသံစွဲ ဝတ္ထုတပုဒ် ဖြစ်သည်။ ကျနော်တို့သည် 'ကွီ' အကြောင်းကို စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၏ သူ့လိုလူ ဝတ္ထုကြီးမှတစ်ဆင့် သိရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် 'ကွီ' စာအုပ်ကို မဖတ်ဖူးကြသေး။

၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက်ကျမှ စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် မမလေး ငှားသဖြင့် 'ကွီ' ကို ကျနော် ဖတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ စာအုပ်က တော်တော်ဟောင်းနေပြီ။ ရေးသူ၏ အမည်ပင် မပါတော့။ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၏ စာအုပ်ဖြစ်၍ စာရေး ဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် မမလေး တရိတသေ သိမ်းထားသဖြင့်သာ မပျောက်မပျက် ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျနော်သည် 'ကွီ' ကို တညတည်းဖြင့် အပြီးဖတ်ပစ်လိုက်သည်။ အရင်းရှင်လောကမှ သတင်းစာဆရာ တဦး၏ ရုန်းကန်မှု၊ ကြိုးပမ်းမှုများကို ဖွဲ့ထားသည်။

"ကောင်းတာပေါ့။ ခင်ဗျားနဲ့ ကိုက်တာပေါ့"

"သူ့လိုလူ' ကို ဖတ်ပြီးကထဲက ကျနော် 'ကွီ' ကို လိုက်ရှာနေတာ။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက်က ကျနော် လန်ဒန်ရောက်တော့ အဟောင်းဆိုင်က နှစ်အုပ် တွေတာနဲ့ နှစ်အုပ်လုံး ဝယ်လာခဲ့တာ။ နောက်ကျတော့ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ခုမှ မိတ်ဆွေတယောက်ဆီက တွေတာနဲ့ ငှားပြီး ဘာသာပြန်တာ"

"'ကွီ' ဟာ နှစ်ဆယ်ရာစုဆန်းစုအချိန်ကို နောက်ခံထားပြီး ရေးခဲ့တာလို့ ကျနော် မှတ်မိတယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက အမေရိကန် သတင်းစာတွေဟာ ခုလို ဆင်ဒီကိတ်ကြီးတွေ မပေါ်သေးဘူး။ လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင် စနစ်ရဲ့ သွေးစုပ်မှုဟာလည်း အမေရိကန် သတင်းစာလောကမှာ ခုလောက်မကြီးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန် သတင်းစာလောကဟာ ပျက်စီးစပြုနေပြီ။ ပျက်စီးစ ပြုနေတဲ့ အမေရိကန် သတင်းစာလောကထဲမှာ 'ကွီ' ဟာ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေတယ်။ လူရိုး လူကောင်းတယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ 'ကွီ' ဟာ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနဲ့ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေတယ်။ 'ကွီ' ဟာ အမေရိကန် သတင်းစာလောကရဲ့ ကြေကွဲစရာ ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ပါပဲ"

ကျနော်က ဆေးပေါ့လိပ်ကို ညှိဖွာရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ကျနော်လဲ 'ကွီ' ကို ဖတ်ပြီး အားမရတာတော့ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပြောပြော 'ကွီ' ဟာ ကျနော်ကို သတင်းစာ ဆရာတယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အရာတွေထဲမှာ တခု အပါအဝင်ပဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျား အမှာရေးပေးဗျာ"

ကိုဝင်းတင်က သူ့ဘာသာပြန်ထားသည့် စာမူဖိုင်ကြီးကို ကျနော်ကို ပေးလိုက်သည်။ ကျနော်သည် ကိုဝင်းတင်၏စာမူကို မီးရထားပေါ်တွင် ဖတ်လာခဲ့သည်။

ကိုဝင်းတင်၏ အရေးအသားက သွက်သည်။ ရှင်းလင်းသည်။ မူရင်းစာအုပ်က ဝါကျ ရှည်ရှည်တွေကို သူက ဝါကျ အတို ကလေးတွေဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။

စာရေးဆရာ မဖြစ်ဘဲ သတင်းစာဆရာ ဖြစ်သွားသော ကိုဝင်းတင်သည် ယခု စာရေးဆရာဖြစ်ရန် ခြေတလှမ်း လှမ်းပြီ ဟု ကျနော် ဆိုချင်သည်။ နောက်ထပ်ခြေလှမ်းများကို ဆက်လှမ်းနိုင်ရန် ကျနော် ဆုတောင်းပါသည်။

မြသန်းတင့်
၁၃၃၆ ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၁၃ ရက်
၁၉၇၄ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်

ဘာသာပြန်သူ၏ မှတ်ချက်

ကျနော်တို့ ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့် နောက်ကျပါသည်။

ကျနော်တို့အရင် ဤစာအုပ်ကို စွဲလန်းဖူးသည့် ကွယ်လွန်သူ သတင်းစာဆရာကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်ကလည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ဘာသာပြန်သင့်ပါလျက် မပြန်နိုင်အားခဲ့၍ ဤစာအုပ်သည် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့် ဘာသာပြန် နောက်ကျခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

စစ်ပြီးစ ၁၉၄၇ ဆီက ထုတ်ဝေခဲ့သည့် 'သူလိုလူ' စာအုပ်တွင် စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် မမလေးက 'ကွီ' အကြောင်းကို အမွှန်းတင် ရေးခဲ့ပါသည်။ လူထူးလူဆန်းတယောက်နှင့် မိန်းမတော်ကလေး တယောက်အကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး အသုံးအနှုန်း အလွန်ခက်ခဲသည့်အကြောင်း၊ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်မိသူတိုင်း လူ ၁၀၀ လျှင် ၅၅ ယောက် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းသွားနိုင်မည့်အကြောင်း၊ ဦးချစ်မောင် နှုတ်တိုက်ပြောသွားသည့် မြန်မာဘာသာပြန် သည် ဉာဏ်အထိုင်းဆုံးသော သူတယောက်ကိုပင် ရှင်းရှင်းကြီး နာလည်စေနိုင်သည့် အကြောင်း။

ကျနော်တို့သည် ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၏ 'သူလိုလူ' ကို ဖတ်ပြီး သတင်းစာသမား ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။ ဖြစ်အောင် အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျနော်လိုပင် 'သူလိုလူ' က လက်သည်လုပ်၍ မွေးဖွားပေးခဲ့သည့် လူငယ်သတင်းစာသမားပေါင်း များစွာ ရှိပါလိမ့်မည်။

'ကွီ' သည် ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်အား တိုင်းပြည်က အားထားရသော မားမားမတ်မတ် သတင်းစာ ဆရာကြီးတဦး အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် စေ့ဆော်ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်းဖွယ် ရှိပါသည်။ 'ကွီ' ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် မြန်မာ နိုင်ငံ၏ ထူးချွန်သော သတင်းစာဆရာကြီးတဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် မဟုတ်ဟု ဆိုဦးတော့။ ထိုသတင်းစာဆရာကြီးသည် 'ကွီ' ကို ဖတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိအကြွယ်ဆုံး၊ အမြင်အကျယ်ဆုံး၊ အကျင့်ရိုးဖြောင့်ဆုံး၊ တာဝန် အသိဆုံးဖြစ် အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်ဟုကား ဆိုကောင်း ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် အကြောင်းမလှချင်တော့ 'သူလိုလူ' ကို ကိုးကွယ်သူတို့သည် 'ကွီ' အကြောင်းကို ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေး တဆင့်ဖောက်သည် ချသမျှထက် ဘာမျှ ပို၍ သိခွင့် မရရှာခဲ့ကြပါ။ ယုတ်စွအဆုံး 'ကွီ' ကို ဘယ်စာရေးဆရာ ရေးမှန်း ပင် မသိနိုင်ခဲ့ကြပါ။ ထို့ကြောင့် 'ကွီ' ကို အမေရိကန် သူပုန်စာရေးဆရာကြီး ဂျက်လန်ဒန် ရေးသည်ဟု တစုံတယောက် က ဆိုလိုက်သောအခါ 'ကွီ' သည် တိုးတက်သော လူငယ် အင်အားစုအကြား၊ အထူးသဖြင့် တိုးတက်သော လူငယ် သတင်းစာသမားများ အကြား၌ ရေပန်းစားသထက် စားခဲ့ပါတော့သည်။

ကျနော်တို့လည်း 'ကွီ' ရှာပုံတော်ဖွင့်သူများ အနက် တဦး အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၉ ဆီက သံတော်ဆင့် ဦးသိန်းမောင် ဦးစီးထုတ်ဝေခဲ့သည့် 'အကျိုးဆောင်' ဂျာနယ်၏ အလုပ်သင် အယ်ဒီတာ အဖြစ် စာနယ်ဇင်းလောကတွင် ကျနော်တို့ ခြေတနေရာစာ ချခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

စောစောပိုင်းက ဒဂုံ၊ ဂျာနယ်ကျော်နှင့် ဒီဒုတ် ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းများတွင် စာတိုပေစ ရေးခွင့်ရခဲ့၍ စာနယ်ဇင်း လောကသို့ ခေါင်းလျှိုဝင်ရန် အခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျနော်တို့သည် 'သူလိုလူ' ၏ ခေါ်သံနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ လိုက်ကာ သတင်းစာသမားသာ ဖြစ်ချင်နေခဲ့ပါသည်။

ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်း မဖြစ်ရပါ။ ဂျာနယ်မှ မဂ္ဂဇင်းရောက်၊ မဂ္ဂဇင်းမှ နိုင်ငံခြား သတင်းဌာနရောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ 'တိုးတက်ရေး'၊ 'ရန်ကုန်'၊ 'ဟံသာဝတီ' စသည့် သတင်းစာများတွင် လက်တိုလက်တောင်း သတင်းစာသမားကလေး ဖြစ်ရလို ဖြစ်ကြား ကြိုးစားသမျှလည်း အရာမထင်ခဲ့ပါ။ ၁၉၅၀ နှစ်များ အတွင်းက လူနှစ်ယောက်နှင့် တပိုင်းသာရှိသော ဦးညိုမြ၏ တပတ်လျှင် တခါတလေမျိုး၊ နှစ်ခါနှစ်လေမျိုး အသက်တင်ငင်နှင့် အဆင်ပြေသလို ထုတ်သည့် 'အိုးဝေ' သတင်းစာသို့ ရောက်တော့ ရောက်ပါ၏။ သို့သော် ကျနော်တို့၏ သတင်းစာ ဆရာဘဝသည် သက်ဇိုးမရည်ပါ။

ထိုမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံခြားသို့ လွှင့်သွားပြန်သည်။ 'နယူးပစ်' သတင်းဓာတ်ပုံ ဌာန၏ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်၊ 'ဗမာ့ခေတ်' သတင်းစာ၏ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက် လုပ်ခွင့်ရသော်လည်း ချူရန်ခက်သည့် ပန်းသင်္ဃာတော်ဖြစ်သော သတင်းစာ လောကနှင့် တိုးတက်မှု မလှမ်းနိုင်အောင် အနေအထားလျက်ပင် ရှိပါသည်။

'သူ့လိုလူ' သာ ကျနော်တို့၏ သမ္မာကျမ်းစာ၊ 'ကွီ' သာ ကျနော်တို့၏ ဒေသနာပမာ မဖြစ်ခဲ့လျှင် စိမ်းကားသော သတင်း စာလောကကို ဂျင်းစိမ်းနှင့် မိသလင် သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ဖို့သာ ရှိပါသည်။

သို့သော် သတင်းစာ ရေစက်မကုန်၍ 'ကွီ' နှင့် ကျနော်တို့သည် ၁၉၅၅ တွင် လန်ဒန်မြို့၌ ဆုံမိသည်။ မန်ချက်စတာမြို့ ၌လည်း တကျော့ဆုံမိသည်။ ၁၉၅၇ ကျနော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာသောအခါ 'ကွီ' နှစ်အုပ် ပါလာခဲ့ပါသည်။

နိုင်ငံခြားတွင် ကျနော်တို့ အချိန်အများကြီးရပါသည်။ ကျနော်တို့သာ ဘာသာပြန် တတ်ကျွမ်းလိမ့်မာလျှင်၊ သို့မဟုတ် စာရေးခြင်း၌ အပျင်းမထူလျှင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင် ဘာသာမပြန် ဖြစ်ခဲ့သည့် 'ကွီ' သည် ၁၉၅၅ ဆီကပင် ကျနော်တို့ ဘာသာပြန်ပြီး ဖြစ်နေပါရောမည်။ သို့သော် ကျနော်တို့တွင် ယင်းချွတ်ယွင်းချက် နှစ်မျိုးစလုံးသည် မွေးရာပါ အစွမ်းသတ္တိလို ဖြစ်နေ၍ 'ကွီ' ကို မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်နှင့် ဆုံပေးရန် ကျနော်တို့ တာဝန် ပျက်ကွက်ခဲ့ရပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ 'ကွီ' သည် သတင်းစာလောကဆိုင်ရာ စာအုပ်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ သတင်းစာသမား များထံ ကျနော်တို့ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ပါသည်။ ၁၉၁၁ မှ စ၍ ၁၉၁၄ အထိ (ထို့ထက် နှစ်ကြာချင်ကြာမည်) (၁၈) ကြိမ်မျှ (ထို့ထက် အကြိမ်များချင်များမည်) ပုံနှိပ်ခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာကျော် စာအုပ်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာများထံ ကျနော်တို့ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျနော်တို့ အလုပ်လုပ်သည့် 'ကြေးမုံ' သတင်းစာတိုက်ရှိ ကျနော်တို့၏ အိမ်ခန်းတွင် စာအုပ်သည် ကျနော်တို့၏ မွေ့ယာ၊ စာအုပ်သည် ကျနော်တို့၏ ခေါင်းအုံး၊ စာအုပ်သည် ကျနော်တို့၏စောင် ဖြစ်ပါသည်။ ချွတ်၍ ခွာ၍ ယူ၍ ရသမျှ အင်္ကျီ၊ လုံချည်ကအစ ချွတ်၍ ခွာ၍ ယူကြသည့် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်း မိတ်ဆွေတို့သည် ကျနော်တို့၏ မွေ့ယာ၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင်ပမာဖြစ်သော စာအုပ်များကိုလည်း ချွတ်ခွာ ဆွဲယူကြပါသည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှချင်တော့ စာအုပ် ဘုဇ္ဇာဟိတွင် နှစ်အုပ်စလုံး ပါသွားပါသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျနော်တို့ သယ်လာခဲ့သည့် 'ကွီ' နှစ်အုပ်စလုံး စုံးစုံးမြုပ် ပျောက်ကွယ် သွားပါတော့သည်။

'ကွီ' ကို တွေ့လိုက်ကြသည့် အောင်ဗလ၊ စိန်ခင်မောင်ရီ၊ မင်းသူ (ရိုက်တာ) စသော သတင်းစာဆရာများ၊ သန်းဆွေ စသော စာရေးဆရာများနှင့် ရံခါ 'ကွီ' အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြစေကာမူ ပျောက်သောသူ ရှာသော်လည်း မတွေ့ သည့်အတူတူ သေသောသူ ကြာရင်မေ့သလို မေ့ပျောက်လိုက်မိပါသည်။

ကြာကြာတော့ မမေ့ပါ။ ၁၉၆၇ စက်တင်ဘာလထုတ် 'ငွေတာရီ' မဂ္ဂဇင်းတွင် 'ကွီ' ပျောက်ဆုံးခန်းနှင့် ကျနော်တို့၏ စာအုပ်ဘုဇ္ဇာဟိအတွက် အမျှဝေခန်းကို မှန်းတဆဆ လွမ်းတသသဖြင့် ဤသို့ စာဖွဲ့မိခဲ့ပါသေးသည်။

အနှစ်သက်ဆုံး စာအုပ် အမှတ် (၁၆)

ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာက အနှစ်သက်ဆုံး စာအုပ် ၁၅ အုပ်၏ စာရင်းကိုပေးရန် တောင်းလာ၏။

တလ၊ နှစ်လ၊ သုံးလ ကာလအတန်ကြာအောင်ပင် ကျနော် စာရင်းတို့သည်၊ စာရင်း ဖျက်သည်၊ စာရင်း ဖြည့်သည်။ သို့သော် ငွေတာရီ အယ်ဒီတာ အလိုရှိသော၊ ကန့်သတ်သော မြန်မာစာ ဆယ်အုပ်၊ ဘာသာခြား ငါးအုပ် ဘောင်ထဲသို့ ကျနော်တို့ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်စာရင်းကို ဖြတ်တောက် ထည့်သွင်းမရနိုင်ခဲ့။

ဤအကြိုက်ဆုံး စာအုပ်ကို စာရင်းသွင်းလိုက်သော် ထိုအကြိုက်ဆုံး စာအုပ်သည် မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး ပေါ်လာသည်။ ထိုစာအုပ်ကို စာရင်းဖြည့်လိုက်သော် ဤစာအုပ်သည် လက်ထဲတွင် တဆဆ ရောက်လာသည်။ ဤစာအုပ်ကို စာရင်းပေါင်းလိုက်သော် ထိုစာအုပ်သည် စာရင်းမှ အဖျက်မခံ၊ ပေကပ်နေ၏။ စာအုပ်၏ အမည်ကို ဖောင်တိန်သည် မခြစ်နိုင်။ ဖောင်တိန်ကလေးသည်ပင် စာအုပ်ကို ချစ်ရှာသည်ထင်။

ခက်သည်မှာ ကျနော်တို့နှင့် ကျနော်တို့၏ ဖောင်တိန်ကလေးကသာ ထိုစာအုပ်ကောင်းများကို ကြိုက်တတ်ခြင်း မဟုတ်။ ကျနော်တို့ထက် ပိုကြိုက်သူတွေ ရှိနေသေးသည်။ သို့သော် သူတို့သည် စာအုပ်ကို ကြိုက်လွန်းသည်ဟုပင် ဆိုရလေမလားမသိ။

တခါက "စာအုပ်စင်နှင့် ကျနော်" အမည်ရှိ ဆောင်းပါးတွင် ဆရာဇော်ဂျီက စာအုပ်စင်အကြောင်း ဖွဲ့ခဲ့ပုံကို ပြေးတဲ့ သတိရမိသည်။

ဆရာဇော်ဂျီ ရေးထားပုံမှာ သူငယ်ငယ်က ကျောင်းတွင် ဆရာက စာဖတ်ခိုင်းသည်။ အဖတ်နေရာ မကျလျှင် ဆရာက လက်ဝါးကို ကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်လေ့ရှိသည်။ ဆရာဇော်ဂျီတို့သည် "ထိုအခါမှ စ၍ စာအုပ်နှင့် ကြိမ်လုံးတို့ကို တွဲ၍ တွဲ၍ မြင်နေတတ်ကြပါသည်။ စာအုပ်ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ကြိမ်လုံး တဝင့်ဝင့်ကို ပြေးမြင်မိပါသည်" ဟု ဆိုသည်။ သို့ဖြင့် စာအုပ်စင်နားသို့ မကပ်ဝံ့တော့။ နောင်တွင်မှ စာအုပ်စင်ကို အချစ်ဝင်လာသည်ဟု ဆိုသည်။

ကျနော်တို့လည်း ဆရာဇော်ဂျီလိုပင် စာအုပ်စင်နှင့် ပတ်သက်၍ ကြိမ်တဝင့်ဝင့်ကို တွဲ၍ တွဲ၍ မြင်မလာပါ။ ကျနော်တို့ မျက်စိထဲတွင် ဝဲ၍ ဝဲ၍ မြင်လာသောအရာမှာ စောစောက ပြောခဲ့သော 'စာအုပ်ကြိုက်လွန်းသူ' တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

မမြင်ဘဲ နေနိုင်ရိုးလား။

ကျနော်တို့သည် စာအုပ်ကို ကြိုက်ရကောင်းမှန်း သိတတ်ပါသည်။ သို့သော် ဥမ္မာဒန္တိပျို့ထဲမှ "ငါ့ဟာ ငါ့အိမ်၊ ငါ့စည်းစိမ်နှင့် ငါ့အိမ် ငါ့ကျောင်း၊ ငါ့ခေါင်း ငါ့ပြွန်၊ ငါ့ကန် ငါ့ကြာ၊ ငါ့ယာ ငါ့လယ်၊ ငါ့နယ် ငါ့ကုန်း၊ ငါ့အုန်း ငါ့ထန်း၊ ငါ့ကျွန်း ငါ့ကိုင်း" ဆိုသလို "ငါဝယ် ငါဖတ်၊ ငါမှတ် ငါသိမ်း၊ ငါထိန်း ငါရွတ်၊ ငါတတ် ငါကိုး၊ ငါကြိုး ငါကျက်" ဟူ၍ စာအုပ် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ကျနော်တို့သည် ရှိသင့်သည်ထက် ပို၍ ကြီးကြီးမမေ့နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် စာအုပ်စင်ဆိုလျှင် "ငါ့အတွက်" သက်သက် မဖြစ်စေရန် ဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားခြင်းကိုသာ ကျနော် နှစ်ခြိုက်သည်။

ဧကရာဇ်၊ ပဒေသရာဇ်နှင့် မင်းဝန်းကျင် လူတစ်စုသာ ဖတ်နိုင်ခဲ့သော ပေစာခေတ်သည် လွန်ခဲ့ပြီ။ စက်တင် ပုံနှိပ်သော စာအုပ်၏ ပင်ကိုယ် အဓိပ္ပာယ်သည် စာပေကို လက်တဆုပ်စာ လူတစ်စုသာမက အတိုင်းမသိကြီးသော လူထုကြီး ဖတ်ရန်၊ မှတ်ရန်၊ အသိရှာရန်၊ ပညာပွားရန် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ်ရင်းဆောင်သော စာအုပ်ကို ဘီရီဖြင့် သော့ခလောက် ပိတ်ခတ်ထားရမည့် အလုပ်မျိုးကို ကျနော်တို့ မဝံ့ရက်ပါ။

စာရေးသူ စာရေးဆရာ၊ အသိပညာရှာသူ လူအများ၊ စာအုပ်ပိုင်သူ ကျနော်၊ ပညာဘော် ပညာဘက်၊ သုံးယောက်သား အနက်တွင်မှ သက္ကာယ ကွက်ကျားလျက် ကျနော်တို့က ငမိုက်သားလုပ်ကာ သော့ကြီးတကားကား ကိုင်ဆောင်ပြီး စာအုပ်ကို ထောင်မချပုံရက်ပါ။

ကျနော်တို့၏ စာအုပ်စင်သည် စာအုပ်ထောင်၊ စာအုပ်သင်းချိုင်း မဖြစ်စေသင့်ဟု ယူဆပါသည်။ အသိပညာရှင်၏ ဦးနှောက်မှ မွေးထုတ်လိုက်သော ပညာကို "စာဖူးတောင်းသိုက်၊ ငှက်သိုက်၊ ကြွက်သိုက်၊ ဝက်သိုက်" လို စာအုပ်သိုက်ကြီး ဖြစ်မနေစေသင့်ဟုလည်း ယူဆပါသည်။ တတ်နိုင်သမျှ စာအုပ်၏ အသိပညာကို ရတုဆရာ မင်းဇေယျန္တမိတ် ရေးခဲ့သလို "မြူညစ်ပယ်လျက်၊ လင်းအောင်ဖျက်၍ ရှေ့ထက်တသွန်း၊ ဝံ့မကျန်းသည်၊ တသန်းနေသို့ထိန်" စေလိုပါသည်။ ဦးပုညက "မေတ္တာသုတ် တစောင်လုံးကို ပုဒ်မပါ ကျုံးပြီး မေတ္တာတုံးကြီးကြီးဖြင့် ရိုးတိုက်၍" ပို့သလို မေတ္တာကြီးမားစွာ ပို့သင့်သည်ဟုလည်း ယူဆပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျနော်တို့၏ ဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားသော အနှစ်သက်ဆုံးစာအုပ် ၁၅ အုပ်ထက် ပိုကာမတ္တသာ ရှိသော ရှိစုမဲ့စုဖြစ်သော စာအုပ်စင်ကလေးသည် 'သာလာယံစင်' ကလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တနေကုန် အိမ်၌ လာရောက် အိပ်စားကာ စာဖတ်သူလည်း ရှိ၊ ငှားသူလည်း ရှိ၊ ပြန်ပို့သူလည်း ရှိ။ "ခင်ဗျား စာအုပ်တော့ ကြိုက်တယ်ဗျို့၊ လိုရင်ပြော၊ အဲဒီစာအုပ်တော့ ကျနော်ဆီမှာပဲ ထားတော့မယ်" ဟု ရိုးရိုးပွင့်ပွင့် ပြောပြောဆိုဆို ယူသွားသူလည်း ရှိ ...။ ပြီးတော့ မပြောပြော မဆိုဆို ကိစ္စတုံး ယူသွားသူလည်း ရှိသည်။

ထိုသို့ မပြောမဆို ယူသွားသူတို့ကား စောစောက ပြောခဲ့သော 'စာအုပ် ကြိုက်လွန်းသူ' တို့ပင် ဖြစ်မည်။ (ထင်သည်)

ဤသို့ဖြင့် ကျနော်တို့ စာအုပ်စင်ကလေးသည် ရှင်နရာ အဂ္ဂလူထွက်ကာ ရေနည်းရာ ငါးဆောင်းအုပ် ခံရသလို လုံးဝါး ပါးခဲ့လေ၏။

'စာအုပ်ကြိုက်လွန်းသူ' တို့သည် ထိုစာအုပ်တို့ကို အဘယ်အရပ်သို့ သယ်ဆောင်သွားလေဘိသနည်း။ သူတို့ ဖတ်ပြီး သည်၏ အခြားမဲ့၌ တဆင့်တကမ်း ဖြန့်လှမ်းပါတိလေ၏လော။ ကျနော်တို့ မပိတ်မလျှောင့်ပုံရက်သော စာအုပ်တို့ကို သူရို့ စာအုပ်ဘီရိုတွင် အကျဉ်းသွင်းထားလေပြီလော။ တဆင့်တကမ်း လှမ်းဖြန့်သည်ဆိုသော် (ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ) ကျနော်တို့ စာအုပ်စင်၌ ထိုစာအုပ် မရှိတော့သည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ အရေးမကြီး။ ကိစ္စမရှိပါချေ။

ကျနော်တို့သည် နှစ်စဉ်နှစ်ဆက် ဟောက်ပက် ဟောက်ပက် ဖြစ်လာသော စာအုပ်စင်ကိုကြည့်ကာ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ဆိုဆုံးမခဲ့သကဲ့သို့ "တညှိုးလျှလျှ၊ တတလွမ်းလွမ်း၊ တသမ်းဟယ်ဟယ်၊ တတွယ်တာတာ၊ တဟာလှိုက်လှိုက်၊ တရှိုက် ငင်ငင်၊ တပင်ပန်းပန်း" ဖြစ်မနေမိတော့ပါ။

သို့သော် ဆင့်ကမ်းလှမ်းဖြန့်ပါစေဟု ကျနော်တို့ စေတနာ အဆပွားမိဆုံး စာအုပ်တအုပ်ကား ရှိပါသည်။ တစုံ တယောက်သော 'စာအုပ်ကြိုက်လွန်းသူ' ၏ 'ငါ' စာအုပ်စင်တွင် ပင့်ကူမျှင် နောင်တင်းကာ ထောင်သွင်း အကျဉ်းခံ မနေရပါစေနှင့်ဟု ကျနော်တို့ ဂရုဏာ အသက်မိဆုံး စာအုပ်တအုပ်ကား ရှိပါသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ...

စကားစပ်၍ ကြားဖြတ်ပြောရပါဦးမည်။ ကျနော်တို့ ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က လပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ခံ၍ ထိုစာအုပ်ကို ရှာဝယ်ခဲ့သည်။ အဟောင်းဆိုင်တကား ဆိုင်ပေါက်စေ့အောင် စာကြမ်းပိုးထိုး၍ ရှာခဲ့သည်။ လန်ဒန်မြို့တွင် နံ့၏။ တအုပ်တွေ့သည်။ အက်ဒင်ဘာရာ၊ မန်ချက်စတာ စသော အခြားမြို့များတွင်လည်း နံ့၏။ (၂၈) ကြိမ် ထပ်မံ ပုံနှိပ်သော အလားတူစာအုပ်ကို ရပြန်၏။

သုတေသီ ဘဝမှ သတင်းစာဆရာ ဖြစ်လာသူတဦး၏ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ရေးသူမှာ အမေရိကန် စာရေးဆရာ တဦးဖြစ်သည်။ ကျနော်တို့ အမှတ်အသား မမှားသော် ပထမနှိပ်ခြင်းကို ၁၉၁၁ တွင် စတင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ကျနော်တို့ တွေ့ခဲ့ရသည့် ၁၉၁၄ ထုတ် စာအုပ်မှာ (၂၈) ကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ခြင်း ဖြစ်နေလေပြီ။

ကျနော်တို့ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့သော စာအုပ်နှစ်အုပ်အနက် တအုပ်မှာ အရွယ်ကြီးကြီး၊ စာလုံးထွားထွား၊ စာမျက်နှာ ၃၀၀ ကျော်၊ တအုပ်မှာ အရွယ်လတ်လတ်၊ စာလုံးသေးသေး၊ စာမျက်နှာ ၄၀၀ ကျော်။

ကျနော်တို့သည် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ချိန်၌ ထိုစာအုပ်ကလေး နှစ်အုပ်ကို အပိတ်အကာ ဗလာကျင်းသော ဟာလာ ဟင်းလင်း စာအုပ်စင်ကလေးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

သတင်းစာဆရာဘဝကို ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ထားသော စာအုပ်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ သတင်းစာဆရာများ (အောင်ဗလ၊ ခင်မောင်ရီ၊ မင်းသူ စသည်) အား ဆင့်ကမ်း ငှားရမ်းခဲ့၏။ အကြိမ် (၃၀) ခန့် ရိုက်နှိပ်ရအောင် ကျော်ကြားသော စာအုပ်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာများ (ကွယ်လွန်သူ သန်းဆွေ စသည်) အား ဆင့်ကမ်း ငှားရမ်းခဲ့၏။

ထိုစာအုပ်သည် အခြားအခြားသော သတင်းစာမိတ်ဆွေ၊ စာပေမိတ်ဆွေတို့ လက်သို့လည်း ဆင့်ကမ်း ဖြန့်ရောက်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးရောက်သွားသော နေရာကား စောစောကပြောခဲ့သော 'စာအုပ်ကြိုက်လွန်းသူ' တို့၏ လက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ယခု ကျနော်တို့သည် ငွေတာရီအယ်ဒီတာ တောင်းလာသော အနှစ်သက်ဆုံးစာအုပ် ၁၅ အုပ်စာရင်းတွင် ထိုစာအုပ်၏ အမည်ကို မထည့်မဖော်ပြလိုက်တော့ချေ။ စင်စစ် ထည့်ဖော်လိုက်သော စာအုပ် ၁၅ အုပ်သည်ပင် ကျနော်တို့ စာအုပ် စင်တွင် မရှိတော့ပါ။ သို့သော် ထိုစာအုပ်များသည် ဘယ်သူဘယ်ဝါ၏ စာအုပ်စင်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၏ လက်တွင် ရှိလေ့ဟု သိရပေသေး၍ ဖော်ပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပျောက်ဆုံးသွားသော ထိုစာအုပ်ကား အဘယ်မည်သော 'စာအုပ်ကြိုက်လွန်းသူ' ၏ စာအုပ်စင် ချောင်ကြားဝယ် အစနံ့သား ညှပ်နေလေမှန်းမသိ။ ထို့ပြင် ငွေတာရီ အယ်ဒီတာ တောင်းသော စာရင်းက ၁၅ အုပ်သာဖြစ်၍ (၁၆) အုပ်မြောက် စာအုပ်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်လည်းမဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ထိုစာအုပ်အမည်ကို အနှစ်သက်ဆုံး စာအုပ် စာရင်းမှ ချွင်းချွန်လိုက်ရတော့သည်။

အနှစ်သက်ဆုံး စာအုပ်အမှတ် (၁၆) ၏ ဂန္ထဝင် ထုပ္ပတ်ကလေးကို ရေးဖော်နေခြင်းမှာ ပျောက်ဆုံးနေလေပြီဖြစ်သော စာအုပ်ကို လွတ်-သော-ငါး-ကြီး-စွာ သိဒ္ဓိတင်လို၍လည်း မဟုတ်ပါ။ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ် ၁၅ အုပ်ပင် မပြည့်တတ် တော့အောင် ဗလာကျင်းနေသော ကျနော်တို့၏ သာလာယံ စာအုပ်စင်ကလေး အကြောင်းကို မျက်-ရည်-ခံ-ထိုး-စွာ အလွမ်းသယ်လို၍လည်း မဟုတ်ပါ။

စာအုပ်ဆိုသည်မှာ ဖတ်ဖို့၊ မှတ်ဖို့၊ ဆင့်ကမ်းဖို့၊ လှမ်းဖြန့်ဖို့ ဖြစ်သည်။ 'ငါ့' စာအုပ်စင်တွင် ပင့်ကူမျှင် နောင်ဖွဲ့လျက် အကျဉ်းထည့်ဖို့ မဟုတ်။ ဖိုအထပ်ထပ်ကျလျက် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ မဟုတ်။ စာအုပ်သည် 'ငါ့' ဖတ်ဖို့သာ မဟုတ်။ 'သူတကာ' ဖတ်ဖို့ဖြစ်သည် ဟူသော စိတ်မွှေးနိုင်မှ စာအုပ်ကြိုက်သူဖြစ်မည်။

ဤသဘောထားကို ပြောပြလို၍ အကြိုက်ဆုံးစာအုပ် အမှတ် (၁၆) ကို တမ်းတမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤသဘောထားသည် ကျနော်တို့နိုင်ငံလို နိုင်ငံခြားငွေ ဖောဖောသီသီသုံးပြီး ပြည်ပမှ များများစုံစုံ စာအုပ်မသွင်း နိုင်သော ထွန်းသစ်စ နိုင်ငံကလေးမျိုး၊ ပြည်တွင်း၌ စာအုပ်တအုပ်လျှင် သုံးထောင် စောင်ရေတန်း၌သာ ပျမ်းမျှထုတ်ဝေ နိုင်သော ထွန်းသစ်စ နိုင်ငံကလေးမျိုး၌ ဘယ်စာအုပ်မျိုးမှ 'ငါ့' စာအုပ်စင်၌ ပင့်ကူမျှင် နောင်ဖွဲ့မခံရဖို့၊ 'ဖို' ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်မခံရဖို့ လိုလှပါသည်။

တတ်နိုင်ပါက ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့က စာအုပ်များကို ဝယ်ဖတ်ပြီးလျှင် စာကြည့်တိုက်များသို့ ပေးလှူ၊ ဖြန့်ဖြူးသင့် လှပါသည်။ သို့မှသာ အသိအမြင်သစ် ပြန့်ပွား တိုးတက်ရေး လုပ်ငန်းသည် အရှိန်အဟုန် ကြီးမားလာနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကျနော်တို့၏ အနှစ်သက်ဆုံး စာအုပ်အမှတ် (၁၆) ကို ကွယ်လွန်သူ သတင်းစာဆရာကြီး ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်က လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ကပင် ကြိုက်ခဲ့၍ "တသက်တာ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး စာအုပ်တွေထဲမှာ အကြိုက်တကာ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်ကလေးပဲ။ ဒီစာအုပ်ကို စာအုပ်ဘီရိုကြီး တဘီရိုနဲ့တောင် မလဲနိုင်ဘူး" ဟု စမ်းတင်ခဲ့ဘူးသည်။

စာအုပ်အမည်မှာ Queed ဖြစ်ပါသည်။ ရေးသူမှာ Henery Sydnor Harrison (၁၈၈၀-၁၉၃၀) ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာပြည်တွင် တအုပ်သာ ရှိသည်ဟု ဆိုဖူးသည်။ ယခု စာအုပ်ကြိုက်လွန်းသူတို့ လက်တွင် ရောက်နေသော ကျနော် တို့၏ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်နှစ်အုပ် (ကွမ်းယာထုတ်စက္ကူ ဖြစ်သွားလျှင်) ပါ ပေါင်းသော် သုံးအုပ်တော့ အနည်းဆုံး ရှိပါလိမ့်မည်။

ဦးချစ်မောင်၏ စာအုပ်သည် စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လက်တွင် ရှိသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ယခင် ကြော်ငြာဖူးသည့်အတိုင်း ဂျာနယ်ကျော် မမလေးက (မြသန်းတင့် ဘာသာပြန်၍) ထုတ်ဝေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုပျောက်ဆုံးနေသော စာအုပ်နှစ်အုပ် လက်ဝယ်ရှိသူ 'စာအုပ်ကြိုက်လွန်းသူ' တို့က စာအုပ်စင်မှ ပြန်လည်ဆွဲထုတ် ဖိုခါသန်စင်ပြီး ဆင့်ကမ်းလျှင်သော်လည်းကောင်း သတင်းစာလုပ်ငန်း၌ ခုံမင်မြတ်နိုးစွာဖြင့် ဘဝကို ပုံအပ်မည့်သူများ ပေါ်ထွန်းလာရေးအတွက် များစွာ အကျိုးရှိပေလိမ့်မည်ဟု ကျနော်တို့ ယူဆမိသည်။

ဝင်းတင်
၁၉၆၇ စက်တင်ဘာလ၊ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၁၈၇)

ရေအကျိုး ၁၀ ပါး ရှိသလို စာအကျိုး ၁၀ ပါး မရှိတောင် တပါးတော့ ရှိဟန်တူပါသည်။

ထို တပါးသော အကျိုးမှာ တယောက်သောသူရေးသည့် တပုဒ်သောစာကို တဦးသော စာဖတ်သမားက တွေ့ပြီး လက်ခုပ်ဩဘာ ကောင်းခြီးမင်္ဂလာ ပေးခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဣဿာ မိစ္ဆရိယ၊ သမ္မပလာပဝါစာကို ဆုလာဘ်အဖြစ် ချီးမြှင့်ခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးတပါး ဖြစ်ပါသည်။

အလွန်အလွန် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကျနော်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး ဦးစံဝင်း (ယခင် နေရှင်းသတင်းစာ အယ်ဒီတာ) သည် အင်းစိန်ထောင်ကြီးစံ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ အလွန်အလွန် ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆိုသည်မှာ သူ ထိန်းသိမ်းခံရခြင်းကို မဆိုလိုပါ။ သူ ထိန်းသိမ်းခံရ၍ ကျနော်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး 'ကွီ' နှင့် ကျနော်တို့ တကျော့တဖန် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရအောင် စာအကျိုးပေး ကောင်းခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ဦးစံဝင်းသည် ကျနော်တို့၏ "ငွေတာရီ" ဆောင်းပါးကို ဖတ်မိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဦးစံဝင်းသည် ကြင်နာ ထောက်ထားစွာ 'ကွီ' ကို ကျနော်တို့ထံသို့ ပို့ပေးပါသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ဦးစံဝင်း ထောင်လိင်ပြန်ချိန်တွင် ကျနော်တို့ ရန်ကုန်မြို့၌ မရှိတော့ပါ။ မန္တလေးမြို့၌ အခြေစိုက်သော "ဟံသာဝတီ" သတင်းစာသို့ ရောက်နေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် 'ကွီ' နှင့် ကျနော်တို့ ပြန်လည် ရေစက်ဆုံရန် နှစ်အတန် ခြားခဲ့ရပြန်ပါသည်။

၁၉၇၄၊ မတ် ၁၅ တွင် ဦးစံဝင်းနှင့် ကျနော်တို့ အမှတ်မထင် ဆုံမိကြပါသည်။ ဦးစံဝင်းက ကျနော်တို့လက်သို့ သူ့ကိုယ်ပိုင် 'ကွီ' ကို ခေတ္တအပ်ပါသည်။

ကွဲကွာ ပျောက်ဆုံးနေသော 'ကွီ' ကို ကျနော်တို့ အသစ်တဖန် ဖတ်ရှုမိပြန်ပါသည်။

ဒီတခါတော့ 'ကွီ' ကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံချင်တော့ပါ။ ဦးစံဝင်း၏ သနားစောင့်မမှုဖြင့် ကျနော်တို့သည် 'ကွီ' ကို မန္တလေးသို့ ခေါ်ခဲ့ပြီး မြန်မာဘဝ သွတ်သွင်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကျနော်တို့၏ အိပ် စား နား ချိန်ကို နေ့စဉ် တဝက်ခန့် လျှော့ပြီး တလနီးပါး ဘာသာပြန်၊ တလနီးပါး အချက်အလက် ရှာဖွေကာ ဤစာအုပ်ကို စာဖတ်သူ၏ ရှေ့မှောက်သို့ တင်ပို့အပ်ပါသည်။

သာမန်သဘော ပြောရလျှင် 'ကွီ' သည် အချစ်ဝတ္ထုမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ (စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေး ပြောပြသလို ပြောပြရလျှင်) "လူတွေနှင့်မရောသည့် လူတယောက်နှင့် အဆင်ခြင်ဉာဏ် ပြည့်ဝသော မိန်းကလေး တယောက် ထူးထူးဆန်းဆန်း သွားတွေပြီး မိန်းကလေးက လူနယ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းပေးကာ လူဇာတ် သွင်းပေးပုံ၊ ထိုမှ တဖန် အယ်ဒီတာကြီးတယောက် အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်မြောက်သွားပုံ ဇာတ်လမ်း" မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

'ကွီ' သည် သတင်းစာ၏ ဦးနှောက်၊ သတင်းစာ၏ အာဘော်၊ သတင်းစာ၏ အသံပမာဖြစ်သော ခေါင်းကြီးရေးသူ သတင်းစာသမားတဦး၏ ဘဝဇာတ်လမ်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော သတင်းစာ၏ အသံနှလုံး၊ သတင်းစာ၏ နား၊ သတင်းစာ၏ မျက်စိ၊ သတင်းစာ၏ လက်နှင့်တူသော သတင်း တည်းဖြတ်သူ၊ သတင်းထောက်လှမ်း ရေးသားသူ သတင်းစာသမားများ၏ ဘဝဇာတ်လမ်း မဟုတ်ပါ။

ကျနော်တို့ အသက်အရွယ် ရလာပါပြီ။ သတင်းစာပါး ဝတန်သရွေ့ကလေး ဝ၍ အတွေ့အကြုံ ရှိတန်သရွေ့လေး ရှိလာ ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ...
လှုပ်ရှားမှု နည်းပါးသော ဥက္ကဋ္ဌကြီးရှင်သက်သက် သတင်းစာသမား ဘဝကို ဘာသာ မပြန်ချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ...
တွေ့ ကြိုက်၊ ညားသော ဘဝသံသရာ ရဟတ်ခြားမှ လည်ပတ်ရိုး လည်ပတ်စဉ် ဖြစ်ရပ်များကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် (ရှိလျှင်) နှင့်ပင် မရေးချင်ပါ။ သူတပါး ရေးထားတာကို တဆင့် ပြန်ပြောပြနေဖို့ကား ပို၍ပင် ကလောင် ခံတွင်းမတွေ့ပါ။

'ကွီ' သည် ရင်ခုန်သံဖြင့်သာ ဘာသာပြန်နိုင်မည့် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျနော်တို့ ၁၉၅၅ က 'ကွီ' ကို ရင်တခုန်ခုန်နှင့် လေးငါးဆယ်ခေါက်မက ဖတ်စဉ်ကပင် ဘာသာမပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ယနေ့ အကြိုက်ဆုံး နေရာကို ကွက်၍ ဖတ်သော်မှ ရင်တချက် မခုန်တခုန် ဖြစ်နေရသည့် အချိန်မျိုးကျခါမှ မအိပ်၊ မနား၊ မစား၊ အချိန်များစွာ သုံးပြီး ဘာသာပြန်ရသည်မှာ ဆန်းသလို ဖြစ်နေပါသည်။

မဆန်းပါ။

'ကွီ' ကို နှစ်ပေါင်း ၄၀ နီးပါး (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်အဖို့)၊ သို့မဟုတ် နှစ် ၂၀ နီးပါး (ကျနော်တို့ အဖို့)၊ သို့မဟုတ် စာအုပ် စတင်ထုတ်ဝေသည့် ၁၉၁၁ မှစ၍ရေလျှင် နှစ်ပေါင်း ၇၀ နီးပါး နောက်ကျ၍ ဘာသာပြန်ရသည်မှာ ကျနော်တို့၌ ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါသည်။

ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ 'ကွီ' ၏ ထာဝစဉ် မရိုးနိုင်သော အရည်အချင်းများဖြစ်သည့် လူသားတယောက်အဖြစ် အကျင့် သိက္ခာရှိမှု၊ သတင်းစာသမား တယောက်အဖြစ် ယုံကြည်ချက် ပြင်းပျမှု၊ ယောက်ျားရင့်မကြီး တယောက်အဖြစ် စိတ်နေ စိတ်ထား မြင့်မြတ်မှုတို့ကို ဖြန့်ဖြူးလိုသည့် ဆန္ဒ ဖြစ်ပါသည်။

'ကွီ' သည် လူသားတယောက်၏ အကျင့်သိက္ခာ၊ သာမန်လူဆိုလျှင် ခေါင်းလျှို ထွက်ပြေးမည့် ဘဝမျိုးကို ရဲရင့် ဝံ့စားစွာ ခံယူရသော အကျင့်သိက္ခာ ရှိပါသည်။

'ကွီ' သည် သတင်းစာသမား တယောက်အဖြစ် ရဲရင့်ဝံ့စားစွာ ရိုးသားဖြောင့်စင်းသော ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင်ထားသော အသိဉာဏ် ရှိပါသည်။

'ကွီ' သည် ယောက်ျားရင့်မကြီး တယောက်အဖြစ် မယုံကြည်နိုင်လောက်သော အနစ်နာခံမှု၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှု၊ တပါးသူ အတွက် စာနာညွှာတာမှု ရှိပါသည်။

'ကွီ' နှင့် သူ့စရိုက်သည် အခြားသူများအတွက် အဖိုးတန်ချင်မှ တန်ပါမည်။ သို့သော် သတင်းစာသမားအဖြစ် တိုင်းပြည် နှင့် လူမျိုးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လိုသူများ အဖို့ကား ယနေ့တိုင် အဖိုးတန်နေသေးသည်ဟု ကျနော်တို့ ရိုးသားစွာ ယုံကြည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်မပေးနိုင်၊ မပေးသင့်၍တကြောင်း ထောက်လာသော အသက်အရွယ်က ခွင့်မပြု၊ ခွင့်မလွှတ်၍ တကြောင်း သာမန် တွေ့၊ ကြိုက်၊ ညား ဇာတ်လမ်းမျိုးကို ဘာသာပြန်ရန် ကျနော်တို့၌ အကြောင်း မဆိုက်သော်လည်း 'ကွီ' ကိုမူ အထက်တွင် တင်ပြခဲ့သည့် အကြောင်းများကြောင့် ကုက္ကစ္စ အချိန်ကိုလုကာ ကျနော်တို့ ဘာသာပြန် ခဲ့ပါသည်။

ဘာသာပြန်ရာတွင် ကျနော်တို့၌ တခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်သာ ရှိပါသည်ဟု ထပ်၍ ဆိုပါရစေ။

ထိုရည်မှန်းချက်မှာ လုပ်သားပြည်သူတို့ကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော် ပညာပေးရန် အဓိက တာဝန်ရှိသည့် သတင်းစာသမား လောင်းကလေးများ အဖို့ ယင်းတာဝန်များအပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိုးသားသည့် သတင်းစာသမား၊ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး အပေါ် ရိုးသားသည့် သတင်းစာသမား၊ ကိုယ့်ဝိညာဉ်၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာ သန့်စင်စွာဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် သတင်း စာသမား၊ နိုင်ငံ၏ ဝိညာဉ်နှင့် လိပ်ပြာ၊ ပြည်သူ၏ ဝိညာဉ်နှင့် လိပ်ပြာကိုလည်း အစဉ်ထာဝရ သန့်စင်အောင် တာဝန် ထမ်းဆောင်သည့် သတင်းစာသမား၊ ပြည်သူကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော် ပညာပေးရုံမက ပြည်သူ့အကျိုးနှင့် အခြားတပါးသော အကျိုးတို့ ယှဉ်လာသော် ပြည်သူ့ဘက်က မားမားရပ်၍ စောင့်ရှောက်၊ ခုခံ၊ ကာကွယ်၊ ထိန်းသိမ်း၊ ဖေးမရန် တာဝန် ကျေသည့် သတင်းစာသမား ဖြစ်အောင်လည်း ကြိုးပမ်းရန် တာဝန်ရှိသေးသည်ဟူသော အသိကို သိမြင် စွဲပိုက်စေလို သည့် ရည်မှန်းချက် ဖြစ်ပါသည်။

'ကွီ' သည် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး ဟင်နရီဆစ်ဒနာ ဟာရီဆင် Henery Sydnor Harrison [၁၈၈၀-၁၉၃၀] ရေးသားခဲ့သည့် ကမ္ဘာကျော် စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၁၁ တွင် စတင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ကျနော်တို့ တွေ့ဖူးသည့် စာအုပ်တွင် ဖော်ပြချက်အရ လေးနှစ်အတွင်း (၁၈) ကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ရပါသည်။

မစ္စတာ ဟာရီဆင်*သည် သူ့ခေတ်အခါက လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်သစ် အမေရိကန် ဂန္ထဝင်မြောက် စာပေများကို ဖန်တီးပြုစုနိုင်မည့် စာရေးဆရာအဖြစ် အားထားရမည့်သူဖြစ်ကြောင်း "စပရင်းဖီး ရီပတ် ဘလစ်ကန်" သတင်းစာကြီးက ချီးကျူးရေးသားခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ အားထားသည့်အတိုင်းလည်း မစ္စတာ ဟာရီဆင် သည် ခေတ်သစ် အမေရိကန်စာပေတွင် ထင်ရှားသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

'ကွို' သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော် ၇၀ ခန့်က ရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်ဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်းသွယ်ပုံ၊ စရိုက်ဖော်ပုံ၊ စာနှုန်းဖွဲ့ဖွဲ့တို့မှာ ခန့်ညားသိမ်မွေ့ပါသည်။ ဂန္ထဝင်စာပေ အရည်အညွှန်းများ၊ ဘာသာရေး အကိုးအထောက်များလည်း နက်ရှိုင်း ကျယ်ဝန်းပါသည်။ စကားလုံး အသုံးအနှုန်း ခဲကပ်သည့်အထဲတွင် လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ်အတွင်းက ခေတ်စားခဲ့သည့် ရေးဟန်ဖြင့် ရေးသား ထား၍ ထယ်ဝါခန့်ညားမှုကလည်း ပို၍ လေးလံအောင် ခဲဆွဲထားသလို ရှိပါသည်။ စာလုံးသေးသေးနှင့် စာမျက်နှာ ၄၀၀ ကျော်ရှိ၍ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ဆိုရလျှင် ဤစာအုပ်အရွယ် စာမျက်နှာ ၆၀၀ ကျော်ရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။ စက္ကူ အခက်အခဲကြောင့် ထူးထူးခြားခြား အရေးမကြီးသော အချို့ အဖွဲ့အနွဲ့များကို ကျနော်တို့ စဉ်းငယ်မျှ ချုံး၍ မြန်မာပြန် ဆိုပါသည်။

ထို့ပြင် ထယ်ဝါခန့်ညားသော မူရင်းရေးဟန်ကို ကျနော်တို့ မြန်မာပြန်ဆိုရာ၌ ဆက်လက် မသယ်ဆောင်ပါ။ ကျနော် တို့၏ စာအရေးအသား အစွမ်းအစ ချည့်နည့်မှုသည် မူရင်းရေးဟန်ကို ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးယူ၍ မြန်မာပြန်လျှင် နို့စို့ ကလေးက ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းပြုသလို ရှိမည် စိုးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျနော်တို့၏ အစွမ်းအစနှင့် အိုးတန် ဆန်ခပ်လည်း ဖြစ်စေ၊ ခေတ်သဘော၊ ခေတ်အမြင် ခေတ်အကြိုက်နှင့်လည်း လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်စေဟူသော သဘောထားကို နှလုံးသွင်းလျက် သတင်းစာသုံး မြန်မာစာဖြင့် ရိုးရိုးစင်းစင်း လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်း ပြန်ဆိုထားပါသည်။ မူရင်း ရေးဟန်နှင့် လက်ရည်တူ မြန်မာဟန် ဘာသာပြန်ပုံကို ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင် မြန်မာပြန်ခဲ့သည့် စာပုဒ်တပိုဒ်၌ တွေ့နိုင်ပါ သည်။ ထိုစာပုဒ်ကို ဤစာအုပ် တနေရာတွင် ထည့်သွင်းထားပါသည်။

ပန်းမော်တင်အောင်၏ "ဘုန်းမောင့်တယောက်ထဲရယ်" စာအုပ်တွင် စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေး ရေးခဲ့သည့် အမှတ်စကားကို ကျနော်တို့ အမှတ်ရပါသည်။

ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေးက "ဘုန်းမောင့်တယောက်ထဲရယ်" ကို ရေးဆေးနှင့် ရေးချယ်သည့် ပန်းချီကားလို မဟုတ်ဘဲ ဆီဆေးနှင့် ရေးချယ်သည့် ပန်းချီကားလို ခန့်ခန့်ညားညား လေးလေးနက်နက်ရေးလျှင် မည်မျှကောင်းလိုက်လေမလဲဟု အားမလို အားမရ စကားဆိုခဲ့ပါသည်။

ယခု ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်ဆိုရာတွင် ကျနော်တို့၏ ရေးဟန်သည် ဆီဆေးနှင့် ရေးချယ်သလို ရေးဖွဲ့သည့် မူရင်း စာအုပ်ဟန်နှင့် ခြားနားကာ ရေးဆေးနှင့် ရေးချယ်သလို ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ ရေးဆေးနှင့် ရေးချယ်သလိုပင် မဟုတ်သေး၊ ကောက်ကြောင်းဆွဲသလိုပင် ဖြစ်နေသည်ဟု အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်စရာ ရှိပါလိမ့်မည်။

ကျနော်တို့၏ စေတနာမှာ မူရင်းစာအုပ်၏ ဆိုလိုရင်းကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိလွယ်မြင်လွယ် သဘောပေါက် လွယ်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဆင့်အထွာ ဆိတ်အထွာ ကွာခြားမှုကား ရှိလိမ့်မည်သာဟု ကျနော်တို့ ဝန်ခံပါသည်။

ရှင်းလင်းစွာ သဘောပေါက်စေလိုသည့် စေတနာသည် ကျနော်တို့အား မပတ်နပ်ရာပင် ရောက်စေပါသည်။ ကျနော်တို့ သည် ရှင်းလင်းစေလိုသော စေတနာဇောဖြင့် ဝတ္တုစာအုပ်တွင် အောက်ခြေမှတ်စုများ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ ဝိပဿနာ ငြင်းသလို အမှန်းကန်းလမ်း မသိခြင်း မဟုတ်ပါ။ မရောင်ရာ ဆီလူးခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူတတ် လုပ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရှင်းလင်းစေလိုသည့် စေတနာသက်သက်ဖြင့် ဖြည့်စွက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မျက်စိရှုပ်လျှင် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်ပါသည်။

* ဂဟာရီဆင်၊ ဟင်နရီဆင်ဒနာ။ ။ အမေရိကန် စာရေးဆရာ။ တင်နက်ဆီပြည်နယ်၊ ဆီဝါနီးမြို့၌ ၁၈၈၀ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၊ တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး နယူးဂျာဆီပြည်နယ် အတ္တလန္တာမြို့၌ ၁၉၃၀ ဂျူလိုင် ၁၄ တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကွို (၁၉၁၁)၊ ဗွီဗွီဗ်အိုင်းစ် (၁၉၁၃)၊ အင်ဂျီလာဘစ်စနက် (၁၉၁၅)၊ စိန်ဘီရီစာ (၁၉၂၂)၊ အင်ဒရူးဘရိုက် အော့ဖ်ပရစ် (၁၉၂၅) စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။

ပြည်သူကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော် ပညာပေးသော၊ တိုင်းပြည်၏ မဏ္ဍိုင်ကြီးဖြစ်သော သတင်းစာလောက၌ ဘဝကို မြှုပ်နှံကာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်စိတ် အပြည့်အဝ၊ အနစ်နာခံစိတ် အပြည့်အဝ၊ ရိုးသား ဖြောင့်တန်းစိတ် အပြည့်အဝ၊ နှိုင်းချိန်စိတ် အပြည့်အဝဖြင့် နိုင်ငံ၏ ဝိညာဉ်၊ ပြည်သူ၏ လိပ်ပြာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မည့် သတင်းစာသမား သွေးသစ် ဉာဏ်သစ်များ ပေါ်ထွန်း ပေါက်ပွားရေးကို ဤစာအုပ်က တနည်းတလမ်းအားဖြင့် အထောက်အပံ့ ပြုမည်ဆိုအံ့။ ဤစာအုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည့် စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေးနှင့် စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရန် အခွင့်ပေးခဲ့သည့် နေရှင်း ဦးစံဝင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မည်။

ကျနော်တို့ အဖို့ရာကား ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်နိုင်ရန် ကျနော်တို့အား အခွင့်ပေးသည့် မိတ်ဆွေကြီး ဦးစံဝင်းနှင့် ဤစာအုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည့် စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေးတို့အား ဤနေရာမှ ကျေးဇူးစကား ဆိုပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေရာ၌ ကူညီပံ့ပိုးခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ငွေဥဒေါင်း၊ စာရေးဆရာ မင်းကျော်၊ စာရေးဆရာ မောင်နေဦး၊ ဦးတင်အေး (စာပေဗိမာန်)၊ ဆရာ ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဦးပါ (ဟံသာဝတီ) တို့အားလည်း ကျနော်တို့ ကျေးဇူးစကား ဆိုပါသည်။

အခြေခံအားဖြင့်ကား ဤစာအုပ်သည် ရိုးသားသော သတင်းစာ ဆရာတစ်ဦး၏ ဘဝ၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သော သတင်းစာ ဆရာတစ်ဦး၏ ဘဝ၊ အနစ်နာခံသော သတင်းစာ ဆရာတစ်ဦး၏ ဘဝကို သရုပ်ဖော်သော ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤစာအုပ် ပေါ်ထွက်စက အမေရိကန် ဂျာနယ်ကြီးတစ်စောင် (သီလစ်ဗင်အိချ်) ကမူ စာအုပ်အား အမည်ပေးထားသည့် 'ကွီ' ၏ စရိုက်ထက် 'ကွီ' ကို လူဇာတ်သွင်းပေးခဲ့သည့် ရှာလီဝေလင်၏ စရိုက်ကို အလေးပေး ရေးသားခဲ့ပါသည်။

စင်စစ်လည်း ဤစာအုပ်သည် ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကြီးမားသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ ဘဝ၊ အများအကျိုး ရှေ့ရှုလိုစိတ် ပြင်းပျံ့သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဘဝ၊ ယောက်ျားသားတို့နှင့် ရင်ဘောင်တန်း လုပ်နိုင် ဆောင်နိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိ ကြီးမားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဘဝကို သရုပ်ဖော်သော ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မူရင်းစာရေး ဆရာက ဤစာအုပ်ကို သူမိခင်အား ရည်ညွှန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ကျနော်တို့သည် 'ကွီ' ၏ ရိုးသားဖြောင့်စင်းသော သတင်းစာသမားဘဝကို ဘာသာပြန်ရင်း ကျနော်တို့၏ သင်ဆရာ ဖြစ်သော ဦးထင်ကြီး (စာပေဗိမာန်)၊ မြင်ဆရာ ကြားဆရာများ ဖြစ်သော ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၊ ကြေးမုံ ဆရာဇေန၊ ရန်ကုန် မြို့မမောင်၊ အိုးဝေ ဦးညိုမြ၊ လူထုဦးလှ၊ မဏ္ဍိုင်ဦးစောဦး၊ ဂါဒီယန် ဦးစိန်ဝင်း၊ အထောက်တော် ဦးအုန်းမြင့်၊ ကြေးမုံ ဦးသောင်း စသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့မိပါသည်။

ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကြီးမားသော ရှာလီဝေလင်၏ ဘဝကို ဘာသာပြန်ရင်း ကျနော်တို့၏ သမီးလေး "ဆွေဆွေ" အား ထူးချွန်ထက်မြက် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကြီးမားသော မိန်းမသားကြီးတယောက် ဖြစ်စေလိုသည့် ဆန္ဒလည်း ပြင်းပျံ့မိပါသည်။ ထိုအခါ များတွင် ကျနော်တို့သည် ထိုဆရာ၊ ထိုသမီးတို့အတွက် ဤဘာသာပြန် စာအုပ်ကို ရည်ညွှန်းလိုစိတ် ပေါ်မိပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း ကျနော်တို့သည် တပါးသူ၏ ဉာဏ်ပညာမှ ပေါက်ပွားသောစာကို ဘာသာပြန်သူမျှသာ ဖြစ်၍ ဉာဏ်အငှား ဘာသာပြန်စာအုပ်ကို တစုတယောက်သောသူအား ရည်ညွှန်းရန် အခွင့်မရှိပါ။

မရှိသည့်အလျောက် ရည်ညွှန်းခြင်းငှာ မဝံ့ပါသော်လည်း ပြည်သူကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော် ပညာပေးသော ဆိုရှယ်လစ် သတင်းစာသမားများ အဖြစ်သာမက ရိုးသားသော၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သော၊ အနစ်နာခံသော၊ ပြည်သူ့အကျိုးကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်သော ဆိုရှယ်လစ် သတင်းစာသမားများ အဖြစ်လည်း ပေါ်ထွန်းလာမည့် သွေးသစ် အားသစ်များကို စိတ်ထဲမှ ရည်ညွှန်းမိခြင်း မပြုဘဲကား မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်၍ လူငယ် လူတော် လူရိုး သတင်းစာသမားကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာမည်ဆိုလျှင် ဤစာအုပ်သည် အလာနှောင်းသော်လည်း အခါကောင်းမိသေးသည်ဟု ကျနော်တို့ ဆိုချင်ပါသည်။

ဝင်းတင်
၁၂ ၇၄

(၁)

နိုဝင်ဘာလ တလ၏ နေဝင်ဖျိုးဖျ ညနေ ၅ နာရီအချိန်။ လမ်းပေါ်၌ မိန်းမငယ်တဦးနှင့် ခွေးတကောင် လျှောက်လာနေကြသည်။ မိန်းမငယ်က ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် သွယ်သွယ်ကျော့ကျော့။ ခွေးကြီးက ဧရာမ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း။

ခွေးကြီးသည် နှင်းမုန်တိုင်းမိ၍ သွေးတောင့်နေသော အမေရိကန် ခရီးသွားများကို ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ချီကာ ဥရောပတိုက် အယိုပိတောင်တန်း သာသနာပြုကျောင်းများသို့ သယ်လာလေ့ရှိသည်ဆိုသော ခွေးကြီးမျိုး ဖြစ်သည်။ အသက် ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိရှိ၊ သူ့အသက်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် လွန်လွန်မင်းမင်း ထွားကျိုင်းသည်။ မိန်းမငယ်ကမူ အသက်နှင့် စာလျှင် သေးကွေးသည်။ ရှေ့လတွင် သူ ၂၄ နှစ် ပြည့်မည်။

ကိုယ်ဖန်သေးသော်လည်း အရပ်မနိမ့်။ သာမန် မိန်းကလေးများတွင် မရှိသော လေးလေးပင်ပင် တာဝန်ကြီးများ သူ့တွင်ရှိသော်လည်း နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်စားထားသည်။ သားမွေးခြံထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ယောက်ျားသားတို့ကို သောမနဿ ပွားစေသည့် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ မိန်းမသားချင်းကို စကားတင်းပွားစေသည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ လမ်းတလျှောက်လုံး သူနှင့်တွေ့သမျှ ယောက်ျားပျိုတိုင်း သူနှင့် နှုတ်ဆက်ကြရသည်ကိုပင် မြူးမြူးရွှင်ရွှင် ဖြစ်ကြရသည်။

ထိုမိန်းမငယ်သည် ရှာလီဝေလင် ဖြစ်၏။ ရှားလော့လီကို အတိုကောက် ပေါင်းစပ်ကာ ရှာလီဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ထွင်ထားသည့် အမည်ဆန်း ဖြစ်၏။ ယနေ့ညနေ သူနှင့်တွေ့သော ယောက်ျားပျိုများ အနက် တဦးသာ ထူးထူးခြားခြား စန်းပွင့်သည်။ ချားလ်စ်ဂါဒီနာ ဝက်စ် ဖြစ်လေသည်။

ဝက်စ်၏ ချောခန့်သော မျက်နှာသည် မိန်းမငယ်နှင့် ခွေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အပြုံးပန်း ဝေသွားသည်။ ရှာလီကို လက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီးနောက် ဦးထုပ်ကိုဆွဲ၊ ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြုတ်၊ စာရေးများကိုမှာပြီး လူတောထဲမှ တိုးဝှေ့ လျှောက်လာသည်။ ရှေ့လမ်းဒေါင့်တွင် မိန်းမငယ်ကို မီလာသည်။

"ကမောက်ကမတွေ့ပါလား။ ခွေးနဲ့ မြို့လယ်ခေါင် လျှောက်လို့။ ခါတိုင်းဆို ခင်ဗျား ဒီအချိန် မြို့စွန်ဘက်ကို လျှောက်နေ ကျပါ။ ခွေးလဲ မပါပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီး ဘာဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်"

"နေကောင်းတယ်နော်" ဝက်စ်က နောက်မှလိုက်၍ အလန်တကြား ပြောလိုက်ခြင်းကို ရှာလီ ကျေနပ်သွားသည်။

"ကမ္ဘာကြီး ဇောက်ထိုးမိုးမို့ ဖြစ်သလို ကျမလဲ စိတ်ရူးကလေး ပေါက်နေတာကိုးရှင်။ ဒီနေ့ ရက်အားလေ။ မစွတာဒိန်း နေ့လည်က နယူးယောက်သွားတယ်"

"အော် ... ကြောင်မရှိတော့ ကြွက် ..."

"မဟုတ်ပေါင်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျမကို ရက်အား ပေးခဲ့လို့ပါရှင်"

"ဒီလိုဆိုလဲ ပြန်တွေ့ကြစို့လား။ တကယ် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရအောင်လေ။ ခင်ဗျားရယ်၊ ကျနော် ရယ်၊ ခွေးကြီး ရယ်ပေါ့။ ဒါထက် သူ့နာမယ်က ဘာတဲ့လဲ။ ရှိလို့လား"

"ရှိလို့လဲ မဟုတ်ဖူး။ ထရေးလဲ မဟုတ်ဖူး။ ဖီဒိုလဲ မဟုတ်ဖူး။ ဘီးတဲ့။ ဘီတီမော့¹ ကို အတိုကောက်ခေါ်တာ။ ကျမ ဝယ်တုန်းက သူ့နာမယ်က ဖရက်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘီးဆိုတဲ့ နာမယ်နဲ့ မွေးလာတာ ကျနေတာဘဲ။ ဒီနာမည်ကို သိပ်မှတ်မိတယ်။ ကြည့်"

ရှာလီသည် လေချွန်သံကလေး ပေးလိုက်သည်။

"ဘီး၊ ဘီး။ ဟောကြည့်၊ ကြည့်။ ပြန်လှည့်လာပြီ"

ဝက်စ်က ရယ်လိုက်၏။

"ဒါထက် နေပါအုံး။ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်မယ်ဆို"

"မလျှောက်အားပါဘူးရှင်။ ညနေ နှစ်နာရီကတည်းက ဗာဟီရတွေ များနေတာ။ ဒါတောင် လုပ်စရာတွေကလဲ ကျန်သေး တုန်းပဲ။ ကျမ ဒီနေရာက လမ်းကူးမယ်"

လမ်းတွင် တွေ့သမျှလူတိုင်းက သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ရှာလီထက် ဝက်စ်ကို ပို၍ ပြောကြ ဆိုကြ မေးကြ မြန်းကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဤမြို့မှာမွေး၊ ဤမြို့မှာ ကြီးပြင်းကြသည်။ သို့သော် ဝက်စ်ကို ရှာလီ သိသည်မှာ မကြာသေး။ အရင်က အဝေးကသာ သိနေခဲ့၏။ ရှိုးရှုန်ရုန်နှင့်သာ အထင်ကြီးနေခဲ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းသားချောနှင့် နန်းတွင်း အပျိုတော်ကလေး၏ ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်သည်။

¹ ဘီတီမော့ = သမ္မာကျမ်းစာ၊ ယောဘဝတ္ထုလာ ဗေဟမုတ်သတ္တဝါကြီး။ ။ "အရိုးငယ်တို့သည် ကြေးဝါချောင်း၊ အရိုးကြီးတို့သည် သံတုံးကဲ့သို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းသော သတ္တဝါတို့တွင် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါ ဖြစ်၏။" (ယောဘ ဝတ္ထု ၄၀ : ၁၈-၁၉)

ဝက်စ်သည် အသက်သုံးဆယ်ပီပီ မပြည့်တတ်သေး။ သို့သော် လူရေးလူစ ကောင်းသူ ဖြစ်နေပြီ။ သူဦးဆောင် လုပ်ကိုင် နေရသည့် ဆင်ပယ်နှင့် ဝက်စ် ကုမ္ပဏီသည် သာမန် ပွဲရလုပ်ငန်းမျှ ဖြစ်သော်လည်း ငွေးရေးကြေးရေး အထုပ် အထည်ကြီးသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား လမ်းကူးရန် ရပ်စောင့်ကြသည်။ တရော်လီ လျှပ်စစ်ကားများက တရွေ့ရွေ့ တန်းစီ သွားနေ ကြသည်။ ကုန်တင်ကားများက အိမ်အပြန် မြန်မြန် မောင်းနေကြသည်။ ကန်ပိုကားများက တပိုးတိုး ကွေ့နေကြသည်။ ကားချင်း ဝင်ဆောင်မိကြ၊ ဒရိုင်ဘာချင်း ဟွန်း တဘော်ဘော်တီးကြနှင့် လမ်းကူးနေရာတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသော အလုပ်ပြန်များ ပြည့်ညှပ်လာသည်။

"ကျနော်တို့ခေတ်က သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ဗျ။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ကိုယ့်မြို့ကလေး မြို့ကြီး ပြကြီး ဖြစ်လာတာကို လူတိုင်း မြင်ရခဲသား"

"အရင်ကဆိုရင် လမ်းပေါ်မှာ မျက်နှာစိမ်း တွေ့ရတာကိုက ရင်တုန်စရာနော်။ အိမ်ပြန်သွားရင် မိသားစုကို ပြန်ပြော ရတာက အမော။ နောက်တနေ့ကျလဲ ငွေဖွန်းတွေ ပျောက်သလားလို့ ဖွန်းတွေ ပြန်ရေရသေးတာ။ ... ဘီး"

ရှာလီက ဝက်စ်ကို ပြောရင်း ခွေးကို ဟန့်သည်။

"ဒါ ဘဝသံသရာပဲ။ အဟောင်းဆိုတာ ပြောင်းလဲတာမျိုးဟာလား" ဝက်စ်သည် အိမ်ပြန်ချိန် မျက်နှာများကို ငဲ့စောင်း ကြည့်လိုက်၏။

"လူတွေရဲ့ ထာဝရလျှို့ဝှက်ချက်။ သူတို့မျက်နှာတွေကြည့်ပြီး သူတို့တတွေ ဘာတွေလုပ်ပါလိမ့်၊ ဘာတွေတွေး ကြပါလိမ့်၊ ဘာတွေ မျှော်မှန်းပါလိမ့်၊ ဘာတွေ စိတ်ကူးပါလိမ့် ဆိုတာ မစဉ်းစားမိဘူးလား"

"ငွေ ဘယ်လိုပိုရအောင် လုပ်ရမလဲဆိုတာ တခုပဲ တွေးမှာပေါ့။ တကမ္ဘာလုံးပါပဲလေ။ သူများဆီက ငွေတွေကို ဘယ်လို လုပ်ယူရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ လူငယ်တွေ နေ့မအိပ် ညမအိပ် ဆင်ကြဲ ကြံနေကြတာ။ အဲဒီလို လူငယ်မျိုးတွေဟာ အမေရိကန် စိတ်ဓာတ်ပဲ။ ဒီမြို့မှာလဲ ဒီလို လူငယ်တွေ ပျားပန်းခတ် ဖြစ်နေကြပြီး မြို့ဖျက်ဖို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ ဂေါ့သ်² ကလေးတွေလေ"

"ကျနော်က ကိုယ့်ငွေသာ သူများ အနှိုက်ခံမယ့် လူစားပါဗျာ" ဝက်စ်က ရယ်သည်။ ရှာလီကလည်း မြူးမြူး ကလေးရယ်သည်။

"ကျနော် လေကြောရှည်နေတာနဲ့ လမ်းတောင် မကူးနိုင်ပြန်ဘူး။ ဒါထက် နေပါအုံး။ ခင်ဗျားရဲ့ အားရက်ဆိုတာ ကလဲ လုပ်စရာကိစ္စတွေ များလိုက်တာ။ ဘယ်လောက် ကျန်နေသေးသလဲ"

"စာရေးစက္ကူတွေ အရင်သွားဝယ်ရမယ်။ ကျမတို့ ရုံးအတွက်ပါ။ ဘီး၊ လာစမ်း။ ဒီအိတ်ထဲက ငွေတွေ အကုန် ဝယ်ရမှာ။ ဘီး၊ ကျမ ဒီခွေးကို လည်ပင်းကြိုးတပ်လာခဲ့ရ ကောင်းသား။ သူတော့ နာခါနီးနေပြီ"

"သူ မနာဘဲ တခြားလူ နာခါနီးပြီလို့ကော မထင်ဘူးလား လမ်းဟိုဘက်က မျက်မှန်နဲ့ ကြောင်စိစိလူ ဆိုပါ တော့။ သူကြည့်ရတာ ဘယ်နေရာ ရောက်နေလို့ ရောက်နေမှန်း သိပုံမရဘူး"

"ဟဲ့ ... ဘီး၊ စာရေးစက္ကူတွေ ဝယ်ပြီးရင် ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီဆီ ကြွေးပူတောင်းဖို့ သွားရအုံးမယ်"

"ကိုယ့်အဒေါ်ကိုယ် ကြွေးပူတောင်းရမယ်လို့ဗျာ"

ရှာလီက ရယ်ရင်း "မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သူ့အတွက် ကြွေးပူတောင်းပေးရမှာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်က သိပ်အားနာတတ် တာ။ သူ့အိမ်မှာ ငှားနေပြီး ငွေမပေးတဲ့ လူတယောက် ရှိနေလို့။ ဘီး၊ ဟဲ့ ဘီး။ ဘုရားရေ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ကုန်ပြီ"

လမ်းတဖက်မှ မျက်မှန်နှင့် လူငယ်သည် စက္ကူအိတ်ထဲမှ ပန်းသီးကို ငှက်ငိုငိုငို နှိုက်စားရင်း လမ်းဖြတ်ကူး လိုက်သည်။ ဈေးကားက သူ့ကို ပွတ်သွားသည်။ နောက်က ယာဉ်ထိန်းရဲ့ လိုက်လာ၍ အပြင်းမောင်း ပြေးလာခြင်းဖြစ် သည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲကားသည် မျက်မှန်နှင့် လူငယ်ကို မကြိတ်မိရန် တအားဆွဲကွေ့လိုက်ရာ ဧရာမခွေးကြီးကို တိုက်မိ မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘီးက "သေမယ့်ဘေး ခုန်နိုင်မှ လွတ်တော့မကိုး" ဟု တွေးမိရော့သလား မသိ။ တအားကျိုး ခုန် လိုက်သည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲကားနှင့်တော့ လွတ်သွား၏။ သို့သော် မျက်မှန်နှင့် လူငယ်အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်မိလျက်သားဖြစ် ကာ လမ်းပေါ်သို့ ဝုန်းကနဲ လုံးထွေးလဲကျသွားသည်။

လူငယ်သည် ချက်ချင်း ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်၏။ သူဦးထုပ်ပေါ် သူထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေ၍ ဦးထုပ် ပျောက်နေသည်။ စက္ကူအိတ် ပေါက်ပြဲသွား၍ ပန်းသီးများ လိမ့်ထွက်ကုန်သည်။ ညနေ သတင်းစာပို့သမားကလေး များက ဟေးလား ဝါးလား အော်ဟစ်ကာ ပန်းသီးများကို ကောက်စားကြသည်။ ရှာလီ ပြေးလာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ် တွင် စိုးရိမ်ရိပ် သန်းနေသည်။

"ခွေးကို ခွင့်လွှတ်ပါရင်။ လန်သွားလို့ ဖြစ်တာပါ။ နာသွားသလား ဟင်"

² ဂေါ့သ် = ဂဥရာစုမှ ၅ ရာစုအတွင်း ရောမ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးကို ဝင်ရောက်လုယက် ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည့် ဂျာမန်အနွယ် လူမျိုးများ။

လူငယ်သည် လမ်းလယ်ခေါင် တည့်တည့်ကြီး ထိုင်ရင်း ရှာလီဝေလင်ကို မသိကျိုးကျွဲ မော့ကြည့်သည်။

"ဘာမှပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ပန်းသီးတွေ ပျောက်ကုန်တာဘဲ ဆိုးတယ်"

လူတွေ ချက်ချင်းအံ့လာသည်။ လမ်းလယ်ခေါင်တွင် ကိုယ့်ဦးထုပ်ပေါ်ကိုယ် တက်ထိုင်နေသည့် စာဂျိုးရပ် ပေါက်နေသော လူငယ်အား စိတ်အိုက် လက်အိုက် ဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကလေးတဦးက ခယခယ တောင်းပန်နေပုံ ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

"နေစမ်းပါအုံး။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ခွေးကြီးကို ဘာလုပ်ဖို့ မွေးရတာလဲ။ သူက ဘာအသုံးကျသလဲ" လူငယ်က မေးသည်။

ရှာလီသည် ရယ်လုရယ်ခင် မျက်နှာထားဖြင့် "အသုံးချဖို့ မွေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင့်။ အပျော်မွေးတာ။ ကြီးကြီး လှလှ ပျော်ရတဲ့ခွေးရှင့်"

လူငယ်သည် ဖင်ခုထိုင်ထားမိသော ဦးထုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဦးထုပ်ပုံပန်း ပေါ်အောင် ဟိုဖီဒီဖီလုပ်ရင်း၊

"ကျနော် အတွက်တော့ မပျော်ရပါဘူးဗျာ"

ဝက်စ်သည် လူအုပ်ကြားမှ တိုးလာရင်း ပြုံးပြုံးကလေး ဦးညွတ် ပြောလိုက်သည့် ရှာလီ၏ စကားသံကို ကြား လိုက်ရသည်။

"ရှင် အနာတရ မဖြစ်တာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ကျမ ခွေးက ရှင့်ကို ပျော်အောင် မလုပ်နိုင်ပေမယ့် သူ့ကို ရှင်ပေးတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကတော့ တကယ်ကြီးပါပေတယ်"

ဝက်စ်သည် လူငယ်ကို ယဉ်ကျေးစွာ ဆွဲထုပေးသည်။ မတော်တဆ ဖြစ်မှုအတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဝမ်းနည်း စကား ပြောသည်။

ရှာလီဝေလင် တလုမ်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ ဝက်စ်က အမိလိုက်သွားသည်။

"ခင်ဗျားကို မြင်လိုက်တော့ သူက မိုက်မိုက်ကန်းကန်းများ ပြောနေသလားလို့ဗျာ"

ရှာလီက "သူစိတ်ဝင်စားတာ ပန်းသီးနဲ့ ခွေးပဲ။ ရုက္ခဇီဝ သဘာဝတ္ထ ပညာရှင်များ ဖြစ်နေလား မသိပါဘူး ရှင်"

"ဂေါ့သံကလေးတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ စာအုပ်တွေတယ် မဟုတ်လား။ 'လူသားတို့၏ ဘာသာ တရား' ဆိုတဲ့ စာအုပ်လို့ ထင်တာဘဲ။ ဒီခေတ်မှာ ကွန်ဒို³ ရေးတာ ဖတ်တဲ့ လူမျိုးလဲ ရှိသေးသကိုး"

"ကျမတို့တော့ မဖတ်ပေါင်"

"အလကား စာအုပ်ပါဗျာ။ ကျနော်မိတ်ဆွေ သူဌေးတယောက် ပြောဘူးတယ်။ အဲဒီလိုစာအုပ်မျိုး ဖတ်တဲ့ လူဟာ ဝင်ငွေ တနှစ် ဒေါ်လာ ထောင်ရှစ်ရာကျော်ဖို့ ဝေလာဝေးပဲတဲ့"

စာရေးကရိယာဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ရှာလီသည် စာရေးစက္ကူနှင့် ရုံးသုံးပစ္စည်းများ ဝယ်သည်။ ဘီး အတွက်လည်း ခွေးလည်ပတ်ကြိုးတခု ဈေးဆစ်ဝယ်သည်။

ရှာလီအိမ်သို့ ရောက်သည်။ ခွေးကြီးကို ထမင်းချက်ထံ အပ်လိုက်၏။ ရှာလီသည် အိမ်ပေါ်သို့တက်ကာ မိခင် ကို နမ်းခဲ့သေးသည်။ ထို့နောက် မြို့ဟောင်းပိုင်းရှိရာ ရှာလီ အဒေါ်အိမ်ဘက်ဆီသို့ လမ်းမီးရောင်အောက်မှ ဆက် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

လမ်းလျှောက်လာရင်း ရှာလီက ဝက်စ်၏ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အခြေအနေကို မေးသည်။ ဝက်စ်သည် စီးပွားဥစ္စာ တက်နေ သော်လည်း မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့နှလုံးသားက ငွေဖလှယ်သူ ပွဲစားများနှင့် မပျော်ပိုက်ဟု ဆိုသည်။ ဝက်စ်က လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြောနေသည်။

"တခါတလေ ငါတနေ့လုံး ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲလို့ ညတိုင်း ကျနော် ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ ဘာအမိပွယ် ရှိသလဲ လို့လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးမိတယ်။ တကမ္ဘာလုံးရဲ့ ငွေကြေးလုပ်ငန်းတွေ ကျနော် လုပ်ရလို့ကော ဘာတွေ မယ်မယ်ရ ရ လုပ်နိုင်မလဲ။ ငွေတွေ အများကြီးရရင် ဆေးရုံတွေ ဆောက်ပစ်လိုက်ပေါ့လို့ ခင်ဗျားက ပြောမယ်။ ကျနော် လုပ်ဖြစ် မယ် ထင်သလား။ မလုပ်ဘူး။ ငွေပိုရရင် ငွေပိုလိုချင်မှာပဲ။ ကျနော် အကြံတွေ့ မျှော်မှန်းချက်တွေလဲ ငွေကိစ္စနဲ့ပဲ ဇယား ရှုပ်နေတော့မှာပဲ။ ခေါင်းတလုံးနဲ့ အိုးနှစ်အိုး မရွက်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ လူထုမြှင့်တင်ရေး လုပ်ငန်းဆိုတာက ဒီအလုပ်တွေနဲ့ တခြားစီပဲ"

"ရှင်ငွေတွေရှာပေါ့။ ကျမ သုံးပေးမယ်လေ"

³ ကွန်ဒို = ဩဂစ်မေရီဖလန်ဆွာ (၁၇၈၉-၁၈၅၈)။ ။ ပြင်သစ် ဒဿနိက ပညာရှင်၊ ထာဝရတရားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစွဲ အလန်း ခန့်မှန်းချက်များကို ပယ်ပြီး လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပိုင်ပိုင်သိမြင်သော အချက်များကို လက်ခံသည့် ပေါ့ဇစ်တစ် ဝါဒကို စတင်ဖော်ထုတ်သူ။ လူမှုရေးသိပ္ပံကို ရူပဗေဒနည်းဖြင့် ရှုမြင်သည်။ လူ့သမိုင်းကို အဆင့်ဆင့် ပိုင်းခြားသည်။ တရားသေများကို ဖြစ်ရပ်မှန် အသိတရားနှင့် အစားထိုးနိုင်သည့် အဆင့်ကို လူ့သမိုင်း၏ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ဟု သတ်မှတ်သည်။ လူသားဝါဒပေါ်တွင် အခြေခံသော ဘာသာရေး အသစ်တရပ် တီထွင် ထူထောင်ရန် အဆိုပြုသည်။

ရှာလီက ရယ်သံနှင့်ပြောသည်။
 "ကျနော် ဒီအလုပ်က ထွက်တော့မယ်" ဝက်စ်က ပြောသည်။
 "ဆမ်ပယ်ကိုလဲ ပြောပြီးပြီ။ ကျနော်က ခင်ဗျား အလုပ်မျိုး ကြိုက်တာ"
 ရှာလီသည် မဲပြုံးကလေး ပြုံးကာ၊
 "ကျမ အခု လုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးကတော့ မဟန်လှပါဘူးရှင်။ အမလေး၊ ရှင်သာ လုပ်ချင်ရင် ပေးလိုက်ပါရဲ့။"
 "အင်း။ အလကားရတဲ့နွား သွားတော့ ဖြူကြည့်အုံးမှ။ ဘာအလုပ်တဲ့လဲ"
 "ကြွေးပူတောင်းတဲ့ အလုပ်လေ"
 "ဟုတ်သားပဲ။ ခင်ဗျား ခွေးကြီး လူဝင်တိုက်တာနဲ့ စကားပြတ်ပြီး မေ့သွားလို့"
 "အိမ်ခန်း ငှားစားတဲ့သူတိုင်း ပြောနေကျ ဇာတ်လမ်းမျိုးပါရှင်။ ဒီလူက ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီအိမ်မှာ ငှားနေတာ တလ
 နီးပါး ရှိနေပြီ။ ငွေဆိုလို့ ဖြူသလား မဲသလားတောင် မသိရသေးဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်က သူမရောက်အောင် ရိုးတိုးရိတ်တိတ်
 တော့ တခါ နှစ်ခါ ပြောပါရဲ့။ မရလို့ ကျမကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းခေါ်တာ။ ကျမက သူ့ကိုယ်စားလှယ် လုပ်ရအုံးမယ်"
 "ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မှာလဲ"
 "အဲဒီလူနဲ့ စကားပြောပြီး ငွေတောင်းရမှာပေါ့။ မရရင် ..."
 "မရရင် ဘာလုပ်မှာလဲ"
 "မောင်းထုတ်ပစ်မှာပေါ့"
 ဝက်စ်က တဟားဟား ရယ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာသည် ရွှင်ပြုံးနေချိန်တွင် စွဲမက်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။
 "ယုံပါတယ်ဗျာ"
 "ကျမ ဒီလိုလုပ်ခဲ့ပေါင်း များလှပါပြီ"
 "ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းများ ဖြစ်တတ်သေးသလား"
 "မဖြစ်ပေါင်။ ကျမ တခွန်းပြောလိုက်ရင် ဝပ်သွားတာချည်းပဲ။ သိုးကလေးတွေလို တန်းစီထွက်သွားတာပါပဲ။
 ကောက်ရိုး ခြေထောက် မြက်ခြေထောက်ပေါ့"
 "ဒါ ခင်ဗျား အဒေါ်အိမ်လား"
 "မရောက်သေးဘူး။ ဂျေလမ်းဒေါ်ကျမှပါ။ အလို၊ ဘုရားရေ။ ကြည့်၊ ကြည့် ..."
 ရှာလီဝေလင် အဒေါ်၏ အိမ်ပေါ်သို့ လူငယ်တဦး တက်သွားသည်။ သူ့အဝတ်အစားက ဖုန်အလိမ့်လိမ့်။ လမ်း
 လျှောက်ပုံက ထောင့်ထောင့်နင်း။ သူတို့ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ထိုလူငယ်သည် ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီ၏ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ဝင်
 သွားသည်။
 ဝက်စ်နှင့် ရှာလီသည် တို့ကနဲ ရပ်လိုက်ပြီး တဦးကို တဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဝက်စ်သည် မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ
 ရယ်ချ လိုက်၏။
 "ကိုင်း၊ ခင်ဗျား သူ့ကို မောင်းထုတ်ဖို့ ရဲဆေးတင်ပေးအုံးတော့"

(၂)

ရှာလီဝေလင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ သူ့အဒေါ်အိမ်တွင် လခပေးစားသူ အိမ်းငှားများ လှုပ်
 လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏။
 ဝီလျံ ကလင်ကာက ညစာကျွေးရာ၌ ကူညီရန်လာခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးသည်။ ယခင်တခါ လာစဉ်က
 ပေါ်တာဟောက် အမဲသားကြော် ကျွေးခဲ့ခြင်းကို အမှတ်တရ ပြောသည်။ မစ္စမီလာက မစ္စတာ ကလင်ကာကို ရုပ်ပိုင်း
 ဆန်လွန်းသည်ဟု ပြီတီတီပြောသည်။ ဝိုလ်မူးဘရွတ်သည် မီးလင်းဖိုဘေးတွင် ထိုင်ကာ ညနေသတင်းစာ ဖတ်နေသည်။
 မစ္စတာ ဘိုင်လက်ရှ်ကမူ ယခင်က ပျိုတိုင်းကြိုက် နှင်းဆီခိုင်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေး နက်ပြောင်ပြောင်ကြီးကို
 ပွတ်လိမ်နေသည်။
 "မစ္စတာ ဘိုင်လက်ရှ် ထွက်ပြီး နှုတ်မဆက်တာ ကျမတော့ အံ့ဩတယ်" ဟု မစ္စမီလာက မစ္စတာကလင်ကာ
 ကို ပြောသည်။
 အပြင်ထွက်၍ နှုတ်ဆက်ရကောင်းနိုးနိုး စဉ်းစားနေသည့် မစ္စတာ ဘိုင်လက်ရှ်က အခန်းထဲရှိ အမျိုးသမီးများ
 နှင့်ပင် မိမိ အဖို့ ကျေနပ်လောက်ပါပြီဟု ပြန်ရီသည်။
 "သူ ဘယ်သူနဲ့ တွဲလာတယ် ထင်သလဲ"
 ဝီလျံကလင်ကာသည် သူတို့နှစ်ယောက် ခန်းခနဲ ပြောနေကြခြင်းကို မသိဘဲ စကားဖြတ်ပြောသည်။
 "ဝက်စ်လေ၊ ချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာ ဝက်စ်နဲ့ဗျ"

မစ္စမီလာက စိကနဲ့ အော်လိုက်၏။ ကလင်ကာက သူ့စကားကို ဆက်ပြောနေသည်။

"အရင်တခါ သူ့လာတုန်းကလဲ ပေါ်တာဟောက် အမဲကြော် စားရတာပဲ။ ညစာစားပြီးတော့ ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်တယ်။ နောက်တနေ့လဲကျရော မိလ်ဟီစာ ဆိုတဲ့လူ အိမ်ပေါ်က ပြေးရတာပဲ"

"ကျုပ်မှာတော့ သူဝင်ရှုပ်စရာ ဘာကိစ္စမှ မရှိပေါင်ဗျာ"

ကျွဲမြီးတို့နေသည့် မစ္စတာ ဘိုင်လက်ရိုက ဝင်ထောက်၏။ ကလင်ကာက ...

"ဟုတ်ပါတယ်။ အိမ်သားလိုဖြစ်နေတဲ့ လူတွေအတွက် ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဂဏှာမငြိမ် မဖြစ်စမ်း ပါနဲ့။ ကျုပ် အထင်ပြောရရင် ပါရဂူကလေးနဲ့ ပတ်သက်မယ် ထင်တယ်"

ကလင်ကာ ယန့်မကင်း ဖြစ်နေသည်မှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ သူတို့ ထိုင်နေသည့် အခန်း၏ အပေါ်ထပ်တွင် လည်း ဤကိစ္စကိုပင် ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။

ရှာလီဝေလင်သည် ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်၌ သူ့အကြောင်း ဘာတွေပြောဆိုနေကြမှန်း မသိ။ အပေါ်ထပ်သို့ တန်းတက်သွားပြီး ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီ အခန်းထဲသို့ အမောတကော ပြေးဝင်သွားသည်။

သူ့အဒေါ်သည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဝတ္ထုဖတ်နေသည်။ တူမဖြစ်သူကို မော့ကြည့်ပြီး ပါးရေနားရေ တွန့်နေ သော သူ့ မျက်နှာတွင် အပြုံးဆင်လိုက်၏။

"အချစ်ကလေး ရှာလီ။ သမီးကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်"

သူတို့သည် တဦးကို တဦး ကြင်နာစွာ နှမ်းလိုက်ကြ၏။

"ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီရယ် ပြောစမ်းပါအုံး။ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတဲ့ လူက လူသေးသေး ငှက်တူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင်လား။ မျက်မှန်နဲ့ လေ။ ဦးထုပ် အညှိရောင်ဆောင်းတယ်။ ဆံပင်ကလဲ မညှပ်ဖူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မျက်နှာကြောအတင်းဆုံးလူ။ အူကြောင် ကြောင် အနိုင်ဆုံးလူလေ။ ဟုတ်လား။ သူ့လား"

"ချွတ်စွပ်ပါဘဲ အချစ်ရယ်။ ဘယ်မှာများ သွားတွေ့လာလို့လဲ"

ရှာလီသည် အိမ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ပြီး သူ့အဒေါ်ကို ဖြစ်ကြောင်းရယ်မှ ကုန်စင် ပြန်ပြော ပြနေလေ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ပါပဲ။ ဒါထက် ဂါဒင်နီယာဝက်စ်က သမီးနဲ့ အတူလာသလား။ ညစာစားဖို့ ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့ ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒိုးဟင်းမျိုးတော့ အရေးစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ"

ရှာလီသည် သူ့အဒေါ် တလွဲထင်နေပုံကို မဟုတ်ကြောင်း ဖြေရှင်းရင်း ညပိုင်းတွင် အရေးကြီးသော ကိစ္စ လုပ်ရန်ရှိသည်ဆိုပြီး ဝက်စ်ကို မဖိတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

"ကဲ အလုပ်ကိစ္စ ပြောစမ်းပါအုံး။ အဲဒီ ကြွေးငန့်အကြောင်းက ဘယ်လိုလဲ"

"လာမယ့် တနင်္လာနေ့ဆိုရင် လေးပတ်ပြည့်တော့မယ်"

သူ့အဒေါ် မစ္စကပ်ပိန်တာက ဖတ်လက်စ ဝတ္ထုစာအုပ်၏ စာမျက်နှာကြားတွင် ဖိနပ်ဂေါ်ကို ညှပ်လိုက်ကာ ပြောသည်။

"သူက နယူးယောက်ကတဲ့။ တယောက်ယောက်က ဒီအိမ်ကို နတ်လမ်းညွှန်လိုက်လို့တဲ့။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း လဲ မသိပါဘူး။ ပြောလဲ မပြောဘူး။ အခန်းကလဲ အားနေတော့ ဒေါ်ဒေါ်က လက်မလွှတ်ချင်ဘူး။ ငါ့အိမ်က လမ်းမကြီး ပေါ်မှာသာ ဆိုရင်အေ၊ လူကောင်းသူကောင်းတွေနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရမှာပေါ့။ အချစ်ကလေးရယ်။ အေမီမာစဒင် ငွေရွှင်နေပုံ များ ပြော မပြောချင်ဘူး။ သမီး သိစေချင်တယ်။ ဒီကောင်မက လယ်တယ် မဟုတ်လား"

"မာစဒင် ကိစ္စ အသာထားပါအုံး။ ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်က သူ့ကို အခန်းပေးလိုက်ရောလား"

"အင်းပေါ့။ အပေါ်ဆုံးအခန်း ပေးလိုက်တယ်။ သူက အလုပ်အကိုင်ကလဲ ရှိပုံမရပါဘူး။ တနေ့လုံး အခန်း အောင်းနေတော့တာပဲ။ လူကြီးလူကောင်းသာဆိုရင် မနက်စာ စားပြီး အပြင်ထွက်ရမယ်ဆိုတာက မပြောဘဲ နားလည် ရမယ့် ကိစ္စပဲ။ ဒါထားပါတော့။ သမီးယုံမှာ မဟုတ်ဖူး။ ဆယ်ရက်သာ ကြာသွားတယ် အခန်းခပေးဖို့ စကားတခွန်း မဟဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်က စကားရိပ် စကားမြှောက်တော့ ပြောပါသေးတယ်"

"မရဘူး မဟုတ်လား"

"ဘယ်ရမလဲ။ နောက်ထပ် ဆယ်ရက်သာ ကုန်သွားတယ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငွေဆိုတာ ရှိတယ်လို့တောင် ထင်ရဲ့ လား မသိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဒဲ့ဒဲ့ပဲ ပြောရတော့တာပေါ့။ သူ့အခန်း တံခါးခေါက်ပြီး ငါ့မှာလဲ ကြွေးပေးစရာတွေ ရှိနေတယ်။ အခန်းခရရင် သိပ်ကျေးဇူးတင်မှာပဲလို့ ပြောရတော့တာပေါ့။ အမလေး၊ ကုန်စုံဆိုင်စာရေးလို ဒေါ်ဒေါ် ကြွေးပူတောင်း နေရတာ သမီးတို့အဖိုး ဘုရင်ခံကြီးသာ မြင်ရင် ဘယ်လောက်များ ရင်နာလိုက်မလဲလို့ ဒေါ်ဒေါ် တွေးမိသေးတယ်"

ရှာလီသည် စကားကို မသိမသာ ဖြတ်လိုက်ကာ လိုရင်းသို့ ပြန်ရောက်အောင် ဆွဲပြောရသည်။

"အဲဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ"

"အောင်မာ။ သူကတော့ မှင်သေသေပဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့။ လောလောဆယ် သူ့မှာ ငွေပြတ်နေပေမယ့် မကြာခင် ရမှာပါတဲ့။ သူကတော့ ဟိတ်နဲ့ ဟန်နဲ့ မျက်နှာ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ငွေစော်ကတော့ မနဲဘူး ဆိုပါတော့"

"ဟင့်အင်း။ အဲဒီတော့ ရှာလီ ဘာလုပ်မလဲ။ ဒေါ်ဒေါ်အထင် ဒီသူငယ်က မရိုးမဖြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထူးထူးခြားခြားကြီး ရိုးသားတာက သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသားပေါ်နေတာပဲ။ လူထူးလူဆန်း ဖြစ်နေတာတခုပဲ။ အာရုံလဲ သိပ်စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိတယ်။ ဘာခေါ်မလဲ။ ဇွတ်တရွတ်သမား ဆိုရမလား မသိဘူး"

ရှာလီသည် စားပွဲကိုမှီရင်း သူ့အဒေါ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"လူကြီးလူကောင်း တယောက်လို့တော့ မထင်ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီ"

မစ္စပိန်တာသည် လက်မြောက်ပြသလို လက်နှစ်ဘက်ကိုဆန့်ကားပြီး၊

"ဒီခေတ်မှာ ဒီစကားလုံးက ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပါဘူးအေး။ လူကြီးလူကောင်းဆိုတဲ့ အမျိုးအနွယ်က ဒို့များခေတ်ကသာ ရှိတာပါ။ ဒီခေတ်မှာတော့ ဘယ်မှာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဝက်စီလို့၊ ဘတ်လို့ လူငယ်မျိုးတွေမှာသာ လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ တွေ့တော့တာကွယ်။ ဒီခေတ် အဆင့်အတန်းနဲ့ ဆိုရင် ..."

"ကဲပါလေ။ ဒီခေတ် အဆင့်အတန်းနဲ့ ဆိုရင်ရော အဲဒီလူကို လူကြီးလူကောင်းလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား"

"ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ချင်လဲ နေမှာပေါ့။ ဟုတ်မထင်ပါဘူးအေး။ သူများတွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကိုယ်ချမ်းသာဖို့ ကိစ္စကို လုံးလုံးအရေးမစိုက်တဲ့ လူစားပဲ။ ဘယ်မှာ လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ"

"ဒါပေါ့။ သူက အဲဒီလို လူစားပဲလား"

"ဖြစ်ပုံကလေး ပြောရအုန်းမယ်" မစ္စ ပိန်တာက စကားဆက်သည်။

"ဒီသူငယ်က တချိန်လုံး အခန်းအောင်း နေတာပဲ။ စာအုပ်ရေးနေတာ ထင်ပါရဲ့"

"အမလေး။ ဒီလိုဆို ခြုံတပြားမှ ကပ်မယ့်လူစား မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်သာချပေတော့"

"အေးလေ။ ဟိုအပတ်တုန်းက တည သူလာပြောတယ်။ သူ့အခန်းက သိပ်အေးလွန်းသတဲ့။ ဒါနဲ့ ညတိုင် ထမင်းစားခန်းထဲ လာထိုင်ပါလားလို့ ဒေါ်ဒေါ်က ပြောလိုက်တယ်။ ဖီဖီကတော့ ခါတိုင်းလိုပေါ့။ အကွရာသချာ တွက်နေတယ်။ ဒီသူငယ်က ဖာသိဖာသာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖီဖီက အဲဒီညမှာ ချောင်းပိုဆိုးတယ်။ အဲဒီတော့ သူက ချောင်းမဆိုးနဲ့လို့ မာန်တယ်။ ဖီဖီက ချောင်းဆိုးတာ သူလဲ မတတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြန်ပြောတာပေါ့။ သူက ဒီလိုဆူညံနေရင် သူ အလုပ်လုပ်လို့ မရဘူးတဲ့။ ဖီဖီရင်လဲ သွားမှ၊ ချောင်းဆိုးသံရင်လဲ တိတ်မှတဲ့။ ဒါနဲ့ ဖီဖီမြှာလဲ သူ့စာအုပ်တွေသိမ်းပြီး သူ့အခန်းထဲ ပြန်သွားရတယ်။ သူ့အခန်းက အေးစိမ့်နေတော့ ချောင်းကလဲ တဟွတ်ဟွတ်ပေါ့။ ပုစ္ဆာတွေတွက်ရင်း တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေတယ်။ ဒေါ်ဒေါ် သွားတွေပေလိုပေါ့။ ကလေးကတော့ မတိုင်ပါဘူး"

"တော်တော် တရားလွန်တာပဲ"

"ကဲ၊ ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ"

"ညစာစားပြီးရင် ကျမ သူနဲ့တွေ့မယ်။ အခန်းခ ပေးရင်ပေး၊ ပြောင်းရင်ပြောင်းလို့ ပြောရုံပဲ ရှိတာပေါ့"

"အချစ်ရယ် ဒီလောက်တုံးတီးကြီးပြောလို့ ကောင်းပါ့မလား"

"ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီ။ ဒေါ်ဒေါ် ဆွမ်းကြီးလောင်း ဝတ်အသင်း ဖွင့်နေတာလား"

"မဟုတ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်"

ရှာလီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုက်လိုက်ပြီး လက်သည်းများကို အလှပြင်ရင်း ...

"ဒေါ်ဒေါ်က ငွေမတောင်းတတ်သေးပါဘူး။ ကျမကတော့ ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ၊ ပြတ်ပြတ်ပဲ၊ မာမာပဲ၊ ကျမက ဒေါ်ဒေါ်တို့မကြိုက်တဲ့ လူငယ်ပိုင်း မဟုတ်လား"

"သမီးကိုတော့ မကြိုက်မရိုပေါင်တော်"

"ကဲ လာ" ရှာလီသည် ခုန်ထလိုက်ပြီး၊

"အောက်ဆင်းကြစို့။ ဒါထက် စောစောကပြောတဲ့လူရဲ့ နာမယ်က ဘယ်သူ" ဟု မေးသည်။

"သူနာမယ်လား။ ကွဲ့တဲ့။ ဒီနာမယ်မျိုး ကြားဖူးရဲ့လား"

"ကွဲ့။ ဟုတ်လား။ ကွဲ့၊ ကကြီး ဝဆွဲ လုံးကြီးတင် ကွဲ့လား"

"နာမယ်ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဒို့များ ခေတ်တုန်းကတော့ ဒီနာမယ်မျိုး မရှိပေါင်"

"နောက်တခေတ်ကျလဲ ဒီနာမယ်မျိုးက ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"မစ္စတာ ကလင်ကာကတော့ သူ့ကို ဒေါက်တာ ပါရဂူလေးလို့ ကင်ပွန်းတပ်ထားတယ်။ နာမယ်နဲ့ ရုပ်နဲ့ စာဂျိုး အကျင့်နဲ့တော့ ဟပ်ပါ့ကွယ်။ အိမ်ဖော်တွေကတောင် အဲဒီနာမယ်ပဲ ခေါ်နေကြပြီ"

"ဒေါ်ဒေါ် ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးနဲ့ ကျမကို မိတ်ဆက်ပေးရင် ဒေါ်ဒေါ်အလုပ် တာဝန်ခံလို့ ပြောနော်"

"စိတ်ချပါ ကလေးရယ်"

တူဝရီးနှစ်ယောက် အောက်ထပ် ဆင်းသွားကြ၏။ ဧည့်ခန်းတွင် အိမ်ငှားနေသူများက ရှာလီကို တလေးတစား တမြတ်တနိုး နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ရှာလီလာ၍လား တခြား အကြောင်းကြောင့်လားမသိ။ ယစ်ရွှေရည် ပို၍ မှီဝဲထားသည့် ဗိုလ်မှူး ဘရွတ်သည် သတင်းစာကို ပစ်ချကာ ရှာလီကို ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ မစ္စတာ ဘိုင်လက်ရှိသည် ရှာလီကို

ဧည့်သည် စောင့်သည်ပမာ ခေါင်းညွတ် နှုတ်ဆက်သည်။ မစ္စတာ မီလာက တခပ်ခပ်ရယ်ရင်း ရှာလီကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေလေသည်။

ညစာဝိုင်းသည် သွက်လက် မြူးကြွသည်။ ရှာလီဘေးတွင် အိမ်ရှင် မစ္စက ပိန်တာ၏ သမီးငယ် ဖီဖီ ထိုင်သည်။ ဗိုလ်မှူး ဘရွတ်ဘေးတွင် သူ့ဇနီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေသည်။

မယား နှုတ်ဆိတ်သလောက် လင်စကားဖောသည်။ ဗိုလ်မှူးကတော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲတဖက်တွင် ကုလားထိုင် တခု လွတ်နေ၏။ ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေး ကို ထိုင်သော နေရာ ဖြစ်လေသည်။ ရှာလီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလား ထိုင်လည်း လွတ်နေသည်။ ပါမောက္ခအိုကြီး နီကိုလိုပီးယပ်၏ နေရာဖြစ်၏။

အတော်ကြာမှ ပါမောက္ခ နီကိုလိုပီးယပ် ဝင်လာပြီး ခါတိုင်းလိုပင် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ သူ့နေရာသူ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ရှာလီသည် မစ္စမီလာ အပါအဝင် အားလုံးကို ခင်မင်သော်လည်း ပါမောက္ခအိုကြီးကိုမူ ခင်စရာ ကောင်းသည်ဟု မထင်။ မျက်နှာက ဇာတ်လူကြမ်းလို မေးရိုးတောင့်တောင့်၊ ပြောပုံဆိုပုံက သံသေးသံညောင်။ စကားပေါက်ဆိုးဆိုး၊ လူတိုင်းကို ရင့်ရင့်သည်းသည်း ပြောတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိမိကို မာရေကျောရေ ပြောလေ့ရှိ သည်ဟု ရှာလီ ထင်သည်။ ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးကတော့ လုံးဝ မပေါ်လာချေ။ ရှာလီက သူ့အဒေါ်ကိုကြည့်ပြီး ကုလားထိုင် လွတ်ဘက်သို့ မျက်ရိပ်ပြသည်။

"ဘာသဘောလဲ မတွေ့တတ်ဘူး"

မစ္စ ပိန်တာက လေသံသဲ့သဲ့ ပြောသည်။

"ခါတိုင်းတော့ အချိန်မှန်တာပဲ"

အိမ်ဖော် လူမဲမလေး အိမ်မာက ကွဲ၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သော်လည်း လူသံမကြားရဟု ဆိုသည်။

"စာအုပ်ရေးရင်း အိပ်ပျော်နေပြီနဲ့ တူတယ်။ သူ့စာအုပ်ကလဲ အိပ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ စာအုပ်မျိုး ဖြစ်မှာပါ" ရှာလီက မပွင့်တပွင့် ခန့်သည်။

ညအခါသော်မှ အိပ်တောင့်အိပ်ခဲဖြစ်သော ကွဲ၏အကျင့်ကို မစ္စပိန်တာက ရှင်းပြနေသည်။ ဗိုလ်မှူးဘရွတ် တို့က စကား ကောင်းနေကြ၏။

"ကျနော်ကလေး သူ့ကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ကလေးကလွင့် မဟုတ်တဲ့ ရီပတ်ဘလစ်ကန် ပါတီ⁴ ဝင်ဆိုလို့ ကျွဲဝ တကောင်တမြီးမှ မတွေ့သေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်"

"ခင်ဗျာ စကားက မစ္စတာဆာဖေကို သတိရပြီး မစ္စဝေလင် အသဲနာအောင် လုပ်နေသလိုပဲဗျာ"

တချိန်လုံး ငြိမ်နေသော ပါမောက္ခ နီကိုလိုပီးယပ်က ပြေပြေပြစ်ပြစ် စကားတခွန်း ဝင်ထောက်သည်။

ဗိုလ်မှူးဘရွတ် နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ တိုင်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ရှာလီက သူ့ပန်းကန်ကို သူ့ကြည့်ကာ တုကိုဘော လုပ်နေသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ အကြောင်းသည် ရှာလီအား အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများက ပင် ဟဟ မပြောသည့် အကြောင်းကိုစွဲ ဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခအိုကြီးကမူ တိုင်းလုံး တုတ်တုတ်မျှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်သွားကာ သူ့အား အပြစ်တင်နေခြင်းကို လုံးဝ အရေးမစိုက်။ တို့တို့တိတ်နှင့် သုတ်သုတ်စားသဖြင့် မိနစ် နှစ်ဆယ်စော၍ စားသော မစ္စတာ ဘိုင်လက်ရှ်ထက် သူက အရင်ပြီးသည်။

မစ္စဘိုင်လက်ရှ်သည် ညစာစားဝိုင်း သိမ်းပြီးနောက် ဧည့်ခန်း၌ ညရုတ်နာရီခွဲအထိ ရှာလီဝေလင်ကို စောင့်သေး သည်။ အရိပ်ရောင်မျှ မပေါ်လာ၍ မစ္စမီလာကို ရုပ်ရှင် ခေါ်သွားလေသည်။

ညစာစားခန်း သိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ ရုတ်နာရီထိုးလေပြီ။

"ကိုင်း"

ရှာလီက စကားစသည်။ အိမ်ခန်းခ မပေးသော ဒေါက်တာပါရဂူကလေး ကွဲကို ကြွေးပူတောင်းရမည့် ရှာလီ ဝေလင်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ပေးရန် စစ်ဆင်ရေး ညှိနှိုင်းပွဲ ထိုင်ကြသည်။ ရယ်ရင်းမောရင်း မဟာဗျူဟာ နည်းဗျူဟာမျိုးစုံ ချကြသည်။ ကြွေးပူတောင်းမည့် ရှာလီကမူ မူလပကတူး စိတ်ကူးအတိုင်း ချုံခိုတိုက်နည်းကို အသေကိုင်ထားသည်။

"သူတသက်လုံး အခန်းအောင်း မနေနိုင်ပါဘူး။ ဗိုက်ဆာ ရေငတ်တာနဲ့ ထွက်လာရမှာပါဘဲ။ ပန်းသီး ထွက် ဝယ်ချင် ဝယ်မှာပဲ။ စာထွက်ထည့်ချင် ..."

ရှာလီကုလားထိုင် လက်ရမ်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်နေသည့် ဖီဖီသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်နှင့် ရယ်နေသည်။

⁴ ရီပတ်ဘလစ်ကန် = အမေရိကန် နိုင်ငံရေးပါတီ။ ။ ၁၈၅၄ တွင် တည်ထောင်သည်။ ငွေဝယ်ကျွန်စနစ်ကို ဆန့်ကျင် သည်။ အမေရိကန် ပြည်တွင်းစစ်တွင် မြောက်ပိုင်းသမ္မတက ရီပတ်ဘလစ်ကန် ပါတီဝင်ဖြစ်၍ တောင်ပိုင်းသားများက ရီပတ်ဘလစ်ကန်ပါတီကို ဆန့်ကျင်သည်။

"စာတစောင်မှ ရေးတာမတွေ့ပါဘူး မမရယ်။ သူ့ဆီလဲ စာတစောင်မှ မလာပါဘူး။ ဒီနေ့ည ရောက်လာတဲ့ စာတစောင်ပဲ ရှိသေးတယ်"

"ရှာလီရေ။ ဒီလိုဆို သူ့ဆီ အလုပ်သဘောနဲ့ စာတစောင်ရေးပြီး တောင်းရင် မကောင်းဘူးလား" မစ္စက် ပိန်တာက အကြံပေးသည်။

"ဒီနည်းကို ကျမ စဉ်းစားပြီးပြီ ဒေါ်ဒေါ်။ ဟန်မယ်မထင်ဘူး။ သူ ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငွေမပေးသလဲ၊ ပေးချင်တဲ့ စိတ် ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိသလား ဆိုတာတွေ သိချင်တာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျမတို့ သဘောထားတွေကိုလဲ ပြောပြဖို့ လိုအုံးမယ်ထင်တယ်"

"အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ"

"ဖော်ယန်⁵နည်း သုံးရမှာပေါ့။ စောင့်နေ။ တိတ်တိတ်ချောင်းနေ။ ဒါဘဲ။ ဒီည မဆင်းရင် ကျမ နက်ဖြန် လာ စောင့်မယ်။ တညပြီး တည၊ တညပြီး တည လာစောင့်မယ်။ တံခါးခေါက်သံ ကြားရတယ်ဟေ့။"

မစ္စက် ပိန်တာက လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး၊

"ဝင်ခဲ့ပါ" ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

တံခါးပွင့်လာသည်။ တံခါးဝတွင် သူတို့ပြောနေသူ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ကို ဝိုင်းဝိုင်းကြီး ကြည့်နေ၏။

"ကျနော် ညစာကလေးများ စားလို့အုံးမလား မစ္စက်ပိန်တာ။ ကျနော် အလုပ်ရှုပ်သွားတာနဲ့ အချိန် သတိ မထားမိလိုက် လို့ပါ"

ရှာလီက ထလိုက်ပြီး၊

"စားရပါတယ်။ ကျမ ယူလာခဲ့မယ်" ဟု နှလုံးဖြူအူစင်း လေသံကလေးနှင့် ပြောသည်။

သူ့စိတ်ထဲကမူ "ဘုရားမလို့ ကျားရှေ့တော့ မှောက်ရက်လဲပြီဟေ့" ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

(၃)

ရှာလီက မျက်စိကလေး တချက် စွေကြည့်လိုက်သည်နှင့် မစ္စက် ပိန်တာက ...

"မစ္စတာကွို။ ဒါ ဒေါ်ဒေါ်တူမ မစ္စဝေလင်" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒေါ်ဒေါ် အလုပ်တာဝန်ခံလေ" ဆိုသော စကားလုံးကို ပြောဖို့ရာမူ စိတ်မသိုးမသန်ဖြစ်၍ နှုတ်ဆွံ့နေသည်။ တူမလေးကို ထိုနည်းထိုပုံ မိတ်ဆက်မပေးရက်။

သူ့အဒေါ် စကားချန် ပြောသည်ကို သိသဖြင့် ရှာလီက ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ကာ အသာအယာပင် ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်သည်။ သူ ခါတိုင်းထိုင်နေကျ နေရာတွင် ထိုင်သည်။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်က အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကို အလိုအလျောက် နှိုက်ယူလိုက်၏။ မစ္စက်ပိန်တာသည် မယောင်မလည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ရှာလီကလည်း မီးဖိုချောင်သိုဝင်ကာ အိမ်ဖော်ကလေး အမ်မာနှင့်အတူ ညစာပြင်သည်။ အမဲကြော်၊ အာလူး၊ ပေါင်မုန့်၊ ကော်ဖီ၊ ထောပတ်၊ မက်မန်းသီးအခြောက်တို့ကို လင်ပန်းနက်ကလေးနှင့် ထည့်သည်။

"ပါရဂူတွေ တလှေကြီးတောင် စားလောက်ရဲ့ ထင်ပါတယ်ကွယ်"

ရှာလီက လင်ပန်းကလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးပဲ အမ်မာရေ"

ရှာလီသည် လင်ပန်းကလေးကိုကိုင်ကာ ညစာစားခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ကွိုတယောက်ထဲ ထိုင်နေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်က ပွင့်လျက်။ သူသည် ဆံပင်ထဲ လက်ထိုးကာ ကုန်းကိုင်းကိုင်းကြီး စာဖတ်နေသည်။

သူ့ဘေးသို့ ရှာလီရောက်လာသည်။ စားစရာများကို တခုစီ ချသည်။ သူက မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်။ ရှာလီက ...

"တဆိတ်ရှင့်" ဟု ပြောမှ ဆတ်ကနဲ မော့ကြည့်သည်။

"အော်၊ ဟုတ်ကဲ့"

ကွိုသည် စာအုပ်ကိုနေရာ ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ဖတ်လက်စ နေရာတွင် လက်ညှိုးထိုးသွင်းပြီး ညှပ်ထားသည်။ ရှာလီက ပန်းကန်များကို နေသားတကျ ချသည်။ ဖွန်း၊ ခက်ရင်း၊ လက်သုတ်ပုဝါအသစ်။ အားလုံး နေရာတကျ ဖြစ်မှ ...

"ဘာလိုပါသေးသလဲ" ဟု မေးသည်။

ကွိုက စားပွဲကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ပြီး ...

⁵ ဖော်ယန် = ရောမစစ်သူကြီး ဖော်ယပ် မက်ဖိမတ် (ခရစ်မတိုင်မီ ၂၇၅-၂၀၃) ၏ စစ်တိုက်နည်း။

"ရေတခွက်လောက် ပေးပါခင်ဗျာ"

"အော်၊ ဟုတ်သားပဲ။ ရပါတယ်"

ရှာလီက ငွေရေခရားထဲမှ ရေငဲ့ ထည့်ပေးသည်။ ထိုရေခရားသည် ၁၈၆၂။ မေ ပြည့်တွင်းစစ်အတွင်းက ယန်ကီး^၆ စစ်သားများ အိမ်ပေါ်မှ လွှင့်ပစ်သွား၍ ပြန်ကောက်ယူကာ သိမ်းထားခဲ့ရသည့် ငွေခရား ဖြစ်သည်။

ရှာလီ၏ လောကွတ်ပြုငှာကလေးများကို ကွဲက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင်။ ပေါင်မုန့် ပန်းကန်တွင် စာအုပ်မှီ ထောင်ပြီး အမဲကြော်လှီးရင်း စာဖတ်နေသည်။ စားပွဲတင် နာရီလောက်ကြီးသော နာရီတလုံးကို ပန်းကန်ဘေးတွင် ချထားသည်။

"အားလုံးစုံပါပြီနော်"

"စုံပါပြီ"

"ရှင် ကျမကို မှတ်မိသလား"

ရှာလီက မေးခွန်းထုတ်သည်။

ကွဲက တဒင်္ဂမျှ မော့ကြည့်ပြီး စားမြဲ ဆက်စားသည်။

"မသိဘူး"

ရှာလီသည် သူ့ဖာသာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

"ဒီနေ့ညနေက ရှင်ကို ဝင်တိုးမိတာ ကျမ ခွေးကြီးလေ။ မှတ်မိပြီလား။ ရှင်နာသွားသေးသလား။ ထော့နင်း ထော့နင်း ဖြစ်နေသလိုပဲ။ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ကွဲက အနည်းငယ် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားကာ၊

"ကျနော် လမ်းရှောက်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျား အပျော်ခွေးကြီးလဲ ကျိုးပဲ့တော့ မသွားပါဘူးနော်" ဟု ပြောသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

အပျော်ခွေးကြီး၏ ပိုင်ရှင်ကို သူ့အိမ်ရှင်၏ အလုပ်တာဝန်ခံအဖြစ် တွေ့နေရသော်လည်း သူ့စိတ်တွင် ဘာမျှ စနိုးစနောင့် မဖြစ်ကြောင်း သူ့မျက်နှာတွင် သိသိသာသာကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ့မျက်စိသည် စာအုပ်တလှည့် အမဲကြော်တလှည့် ကူးနေ၏။

"ညစာ ယူပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ကွဲစကားသည် "သွားပါတော့ ခင်ဗျာ" ဟု ပြောသည်ထက် ပို၍ အဓိပ္ပာယ် စူးနေသည်။ သို့သော် မစွက် ပိန်တာ၏ ပြတ်သားသော အလုပ်တာဝန်ခံကမူ သူ့အနာမှ တဖမ်းမျှမခွာ။ စာထဲ အာရုံဝင်စားနေခြင်းကို အခွင့်ကောင်း ယူကာ ကွဲကို အနီးကပ် လေ့လာသည်။

ကွဲသည် ပိဋကတ်တိုက်ထဲ၌ ချက်မြှုပ်၍ စာအုပ်နှင့် အချင်းဆေးခဲ့သူပမာ ဖြစ်သည်။ ပိုးဟတ်ဖြူလှို အသား အရည်နှင့် ဆန်ကောပိုင်းလို မျက်မှန်ကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လုံးဝကင်းပြတ်သည့်ဟန်နှင့်။ ဆံပင်က တလစာလောက် ပိုရှည်နေသည်။ နက်ကတိုင် လည်စည်းက ကုတ်ဘက်တွင် ကော်လာအပေါ် ကျော်၍ နင်းနေသည်။ သို့သော် မျက်နှာပေါက် ပြတ်သားသည်။ လတ်ဆတ်ကြည်လင်သည်။ နှာတံပေါ်သည်။ နှုတ်ခမ်းက ထထကြွကြွ လုပ်တတ်သူ တို့တွင်ရှိသော မတွန့်မကော့ နှုတ်ခမ်းမျိုးဖြစ်သည်။ မျက်မှန်ကြီးကို ခဏဖြုတ်၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ညှပ်လိုက်လျှင် ပါရဂူ ကလေးဟု ခေါ်နိုင်ဖွယ်မရှိသော ဥပမိရုပ်မျိုး ပေါ်လွင်လာနိုင်သည်။

ရှာလီသည် ကွဲကို အနုစိတ်လေ့လာရင်း သူ့လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်း အခြေအနေကို စဉ်းစားမိသည်။ စိတ်အစာ၊ ရုပ်အစာ စားရင်း သမာဓိ ဆိုက်နေသော လူငယ်ကို သူပြောပြရတော့မည်။ ကောင်းပါပြီ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူ ကြည့်ရသည် မှာ မိမိထက် အသက်များများ မကြီးနိုင်။

"ငါကတော့ ပြတ်ပြတ်ပဲ"

ရှာလီက သူ့အားသူ တင်းလိုက်သည်။ သို့သော် သွေးကမဆူ။ အိမ်လခ ကိစ္စသည် သူ့ကို ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောအောင်ဆိုအောင် မီးမထိုးနိုင်။ ဖီဖီကလေး ငိုပြေးရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိမှ သူ့သန္နိဋ္ဌာန် ခိုင်မာလာသည်။

"ရှင်စာဖတ်နေတုန်း ကျမ စကားဖြတ်ပြောရအုံးမယ်" ရှာလီက ယတိပြတ်ပြောသည်။

"ပြောစရာကလေး တခုရှိလို့ပါ"

^၆ ယန်ကီး = အမေရိကန် ပြည်တွင်းစစ် (၁၈၆၁-၆၅) တွင် ပြည်ထောင်စုဘက်က ဝင်တိုက်သော မြောက်ပိုင်းပြည်နယ် သားများ။

ကွဲက ဒုတိယအကြိမ် မော်ကြည့်သည်။ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ခြင်းတို့သည် မျက်မှန်
ပိုင်းကြီး နောက်မှ သူ့မျက်လုံးတွင် ပေါ်နေသည်။

"ဆိုပါအုံး"

"ဒေါ်ဒေါ် မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက ကျမ ဘာလဲဆိုတာ စုံအောင် မပြောခဲ့ဘူး"

"ဘာထူးမှာမို့လဲ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ထူးပါတယ်။ ကျမက သူတူမသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အလုပ် တာဝန်ခံလဲ လုပ်ပါတယ်။ သူက
အိမ်ငှား လုပ်ငန်းကို သိပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်က လူပေါင်းစုံ လာငှားနေတာ။ ဒီတော့ ခဏ ခဏ အမှုကလေးတွေ
ပွေတာ ပေါ့။ ဆိုပါတော့ရှင်။ တချို့က အိမ်လာငှားနေပြီး။ ကျမ ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ အိမ်လခပေးဖို့ကျတော့ သိပ်တွန့်
ဆုတ်တတ်တယ်။ အဲဒီလို လူတွေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမုန်း သိတာ မဟုတ်ဘူး"

ကွဲသည် နာရီကို ငဲ့ကြည့်ကာ ရှာလီစကားကို လက်ပြုပြီး တားလိုက်သည်။

"တိုက်ရိုက် မပြောတာ အလကား အချိန်ဖြုန်းတာပဲလို့ ကျနော် အမြဲယုံတယ်။ ကျနော့်ဆီက အိမ်လခတောင်း
ဖို့ ခင်ဗျား အဒေါ်က ခင်ဗျားကို ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီလိုဆို ခင်ဗျား အဒေါ်ကို ပြောလိုက်ပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျနော်ပြောတာ တကယ်ပြောတာပါလို့။ ဒီနေ့ည
ကျနော် စာတိုက်က ဒေါ်လာနစ်ဆယ်ရတယ်။ အဲဒီငွေ ခင်ဗျား အဒေါ်ကို ပေးမှာပါပဲ"

ကွဲက စာဆက်ဖတ်ရန် ဟန်ပြင်ရင်း ပြောသည်။

ရှာလီသည် ကွဲကို ပြုံးလဲ့လဲ့ကြည့်နေသော်လည်း သန်ကောင်စာရင်း ကောက်သူပမာ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်
စပ်စပ်စုစု ဆက်မေးနေသည်။

"တခု မေးပါရစေအုံး။ ရှင့်မှာ ပုံမှန်ဝင်ငွေတို့၊ အလုပ်အကိုင်တို့ရော ရှိရဲ့လား"

"မရှိပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဒီမြို့မှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတော့ ရှိမှာပေါ့။ သူတို့က ..."

"မိတ်ဆွေလား။ ဒီမြို့မှာလား။ တယောက်မှ မရှိဘူး"

ကွဲက ခပ်ထန်ထန်ပြော၍ ရှာလီက၊

"ရှင်ကလဲ မိတ်ဆွေ မရှာချင်ဘူး ထင်ပါတယ်" ဟု ပြန်မေးသည်။

"ဟုတ်တယ်။ ကျနော် မလိုချင်ဆုံးဟာ မိတ်ဆွေပဲ။ နယူးယောက်မှာ ကြုံခဲ့တာနဲ့ပဲ တန်ပါပြီ။ ဒီလာတာကိုက
တကိုယ်ရေ တကာယနေဖို့ လာတာ"

"ကျမက ထောက်ခံချက် ကိစ္စ စဉ်းစားနေတာပါ။ နယူးယောက်မှာတော့ ရှင့်မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်ပေါ့နော်"

"အင်း၊ နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ ထောက်ခံချက်က အသုံးဝင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တယောက်က ပုလိပ်၊
တယောက်က အလစ်သုတ်"

ရှာလီ ခဏငိုင်းသွားသည်။ သူ အမှန်တွေ ပြောနေတာလား။ ငါ ဘာထပ်ပြောရမလဲ။

"ရှင် ဒီည ငွေသွင်းနိုင်ရင် ဒေါ်ဒေါ် ဝမ်းသာမှာပဲ။ ကျမ တခါထဲ ယူသွားပေးနိုင်ပါတယ်"

"အိုး၊ ဖြစ်ပါတယ်"

ကွဲသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ရှာလီက
လက်နှိပ်စက်ဖြင့် လိပ်စာရိုက်ထားသည့် စာအိတ်ကို ကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့မြို့ စာတိုက် အမှတ်အသား
ကို တွေ့ရလေသည်။

"ထုတ်ကြည့်ရမလားဟင်"

"ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါ"

ရှာလီသည် သဲလွန်စ တွေ့လိုတွေ့ငြား စာအိတ်ကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ ကွဲအကြောင်း ခရေစေ့တွင်းကျ
သိအောင် လုပ်ရန် သူ့တာဝန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်ပျက်စရာ၊ စာအိတ်ထဲတွင် အပေါ်စား စာရွက်ဖြူလေး တရွက်၊
စာရွက် ခေါက်ထဲတွင် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တန် အသစ်ကျပ်ချွတ် တရွက်၊ ဘာစာမျှမပါ။

"အော၊ ရှင့်မှာ ငွေရပေါက်ရလမ်း အလုပ်တော့ ရှိသားပါကလား"

ရှာလီက စကားခေါ်သလို ပြောသည်။

မကြည်မသာ မျက်နှာထားဖြင့် ကွဲ မော်ကြည့်လိုက်ပုံမှာ "ဘာလဲ ခင်ဗျား ခုထိ ပေကပ်နေတုန်းလား" ဟု
မေးသလို ရှိသည်။

"ခင်ဗျား ပြောတာ ကျနော် သဘောမပေါက်ဘူး"

"ဒီလိုလေ။ ဒီငွေက ရှင် အလုပ်တခုခု လုပ်ပေးလို့ ပို့လိုက်တဲ့ငွေ ထင်လို့ပါ"

"ဒါက ထင်ကြေးပဲ"

"လေကုန်ခံပြီး စပ်စုတယ်လဲ မထင်ပါနဲ့"

"ဘာ သိချင်လို့လဲ"

"ဒီငွေနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ..."

"ဒီအတိုင်းလာတာပဲ။ စာအိတ်ရယ်၊ စာရွက်ရယ်၊ ငွေစက္ကူရယ် ဒါပဲ"

"ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာတော့ ရှင်သိမှာပေါ့"

"မသိဘူး။ လက်ဆောင်လို့ ထင်တာဘဲ"

"ဒါဖြင့် ဒီမြို့မှာ ရှင်မိတ်ဆွေ တယောက်တလေရှိတာတော့ သေချာတာပေါ့"

"ကျနော် ပြောပြီးပြီပဲ။ တလောကလုံး ကျနော်မှာ မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူတို့နေတာက နယူးယောက်မှာ။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် ပေးနိုင်မယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူး"

ရှာလီ ခေါင်းရှင်သွားဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်ကာ ...

"ဒါ ... ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ ပေးလိုက်ပါလိမ့်လို့တော့ ရှင် မတွေးမိဘူးလား"

"ကျနော် အဖေ ပို့လိုက်တယ် ထင်တာပဲ"

"အိုး ...၊ ရှင် အဖေ"

သူ့မှာ အဖေရှိတယ်။ ထင်ရာလုပ်တဲ့လူကြီး ဖြစ်မယ်။ ချမ်းသာတဲ့လူ ဖြစ်မယ်။ သားလိုချင်တာ သုံးရအောင် ငွေပိုလေ့ရှိတာ ဖြစ်မယ်။ ရှာလီသည် တသိကြီး ဆက်စပ်တွေးရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်၊

"ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ လုပ်တယ် မထင်ပါနဲ့နော်။ ကျမက ရှင် ဒီမှာဆက်ပြီး နေနိုင်တဲ့ ဝင်ငွေရှိရဲ့လား၊ မရှိဘူးလား သိဖို့လိုလို့ မေးတာပါ"

"ညစာစားဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကတော့ကုန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်လခကိစ္စက နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ အပြတ်ပဲ ပြောမှပဲ။ ဒီငွေဟာ ကျနော် အဖေဆီက လာတာဆိုရင် ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ နောက်ထပ် ရမယ် မရဘူး ဆိုတာတော့ ပဟေဠိလို ဖြစ်နေတယ်။ သူနဲ့ ကျနော်ကလဲ တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး"

"အော်၊ သူက ဒီမြို့မှာ နေတာလား"

"နေတယ်လို့ ထင်စရာရှိတာပဲ။ ထင်လို့လဲ ကျနော် ဒီကိုပြောင်းလာတာပေါ့။ အစကတော့ သူလာတွေ့ပြီး အိမ်လခတွေ ဘာတွေ ပေးမယ်လို့ ထင်ထားနေခဲ့တာ။ တလသာ ရှိတော့မယ်၊ မပေါ်လာဘူး။ သူ့ကိုရှာဖို့ ကျနော် တာဝန်လို့ ထင်သလား မသိဘူး။ ကျနော်မှာ သူ့ကို ရှာနေဖို့ အချိန်ပို မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ငွေမှန်မှန်ရမယ်လို့ ကျနော် ကတိ မပေးနိုင်တာ"

ခဏ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ရှာလီက

"ငွေကိစ္စ အသာထားပါအုံး။ ကိုယ့်အဖေ လိုက်ရှာဖို့လောက်မှ အာရုံ မထားဘူးလား ရှင်"

"အိုး၊ မေးတတ်ပလေ။ ကျနော် အာရုံထားတာနဲ့ ပြီးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်အဖေ ဘယ်မှာ နေမှန်းလဲ မသိ၊ ဘယ်လို ပုံပန်းရှိမှန်းလဲ မသိ။ ဘာနာမယ်မှန်းလဲ မသိဘဲနဲ့ ရှာပုံတော်ဖွင့်လို့ ရမလား။ ဘယ်လောက် တာဝန် ကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိလောက်ပါတယ်။ ကျနော်ရှိသမျှ အချိန်ကို အလုပ်ထဲမြှုပ်ထားတာ။ အဖေ တွေ့ရင် အိမ် လခပေးမှာပဲ ဆိုတဲ့ မြှော်လင့်ချက်နဲ့တော့ ဆင်ကန်းတောတိုး ရှာမနေနိုင်ပါဘူးဗျာ"

သူ့ပြောနေပုံမှာ ထက်ထက်သန်သန်သာ မဟုတ်လျှင် အတော်မြင်ပြင်းကပ်ဖွယ် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ ရှာလီ သည် ငြင်းလုံးထုတ်သည့် လေသံကို မဖုံးမဖိတော့ဘဲ "အဖေကိုတောင် မရှာနိုင်လောက်အောင် ဆိုတော့ ရှင်အလုပ်က အတော်ကြီးကျယ်လို့ပေါ့နော်" ဟု ခနဲ့သည်။

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးပေါ့။ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုဆိုင်ရာ လူမှုရေး သိပ္ပံပညာလို့ပဲ လွယ် လွယ်ဆိုပါတော့" ကွဲက တိုတိုဖြေသည်။

ရှာလီက ခပ်မဆိတ်လုပ်နေပြီး မျက်နှာထား ကြောင်နေ၍ သူ့စကားကို ဘာမှ သဘောမပေါက်ကြောင်းကို ကွဲ နားလည် လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ညင်သာစွာပင် "အဲဒီပညာက လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ မူလဘူတာ။ သဘာဝနဲ့ သမိုင်းကို သုံးသပ်တဲ့ သိပ္ပံ ပညာ။ လူ့ဘောင် လူ့အဖွဲ့တွေမှာ လူတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို အနှစ်ချထားတဲ့ သိပ္ပံပညာ။ လူမှုရေး တိုးတက်မှု တည်တံ့ ရေးကို စိုးမိုးတဲ့ ဥပဒေတွေ၊ ထုံးနည်းတွေ၊ ပညတ်တရားတွေကို သတ်မှတ်တဲ့ သိပ္ပံပညာ၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်ဆင့် တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုအတွက် အဲဒီဥပဒေတွေ၊ ထုံးနည်းတွေ၊ ပညတ်တရားတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဒီဋ္ဌမေ့ ကျင့်သုံးတဲ့ သိပ္ပံပညာ တွေပဲ" ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

"ဒီဝေါဟာရတွေ ကျမ နားယဉ်ပြီးသားပါ။ ဒီတော့ ရှင်က အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု ဆိုင်ရာ လူမှုရေး သိပ္ပံ ပညာရှင်ကြီး ဖြစ်ချင်နေတာပေါ့။ ဟုတ်လား ..."

ကွဲသည် ယဲ့ယဲ့ပြီးလိုက်ပြီး

"ဖြစ်ချင်နေတာပေါ့လို့ မေးသလား" ဟု ပြန်မေးသည်။

"အော်၊ ရှင်က ဖြစ်ပြီးနေပြီလား"

ကွဲသည် အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး စာအိတ်ကြီး တခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ စာရွက်များကြားမှ နောက်ထပ် စာအိတ်တလုံးကို ယူလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ထောက်ခံချက် ကိစ္စ ပြောနေတယ်။ ကဲ ဒါတွေက မိတ်ဆွေထက် ပိုပြီးကောင်းတဲ့ ထောက်ခံချက်တွေလို့ ခင်ဗျား ထင်ပါလိမ့်မယ်"

စာရွက်ဖြတ်စများကို ရှာလီ ဖတ်ကြည့်သည်။ မစ္စတာကွဲ၏ ဆောင်းပါးများကို ဖော်ပြမည့်အကြောင်း လူသိများသော စာစောင် "လေးလေးကြီး" တခု၏ ကြော်ငြာနှစ်ခု၊ အလားတူ ကြော်ငြာပါသော တနှစ် လေးကြိမ်ထုတ် နိုင်ငံရေး သိပ္ပံစာစောင် မာတိကာ စာမျက်နှာတခု၊ ထိုဆောင်းပါးများကို ဝေဖန်ပြီး ဆောင်းပါးရှင်ကို ချီးကျူးထားသည့် နယူးယောက် သတင်းစာတစောင်မှ ခေါင်းကြီးတခု၊ စာစောင် "လေးလေးကြီး" တခုမှ မစ္စတာကွဲအား လူမှုရေး၏ သိပ္ပံပညာနှင့် ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒအကြောင်း ဆောင်းပါးရေးပေးရန် တောင်းခံစာတခု စသည်တို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုစာရွက်များသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် လေးစား ခန့်ညားထိုက်ပါပေ၏။ သို့သော် ရှာလီ၏ စိတ်တွင် အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရင်း ဖြစ်နေမိသည်မှာ ဖီဖီလို ကလေးငယ်တဦးကို မညှာမတာ မောင်းထုတ်ရက်သည့် လူတယောက်က သိပ္ပံပညာတကာတိုအနက် လူသားအဆံဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံး သိပ္ပံပညာတွင် လိုက်စားသူတယောက် ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

စာရွက်များကို ပြန်ပေးရင်း ရှာလီက ...

"မိတ်ဆွေထက်တော့ ပိုပြီး အရေးမရောက်ပါဘူးရှင်" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

"အကြိုက်တမျိုးစီပေါ့လေ"

"ကျမ အမြဲထင်နေတာက လူမှုရေး သိပ္ပံပညာ ဆိုတာ လူ့ဘဝနဲ့ လက်ပွန်းတတီး ရှိရတယ်။ လူလူချင်း ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုကို နှစ်နှစ်ကာကာ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အပေါ်မှာ အခြေခံရတယ်။ ဒီလို မဟုတ်ဘူးလား"

"ခင်ဗျား ထင်မြင်ချက်က ခိုင်လုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းပြပုံကတော့ ကချော်ကချွတ်နိုင်တယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူမှုရေး သိပ္ပံပညာရှင်မှာ အဲဒီလို ဆက်ဆံမှုမျိုး မရှိဘူးလို့ ရှင်သဘောထားတယ် မဟုတ်လား"

ကွဲသည် ရှာလီကို ခပ်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်သည်။ ရှာလီ မျက်လုံးထဲတွင် မကျေမချမ်း အကြည့်ကလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါမှ သူ့အမူအရာတွင် စိတ်ဝင်စားမှု ပထမဆုံး အကြိမ် ပေါ်လာသည်။

"ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံနဲ့ ကောက်ချက်ဆွဲတာလဲ"

"အော်၊ ကချော်ကချွတ် ကောက်ချက်လို ထင်ချင်လဲ ထင်ပေါ့ရှင်။ အဖေတို့၊ မိတ်ဆွေတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောတဲ့ ရှင့် စကားတွေကို တွေးမိပြီး ကောက်ချက်ဆွဲတာပေါ့"

တကယ်တော့ ရှာလီ အများဆုံးတွေးမိသည်မှာ ဖီဖီ ကိစ္စ ဖြစ်ပေသည်။

ရှာလီသည် စားပွဲတဖက်တွင် ကွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ပါးက နီတွေးသည်။ သူ့မျက်လုံး က နီလာရောင်လို ကြည်လင် ပြာလှသည်။ သူ့မေးစေ့က ယောက်ျားမေးစေ့လို ပေါ်လွင်သည်။ ပြီးချီသော နှုတ်ခမ်း အစုံကြောင့်သာ ယောက်ျားမဆံခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွဲသည် မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးထဲမှ နေ၍ သူ့ကို နာသာခံခက် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

"ခင်ဗျားက သိပ္ပံပညာ လက်တွေ့သုံးနည်းလို့ ခင်ဗျား ထင်နေတဲ့ကိစ္စကို သဘောတရားနဲ့ ဗလုံးဗထွေး လုပ်ပစ်တာကိုး။ သဘောတရားနဲ့ လက်တွေ့ဟပ်မှု ဆိုတာက ကမ္ဘာ့ဝင်ရိုးစွန်းတွေလို လုံးဝ တခြားစီပဲ။ လူများစု အသုံးပြုဖို့ လူနည်းစုက ရှာဖွေရတယ်။ ကျနော် တာဝန်က နောင်လာနောက်သားတွေ အသုံးပြုဖို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ပညတ်တရားတွေ၊ ဥပဒေ ထုံးတမ်းတွေကို ရှာဖွေဖို့ပဲ"

"နောင်းလူတွေကလဲ အခု ရှင်သဘောထားသလိုပဲ လူ့ပညတ်တရားတွေကို လက်တွေ့ဟပ် မသုံးချင်ဘူး ဆိုရင်ကော ရှင်"

"သုံးချင်အောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့က အစိုးရအလုပ်ပေါ့"

"အစိုးရကလဲ ဒီတာဝန်ကို ကျောခိုင်းနေရင်ကောရှင်။ အစိုးရဆိုတာကကော ဘာလဲ။ ရှင်တို့လို လူတယောက်စီ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့၊ လူထုကြီးရဲ့ ဆန္ဒသဘောထားတွေနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းပဲ မဟုတ်လား"

"အဲဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အခြေခံအမှား တပတ်ကျော့လာပြန်တာပဲ။ ကျနော်လိုလူက နည်းနည်းလေးရှိတာ။ သိပ် အရေးကြီးတဲ့ စာအုပ်ကို ကျနော်ရေးဖို့ ဖြစ်လာတာက ကျနော်အတွက် မဟုတ်ဖူး။ သား၊ မြေး၊ မြစ်၊ ညွန့်တွေ အတွက် ဗျ။ ကျနော် ဒီစာအုပ်ကိုရေးဖို့ ပျက်ကွက်ရင် လူ့လောကကြီးပဲ နစ်နာမှာပဲ။ ဒီအလုပ်က ဖအေပျောက်ရှာပုံတော်ခင်းတဲ့ အလုပ်မျိုး၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အချိန်ဖြုန်းတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေနဲ့ မတူဘူး။ အဲဒါတွေက သာမန် လူသိန်းသန်းကုဋေ လုပ်လိုရတယ် ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျား သဘောပေါက်ရောပေါ့"

ရှာလီသည် ကွဲ၏ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသော အတ္တကို အူနာစရာကောင်းကောင်း၊ ဒေါဖောင်းစရာ ကောင်းကောင်း သိမြင်လာလေ၏။

"တခြားလူပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာလဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် မဟာအရေးကြီး ကိစ္စလို့ ထင်တလုံး လုပ်တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီ လူအားလုံးလိုလို မှားလေခြင်း ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ကြရတယ်ဆိုတာ ရှင် စဉ်းစားမိရဲ့လား။"

"အဲဒီ တခြားလူတွေရဲ့ အမှားတော်ပုံဟာ ကျနော်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ ကျနော် အမှားအတွက်သာ ကျနော် တာဝန် ရှိတာပေါ့။"

"ဒါကြောင့် ရှင်လဲ မှားနေပြီလို့ ပြောချင်စရာ ဖြစ်နေတာပေါ့။"

"ကျနော် မှားမှ မမှားဘဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ ဟာပေး⁷ လိုလူက သွေးလှည့် စနစ်ကို ရှာတွေ့တယ်။ အဲဒီ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်ကို လက်တွေ့ ဟပ်သုံးဖို့က သူ့လောက်မတော်တဲ့ လူတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဝှစ်တနေ⁸ လို လူမျိုးက ဝါဖတ်စက် ထွင်တယ်။ အဲဒီစက်ကို အနုဆုံး ကပ္ပလီ ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားတောင် သုံးတတ် တယ်။"

ဒီလို လူတိုင်းသိတဲ့ ကိစ္စတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဖန်တရာတေအောင် ပြောတော့မလဲ။ သဘောတရား ထုတ်ဖို့ ဆိုတာက လက်တွေ့လုပ်ဖို့ထက် ပိုပြီးကြီးမြတ်တဲ့ ပါရမီလိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါတယ်။ လူမှုအဆင့် ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုဆိုင်ရာ နိယာမ သဘောတရားတွေကို ထိုးထွင်း သိမြင်တဲ့လူဟာ အဲဒီ သဘောတရား တွေကို လက်တွေ့ ဟပ်သုံးဖို့အတွက် တခြားလူတွေလက်ထဲကို ဝကွက် အပ်ထားခဲ့ရုံ ရှိတော့မပေါ့။"

ရှာလီသည် သူ့ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူကလည်း ရှာလီကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရှာလီ သည် သူ့မြင်ဖူးသမျှ အင်္ဂါရပ်များအနက် အချမ်းမြေ့ဆုံး၊ အတည်ငြိမ်ဆုံး အင်္ဂါရပ်ကို မြင်နေရသည်။ ချက်ချင်းပင် ကွဲ၏ မျက်လုံးများသည် နာရီပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ နဖူးကြောများ ရှုံ့သွားသည်။

"လောလောဆယ်တော့ ကျနော် အိမ်ခန်းခ ကိစ္စက ရှိသေးတယ်။"

"ဟုတ်ကဲ့။ တခြားလူတွေ ကျင့်သုံးဖို့ရေးနေတဲ့ လူမှုရေး သဘောတရားတွေနဲ့ ရှင့်ကိုယ်ရှင် တဝမ်းတခါး လှအောင် လုပ်နိုင်မှာလား။"

"အို၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ စားဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စာအုပ်ထွက်လာရင်တော့ တမျိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ စာအုပ်ရေးပြီးဖို့က ၂ နှစ်နဲ့ ဆယ်လ လိုသေးတယ်။ ငွေရှာဖို့ အတွက် အဲဒီအချိန်တွေထဲက တမိနစ်ပဲ ဖွဲ့ထုတ်ထုတ် နှစ်နာတာပဲ" ကွဲက စိတ်ပျက်လက်ပျက် စကားဆက်သည်။

"ဘာလဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ငွေရရှိအောင်တော့ လုပ်ရအုံးမှာပဲ။ နယူးယောက်မှာတုန်းကတော့ ကျနော် ငွေလေးဘာ လေး ရှာခဲ့ဖူး ပါတယ်။"

"ဟုတ်လား။"

"အင်း၊ အမျိုးသမီးကြီး တယောက် ရေးတဲ့ ဝေါဟာရ အဘိဓာန်ကို ကူလုပ်ပေးတာပါ။"

"အော်"

"မိန်းမကြီးက စာရူး ပေရူးပါ။ ကျနော်ပဲ အားလုံး ရေးရတာပဲ။ တနာရီ ငါးဒေါ်လာရတယ်။ အဲဒီလို မိန်းမကြီး မျိုးများ ခင်ဗျား သိထားတာ မရှိဘူးလား။"

ရှာလီက အဖြေမပေး။ ကွဲ ဖတ်နေသည့် စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး စာလုံးများကို ဇောက်ထိုးကြည့်နေသည်။ ကွဲ ဖတ်နေသည့် စာအုပ်မှာ လူမှုရေးဗေဒကျမ်း ဆိုသည်ကိုတော့ အလွယ်နှင့် ဖတ်၍ရသည်။ အကြောင်းအရာကိုမူ ခက်ခက်ခဲခဲ စာလုံးဖော်နေရသည်။ မနည်းအာရုံစိုက်မှ "ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းအပေါ် လူ၏ တာဝန်" ဆိုသော အကြောင်းအရာမှန်း သိရတော့သည်။

တိတ်ဆိတ်လွန်းနေခြင်းကို သတိပြုမိကာ၊

"ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ဘာတဲ့" ဟု ရှာလီက မေးလိုက်မိသည်။

"ဝေါဟာရ အဘိဓာန် ရေးချင်တဲ့ စာရူးပေရူး မိန်းမကြီး တယောက်တလေများ ခင်ဗျား မသိဘူးလားလို့ မေးနေ တာပါ။"

ရှာလီ ခမြာ မသိကြောင်း ဖြေရုံသာ ဖြေနိုင်ပြီး လူရေး မသိသော လူမှုရေး သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး၏ အလုပ်ရှာပုံ တော်ကို အနုလုံ ပဋိလုံ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

⁷ ဟာပေးဒီလျံ (၁၅၇၈-၁၆၅၇)။ ။ အင်္ဂလိပ် သိပ္ပံပညာရှင်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် သွေးလှည့်ပတ်မှု စနစ်ကို စတင် တွေ့ရှိ ခဲ့သည်။

⁸ ဝှစ်တနေ အယ်လီ (၁၇၆၅-၁၈၂၅)။ ။ အမေရိကန် စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်နှင့် တီထွင်သူ။ သူတီထွင်သော ဝါကြိတ် ဝါဖတ်စက်ကြောင့် အမေရိကန် စိုက်ပျိုးရေးနှင့် စက်မှုလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာခဲ့သည်။

"ဒီအခန်းခ ကိစ္စ ပြီးပြတ်အောင် ဝင်ငွေမှန်တဲ့ အလုပ်တခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ။ တနေ့ တနာရီ နှစ်နာရီ ဆိုပါ တော့ဗျာ။ ကိုယ်မသိတဲ့မြို့မှာ အလုပ်ရှာရတာတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ"

ရှာလီလေလင်က ...

"ကျမ ကူနိုင်ကောင်း ကူနိုင်ပါလိမ့်မယ်" ဟု တလုံးချင်းပြောသည်။

ကွဲက နာရီကို တချက်လှမ်းကြည့်ရင်း၊

"ကူညီနိုင်မယ်လို့ ယုံပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခုနစ်မိနစ်တောင် အချိန်ဖြုန်းပြီး ခင်ဗျားကို ချဉ်းကပ်နေတာပေါ့"

"တိုက်ရိုက် မပြောတိုင်း အမြဲ အချိန်ဖြုန်းတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင့်"

ကွဲသည် မျက်နှာအိုအိုဖြင့် ထိုင်နေပြီး စာရွက်များကို လှန်လှောနေသည်။

"အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာအကြံပေးချင်သလဲ"

ရှာလီသည် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူကလေးကို ရောင်စုံစားပွဲခင်းပေါ်တွင် ဟိုရွှေဒီရွှေနှင့် အကွက် ဖော်နေသည်။

ကွဲကမူ သူ့နာရီကိုသာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

"ကျမကတော့ ပိုစိတ်သတင်းစာမှာ အလုပ်လျှောက်စေချင်တာပဲ"

"ပိုစိတ် ပိုစိတ်၊ ဒီမြို့က မနက်သတင်းစာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ကွဲက ရယ်ချလိုက်လေသည်။ တကယ် ဟုတ္တိပတ္တိရယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရယ်လေ့ ရယ်ကျင့်နည်း၍ ပျော့ဖတ်ဖတ် ဖြစ်နေသော ပါးကြောများကြောင့် သူ့ရယ်သံမှာ လေးတွဲတွဲနှင့် ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေသည်။

"အဲဒီသတင်းစာမှာ အခု ဘယ်သူ ခေါင်းကြီးရေးသလဲ"

"ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ဆိုတာ ရေးနေပါတယ်"

"အား၊ ဒါကြောင့် အခွန်စနစ် ကိစ္စ ခေါင်းကြီးတွေက စစ်သံ ပေါက်နေတာကိုး။ တနေ့တုန်းက တပုဒ် ဖတ်မိ တယ်။ သိပ်ရီ ရတာပဲ"

"ဗိုလ်မှူးကြီး ကောင်းက ကျမ မိတ်ဆွေရှင်"

"သူ့နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒ အမြင်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားမှာ အတော်ရီရ တဲ့ မိတ်ဆွေရှိတယ်လို့ ပြောရတော့မှာပေါ့"

ရှာလီသည် သိသိသာသာကြီး ကျွဲမြီးတိုကာ ထရပ်လိုက်သည်။

"ကျမက အကြံပေးတာပဲ။ ရှင်စဉ်းစားပေါ့။ မင်္ဂလာညပါ"

"အဲဒီ သတင်းစာက စာမူခရော ကောင်းကောင်းပေးရဲ့လား"

"ဒါတော့ တိုက်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ပြောပေါ့"

"ဒီသတင်းစာမှာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေးတတ်သားတတ်တဲ့လူတွေ လိုနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျနော်လဲ အချိန်တော့ များများမပေးနိုင်ဘူး။ အိမ်လခ ရရုံလောက်ပဲ။ ခင်ဗျား အကြံပေးတာ မဆိုးပါဘူး။ အလုပ်လျှောက်ရင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို သွားတွေ့ရမှာလား"

"ပိုစိတ် သတင်းစာရဲ့ ဒါရိုက်တာ တယောက်နဲ့ ကျမသိပါတယ်။ သူ့ကို ပြောကြည့်ပါအုံးမယ်။ အလုပ်နေရာလပ် ရှိရင် ကျမ မိတ်ဆက်စာ ရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ရှင် သူ့ကို သွားတွေ့လိုက်ပေါ့"

"သူ ကျနော်ဆီ လာမတွေ့နိုင်ဘူးလားဗျာ။ ကျနော် သိပ်အလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါ"

"သူလဲ အလုပ်ရှုပ်တာဘဲပေါ့ရှင်"

"ဟင်း၊ ကောင်းပါပြီလေ။ ခင်ဗျား အကြံပေးတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပါတော့မယ်"

ရှာလီ အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ တိတ်တိတ် ချောင်းနားထောင်နေသော ဖီဖီကို တွေ့ရသည်။

"ရှာလီရေ၊ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲသေးဘူးနော်။ ဟန်ကျရဲ့လား"

"သိပ်ကို ဟန်ကျတာပေါ့။ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်လဲ ရခဲ့ပြီ။ သူ့အတွက်လဲ အလုပ်ရှာပေးခဲ့ပြီ"

ဖီဖီသည် ကကွက်ကလေး တကွက်နှစ်ကွက် ကလိုက်ကာ အသံတိမ်ကလေးဖြင့် ကောင်းချီးပေးလိုက်သည်။ ရှာလီသည် ဖီဖီလည်ပင်းကို ဖက်လိုက်ပြီး၊

"ဖီဖီရေ၊ အဲဒီလူကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပါကွယ်။ မမ တွေ့ဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ သနားစရာ အကောင်း ဆုံးလူပဲ"

အိမ်ပြန်ရောက်၍ ညအိပ်ရာ ဝင်တော့မည်လုပ်မှ သူ့ညီမဝမ်းကွဲကို သူ့မှာခဲ့သည်မှာ ဝှက်ကျကျ ဖြစ်နေကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ အကြောင်းမူ သူ့သွားစဉ်က ဖီဖီကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံရမည်ဟု မစွတာကွဲအား မာရေကျောရေ ပြောကြားရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

(၄)

ဤရက်များအတွင်း ငြိမ်းနုကွတ်တာရာတို့သည် မစ္စတာကိုအတွက် ဗျူဟာကျင်းလျက် ရှိကြသည်။ ကိုသည် ရှားလော့ လီဝေလင် တည်းဟူသော ပြောင်ရွန်းတာရာကလေးကို သူ့အား မှိုင်းမရန် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုပြောင်ရွန်းတာရာ ကလေးသည် ကြယ်ပေါင်းစုံသော နဂါးငွေ့တန်းကြီးတွင်လည်း ပါဝင်၏။ ချားလ်စ်ဂါဒင်နီ ယာဝက်စ် တည်းဟူသော ငြိမ်းနုကွတ်ကြီး တလုံးနှင့်လည်း ယှဉ်၍ ထွန်း၏။ အာကမုနဓာတ် သဘောဖြင့် ထို ငြိမ်းနုကွတ်ကြီးကိုလည်း ဆွဲငင်၏။

နောက်တနေ့တွင် ထိုပြောင်ရွန်းတာရာကလေးသည် ငြိမ်းနုကွတ်ကြီးအား တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ညှို့ဝင်ဆွဲ ဆောင်လိုက်၏။ ဝက်စ် ငြိမ်းနုကွတ်သည် ကမ္ဘာမြေ စကားဖြင့်ပင် မစ္စတာကို အကြောင်းကို စုံစမ်းသည်။ ကိုကို အိမ်မှ နှင်ထုတ် မထုတ်မေးသည်။

"ဟင့်အင်း" ပြောင်ရွန်းတာရာကလေးက ရယ်လိုက်ပြီ။

"နှင်မထုတ်တော့ဘူး။ သူ့ကို အလုပ်တောင်းပေးမလို့၊ မရီနဲ့ရှင့်။ တကယ်ပြောတာ။ သူ့ကို ကျမ အလုပ်ပေးစေ ချင်တဲ့ လူက ရှင်ပဲ။ သိလား"

ငြိမ်းနုကွတ်ကြီးသည် တိုး၍သာ ရယ်နေပြန်၏။

"ဒီကိစ္စ ကျနော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ ခင်ဗျား ခွေးကြီးကို သူမေးတဲ့ စကားလုံးအတိုင်း မေးရရင် သူက ဘာ အသုံးကျ သလဲ"

ရှာလီက လူပြိန်း နားမလည်သော ဘာသာရပ်များအကြောင်း စာရေးကောင်းသော မစ္စတာကို၏ ကျော်စော ကိတ္တိကို ဦးကာချဲ့ ပြော၏။ ဝက်စ်သည် ရှာလီစကားကို စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။

လွန်ခဲ့သည် ဇွန်လက အစုရှင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဝက်စ် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာသော ပိုစ်သတင်းစာ၏ ဒါရိုက် တာ အစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းအား ကူညီနိုင်မည့်သူ တဦးကို ခန့်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤဉာဏ်ကြီး ရှင်ကလေးသည် သူတို့ လိုချင်နေသော လူစားမျိုး မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

"သူ့ဆီ ကျနော် သွားလိုက်ပါမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့သွားမယ်။ ကျေးဇူးတင် မနေပါနဲ့။ သူက တနေ့ကျရင် ချားလ်အေဒါးနား^၉ လို ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာပါ"

ရှာလီသည် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်၏။ သူ့သိသမျှ လူများအနက် မစ္စတာ ဝက်စ်သည် အလိုက်အသိဆုံး လူဟု တွေးမိသည်။ သူလို အဆင့်အတန်းရှိသော လူတရာလျှင် ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်သည် "ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်လေ" ဟုသာ ပြောမည်ဖြစ်၏။ မစ္စတာ ဝက်စ်ကမူ "သူ့ဆီ ကျနော် သွားလိုက်ပါမယ်" ဟု ပြောသည်။

သို့သော် မစ္စတာဝက်စ်သည် အခြားကိစ္စ ပေါ်လာ၍ ကွဲကွဲကို မေ့သွားသည်။ နောက်တနေ့ညတွင် နယူး ယောက်မြို့သို့ မိတ်ဆွေတစ်စုနှင့် အပျော်ခရီးထွက်နေသည်။ မစ္စတာကိုကို အလုပ်ပေးရန် မည်သူမည်ဝါမျှ မလာကြောင်း ရှာလီ သိရပြီးနောက် ငါးရက် အကြာတွင် လမ်းပေါ်၌ ဝက်စ်နှင့် အမှတ်မထင် မျက်နှာချင်းဆုံမိရာ၊

"အော်၊ ဒါထက် ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးကို တနေ့နေ့ လွှတ်လိုက်မယ်နော်" ဟု ရှာလီက သမန်ကာရုန်ကာ အဖြစ်ဆုံး လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဝက်စ်သည် ထိုနေ့မှပင် ကွဲထံ ရောက်သွားတော့သည်။

ကိုအဖို့လည်း မစ္စတာဝက်စ်၏ နောင်နှေးနှေးခြင်းအတွက် မည်သို့မျှ ကသိကအောင် မဖြစ်ချေ။ သူ့စာအုပ်ထဲ တွင်သာ နေ့ရောညပါ နစ်မြုပ်နေသည်။ ရှာလီ ပြန်သွားပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့ညနေ ငါးနာရီတွင် သူ့တံခါးကို ခေါက်သံ ကြားသည်။

အိမ်မာက ကတ်ပြားကလေးတခု ကိုင်ကာ ဝင်လာသည်။ ကိုက ကတ်ပြားပေါ်မှ အမည်ကို ကြည့်သည်ဆိုရုံ ကြည့်လိုက်ပြီ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့တဲ့တဲ့"

အိမ်မာမသိချေ။

"ဒါဖြင့်လဲ အပေါ်တက်လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်"

ပိုစ်သတင်းစာ ဒါရိုက်တာသည် သူ့အခန်းအထိ တက်လာသည်။ ဝက်စ်မြင်ရသော အခန်းသည် သူ့တသက် တွင် မြင်ဖူးသမျှ အကျဉ်းမြောင်းဆုံး အခန်းကလေး ဖြစ်သည်။ စားပွဲသေးသေး၊ ကုလားထိုင် သေးသေးကလေးတွင် ကို ထိုင်နေသည်။ မှန်တိုင်းမွှေးထားသလို ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော စာအုပ် စာရွက်စာတန်းများကြားတွင် ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝက်စ်သည် အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။

^၉ ဒါးနား ချားလ်စ်အင်ဒါဆင် (၁၈၁၉-၉၇)။ ။ နာမည်ကျော် အမေရိကန် သတင်းစာဆရာ။ အယ်ဒီတာ။ ထုတ်ဝေသူ။ နယူးယောက် ထရီဗျန်း သတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ (၁၈၄၉-၆၂) အမေရိကန် ခေတ်သစ် သတင်းစာပုံစံကို ဖန်တီးဖော်ထုတ်ခဲ့သည့် နယူးယောက် ဆန်းသတင်းစာ၏ ပိုင်ရှင် အယ်ဒီတာ ဖြစ်သည်။

"မစ္စတာကွို ပါလား ခင်ဗျာ" ဟု မေးသည်။
 "ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"
 ဝက်စ်သည် မချုပ်တည်းနိုင်တော့သဖြင့် ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်၏။
 "ခင်ဗျားကတော့ အများကြီး လုပ်ပေးနိုင်မှာပေါ့။ ကျနော်ကလဲ နဲ့နဲ့တော့ လုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ပို၍ သတင်းစာရဲ့ သံတမန်အဖြစ်နဲ့ ကျနော် လာခဲ့ပါတယ်"
 "ပို၍ သတင်းစာ"
 ကွိုသည် သူ့ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။
 "အော်၊ စစ်နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒပညာရှင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ဆိုတာ ခင်ဗျားလား"
 ဝက်စ်သည် ပို၍ အူမြူးချင်လာသည်။
 "ကျနော် နာမယ်က ဝက်စ်ပါ။ ချားလ်စ်ဝက်စ်။ ခင်ဗျား လက်ထဲက နာမယ် ကတ်ပြားပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ"
 ဝက်စ်သည် ကွို၏ အိပ်ယာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။
 "မစ္စတာကွို၊ ပို၍သတင်းစာဟာ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ရေးသားနိုင်တဲ့လူတွေကို အမြဲရှာနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီကို လာခဲ့တာပါ"
 ကွိုသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အလုပ်ကလေးရလျှင် လုပ်ချင်ကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရလာသည်။ အလုပ်သည် ယခု သူ့ထံ ရောက်လာပြီ။ သူ့စိတ်သည် လေးလံနေ၏။
 ရှာလီကို မေးခဲ့သည့်အတိုင်း၊
 "အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာအကြံပေးချင်သလဲ" ဟု ဝက်စ်ကို မေးလိုက်လေသည်။
 "ပထမဆုံး ကျနော်သိချင်တာက ခင်ဗျား ဘာတွေ ရေးခဲ့ဖူးသလဲ။ သတင်းစာအတွက် အသုံးကျမယ့် ဘယ်လို ဘာသာရပ်တွေကို ရေးနိုင်သလဲ ဆိုတာ သိချင်တယ်"
 ကွိုသည် သူ၏ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်း စာအိတ်ရည်ကြီးကို ထုတ်ပြရပြန်သည်။ ဝက်စ်က မြန်မြန်ဖတ်လိုက်ပြီး၊
 "အတော် ကောင်းတာပဲ။ အမြတ်ခွန် ကိစ္စ ရေးထားတာ သိပ်မှန်တယ်" ဟု ချီးကျူးသည်။
 ဝက်စ်က သတင်းစာတွင် အိပ်ငိုက်စာများ ရေးရန် လူလိုနေကြောင်း ("လေးနက်ပြီး ခိုင်ခန့်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေ" ဟူ၍ စကားလုံး သုံးနှုန်းသည်။) ထိုအလုပ်မျိုးကို ကွို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ မရှိ သိလိုကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကွိုက အလုပ်ချိန် မများဘဲ အိမ်လခအတွက် ရမည်ဆိုလျှင် လုပ်ချင်ကြောင်း ဖြေသည်။
 "ဗိုလ်မှူးကြီး ကောင်းနဲ့ သွားတွေ့ပါ။ အလုပ်ခန့်တာ ဖြုတ်တာ သူလုပ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား အကြောင်းကို ကျနော် ပြောထားလိုက်မယ်"
 နောက်တနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကွိုသည် ပြည်နယ်၏ရှေ့ဆောင် သတင်းစာကြီးဖြစ်သော ပို၍သတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းနှင့် သွားတွေ့သည်။
 ပို၍သတင်းစာသည် သမင်္ဂီရည်သော သတင်းစာဖြစ်သည်။ ၁၈၄၆ မှစ၍ မနေ့တနေ့က အထိ မိသားစုပိုင် ဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကာလ¹⁰ တွင် သမ္မတ ဒေးဗစ်¹¹၏ လက်စွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေး ကာလ¹² နှိုက်ကွပ်မှုများ အကြားတွင် မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင်ပမာ ရပ်တည်ခဲ့သည်။ လူဖြူကြီးစိုးရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်သည်။ ကော်ဇောအိတ် ဝါဒီများ¹³နှင့် စကာလာဝက်ဂရီ ဝါဒီများ¹⁴ကို နာမဝိသေသန လှလှကြီးတပ်ပြီး ကားစင်တင်ခဲ့

¹⁰ ပြည်တွင်းစစ်ကာလ = ငွေဝယ်ကျွန်စနစ် ဖျက်သိမ်းရေးကို အကြောင်းပြု၍ တောင်ပိုင်းပြည်နယ် ဆယ့်တစ် ပြည်နယ်က ပြည်ထောင်စုမှ ခွဲထွက်သဖြင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အမေရိကန် ပြည်တွင်းစစ် (၁၈၆၁-၁၈၆၅)။ ။ မြောက်ပိုင်း ပြည်ထောင်စု တပ်များနှင့် တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်ပေါင်းစုတပ်များ တိုက်ကြသည်။
¹¹ သမ္မတဒေးဗစ် = ဒေးဗစ်ဂျက်ဗာဆင် (၁၈၀၈-၈၉)။ ။ အမေရိကန်တောင်ပိုင်းပြည်နယ်ပေါင်းစု (၁၈၆၁-၆၄) သမ္မတ။
¹² ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေး ကာလ = ပြည်တွင်းစစ်အပြီး တောင်ပိုင်းပြည်နယ်ပေါင်းစုကို ပြည်ထောင်စုထဲသို့ ပြန်လည်သွတ်သွင်းပြီး နိုင်ငံ ပြန်လည်တည်ဆောက်သည့် ကာလ (၁၈၆၇-၇၇)။
¹³ ကော်ဇောအိတ် ဝါဒီများ = ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေး ကာလတွင် မြောက်ပိုင်းမှ တောင်ပိုင်းသို့ ကိုယ်ကျိုးရှာရန် ဆင်းလာသူတို့ကို ဆိုလိုသည်။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လုပ်ကာ ကော်ဇော ကျောပိုးအိတ်တလုံးနှင့် ဆင်းလာဟန်ကို အစွဲ ပြု၍ ကော်ဇော အိတ်ဝါဒီ (ကားပက်ဘက်အစ်ဇင်) များဟု ခေါ်သည်။
¹⁴ စကာလာ ဝက်ဂရီဝါဒီ = ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေး ကာလတွင် မြောက်ပိုင်း၏ နိုင်ငံရေး ပါတီဖြစ်သော ရီပတ်ဘလစ်ကန် ပါတီသို့ ဝင်သည့် တောင်ပိုင်းသား လူဖြူများကို စကာလာ ဝက်ဂရီများဟု ခေါ်သည်။

သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တီလ်ဒင်¹⁵အတွက် ဝံ့ဝံ့စားစား တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ဟေးစ်¹⁶ကို သူခိုးဒဗြဟမာ ရှုတ်ချခဲ့သည်။ ကလီဗင်¹⁷ ကို ဘုရားတဆူ ဂူတလုံး မြှောက်စားခဲ့သည်။ လွတ်လပ်စွာ ကုန်သည်ခွင့်¹⁸ကို အားပြည့်မာန်ပြည့် ထောက်ခံခဲ့သည်။ ဘော်ငွေသတ္တု လွတ်လပ်ခွင့်¹⁹ကို မျက်စိမှိုက် လက်ခံခဲ့သည်။ ဘရိုင်ယန်²⁰ဝါဒ တိုက်ပွဲတွင် "ပုံမှန်" နေခဲ့သည်။

ဤသို့လျှင် ပိုစ်သည် သမိုင်းပြောင်ခဲ့သော သတင်းစာဖြစ်လေသည်။

ပိုစ်သတင်းစာသည် ပိုင်ရှင်၏ မြေးများလက်ထက်တွင် အခြေယိုင်လာသည်။ ပို၍မြန်သော သတင်းစာ ပို၍ စာမျက်နှာများသော သတင်းစာ၊ အရောင်နှင့် ကာတွန်းဇာတ်လမ်းသုံးသော သတင်းစာမျိုးကို လူကြိုက်များလာချိန်တွင် ပိုင်ရှင်တို့ ငွေမလိုက်နိုင်တော့ချေ။ ပိုစ်သတင်းစာ၏ မှောင်မဲသောနေ့များ။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက ဝင်ကယ်ခဲ့ပါသေး၏။ သို့သော် လေလံပစ်ရမည့်အခြေသို့ ဆိုက်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တိုးတက်သော လူငယ်များပါဝင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစု ဝင်လာကြသည်။ ယခုအခါ သတင်းစာသည် အမြတ်အစွန်းပေါ်သည့် အဆင့်သို့ ပြန်လည် တက်လှမ်းလာသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို အယ်ဒီတာချုပ် ဆက်ခန့်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် သမရိုးကျ သတင်းစာဝါဒကို စွဲကိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာလည်းသူ၊ တိုက်အုပ်လည်းသူ၊ မည်သည့်စာမျှ သူကိုယ်တိုင် ပရ²¹မဖတ်ဘဲ သတင်းစာထဲ မရောက်နိုင်။ တညတည ပရဂယ်လီ²² ငှေ လောက်တော့ သူက အပျော့ထင်သည်။ အုပ်ချုပ်မှု အယ်ဒီတာလည်း သူပင် ဖြစ်၏။ ညအယ်ဒီတာ ဆိုသည်မှာ သူခိုင်းဖတ်၊ စီမံခန့်ခွဲရေးမှူးလည်း သူဩဇာခံရသည်။ ထိုလုပ်ငန်းများအပြင် နေ့စဉ် ခေါင်းကြီးပိုင်း သုံးကော်လံ²³ ရေးလိုက်သေးသည်။

ထိုသို့ ဩဇာကဲမိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှိရာသို့ အလုပ်မလျှောက်ချင့် လျှောက်ချင် ပညာရှင်ကလေးလာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ဘယ်ခွေးနှင့်မျှ ဝင်မတိုးမိသဖြင့် ပိုစ်သတင်းစာတိုက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။

ကွဲသည် 'အယ်ဒီတာ' ဟု စာတန်းရေးထားသော အခန်းတွင်းသို့ မပြောမဆိုဝင်သွားသည်။ ကျင်စွယ်ဖြူဖြူ၊ ဆံပင် ဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးဖိုင့်ဖိုင့် လူကြီးတဦး စားပွဲကြီးတွင် ရုပ်အင်္ကျီလက်မောင်း ပင့်ကာ စာရေးနေသည်။

"ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းပါလား ခင်ဗျာ"

"ကျနော်ပါပဲ။ ဘာများလုပ်ပေးရမလဲ"

ကွဲသည် ဝက်စံ၏ ထောက်ခံစာကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

"မစ္စတာကွဲကိုး ထိုင်ပါ ခင်ဗျာ။ ကျနော်ကလဲ မျှော်နေတာပါ"

¹⁵ တီလ်ဒင် = တီလ်ဒင်၊ ဆင်မြူရယ်ဂျူးစ် (၁၈၁၄-၈၆)။ ။ အမေရိကန် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်။ ၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ သမ္မတလောင်း အဖြစ် သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲ နိုင်သည်။ လူထုမဲ၌ အသာရသော်လည်း မဲဆန္ဒနယ်မဲတွင် တမဲတည်း ကပ်ရုံးသည်။

¹⁶ ဟေးစ်၊ ရူသာဖိုဒိုဘီ (၁၈၂၂-၉၃)။ ။ (၁၉) ကြိမ်မြောက် အမေရိကန် သမ္မတ (၁၈၇၇-၈၁)။ တီလ်ဒင်ကို လူထုမဲ၌ ရုံးပြီး မဲဆန္ဒနယ်မဲ၌ တမဲတည်း ကပ်နိုင်ကာ သမ္မတဖြစ်လာသူ။

¹⁷ ကလီဗင်၊ စတီဖင်ဂရီဟ (၁၈၇၃-၁၉၀၈)။ ။ (၂၂) ကြိမ်နှင့် (၂၄) ကြိမ်မြောက် အမေရိကန် သမ္မတ (၁၈၈၅-၈၉)၊ (၁၈၉၃-၉၇)။

¹⁸ နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်မှုတွင် လွတ်လပ်စွာ ကုန်သွယ်နိုင်စေရန် အကောက် အခွန်စနစ်၊ ကုန်ပမာဏ ကန့်သတ်ချက် စနစ်များကို ဖျက်သိမ်းရေးဝါဒ။ ။ အမေရိကန်တွင် ၁၇၈၉ မှ စ၍ အကောက်ခွန်စနစ် ရှိခဲ့သည်။ ရီပတ်ဘလစ်ကန် ပါတီနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များက အကောက်အခွန် မြင့်မားစွာ စည်းကြပ်ပြီး ပြည်ပကုန်သွယ်မှုကို ဟန့်တားလိုသည်။ ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီနှင့် စိုက်ပျိုးရေးသမားများက အကောက်အခွန် လျှော့ရေးကို လိုလားသည်။

¹⁹ ၁၈၉၆ ဂျူလိုင်တွင် ကျင်းပသော ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီ ညီလာခံ၌ တင်သွင်းသည့် ဘော်ငွေသတ္တုဖြင့် လွတ်လပ်စွာ ဒဂါး သွန်းလုပ်ရေး အစီအစဉ်၊ နိုင်ငံ၏ ငွေကြေးကို ရွှေဖြင့်သာမက ငွေဖြင့်လည်း ကျောထောက် နောက်ခံထားရေး အစီအစဉ် ဖြစ်သည်။

²⁰ ဘရိုင်ယန်၊ ဝီလျံဂျင်းနင်း (၁၈၆၀-၁၉၂၅)။ ။ အမေရိကန် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်။ ၁၈၉၆ ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီ ညီလာခံတွင် ဘော်ငွေသတ္တု လွတ်လပ်ခွင့်ဘက်မှ ရပ်တည်လျက် ပါတီ သမ္မတလောင်း အဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်း ခံရသည်။

²¹ ပရ = ခဲစာလုံးစီပြီးနောက် မူရင်းစာနှင့် တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးခြင်း။ သတ်ပုံ စာလုံးပေါင်း အမှားအမှန် ပြင်ခြင်း။

²² ပရဂယ်လီ = ခဲစာလုံးများကို စီပြီးနောက် စာမျက်နှာ မဖွဲ့မီ ထည့်သည့် သံပြားလင်ပန်း။ အလျား နှစ်ပေခန့် ရှိသည်။

²³ သုံးကော်လံ = သတင်းစာတွင် ဒေါင်လိုက် ခွဲခြားထားသော စာသားအကန့်များ။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် မေးရိုးကားကား အသားနီစပ်စပ် လေဖြတ်ခံရမည့် ပုံပန်းဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ခေါင်းက ဂျူဒါလူမျိုးတို့၏ ရဲရင့်သော ခြင်္သေ့ခေါင်း²⁴ ပုံစံမျိုး၊ သူ့မျက်လုံးက ကြင်နာမှု အပြည့်အဝ၊ သူ့အမူအရာက သိက္ခာရှိရှိ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အချိန်သည် ငွေထက် အရေးရောက်သည်ဆိုသော ဝါဒကို စွဲကိုင်သူ မဟုတ်၍ မြို့အကြောင်း လေကြောရည်နေလေသည်။

"ဒီပြည်နယ်ရဲ့ တဖက်စွန်းကနေ တဖက်စွန်းအထိ တိုးတက်မှုစိတ်ဓာတ်တွေဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ရင်မှာ တဒိတ် ဒိတ် ခုန်နေတယ်။ ဒီတိုးတက်မှုတွေနဲ့အတူ နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ် လွတ်လပ်မှုတွေလဲ ထွန်းကားလာတယ်။ ခေတ်ဟောင်းက အစွဲအလမ်းဟောင်းတွေလဲ ပျောက်ကုန်ပြီ။ ဒီမိုကရက် တံဆိပ်တပ်တိုင်းလဲ မှန်ပြီလို့ မယူဆတော့ဘူး။ ရီပတ်ဘလစ်ကန်တိုင်းကိုလဲ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့နဲ့ တတန်းထဲထားပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူး။"

ကွဲက "ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့က ဘယ်လိုလူလဲ" ဟု မေးသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ထိုမေးခွန်းကြောင့် တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"အင်း။ အဲဒီဇာတ်လမ်း ခင်ဗျား မကြာပါဘူး သိမှာပါ"

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားပြီး ဝမ်းနည်းသံ ပေါက်သော်လည်း အသံမာမာ ပြင်းပြင်းဖြင့်

"ခင်ဗျား နားနဲ့ မျက်စိကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထား။ နှလုံးသားကိုလဲ ဖွင့်ထား။ ဒါမှ ဒီပြည်နယ်က လူတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရဲရင့်ဆုံးလူတွေ၊ အဖော်ရွေဆုံးလူတွေ၊ အညှာတာဆုံးလူတွေဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်လာမယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီဝင်လား။"

"ကျနော်က နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒသမား သက်သက်ပါ"

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် "မှန်လိုက်တဲ့ စကားပါပဲ ခင်ဗျား။ သိပ္ပံပညာ ဆိုတာ ပါတီ ကလနား သတ်လို မရ ပါဘူး။ မစ္စတာဝက်စ်က ခင်ဗျား ထူးချွန်ပုံတွေကို ပြောပြထားပါတယ်" ဟု ပြောပြီး ပိုစစ် သတင်းစာဘက်က ပေးနိုင်သည့် လစာကြေးငွေ ကိစ္စကို ရှင်းပြနေလေသည်။ ကွဲသည် တပတ် ဆယ်ဒေါ်လာရမည့် ပုံသေ ဉာဏ်ပူဇော်ခ စနစ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ တလ အစမ်းလုပ်ရန်လည်း ယာယီ သဘောတူလိုက်လေသည်။

"လွှတ်တော်က လာမယ့် ဇန်နဝါရီလမှာ စည်းဝေးမယ်။ အခွန်စနစ်တွေပြင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ လက်ရှိစနစ် ကတော့ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် ကျေနပ်စရာ မရှိဘူး။ ဒီတော့ အခွန် ဥပဒေတွေကို လေ့လာထားစေချင်တယ်"

"ဒီဥပဒေတွေကို ကျနော် ကျေပြီးသားပါ"

"ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဘယ်လို သဘောရသလဲ"

"ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပဲ"

"ကြိုက်ပြီ။ ကျုပ်က အဲဒီလို ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်တာမျိုး ကြိုက်တယ်။ အဲဒီ ဥပဒေကို ဘယ်လို ဝေဖန်မလဲ၊ ဘယ်လို ကုစားမလဲ ပြောပါအုံး"

ကွဲက နည်းလမ်းများကို တိုတိုနှင့် ထိထိမိမိ ရှင်းပြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက သဘောကျသည်။

"အလုပ် ချက်ချင်းစမယ်ဗျား။ ဆောင်းပါးတွေ ရေးဗျား။ ဆယ်ပုဒ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆယ်နှစ်ပုဒ်ဖြစ်ဖြစ်ရေး။ လူထုဆန္ဒက အူလုန် အသဲလုန် ပြုပြင်ချင်လာအောင်ရေး၊ ပြုပြင်ရင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာလဲ ရေးဗျား"

ကွဲက ပြန်ရန် ထလိုက်သည်။

"စကားမစပ် အခွန်စနစ် ပြုပြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်လဲ ဆောင်းပါးတစောင် ရေးလိုက်သေးတယ်။ လမ်းခင်းတဲ့ သဘောပေါ့။ တခြားဆောင်းပါးတွေ လိုက်လာအောင် ရေးလိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျားလဲ ဖတ်ပြီးရောပေါ့"

"ဖတ်ပြီးပါပြီ"

"ဘယ်နှဲ့ သဘောရသလဲ"

"ခင်ဗျား တကယ်မေးတာလား"

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း အနည်းငယ် အံ့ဩသင့်သွားကာ၊

"ဒါပေါ့" ဟု အဖြေပေးသည်။

"ခင်ဗျား မေးမှတော့ ဖြေရတော့မှာပေါ့။ ကျနော် အထင်တော့ ရီစရာကောင်းတယ် ထင်တာပဲ"

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ဒေါပွသွားသည်။ သူသည် ပင်ကိုယ်စိတ်ဓာတ်အရ ဒေါသကျမ္မာရ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤအသက်အရွယ်တွင် ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ရှူးရှူးရှားရှားလုပ်နေ၍ အကျိုးမများနိုင်သည်ကို ဆင်ခြင်မိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ စိတ်အလွန်ထိန်းသည်။

"ပြောတိုက် ပြောတတ်ပါပေဗျား။ ချီးမွမ်းပါတယ်။ ကျုပ်တတ်သမျှ မှတ်သမျှနဲ့ လုပ်ထားတာကလေးတွေတော့ ခင်ဗျား စာနဲ့ ယှဉ်ရင် အရှက်ကွဲတော့မှာပဲ"

²⁴ ယုဒအမျိုး ခြင်္သေ့ (သမ္မာကျမ်းစာ ဗျာဒိတ်ကျမ်း - ၅:၄)။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ကွိုကို ညစာ ဖိတ်ကျွေးမည်ဟု ကြိုထားသည့် စောစောက စိတ်ကူးကို ဖျက်ကာ ဦးညွတ်နှုတ် ဆက်လိုက်လေသည်။ ကွိုကလည်း သုတ်သုတ်ပင် ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဤတွေ့ဆုံပွဲအတွက် တနာရီသာ အချိန်သုံးရန် သတ်မှတ်ထားခဲ့ပါလျက် ဆယ်မိနစ်ပို၍ အချိန်စားသွားကြောင်း သတိ ပြုလိုက်မိသည်။

(၅)

တလခန့်အကြာ ညနေခင်းတခုတွင် ဝက်စ်သည် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းနှင့် ကလပ်၌ တွေ့၏။
"အချင်းချင်းမို့ မေးရအုံးမယ်။ ဒေါက်တာကွိုရဲ့ ခေါင်းကြီးပိုင်းတွေကို ဗိုလ်မှူးကြီး ဘယ်လို သဘောရသလဲ" ဝက်စ်သည် ကုလားထိုင်တခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။
"ဘယ်သူမှ ငြင်းချက် မထုတ်နိုင်တဲ့ဟာတွေပဲ"
ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ညစာမစားမီ သောက်လေ့ရှိသည့် သူ့ လက်စွဲ အဖျော်ယမကာကို မှာသည်။ ဝက်စ်က ရယ်၍
"ဟုတ်ပါပြီလေ။ သာမန် စာဖတ်ပရိသတ်ဘက်က ထင်မြင်ချက်၊ အမြဲတမ်း စာဖတ်ပရိသတ်ဘက်က ထင် မြင်ချက်တွေလဲ ပြောပါအုံး။ ပြည်သူလူထု ကောင်းစားရေးဆိုတာ အတွက်ကော ဘယ်နဲ့လဲ"
"ဘယ်သူကမှ ဒီခေါင်းကြီးတွေ ဖတ်ပြီး မကျေမချမ်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"
"ဒါဖြင့် သူ့ခေါင်းကြီးတွေက အဘော် မျက်နှာကို အထောက်အကူတော့ ဖြစ်တယ်ပေါ့"
"ပညာရည်ဝတာ၊ သိပ္ပံနည်းကျတာ၊ ရှင်းလင်း ခန့်ညားတာတွေ တိုးလာတယ်လေ"
"ကျနော် မေးနေတာက ဗိုလ်မှူးကြီးကရော သူ့ခေါင်းကြီးတွေကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ"
"မိုးကြိုးပစ်ရပါစေရဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ သူ့ခေါင်းကြီးဆို တခုမှ မဖတ်ပါဘူး"
ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကျားဟိန်းသံလို ထအော် လိုက်လေသည်။
ဝက်စ်သည် ဤစကားများကို မစွတာ စတီးဝပ်ဘတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ တည်ခင်းသော ညစာစားပွဲတွင် ရှာလီ ဝေလင်ကို ဖောက်သည်ချလေသည်။
ညစာစားပွဲတွင် အိမ်ရှင် ဇနီးမောင်နှံ အပါအဝင် ခြောက်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဝက်စ်နှင့် ရှာလီ အပြင် အခြား နှစ်ယောက်မှာ မစွတာ စတီးဝပ်ဘတ်၏ ညီအငယ်ဆုံး ဘီဗာလေဘတ်နှင့် မစွအေဗာရီ ဖြစ်သည်။
"အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျနော်လဲ တပုဒ်မှ မဖတ်ဖူးပါဘူး။ 'ဒွန်တွဲမှုနှင့် ဖြန့်ဖြူးမှု အခြေခံ သဘောတရား' ဆိုတဲ့ ခေါင်းကြီးကို အစလောက် ဖတ်ကြည့်ဘူးတယ်။ ည ၁၁ နာရီခွဲနေတာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်"
"ကျမကတော့ သူ့ခေါင်းကြီးတွေ အကုန်ဖတ်ဖူးနေတော့ ရှင်တို့ ဘယ်လိုငြီးငွေ့မယ် ဆိုတာ နားလည်ပါတယ် ရှင်"
"သူ့ရဲ့ တဦးတည်းသော စာဖတ် ပရိသတ်ကြီးပါလား"
ဝက်စ်က တအံ့တဩပြော၍
"တဦးတည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ နှစ်ဦးပါ။ မစွတာကို သစ္စာတော်ခံများ၏ သားသမီးများ အဖွဲ့ဆိုပြီး အသင်း ထောင်ရ ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားမိတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌက ကျမပေါ့။ အတွင်းရေးမှူးကတော့ နယူးယောက်က အခွန် စနစ် ပြုပြင်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလေ။ သူက ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းဆီကို ချီးကျူးစာတွေရေးနေတဲ့လူ။ ခေါင်းကြီး ရေးနေတဲ့လူရဲ့ နာမည်ကို လှမ်းတောင်းနေတဲ့ လူလေ။ မသိသေးဘူးလားရှင်"
"ဟင့်အင်း။ ပြောပါအုံး။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကရော သူ့ခေါင်းကြီးတွေကို သိပ် ဘဝင်ကျနေလို့လား"
"ကျမလဲ တလုံးမှ နားမလည်ပါဘူး။ ဒီကတ်ကတ်သတ်သတ် ဝေါဟာရတွေ သူ ဘယ်ကများ ရှာတွေ့သလဲ မသိပါဘူးရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကျမတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ဖတ်ရမှာပဲ။ ရှင်က သူ့အလုပ်ရှင်။ ကျမက သူ့အိမ်ရှင်ရဲ့ အလုပ်တာဝန်ခံ။ အိမ်ငှားနေတဲ့လူတွေ ဝင်ငွေရှာနိုင်တဲ့အင်အား ရှိရဲ့လား ဆိုတာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေဖို့ တာဝန် ရှိတယ် မဟုတ်လား"
ဝက်စ်က၊
"ဒီလူက ပါရမီတော့ အတော်ကြီးတဲ့လူဗျ။ ဘယ်ဘာသာရပ်မှာမဆို သူ့ရေးလိုက်ရင် စိတ်ဝင်စားစရာဆိုလို့ ဘာဆို ဘာမှမကျန်အောင် လုပ်တတ်တယ်။ ခေါင်းကြီးပိုင်းရဲ့ အဓိကတာဝန်က လူဖတ်ဖို့ မဟုတ်လား။ သူ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီ ထင်သလဲ"
"အို အစိတ်ကနေ လေးဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက် အတွင်းလောက် ရှိမှာပေါ့"

"ရှေ့လမှာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အအိုဆုံးလူဆိုလဲဟုတ်၊ အရွယ်ကို မရောက်သေးတဲ့ လူဆိုလဲ ဟုတ်တဲ့လူပါပဲဗျာ။ စိတ်ဓာတ်ဘက်ကတော့ မွေးကို မမွေးသေးတဲ့လူပဲ။ သူ့ရောဂါက အတွင်းလှိုက်စားနေတဲ့ အတ္တပိုးမျိုးရောဂါပဲ"

ရှာလီသည် ထိုရောဂါ စမ်းသပ်ချက်ကို စောဒက မတက်နိုင်အောင်ရှိသည်။ ကိုသည် သူတွေ့ဖူးသမျှ လူများအနက် အပြောင်တင်းဆုံး ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်မှုကိုသာ ဂရုစိုက်သူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဝက်စံ ပစ်ပစ်ခါခါ သဘောထားသလို သူမထားနိုင် ဂရုဏာသက်စိတ်က ကဲမိုးနေသည်။

"ကျမက သူ့ကို လူထူးလို့ ထင်မိတယ်။ ရှင်ကော မထင်မိဘူးလား။ အာရုံစူးစိုက်မှုကြီးတာရော စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး။ သူ ဒီနေ့ လူရီစရာကြီး ဖြစ်နေတာက သူ့ဘဝအမြင်က လူရီစရာကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒီလို တဖြောင့်တတန်းထဲ တွေးတဲ့စိတ်နဲ့ တစူးတစိုက်ထဲလုပ်တဲ့ အစွမ်းတွေကို တခြားတနေရာမှာ သုံးဖို့ တနေနေကျရင် သူ တွေးမိကောင်း တွေးမိမှာပေါ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် လူငယ် လူထက်ကလေး တယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ"

ဝက်စံက သဘောတူကြောင်း ပြောကာ မစ်ဖီလီစင်အေဟာရီထံ မျက်လုံး ကစားနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မစ္စပိုန်တာ၏ အိမ်၌လည်း အိမ်ငှားနေသူများ ညစာစားကြရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ နေကြသည်။ ရှာလီက ကိုအကြောင်းကို ပြောနေချိန်တွင် ကို၏ ညစာစားဖော်များကလည်း ရှာလီအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။ ကိုကမူ သူ့ထံမှ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် ယူသွားသော အိမ်ရှင် အလုပ်တာဝန်ခံ အမျိုးသမီးလေး၏ အမည်ကို လုံးဝ မသိ။ သူ့အဖို့ ရှာလီ ဆိုသည်မှာ ဖရီဂျီယာ²⁵ နယ်သူ၊ ကက်ပါဒိုစီးယား²⁶ နယ်သူ တဦးနှင့်မခြား။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရွတ်သည် ၁၈၇၅ တွင် ရီပတ်ဘလစ်ကန် တပ်များအား သူမည်သို့ ချေမှုန်းခဲ့ပုံများကို ပွဲမတောင်းဘဲ ပြောနေလေ၏။ အပ်ကြောင်းထပ်နေသော ထိုဇာတ်လမ်းများသည် ဇာတ်လမ်းကျောရိုး တမျိုးတည်း ဖြစ်သော်လည်း နောက်ခံကားများကား တခါနှင့်တခါ မတူ၊ ပြောင်းလဲနေသည်။ ယနေ့ည ဇာတ်လမ်းမှာ ခရိုင်ရွေးကောက်ပွဲ တခုအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ရီပတ်ဘလစ်ကန် ပါတီဝင်များနှင့် လူမဲများက ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီဝင်များကို ဖြုတ်ချရန် ကလိန်စရေဌမ်းဆင်ပုံများအကြောင်း ဖြစ်သည်။

"ကျုပ်က ဘာရမလဲ။ ကျုပ်က ပြောတယ်။ ဟေ့ အယုတ္တအနတ္တကောင်တွေ (အမျိုးသမီးတွေကို ကန်တော့ပါရဲ့) မင်းတို့ ငါ့ကို ဂလန်မလုပ်နဲ့၊ မင်းတို့လုပ်သမျှ အပုပ်နဲ့ ထွက်တာချည်းပဲ။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ကို ကြည့်။ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းသမျှထဲမှာ အချွန်အမွန်ဆုံးလူ။ ရီပတ်ဘလစ်ကန်ဝါဒ လက်ပုပ်ကြီးနဲ့လဲထိရော ထောင်ထဲရောက်ရော"

"၁၈၇၅ မှာ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ ထောင်ထဲ မရောက်သေးပါဘူးဗျ"

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရွတ်သည် အချိန်ကာလ အလွဲလွဲအမှားမှား ပြောလိုက်မိသဖြင့် တချက်မျှ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်သွားသော်လည်း ဟန်မပျက်ပင်။

"ကျုပ် စကားက ကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ" ဟု ချော်လဲရောထိုင် ပြောသည်။

"ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ" ဟု ကိုက မေး၍

"ဘာ၊ ဒီကလိန်မြို့ ဇာတ်လမ်းကြီး မကြားဖူးသေးဘူးလား" ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးဘရွတ်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြန်မေးသည်။

ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် မတ်တပ်ထလိုက်သည်။ မစ္စကပ်ပိုန်တာကို သူထုံးစံလို ဖြစ်နေသော မခိုးမခန့် ဟန်ဖြင့် ဦးညွှတ် အလေးပြုကာ။

"ဗိုလ်မှူးဘရွတ် စေတနာ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်လို့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျနော် ဖန်တရာတေအောင် ကြားဖူးနေပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့် ကျနော့်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပါမောက္ခကြီး ထွက်သွားသောအခါ ဗိုလ်မှူးဘရွတ်က "ဖွီ" ဟု အာမေဒိုတ် ပြုလိုက်ပြီး ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ အကြောင်းကို ဆက်၍ နတ်သံနောနေလေ၏။

အက်ပါမက်တပ်²⁷ နောက်ပိုင်း ဆယ်နှစ်ကာလအတွင်း ဆာဖေ့သည် သူ့ကမ္ဘာလေးတွင် သူ့တွင်ကျယ်စိုးမိုးနေနိုင်လေပြီ။ ထိုအချိန်က သူ့အသက်သည် ၃၀ သာ ရှိသေးသည်။ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း၊ အစွမ်းအစလူလူ၊ စိတ်နေမြင့်မြင့် လူငယ်လူထက်ကလေး ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်လွှတ်တော်တွင် ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော်

²⁵ ဖရီဂျီယာ = အာရှမိုင်းနားဒေသ အနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ ရှေးခေတ်ပြည်နယ်တခု။

²⁶ ကက်ပါဒိုစီးယား = အာရှမိုင်းနားဒေသ အရှေ့ပိုင်းရှိ ပြည်နယ်တခု။ ခရစ်နှစ် ၁၇ တွင် ရောမပိုင်နက်တခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

²⁷ အက်ပါမက်တပ် = အမေရိကန် ပြည်တွင်းစစ် ပြီးဆုံးခြင်း အထိမ်းအမှတ် မြို့ကလေး။ ။ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် အလယ်ပိုင်းတွင် ရှိသည်။ ၁၈၆၅ ဧပြီ ၉ တွင် ထိုမြို့ကလေး၌ တောင်ပိုင်းတပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ်က မြောက်ပိုင်းတပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ်ဂရန်ထံ လက်နက်ချသည်။

စိတ်ဂဏှာမငြိမ်။ ပလ္လားသည်။ ဘဝင်မြင့်သည်။ အကြံကြီးသည်။ ၁၈၇၀ ခုနှစ်များအတွင်း ပြည်နယ်လွှတ်တော်မှ ပြည်ထောင်စု ဆီးနိတ်အထက်လွှတ်တော်သို့ ခြေလှမ်းရန် ကြံသည်။ အကြံမအောင်သောအခါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကျူးလွန်တော့သည်။ သူမိသားစု၊ သားချင်းမိတ်ဆွေ၊ သူ့ အတန်းအစား တခုလုံးက နင်းချေ ပစ်ရန် အားထုတ်နေကြသည်။ "ငမဲကျွန်" ပါတီဘက်သို့ ခြံခန့်ကူးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူထုက ဖူးဖူးမှတ်မြောက်စားထားသည့် ပြည်သူ့ရှေ့ဆောင်အဖြစ်မှ နေချင်းညချင်းပင် ဂျူဒါအစ္စကာရီယော²⁸ အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူ ခြံခန့်သွားသည့် ပါတီကလည်း သူ့ကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ရှေ့တန်းမတင်၍ စိတ်ပျက် ပြန်သည်။ အနုအရွယ်ထက်ပင် ပိုင်းပယ်ခံလာရသည်။ အဖေ အရင်းခေါက်ခေါက်ကပင် လမ်းမှာတွေ့၍မှ ဆေးဖော်ကြော ဖက် မလုပ်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ဇနီးသည်ခံမြာလည်း တံတွေးခွက် ပက်လက်မြောသည့် အဖြစ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ရင်ကွဲနာကျ၍ သေရာပြန်သည်။

ဆာဖေ၏ "လျှောက်ကျနောက်ဆုံး ရှိချေ၏" အဖြစ်တွင် သူ့ဘက်က မားမားရပ်သူမှာ နို့စို့ဘက်၊ ကျောင်းနေ ဘက် သူငယ်ချင်း ဂျွန်ရန်း ဒေါ့ဝေလင် တဦးသာရှိသည်။ ဝေလင်သည် သူ့ကို မေတ္တာမပျက် ပေါင်းဖက် ဆက်ဆံမြဲ ဆက်ဆံသည်။ ဆာဖေပြည်နယ်မှ ရှောင်တိမ်းသွားသော အခါတွင်လည်း ပထမ ချီကာဂိုမြို့၊ နောက် နယူးယောက်မြို့ အထိလိုက်ကာ တနှစ် တခေါက် နှစ်ခေါက် တန်သည် တွေ့ဆုံသည်။ နယ်ပြေးကြီး ဆာဖေသည် အတင့်ရသော ငွေဈေး ကစားသူအဖြစ် နာမည်ရလာသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ စုဆောင်းမိလာသည်။

ဝေလင် ကွယ်လွန်သောအခါ ဇနီးတယောက်၊ သမီးတယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ သူပိုင် ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရန် ဆာဖေအား လွှဲခဲ့သည်။

လအနည်းငယ်အတွင်း စီးပွားပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်လာသည်။ ဆာဖေသည် သူ့ဇနီးဟု ဆိုသော မိန်းမ တယောက်နှင့်အတူ အဖမ်းခံရသည်။ ဝေလင် အပ်နှံထားသည့် ဥစ္စာပစ္စည်း မှန်သမျှ ဆုံးသည်။ ဆာဖေသည် အလွဲသုံး စားမှုဖြင့် ထောင် ၁၀ နှစ် အပြစ်ပေးခံရသည်။

ထောင်မှ လွတ်ပြီးနောက် သူ့အကြောင်းကို ဘာမျှ မသိရတော့ချေ။ အချို့က သေပြီဟု ဆိုသည်။ တချို့က ဩစတြေးလျတွင် ရောက်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့နောက်မိန်းမလည်း သေပြီဟု အားလုံးက ယူဆကြသည်။ လူ အတော်များများက ဆာဖေသည် ငွေကြေး မြောက်များစွာကို စာရင်းဖျောက်ပြီး ဖယ်ထုတ်ထားခဲ့သည်ဟု ထင်ကြသည်။ သို့သော် ထိုငွေများသည် သူ့ကို ယုံ၍ ပုံအပ်ခဲ့သည့် ဝေလင်၏ မိသားစုလက်သို့ တပြားတချပ်မျှ ပြန်မရောက်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝေလင်၏ သမီးကလေး ရှားလော့လီဝေလင်သည် ယခုအခါ ထမင်းတလုပ်စားဖို့ အရေး အလုပ်လုပ် နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်မှူး ဘရွတ် ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည့် ဆာဖေ ဇာတ်လမ်းကို လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားသော်လည်း ကွဲ အဖို့မူ ဘာမျှမထူးခြားချေ။ စားသောက် ပြီးစီးသောအခါ စားပွဲမှ ထလာခဲ့လေသည်။ အပြင်ခန်းမတွင် ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ် ကို တွေ့သည်။ ဂရိစာပြ ပါမောက္ခကြီးက ကွဲကို ပြုံးပြကာ၊

"ခင်ဗျားရေးတဲ့ ခေါင်းကြီးတွေ ဖတ်ရပါတယ်။ စိတ်လဲ ချမ်းသာတယ်။ အကျိုးလဲရှိတယ်။ တညတလေ ကျနေတဲ့ အခန်းလဲ လာလည်ပါအုံး။ နွေးနွေးထွေးထွေး ဆေးပြင်းလိပ်ကလေး သောက်ရင်းပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျနော် ဆေးလိပ် မသောက်တတ်ပါဘူး။" ကွဲသည် ပါမောက္ခအိုကြီးကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ သုတ်သုတ် တက်သွားလေသည်။

ယနေ့ ညအဖို့ ကွဲ အခန်းသည် အလွန်အေးနေသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ လုံးဝ မနေနိုင်တော့သဖြင့် စာအုပ်များ စာရွက်စာတမ်းများကို ပိုက်ကာ ညစာစားခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေကားထိပ်ရောက်မှ ညစာစားခန်း ထဲတွင် အိမ်ရှင်၏ သမီးကလေး စာကျက်ရင်း ဇံဇာဘယာများကာ အနှောင့်အရက် ပေးမည့်အရေးကို တွေးမိ၍ အခန်း သို့ ပြန်လာပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ကတ်ပြား တခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ညစာစားခန်းသို့ သူ့ရောက်သောအခါ အိမ်ရှင်မကြီး၏ သမီးကလေးသည် သူ့ကျောင်းစာအုပ် တပုံကြီးနှင့် ရောက်နှင့် နေသည်။ ဖီဖီသည် ကွဲ ဝင်လာသည်ကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မော့ကြည့်နေလေသည်။

ဖီဖီသည် ဤအခန်းသို့ ဆင်းမလာမီ နာရီဝက်တိတိ စောင့်ကြည့်နေပါသေး၏။ မစ္စတာကွဲ မပေါ်လာမှ အေး လည်းအေးလွန်း၊ အကွဲရာသင်္ချာ တွက်ချက်ရန် စားပွဲလည်း မရှိသော သူ့အခန်းမှ ညစာစားခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

²⁸ ဂျူဒါအစ္စကာရီယော = ခရစ်တော်ကို သစ္စာဖောက်ပြီး ရန်သူလက်အပ်သူ။ ။ သမ္မာကျမ်းတွင် ယုဒရှုကာရုတ်ဟု ရေးသည်။ ("တပည့်တော် တကျိပ်နှစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်သော ယုဒရှုကာရုတ်သည် ကိုယ်တော်ကို အပ်ခြင်းငှာ ယဇ်ပရောဟိတ်တို့ထံသို့ သွား၏" - ရှင်မာကု ခရစ်ဝင်။ ။ ၁၄:၁၀)

"နေကောင်းတယ်နော်" ဟု ဖီဖီက စိုးရွံ့သံ ကတုန်ကယင်ကလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်သော်လည်း ကွဲက ခေါင်းညွတ်ရုံ ညွတ်ပြကာ ကုလားထိုင်တလုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဖီဖီအဖို့ အခန်းထဲမှ ချက်ချင်း ထပြေးချင်မိသည်။ သို့သော် ပါရဂူလေး၏ အတ္တကို ပြောင်ပြောင်ချိုးရာ ရောက်မည်စိုး၍သာ ထွက်မသွားဘဲ အကွရာ သင်္ချာထဲတွင် စိတ်နှစ်မြုပ်နေသလို လုပ်နေလိုက်ရသည်။

ဖီဖီအသက် ၁၆ နှစ် ရှိပြီ။ အထက်တန်းကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူ။ ဆံပင်နီနီ၊ မျက်လုံးပြာပြာ၊ မျက်နှာပြုံးပြုံးနှင့် တသက်လုံး မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်အနှောက်အရှက် မပေးသူ၊ မငြူစူသူ၊ သူတပါးကို ခင်မင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဖီဖီသည် အကွရာ သင်္ချာတွက်ကာ အချိန်ဖြုန်းရင်း ချောင်းမဆိုးမိအောင် ဘုရားတ နေလေသည်။ မစ္စတာ ကွဲကို အထအန မကောက်ရုံမက ကြင်ကြင်နာနာ ညှာညှာတာတာ ဆက်ဆံပါ ဆိုသော ရှာလီ၏ စကားကို မမေ့ပျောက်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ သို့သော် ဤမျှ ဧကစာကျင့်ကာ ရောင့်ရဲခြိုးခြံသည့် ဆိုကရေးတီး²⁹ အငယ်စားကလေးအား သူမည်သို့ ကြင်နာညှာတာရပါလိမ့်။

ဖီဖီသည် သူ့စာအုပ်ကို စာမျက်နှာ လှန်သလိုလိုနှင့် ကွဲကို တိတ်တခိုး ကြည့်နေသည်။ ကွဲ ပထမဆုံး လုပ်နေသည့် အလုပ်မှာ စားပွဲ အလယ်ခေါင်တွင် ဖီဖီဘက်သို့ လှည့်ကာ စာတန်း ကပ်ပြားတခု ချခြင်းဖြစ်သည်။

"တိုးတိုး"

ဖီဖီသည် ပါရဂူကလေး၏ စာတန်းကိုဖတ်ကာ စိတ်မဆိုးနိုင်သည့် အပြင် မရယ်မိအောင်ပင် ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

အခန်းထဲမှာ ရှိတာက နှစ်ယောက်ထဲ။ ဒါပေမဲ့ "တိုးတိုး" ဆိုင်းဘုတ်ကပ်ပြားကြီးကတော့ ဂေါ်ဂွန်³⁰ ဘီလူးမလို သူ့ကို ဖြေချောက်နေပါကလား။

ကွဲသည် စာမဖတ်ဘဲ စာသာ ကုန်းရေးနေ၏။ လက်ရေးစိပ်စိပ် သေးသေးကလေးဖြင့် စာတရွက် ရေးပြီး သွား၍ စာရွက်ထိပ်တွင် ဂဏန်း ရေးထိုးကာ စာတလုံး ရေးချလိုက်သည်။ မကြာမီက ကွဲ စာအုပ်ကို ရှာလီ ဇောက်ထိုးဖတ်ခဲ့သလို ယခု ကွဲ စာရွက်ကို ဖီဖီ ဇောက်ထိုး ဖတ်နေလေသည်။

"အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင်"

ဖီဖီသည် ဝေါဟာရ များများစားစား မသိ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကျောဘက်ရှိ စာအုပ်စင်မှ အဘိဓာန်ကို တရွေ့ရွေ့ နောက်ပြန် ဆုတ်ပြီး ဆွဲယူကာ "အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင်" ဝေါဟာရကို ရှာကြည့်သည်။

အယ်လ်တို၊ အယ်လ်တူဂဲသာ၊ အယ်လ်တိုရီလီပို = **အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင်**³¹။

ဖီဖီ၏ တစ်ခပ်ခပ် ရယ်သံသည် သုခမိန်ကမ္ဘာ၏ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ ဖီဖီသည် ကိုယ့်ရယ်သံနှင့် ကိုယ် လန့်ကာ ဖျပ်ကနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကွဲက သူ့ကို စားတော့မလို ဝါးတော့မလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ပါးစပ်က လွတ်ကနဲ ထွက်သွားလို့ပါ"

ကွဲကမူ ညစာစားခန်းထဲ၌ မဆိတ်မငြိမ်ရုံမူကို မြွေလျှင်လည်း သေမှ၊ တုတ်လျှင်လည်း ကျိုးမှ၊ အပြီးအပြတ် ရှင်းရန် အချိန်ကျပြီဟု ယူဆကာ

"ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဘာများ ရီစရာ တွေ့နေတယ် ဆိုတာ ညှာတာထောက်ထားတဲ့ အနေနဲ့ ရှင်းပြပါအုံးဗျာ"

"ဟိုစာလုံး အဓိပ္ပာယ်က ရီစရာကောင်းလို့ ရီမိတာပါရှင်"

"မင်း အူရွှင်တာက ငါ့အလုပ်ကို ဝင်နှောင့်နေတယ်။ ဘယ်လို ရီစရာကောင်းတယ် ဆိုတာ ငါ သိခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်"

"ရှင်စာရွက်ထိပ်မှာ ရေးထားတဲ့ စကားလုံးကို မြင်လို့ ရီမိတာပါ"

²⁹ ဆိုကရေးတီး = အဦးအဖျားကျဆုံး ကမ္ဘာ့ ဒဿနပညာရှင် (ခရစ်မတိုင်မီ ၄၆၉-၃၉၉)။ ဂရိပြည် အေသင်မြို့ နိုင်ငံခေတ်က ထွန်းကားခဲ့သည်။ လူတိုင်း၏ အတွင်းစိတ်၌ သစ္စာတရား ရှိသည်။ အဝိဇ္ဇာ ဖုံးနေ၍ သစ္စာတရားကို မသိခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော သဘောထားကို ကိုင်စွဲပြီး အဝိဇ္ဇာတရားကို တလွှာပြီး တလွှာ ခွာချနိုင်သည့် အမေး အဖြေနည်း (ဒွန္ဒပညာ) ကို သုံးလျက် သစ္စာတရားကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သူ။

³⁰ ဂေါ်ဂွန် = ဂရိရှေးဟောင်း ဒန္တာရီထဲမှ စသိန်၊ ယူရီယေးနှင့် မိနုဆာ ဘီလူးညီအစ်မသုံးဖော်ကို ဂေါ်ဂွန်ဟု ခေါ်သည်။ သူတို့ ဆံပင်မှာ မြွေများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ မျက်စောင်း ထိုးခံရသူတိုင်း ကျောက်ရုပ် အဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်။

³¹ အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင် = အတ္တဟိတနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သော ပရိစ္ဆာဂ အတ္တဟိတ အတ္တဟိတ။ ။ အများအကျိုးငှာ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်ခြင်း။ အနစ်နာခံခြင်း။ အခြားတပါးသူအတွက်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော လက်တင်စကား **Alteri Huic** နှင့် ဝါဒဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ပြင်သစ်စကား **ism** ကို ပေါင်းစပ်၍ **Altruism** ဖြစ်လာသည်။ ကမ္ဘာ့ကျော် ပြင်သစ် ဒဿနပညာရှင်ကြီး ဖြစ်သော ကွန် (၁၇၈၉-၁၈၇၈) က ၁၈၅၃ တွင် တီထွင်ခဲ့သည့် စကားလုံး ဖြစ်သည်။

"ဆက်ပြော"

"အဘိဓာန်ထဲမှာ ရှာကြည့်တော့ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကျိုးမဖက် သူတပါး အကျိုးစီးပွားသက်သက်အတွက် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခြင်း၊ အတ္တဟိတ မငဲ့ကွက်ခြင်း၊ ဒါပေမဲ့လို့ တွေ့တာနဲ့ ရှိမိတာပါ"

ကလေးမက သူ့ဖြေရှင်းချက် ပြည့်စုံရှင်းလင်းပြီဟု ထင်နေသော်လည်း ဒေါက်တာကဲ့၏ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာသော စကားသံမှာ "ဆက်ပြော" ဟူ၍သာ ဖြစ်၍ တစ်နည်းပုဂ္ဂိုလ်တို့က သုံးကာ၊

"ရှင်က အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင် စိတ်ဓာတ် ဆန့်ကျင်ရေးကို ရေးနေတာလား ဟင်" ဟု မေးခွန်း ပြန်ထုတ် လိုက်လေ၏။

"ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်ရသလဲ"

"ကျ ... ကျမ ထင်တာက ရှင် ... ရှင် လုပ်တာ ကိုင်တာက ..."

"ဆက်ပြော၊ ငါလုပ်တာ ကိုင်တာက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

ဖီဖီသည် လှုပ်လေ မြုပ်လေ ဖြစ်နေသည့် သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိလာကာ၊

"ရှင်လုပ်ပုံတခုက ကျမကို ချောင်းဆိုးလို့ ဆိုပြီး အခန်းထဲက နှင်ထုတ်တာလေ။ ကျမ အဖို့ကလဲ ဒီအခန်းထဲမှာ ထိုင်ဖို့ လိုနေတယ်"

ကိုသည် အတန်ကြာ ရေငုံနှုတ်ပိတ် လုပ်နေပြီးမှ အေးတိအေးစက် အသံဖြင့်၊

"ငါက အများအကျိုးအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စာအုပ်တအုပ် ရေးနေတာ။ သားစဉ် မြေးဆက်အတွက် ဆိုပါတော့။ ဒီလိုအလုပ်မျိုးဟာ အနှောင့်အရှက် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား"

"ကျမ သဘောပေါက်ပါတယ် မစ္စတာကွီ။ လူတိုင်း၊ စာရေးတဲ့လူတိုင်း ဒီလိုချည်း သဘောထားတယ်ဆိုတာ ကျမ သဘောပေါက်ပါတယ်။ အရင်တုန်းက အခု ရှင်နေတဲ့ အခန်းမှာ နေသွားတဲ့ မစ္စတာ ဆူထရီဆိုရင် စစ်အန်ဌာရုံ ကဗျာ ပြဇာတ်ရှည်ကြီး ရေးနေတာ။ သူကလဲ ပြောလေ့ရှိတယ်"

"တခြားလူတွေ ပြောတာနဲ့ ငါနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

ကိုသည် ကျားရှေ့ မှောက်ရက်လဲသည့် စကားလုံးကိုမှ ရွေးသုံးသလို၊

"ငါ့ ကိစ္စကိုသာ ငါ စဉ်းစားတယ်" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒီလိုကိုး။ ကျမ ကောင်းကောင်း နားလည်ပါပြီ"

"ဘာ ကောင်းကောင်းနားလည်တာလဲ"

"အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင်ကို ရှင်ဘယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းနားလည်တာ ပြောတာပေါ့။ တခြားလူတွေတော့ အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင် ရှိဖို့လိုတယ်၊ ရှင်အဖို့တော့ မလိုဘူးပေါ့။ ဟုတ်တယ် မှတ်လား"

အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင် စကားလုံးကို မည်ကာမတ္တမျှသာ သိရာသော်လည်း လက်တွေ့ ကျင့်သုံးသည့် အပြစ်မဲ့သော ဖီဖီ။ လူမှုရေး သိပ္ပံပညာက ပြဋ္ဌာန်းသည့် အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင် သဘောတရား မှန်သမျှကို ထုံးလိုချေ ရေလို နှောက်အောင် သိသော ကွီ။ သူတို့သည် အလယ်ခေါင်မှ စားပွဲကိုကျော်ကာ တဦးကို တဦး ငေးစိုက်နေကြသည်။

တမုဟုတ်ချင်းပင် ကွီ၏ မျက်နှာထား ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ စာဆက်ရေးနေလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာမှာ အိပ်ရာဝင်ရန် ပြင်တော့မည့် ဖီဖီက မရွံ့မရဲဖြင့်၊

"ကျမ စကား ရိုင်းသွားပါတယ်။ ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာကွီ" ဟု တောင်းပန်သည်။

"မရိုင်းပါဘူး" ဟု ကွီက မော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ ဖီဖီ တံခါးဝအရောက်တွင် တုံ့ကနဲ ရပ်ခိုင်းလိုက်သလို ကွီ အသံကို ကြားရသည်။

"မင်းအတွက် ဘာအကျိုးရှိလို့ ဒီအခန်းထဲလာပြီး စာကျက်ချင်တာလဲ"

ဖီဖီက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်၊

"ဒီအခန်းက သိပ်နွေးတယ်။ ပြီးတော့ စားပွဲနဲ့ မီးတိုင်လဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ထပ်မှာလဲ ကောင်းပါတယ်လေ" ဟု ပြောသည်။

ကိုက တခွန်းမျှ ပြန်မဟာ။

(၆)

ကိစ္စ၏ နေ့စဉ်ဘဝသည် နိဗ္ဗာန်ဘုံတည်းဟူသော သူ့အခန်းကလေးနှင့် ပို၍ သတင်းစာတည်းဟူသော ငရဲဘုံအကြား ဆက်သွယ်ထားသည့် လမ်းအကြောင်းကလေးပေါ်တွင်သာ မတိမ်းမစောင်း မချော်မငေါ့ သွားချည်လာလှည့် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ငှားနေသူ အားလုံးကပင် ကိစ္စ၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်ကို လက်သင့်ခံလာကြသည်။ အေးတိအေးစက် အနိုင်ဆုံး စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဆုံး၊ စိတ်ကူးနှင့် အရူးဆုံး မဟာပညာကျော်ကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ကိစ္စ၏ ပိဋကတ်ခန်းကလေးထဲတွင် ဘာလုပ် ဘာကိုင်နေသည်ကို သူတို့ မမှန်းဆနိုင်အောင် ရှိကြသည်။

ဝမ်းတထွာအတွက် တခါတရံ အပြင်ထွက်၍ ငွေရပေါက်ရလမ်း လုပ်ရသည်မှာပင် ကိစ္စအဖို့ လောကအပေါ် အဆိုးရွားဆုံး နာကျည်းမှုပမာ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

ကိစ္စ၏ ခုတင်သေးသေးကလေး အောက်တွင် စာအုပ်သေတ္တာ သုံးလုံးရှိသည်။ ထိုစာအုပ်များသည် စာ၏ အင်အားဖြင့် ကြံ့ခိုင်ကာ စာ၏ ပျော့ညံ့မှုကို ပယ်လှန်သော သူ့စိတ်ဓာတ်အား စိတ်အစာ ကျွေးရုံမျှသာ တန်ဖိုး ရှိတော့သည်။

ကိစ္စသည် ယခုအချိန်တွင် အချိန်ဇယားကို အတိအကျဆွဲကာ သူ့ကျမ်းကြီးမဟာကို စတင် ရေးသားနေပြီ။ ထိုကျမ်းကို "သိပ္ပံပညာတကာတို့၏ သိပ္ပံပညာ" ဟု အမည်ပေးရန် သူဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။ အကြောင်းမူကား သူ့ကျမ်းသည် သိပ္ပံသဘောတရားအားလုံးကို အနှစ်ထုတ်၍ သဘောတရား တခုတည်းတွင် စုစည်းမည်ဖြစ်ပြီး ထိုသဘောတရားချုပ်ကသာ အခြားသဘောတရား အားလုံးအား အထက်တန်းကျသော လူ့ဘောင်၊ အထက်တန်းကျသော လူသားများ၏ အဆင့်ဆင့် တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုတည်းဟူသော တန်ဖိုးကို ပေးနိုင်မည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ထိုကျမ်းကြီးမဟာကို ရေးရန်အတွက် ကိစ္စ တနေ့ ၁၆ နာရီ အလုပ်လုပ်သည်။ ပို၍သတင်းစာတိုက်တွင် အလုပ် ရှိသည့်နေ့၌ ၁၅ နာရီ လုပ်သည်။ ဤမျှ နာရီပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်သူများရှိသည်ဆိုသော်လည်း စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စုံစမ်းလိုက်သောအခါ အလုပ်လုပ်သည် ဆိုသည့်အချိန်တွင် စားချိန် သွားချိန် နားနေချိန်များ ရောနှော ပါဝင်နေလေ့ ရှိသည်။ ကိစ္စ၏ အလုပ်ချိန်မှာမူ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် အလုပ်ချိန်ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် တကယ် "အချိန်မရှိဘူး" ဟု ပြောနိုင်သူ လက်တဆုပ်စာတွင် ကိစ္စတို့ အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလဆန်း ညနေပိုင်း။

ကိစ္စသည် ပြည်သူတို့၏ သတင်းစာ၌ သုဿန်တစပြင်အလား လူသူနှင့် ကင်းကွာသော ကွက်လပ်ပမာဖြစ်သည့် သူ့ခေါင်းကြီးကို ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်း၏ အခန်းတွင် တွန်းရေးနေသည်။ သူ့မျက်စိကလည်း နာရီကို တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။

တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ နှင်းပွင့်ကလေးပမာ လတ်ဆတ်ပျိုမျှစ်သော မိန်းမပျိုလေးတဦး ဝင်လာသည်။
"နေကောင်းရဲ့နော်" အမျိုးသမီးကလေးက စကားမရှိ စကားရှာကာ ပြောသည်။
"ကောင်းပါတယ်"
"ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်း တော်တော်နဲ့ ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွက် မှာစရာကလေးတခု ပြောခဲ့လို့ရမလား"
"ရပါတယ်"
"စောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာ ကိစ္စ ခေါင်းကြီးကို နက်ဖြန်ထဲချင် ထဲပါတော့လို့"
"ကောင်းပြီ"
"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားတော့မယ်နော်"
"နေပါအုံး၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါက ပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ"
အမျိုးသမီးကလေးက ခပ်မြူးမြူးကလေး ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ဘက် ပြန်လှည့်လာ၍ ကိစ္စ အံ့အားသင့်နေလေသည်။ အမျိုး သမီးကလေးက သူ့ကို တမင်ချိုးသည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။
"ရှင် ကျမကို မမှတ်မိပြန်ဘူးလား။ ရှင့်ကို တွန်းလှဲတဲ့ ခွေးကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်လေ။ ရှင့်အိမ်ရှင် မစွက် ပိန်တာရဲ့ တူမလေ။ ကျမ နာမယ်က ရှားလော့ဝေလင်ပါ"
"ဝေလင်၊ ဝေလင်။ အော်၊ သိပြီ၊ သိပြီ။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ကြောင့် ဥစ္စာပြုတ်တဲ့ ကောင်မလေးကိုး။ အင်း၊ အင်း၊ အင်း။ ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါပြီ"

ကိစ္စ လေသံမှာ မလိုတမာသံ ပါနေ၍ ရှာလီက စကားကြွေးဆပ်သည့် အနေဖြင့် ပြုံးပြီးကလေး ခေါင်းညိတ်ကာ "ဝမ်းသာ လိုက်တာရှင်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ရှာလီ၏ ငေါ့လုံးကလေးသည် သူ့ခေါင်းထဲမဝင်။ ယူနောပေါင်းများစွာ ကွာသည့်နေရာသို့ ချော်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ရှာလီက ကွဲ၏ မှတ်ဉာဏ်ဟု ဆိုသော အလိုအလျောက် အညွှန်းကတ်ပြား စက်ခလုပ်ကို နှိပ်လိုက်မိ၏။ သူနှင့် မိန်းကလေး တွေ့ခဲ့ ဆုံခဲ့ သိခဲ့ ကြုံခဲ့ရသမျှသည် အမှုတွဲပမာ မှတ်တမ်း အပြည့်အစုံနှင့်တကွ ပေါ်လာ၏။

"မနေ့ညက ကျနော် အဖေဆီက စာတစောင် ထပ်ရတယ်"

ရှာလီက အခန်းထဲမှ ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ခြေလှမ်းပြင်နေရာမှ ပြန်လှည့်လာသည်။

"အော်၊ ဟုတ်လား"

" ဒါပေမဲ့ ငွေ တပြားမှ မပါပါဘူး"

ရှာလီသည် အဖေ မရှိတာထက် အဖြစ်ဆိုးနေသော ကိုအပေါ် အကြင်နာ ပိုမိုသည့်အလျောက် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး၊

"သူ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ သိပြီလား"

"မသိပါဘူး။ သူ ဘာအကြံ ရှိနေမှန်းလဲ စဉ်းစားလို့ မရဘူး"

ကို စိတ်ထဲတွင် အတွေးတခု ပေါ်လာသည်။ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးအတွက် သူ့မှာ အချိန်ပေးစရာ မရှိ။ သူ စာအုပ်နှင့် သားစဉ်မြေးညွှန်က သူ့အချိန်ကို လုံးဝဥသည့် ယူထားသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် မြို့လည်းကျွမ်း၊ လူသိလည်းများ၊ အသိဉာဏ်လည်း ထက်မြက်၊ လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည်။ ဤမိန်းကလေးအား သူ့အဖေ ရှာပုံတော် တာဝန်ကြီးကို လွှဲအပ်ပေးထားရလျှင် လူသားတို့ ကောင်းကျိုးအတွက် သူ့အချိန်ကို လုံးလုံးလျားလျား အသုံးပြုနိုင်တော့မည်။

"ကျနော်မှာ အချိန်ပိုကလေး နဲ့နဲ့ရှိပါတယ်။ ခဏထိုင်ပါအုံး။ ကျနော်အဖေ လုပ်ပုံတွေကို ပြောပြချင်လို့ပါ"

ကိုက နာရီကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

မှောင်စပျိုးလာပြီ ဖြစ်၍ ကိုက လျှပ်စစ်မီး ထ၍ဖွင့်သည်။ ဖရိုဖရဲ စုတ်စုတ်ချာချာ မပြောင်မယောင် အခန်းကလေး လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာသည်။

"ဒါက ပထမစာ။ အဲဒီစာကြောင့် နယူးယောက်မြို့က ဒီမြို့ကို ကျနော် လာခဲ့တာ"

ရှာလီသည် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် စာကြောင်း လေးငါးခြောက်ကြောင်းကို တအံ့တဩ ဖတ်နေသည်။ စာမှာ ...

မင်းမှာ သားတယောက်အဖြစ် တွယ်တာစိတ် ရှိသည်ဆိုလျှင် နယူးယောက်က ချက်ချင်းခွာပြီး ဤမြို့တွင် နေထိုင်ရန် မင်းဖခင်က ပထမဆုံးအကြိမ် မေတ္တာရပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤမေတ္တာရပ်ခံချက်သည် မင်းကို ဖခင်က ပထမဆုံးအကြိမ် မေတ္တာရပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မင်းငြင်းဆန်လျှင် နောက်ဆုံးအကြိမ် မေတ္တာရပ်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မင်းအတွက် ကျိန်းသေ အကျိုးများမည်ဖြစ်၍ မင်းသဘောတူရန် မင်း ဖခင်က လေးလေးနက်နက် တိုက်တွန်းပါသည်။

"ဒါက အဲဒီစာ ထဲပေးလိုက်တဲ့ စာအိတ်။ ဒါက ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် ပါလာတဲ့ စာအိတ်။ ဒါက မနေ့ညက စာထဲတဲ့ စာအိတ်။ ဟိုစာအိတ် နှစ်အိတ်နဲ့ တပုံစံထဲ မဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း၊ မနေ့ညကလာတဲ့ စာက ဒါပဲ။ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါအုံး" မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရှာပါ။ လူအများနှင့် ဆက်ဆံရောနှောပါ။ လူအများကို ခင်မင်တတ်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဤစာသည် မင်း ဖခင်၏ လေးလေးနက်နက် ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်ပါသည်။ မင်းဖခင်

"ကို ဆိုတဲ့ စာလုံးတိုင်းမှာ ဝဆွဲလေးတွေ ပဲ့နေတာ တွေ့လား။ သေသေချာချာကြည့်စမ်း"

"သေချာတာပေါ့။ ဒီစာအားလုံး တနေရာထဲက လာတာဘဲ"

"ဒွိဟဖြစ်ဖို့ ဘာမှ မလိုတော့ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာအကြံပေးမလဲ"

"ရှင်ကို တယောက်ယောက်ကများ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း နောက်နေတာများလား"

"ဘယ်သူက နောက်မှာလဲ"

"ရှင် ဘယ်လိုထင်တယ် ဆိုတာကော ပြောပါအုံးလေ"

"ကျနော်ထင်တာတော့ ကျနော်အဖေ တခုခုလုပ်ဖို့ ငွေလိုနေပြီနဲ့ တူတာပဲ"

"ဒီလိုတော့ မပြောကောင်းပါဘူးရှင်"

"ဘာဖြစ်လို့ မပြောရမှာလဲ။ သူက ကျနော်ကို သားသမီးဝတ္ထရား ပြောရင် ကျနော်ကလဲ မိဘဝတ္ထရားကို ပြန်ပြောရမှာပေါ့။ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံးအတွင်းမှာ ဘာကြောင့် စုံထောက်ဝတ္ထုဆန်ဆန် စာနှစ်စောင်ထဲသာ ပေးဖော်ရတာလဲ"

ရှာလီက တခွန်းမျှ မဖြေ၊ တကယ်တော့လည်း ကိုအဖေ လုပ်ပုံမှာ ပဟောဠိဆံလှသည်ဟု တွေးမိ၏။

"သူ ကျနော်ကို တွေ့ချင်ရင် ဒီနေ့ညလဲ လာတွေ့နိုင်တယ်။ ကျနော် ဒီမြို့ရောက်တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလကလဲ လာ တွေ့နိုင်တယ်။ ဟို ငါးနှစ်ဆယ်နှစ်၊ ကျနော် နယူးယောက်မှာ နေတုန်းကလဲ လာတွေ့နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီစာ

နှစ်စောင်ပဲရေးပြီး လျှို့ဝှက်ဖတ်လမ်းကြီး လုပ်နေတယ်။ ကျနော် စာရေးနိုင်အောင် အမွေပေးဖို့ ကတိပေးတယ် ဆိုရင် တော့ ရှာရဟုတ်သား။ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် တခါပိုရုံနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိုရပ်ပြီး အဖေရှာပုံတော် ဖွင့်ခိုင်းလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အဲဒီ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ကလဲ သူ့ဆီက တခါသာရဖူးတဲ့ အထောက်အပံ့ပါ။"

ကွိုသည် ပြုံးကနဲ စကားကိုဖြတ်ကာ၊

"တခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ တင်မ်ဆီကို ငွေပို့နေတာ သူပဲနဲ့တူပါရဲ့။"

"တင်မ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

"တင်မ်ကိုကို ပြောတာပါ။"

"သူက ဘယ်သူလဲ၊ ပြောပါအုံး။"

ကွိုသည် ရှာလီကို ဝိုင်းပြီးကြည့်နေသည်။ အသေးစိတ် ပြောပြဖို့ ထိုက် မထိုက် စဉ်းစားနေသည်။ အဖေ ရှာပုံ တော်တွင် ကူညီခိုင်းမည်ဆိုလျှင် အခြေအနေအားလုံးကို သူသိထားမှဖြစ်မည်။ ဤအချိန်သည် အပြီးအပြတ် ပြောထား ရမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။

"တင်မ်က ကျနော် မိတ်ဆွေ ပုလိပ်ပါ။ ကျနော် ဆယ့်လေးနှစ်သားအထိ သူနဲ့ နေခဲ့တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ သူ့ကို ကျနော်အဖေလို့ ထင်နေခဲ့တာ။ ဆယ်နှစ်သားလောက်ရောက်မှ ကျနော်ကို အဖေက မမွေးနိုင်လို့ သူတို့ဆီ ပေးထားမှန်း သိရတယ်။ ကျနော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းမတက်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်စာ ကိုယ်သင်ရတာပဲ။ ကျနော် ဆယ့်လေးနှစ်သားမှာ တင်မ်က မိန်းမယူလိုက်တာနဲ့ ကျနော် သူ့အိမ်မှာ မနေတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်ကျမှ တင်မ် က ပြောတယ်။ ကျနော် အဖေက လစဉ် ဒေါ်လာအစိတ် ထောက်ပံ့တယ်တဲ့။ ကျနော်ကို ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ပေးပြီး သူက ဆယ်ဒေါ်လာ ယူတယ်တဲ့။ နောက်ပိုင်းတော့ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး တင်မ်က လတိုင်း ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ လာပေးတယ်။ တခါ တလေ သူ့ညီ အလစ်သုတ်သမား မာဖီကို ခေါ်လာတတ်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းဦးတုန်းက အဲဒီစာရတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကို ပြောင်းလာခဲ့တာပဲ။"

ရှာလီသည် ကွို၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို စာစာနာနာ နားထောင်နေရာမှာ၊

"ရှင်အခု အခြေကျနေပြီပဲ။ ဘာမှ မလုပ်ဖူးလား။"

"ဘာလုပ်စရာလိုသလဲ။ နောက်တလှည့်က သူ့အလှည့်ပဲဟာ။"

ရှာလီက မေးလက်ထောက်ကာ၊

"ကျမ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောရမလား။"

"ပြောပါလေ။"

"ရှင်အဖေက လူသိရှင်ကြား မနေပုံတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။"

"ဒီလိုဆို ဘာဖြစ်လို့ စာထဲထဲမရေးသလဲ"

"မသိဘူးလေ။"

"နောက်တချက်က ရှင်ကို စမ်းနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။"

"ဘာအတွက် စမ်းနေရမှာလဲ"

"ရှင်ကို တွယ်တာတတ်တဲ့ စိတ်ထားဖို့၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရှာဖို့၊ လူတွေကို ချစ်ခင်ဖို့တွေ ပြောနေတာ ထောက် ရင် ရှင်ကို မြှော်လင့်ထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ရှင်။ ဘာမြှော်လင့်တယ်တော့ မသိဘူးပေါ့။ ရှင်က သူ့ကိုရှာရင် ..."

"ရှာဖို့ဆိုတာကတော့ စကားထဲ ထည့်ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ သူ့ရှာဖို့အချိန်ကို ကျနော် စာအုပ်အတွက် ပေးထား တဲ့ အချိန်ထဲက ဖဲမယူနိုင်ပါဘူး။"

"တနည်းတော့ ရှိသေးတာပေါ့။"

"ဘာနည်းပါလိမ့်"

"တင်မ်ကိုဆီ သွားမေးပေါ့။"

ကွိုသည် ဖျော့တော့တော့ အပြုံးဖြင့်၊

"ခဲယဉ်းသားပဲ။ တင်မ်ကတော့ သိတာပေါ့။ ကျနော် အဖေနဲ့ အမေ လက်ထပ်ပွဲကို သူတက်ခဲ့တယ်။ ကျနော် အမေ မသာလဲ သူလိုက်ပို့ခဲ့တယ်။ ဒါပဲ။ ဘာမှ ပိုမပြောဘူး။ ကျနော် အဖေ သေသလား ရှင်သလားတောင် မပြောဘူး။ ကျိန်စာဆိုထားလို့တဲ့"

"ဒါပေမယ့် ဒီလို ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ..."

"ပြန်ဆိုဖို့ ကိစ္စကို အဖေ လွှဲထားလို့ မဖြစ်ဖူးလို့ ပြောချင်တာလား။ ကျနော်ကတော့ လွှဲထားမှာပဲ"

"သူ သူ။ ရှင်အဖေ စိတ်ဆင်းရဲနေမှာပေါ့ရှင်"

"ဒီလိုဆိုလဲ ယောက်ျားရင့်မကြီးပဲ လာတွေ့လှည့်ပေါ့။ သူ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ပြောပေါ့။ ကျနော်ကတော့ စာရေးတဲ့ အလုပ်ကို ချမထားနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား သိထားရင် တော်ပါပြီ။ တနေ့ကျ ခင်ဗျားကို အကူအညီ တောင်းရမှာ"

"စိတ်ချပါရှင်။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြတာလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကူညီနိုင်ရင် ကူဖို့ အသင့်ပါပဲ"

"ကျနော်ခေါင်းကြီးတွေကို ဘယ်လိုထင်လဲ"
 ကွဲက စကားဖြတ်၍မေးသည်။
 "ကျမတော့ တလုံးတပါဒမှ နားမလည်ပါဘူးရှင်"
 ကွဲသည် မြေးကလေး၏ ချီးမွမ်းသံကို ကြားရသည့် အဖိုးပမာ လက်ကို ရမ်းပြပြီး
 "တွေ့တဲ့ခေါ်တဲ့လူတွေ၊ ကျွမ်းကျင်သူတွေအတွက် ရေးတာပဲ" ဟု ပြောကာ ခဲတံကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေ
 သည်။
 ရှာလီက အရိပ်သုံးပါး နားလည်သူပီပီ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ကွဲအပေါ် အသနားပိုသည်ထက် ပိုမိ၏။
 "ရှင်အတွက် ဘာအကူအညီ ပေးရ ပေးရ ကူညီပါရစေ။ ကျမရုံးက သတင်းစာတိုက်နဲ့ သုံးလမ်းလောက်ပဲ
 ခြားပါတယ်။ ဟိုပန်းခြံထဲက အဆောက်အဦဟာ ကျမတို့ရုံးပဲရှင်"
 "ရုံး၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်သလား"
 "လုပ်ရတာပေါ့ရှင်"
 "ဘာလုပ်တာလဲ။ ကျောင်းဆရာမလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရုံးဆိုတော့ စာရေးလား။ စာရင်းကိုင်လား။
 လက်ရေးတို လက်နှိပ်စက်စာရေးလား"
 ရှာလီက လေးလေးပင်ပင်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 "ရှင်ထင်တာ မလွဲဘူး။ ဟုတ်တယ်။ စာရေးလဲ ကျမပဲ။ စာရင်းကိုင်လဲ ကျမပဲ။ တရားဝင် ရာထူးကတော့ နဲ့နဲ့
 ထယ်တယ်ရှင်"
 "ဘာတဲ့လဲ"
 "ပြည်နယ် ကူညီစောင့်ရှောက်ရေးဌာန လက်ထောက်အတွင်းရေးမှူးလို့ ခေါ်တာပဲ"
 ကွဲ အံ့ဩသွားသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဤမျှ အမူအရာ ပြောင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ရှာလီ ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်ခဲ့။
 "ခင်ဗျားလား။ ခင်ဗျားလား။ ဒီလိုအလုပ်မျိုး ဘယ်နှံ့လုပ် ရနေသလဲ"
 "အကပ်ပေါ့ရှင်"
 ရှာလီက အရွှန်းဖောက်လိုက်သည်။
 "အတွင်းအရေးမှူးက ဘယ်သူလဲ"
 "ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။ မစ္စတာဒိန်း၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဂျော့ဒိန်းလေရှင်"
 "ဘုန်းကြီး၊ ဟုတ်လား။ သူ့အလုပ်ကော သူ့နားလည်ရဲ့လား။ သူက ကျွမ်းကျင်သူလား။ လူမှု ကယ်ဆယ်ရေး
 ပညာတွေ သင်ဘူးသလား။ ဝီလောက်ဘီ³²ကို သူဖတ်ဖူးသတဲ့လား။ စမတ်သာတို့၊ ကိုနန်³³ တို့ကိုရော သိသတဲ့လား"
 "အာဂုံတောင် ဆောင်နိုင်သေး။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို လှန်မကြည့်ဘဲ စာပိုဒ်လိုက်ရေးချနိုင်တယ်"
 "ခင်ဗျားကကော"
 "အဲဒီ ဆရာတွေရဲ့ သဘောတရားတွေကို ကြားဖူးနားဝ ရှိရုံလောက်ပါရှင်"
 ကွဲသည် ခဲတံကို ဟိုလှည့် ဒီလှည့် လုပ်ကာ၊
 "လူမှုရေး သိပ္ပံပညာ ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ခင်ဗျားကို ကျနော် တခါက ရှင်းပြဖူးတယ်"
 "မှတ်မိသားပဲ"
 "အဲဒီ ဆရာတွေက ထင်သလောက် မဟုတ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် စမတ်သာက အတော်ချာတယ်။ ကျနော်
 စာအုပ်ထဲမှာ စမတ်သာ ဖျင်းပုံတွေ ဖွင့်ချမယ်"
 "ကျမတို့ ဖတ်ပုံမယ်ရှင်။ စိတ်ချပါ။ ခေတ်ပေါ် အယူအဆတွေကိုလဲ ကျမတို့က ရင်ဘောင်တန်း လိုက်နိုင်
 အောင် လေ့လာနေကြတာပါ"
 "အင်း ဒီလိုတာဝန်မျိုးကို သိပ္ပံနည်းကျ ဗဟုသုတမရှိတဲ့ မိန်းကလေးလက်ထဲ ပေးထားတာ အတော်ထူးပေ
 ဆန်းပေတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဌာနက အတော် ခေတ်နောက်ကျနေသေးတာပဲ"

³² ဝီလောက်ဘီ၊ ဝီလျံဖရင်ကလင် (၁၈၇၆)။ ။ အမေရိကန် စီးပွားရေးပါရဂူ။ ပရင့်စတန်တက္ကသိုလ်၏ ဥပဒေနှင့် နိုင်ငံရေးဥပဒေ ပါမောက္ခ အလုပ်သမားများ၏ ဖူလုံရေးအာမခံ၊ ခေတ်သစ်နိုင်ငံများ၏ အစိုးရအဖွဲ့အစည်း စသော စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။

³³ ကိုနန်၊ ချားလ်စ်အာသာ (၁၈၆၁-၁၉၁၅)။ ။ အမေရိကန် ဘောဂဗေဒ ပညာရှင်။ နယူးယောက်မြို့ ကုန်သွယ်မှု ဂျာနယ်၊ စပရင်းဖီး ရီပတ်ဘလစ်ကန် သတင်းစာတို့တွင် ငွေကြေးလုပ်ငန်း၊ သတင်းထောက် လုပ်ခဲ့သည်။ ငွေကြေး စနစ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတန်းပေါင်း များစွာကို ရေးသားခဲ့သည်။

"ဒါကတော့ ဖွင့်တာမှ လေးနှစ် ရှိသေးတာပဲရဲ့။ နောက်တနှစ် နှစ်နှစ်ဆိုရင် အများကြီး တိုးတက်လာမှာပေါ့"

"ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက စောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာအကြောင်း ခေါင်းကြီး ရေးစေချင်တာကိုး။ အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာဖွင့်ဖို့ တောင်းဆိုနေတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ကျမတို့က ဒေါ်လာတသိန်း တောင်းနေတာ။ မြေအတွက်က ခြောက်သောင်း၊ အဆောက်အဦ အတွက်က လေးသောင်း ဆိုပါတော့ရဲ့။ ပြီးတော့ နှစ်နှစ်လောက်ဆက်ပြီး အထောက်အပံ့ပေးဖို့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလွှတ်တော်ကတော့ ခြူးတပြားမှ ကျမှာမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲပြီးလို့ လွှတ်တော်သစ် တက်တော့မှပဲ ရမှာထင်ပါရဲ့ရှင်"

ကိုက မဟာဂရုဏာရှင်ကြီးပမာ

"ခင်ဗျား ကျနော်ကို ကူညီတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စကို ကျနော် ကိုယ်တိုင် ခေါင်းကြီးရေးပေးမယ်"

ရှာလီ၏ ပါးပြင်တွင် အားနာသွေးကလေး လွှမ်းသွားသည်။ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ခေါင်းကြီးကို ကွဲရေးလျှင် သိပ္ပံ ပညာအားဖြင့် ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်ဖြစ်မည်မှာ သေချာသော်လည်း ဖတ်မည့်သူ ရှိမည်မဟုတ်။ ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းသည် ဝီလောက်ဘီတို့၊ စမတ်သာတို့ကို ကြားဖူးနားဝပင် ရှိသူမဟုတ်။ သို့သော် သူရေးလျှင် လူဖတ်သည်။ နလပိန်းတုံးများပင် သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ဒင်းကနဲ ဒက်ကနဲ သိသည်။

"ကျမတို့ကို ကူမယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်အချိန်ကို ..."

"မထိပါဘူး။ ပြီးတော့ အခွန်စနစ်အကြောင်း ရေးနေတာကြာပြီ။ လူထုပြန်ပြီး သုံးသပ်ချင့်ချိန်နိုင်အောင် အသက်ရှူချိန်လေးပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒီတော့ သုံးလေးရက်တော့ တခြားအကြောင်းတွေ ရေးမလို့ စိတ်ကူးတယ်။ နက်ဖြန်ခါ ဘာပေးရီးယားနယ်³⁴ ရဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်း ပြဿနာအကြောင်း ရေးမယ်။ သဘက်ခါကျတော့ ..."

"ဒီလို ကူဖော်ရတာ ကျမတို့ သိပ်လေးစားပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ တိုလီမုတ်စ အချက်အလက်တွေက အများကြီး ရှိနေသေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျမတို့ ဌာနရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကလဲ ထဲပြောရအုံးမှာ။ ကျမ ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းကို ခရေစေတွင်းကျ ပြောထားပြီးသား ဆိုတော့ ..."

"ဟော ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်း လာပြီ"

ရှာလီသည် သက်ပြင်းကြီးတချက် ချလိုက်မိလေ၏။ ကွဲသည် သူ့ဘက်က ရေးကြီးသုတ်ပျာ လက်လှမ်းချက်ကို ရှာလီက လက်မခံ၍ တော်သေးရဲ့ဟု ရင်ပေါသွားသော်လည်း လျှာချောင်မိသည့် အတွက် ၁၈ မိနစ်မျှ အချိန်ကုန်သွားရခြင်းကို နှမြောမိဖြစ်ကာ ရှာလီက သွားတော့မယ်ဟု နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် မကြားလိုက်မိတော့ချေ။

ရှာလီသည် ကြယ်ကလေးများ ထွက်ပြုစ ညအေးအေးတွင် လေးလမ်းကျော်ရှိ နေအိမ်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကွဲအဖေသည် ဝရမ်းပြေးကြီး ဖြစ်လေမလား၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိုက်ဖော်ဆိုးဖက် လိုနေ၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပစ်ထားသော သားကို သွေးတိုးစမ်းနေခြင်း ဖြစ်လေမလားဟူသော စိုးရွံ့စိတ်ကလေး ပေါ်မိလေ၏။

(၇)

ဘာပေးရီးယားပြည်နယ်၏ စက်မှုလုပ်ငန်း ပြဿနာသည် ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိ ခေါင်းကြီးတခုသာ ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာဟူသည် ဖယ်ရှောင်း၍ ရစကောင်းသောအရာ မဟုတ်ချေတကား။

ကွဲသည် ပိုစုံသတင်းစာမှ သူ့ခေါင်းကြီးများကို ပုံနှိပ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ပြန်ဖတ်လေ့ မရှိ။

ကြမ္မာဖန်ချင်တော့ ထိုနေ့က နှင်းကျ၍ ကွဲ ဓာတ်ရထား စီးသည်။ လူကြပ်လွန်း၍ နောက်တစ်ကျမှ တက်ရန် ကြံပြီးမှ တစ်တယောက်က တနေရာစာပေး၍ တက်စီးမိသည်။ ထိုဓာတ်ရထားကိုသာ မစီးမိလျှင် ပိုစုံသတင်းစာ စာစီဆရာတို့၏ လက်ချက်ကို သူကြားမည်မဟုတ်။ မကြားလျှင် သူ့ဘဝလမ်းကြောင်းသည် တမျိုးတဖုံ ဖြစ်ဖို့ မရှိ။

သူ့ထိုင်းခုံရှေ့မှ လူနှစ်ယောက်သည် ပိုစုံသတင်းစာ ခေါင်းကြီးကိုဖတ်ကာ တဟားဟား အူတက်နေကြသည်။

"ရှည်လျားစွာ စီတန်းလှည့်လည်သော ခွေးသန်း ဆန္ဒပြပွဲကြီးသည် လွှတ်တော်ကို အပြတ်ကိုက်လျက် ရှိလေသည်တဲ့။ ဟား ဟား ဟား"

ကွဲသည် ပွဲကျနေသူ နှစ်ဦး၏ လက်ထဲမှ သတင်းစာကို အတင်းခေါင်းလျှိုဖတ်သည်။ သတင်းစာကိုင်ထားသူက ငြူငြူစူစူ လှည့်ကြည့်နေသော်လည်း သူဂရုမထား။ ဟုတ်ပါပြီ။ သူတို့ ပွဲကျနေသည်မှာ သူရေးသော ခေါင်းကြီး။ သူရေးခဲ့သည်မှာ "ရှည်လျားစွာ စီတန်းလှည့်လည်သော သွေးစမ်း ဆန္ဒပြပွဲကြီးသည် လွှတ်တော်ကို အပြတ်ကိုက်လျက် ရှိလေသည်" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ စာစီဆရာတို့က "သွေးစမ်း" ဆိုသော စကားလုံးကို "ခွေးသန်း" ဖြစ်အောင်လုပ်သည်။ သူ့ခေါင်းကြီးတွင် အော်ဂလီဆန်စရာကောင်းသော၊ မသတိစရာကောင်းသော ခွေးသန်း ဝင်မွှေနေသည်။

³⁴ ဘာပေးရီးယားနယ် = ဂျာမနီပြည် အနောက်တောင်ပိုင်းပြည်နယ်၊ မြို့တော်မှာ မြူးနစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ကွဲသည် ပိုက်သတင်းစာမှ သူစာများကို အမှုထားလှသည်မဟုတ်။ သို့သော် သူ့ဦးနှောက်က မွေးထုတ်လိုက်သည့် စာသား စာမြေးကလေးများအပေါ် မည်မျှပင် သေးနပ်သိမ်ငယ်သည် ဖြစ်စေ ကိုယ့်ရင်သွေးပမာ ကြင်နာယုယ စိတ် မွေးသည်။ လူကို စော်ကားတာခံနိုင်သည်။ စာကို အတိုအဆိတ် မခံနိုင်။ ကွဲ သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖတ်ဖြူယော် ဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း သွေးတဒိန်းဒိန်း ဆောင့်လျက်ရှိသည်။ သူနှင့် သူ့စာကို ဓာတ်ရထားပေါ်မှ တေလေလှိုင်းများ၏ လှောင်ဖတ်ပြောင်ဖတ် ဖြစ်အောင်လုပ်သည့် စာစီဆရာ၊ စာပြင်ဆရာ ရာဇဝတ်ကောင် များစွာထံမှ သိက္ခာလျှော်ကြေး တောင်းရပေတော့မည်။

စာလုံး အမှားအယွင်းများအတွက် တာဝန်ရှိသော စာပြင်ဆရာချုပ် မစ္စတာပက်က ၆ နာရီခွဲမှ အလုပ်ဝင်မည်။ ကွဲသည် အချိန်တနာရီ စောနေသေး၍ နက်ဖြန်အတွက် ခေါင်းကြီးတပုဒ်ရေးပြီး ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်း လက်သို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

ကွဲသည် စက်သံတဂျိုးဂျိုး ဆူနေသော အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ဘလောက်ခန်းမှ အက်စစ်ငရဲမီးနံ့က စူးစူးဝါးဝါး နံနေသည်။

"ပက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

မင်အလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေသော စက်ဆရာလေးက ရှည်ရှည်ကိုင်းကိုင်း နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် လူတယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"စာပြင်ဆရာချုပ် မစ္စတာပက် ဆိုတာ ခင်ဗျားလား"

"ကျုပ်ပဲ"

ပက်သည် တဖက်ကလာသည့် လေသံမာမာကို နဂါမျက်စောင်းဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

"ကျုပ်ခေါင်းကြီးကို လူရီစရာဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အရှက်ခွဲရတာလဲ"

"နေစမ်းပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားက ဘာမို့လဲ။ ပြောစမ်းပါအုံး"

"ဒီသတင်းစာမှာ အထူးခေါင်းကြီးရေးတဲ့ ကွဲဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း"

ကွဲသည် ခဲတံပြာဖြင့် မျှော်ထူထူထားထားသည့် သတင်းစာမှ အမှားကို ထိုးပြလိုက်သည်။

"ဘာပြုလို့ ကျုပ်စာကို မှားအောင်လုပ်ရတာလဲ။ ဘာပြုလို့ ကျုပ်စာထဲမှာ အယုတ်တမာ ခွေးသန်းကို ထဲ့ရတာလဲ"

မစ္စတာပက် ဒေါသပုန်ထလာသည်။ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း စာလုံး အမှားအယွင်းများကြောင်း မကြာခဏ အဆူအပွက် ခံနေရ၍ သူ စိတ်အချဉ်ပေါက်နေသည်။ အထိမခံ ကြွေပန်းကန် ဖြစ်နေသည်။

"ဒီလိုပြောလို့တော့ ဘာရမလဲ။ ခြောက်ပြစ်ကင်း မှန်ချင်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ တနေ့ကို ကော်လံရစ်ဆယ် ပြင်နေရတာဗျ။ မျက်စိရှုန်းတာကလေး ဘာလေး ..."

"ကျုပ်ခေါင်းကြီးမှာတော့ မျက်စိကို မရုန်းရဘူး။ ရုန်းတဲ့လူကို ဆုံးမရမှာပဲ"

"ဘာ။ ဘာ။ ပြန်ပြောစမ်း"

"ခင်ဗျားထလိုက်။ လိုမို့ကို ကန်ပစ်မယ်"

အခြားလူသာဆိုလျှင် "သွားတော့ဗျာ။ ခင်ဗျား သွားရင် ကောင်းမယ်" ဟုပြောပြီး ရယ်နေလိုက်ရုံသာရှိမည်။ သို့သော် ပက်ကမူ ကြက်ခေါင်းဆိတ်ခံသူ မဟုတ်။ ပြီးတော့ သူ့ပိုင်နက်တွင် သူ့ကိုလာ၍ စော်ကားမော်ကား လုပ်သည်ကို မခံနိုင်။ သူသည် မျက်နှာကြီးနီလာကာ ညာလက်သီးတချက် စွပ်ထိုးပစ်လိုက်လေ၏။

ကွဲသည် လက်သီးစာလှလှကြီး မိသွား၍ ဒုံးကနဲမြည်အောင် လဲကျသွား၏။ အောက်နှစ်ထပ်မှ စာစီဆရာများကပင် ဘယ်သူများ လဲသေပါလိမ့်၊ လူနာတင်ကားဘဲ ခေါ်ရမလား၊ မသာကားဘဲ ခေါ်ရမလားဟု တွေးကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာကြသည်။

အယ်ဒီတာကလေးသည် ယောင်တီးယောင်တာ မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ထလာသည်။

မစ္စတာပက်က "သွားဗျာ။ သွားတော့" ဟု ပြောသည်။ ကွဲသည် မစ္စတာပက်အနီး၌ လာရပ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

"သွားလေဗျာ။ နောက်ထပ် ငြိုဟ်ကျ မနေနဲ့တော့"

အယ်ဒီတာကလေးသည် ခြေပစ်လက်ပစ်ကြီးရပ်ကာ ပက်ကို တထူးတဆန်း ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

ပက်သည် မိမိကို ဖက်ပြိုင်နိုင်စွမ်း မရှိသူကို အရမ်းကာရော လုပ်မိခြင်းအတွက် ရှက်တက်တက်ဖြစ်ကာ။

"မစ္စတာကွဲ၊ သွားပါတော့ဗျာ။ ခင်ဗျားကို ထိုးမိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ခင်ဗျားက မစရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ပြောလိုက် လေသည်။

ကွဲ အဖိုကား အသစ်ကျပ်ချွတ် အတွေးထဲတွင် နစ်နေသည်။ မစ္စတာပက်ကို သူမထိုးနိုင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သူမထိုးနိုင်။ သူ့ခေါင်းကြီးများကို တလောကလုံးက စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားနိုင်တော့မည်။ နဘယ် ဘေးမရှိ အကြောင်းကား ခေါင်းကြီးများ၏ မွေးသပခင်သည် ကိုယ်ခံပညာ အစွမ်းအစ လုံးဝ မရှိခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဤရန်ပုံသည် သူတစ်သက်တွင် ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။ သူခေါင်းထဲတွင် မကောင်းဆိုးရွားစိတ်က မစ္စတာ ပက်ကို တွေ့ရာနှင့် ကောက်ရိုက်ပစ်ရန် သွေးထိုးနေ၏။ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် သုခမိန် စိတ်ကမူ ရန်ပွားသလောက် နောက်ထပ် အရှက်ကွဲလိမ့်မည် အရေးကို သတိပေးနေ၏။

စိတ်ညံ့ စိတ်မြတ် လွန်ပွဲသည် ကြောက်မနန်းလိလိ ပြင်းထန်လှ၍ သူနဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ တလိမ့် လိမ့် ယိုစီးကျနေ၏။ သူသည် ဆင်ခြင်တုံတရား ကြီးမားလှသည်ဆိုသော သူတကာတို့ထက် ပို၍ ဆင်ခြင်တုံတရား ကြီးမားသူဖြစ်၍ သူ ဆင်ခြင်တုံတရားက မကောင်းဆိုးရွားစိတ်ကို အပေါ်စီးရသွားလေ၏။

"ခင်ဗျားကို ကျနော် လှိုမ့်ကန်မယ်လို့ ပြောမိတယ်။ စကားတည်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်း မရှိလို့ အဲဒီ စကား ကို ရုပ်သိမ်းပါတယ်"

"ခင်ဗျား ဘယ်ကန်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်ကရော ခေါင်းငုံ့ခဲနေမတဲ့လား"

"ကျနော်ကတော့ တကယ်ကန်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကန်နိုင်တဲ့အား မရှိသေးဘူး"

"တော်တော့ဗျာ။ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်အုံးမှာမို့လဲ"

"ခင်ဗျားကို လှိုမ့်ကန်နိုင်ဖို့လို့ တနစ်ကြိုးစားရရင် ကြိုးစားရမယ်။ ငါးနစ်ကြိုးစားရရင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်အချိန်ဖြုန်းဖို့ တန်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ နောင်ကို ကျနော် ခေါင်းကြီးတွေထဲမှာ အော်ဂလီ ဆန်စရာ ခွေးသန်း တွေ မထဲပါနဲ့"

ကွီသည် မျက်နှာသေဖြင့် ထွက်သွားသည်။ မစ္စတာပက်သည် စာစီဆရာများနှင့် ဒေါတလုံး မောတလုံး ပြော၍ ကျန်ခဲ့သည်။

"ခေါင်းကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူရေးနေတဲ့ အရူးချီးပန်း အခွန်စနစ် ခေါင်းကြီးတွေကိုသာ ကြည့်ပေ တော့"

မစ္စတာပက်သည် လေလံကြော်ငြာက အစ ပိုစုံသတင်းစာတွင် ပါသမျှ စာမူများကို ဖတ်ရသည့် တပတ် ၂၇ ဒေါ်လာရသော စာပြင်ဆရာဖြစ်၍ ကွီ၏ ခေါင်းကြီး စာဖတ်ပရိတ်သတ် တဦးလည်း ဖြစ်နေရလေသည်။

ကွီ ဓာတ်လှေကားဖြင့်ဆင်းလာစဉ် ဓာတ်လှေကားထဲတွင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူငယ်တဦးကို တွေ့ရ၏။

"ဟလို ဒေါက်"

ထိုလူငယ်က ကွီကို ဒေါက်တာဟု မခေါ်ဘဲ ဒေါက်ဟု အတိုကောက်ခေါ်သည်။

"နေကောင်းရဲ့နော် မစ္စတာ ကလင်ကာ"

"မာကြူရီ ကစားရုံမှာ လက်ဝှေ့ပွဲကလေး တခု လုပ်မလို့။ ခင်ဗျားတို့ အားကစား အယ်ဒီတာကြီးနဲ့ လာတွေ့ တာပါ"

ကလင်ကာက ကွီကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး၊

"အိမ်ပြန်တော့မှာလား" ဟု မေးသည်။

"အင်း"

"လမ်းလျှောက်ပြန်မယ်မို့လား။ ကျနော်လဲလိုက်မယ်"

လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကလင်ကာက ကြင်နာစွာဖြင့်၊

"ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ ပိုးဟတ်ဖြူ ကျနေတာပဲဗျာ" ဟု ပြောလေ၏။

"နေကောင်းပါတယ်။ အသားရောင်ကတော့ တသက်လုံး ဒီလိုပါပဲ"

"ဝမ်းနာ ခေါင်းကိုက်ကော မဖြစ်ဘူးလား"

"ခေါင်းတော့ တခါတလေ ကိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေတော့ပါဘူးဗျာ"

"လုပ်ရမယ်ဗျာ။ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ထဲမှာ ချွတ်ယွင်းလာတာကို ခေါင်းခေါက် ပြောတာပဲ။ ညစာ စားတိုင်း ခင်ဗျားကို ကျနော် ကြည့်နေတာ။ ခင်ဗျား မနက်တိုင်း အိပ်ရာကထရင် ဇီးသီး မီးဖုတ်ထားသလို ရှုံ့တွဲကြီး ဖြစ်နေတော့လား"

"ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျနော်က ဇီးသီးမဟုတ်တော့ ဘယ်သိမလဲ။ ဒါပေမဲ့ အရေးမကြီးလှပါဘူး"

"ကိုယ့်ကိုကိုယ် လိမ်မနေနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကို ဘာခုကွဲပေးနေသလဲ ဆိုတာ ကျနော်ပြောမယ်"

"ဆိုစမ်းပါအုံး"

"ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လိုနေတာပေါ့ဗျာ"

ကွီသည် ကလင်ကာ၏ အသားအရည် စိုစိုပြေပြေ အရပ်ခြောက်ပေ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးကို မနာလို တိုရှည် ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီလိုလူကို ဘယ်သူ စော်ကားရဲမှာလဲ။

"ကျနော်နေရာ ခဏလေး ဝင်ကြည့်စမ်းဗျာ။ ပြစရာရှိလို့ပါ။ ကျနော်က စတင်ဆိုင် မန်နေဂျာနေဗျာ။ ဆေးလိပ် တို့၊ ဘီလပ်ရည်တို့၊ စာနယ်ဇင်းတို့ ရောင်းတယ်။ ကျနော်ဆိုင်မှာ အားကစားသမားတွေ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ မြို့လုံးပတ် လည်သမားတွေလဲ စတည်းချတယ်"

"ဒီနေ့ညနေတော့ အချိန်မရှိဘူးဗျာ။ နောက်များမှပဲ"

"ဘာအချိန်လဲဗျာ။ မဝေးပါဘူး။ ညစာမစားခင် ခင်ဗျား စာရေးစရာ မရှိပါဘူး"

သူတို့နှစ်ယောက် စတင်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ကွဲသည် ကလင်ကာ မှာပေးသော ဖျော်ရည်တခွက်ကို သောက်သည်။

"အားကစားရုံဆိုတာ မြင်ဖူးရဲ့လား"

ကွဲက မမြင်ဘူးကြောင်း ဝန်ခံသည်။

"ဒီဆိုင်နောက်မှာ ရှိတယ် ဒေါက်။ ခင်ဗျား ဒီနေ့ အတော် အထိနာလာတယ်နဲ့ တူတယ်"

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ"

"ခင်ဗျားမျက်လုံးက သက်သေခံနေလို့ပေါ့ဗျာ။ နက်ဖြန်ဆိုရင် လှလှကြီး ဖူးထနေမှာဗျို့"

"အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ"

"ခင်ဗျားက စိတ်ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ရုပ်အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်နေတာကိုး။ အဲဒါ ခင်ဗျား မှားနေတာဘဲ။ ခင်ဗျားစိတ်ကို သယ်နေတာက ခင်ဗျားရုပ်ဗျာ။ ရုပ်ကြီး ဘုံးဘုံးလဲရင် ဘာဖြစ်မလဲ"

"ဘယ်တော့ အလဲခံမလဲဗျာ။ ကျနော့် ကျန်းမာရေးက ကောင်းပါတယ်"

"တော်စမ်းပါ။ ကျနော်က မမြင်တာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ။ ခင်ဗျားဟာက အလုပ်ဖိလုပ်ပီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေ ကြောင်း ကြံနေတာဗျာ။ သိလား"

"ကျနော် ဒီလိုလုပ်လာတာ ဆယ်နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ"

"အဲဒါမျိုးပေါ့၊ တခါဖြစ် တခါသေဆိုတာ။ ခင်ဗျားကိုယ် မြေကြီးထဲရောက်သွားရင် စိတ်တို့ စာတို့ ဆိုတာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မလဲ"

ကွဲသည် ဘာမျှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ပြန်ရန် ဟန်ပြင်ပြီး၊

"ဖျော်ရည်တိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဖျော်ရည်က တော်တော်ထူးသားနော်"

"ဟေး ဒေါက်။ ခေါင်းကိုက် ပျောက်သွားပြီ မှုတ်လား"

"တစက်မှ မကိုက်တော့ဘူး။ အဲဒီဆေးနာမယ် ပြောစမ်းပါဗျာ။ စာတန်းတစောင်လောက် ရေးချင်လို့"

"နစ် ..."

"နစ်၊ ဟုတ်လား။ နစ်တော့ မကြားဖူးဘူး။ နပ် ပဲကြားဘူးတယ်"

မှတ်စု စာအုပ်ထဲတွင် နစ်အကြောင်း ရေးမှတ်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ကွဲကို ကလင်ကာက ...

"နေပါအုံး၊ နစ်ဆိုတာ နတ္တိ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဖူးလို့ ပြောတာ။ ဒါသောက်ရုံနဲ့ မထူးပါဘူး။ ခင်ဗျားပြန်လာခဲ့။ ခင်ဗျား အတွက် တကယ့်ဆေးကို ကျနော်ပြောပြမယ်"

"အင်း၊ အဲ"

"ခင်ဗျား နာရီကြီး ထုတ်ပြ မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား အဲဒါ ခက်နေတာပဲ"

ကွဲသည် ကလင်ကာ၏ သူ့ကိစ္စ သူပိုင်နိုင်ပုံကို သဘောကျသွားသည်။ နှစ်ဦးသား ဆိုင်နောက်ဖေးသို့ မှောင်ထဲ မဲထဲ စမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ကလင်ကာက ဓာတ်ငွေ့မီးကို ညှိလိုက်သည်။

"မာကြူရီ အားကစားကလပ် ခန်းမဆိုတာ ဒါပဲ"

ကွဲ အမြင်တွင် အားလုံး ဆန်းနေသည်။ ဒိုင်ပင် မွေယာကြီးကို ညစောင့်အိပ်သည့် မွေယာဟု သူထင်မိသည်။ ကလင်ကာက

"ဒေါက်။ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဩသဓ ဆေးကြီးပဲ"

"ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တာလဲ"

"ကျနော် ပြောချင်တာက ခင်ဗျား နေ့တိုင်း အချိန်မှန် အစာစားသလို နေ့တိုင်း အချိန်မှန် ဒီကိုလာပြီး တနေ့ နာရီဝက် တနာရီ ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ"

"ခင်ဗျားနည်းက အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်စာအုပ်ရဲ့ အချိန်ကို ဖွဲ့ထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး"

ကွဲသည် ပျားတုပ်ခံရသူ ပမာ နေမထိ ထိုင်မသာနှင့် ချောင်းတချက်ဟန်ရင်း ပြောသည်။

"အဲဒါ ခင်ဗျားမှာတာပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျား စာအုပ်ပြီးအောင် ရေးဖို့ သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဖူး။ ခင်ဗျား လုပ်နေပုံ ပြန်စဉ်းစားပါအုံး။ အမြဲအခန်းအောင်၊ တကုပ်ကုပ်ထိုင်၊ တနေ့ နာရီနှစ်ဆယ်လုပ်"

ကွဲ ငြိမ်နေ၏။ ကလင်ကာ၏ လျှောက်လဲချက်သည် သူ့ဆင်ခြင်တုံတရားကို အသနားခံလျက် ရှိသည်။

"ခင်ဗျားကို ကျနော် ကတိပေးလိုက်မယ်။ တနေ့ တနာရီသာ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား။ ခင်ဗျား ခါတိုင်းထက်လဲ အလုပ်ပို လုပ်နိုင်မယ်။ ဒင်ပြည့်ကျပ်ပြည့်လဲ နေကောင်းထိုင်သာ ရှိမယ်"

ကိုက ငြိမ်မြဲ။ တနေ့ တနာရီကြီးများတောင်။

"ကဲ၊ တလစမ်းဗျာ။ နောင်ဆိုရင် ဒေါ်လာတရာ ပေးတောင် ခင်ဗျား မလာဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကျနော် လောင်းပုံတယ်"

သူ့စာအုပ်ကြီးမှ နာရီ ၃၀ နှုတ်ရတော့မည်။ ယခင်က ဆိုလျှင် ဤစကားမျိုးကို သူ့နားက လက်သင့်ခံမည် မဟုတ်။ ယခုတော့ ကာယဗလဘက်တွင် သူပေမမီ ဒေါက်မမီ ဖြစ်နေသည်ဆိုသော အသိက ရှိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်ကသာ သူ့စနစ်တကျ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခဲ့လျှင် ယနေ့ စာပြင်ဆရာ မစ္စတာပက်ကို တချက်တည်းနှင့် အလဲ ထိုးနိုင်ကောင်း ထိုးနိုင်ခဲ့မည်။

"ကောင်းပီဗျာ။ တနေ့ တနာရီ တလစမ်းမယ်"

"ကောင်းပါလေ့ဗျာ။ ခင်ဗျား နောင်တ မရစေရပါဘူး။ စိတ်သာချ"

မိုးရွာရွာ နေပူပူ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် လမ်းလျှောက်တာအပြင် နေ့တိုင်း လေဟာပြင်တွင် တနေ့နာရီဝက် လမ်းမြန်မြန် လျှောက်ရမည်။ ညနေ ၆ နာရီတွင် အားကစားရုံသို့လာပြီး နာရီဝက် အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်ရမည်။ ဤ သံမဏိ စည်းကမ်းကြီးအတိုင်း နက်ဖြန်မှ စ၍ ကိုလုပ်ရတော့မည်။

"ခင်ဗျားကို ပထဆုံး သင်ရမယ့် သင်ခန်းစာက ကစားဖော်ချင်းကို မစ္စတာ တပ်မခေါ်ရဘူး"

"ကောင်းပါပီ ဝီလျံ"

"အားလုံးက ခေါ်သလို ဘတ်လိုသာ ခေါ်ဗျာ"

ရေခဲနေသော လမ်းပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား လျှောက်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။ ကိုက မထုံတက်တေး လုပ်နေသည်။ ကလင်ကာနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိလေသည်။ ကလင် ကာကမူ သူ့တပည့်ကျော် အသစ်စက်စက်ကလေးအား ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု မရှိ၊ လေ့ကျင့်ခန်း မယူဘဲ နေ့မအား ညမအား အလုပ်လုပ်နေသူများအကြောင်းကို တဖောင်ဖောင် ပြောလာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ သင်းချိုင်းမြေပုံကို ကြည့် ချင်လျှင် တနေ့ကျမှ ပြဿနာမည်ဟုပင် လိုလိုလားလား စကားကမ်းလှမ်းလိုက်သေးသည်။

(၈)

ကိုသည် ငြိမ်ငြိမ် ကုပ်ကုပ်ကြီး ညစာစားနေသည်။ အားလုံးက ဖူးရောင်နေသော သူ့မျက်စိကို စပ်စပ်စုစု ပိုင်းကြည့် နေကြသည်။ သူ အမူမထား။ စားသောက်ပြီးသောအခါ သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်လာသည်။ သို့သော် ကြာကြာ မနေနိုင်။ သူ့အခန်းသည် ညတိုင် မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ချမ်းခိုက်ခိုက် တုန်သည်။ တပတ်တိတ်ရှိပြီ။ သူ့လက်သည် စာရေးမရ နိုင်လောက်အောင် ထုံနာလွန်းမက ထုံနာနေသည်။ ယခုည ခါတိုင်းထက် ပိုဆိုးသည်။ ညစာ စားခန်းသို့ သူဆင်းလာ သောအခါ အိမ်ရှင်၏ သမီးကလေး သူ့အရင် ရောက်နှင့်နေသည်။ သူ့ သင်္ချာစာအုပ်များကို ပြန်ကြခင်းနှင့်ပြီး ဖြစ်နေ သည်။

ဖီဖီ ဤအခန်းသို့ မလာချင်။ ကိုလာမည်ကို ကြိုတင်သိသည်။ ထို့ကြောင့် အကွာရာသင်္ချာ တွက်၍ ချက်၍ ရလမ်းမမြင်။ သို့သော် အမေက အိပ်ခန်း အေးလွန်းသည်။ ဖီဖီအတွက် မသင့်တော်။ သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင် သော နွေးနွေးထွေးထွေး ညစာစားခန်းသို့ ဖီဖီသွားရမည်။ သွားကို သွားရမည်။ ဖီဖီ ဝါပြောတာ ကြားရဲ့လား။ ကိုက တဖောင့် ဖြစ်နေသလား။ ဒါတော့ ရှာလီ နောက်တခါ ထပ်ပြောရင် ရပါတယ်။

ဖီဖီက "ကောင်းသော ညနေခင်းပါ" ဟု မပွင့်တပွင့် နှုတ်ဆက်၍ ကိုက ဦးညွတ်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာပေါက်က ဆိုးလှသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် "တိုးတိုး" စာတန်းကို ထောင်လိုက်သည်။

ဖီဖီသည် ခါတိုင်းထက် ပို၍ ခွေချည့်နေသည်။ နားရင်း ပါးရင်း ပို၍ချောင်ချောင်၊ မျက်စိပို၍ ငေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ သည်။ သူ့ချောင်းဆိုးသံသည် ယနေ့ည ပို၍ ပြင်းသည်။ လည်ချောင်းက ယားလွန်း၍ သူ မအောင့်နိုင်။

ဖီဖီအဖို့ ယနေ့ မိုးလင်းကတည်းက အပေါက်အလမ်းမတည့်။ အိပ်ရာထချိန်တွင် မလှုပ်မချောက် မအိမ်သာ ဖြစ်နေ၍ ကျောင်းတက် နောက်ကျရသည်။ စီစေရီ³⁵ သင်ခန်းစာမရ၍ အတန်းထဲ ဒဏ်ပေးခံရသေးသည်။

နေ့လည်ပိုင်း ကျောင်းလက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ သွားစရာ ရှိသော်လည်း အမေက မလွှတ်။ သူကလည်း နွမ်းနယ် လွန်း၍ မသွားနိုင်။ ညစာလည်း မစားနိုင်။ ညစာစားခန်းသို့ စာဆင်းကျက်ရမည့် ကိစ္စကိုလည်း အမေနှင့် အချီအချ

³⁵ စီစေရီ မားကပ်တူလီယပ်၊ (ခရစ်မတိုင်မီ ၁၀၆-၄၃) ။ ရောမခေတ် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ နှုတ်မူပါရသူ၊ လက်တင် ဘာသာ သင်သူတိုင်း သူ့စာကို လေ့လာရသည်။

ပြောရသေး။ ယခု ၉ နာရီထိုးချိန်တွင် အိပ်ချင်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အကွရာသင်္ချာက အဖြေမပေါ်။ ဘဝနယ် ကြမ်း တမ်းပါဘိ။ ငါ အသက်ရှင်နေဖို့ မထိုက်တော့။

"မင်း ငိုနေသလား" စားပွဲတဖက်မှ ပျိုမျစ်တည်ငြိမ်သော အသံ ပေါ်လာသည်။

အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ဖိဖိ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟာ။ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်နေလို့လဲ" ပါမောက္ခလေသံက မေးလာ၍။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး" ဟု ဖိဖိက ကညဝတ္ထုပြုံးကလေးဖြင့် မျက်ရည်စသိမ်းရန် မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ ဖြေသည်။

"ပုစ္ဆာတခု ဖြေနေသော တနာရီကျော်ပြီ။ အဖြေရှာမရလို့ပါ။ ရှင့်ကို နှောင့်ရှက်မိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်"

ကွဲက အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ လည်ချောင်းရှင်းသံ တချက်လုပ်ပြီး၊ "ပုစ္ဆာက တွက်လို့ မရဘူးလား" ဟု ပြန် မေးသည်။

"မရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရမှာပါ။ ကျမ ကောင်းကောင်းနားလည်ပြီးသားပါ။"

ဖိဖိက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်လိုက်ပြီး ရဲစိတ်တင်းသည်။

ဖိဖိက သူ့မျက်နှာကို စာအုပ်နှင့် အတင်းအပ်ထားသည်။ သို့သော် ကွဲ၏ မျက်မှန်ပိုင်းကြီးများ နောက်ကွယ်မှ အကြည့်ကို တလုပ်လုပ် ခံစားနေရသည်။ ဤအတွင်း ကွဲ၏ စိတ်လျော့ လက်လျော့လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည့် စကား ကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားသည်။

"စာအုပ်ယူခဲ့။ ငါတွက်ပေးမယ်"

"အကွရာသင်္ချာလဲ ရှင် နားလည်တာပဲနော်"

ဖိဖိသည် ချောင်းသံကို မျိုသိပ်ရင်း မေးကာ ကွဲဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် လာထိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြားတွင် စာအုပ်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။

"ပုစ္ဆာပြစမ်း"

ဖိဖိက လက်ညှိုးထောက်ပြသည်။ ပုစ္ဆာအမှတ် ၇၁။

"ကျောက်နှံရတနာ ဆောက်လုပ်သော အလုပ်သမားတဦးသည် ကျောက်တိုင် ၁၀၅ တိုင် စိုက်ပြီး နောက် တနေ့လျှင် ၂ တိုင်ကျ လျှော့စိုက်သော် ကျောက်နှံရတနာလုံး ဆောက်လုပ်ပြီးစီးရန် ၆ ရက် ပိုမိုကြာမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုအလုပ်သမားသည် တနေ့လျှင် တိုင်မည်မျှ စိုက်ထူခဲ့ သနည်း။"

ကွဲသည် ပုစ္ဆာကို မြင်းကောင်းဒုံးစိုင်း တခေါက်ဖတ်ပြီး၊ "တနေ့ ခုနစ်တိုင် စိုက်တာပေါ့" ဟု အဖြေပေးလိုက် လေသည်။

ဖိဖိမြော တအံ့တဩဖြစ်ကာ ကွဲကို ပြုံးပြုံးကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ကဲ၊ မှန်ရဲ့လား တွက်ကြည့်ရအောင်။ မင်းရေးထားတာတွေ ဖတ်ပြစမ်း"

"မသိကိန်း 'က' သည် တနေ့စိုက်ထူသော တိုင်အရေတွက်နှင့် ညီမျှပါစေ"

"ဆက်ဖတ်"

"၁၀၅ ကို တည်ကိန်းထား။ 'က' ကို စားကိန်းထား။ ညီမျှခြင်းသည် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် ရက်ပေါင်းဖြစ်သည်။ ၁၀၅ ကို 'က' - ၂ နှင့် စားလျှင် ညီမျှခြင်းသည် တရက် ၂ တိုင်လျှော့၍စိုက်သော် အလုပ်လုပ်ရမည့် ရက်ပေါင်း ဖြစ်သည်"

"ဟုတ်ပြီ"

"(၁၀၅ ÷ က - ၂) + ၆ ရက်ပို၍ လုပ်လျှင် အလုပ်လုပ်ရမည့် ရက်ပေါင်းဖြစ်သည်"

"ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ"

ဖိဖိက ချောင်းဆိုးလိုက်ပြီး၊ "ကျမတော့ မသိဘူး" ဟု ပြောသည်။

"ပုစ္ဆာထဲမှာ ၆ ရက်ပိုကြာမည်ဆိုတာ ဘယ်ရက်ထက် ပိုကြာတာလဲ"

"ကြာနိုင်တာထက် ပိုကြာတာကို ဆိုလိုတာပေါ့"

"ဒါပေါ့။ ပုစ္ဆာရဲ့ အညွှန်းအတိုင်း ချတွက်ပေါ့"

"ပုစ္ဆာ အညွှန်းအတိုင်း၊ ပုစ္ဆာ အညွှန်းအတိုင်း"

ဆရာကွဲက၊ "ရက်ပိုကြာမယ်ဆိုတာ တခုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မူလ အလုပ်လုပ်ချိန်နှုန်းထက် ပိုကြာတာပဲ ဖြစ်ရ မှာပေါ့။ အလုပ်လုပ်ချိန်နှုန်းသစ်မှာ ၆ ကို ပေါင်းထဲ့လေ"

"ကျမ နားမရှင်းဘူး။ တကယ်ပါပဲ။ ကျမ သိပ်ညံ့ဖျင်းတာပဲ"

"ဒီလို တွက်ကြည့်စမ်း။ ကိန်း နှစ်ကိန်းရှိတယ်။ တကိန်းက မူလ အလုပ်လုပ်နှုန်းနဲ့ လုပ်ရင် လိုမယ့်ရက် အရေ အတွက်။ ဒုတိယကိန်းက အလုပ်လုပ်နှုန်းသစ်နဲ့ လုပ်ရင် လိုမယ့်ရက် အရေအတွက်။ ကဲ ဒီကိန်းနှစ်ကိန်းရဲ့ ခြားနား ခြင်းက ဘာလဲ"

"အဲဒါ ကျမ မသိတာပေါ့"

"ပုစ္ဆာထဲမှာ ပြထားသားပဲ"

"မတွေ့ပါလား"

"ဒါဖြင့် ၆ ရက် ဆိုတာက ဘာလဲ"

"အို၊ ကျမ သိပြီ၊ သိပြီ။ အဲဒါက အလုပ်လုပ်ရမယ့် ရက်တွေရဲ့ ခြားနားချက် မဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့။ ကဲ ညီမျှခြင်းတွေ ချရေးစမ်း။ မဟုတ်ဘူးလေ အလုပ်လုပ်ချိန်နှုန်းကြီးရင် ရက်အရေအတွက် ငယ်ရ မှာပေါ့။ ငယ်တာထဲက ကြီးတာကို မနုတ်နဲ့လေ"

ယခုမှပင် ဖီဖီသည် သွက်လက်ချက်ချာစွာ ရေးချလိုက်နိုင်တော့သည်။

$$\frac{၁၀၅}{(က - ၂)} - \frac{၁၀၅}{က} = ၆$$

$$၁၀၅ က - ၁၀၅ က + ၂၁၀ = ၆ က - ၁၂ က$$

$$၆ က - ၁၂ က = ၂၁၀$$

$$၆ က - ၁၂ က - ၂၁၀ = ၀$$

$$က - ၂ က - ၃၅ = ၀$$

$$က - ၇ (က + ၅) = ၀$$

$$က = ၇ \text{ သို့မဟုတ် } -၅$$

ဖီဖီသည် မထိပ်မပြာ ချီချီသာသာကလေး ပြုံးကာ ကွဲ မျက်လုံးကို ပြန်ကြည့်နေ၏။

"ခုနှစ်တိုင်း၊ ရှင်ပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲလား။ ရှင်လိုသာ ကျမတော်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ သိပ် သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်တာဘဲ မစ္စတာကွီရယ်။ ကျမ အိပ်တော့မယ်"

"နောက်ကို ဒီလိုခက်တဲ့ ပုစ္ဆာတွေရင် ငိုမနေနဲ့။ ငါ့ကို လာပြလဲ့"

ကွီက ဖီဖီ အပြုံးကို တမင်ကလာ မျက်နှာလွဲပြီးပြောသည်။

ဖီဖီက "တကယ်နော်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲရှင်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို အနှောင့်အရှက် မပေးချင်ပါဘူး။ ဒီနေ့ ညတောင် ဒီကို ဆင်းလာဖို့ မဟုတ်ဖူး။ အမေက အတင်းဆင်းခိုင်းလို့"

"မင်းအမေက ဘာပြုလို့ ဆင်းခိုင်းရတာလဲ"

"အပေါ်ခန်းက အေးလွန်းလို့ပါ။ ကျမ ချောင်းဆိုးရောဂါနဲ့ မတော်လို့"

ကွီက မျက်မှောင်ကုပ်၍

"အပေါ်မှာ သိပ်အေးလွန်းတဲ့ နေ့ဆိုရင်လဲ အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့ပေါ့"

"ကျမ ရှင်ကို လာမရှုပ်ချင်ပါဘူးရှင်"

"ငါမလာစေချင်ရင် လာပါလို့ ဘယ်ခေါ်နေပါ့မလဲ"

ကွီက ခပ်ဆတ်ဆတ် စကားပြတ်ပြောခဲ့ပြီး ခဲတံကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ "သွားပေတော့" ဟု သူ့နည်း သူ့ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖီဖီသည် ကျောင်းစာအုပ်များကို ဂျှင်းညှပ်ကာ သူပြောချင်ရာ ဆက်ပြော နေသည်။

"မစ္စတာကွီ၊ ရှင်နဖူးက ဒဏ်ရာကြီးကို တခုခုလုပ်ပေးပါရစေနော်"

"အို၊ နေပါစေ၊ အရေးမကြီးပါဘူး"

"ရှင်ဟာ ရှင်မမြင်တော့ ဘယ်အရေးကြီးတယ် ထင်မလဲ။ ဟအာနီကာ³⁶လေးဖြစ်ဖြစ် ဝစ်ဟေဇယ်³⁷လေး ဖြစ်ဖြစ် နဲ့နဲ့တော့ တို့လိုက်ပါနော်။ ဟုတ်လား"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး"

"ဆေးတခုခု ထဲ့လိုက်ရင် မြန်မြန် အနာကျက်သွားမှာပေါ့ရှင်"

³⁶ ဟအာနီကာ မွန်တနား။ ။ အမေရိကတိုက်တွင် ပေါက်သော နေကြာတမျိုး။ ပွန်းနာ ပဲ့နာများအတွက် အသုံးပြုသော တင်ချာခေါ် အဆိပ်တမျိုးကို ထိုအပင်မှ ထုတ်လုပ်သည်။

³⁷ ဝစ်ဟေဇယ်။ ။ ရုက္ခဗေဒ ဝေါဟာရမှာ ဟာမာမီလစ် ဗာဂျီးနီးယားနားဖြစ်သည်။ မြောက်အမေရိကတိုက် အရှေ့ပိုင်း တွင် ပေါက်ရောက်သည်။ အရွက်နှင့် အခေါက်မှ ဆေးထုတ်သည်။

ဖီဖီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။
 ကွဲစိတ်တွင် အတွေးတခု ပေါ်လာသည်။ အနာမကျက်မချင်း လူတကာက တမေးထဲ မေးနေကြတော့မှာပဲ။
 "အနာ မြန်မြန်ကျက်မှာ သေချာရင်တော့ ..."
 "ကျိန်းသေပေါ့ရှင်" ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဖီဖီ ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်သွားလေသည်။
 ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဖို့ တနေ့တနာရီ အချိန်ပေးရမယ်။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဖြုန်းမယ့် အချိန်တွေက ဘယ်လောက်
 များလိုက်သလဲ။ ဘက်လောက်ကြာလိုက်သလဲ။
 ပိတ်စ၊ ကတ်ကျေး၊ ဆေးပုလင်း၊ နှစ်ပုလင်းနှင့်အတူ ဖီဖီ ပြန်ရောက်လေသည်။
 "သိပ်မကြာပါဘူးနော် မစ္စတာကွီ။ ဒီဆေးပုလင်းက ဝစ်ဟေဇယ်။ မစပ်ဘူး။ မြန်မြန်တော့ မပျောက်ဘူး။ ဒီဆေး
 ပုလင်းက တာပင်တိုင်။ အနာမြန်မြန်ကျက်တယ်။ ဘာဆေးထဲရမလဲ"
 "တာပင်တိုင်"
 ကွီက အာဖေနည်လေသံဖြင့် အဖြေပေးသည်။
 ဖီဖီက ကျင်လည်စွာ ဆေးထည့်ပေးနေသည်။ ကွီအဖို့ သူ့တာသက်တွင် မိန်းမသားတဦး၏ လက်ဖြင့် ပထမဆုံး
 အကြိမ် အတို့အထိခံရဖူးခြင်း။ သူထင်ထားသလို အခံရမဆိုးပါလားဟု စိတ်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ဖြောင့်ချက်ပေးနေမိ
 လေ၏။
 "နာသလား"
 "ပရွက်ဆိတ် ကိုက်သလောက်ပါ"
 "တာပင်တိုင်က အနာတော့ မြန်မြန်ကျက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဇာတ်သိမ်းခန်းကလေး ရောက်
 ရင်တော့ အတော်နေဆိုးတယ်။ အဲဒီအခါကျ ကျိတ်မှိတ်သာခံပေါ့"
 "ခံနိုင်ပါတယ်"
 "ဆေးထဲခွင့်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အကွဲရာ သင်္ချာအတွက်လဲပေါ့။ မင်္ဂလာညပါ"
 "မင်္ဂလာညပါ"
 ကွီ အလုပ်ဆက်မလုပ်နိုင်တော့။ တာပင်တိုင်၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းသည် ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ သူ့လမ်းထဲ
 လျှောက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မြည်တွန်တောက်တီးသည်။ သို့သော် ဆေးဖတ်ကို ခွာမပစ်ချင်။ ခွာပစ်လျှင် ဆေးထည့်တာ
 မှားလေခြင်းဟု ဝန်ခံရာရောက်မည်။ သူက ဘယ်တော့မှ မှားသော လူစားမျိုးမဟုတ်။
 ထိုအချိန်တွင် ဘိုင်လက်ရှိသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်၌ စာဖတ်နေရာမှ ရေငတ်၍ ညစာစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာ
 သည်။ ခြေသံ ပြင်းပြင်းနင်း၍ လမ်းလျှောက်လိုက်၊ မြည်တွန်တောက်တီးလိုက် လုပ်နေသာ ကွီကို တွေ့ရသည်။ စကား
 မဟာရဲ၍ ထွေလီကာလီ မပြော။ ရေကို တကျိုက်ချင်းသောက်ကာ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည်။ သို့သော်
 ကွီက ဂရိစကား လက်တင်စကားဖြင့် ကျိန်တွယ် ဆဲရေးနေသဖြင့် ဘိုင်လက်ရှိခြေ တလုံးတပါအမျှ နားမလည်ရ။
 ငါးမိနစ်အတွင်း ကွီ အလုပ်စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ ဖီဖီ ပြောခဲ့သလို တာပင်တိုင်က ပူစပ်ပူလောင် လျော့
 သွား၍ မဟုတ်။ တာပင်တိုင်သည် ရှာဒရက်နှင့် အပက်နီဂို³⁸ တို့၏ မီးလောင်တိုက်တမျှ ပူလောင်ကင်မြိုက်နေဆဲ။ ခေါင်း
 မီးလောင်နေသည်ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုအတွက် တနေ့ တနာရီတောင် အချိန်
 ဖြုန်းရမှာပါကလား။ တစက္ကန့် တစီနာရီရ အချိန်ရခိုက် လုံ့လစိုက်ရမှာကလားဟူသော အတွေးကြောင့် အလုပ်စားပွဲ
 တွင် ချက်ချင်း ပြန်ထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ယနေ့ည ဂြိုဟ်ဆိုးမွေကို မွေသည်။ နာရီဝက်ခန့်အတွင်း အနာပူစပ်ပူလောင် သက်သာသွား၍ ကလောင်
 သော့တော့ မည်ကြိုကာရီသေး၊ ပါမောက္ခကြီး နီကိုလိုပီးယပ် တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။ မီးခြစ်လိုချင်သတဲ့လေ။ မီးခြစ်ပူး
 တထောင် လောက်ဝယ်ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် လှောင်ထားပါလား။
 ပါမောက္ခကြီးက အနှောင့်အရှက်ပေးမိခြင်းကို သာယာညှင်းပျောင်း တောင်းပန်သည်။ သို့သော် လာသုတ်
 သုတ် ပြန်သုတ်သုတ် မဟုတ်။ မီးလင်းဖို့မှ မီးခြစ်ကိုယူကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို တစိမ့်စိမ့်မီးညှိုရင်း ဒေါက်တာကလေး၏
 ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး၊
 "ခင်ဗျား မတော်တဆ ခိုက်မိတယ်ထင်တယ်။ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရအုံးမလဲ"
 "ဘာမှ မလိုပါဘူး။ ကျေးဇူးပါပဲ"

³⁸ ဟရုဒရက်နှင့် အပက်နီဂို = သမ္မာကျမ်းစာလာ ဗာဗလုန်ပြည်မှ "ပညာရှိတို့ကို အုပ်စိုးသော ဝန်ဒံယေလ (ပရော
 ဟိတ် ဒင်နီယယ်) ၏ ပညာသင်ဖက် ရောင်းရင်းနှစ်ဦး။ သမ္မာကျမ်းစာ ဒံယေလ အနာဂတ္တိကျမ်း ၃:၂၀ တွင် 'ခွန်အား
 ကြီးသော စစ်သူရဲတို့သည် ရှာဒရက်၊ မေရက်၊ အပေဒနေကာတို့ကို တုပ်နှောင်၍ မီးလောင်လျက်ရှိသော မီးဖိုထဲသို့
 ချစ်စေခြင်းငှာ' ဟု လာသည်။"

ကို၏ လေသံသည် ပါမောက္ခကြီး ပတ်တော်ပိတ်သွားလောက်အောင် တောက်တောက်ခါးခါး ရှိလှသည်။ ပါမောက္ခကြီးသည် စကားကြောမပြတ်။ မီးလင်ဖိုကြီးကို မှီလျက် ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း

"ညတိုင်း ခင်ဗျား ဒီမှာထိုင်ရတာ အေးအေးလူလူရှိမှာပဲနော်"

"လမ်းလယ်ခေါင် စာထိုင်ရေးရတာလောက် ရှိတာပါဗျာ"

"ဟုတ်လား"

"အနှောင့်အယှက်က အတောမှ မသတ်နိုင်တာချည်းကိုး"

ပါမောက္ခအိုကြီးက ရယ်သွင်းသွေးလိုက်ပြီး

"ခင်ဗျားပြောတာ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကွန်ပျူနစ်ဝါဒ စစ်စစ်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီလို ဘုံရိပ်သာမျိုးမှာတော့ တခါတလေ လဲ ကသိကအောင့် ဖြစ်ရတတ်တာမျိုးပေါ့။ ကျုပ်တယောက်အဖို့တော့ ခင်ဗျားကို အခုပဲ ဘေးမဲ့ပေးပါတော့မယ်ဗျား။ မင်္ဂလာ ညပါ"

ည ၁၁ နာရီတွင် မစ္စမီလာ လုပ်လီလုပ်လဲ့နှင့် ဝင်လာသည်။ ရေသောက်ချင်သည်။ ၁၁ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ကလင်ကာ ရောက်လာပြန်သည်။ ပုလင်းကြီးလက်က ဆွဲလာ၍ ဖိဖိုထံမှ တာပင်တိုင်ပုလင်း နောက်ထပ် ပို့လိုက် ပြန်ပလားဟု ကို တွန့်သွားမိသေးသည်။ သူ့အကြောလိမ်းဆေး ဖြစ်နေ၍ တော်ပေသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အသံပလံ လုံးဝတိတ်ငြိမ် ကင်းဆိတ်သွား၍ ကို စာဆက်ရေးနေလေ၏။ တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပြီ။ တာပင်တိုင် ဆေးကလည်း မပူမလောင်တော့ပြီ။ နာရီ၏ စက်ချက်ချက် မြည်သံကိုသာ ကြားရတော့သည်။ ပါရဂူက လေးသည် သူ့ချစ်ဖူးခေါင်းဖျားကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ သိပ္ပံပညာသည် သူ့ကို ရက်ရက်ရောရော ချစ်တုံ့ပြန်သည်။ သူ့စိတ်အာရုံ သည် အတ္တနိဋ္ဌဘုံတိုင်အောင် လွင့်မျောပျံတက်နေသည်။

သူ့ မနှောင့်ညှဉ်တွင် ကင်းခြောက်ပစ်ကွာသော လူ့ဘုံခန်းဝါကြီးကို မေ့ရုံရနေမိလေ၏။ ကေစိဆရာတို့ မျက်ရမ်းမှန်းဆ ကြံသိခဲ့ကြကုန်သည့် လူမှုရေးသိပ္ပံ ပညတ်တရား ဉာဏ်လှေကားကြီးကို သူ့သာလျှင် တက်လှမ်းနိုင် သည်။ လူမှုရေး ပညတ်တရားများကို သူ့သာလျှင် လက်မွန်မဆွ ပြဋ္ဌာန်းနိုင်သည်။ လူမှုရေးသိပ္ပံ မဟာစီမံချက်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ့သာလျှင် ကနဦးအစ ယုယပိုက်ထွေးနိုင်ပြီး ပုံသေနည်း ရှာနိုင်သည်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို သူ့သာ လျှင် ကိုလိုဆပ် ရုပ်ထုကြီး³⁹ပမာ မော်မော်ကြွားကြွား ကားယားခွ နင်းနိုင်သည်ဟူသော စိတ်ကူးအိပ်မက်များကို မြင် မက်နေမိလေ၏။

စိတ်ကူးကမ္ဘာမှ မြေပြင်သို့ ဖုတ်ကနဲ ပြန်ကျသောအခါ ည နှစ်နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ မီးလင်းဖိုလည်းသေ၊ အခန်းလည်းအေး၊ မီးတိုင်လည်း ငြိမ်းလှပြီ။ မှောင်ထဲ၌ စမ်းဝါး၍ အခန်းသို့ ပြန်ရသည်။ အိပ်ရာဝင် ချိန် လွန်သွားသည်ကို သူ့ဖာသာသူ မကျေမချမ်း ဖြစ်မိသည်။

တညလျှင် ၆ နာရီခွဲအိပ်၍ သူ့အိပ်ယာဝင်ချိန် ညတနာရီခွဲ ဖြစ်သည်။ တနှစ်နေ့၍မှ ငါးမိနစ် အချိန်မလွဲ။ ထူး ဆန်းထွေလာ ယနေ့ညဖို့မှာကား အိပ်ရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် မဝင်နိုင်။ လုပ်စရာ ကျန်နေသေးသည်။ သူ၏ အချိန် ဇယားကြီးကို ထိပါး ဖောက်ဖျက်ရဦးမည်။

အိမ်ခန်းခဲ ပြဿနာ မပေါ်မီက ကြည့်ရှုင် ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော နေ့များ၏ သူ့သံမဏိ အချိန်ဇယားကြီးမှာ

- ၈:၂၀ = နံနက်စာ
- ၈:၄၀ = လူမှုရေးသိပ္ပံ
- ၁:၃၀ = နေ့လယ်စာ
- ၂:၀၀ = လူမှုရေး သိပ္ပံ
- ၇:၀၀ = ညစာ
- ၇:၂၀ = လူမှုရေး သိပ္ပံ

အချစ်စစ် အချစ်မှန်တို့၏ ချစ်ခရီးလမ်းဟူသည် ဘယ်တော့မျှ မဖြောင့်ဖြူးသကဲ့သို့ ထိုအချိန်ဇယားကြီးသည် လည်း မဖြောင့်မဖြူး။ ပထမ ပိုစစ်သတင်းစာ အလုပ်က ဝင်လာသည်။ တနာရီပွဲသွားသည်။ ယခု သူ့ခန္ဓာကိုယ် အတ္တ ဘောကြီးက အချိန်တောင်းပြန်ပြီ။ နောက်တနာရီ၊ အိမ်ရှင်မကြီး၏ သမီးကလေး ပြဿနာက အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်း ဖျက်သေးသည်။

သူ့ဘက်က လိုက်လျောမှုကို ကလေးမက ငတေမာပြီးရော စိတ်ဖြင့် အခွင့်ကောင်းတော့ မယူစကောင်း။ သူ့အချိန်သည် နှောင်းခေတ်နှင့် နှောင်းလူတို့အတွက် ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသူ နလပိန်းတုံးကလေး၏ နဝေ

³⁹ ဟကိုလိုဆပ် ရုပ်ထုကြီး = ရှေးခေတ်ဟောင်း အံ့ဘွယ် ခုနှစ်ပါးအနက် တပါးအပါအဝင် ဂရိနိုင်ငံ ရက်ကျွန်း ဆိပ်ကမ်း၌ ခရစ်နှစ် မတိုင်မီ ၂၈၀ က စိုက်ထူခဲ့သည့် အပိုလို ကြေးရုပ်ထုကြီး။

တိမ်တောင် ကိစ္စအတွက်မဟုတ်။ တပတ် ငါးမိနစ်တန်သည် ဆယ်မိနစ်တန်သည်ဆိုလျှင်ပင် တလ မိနစ်လေးဆယ် ကုန်မည်။ မဖြစ်နိုင်။ အချိန်ဇယားတွင် ထည့်၍ မဖြစ်နိုင်။

သို့သော် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်ခန်းအတွက် တနာရီကိုကား မတိမ်းလွယ် မရှောင်သာ။ အချိန်ဇယား တွင် ပါဝင်စေရတော့မည်။ သူ့ အချိန်ဇယားသစ်မှာ

- ၈:၂၀ = နံနက်စာ
- ၈:၄၀ = လူမှုရေးသိပ္ပံ
- ၁:၃၀ = နေ့လယ်စာ
- ၂:၀၀ = လူမှုရေးသိပ္ပံ
- ၄:၄၅ မှ ၅:၁၅ = လေဟာပြင်လမ်းလျှောက်
- ၅:၁၅ မှ ၆:၁၅ = ပိုစတင်စာလုပ်
- ၆:၁၅ မှ ၆:၄၅ = ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု
- ၇:၀၀ = ညစာ
- ၇:၂၀ = လူမှုရေး

ကိုသည် ဆံပင်စုတ်ဖွားထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်ချိတ်ကာ အချိန်ဇယား အပြိုအပျက်ကြီးကို ရင်ထုမနာ ဝေးစိုက် ကြည့်နေသည်။

ပိုစတင်စာတွင် နောက်ဆုံးဂယ်လီများကို ပရုဖတ်ရင်း ဆေးတံမိုန်းနေမည့် မစ္စတာပက်ခမြော သူ့ 'ခွေးသန်း' များက နောင်လာနောင်သားတို့အတွက် မဟာမျှော်လင့်ချက်ကြီးကို မည်မျှပြောင်းဆန်အောင် ကိုက်ခဲပစ်လိုက်ကြ ကြောင်း သိသာသိလျှင် များစွာ ရင်သပ်အံ့ဩ ဖြစ်ရှာလိမ့်မည် မှချ။

(၉)

ကြာသပတေးနေ့ ဂျာမန် ကိုတီလွန်ကပွဲ⁴⁰ သည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ အိပ်မက်ပမာ ဖြစ်သည်။ ဝါတွင်းကာလ⁴¹ ကုန် ဆုံးခါနီး အချိန်ဖြစ်၏။

၁၈၇၁ မှ စ၍ ကပွဲရာသီတိုင်း ဂျာမန် ကပွဲများကို ခြောက်ကြိမ် ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ကပွဲနေ့တွင် မြင်းက ရထားကြီးများ တသီတတန်း၊ ဓာတ်လှေကားများ တက်ချည်သက်ချည်၊ စကြိုများ ယောက်ျား မိန်းမ အပြည့်။

ခန်းမဆောင်ကြီးထဲ၌ စုံတွဲအချို့ ကခုန်နေကြပြီ။ စင်မြင့်ပေါ်၌ ဖက်ဖီ၏ ဟန်ဂေရီ ဂီတဆရာများ တီးမှုတ်နေ ကြပြီ။ ချားလ်စ် ဂါဒင်နီယာဝက်စ်နှင့် မစ္စ မီလီစင့်အေဗာရီတို့ ဝင်လာကြသည်။ လူကြီးသူမများကို ဂါရဝပြုပြီးနောက် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကြသည်။ ဝက်စ်သည် ကုလားထိုင် နှစ်လုံးကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သစ္စာနှောင်ကြီး တည်းသလို ချည်တွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ပန်းလိပ်ပြာ လေမှာ ဝဲသလို ဂီတလှိုင်းထဲတွင် ကခုန် မြောပါသွားကြလေ၏။

မစ္စအေဗာရီက၊
"ဒီနေ့ည ကျမ လွှတ်ပျော်တာပဲရင်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။"

မစ္စအေဗာရီ ဤမျှလောက် အလှူကြွယ်သည်ကို ဝက်စ် တခါသားမျှ မမြင်စဘူး။ ထိုအလှူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ရင်ချင်း အပ်ရခြင်းသည် သူ့ကို ယစ်မူးရီဝေစေသည်။ ဝက်စ်က၊

"ကျနော်ကတော့ ကျနော်ကို ပျော်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့အင်အား ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကိုယ် ခင်ဗျားသိမှ သိရဲ့လားလို့ တွေးပြီး အံ့ဩနေတယ်"

ဂီတသံရပ်သွား၍ လူတောထဲမှ ကွေ့ပတ် တိုးတိုးပြီး ကိုယ့်နေရာသို့ ကိုယ်ပြန်လာကြသည်။ သူတို့ စုံတွဲ လျှောက်လာသည်ကို မျက်စိပေါင်းများစွာက ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

⁴⁰ ဂျာမန်ကိုတီလွန် = စုံတွဲပေါင်းများစွာ စုပေါင်း၍ ယိမ်းကွက်ပြောင်းသလို ကကွက်အမျိုးမျိုး ပြောင်းကာ လဲကာကခုန် နည်း။ ပြင်သစ်ပြည်၌ထွင်သည့် ကနည်းဖြစ်သော်လည်း ဂျာမန်ကိုတီလွန် သို့မဟုတ် ဂျာမန်ဟု အတိုကောက် ခေါ်လေ့ ရှိသည်။

⁴¹ ဝါတွင်းကာလ = ခရစ်တော် သေလွန်ရာမှ ထမြောက်သောနေ့ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သော အိစတာပွဲတော်ရက် မတိုင်မီ တနင်္ဂနွေနေ့မပါ ရက်ပေါင်း ၄၀ တိတိ ပွဲတော်ရက်ဖြစ်သည်။ ဝါတွင်း အစရက်မှာ အက်ရို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်သည်။ (အိစတာပွဲတော်ရက်သည်။ နေ့ည အချိန်နာရီ တိုရှည် ညီမျှသော သမရာသီ အလွန် ပထမဆုံး လပြည့်နေ့အကျော် ပထမ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ဧပြီလတွင် ကျရောက်လေ့ရှိသည်။)

မစ္စအေဗာရီသည် ချောသည်၊ ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာသည်ဟု သတင်းပြေးသည်။ ဝက်စ်ကမူ ပင်ကိုယ်အရည် အချင်း ရှိသည်။ ယောက်ျားချော ချောသည်။ ပါးနပ်ချက်ချာသည်။ ယဉ်ကျေးသည်။ ခေတ်သစ် အမေရိကန်တောင်ပိုင်း သား လူငယ်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ လူကြီးလူကောင်းလည်းဖြစ်၊ ဒီမိုကရက်တစ် ဝါဒီတဦးလည်း ဖြစ်၍ အနာဂတ်ကို စိုးပိုင်မည့် အညွန့်တလူလူ လူငယ်တဦးဖြစ်သည်။

"ဒီ မတ်လ ၇ ရက်ဟာ တကယ် မမေ့တဲ့နိုင်လို့ ဆိုရမယ့်နေ့ပဲ။ ဒီနေ့ ဂုဏ်ထူးကြီး နှစ်ခု ကျနေတဲ့ဆီ ရောက်လာ တယ်။ ခင်ဗျား တယောက်ထဲကိုသာ ပြောပြချင်တယ်"

မစ္စအေဗာရီသည် သူ့မျက်လုံးကြီးများကို ဝင့်လိုက်၏။ ရွန်းရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးကြီးများ။ မြအသွေးလို စိမ်းဖန့် ဖန့် မျက်လုံးကြီးများ။ မဝန်းမကျယ် ထူးထူးခြားခြား သွယ်လျားသော မျက်လုံးကြီးများ။ ဝက်စ်သည် ထိုမျက်လုံးကြီး များကို သိမ်းကျုံး စူးစိုက်ကြည့်နေ၍ မစ္စအေဗာရီက ညင်သာစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

"နောက်ဂုဏ်ထူး တခုကတော့ ..."

ဝက်စ်က စကားဆက်သည်။

"နောက် ဂုဏ်ထူးတခုကတော့ ကျနော့်ကို ဘလိန်းကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူး ပေးချင်နေတယ်တဲ့"

"အော်၊ ဟုတ်လား။ ရှင်ကရော လက်ခံမှာလား"

ဝက်စ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး၊

"ဆောင်းမကုန်ခင် ဆင်ပယ်နှင့် ဝက်စ် ကုမ္ပဏီဟာ ဆင်ပယ်နဲ့ တယောက်ယောက် ကုမ္ပဏီ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျနော့်ကို သူတို့ ဇွန်လမှာ ရွေးမယ်။ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူး။ ခင်ဗျား တယောက်ပဲ သိတယ်"

"ကျမကလဲ ဂုဏ်ယူပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ အခုအလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်လွှတ်ချင်ရတာလဲ"

"ကိုယ့်လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ကို ငွေနှောက် ကောက်ကောက်ပါ လိုက်နေရတဲ့ အလုပ်မှာထက် တခြားမှာ ပိုပြီး အသုံးချ ချင်လို့ပေါ့"

မစ္စအေဗာရီက သူ့စကား အသုံးအနှုန်းကို မကြိုက်လှချေ။

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး စတော့ရှယ်ယာ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်လာတောင်မှ သေသွားရင် ဘယ်သူက အမှတ် ရမှာပဲ။ ကျနော်က လူထုကို အလုပ်အကျွေး ပြုချင်တဲ့လူ။ ကိုယ့်ပြည်နယ်၊ ကိုယ့်မြို့၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် တိုးတက်မှုရှိ အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ မျှော်မှန်းတဲ့လူ။ ဒီကောလိပ် အလုပ်က ..."

ပြောတုန်းဆိုတုန်းက ကကွက်ပြောင်းသွား၍ ဘီဗာလေဘတ်လက်သို့ မစ္စအေဗာရီ ပါသွားသည်။ အကြောင်း သင့်ချင်တော့ ဝက်စ်သည် ရှာလီဝေလင်နှင့် ကကွက် တွဲမိလိုက်သည်။

"ဒီ ကပွဲကတော့ သိပ်မြိုင်တာပဲနော်" ရှာလီက ပြောသည်။

"ရှင်နဲ့ မတွေ့ရတာ နှစ်ပရီဇွေဒ ကြာလှပြီ ထင်နေတုန်း ခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ရှင် မိန့်ခွန်းက ကောင်းလိုက်တာ။ ကျမ လူလေးယောက်ကိုတောင် ပြောပြပြီးပြီ"

"တခြား ထူးခြားတာကလေးတွေကော ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလား"

"ရှိပါရင်။ ဒီနေ့ည ရှင့်အတွဲက လာသမျှထဲမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး ဆိုတာနဲ့ ..."

"အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ"

"သူ့အတွဲကလဲ ဒီဇရာမ ခန်းမကြီးထဲမှာ အတော်ဆုံးလူဆိုတာပါပဲ"

"အဲဒါကိုရော လူဘယ်နှစ်ယောက်ကို ပြောပြီးပြီလဲ"

စကားမပြတ်မီ ကကွက်ပြောင်း၍ လူချင်းကွဲသွားပြန်သည်။ သူတို့ချင်း လက်ချင်း ပြန်ဆက်မိချိန်တွင်၊

"ချားလ်စ် ဂါဒင်နီယာ ဝက်စ်ကိုပဲ ပြောပြရပါသေးသတဲ့ ရှင်"

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကသူခုန်သူ ကုဋေကုဋာ ပေါသော်လည်း ရှာလီကပုံမှာ လူတိုင်း ငေးကြည့်ရသည့် ကပုံမျိုး ဖြစ် သည်။ လှုပ်ရှားမှု၏ ကဗျာ။ ရှာလီကို အေဗာရီထက် သိသိသာသာ ချောသည် လှသည်ဟု အများက ယူဆကြသည်။ သူ ကိုယ်ဟန်က မနွဲ့ပျောင်း။ သူ့အသံက မမြူချို။ သူ့မျက်လုံးက မကော့ပျံ့။ သို့သော် ရုံးဆန်ဆန်၊ အရာရှိဆန်ဆန်၊ လက်ရေးတို စာရေးမဆန်ဆန်၊ ဟန်အမူအရာလည်းမရှိ။ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ချို့ငဲ့နှွမ်းပါးသောလူတန်းစားအား ကယ်မ စောင့်ရှောက်ရေးအတွက် အချက်အလက်များ ပြည့်လျှမ်းနေစေကာမူ ထိုအချက်အလက်များသည် ကပွဲ ခုန်ပွဲ ဧည့်ခံပွဲ စကားပိုင်း၌ ရိုးတိုးရိတ်တိတ်မျှ မပေါ်။

ဝက်စ်သည် တွဲကနေရင်းက ရှာလီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့သွေးထဲတွင် ဂီတလှိုင်း ထနေသည်။ ဘလိန်း ကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူး ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပြောပြသည်။

ရှာလီက သူ့ဘာလုပ်မလဲ မမေ့။ သူ့လုပ်ချင်သော အများအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း လုပ်ခွင့်ပေါ်လေပြီဟု ချက် ဆို နားခွက်က မီးတောက်သော ရှာလီက သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူပါ ရောပျော်မိသည်။

ဝက်စ်သည် သူ့အစီအစဉ်များကို ရှာလီအား စိကာပတ်ကုံးပြောပြနေလေ၏။ ဘလိန်းကောလိပ်ကို ခေတ်သစ် ပညာရေး အဖွဲ့အစည်းကြီးဖြစ်အောင် လုပ်မည်။ ပြည်နယ်နှင့် မြို့တော် တိုးတက်ကြီးပွားရေး၌ တတပ်တအား ပါဝင်ကြ မည့် လူငယ်လူထက် ရဲရဲတောက်ကလေးများကို မွေးထုတ်မည်။

"ကျနော်ကို ဖွန်လမှာ ရွေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိအကျတော့ မသိရသေးဘူးပေါ့။ ဒီစကားကို လျှို့ဝှက်ထားနော်။ ဧပြီမှာ ကျနော် လုပ်ငန်းကို ဖျက်မယ်။ မေလမှာ ကျောင်းသစ်တွေ ပြုဝင်လာအောင် လှုံ့ဆော်ရေးတွေ လုပ်မယ်။ ဖွန်လမှာ ဥရောပကို သွားမယ်။ ကမ္ဘာ့ဟောင်းရဲ့ ပညာရေးစနစ်တွေကို လေ့လာမယ်။ ဩဂုတ်လလယ် ဆိုရင် ဥက္ကဋ္ဌ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီ"

ရှာလီက ဘုန်းတော်ဘွဲ့ တေးသီသလို ကြည်နူးဝမ်းမြောက် စကားဆိုသည်။

ရှာလီသည် ဘီဗာလေဘတ်က လက်ဆောင်ပေးသည့် နှင်းဆီ ပန်းစည်းကြီးထဲမှ တျာတျာနီရဲသော နှင်းဆီပန်း တပွင့်ကို ခူးကာ။

"ပြည်နယ် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာန လက်ထောက် အတွင်းရေးမှူးက ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝက်စ်ကို သစ္စာ တော်ခံ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပန်းလက်ဆောင် ဆက်ပါတယ်ရှင်" ဟု ရယ်ရွှန်းရွှန်း ပြောလိုက်၏။

"အား၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပန်းကို သူ့အကျီအဖုံးမှာ ထိုးပေးဖို့ သစ္စာတော်ခံကလေးကို အမိန့်ရှိတော်မူတယ်"

ခဏကြာသောအခါ ဝက်စ်သည် မစ္စအေဗာရီနှင့် တွဲကနေလေ၏။ ဝိတသံဆုံးလျှင် ညစာ စားကြဖို့ ပြင်သည်။ မစ္စအေဗာရီသည် ကုလားထိုင်မှ ထကာ နှင်းပန်းကလေး တပွင့်ကို ယူလိုက်သည်။

"လှတယ်နော်၊ ကပွဲအတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ ပန်းလက်ဆောင် ကလေး ပေးပါရစေ" ဟု ပြောပြီးမှ ဝက်စ်၏ ရင်ဘတ်မှ နှင်းဆီနီကို မြင်ကာ "အော်၊ ရှင်မှာ ပန်းရှိနေပြီပဲ" ဟု မျက်နှာထားကလေး မသိမသာပြင်လျှက် ပြော သည်။

ဝက်စ်က ခပ်သောသော ရယ်လိုက်ပြီး နှင်းဆီပွင့်ကို ဖြုတ်၍ အိတ်ထဲထိုးထည့်လိုက်သည်။

"ကဲ ထိုးပေးလေ"

"မလိုတော့ပါဘူးရှင်ရယ်။ ပန်းဆိုတာ ခဏနဲ့ ညှိုးတာမျိုးပဲဟာ"

"ထင်တလုံးနဲ့တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီကလေးမတွေက ကျနော်နဲ့ အူဝဲ ဆိုကထဲက သိလာကြတာ။ သူတို့ က ပန်းထိုးပေးတော့လဲ ဘယ်ငြင်းလို့ ကောင်းမလဲ။ ကဲ ခင်ဗျား ပန်းကို ထိုးပေးမှာသာ ထိုးပေးပါ"

မစ္စအေဗာရီက ခေါင်းခါလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ မျက်လုံးချင်းဆိုင်လိုက်ကာ ဝက်စ်၏ ရင်တွင် နှင်းပန်းဖြူဖြူ ကလေးကို ထိုးပေးလိုက်လေ၏။

ညစာစားပွဲတွင် တူယှဉ်တွဲ၍ စားကြ သောက်ကြရင်း၊

"ရှင်လုပ်ငန်းကို စွန့်ရတာချင်းအတူတူ ကောလိပ်ထက်ကြီးတဲ့ တခြား လူထုအဖွဲ့အစည်း အလုပ်တခုခု လုပ် ပါလား" ဟု မစ္စအေဗာရီက စကားစသည်။

"လူထုကလဲ တောင်းဆိုအုံးမှကိုး"

"တနေက ရှင်မိတ်ဆွေကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းနဲ့ တွေ့တယ်။ သူက လူတော် လူကောင်းသာဆိုရင် မြို့တော် ဝန် ဘဝကနေပြီး ဘုရင်ခံ ဖြစ်နိုင်သတဲ့။ လူတော် လူကောင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးလို့ ထင်သလဲ"

ဝက်စ်က မသိကြောင်း ခေါင်းခါပြသည်။

"ရှင်လိုလူမျိုးတဲ့၊ သိလား။ မြို့တော်ဝန်ကနေ ဆီးနိတ်အထက် လွှတ်တော်အထိ တက်နိုင်မှာတဲ့။ ဒီတော့ ဘာပြုလို့ ကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်နဲ့ ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့ တလမ်းသွားထဲကို ချောင်ပိတ်မိအောင် ဝင်ရမှာလဲ"

ဤသို့ဆိုလျှင် ဒီလိုလောကပြော၍ ဆင်မဆင်က ဖြေသည်မှာ ကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌရာထူးသည် မပြန်လမ်း မဟုတ်။ ပြည်သူ့ အရေးအခင်းများကို စောင့်၍ လေ့လာနေမည်။ သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါးရေးပြီး ပြည်သူ့ ထင်မြင် ချက်ကို ဖန်တီး ဖော်ထုတ်မည်။ အခြေအနေက တောင်းဆိုလျှင် နိုင်ငံရေးထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လာမည်။

"ဒီလိုဆိုလဲ ပိုစိတ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာ လုပ်တာကမှ ကောင်းအုံးမယ်"

ဒီလိုလော သက်ပြင်းကလေး ရှိုက်၍ပြောသည်။

ဒီလိုလော၏ စကားသည် ဆင်မဆင်⁴²၏ ခေါင်းထဲတွင် စွဲဝင်သွားသည်။

⁴² ဆင်မဆင် = သမ္မာကျမ်းစာ ဓမ္မဟောင်းကျမ်း တရားသူကြီးမှတ်စာ ၁၆ လာ မာယာရင်နှင့် ဗလကြီး ဝတ္ထုကို ရည်ညွှန်းသည်။ တရားသူကြီး မှတ်စာတွင် ဒေလီလနှင့် ရှုံဆုန်ဟု ရေးသည်။ ရှုံဆုန် (ဆင်မဆင်) သည် အင်အားကြီး သည်။ ခြင်္သေ့ကိုပင် ဆိတ်သူငယ်ကဲ့သို့ ဆွဲဖြတ် သတ်နိုင်သည်။ ရှုံဆုန်သည် ဣသရေလအမျိုး ဖြစ်သည်။ ဣသရေလ အမျိုးကို အုပ်စိုးသော ဖိလိစ္စိုအမျိုးကို သတ်ညွှတ်ပြီး ဣသရေလ အမျိုးကို နှစ် ၂၀ အုပ်စိုးသည်။ ဖိလိစ္စိုမင်းတို့က ရှုံဆုန်၏ ကြီးသော ခွန်အား အဘယ်မှာ တည်သနည်းဟု သိလို၍ ရှုံဆုန် ချစ်သော ဒေလီလ (ဒီလိုလော) ကို

ကပွဲ စောစောသိမ်းသည်။ အပြန်တွင် ဝက်စ်သည် ရှာလီဝေလင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆုံမိပြန်သည်။

"ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ ကိစ္စ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ စဉ်းစားလေ ပိုပြီး သဘောကျလေဘဲ။ ကျောင်းသားတွေကို လိမ်မာ ရေးခြားရုံဖို့ အလုပ်ကြိုးစားဖို့ သင်ပါနော်။ ကျမတို့ ဌာနကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူတွေလဲ ဖြစ်လာပါစေနဲ့အုံးရှင်"

"ပြည်နယ် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဌာနကိုတော့ ဘာလိန်းကောလိပ်က မဖျက်ဆီးပါဘူးဗျာ။ ဒါထက် သတင်းဆိုးတခု ပြောရအုံးမယ်။ ခင်ဗျား ပါရဂူကလေးကို ပို့စ်သတင်းစာ ဖြုတ်ပစ်တော့မယ်"

"မဖြစ်နိုင်တာရှင်"

"ဒါရိုက်တာတွေ ဧပြီလမှာ စဉ်းစားကြမယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကလဲ ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ထောက်ခံလိမ့်မယ်။ သူက ပြောတော့ ဒေါက်တာလေးက ပိဋကတ်အိုးကွဲ ဖြစ်နေလို့တဲ့"

ရှာလီသည် ညှိုးယော်သွားသည်။

"ရှင် မကူနိုင်တော့ဘူးလား"

"ကူမှာပါ။ ဒီလူ အဖိုးတန်ပါတယ်။ မဖြုတ်အောင် ကျနော် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပါမယ်"

ပြောင်ရွန်းတာရာကလေးနှင့် ဂြိုဟ်နက္ခတ်ကြီးတို့သည် မစ္စတာကွီအား သနားကယ်မကြရ ပေးတော့မည်။

တာရာကလေးက၊

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဒီပန်းကလေးနဲ့ဘဲ ကျေးဇူးဆပ်မှပဲ"

ရှာလီက နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးထဲမှ ကျက်သရေအရှိဆုံး အပွင့်တပွင့်ကို ဆွဲနှုတ်ယူလိုက်ပြီးမှ စောစောက ပန်း တပွင့် ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ကို သတိရသည်။

ဝက်စ်သည် သူ့ရင်ဘတ်ကို ကသုတ်ကရက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ တော်သေးရဲ့ မစ္စအေဗာရီပေးသည့် နှင်းပန်း ဖြူကလေး ဘယ်ကျနေမှန်း မသိ။ မရှိတော့။ သူသည် စောစောက ရှာလီ ပေးထားသော နှင်းဆီပန်းကလေးကို အပေါ် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တယုတယ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

"ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီနှင်းဆီပန်းကို သူ့အသံပေါ်မှာ ပန်ဆင်ထားပါတယ်"

"အဲဒီပန်းက ဥက္ကဋ္ဌကြီးအတွက်ပါ။ ဒီတပွင့်ကတော့ ဒါရိုက်တာကြီးအတွက် ယောက်ျားရင့်မကြီးအတွက်" ဟု ဆိုကာ ဝက်စ်၏ အင်္ကျီ ရင်ဖုံးတွင် နှင်းဆီပွင့်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

ပန်းထိုးပေးပြီးချိန်တွင် ရှာလီသည် မစ္စ အေဗာရီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလိုက်သည်။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် တဦးကိုတဦး ထူးထူးလည်လည် ရွှင်ကြည်စွာဖြင့် ပြုံးပြရင်း ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက် ကြလေ၏။

(၁၀)

"မစ္စတာကွီ။ တမိနစ်လောက် မေးပါရစေ"

"နေအုံး။ အချိန် မရောက်သေးဘူး"

"စီစေရီရဲ့ စာတွေက ခက်လွန်းလို့ပါ"

"ခက်တာတွေ စုထားလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ အချိန်ရောက်မှမေး။ ကိုးနာရီကျမှ ငါခဏနားမယ်"

ကွီက စာနားမလည်လျှင် ဆူဆူညံညံ ငိုမနေဘဲ လာမေးလှည့်၊ ပြပေးမယ်ဟု ပြောထားသည့် အတိုင်း ဖီဖီက ညတိုင်း စာမေးနေသည်။ သို့သော် အချိန်ဇယားအတိုင်းသာ မေးရသည်။ ည ၉ နာရီထိုးလျှင် ကွီ အလုပ် ခဏနားသည်။ ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်အထိ ဖီဖီ၏ အခက်အခဲများကို ရှင်းပေးသည်။ "တိုးတိုး" ဆိုင်းဘုတ်ကြီး မရှိတော့သော်လည်း ကွီသည် မီးရထားကြီးထက် ပို၍ အချိန်ဇယားကိုကိုင်အောင် လုပ်သည်။

"ကိုးနာရီ။ ကိုင်းခက်တယ်ဆိုတာတွေ ယူခဲ့စမ်း"

ကွီက စီစေရီ စာအုပ်ကို ခဲတံဖြင့် မလိုတမာ ထိုးလှန်လိုက်ပြီး "မစ္စ၊ မစ္စ ဖီဖီ။ မင်း လက်တင်သဒ္ဒါကို နားမှ မလည်တာ ချည်းကိုး"

"ကျမကို တခြား မိတ်ဆွေတွေက ခေါ်သလို ဖီဖီလို့ပဲ ခေါ်ပါလားရှင်"

"ငါက မင်းမိတ်ဆွေမှ မဟုတ်ဘဲ"

ဖျားယောင်းမေးစေသည်။ ဒေလီလက နေ့တိုင်းပူဆာ၍ ရှုံဆုန်က သူ့ဆံပင်ကို ရိတ်ဖြတ်လျှင် ခွန်အားလျော့မည်ဟု ပြောသည်။ ရှုံဆုန်အိပ်နေစဉ် ဖီဖီထွိုတို့က ရှုံဆုန်တို့ ဆံပင်ဖြတ်၊ မျက်လုံးဖောက်ပြီး ဂါဇာမြို့သို့ ဆောင်ယူ၍ အကျဉ်း ချသည်။

ဖီဖီ၏ ဖြူဖတ်ဖတ် ပါးပြင်ပေါ်၌ ဖြာတောင့်ဖြာခဲ သွေးရောင် ဖြာသွားသည်။
 "ကျမကို ဒီလောက် ကူညီနေတော့ ကျမကို ခင်လို့လို့ ထင်တာပေါ့ရှင်"
 ကွိုသည် ချောင်းတချက်ဟန်ပြီး၊
 "ခင်ပါတယ်လေ။ ဖီဖီလို့ ခေါ်စေချင်လဲ ခေါ်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာကတော့ မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။
 မိတ်ဆွေရှိတာ အချိန်ကုန်တယ်"
 "ကျမက မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားလဲ ခုထက်တော့ အချိန်ပိုမတောင်းပါဘူးရှင်" ဖီဖီက စင်းစင်းကြီး ပြော၍
 "ငါ ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်" ဟု နယူးယောက်မြို့ရှိ မိတ်ဆွေနှစ်ဦး၏ ပိုင်ရှင် ကွိုက ဖြေလိုက်သည်။
 "ဆိုပါတော့လေ" ဖီဖီက ဆက်ပြောသည်။
 "ရှင်စာအုပ်ကြီး ထွက်လာတော့ ရှင် သိပ်နာမယ်ကျော်သွားရော ဆိုပါတော့။ မိတ်ဆွေ မရှိဘဲ တကမ္ဘာလုံးမှာ
 ရှင်တယောက်ထဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ရှင်သေတော့လဲ ငိုမယ့်လူ၊ လွမ်းကျန်ရစ်မယ့်သူ တယောက်မှ မရှိဘူး ဆိုရင်ကော။
 အဲဒါ အောင်မြင်တဲ့ဘဝလို့ ရှင်ထင်သလားဟင်"
 "အေး၊ အေး။ ထင်တယ်"
 "ရှင်ကို လူတွေက ခင်တာ၊ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်တာကို ရှင်မလိုချင်ဘူးလားဟင်"
 "ငါလိုချင်တာ မလိုချင်တာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ပျော်ပျော်နေ သေခဲလုပ်နေဖို့ ငါလူဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။
 လူသားတွေ အကျိုးအတွက် လေးနက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ လူဖြစ်လာတာ။ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး
 အာရုံစူးစိုက်ရတယ်။ အသေးအဖွဲ့တွေကို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ဖယ်ထုတ်ရတယ်။ သဘောပေါက်ရဲ့လား"
 " ဒါပေမဲ့ ရှင် မနက်ဖြန်ခါ သေသွားတယ် ဆိုပါတော့"
 ကွို၏ မကျိုးမပေါက်သော ဧကစာကျင့်သုံးမှုကို ရှုံ့ထိတ်စွဲလမ်းစွာ ဖီဖီက ပြောသည်။ "ရှင်အတွက် တကယ်
 အစစ်အမှန် ဝမ်းနဲမယ့်သူ ရှိတာကော သိလား"
 "မစဉ်းစားမိဘူး။ နယူးယောက် ငါ့မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်ကတော့ ဝမ်းနဲချင် ဝမ်းနဲမှာပေါ့။ သူတို့ပဲ ရှိတာပဲ"
 "သူတို့ မဟုတ်သေးဘူး။ တခြားရှိသေးတယ်"
 "ဘုရားသခင်လေ" ဟု ဖီဖီက ပြောလိမ့်မည်ဟု ကွို မှန်းဆမိ၍
 "ဘယ်သူလဲ"
 ဖီဖီ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကွိုကို ငေးစိုက်ကြည့်ရှင်း ကလေးဆန်ဆန် ဒဲ့ဒဲ့ကြီး ပြောချလိုက်သည်။
 "ကျမက ရှင်သိတယ် ထင်နေတာ။ ကျမလေ။ ကျမပေါ့ရှင်"
 ကွို မျက်လွှာချသွားသည်။ တခန်းလုံး ခေတ္တငြိမ်သွားသည်။ ကွိုသည် သူ့ရင်ထဲတွင် သူ ခြေခြေမြစ်မြစ်
 နားမလည်သော ခံစားချက် အဆန်းတခု ပေါ်နေသည်ကို သိလိုက်သည်။ စကားဖြတ်ရန် ဖွင့်ထားသော စာအုပ်ကို
 ခဲတံဖြင့် ခေါက်ပြီး၊
 "ကိုင်း၊ ကိုင်း။ ခက်တာတွေ ဆက်ရှင်းရအောင်။ ကဲ ကွမ်အော့ရမ်း၊ ကွိုရိုက်"⁴³
 ဖီဖီသည် အချိန်ဇယားထက် တစက္ကန့်ပိုမနေ။ သူ၏ "အမ်တီ၊ စီစေရီနစ်၊ အိုရေရှင်းနက်၊ ဆီလက်တေး"⁴⁴
 စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ အခြားပစ္စည်း ပစ္စယကလေးများကိုလည်း သိမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်၊
 "ကျမ ရှေ့အပတ် ကျောင်းထွက်ရတော့မယ် မစွတာကွို။ ကျမ စာမေးပွဲအောင်အောင် ဖြေနိုင်မယ် မထင်
 တော့ဘူး"
 ကွိုက တအံ့တဩဖြစ်ကာ မကျေမနပ်သံဖြင့်၊ "ဘာပြုလို့လဲ" ဟု မေးသည်။
 "ကျမ မကျန်းမာဘူးတဲ့။ ဒီနေ့ လာကုတဲ့ ဆရာဝန်က ပြောသွားလို့"
 "မင်းက စာမေးပွဲ အောင်ချင်တာလား"
 ကွိုသည် ခဲတံဖြင့် ကယောင်ကယင် ထင်ရာ လျှောက်ခြစ်နေရာမှ မေးခွန်းထုတ်သည်။
 "သိပ်အောင်ချင်တာပေါ့ရှင်"
 ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ ကွိုသည် ပြုံးစားပြင်းစား ပေါ်လာသော စိတ်ရူးစိတ်နှမ်းနှင့် နှပမ်းလုံးနေသည်။ ဖီဖီကို
 သူညတိုင်း စာပြပေးချင်သည်။ နားမရှင်းမှ ပြပေးရုံမဟုတ်။ ဖီဖီစာများများ မကျက်ရဘဲ စာလိုက်နိုင်အောင် ပြပေးချင်
 သည်။ ထို စိတ်ရူးစိတ်နှမ်းကို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းပင် ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဤနေရာတွင် သူ့ပရဟိတစိတ်၊ ကိုယ်ကျိုး

⁴³ Quam Ob rem Quirites။ ။ လက်တင်စကား။ "သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သင်မျှော်မှန်းရမည်မှာ" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။
⁴⁴ M.T. Ciceronis Orationes Selectae ။ ။ လက်တင်စကား။ "အမ်တီ စီစေရီ မိန်ခွန်း ကောက်နုတ်ချက်" ဟု
 အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

စွန့်စိတ်၊ အနစ်နာခံစိတ်ကို အထင်ကရ ပြုလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် နောင်လာနောက်သား အများကောင်းစားရေး အလိုငှာ သူ့ မဟာလုပ်ငန်းကြီးမှ သူ့အချိန်မခိုးနိုင်။

"ဆိုတာပေါ့"

"ကျမ လာမရှုပ်နိုင်တော့လို့ ရှင်ကတော့ ဝမ်းသာမှာပဲဆိုတာ ကျမ သိပါတယ်ရှင်"

"ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး"

ကွဲသည် ဖီဖီကို အနီးကပ်ကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာကလေးကို လေ့လာနေသည်။

"မင်းသိပ်မမာဘူး။ ဒီအချိန်ဆို အိပ်ဖို့တော်ပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ကျမ မကျန်းမာမှန်း သိပါတယ်"

ဖီဖီ တကယ်လည်း မကျန်းမာ။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုယ်အလေးချိန် သုံးပေါင် ကျသွားသည်။ စောစောကလည်း ၁၁ ပေါင် ကျခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်မှ သူ့လက် ပိန်ညှောင်းညှောင်းကလေးများသည် မီးရောင်ပင် ပေါက်ထွက်နေသလို ထင်ရသည်။

"ကျမ ဆင်းမလာရင် ရှင် လွမ်းနေမှာလားဟင်"

ဖီဖီက မရက်မရွံ့မေးသည်။

"လွမ်းမှာ ဟုတ်လား"

"မလွမ်းဘူး ဆိုတာ ကျမ သိပါတယ်လေ"

ကွဲက နာရီကို ကြည့်လိုက်ကာ၊ "မင်း စာမေးပွဲ မဖြေရမှာကိုတော့ ငါဝမ်းနဲတာ အမှန်ပဲ"

ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်နှင့် ဖီဖီ ထွက်သွား၏။ ဖီဖီနှင့် သူ့ချောင်းဆိုးသံသည် မဟာလုပ်ငန်းကြီးကို ယနေ့ည အလိုက်ကန်း ဆိုးမသိ ဝင်ရှုပ်သွားသည်။ ဖီဖီ ထွက်သွားပြီးသည့် နောက်မှာပင် သူ့အကြောင်းကို စိတ်ထဲမှ ပယ်ဖျောက် ရန် တမိနစ် ခွဲလောက် အချိန်ကုန်ရသေးသည်။ ယခုတဖန် စာရေးစက္ကူ ကုန်နေပြန်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ယူရန် အချိန် နုတ်ရဦးမယ်။

အချိန်တွေ တနုတ်ထဲ နုတ်နေရခြင်း။ ဒါပင် သူ့ဘဝလို ဖြစ်နေလေပြီ။

ကလင်ကာအတွက် နုတ်ထားရသော ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်မှ နာရီများသည် ယနေ့ စေ့မြောက်ပြီ။ သို့သော် ကလင်ကာ က နောက်ထပ် အချိန် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း တိုးပေးရန် တိုက်တွန်း တောင်းဆိုသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောတူ ရန် မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု စတင်လုပ်ချိန်မှ စ၍ သူ သိသိသာသာ နေကောင်းထိုင်သာ ရှိလာသည်။ ခေါင်းမကိုက်သည်ပင် တပတ်ခန့် ရှိသွားပြီ။ အလုပ်လည်း ပို၍ လုပ်နိုင်လာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တနေ့ နာရီ နုတ်ရသည်များ နုတ်ရတာပင်ဖြစ်သည်။ တနစ် နာရီပေါင်း သုံးရာခြောက်ဆယ့် ငါးနာရီ၊ စာအုပ်ပြီးဖို့ သုံးလနောက်ကျသွားပြီ။ ကလင်ကာကလည်း မကြာမကြာ အလည်လာသေးသည်။ ဖီဖီကလည်း တမောင့်၊ (ယနေ့ည ဆယ်ရစ်မိနစ် အချိန်ကုန်သည်။) တောင်သမုဒ္ဒရာရှိ လူမသိ သူမသိ ကျွန်းတကျွန်းပေါ်တွင် သွား နေပါမှ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း နေနိုင်ကောင်းနေနိုင်မည်။ ဤအိမ်တွင် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေဖို့ကား မျှော်လင့်ချက် မရှိ။

"အား။ မစွတာကွဲပါလား။ တွေ့ရတာ အတော်ပဲ။ ကျနေတဲ့ အခန်း ခဏပေးဝင်ပါအုံးဗျာ။ ခင်ဗျား အလုပ်တွေ သိပ်များ တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် စုထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေ ပြုချင်လို့ပါ"

လှေကားမှ တက်လာသော ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်က စာရေး စက္ကူယူပြီး ဆင်းလာသည့် ကွဲကို ဖိတ်မန္တက ပြုသည်။ ပါမောက္ခကြီး၏ အမှန်းကန်းလမ်း မသိခြင်းသည် ပါရဂူကလေး၏ ခါးခါးသည်းသည်း စိတ်အချဉ်ပေါက် နေခြင်းနှင့် ကွက်တိ ဝင်သွားသည်။

"ကောင်းပါပြီဗျား။ ကောင်းပါပြီ" ဟု ကွဲက ဒေါပွပွနှင့် ပြောလိုက်သည်။

နီကိုလိုဗီးယပ်က သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တပတ်လျှင် ၁၈ ဒေါ်လာပေးရသည့် အခန်းဖြစ်၍ ကွဲ မြင်ဘူးသမျှ အခန်းများအနက် နေချင့်စဖွယ် အကောင်းဆုံး အခန်းဖြစ်၏။

ကွဲသည် စာအုပ်စင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး စာအုပ်နာမည်များကို ကြည့်နေသည်။ ပါမောက္ခအိုကြီးသည် အရပ် ရှည်ရှည်ကိုင်းကိုင်း၊ ခေါင်းတွင် ဆံပင် တပင်မျှမရှိ။ လက်ဖဝါးလို ပြောင်ချောနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးကမူ ရှည်ရှည် သန်သန်ကြီး ဖြစ်သည်။ နီကျင်ကျင် မုတ်ဆိပ်မွှေး ချွန်ချွန် တိုနဲ့နဲ့ကလေးလည်း ဖြစ်သည်။ မျက်စိများက မဲနက် ပြောင်လက်သည်။ မခိုးမခန့် ကြည့်တတ်သည်။ နဖူးကြောကြီးများ တွန့်နေသည်။ တကြိမ်တခါက ချွန်မြပေါ် လွင်သော နှာခေါင်းသည် ယခုအခါ အလယ်မှ ပိုင်းပိုင်းကျိုးနေသည်။

"ခင်ဗျား လေ့လာနေတာက သိပ္ပံပညာထင်ရဲ့။ ကျုပ်မှာ စပင်ဆာ⁴⁵တို့၊ ဟပ်ဇလေ⁴⁶တို့၊ ဒါဝင်⁴⁷တို့၊ မီးလ်⁴⁸တို့၊ ဟွမ်း⁴⁹တို့၊ ဂျွန်ဖစ်⁵⁰ တို့ရဲ့ စာအုပ်တွေတော့ရှိတယ်။ နိုင်ငံများ၏ ဓနအင်အား စာအုပ်⁵¹လဲ ရှိတယ်။ ဟောဒီ စာအုပ်ဟောင်းကြီးက ဆာဟင်နရီမိန်း⁵²ရဲ့ ခေတ်ဟောင်း တရားဥပဒေ ဆိုတာလေ။ ခင်ဗျားဖတ်ဖူးမှာပေါ့"

"အကုန်ဖတ်ဖူးတယ်" ကိုသည် ချိုင်းတွင် စာအုပ်နှစ်အုပ် ညှပ်ထားလျက်က နောက်တအုပ်ကို ထပ်ဆွဲထုတ် ပြန်ပြီး ပါမောက္ခကြီး အမေးကို ဖြေသည်။

"ကျနော် ဖတ်ဖူးခဲ့တာတွေ များလွန်းလို့ စဉ်းစားရင် အံ့အားတောင် သင့်တယ်။ ဘင်ဂျင်မင်ကစ်⁵³ပါလား။ ဟား၊ ကျနော် သူ့ကို ဖတ်ဖူးတဲ့ အချိန်တုန်းက စာကြည့်တိုက်တိုင်းမှာ သူ့စာအုပ်တွေ မရှိသေးဘူး။ အင်း၊ ခင်ဗျား စာအုပ် စင်က နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒ အတော်စုံသားပဲ။ အဲလ်ဖရက်မာရှယ်⁵⁴ အတော်ကောင်းတယ်။ ဒဿနိကပညာတော့ ဘာမှ မပါပါဘူး။ ကွန်ထရက်ဆိုရှယ်⁵⁵ အလကားဟာပါ"

⁴⁵ စပင်ဆာ၊ ဟားဘတ် (၁၈၂၀-၁၉၀၃) ။ ။ အင်္ဂလိပ် ဒဿနဗေဒ ပညာရှင်။ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု သဘောတရားသည် လောကသုံးပါးစလုံးကို လွှမ်းမိုးသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကိုလည်း သြဇာသက်ရောက်သည်ဆိုသော အယူအဆကို လက်ကိုင်ထားသည်။

⁴⁶ ဟပ်ဇလေ၊ သောမတ်ဟင်နရီ (၁၈၂၅-၉၅) ။ ။ အင်္ဂလိပ် သတ္တဗေဒ ပညာရှင်။ စာရေးဆရာ။ ဒါဝင်၏ မိတ်ဆွေ။ ဒါဝင် ဝါဒကို နှစ်နှစ်ကာကာ ထောက်ခံသူ။ သိပ္ပံပညာကို ဆောင်းပါးများ၊ ဟောပြောချက်များဖြင့် လူသိများအောင် ပွဲထုတ် ပေးခဲ့သည်။

⁴⁷ ဒါဝင်၊ ချားလ်စ်ရောဘတ် (၁၈၀၉-၈၂) ။ ။ အင်္ဂလိပ် သဘာဝ ဝတ္ထုပညာရှင်။ စာရေးဆရာ။ လူသည် မျောက်က ဆင်းသက်ခဲ့သည်ဟူ၍ သာမန်အားဖြင့် လူပြိန်းနားလည်သော အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု သဘောတရားကို သက်သေထုတ်ခဲ့သူ။ ကမ္ဘာကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့သော မျိုးရင်းများ၏ မူလအစ (၁၈၉၀)၊ လူဆင်းသက်ပေါက်ဖွားမှု (၁၈၇၁)၊ စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။

⁴⁸ မီးလ်၊ ဂျွန်စတူးဝပ် (၁၈၀၆-၇၃) ။ ။ အင်္ဂလိပ် ဒဿနပညာရှင် ဘောဂဗေဒပညာရှင်။ အစိုးရ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်သည် လူပုဂ္ဂိုလ်တဦးစီ၏ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်ဟူသော သဘောထားကို ကိုင်စွဲသည်။ လွတ်လပ်စွာ တွေးကြံခွင့်၊ ပြောဆိုခွင့်ကို ပိတ်ပင်သည့် အစိုးရ လုပ်ငန်းများကို လက်မခံ။ ၁၈၅၀ တွင် သူရေးသော လွတ်လပ်ခွင့် အမည်ရှိ စာအုပ်သည် လူတဦးချင်းစီ၏ အခွင့်အရေးကို ကာကွယ် ရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်များအနက် ဂန္ထဝင်မြောက် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

⁴⁹ ဟွမ်း၊ ဒေးဗစ် ။ ။ စကော့တလန်ပြည်သား ဒဿနပညာရှင်။ သမိုင်းပညာရှင်။ ဇွာရဝါဒီ။ အတွေ့အကြုံသက်သက်ဝါဒီ။ ဗြိတိသျှ ဒဿနပညာရှင်များအနက် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။ စိတ်နှင့် ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှု ဝါဒကို လက်မခံ။ ဘာသာရေးကို ပစ်ပယ်သည်။

⁵⁰ ဖစ်၊ ဂျွန် (၁၈၄၂-၁၉၀၁) ။ ။ အမေရိကန် ဒဿနပညာရှင်။ သမိုင်း ပညာရှင်။ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု သဘောတရားနှင့် ခရစ်ယာန်အယူဝါဒကို ရင်ကြားစေပေးခဲ့သည်။ ၁၈၀၀ ပြည့်နှစ်များ၏ နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန် ပညာတတ် လောကတွင် သြဇာလွှမ်းမိုးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

⁵¹ နိုင်ငံများ၏ ဓနအင်အား ။ ။ စာအုပ်အမည် အပြည့်စုံမှာ နိုင်ငံများ၏ ဓနအင်အား၏ သဘောသဘာဝနှင့် အကြောင်းရင်းများကို စူးစမ်းလေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး ဗေဒပညာရှင် အဒမ်စမစ် (၁၇၂၃-၉၀) ရေးသားခဲ့သည့် ကမ္ဘာကျော် ဘောဂဗေဒ ပညာစာအုပ်။ ၁၅၀၀ ခုနှစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခေတ်စားခဲ့သော ပြည်ပသို့ ကုန်များများပို့ ပြည်တွင်းသို့ ကုန်လျော့သွင်းဆိုသည့် မာကင်တိုင် ဝါဒကို ပစ်ပယ် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ပြီး စီးပွားရေးတွင် အစိုးရ လုံးဝ ဝင်မစွတ်ရေး (လေဇီဖဲယား) ဝါဒ၏ သြဇာရှိသော ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒစနစ်ကို တည်ထောင်သူဖြစ်သည်။

⁵² မိန်း၊ ဆာဟင်နရီဂျိမ်းဆွမ်နာ (၁၈၂၂-၈၈) ။ ။ ဗြိတိသျှ ဥပဒေပညာရှင်။ သမိုင်းပညာရှင်။ ခေတ်ဟောင်းတရားဥပဒေ အမည်ရှိ စာအုပ်ကြောင့် ကျော်ကြားသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ၁၈၆၀ တွင် ရေးခဲ့သည်။

⁵³ ကစ် ဘင်ဂျင်မင် (၁၈၅၈-၁၉၁၆) ။ ။ အင်္ဂလိပ် လူမှုရေး၊ သိပ္ပံပညာရှင် လူမှုရေးအဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု အပူပိုင်းဒေသများ ချုပ်ကိုင်ရေး၊ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု အခြေခံမှုများ တကိုယ်ရေဝါဒနှင့် ထိုဝါဒလွန်သည့်နောက် စသည် စာအုပ်စာတမ်းများကို ရေးသားခဲ့သည်။

⁵⁴ မာရှယ်၊ အဲလ်ဖရက် (၁၈၄၂-၁၉၂၄) ။ ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဘောဂဗေဒ ပညာရှင်။ စက်မှုလုပ်ငန်း၏ ဘောဂဗေဒ၊ စီးပွားရေး အခြေခံမှုများ၊ စက်မှုနှင့် ကုန်သွယ်မှု စသော စာအုပ်စာတမ်းများကို ရေးသားခဲ့သည်။

⁵⁵ ကွန်ထရက် ဆိုရှယ် ။ ။ လူမှု သဘောတူစာချုပ် အမည်ရှိ စာအုပ် (၁၇၆၂)၊ ပြင်သစ်ဒဿန ဗေဒပညာရှင် စာရေး ဆရာ ဂျင်ဂျက်ရူးဆော (၁၇၁၂-၁၇) ရေးသည့် ကမ္ဘာကျော် လူမှုရေး ဗေဒဆိုင်ရာ စာအုပ်။ အတွေ့အကြုံသက်သက်

"ဒါတွေကော လိုသေးသလား" နီကိုလိုဗီးယပ်က သမ္မာကျမ်း ဝေဖန်ချက် စာအုပ်စာတန်းများကို လက်ညှိုး ထိုး၍ မေးသည်။

"ဂျာမန် လူမျိုးတွေက ဒီ ဘာသာရပ်ဘက်မှာတော့ အတော်ရှေ့ပြေးနေတာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဘာသာပြန်ပဲ အားကိုး နေရတယ်"

"ဟော၊ တွေ့ပြီ။ ဒီစာအုပ်တော့ ငှားမပဲ။ ရမှကို ဖြစ်မယ်"

ကွဲသည် စာအုပ်စင် အောက်ဖက်ရှိ စာအုပ်ထူကြီး တအုပ်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း ကမူးရှူးထိုး ပြောသည်။ ကရော်ဇီယာ⁵⁶ ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူမှုတိုးတက်ရေး။

"တွေ့ချက်ကောင်းလိုက်ပုံတော့ဗျာ၊ ကျနော် သိပ်လိုချင်နေတာ။ ကျနော် ခဏယူသွားမယ်နော်"

"ယူပါဗျာ။ နောက်ထပ် လိုချင်တာရှိလဲ ယူပါအုံး"

"နေပါအုံး။ ခင်ဗျား စာအုပ်စင်မှာ သမိုင်း စာအုပ်လဲ တအုပ်မှ မရှိပါလား"

နီကိုလိုဗီးယပ် မျက်နှာထား ပြောင်းသွားသည်။

"မရှိဘူး။ သမိုင်းကို မကြိုက်တဲ့ အကြောင်းကလဲ ရှိနေလို့"

ကွဲက ခါးဆန့် ရယ်လိုက်ပြီးမှ။

"ခင်ဗျားက လူ့ဘဝကိုရော၊ လူသားတွေကိုရော လူသားတွေရဲ့ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုကိုရော မုန်းတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပေါ့"

"မီးဖိုနား ခဏထိုင်ပါအုံး။ ကျုပ် ဒီလိုစိတ်ပေါ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျား ဆေးလိပ် မသောက် တတ်ဘူးထင်တယ်"

လူကပ်မခံ၊ စကားအပြော မခံသူဖြစ်၍ အိမ်ငှားနေသူများ အကြားတွင် နီကိုလိုဗီးယပ်သည် လျှို့ဝှက်မှုကြီး တခုပမာဖြစ်သည်။ မစ္စတာမီလာ အလိုအရဆိုလျှင် ဝရမ်းပြေးနေသော မင်းသားတပါးအဖြစ်မှ အငြိမ်းထိုင်စားနေသော ငွေစက္ကူတု ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် အဖြစ်အထိ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး အပေးခံရသူဖြစ်သည်။ ကွဲကမူ သူ့အကြောင်းကို မသိ ချင်။ စာအုပ်စင်နားက လုံးဝမခွာ။

ထို့ကြောင့် ပါမောက္ခကြီးသည် မီးဖိုဘေးမှ ပြန်ထလာရပြီး ကွဲကို ကျောဘက်မှ နေ၍ စကား ပြောနေရတော့ သည်။

ကွဲကို သူပြောပြသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် နီကိုလို ဗီးယပ်သည် အမေရိကန် လူမျိုးမဟုတ်၊ အိုင်းရစ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ အဖိုးက ဂျာမန်လူမျိုး ဖြစ်သော်လည်း မိခင်မျိုးရိုးကို လိုက်ပြီး အိုင်ယာလန် မျိုးချစ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ သစ်ပင်များပင် ငုတ်တုတ်ငြိမ်ငြိမ် မပေါက်သော အိုင်ယာလန်တွင် ဟုန်းဟုန်းတောက် စကားပြောကောင်းသူ အလွန်အကျွံသမားတို့၏ အလွန်အကျွံသမား ဖြစ်လာသည်။ အိုင်ယာလန် လူငယ်လှုပ်ရှားမှု ခေါင်းဆောင် ဟုမ်းမရူး⁵⁷ ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေး လှုပ်ရှားမှု ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသည်။

"ပါနယ်⁵⁸ ဝါဒနှင့် ရာဇဝတ်မှု" ခေတ်တွင် အိုင်ယာလန်မှ ပြေးလာရသည်။ ထိုနှစ်မှာ ၁၈၈၂ ဖြစ်သည်။

ဒွါရဝါဒ၏ ဖခင်ဟု ဆိုရမည့် အင်္ဂလိပ် လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင် ဂျွန်လော့ခ်၏ အစိုးရဟူသည် ပြည်သူတို့၏ ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်သည့် အဖွဲ့အစည်းဆိုသော သဘောတရားကို ချဲ့ထွင်ရေးသားထားသည်။

⁵⁶ ကရော်ဇီယာ ဂျွန်ဘီတီ (၁၈၄၉-၁၉၂၁) ။ အင်္ဂလိပ် ဒဿနပညာရှင်။ ကနေဒါနိုင်ငံ ဇာတိ။ စကော့လူမျိုး အနွယ် ဖြစ်သည်။ ကနေဒါနိုင်ငံတွင် ဆေးပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် ဆေးကုစားရင်း ဒဿနိကဗေဒနှင့် ဘောဂဗေဒ ပညာများကို စနစ်တကျ လေ့လာသည်။ အနာဂတ်ကာလတွင် ဘာသာရေး၊ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု သမိုင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အဇ္ဈတ္တဘဝ၊ ဓနခြား ရဟပ်၊ လူမှုရေးဗေဒကို လက်တွေ့နိုင်ငံရေး၌ ကျင့်သုံးခြင်း၊ မဟာအရေးအခင်းများ၏ နိဂုံး စသော ကမ္ဘာကျော် စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။

⁵⁷ ဟုမ်းမရူး ။ ။ အိုင်ယာလန် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး လှုပ်ရှားမှု။ ၁၈၈၆ နှင့် ၁၈၉၃ တွင် ဗြိတိသျှ ဝန်ကြီးချုပ် ဂလက်စတုံး၏ လစ်ဘရယ်အစိုးရက ပါလီမန်တွင် ဟုမ်းမရူး ဥပဒေကြမ်းတင်သည်။ သို့သော် အထက်လွှတ်တော်တွင် ပယ်ချခံရ၍ နောက်ရွေးကောက်ပွဲတွင် လစ်ဘရယ်အစိုးရ ပြုတ်ကျသည်။ ၁၉၁၂ တွင် ဥပဒေကြမ်း အတည်ဖြစ်သော် လည်း အိုင်ယာလန် နှစ်ခြမ်းကွဲ၍ ဥပဒေ အကောင်အထည် မပေါ်။

⁵⁸ ပါနယ်၊ ချားလ်စတီးဝပ် (၁၈၄၆-၉၁) ။ ။ အိုင်ယာလန် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်။ လယ်သမား လှုပ်ရှားမှုများကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှ ပါလီမန်တွင် အိုင်ယာလန် ဟုတ်မရူး ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး ဥပဒေ တင်သွင်းအောင် အကြပ်ကိုင်နိုင်သည့်အထိ နိုင်ငံရေးဩဇာ ကြီးခဲ့သည်။ ၁၈၈၃ တွင် ကက်သရင်းအိုရီးယား ဆိုသူ လင်ရှိ မိန်းမတဦးနှင့် ငြိစွန်းသည်ဟု စွပ်စွဲခံရသည်။ ၁၈၉၁ တွင် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်သည်။ သို့သော် သူ့နိုင်ငံရေးဩဇာ ကျဆင်းပြီး အိုင်ယာလန် လူထု စည်းရုံး ညီညွတ်မှုကြီးလည်း ပြိုကွဲခဲ့ရသည်။

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် အမေရိကန်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းဆရာဝင်လုပ်သည်။ နယူးယောက်နှင့် စိန်ပေါ့မြို့ များတွင် အခြေစိုက်သည်။ ချီကာဂိုလ်မြို့၌လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ဖူးသည်။ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ပိုမို သင့်လျော်သော တောင်ပိုင်းသို့ ပြောင်းလာရာမှ ဤမြို့ကလေးသို့ ရောက်လာပြီး ကွန်နစ် ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

"အိုင်းရစ်ပြည်ပြေးဆိုတာ သမိုင်းဖတ်ချင်စိတ် မရှိဘူးဗျ" ဟု နီကိုလိုဗီးယပ်က နိဂုံးချုပ်သည်။

စကားပြောနေချိန် တလျှောက်လုံး ကွန်နစ် သူတစ်စုံစီမိမ့် ကြည့်နေသည်။

"ကျုပ်ဘဝက ရှင်ရက်နဲ့ သေနေတာပါဗျာ။ ကျုပ် ဘဝ ဇာတ်သိမ်းခဲ့တာ ခင်ဗျား အရွယ်သာသာ ကတည်းကပဲ"

ပါမောက္ခကြီး၏ ခါးခါးသည်းသည်း နိုင်လှသော လေသံကြောင့် ကွန်နစ် ကြောင့်အမ်းအမ်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

"အဖိုးကြီးဆိုတော့ လွမ်းစရာ ဆွေးစရာတွေ ပြန်သတိရမိတာပေါ့ဗျာ။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်အိမ်နဲ့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ မိတ်ရင်း ဆွေရင်းလို ယုံယုံကြည်ကြည် ဖွင့်ပြောချင်တဲ့စိတ် ကျုပ်မှာ ပေါ်တာ ခင်ဗျားဟာ ပထမဆုံးလူပါပဲ။ တညတလ ကျုပ်ဆီ လာလည်ပါဗျာ"

"မိတ်ဆွေ" ဆိုသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ ကွန်နစ် တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တကမ္ဘာလုံး သူ့ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန် စက်ပုန်း ခုတ်နေကြပြီလား။

"ကျနော့မလဲ ရှိသမျှ အချိန်က အလုပ်နဲ့ ကုန်နေတာပါဗျာ"

ကွန်နစ် မိမိနိမိနိကလေး ထွန်းထားသော ပါမောက္ခကြီး၏ အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သူ ပိဋကတ်ခန်းကလေးနှင့် မနှိုင်းယှဉ်မိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။

"ခင်ဗျားအခန်းက သက်တောင့် သက်သာ ရှိလိုက်လေဗျာ"

နီကိုလိုဗီးယပ်က ပန်းချီလိုက်ကာ "ဒီလိုပါပဲဗျာ" ဟု ဖာသာလဝါဖြေသည်။ ဆက်၍ "ကျုပ်လဲ မကြာခင် ပြောင်းတော့မှာပါ" ဟု ပြောသည်။

"ဟုတ်လား"

"ကျုပ်က ဒါထက် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် နေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ကလေး တလုံးရှာမလို့ ကြံနေတာ"

နီကိုလိုဗီးယပ် ပြောနေသည်မှာ ကွန်နစ် အလွန်နေချင်သော နေရာမျိုးနှင့် တထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။

"မနှစ်ကထဲက ပြောင်းဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသက်က ကြီးလာတော့ တကောင်ကြွက် ဘဝနဲ့လဲ မနေချင်ဘူး။ အဖော်ကလဲ မရှိတာနဲ့ မပြောင်းဖြစ်သေးတာ"

ကွန်နစ် ကိုယ်ကျိုးစွန့်စိတ် မဆန်ဆုံး စိတ်ကူးစိတ်သန်းများနှင့် အတွေးနယ်ချဲ့နေမိ၏။

ငြိမ်လည်း ငြိမ်၊ လူတကာနှင့်လည်း မတွေ့ရသည့် ပါမောက္ခကြီး၏ အိမ်သို့ ဘာကြောင့် သူလိုက်မနေနိုင်ရမလဲ။ ပါမောက္ခကြီးက အိမ်စရိတ်ခံမည်ဖြစ်၍ အခစားနားရသော အလုပ်လည်း လုပ်စရာ မလိုတော့။ သူ ဖတ်ချင်သော စာအုပ်များကိုလည်း ရနိုင်သေး။

သူမော်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ကို ငေးစိုက်နေသော ပါမောက္ခကြီး၏ မခိုးမခန့် မျက်လုံးများကို မြင်ရသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီလို အဖိုးကြီးနဲ့ တအိမ်ထဲ နေရတာထက် မစွက်ပိန်တာ အိမ်မှာ နေရတာက ကောင်းပါလိမ့်အုံးမယ်။

"သွားအုံးမှ" ကွန်နစ် အလောသုံးဆယ်ပြောသည်။

"လာလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ နောင်လဲ လာပါအုံး"

တံခါးပေါက်သို့ ရောက်နေသော ကွန်နစ်က "ဒီစာအုပ်ကို ပြန်ပေးပါမယ်။ မျဉ်းတားတာတော့ စိတ်မရှိပါဘူးနော်"

"ကြိုက်သလို လုပ်ပါဗျာ။ ကိုယ်ပိုင်ပေးတာ လက်ခံမယ်ဆိုရင်လဲ"

"မယူပါဘူး။ ကျနော် မျဉ်းတားတာတွေ၊ မှတ်စုတေးတာတွေက စာအုပ်တန်ဖိုးကို မလျော့စေမှာ သေချာပါတယ်"

ခန်းမထဲရောက်၍ နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၁၀ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ ပါမောက္ခကြီး အခန်း တွင် ၂၅ မိနစ် ဖြန့်ခဲ့ရသည်။ လုံးဝ ဆုံးရှုံးရသည့် အချိန်များတော့မဟုတ်။ ကရိုဇီယာ စာအုပ်ကို ရခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ကရိုဇီယာစာအုပ်က ၂၅ မိနစ်မက တန်သည်မဟုတ်လား။ သို့သော် ဤသို့ အဟောသိကံ ဖြစ်နေရသော အချိန်များကို သူ့အချိန်ဇယားကြီးထဲတွင် ဘယ်လို ဝင်အောင်သွင်းရပါမလဲ။

ကွန်နစ် အချိန်ဇယား ပရိဒေဝသည် ဖီဖီနှင့် ပတ်သတ်၍မူ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပြီ။ သူ့နောက်ဆုံး စာပြပေးပြီး ကတည်းက ဖီဖီ မပေါ်လာတော့ချေ။ ချောင်းဆိုး၍ တရက် နှစ်ရက် တန်သည် အိပ်ရာထဲက မထွက်ခိုင်းဘဲ ထားရသည်ဟု သူ့အမေက ဆိုသော်လည်း နေ့ကို ရက်စား၍ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာပင် ကြာပြောင်းလာခဲ့သည်။

ရဲဖန်ရဲခါ ဖီဖီထံမှ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စ စကားလက်ဆောင်ကလေးများ ရောက်ရောက်လာခြင်းက ဖီဖီ ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေခြင်းကို မမေ့ပျောက်နိုင်အောင် ရှိစေသည်။

ကွဲသည် ထိုစကားလက်ဆောင်ကလေးများကို အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် နေလိုက်သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း သူ့ကို လာကြည့်ချင် ကြည့်လှည့်ပါဟု ဆိုသော ဖီဖီ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကိုပင် ပေယျာလက် လုပ်ထားလိုက်လေသည်။

(၁၁)

ပြည်နယ် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဌာနသည် 'ကွဲ' တခါက ပြောဖူးသည့် အတိုင်း မည်ကာမတ္တမျှသာ ဖြစ်သည်။ မြေစမ်း ခရမ်းပျိုးခါစမျှသာ ဖြစ်သည်။ လွှတ်တော်က ခွဲဝေသတ်မှတ်ပေးသော ထောက်ပံ့ငွေမှာ ခေါင်းပါးလှ၏။ ဌာန ကိုပင် လွှတ်တော် အဆောက်အဦတွင် အခန်းကလေး တခန်းဖွဲ့ကာ ကပ်ရပ် ဖွင့်ထားရသည်။ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု စစ်တပ်ကဲ့သို့ပင် လက်ချိုးရေမှ ဗိုလ်ချုပ် နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သို့သော် အတွင်းရေးမှူးနှင့် လက်ထောက် အတွင်းရေးမှူးသည် တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကြသည်။ မြှော်လင့်ချက်ကြီး တခွဲသားနှင့် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကြသည်။

စောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာ ကိစ္စကို လွှတ်တော်က အရေးအရာလုပ်၍ မစဉ်းစားခဲ့ချေ။ သို့သော် ဥပဒေကြမ်း တခုကိုကား တင်သွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ပိုစီသတင်းစာက ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခေါင်းကြီးရေးကာ ဂေဟာစီမံကိန်းကို အကောင်အထည် ဖော်ရန် လှုံ့ဆော်ခဲ့သည်။ ပြည်နယ်အတွင်းရှိ အခြား သတင်းစာများကလည်း ပိုစီ၏ ခြေရာကို နင်းကာ ပိုင်းဝန်း ထောက်ခံ ရေးသားကြသည်။

ရှာလီဝေလင်သည် လက်နှိပ်စက်စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ပြည်နယ်အတွင်းရှိ မြို့နယ် ၃၁ မြို့နယ်မှ ဘိုးဘွား ရိပ်သာများသို့ ပို့ရမည့် စာများကို ရေးနေသည်။ မွန်းတည့်လု နီးပြီ။

မစ္စက်ပိန်တာ အိမ်သို့ ရှာလီ ညစာစား မရောက်သည်မှာ ကြာလှပြီ။ သို့သော် လေးပတ်ခန့် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေသော ဖီဖီထံ လူမမာမေးရန် ညနေတိုင်းရောက်သည်။

ကွဲသည် တံခါးခေါက်သံမပေး ဘာမပေးနှင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရှာလီက ဝမ်းသာအားရ ထလာပြီး အတွင်းရေးမှူးကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကွဲက၊

"ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ ခဏလေး စကားပြောချင်တယ်" ဟု ရှာလီထံ ခွင့်တောင်းသည်။

ခန်းမကြီးထဲသို့ ထွက်လာပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောကြသည်။ ကွဲက ဘာဘာညာညာ စကားပလ္လင် မခံဘဲ၊

"ကျနော်နေတဲ့အိမ်မှာ ကောင်မလေးတယောက် ရှိတယ်။ မမာလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေတယ်။ ကျောင်းလဲ ဆက်မတက်ရလို့ စိတ်ပျက်နေတယ်"

"ဖီဖီကို ပြောတာလား" ရှာလီက ငြင်သာစွာ မေးသည်။

"ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင်တော့ နာမည် ထည့်ပြောရမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည်က ဖီဖီပဲ"

"ကျမနဲ့ ညီအမဝမ်းကွဲ တော်တယ်လေရှင်"

"အမျိုးသမီး တယောက်ယောက်ဆိုက အကြံဉာဏ်ရဖို့ လိုနေလို့လာတာပဲ။ ကျနော်သိတဲ့ တခြား အမျိုးသမီး ဆိုလို့ ခင်ဗျားပဲရှိလို့ ခင်ဗျား ဆီလာတာ"

ကွဲ၏ မျက်လုံးများသည် ထောပတ်ပန်းကန်လောက်ကြီးသော မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးအတွင်းမှ ရှာလီကို မှုန်မှုန်ကြီး ကြည့်နေသည်။

"တအိမ်ထဲ နေသူချင်းမို့ သူ့ကို ကျနော် တခါတလေ စာပြပေးခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ဖျားနေတုန်း တခြားသူတွေ သူ့ဆီ လူမမာ သွားမေးကြတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော့ကိုလဲ ဖီဖီက လာမေးဖို့ ခဏခဏ မှာနေတယ်။ ကျနော် မသွားနိုင်ဘူး။ အရင် တုန်းက သူ့ကို စာပြပေးရလို့ အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီပဲ။ မာကြောင်း သာကြောင်း ကိစ္စလောက်နဲ့တော့ နောက်ထပ် အချိန်ကုန် မခံချင်ဘူး။ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်"

ဖီဖီအား ဤကိစ္စ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြီးဆိုပြီး ဖြစ်နေသည့် ရှာလီက၊

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းပါတယ် မစ္စတာကွဲ" အဖြေပေးသည်။

"ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် အရင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရလို့ အတေးအမှတ် ထားတယ်လို့လဲ သူ့စိတ်မှာ မထင်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဟမ်း၊ လက်ဆောင်ကလေးတခု ပေးရကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးပေါက်မိတယ်"

ရှာလီက အဖြေမပေးဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ ရပ်ကြည့်နေ၍ ကွဲ ဘာသဘော မှန်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ၏။

"ကျနော် ပြောတာ ခင်ဗျား သဘောမပေါက်ဘူးထင်တယ်။ ဘယ်လို လက်ဆောင်မျိုး ပေးသင့်တယ်ဆိုတာ အမျိုးသမီး တဦးဆီက အကြံဉာဏ်လိုချင်တယ်။ ဒါ ကျနော် ပြောချင်တာပဲ"

"နားလည်ပါတယ်။ ဖီဖီလဲ သိပ်ဝမ်းသာမှာပါရှင်။ ဘယ်လိုလက်ဆောင်မျိုး ပေးချင်တာလဲ"

"ဒီလာရင်း လမ်းက ဆိုင်တွေမှာတော့ ပစ္စည်းတခု တွေ့ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေလို့"

"ပြောပါအုံး၊ ဘာပါလိမ့်"

"လက်အိတ်လေး တစ်လောက် ပေးမလားလို့"

"ဘာဖြစ်လို့ လက်အိတ်မှ ပေးချင်တာလဲ"

"ကျနော် သုံးမယ်မှန်းထားတဲ့ ခုနစ်ဆယ့်ငါးဆင့်နဲ့ လောက်လို့ပါ"

ရှာလီသည် နဖူးကြောများ တွန့်လာသည်အထိ ချိန်ဆပြီးမှ

"ဖီဖီက အိပ်ရာထဲ လဲနေတာဆိုတော့ လက်အိတ်တွေ ဝတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သိမ်းထားရအုံးမှာ။ ဒီတော့ ချက်ချင်း သုံးနိုင်တဲ့ လက်ဆောင်မျိုး၊ အခန်းအောင်းနေရလို့ ထိုင်းမိုင်းနေတဲ့စိတ်ကို ခဝါချနိုင်တဲ့ လက်တောင်မျိုးပေးရင် မကောင်းဘူးလား"

"ကျနော်က စာအုပ်တောင် ပေးရမလား စဉ်းစားနေ"

"ကျမပြောမယ်" ရှာလီက စိတ်ကူးကောင်းကလေး ရလိုက်သလို အသံမြှင့်ကာ "လူတိုင်းလိုလို နေမကောင်း ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတဲ့သူဆိုကို ပန်းပဲ ပို့ပေးလေ့ရှိတာပဲ ရှင်" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ပန်း"

"ဟုတ်တယ်။ ပန်း။ ရှင်ကတော့ ရူးတယ် မိုက်တယ် ဖြန်းတယ် ထင်မှာဘဲလေ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းခလေးဆိုတာ ပန်းမြင်ရင် ဆွေဆွေခုန်အောင် ပျော်တာမျိုးရှင်။ ပြီးတော့ နေမကောင်းတဲ့ လူရဲ့အခန်းမှာ ပန်းရှိရင် သိပ်စိတ်ချမ်းမြေ့ စရာ ကောင်းတာ။ ရေလဲ ပေးရင် ပန်းကလဲ ကြာရှည်ခံပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ။ ဒီတော့ ဘာပန်းမျိုးပေးရမလဲ။ ကျနော်က ရုက္ခဗေဒ ဗဟုသုတပဲ ရှိတယ်။ ဂန္တမာ ပေးရ မလား။ ထပ်တရားပန်း ပေးရမလား။ ဒေလီယာ ပေးရမလား ဆိုတာတော့ မသိဘူး"

"နှင်းဆီပန်း ပေးပေါ့ရှင်"

"ဘယ်လောက်ကုန်မှာလဲ"

"လွယ်ပါတယ်။ ပန်းဆိုင်သွားပြီး နှင်းဆီနီ ခုနစ်ဆယ့်ငါးဆင့်ဖိုး လိုချင်တယ်ပြောပါ။ စိတ်ချရတဲ့ ဆိုင်လိပ်စာကို ကျမ ပေးလိုက်ပါမယ်ရှင်"

ကွဲသည် ပန်းဆိုင်လိပ်စာ စာရွက်ကလေးကို ယူပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ ဦးညွတ်ပြီး ပြန်ရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ထို တဒင်္ဂကလေးတွင် ရှာလီ နှုတ်ဖျားမှ စကားတခွန်း ထွက်သွားသည်။

"ပိုစံမှာ လုပ်ရတာ ဘယ်နဲ့လဲ"

"ဒီနေ့မနက် ကျနော့်ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီလေ"

"အော်"

ရှာလီ ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်ကပင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းမှတစ်ဆင့် ဤကိစ္စကို ရှာလီ သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ ပိုစံသတင်းစာ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့၏ ဧပြီလ အစည်းအဝေးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ချားလ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်က ကွဲဘက်မှ ကာကွယ်ပြောဆိုရန် ဖြစ်သော်လည်း ဥရောပသို့ ခရီးသွားရန် ပြင်ဆင်နေ၍ အစည်းအဝေး မတက်နိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် အစည်းအဝေးက သိပ္ပံပညာရှင်ကလေးကို ဖြုတ်ပြီး လခကောင်းကောင်းပေး၍ လက်ထောက် တယောက် ရှာရန် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို လွှဲလိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ပိုစံက ကျနော့်ကို မေ ၁၅ ရက်ကျမှ ဖြုတ်မှာပါ။ တိုးတက်မှု ရှိ မရှိ။ စောင့်ကြည့်အုံးမယ်တဲ့"

"စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်။ သိပ် စိတ်မကောင်းတာပဲ"

ရှာလီက မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းစကားပြောသည်။ "အင်းလေ ရှင်ဘက်ကလဲ စရိတ်ကလေး ကာမိရုံ လုပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဒီလောက် အလုပ်ကတော့ ဘယ်မှာရှာရမှာ မခက်ပါဘူးလေ"

"ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဒါက အတော် စော်ကားမော်ကား လုပ်တဲ့ကိစ္စပဲ"

"အို၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်က သတင်းစာအလုပ်ကို ဂုဏ်ယူတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ။ အောက်တန်းကျတယ်တောင် ထင်နေ သေးတာ မှုစရာတော့ မရှိပါဘူးရှင်"

"မူတာပေါ့ဗျ"

ဤစကားမျိုး ကွဲနှုတ်မှ ထွက်သည်မှာ ရယ်စရာလိုဖြစ်သော်လည်း ရှာလီက သူ့ကို စာစာနာနာကြီး ကြည့်နေ မိသည်။

"အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်နဲ့ နားပေါက်အောင် ရှင်းပြဖို့တော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် မကျေနပ် ဘူး။ အဖိုးတန် အကြံဉာဏ်တွေကို ထောက်ထောက်ချင့်ချင့် ရေးနိုင်သားနိုင်အောင် ကျနော့်ကိုယ် ကျနော် အကြာကြီး ပျိုးထောင်လာခဲ့ရတာ။ ခုတော့ ဒုတိယတန်း သတင်းစာ တစောင်ကနေပြီး ရုံးစေလို ကန်ထုတ်တယ်။ ကျနော် ခေါင်းငုံ့ မခံနိုင်ဘူး"

"ရှင်က ဘာလုပ်မယ်ကြံသလဲ။ ပြောပါအုံးလေ"

"ဘာလုပ်မလဲ ဟုတ်လား" ကွဲသည် တံခါးဘောင်ကို လက်ဝါးကြီးနှင့် ဖြန်းကနဲ ရိုက်ပြီး "ပိုစ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာ ဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့" ကွဲ၏ မိုးလုံးလေလုံး စိမ့်ကိန်းကြီးကို ကြားရ၍ ကြောင်အမ်းသွားသော ရှာလီက။

"ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို ပထုတ်မှာလား" ဟု မေးသည်။

"နက်ဖြန်လား သဘက်လား ကိစ္စကို ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ ပထမအဆင့်က ကျနော့်ကို ဖြုတ်ပစ်တာ ရုပ်သိမ်းရမယ်။ ဒုတိယအဆင့်က ခုလခထက် သုံးဆပိုပေးပြီး အမြဲတမ်း လက်ထောက် အယ်ဒီတာ ခန့်ရမယ်။ အယ်ဒီတာခန့်ဖို့ ကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း သေတဲ့အထိ စောင့်နိုင်ပါတယ်"

"ရှင် တကယ် ပိုစ် အယ်ဒီတာ လုပ်ချင်တာလား"

"လုပ်ချင်တာလားတဲ့။ ဟုတ်လား။ ဒီနေ့ အယ်ဒီတာခန့် နောက်တနေ့ ထွက်ပစ်မယ်။ မာနချိုးခံရလို့လို့ ပြော ချင်ပြော။ အယ်ဒီတာ တရက်လုပ်မှာကလဲ အဲဒီအလုပ်ကို လွှင့်ပစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ပြချင်လို့ လုပ်မှာ"

ခါးသည်းမှုဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ရှာလီကို ကျော်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် ပြင်ပသို့ လှမ်းကြည့် နေရာမှ ကွဲသည် သူ့ အကြံအစည်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆက်ပြောလေသည်။

"စာရေးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျနော် တတ်ထားသမျှကို အကုန်ပြန်ဖျက်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ အာဝဇွန်းနဲ့ လေဖမ်း ဝါးတန်း ချည်တဲ့ ငမိုက်သားတွေရဲ့ နည်းနဲ့ ရေးတတ်သားတတ်အောင် သင်ရမယ်"

ကွဲက ယုံကြည်ချက် ပြင်းပြင်းဖြင့် ပြောနေသော်လည်း ဤစိတ်ထားမျိုးဖြင့် ဘယ်တော့မျှ သူ အယ်ဒီတာ မဖြစ်နိုင် ကြောင်း ရှာလီ သိသည်။ ကွဲသည် ပညာတတ် မာန်ကြောင့်ပင် အရေးနိမ့်ခဲ့ရပြီ။ သို့သော် ဤမာန်မာန်ကို မြွေပွေး ခါးပိုက်ပိုက် လုပ်နေပေးတော့မည်။

"ရှင် စာအုပ်ကိစ္စကကော"

"ဒီကိစ္စကတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ။ အယ်ဒီတာဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာက အချိန် အတော်စားအုံးမှာ။ အနည်းဆုံး နှစ်လတော့ ကျနော့် စာအုပ်ကို ဘေးချထား လိုက်ရတော့မှာပဲ"

နှစ်လဆိုပါကလား။ ငါးနှစ်ကြာမည်ဆိုလျှင်လည်း ကြာနိုင်သည်။ တသက်လုံး အယ်ဒီတာ ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်တော့မည်။ ရှာလီသည် စကားစရာမှာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။

"အယ်ဒီတာ လုပ်ဖို့ ရှင် တကယ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီလား"

ကွဲက ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောချလိုက်သည်။

"ဒီမေးခွန်းမျိုးနဲ့ အချိန်မဖြုန်းစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ဘယ်လို ကိစ္စကိုမှ ပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြတ် မဆုံးဖြတ်ဘဲနဲ့ ကျနော် ဘယ် တော့မှ မပြောဘူး။ မင်္ဂလာ မနက်ပါ"

"မသွားပါနဲ့အုံး ရှင်။ ခဏလေး ပြောပါရစေ"

ကွဲက ရပ်လိုက်၏။ သို့သော် ရှာလီရိုရာသို့ ပြန်မလာ။ ရှာလီ အပြင်သို့ ငေးနေသည်။

ပါရဂူလေးကို ပတ်ကြမ်းတိုက်ဖို့ လိုနေပြီ။ တယောက်ယောက်ကတော့ ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။ မပြောပါက သူ့ဘဝ အဟောသိကံ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ကွဲသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် သွေးကြီး မွေးကြီး စိတ်ကြီး ဝင်နေ၏။ လွန်လွန်ကဲကဲ အတ္တစွဲ ကြီးနေ၏။ အာချီလီ⁵⁹ သံချပ်အင်္ကျီကို အယားဖျောက်သလို ကုတ်ခြစ်ရုံနှင့် မထိုးဖောက်နိုင်။

ထိုသွေးကြီး မွေးကြီး အတ္တစွဲကြီးကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ထိုးနှက် ဖြိုချပစ်မှသာ ဖြစ်တော့မည်။ တစုံတ ယောက် ကတော့ သူ့ကို ပိုးစိုးပက်စက် နာနာကျည်းကျည်း ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ မပြောနိုင်ရမလဲ။ တသက်လုံး ငါ့ကို ကြည့်ချင်မှာတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ "မစ္စတာကွဲ" ရှာလီက ကွဲနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက် ကာ "ရှင် ဖီဖီကို မိတ်ဆွေလို သဘောထားသလို ကျမကိုလဲ မိတ်ဆွေလိုပဲ သဘောထားသလားလို့ သိချင်တယ်ရှင်" ဟု မေးလိုက်သည်။

အလိုလေး။ ဘုရား၊ ဘုရား။ လာပြန်ပြီ နောက်တယောက်။

"ဟင့်အင်း" ကွဲက မကွယ်မထောက်ပင် အဖြေပေးသည်။

"ဖီဖီလို သဘောထားရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ကျမဟာ ရှင့်အင်္ကျီကို လိုလားတဲ့စိတ် ရှိတယ်။ ရှင့်ကို ကူညီချင်တဲ့စိတ် ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်ယုံရဲ့လားလို့ ဆိုလိုတာပါရှင်"

ကွဲ စေ့စေ့တွေးသည်။

"ဒီလိုဆိုလိုတာ ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ကဲ့လို့ ဖြေရမှာပေါ့"

⁵⁹ ဟအာချီလီ။ ။ ဂရိ ကဗျာဆရာကြီး ဟိုးမား၏ အီလိယက် ကဗျာထဲမှ ဂရိနိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံး သူရဲကောင်း။ ဓားနှင့်ထိုး ဓားကျိုးလို့ လှံခွေဆိုသကဲ့ တက်ဟ်လုံးတွင် အနှောင့်မှအပ မထိမနနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ရန်သူက သူ့ခြေဖနှောင့် ထိုးနှက်မှ ကျဆုံးသည်။

"ဒီနေ့ ညစာ စားပြီးရင် ရှင် ကျမကို နာရီဝက်လောက် အချိန်ပေးနိုင်မလား ဟင်"

"ဘာကိစ္စ"

"ရှင်အတွက်ရော ကျမအတွက်ရော ဆိုပါတော့ရှင်" ရှာလီက ပြုံးပြုံးကလေး ဖြေသည်။ "ရှင် ကျမအိမ်ကို လာခဲ့စေချင် တယ်။ ရှင်လဲ သိမှာပဲ။ ဝိုလ်မှူးကြီးကောင်း အကြောင်းကို ကျမ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ပိုနက်လဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်လာခဲ့တာ။ ဒီတော့ လူတွေကြိုက်တာ ဘယ်လိုခေါင်းကြီးလဲ။ ဆောင်းပါးလဲ ဆိုတာကိုလဲ သိသင့်သ လောက် သိတာ ပေါ့ရှင်။ အဲဒီလို ခေါင်းကြီးတွေ ဆောင်းပါးတွေရေးဖို့ ဘာတွေလိုတယ် ဆိုတာကိုလဲ သိတာပေါ့ရှင်။ ရှင်ကို ကျမ အကြံဉာဏ်ကလေး တခုတလေတော့ ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ရှင်လာမယ် မှတ်လား ဟင်"

ကွဲက တော်တော်ကြာကြာ စဉ်းစားပြီးမှ သဘောတူသည်။ ရှာလီက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်။

"ကျမအိမ် လိပ်စာကို ဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ရေးပေးလိုက်မယ်။ ကျမ နာမယ်ရော ရေးလိုက်မယ်။ ကျမ နာမယ်ကို ရှင်ယောင်ဝါးဝါးတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"သိပါတယ်။ ရှာလီဝေလင် မဟုတ်လား။ ယောက်ျားလေး နာမည်မှည့်ထားတာလား"

"ကြောင်စိစိ နာမည်ပါရှင်။ ရော့ စာရွက်။ ရှစ်နာရီခွဲလောက် လာခဲ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အကူအညီ တကယ်လို ချင်တာ မဟုတ်ရင် မလာနဲ့နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်ဒေါသပုန်ထမယ့် စကားတွေ အတော်များများ ကြားရမှာ ရှင်။ သိလား"

ကွဲက ဦးညွတ်ပြီး ပြန်သွားသည်။ မစ္စတာ ဘတ်လက်၏ ပန်းဆိုင်သို့ ရှာလီ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြောသည်။ ခဏကြာလျှင် လူငယ်တယောက်လာပြီး နှင်းဆီပန်း ၇၅ ဆင့်ဖိုး ဝယ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နှင်းဆီနီ နှစ်ဒါဇင် ပေးလိုက် စေလိုကြောင်း လိုသောငွေကို မိမိထံ တောင်းစေလိုကြောင်း၊ ဤကိစ္စကို လူမသိစေလိုကြောင်း၊

လူမသိစေလိုပါမှ ဟိုးဟိုးကျော်သည်။ မစ္စက ပိန်တာ၏ နေ့လယ်စာပိုင်းတွင် နှင်းဆီပန်းအကြောင်းကို ပင်တိုင် ထား၍ စကားဖောင် ဖွဲ့ကြသည်။

နောက်တနေ့တွင် အမေရိကန် အလှအဆင် နှင်းဆီနီကြီး တဒါဇင်လျှင် ၃၇ ဆင့်ခွဲဈေးဖြင့် ဘတ်လက်ပန်းဆိုင် က ရောင်းနေကြောင်း ပန်းသတင်း လေညှင်းဆောင်ကာ တမြို့လုံး ဟိုလေးတကျော် ဖြစ်သွားသည်။

သနားစရာ မစ္စတာ ဘတ်လက်ခမြာ နောက်တနေ့ထုတ် ပို့စ်သတင်းစာတွင် ၁၀ လက်မ၊ ၂ ကော်လံ ကြောငြာကြီး ထည့်ကာ လူသိများပြီးဖြစ်သော မူလနှင်းဆီပန်း ဈေးနှုန်းမှန်များကို အသစ်တဖန်ပြန်၍ ကြေညာမောင်း ထုရရှာလေ၏။

(၁၂)

ဖီဖီအတွက် ပန်းလက်ဆောင်ကလေးသည် ကွဲအဖို့ တမနက် အချိန်ကုန်စေခဲ့ပြီ။ စောစောကတည်းက လူမမာမေး သွားလိုက်လျှင်မှ အချိန်ကုန် သက်သာဦးမည်။ ပန်းလက်ဆောင်မျှနှင့်လည်း မပြီးသေး။ လောကတွင် ဖြစ်ရပ်တခုသည် နောက်ဖြစ်ရပ်တခုနှင့် အမြီးပြန် ခေါင်းပြန် ဆပ်စပ်လျက် ရှိသည်သာတကား။

ညနေ ၄ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် လေဟာပြင် လမ်းလျှောက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရန် ကွဲ အပြင်ထွက်လာသည်။ မစ္စကပိန်တာက လမ်းမှ ဆီးစောင့်ကာ ဖီဖီက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်နေ ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လူမမာခန်းသို့ တအောင့်တဖြုတ် ဝင်စေလိုကြောင်း တောင်းပန်သည်။ ကွဲသည် သူ့ဘာလုပ်မိမှန်း မသိမိမှာပင် ဖီဖီ၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်နေတော့သည်။

နေသာသော ညနေခင်းကလေး။

ဧပြီလ၏ လေညှင်းကလေးသည် ဇာခန်းဆီးများကို ပျင်းတိပျင်းတွဲ ကန်ကျောက်နေသည်။ ဖီဖီသည် ပြတင်းပေါက် အနီးရှိ မောရစ်ကုလားထိုင်⁶⁰ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။

မျက်နှာကလေး ချိုမြဲ ချိုနေသော်လည်း မျက်လုံးက ဟောက်ပက်။ အသားအရောင်က ဖျော့တော့တော့။ စောင်အထပ် ထပ်ကြားမှ သူ့လက်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။

"ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ကျက်သရေမရှိဘူးလား ဟင်"

⁶⁰ မောရစ်ကုလားထိုင်။ ။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာ၊ ဆိုရှယ်လစ် စာရေးဆရာ၊ ပရိဘောဂပုံစံထုတ် ဆရာ ဝီလျံမောရစ် (၁၈၃၄-၉၆) တီထွင်ခဲ့သည့် ကုလားထိုင်ပုံစံ။ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခေတ်စားသော ဧည့်ခန်းသုံး ဆက်တီ ကုလားထိုင် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ နောက်မှီကို အထောင်အလဲ ရွေ့၍ ရအောင် အရှင်တပ်သည်။ ကုရှင်ဖုံးကိုလည်း အရှင်တပ်သည်။

သူ့ဘေးမှ စားပွဲပေါ်ရှိ နှင်းဆီပန်းအိုးကို ပြသည်။ အသွေးတောက်တောက်။ ရနံ့ထုံထုံ။
 "မစ္စတာကွိုကို ကျမ ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်မှန်း မသိဘူးရှင်။ ပန်းတွေက လှလိုက်တာ။ ကျမ နှင်းဆီပန်းကို သိပ်ကြိုက်တာရှင်"

သူ့ကြည့်နူးမှုသည် ထင်ထင်လင်းလင်း ပေါ်လွင်နေသည်။
 "မင်း သဘောကျတယ် ဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘယ်နဲ့နေသေးလဲ။ သက်သာတယ် မဟုတ်လား"
 "ဟန်ကျပါတယ်ရှင်။ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကျမ စာမေးပွဲ မဖြေရတာလဲ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေတော့ဘူးရှင်။ ရီစရာ မကောင်းဘူးလားဟင်"

"ဖီ ဖီဖီ မြန်မြန် နေကောင်းအောင်လုပ်။ ထမင်းစားခန်းထဲ ဆင်းခဲ့။ အကွရသချာတွေ တွက်ရအောင်"
 "ဒါတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ရှင်။ မကြားချင်တော့ပါဘူး"
 ဖီဖီသည် လက်ကိုင်ပုဝါစွန်းကလေးဖြင့် မျက်ရည်စို့နေသော မျက်လုံးများကို တို့လိုက်သည်။ သို့သော် ကွိုကို ပြန်ကြည့် သော သူ့မျက်နှာကမူ ရွှင်ကြည်ပြုံးလဲနေသည်။
 "ကျမ မလာတော့ ရှင်မလွမ်းနေဘူးလားဟင်"
 "လွမ်းတယ်။ ဟုတ်လား" ကွိုက သူ့ပြောဘူးသည့် စကားကို ပဲ့တင်ထပ်လိုက်သည်။
 ဤအကြိမ်တွင်တော့ ဖီဖီက မရက်မကြောက် ပြောသည်။
 "ရှင်လွမ်းနေပါတယ်။ လောင်းမလား"
 "ဘယ်လိုလဲ ကွို။ ရိုးရိုးသားသား ပြောလေ။ မင်းမှာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့ သိပ္ပံနည်းကျ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ တခြားလူတွေဆိုကတော့ အမှန်တရားကို မင်း မထောက်မညှာ တောင်းဆိုတယ်။ အခု မင်းရဲ့ဆေးခါးကြီးကို မင်း ပြန်သောက်ပေးအုံးတော့။ ယောက်ျားပီသစမ်းပါ။ ဒီကောင်မကလေး မပေါ်လာတာ မင်း မလွမ်းဘူးလား။ လွမ်းသလား"

"အေးပါ။ ငါ လွမ်းပါတယ်" ပါရဂူကလေးသည် အက်ကွဲကွဲ အသံဖြင့် ဝန်ခံလိုက်သည်။
 "မစ္စတာကွို။ ရှင်သိလား။ ရှင်ပါးစပ်က ဝန်ခံတာထက်ပိုပြီး ရှင် ကျမကို ခင်တယ်။ သိရဲ့လားဟင်"
 ဖီဖီသည် မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ပြုံးပစ်လိုက်သေးသည်။
 ပါရဂူကလေးက မျက်စိလွှဲလိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး တချက်ရှိက်လိုက်၏။
 "မင်း တခါက ငါ့ကို မင်းမိတ်ဆွေလို့ပြောဖူးတယ်။ ဟုတ်လား ဖီ ဖီဖီ။ အဲဒီတုန်းက ငါက မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ"

"မှတ်မိပါတယ်"
 "အဲဒါ ငါ မှားနေတာ" ကွိုသည် သူ့ဆေးခါးကြီးကို ခွက်ကပ်ပင် မကျန်အောင် မျိုချလိုက်သည်။
 "ငါဟာ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေပါပဲကွယ်"
 ဖီဖီ အပြုံးက မိခင်ဆန်သော ထာဝရအပြုံး။ ထိုအပြုံးဖြင့် "မစ္စတာကွိုရယ်။ ကျမ ဒါကို တချိန်လုံး သိနေခဲ့တာပါရှင်" ဟု ဖီဖီက ပြောလိုက်လေသည်။
 ကွိုသည် ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ယနေ့ ဖီဖီကို မြင်ရသည်မှာ သူ့အဖို့ ဆန်းဆန်းပြားပြား ဖြစ်နေသည်။ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။
 ဖီဖီကလည်း ကွိုကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခပ်နေသည်။
 "ရှင်ကြည့်ရတာ လွန်ခဲ့တဲ့ တလလောက်ကထက် ဆယ်ဆလောက် ကျန်းမာလာတယ်"
 "ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလို့နဲ့ တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တနေ့ မိနစ် တရက်နှစ်ဆယ် ကုန်နေတယ်"
 ကွိုသည် ဖီဖီနှင့် စိတ်ရွှင်ကြည်စရာ စကားကိုသာ ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး။
 "ငါ အရင်ကထက် နေထိုင်ကောင်းလာသည်။ လူရော စိတ်ရော ဆိုပါတော့။ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါတခုဘဲ ငါအပြောင်းအလဲ လုပ်တာ ရှိတယ်။ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားတာ ဒီလောက် လက်တွေ့ အကျိုးရှိမှန်း ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ဘူး။ လောကမှာ ငါနားမလည်တာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးလား ဆိုတာ ငါယုံလာတယ်"
 ဤစကားများသည် ပါရဂူကလေး၏ အကြီးဆုံး မာန်ကျိုးသည့် ဖြောင့်ချက် ဖြစ်တော့၏။ ဤစကားများသည် ဖီဖီ၏ ဆန္ဒကို ဝေလျှံ ယုံဖိတ်စေသည်။ ပါရဂူကလေးကို ရင်ဝယ် ပိုက်ထွေး စောင့်ရှောက်ချင်စိတ် ပြင်းပြစေသည်။
 "ရှင်မှာ ဘာလိုနေသလဲ သိသလား မစ္စတာကွို။ မိတ်ဆွေတွေရှင်။ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ အများကြီး ..."
 ကွိုသည် လက်သီးချက် ထိခံလိုက်ရသလို တွန့်သွားပြီးမှ "စိတ်ချ၊ စိတ်ချ" ဟု ရေလိုက်ငါးလိုက် ပြောသည်။
 "ပထမဆုံး မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ ရှိရမယ်။ ကျမထက် အသက်လဲကြီး၊ သဘောထားလဲ ပြည့်တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ရမယ်။ ရှာလီလို မိန်းကလေးမျိုး ဆိုပါတော့ရှင်။ အိုး၊ ရှာလီနဲ့ ရှင် မိတ်ဆွေသာဖြစ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။ သူက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး မိန်းကလေးရှင်။ ပြီးတော့ အမျိုးသား မိတ်ဆွေတွေလဲ အများကြီး ရှိဖို့လိုတယ်။ ရှင် သူတို့ကို ပိုပြီး ခင်မင်တတ်ရမယ်။ သူတို့နဲ့တူအောင် နည်းယူရမယ်"

"သူတို့နဲ့ တူအောင်။ ဘာဆိုလိုတာလဲ။ ငါလဲ သူတို့လို ယောက်ျားပဲဟာ"

ဖီဖီက ပြုံးနေ၍ ကွဲက ချက်ချင်း ဆက်ပြောသည်။

"စာအုပ်ထဲမှာ အာရုံပြုထားတာကလွဲပြီး ငါ့မှာ သူတို့နဲ့ ခြားနားတာများ ဘာရှိသေးလို့တုံး"

"ခြားနားတာပေါ့ရှင်။ သူတို့လုပ်တာတွေ ရှင် ဘာတခုမှ မလုပ်ပဲဟာ"

"ဘယ်လိုဟာတွေလဲ။ သူတို့နဲ့တူအောင် ဘာတွေ လုပ်ရမှာလဲ"

"ဆေးလိပ်သောက်ပေါ့။ ယောက်ျားတိုင်းလိုလို ဆေးလိပ်သောက်တာပဲရှင်။ ပြီးတော့ ဟေးလေးဝါးလားလုပ်ပေါ့။ နောက်လား ပြောင်လား၊ ရီစရာပြောလား လုပ်ပေါ့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လဲ နေပေါ့။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ကိစ္စတွေကိုလဲ စိတ်ဝင်စားပေါ့။ နိုင်ငံရေးတို့၊ ဘောလုံးပွဲတို့ ဆိုတာတွေလေ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့လဲ အသိဖွဲ့၊ ပွဲတွေ လမ်းတွေလဲ ခေါ်ပေါ့။ အရက်သောက်သင့်လဲ သောက်ပေါ့။ အဲဒါကိုတော့ ကျမ သိပ်မကြိုက်လှပါဘူးရှင်"

ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကြီး နားထောင်နေ၍ ဖီဖီ အံ့အားသင့်နေသည်။ ဖီဖီသည် သူ့သဘောတရားကလေးကို အနုစိတ် ရှင်းပြနေသည်။ စကားဆုံးမှ ကွဲက၊

"ဖီဖီ၊ မင်းကို ငါပြောဖူးသားပဲ။ ငါ့ပထမဆုံးတာဝန်က ငါ့စာအုပ်ရေးဖို့။ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် ဒီစာအုပ်ကို စောနိုင်သမျှ စောစောပြီးအောင် ရေးဖို့။ ဒါကြောင့် ပြဿနာက အချိန်ကိစ္စပဲ"

"ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားမှုလုပ်ဖို့ ကြံတုန်းကလဲ ရှင် ဒီစကားမျိုး ပြောခဲ့မှာပါပဲ။ ကဲ ရှင်အခု ဘယ်လောက် တောင့်တင်းနေသလဲ။ မစွတာကွဲ။ ရှင် ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား"

ကို အိုးတိုးအတ ဖြစ်သွားသည်။

"ငါ မစဉ်းစားမိဘူး။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းလို့ ထင်တာပဲ"

ဖီဖီက ရယ်၍

"ဘယ်တူမလဲရှင်။ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားတာကလေးနဲ့ ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲသွားသလဲ။ အရင်က ရှင် နေမကောင်း မဖြစ်ရုံ မဖြစ်တာ။ အခုတော့ ရှင် သိပ်နေကောင်းနေတာ။ ပျော်ရွှင်တာနဲ့ ရောင့်ရဲတာ မတူဘူးရှင်ရဲ့။" ဟု ပြောပြီး

"အခု ကျမ သိပ်ပျော်တာပဲ။ မနက် မိုးလင်းရင် အသက်ရှင်နေတာကိုပဲ သိပ်ဝမ်းသာမိတယ်။ တနေလုံး နေရတာလဲ စိတ်ထဲမှာ သီချင်း ဆိုနေရသလိုပဲ။ ရှင်ကော ဒီလိုပဲလား"

ဖီဖီလို မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။ သူသည် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး

"အလိုလေး။ ငါးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုပါတော့ကလား။ ငါ့အချိန်ဇယား နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ် ပျက်သွားပြီ"

ဖီဖီက ပြုံး၍

"ကျမတော့ ဝမ်းမနည်းပေါင်။ ရှင် အချိန်ဇယားထဲက ကျမ အချိန် မနုတ်တာ တလကျော်ပြီ"

"သွားတော့မယ် ဖီဖီ"

ဖီဖီက သူ့လက်ကလေးကို ထုတ်ပေးသည်။ ကွဲက မရှောင်သာ၍ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ကျမပြောတဲ့ မိတ်ဆွေအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း အမှတ်ရနော် မစွတာကွဲ။ အစဆုံး လုပ်ရမှာကတော့ လူတွေကို ခင်ဖို့၊ လူတိုင်းကို ခင်ဖို့ပဲ။ ရှင် လူတွေကို တကယ်ခင်ရင် သူတို့အတွက် တခုခုလုပ်ပေးချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ တကယ်ပျော်ရွှင်မှုပဲ"

ကိုသည် ဖီဖီ၏ ပျော်ရွှင်မှု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်ကို ကြားရ၍ ကြက်သေ သေကာ ဝိုင်းနေသည်။ ပြီးမှ၊

"ဒါ မင်းရဲ့ ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ပဲလား" ဟု မေးလိုက်မိသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဒါ ဆင်ခြင်တုံတရားပါ"

"အေး၊ ငါမှတ်ထားပါ့မယ်။ သွားတော့မယ်နော်"

တံခါးဝရောက်မှ ကွဲ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဖီဖီ၏ မျက်လုံးကြီးများသည် သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၍

"ကဲ သွားတော့မယ်။ မြန်မြန်နေကောင်းအောင် လုပ်နော်" ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

"သွားတော့။ အင်း၊ သွားတော့"

ဖီဖီသည် ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် ကောင်းကင်ပြာကြီးဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်လိုက်သည်။

ကိုသည် သူ၏ ပဋိကတ်ခန်းကလေးထဲတွင် မဖောက်ဖျက်နိုင်သော သူ့အချိန်ဇယားကြီးကို ကိုင်ကာ ထိုင်နေသည်။ ယခင်ကလို ပြန်နေလျှင် နေ၊ မနေလျှင် သူ့အချိန်ဇယားကြီးသည် ပျက်ပြယ်ရဦးတော့မည် မှချ။ ဖီဖီကို သူ့မိတ်ဆွေပါဟု သူဝန်ခံခဲ့ပြီ။ သူသည် အမှန်တရားနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို စွဲကိုင်သူဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း ဖြောင့်ဆိုချက်ကို သူ မရပ်သိမ်းနိုင်။ ထို့အတူ မိတ်ဆွေတို့ ယူသင့်ရအပ်သော အခွင့်ထူးများကို သူခေါင်းမခါသာ။ ထို့ကြောင့် သူ့အချိန် ဇယားတွင် မလိုအပ်သောအရာများကို လက်သင့်မခံရန် သူ မစွမ်းနိုင်တော့။

ဤအချက်များသည် အကြည့်တန်သော အချက်များဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု သူ့အသိအမှတ် ပြုရတော့မည်။

သူသည် အချိန်ဇယားကြီးကို အသည်းနာနာနှင့် ဆုန်ဖြုတ်လိုက်သည်။ အချိန်သတ်မှတ်ချက် အသစ်များကို တိုးဖြည့် လိုက်သည်။ ထိုအချိန်သစ်မှာ လူမှုဆက်ဆံရေးအတွက် တလလျှင် မိနစ် သုံးဆယ်။

"လူတွေ ကြိုက်တာကို သိသည်" ဆိုသော ယောက်ျားရှာ နာမည် မိန်းကလေးကို သွားတွေ့ရန် နာရီဝက် တိတိ လိုသေးသည်။

ယနေ့သည် သူ့ဘဝ တလျှောက်လုံးတွင် ငြိမ်အမွေဆုံးနေ့။ နယူးယောက်က ခွာခွဲမိတာ မှားလေခြင်းဟု သူတွေ့မိ သည်။ နယူးယောက်တွင် သူ့မှာ မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ နောက်ထပ် တိုးဖို့လည်း လမ်းမမြင်။

ဤမြို့တွင်ကား သူ့မှာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် စာရင်းပေါက်ခဲ့ပြီ။ နောက်နှစ်ယောက်ကလည်း တိုးလာဦးမည် တကဲကဲ။ သူ့မှာ ဖီဖီ ရှိသည်။ ဘတ်ကလင်ကာ ရှိသည်။ ရှာလီဝေလင် ဆိုသော မိန်းကလေးက ယနေ့ပင် မိတ်ဆွေအဖြစ် ကမ်းလှမ်းသည်။ ပါမောက္ခ နီကိုလိုပီးယပ်ကလည်း သူ့ကို မိတ်ဆွေ ဖမ်းနေသေးသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် တင်မိနှင့် မာမီကိုကို မတွေ့ချင်လျှင် မတွေ့ဘဲ နေ၍ ရခဲ့သည်။ နယူးယောက် မြို့တွင် သူ့အဖို့ များစွာ အနေချောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ...

နယူးယောက်မြို့ကို သူ ပြန်ချင်သေးရဲ့လား ...။

(၁၃)

ရှာလီသည် ကိစ္စတရပ်လုံးကို သုံးသုံးသပ်သပ် စဉ်းစားပြီး စိတ်ဒုန်းဒုန်း ချလိုက်လေသည်။ မထိခလုတ် ထိခလုတ် သောလုံးကလေး ထုတ်ရန်နှင့် ပြီးမည့် ကိစ္စမဟုတ်။ ပါရဂူကလေးကို ဓားကြိမ်း ကြိမ်းမှ ဖြစ်တော့မည်။ သွေးနားထင် ရောက်အောင် မြင့်နေသော သူ့ဘဝကို မိုင်းပုံးထောင်ခဲ့သလို ဖျက်ဆီးရတော့မည်။

ဤအလုပ်မျိုးကို ရှာလီ မလုပ်ချင်။ မစ္စတာကွိုကို ရှာလီ ခင်မင်ပါ၏။ သို့သော် သူ့ကို ကွို မကြည့်ချင်လောက် အောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားပါစေတော့။ ဤအလုပ်ကို လုပ်မှဖြစ်မည်။ သူ့စရိုက်က သာယာပျော်ရွှင်မှုကို ပေးချင်သည်။ ကွိုကိုမူ နာကျည်းမူပေးရန် အတွက် သူ့အစွမ်းကုန် ဖျစ်ညှစ် လုပ်ရတော့မည်။ ကွိုက သူ့ကို ခင်မင်စေချင်သည်။ သို့သော် ကွိုက သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်လောက်အောင် ကွိုကို စော်ကားမော်ကား လုပ်ရတော့မည်။ ဒါတောင်မှ ကွိုအဖို့ ထူးမှ ထူးပါတော့ မလားဟု သံသယ ဖြစ်မိ၏။

ဧည့်သည်တော်ကြီး ကွို သူ့အခန်းသို့ ဝင်လာသောအခါ ရှာလီသည် သူ့ကိုယ်သူ အလွန် ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူ၊ မြင့်မြတ်သူပမာ ခံစားမိသည်။ ဤညမှပင် သူ အလွန်လှနေသည်။ ညပွဲထိုင်အကျိုးကို ဝတ်ထားသည်။ ဂါဒင်နီယားဝက်စ် နှင့် အပြင်သို့ ထွက်ရန် အစီအစဉ်ရှိသည်။

"အား မစ္စတာကွို။ ထိုင်ပါ"

ရှာလီက တိုတိုတောင်းတောင်းပင် နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အလှပြင်လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်နေသည်။ မှန်တကြည့် ကြည့် လုပ်နေရုံနှင့် အားမရသေး။

"မေရီရေ။ အလှပြင်သေတ္တာလေး ယူခဲ့ပါဦးကွယ်"

မီးရောင်အောက်မှာ ထိုင်ကာ အသေးတကာ အသေးဆုံး မှန်ကလေးကို ထုတ်ပြီး မျက်နှာကို ခြယ်မှုန်းပြန် သည်။ လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ထိုင်နေသော ကွိုကို မှန်ထဲမှ သူ မြင်နေ၏။

"ခဏလေးစောင့်ပါဦးနော်။ စိတ်မရိပါနဲ့"

"စိတ်ရိ ..."

"နာရီဝက် တွေ့ချိန်ပေးမယ်လို့ ရှင် ကတိပေးထားတာပဲရှင်။ ကျမ ပိုပြီး အချိန်မဆွဲပါဘူးရှင်"

"ကျနော် ကတိပေးတာက ဒီလို ..."

"ဒီအချိန်ကို ဘယ်လိုသုံးမယ်ဆိုတာက ကျမရဲ့ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ဘဲရှင်။ ကျမ ပြောမှာက တိုတိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင် အဖို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်"

ပါရဂူကလေးက ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်သည်။ ရှာလီသည် အလှပြင် သေတ္တာကိုပိတ်ပြီး အိမ်ဖော်မလေးကို ခေါ်ပြန်သည်။ ဤတကြိမ်တော့ ရေတောင်းသည်။ ရေကို တကျိုက်ချင်းသောက်ရင်း မှန်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ သူ တကိုယ်လုံးကို သနေပြန်သည်။

"ကဲ၊ မစ္စတာကွို"

သူ့တကိုယ်လုံး မြှုပ်သွားအောင် ကြီးမားသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှာလီက စကား စသည်။ ကိစ္စက ဘာပါလိမ့်ဟု ပြန်စဉ်းစားနေသလို လုပ်ပြီးမှ ...

"အော် ဟုတ်ပါရဲ့။ ပိုစိတ်သတင်းစာ ကိစ္စ ..."

ရှာလီသည် မီးလင်းဖို့ ခုံပေါ်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ။

"ကျမ ဒီနေ့ည အပြင်သွားစရာရှိတယ်။ ရှင့်ကို အချိန်တော့ သိပ်များများ မပေးနိုင်ဘူး။ စကားလိပ်ပတ် မလယ်ရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိစ္စက ဒီလိုရှိတယ်။ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ လက်တိုလက်တောင်း အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတယောက်ကို လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မပြည့်ဘူးဆိုပြီး ဖြတ်ပစ်တယ်။ သူက သူ့ကို တလအတွင်း အလုပ်ပြန်ခန့်ရမယ်။ နောင်ကျရင် သူ့ကို အယ်ဒီတာ ခန့်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါဟာ မဟာကြွားလုံးပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လာဖို့ ဆိုရင် သူ့လုပ်နည်း လုပ်ဟန်ကို လုံးဝ ပြင်ပစ်ရမယ်။ တလအတွင်း လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မပြည့်ဝရာကနေ ပြည့်ဝလာတဲ့ အထိ ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီ မဟာကြွားလုံးကြီးကို ထုတ်တဲ့လူက ရှင်ပဲ။ ရှင့်အမှားတွေကို ကျမ ထောက်မပြခင် ဒီကြွားလုံးအတိုင်း ဖြစ်လာအောင် ရှင် ဘာတွေ လုပ်မယ်ဆိုတာ တဆိတ်ကလေး ရှင်းပြပါဦးလား"

ကွဲ၏ ရင်ထဲ၌ ခံစားနေရပုံမျိုး ခံစားနေရပါက သူ့လို အံ့ဩစရာ တည်ငြိမ်မှုမျိုးဖြင့် မည်မျှ စကားပြန်ပြောနိုင်မည်မဟုတ်။

"ကျနော် လုပ်မှာက ပိုစွဲ သတင်းစာဟောင်းတွေကို ရှာပြီး ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းရဲ့ ရီစရာ ခေါင်းကြီးတွေ အားလုံးကို ပြန်ဖတ်မယ်။ ကျနော် သိရသလောက်တော့ သူက ခေါင်းကြီးဘုရားလို့ ဆိုတာပဲ။ အဲဒီခေါင်းကြီး ဆောင်းပါးတွေကို သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာမယ်။ သတ္တုကြည့်မယ်။ ကျနော့် ရေးဟန်ကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်။ ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်း ရေးဟန်မျိုး ရေးမယ်။ အတိုချုပ်ကတော့ နလပိန်းတုံးထုကြီးရဲ့ နလပိန်းတုံးက နလပိန်းတုံးထုကြီးအတွက် ရေးသလို ရေးတတ်အောင် သင်မယ်"

"ရှင့် စီမံကိန်းက ဒါအကုန်ပဲလား"

"လိုတာထက် ပိုနေသေးတယ်တောင် ထင်တယ်"

"အော"

ရှာလီက သူ့ကို ပြက်ချော်ချော် ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျမ အဒေါ်ရဲ့ အလုပ်တာဝန်ခံ အဖြစ်နဲ့ ပြောရရင် ရှင့်အတွက်တော့ မေ ၁၅ ရက်က စပြီး အိမ်ခန်းသစ် ရှာပေးရတော့မှာပဲ။ ခေါင်းကြီးရေးတာနဲ့ ဝေါဟာရ အဘိဓာန်ရေးတာအပြင် ရှင်တခြား ဘယ်အလုပ်ကလေး အကိုင်ကလေးများ လုပ်တတ်သေးလဲ"

"ကျနော်ကို ပိုစွဲက မေ ၁၅ ရက်မှာ ဖြုတ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေလို့လား"

ကွဲက မှုန်တေတေနှင့် မေးသည်။

"မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲပေါ့ရှင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ရှင့်ကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ စီစဉ်တဲ့ အကြောင်းပြချက်အတိုင်းပေါ့။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မရှိဘူးဆိုတာ ပဲပေါ့"

"ဒါဆို ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်း ပြောတာ ခင်ဗျား သဘောတူတယ် ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားကရော ကျနော့်မှာ ခေါင်းကြီးရေးနိုင်တဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မရှိဘူးလို့ ထင်သလား"

"ရာနှုန်းပြည့်ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စက ရေးဟန်တခုထဲနဲ့သာဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူးရှင့်။ မစွတာကွဲ၊ ရှင့်ဟာက အခြေခံကစပြီး မှားနေပြီ"

ကွဲ စိတ်ထဲတွင် ရှာလီထံမှ အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ရနိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရှာလီကလည်း သူ နှာခေါင်းရှုံ့ သော "လူထု"။ သူ စက်ဆုပ်သော "သာမန် ပရိသတ်" ပင် မဟုတ်လား။ သို့သော် သူ့လို ခေတ်သစ်၏ ရှေ့ဆောင် သိပ္ပံပညာရှင် ရင့်မာကြီးကို ဘာကြောင့် ဤအပေါက်မျိုး ချိုးနေသည်ကို သူ နားမလည်နိုင်။

"စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ကျနော် အခု လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မရှိဘူး။ မေလ ၁၅ ရက်ကျရင်လဲ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိဦးမှာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ ကျနော် အခြေခံက စပြီး မှားနေပြီ။ ခင်ဗျား ပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ကဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး"

ရှာလီ အတွေးကွဲနေရာမှ ခေါင်းကလေးကို ငဲ့စောင်းကာ စကားဆက်သည်။

"ပထမ အချက်က ရှင်ဘာကြောင့် ခေါင်းကြီးရေး ဆရာအဖြစ် မအောင်မြင်ရသလဲ။ ရှင်က ရေးဟန် ပြဿနာ လို့ ထင်တယ်။ ရှင့်ရေးဟန်မှာ အကြီးဆုံး ချွတ်ယွင်းချက်တွေ ရှိပေမယ့် တကယ်ကတော့ ဒါက အကြောင်းရင်း မဟုတ် သေးဘူး။ တကယ် ပြဿနာအကြောင်းရင်းခံက ရှင့်သဘောထားပဲ။ ရှင်က ခေါင်းကြီးရေးတာကို လက်တိုလက်တောင်း အလုပ်လို့ ထင်တယ်။ လူမဖတ်တဲ့ ကျောက်ခေတ်က မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေမှာ ဆောင်းပါးကလေး တပုဒ်တလေ ပါတာနဲ့ ဒီခေါင်းကြီးရေးတဲ့အလုပ်ကို နိမ့်ကျတဲ့အလုပ်လို့ ရှင်ထင်တယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ခေါင်းကြီးရေးတဲ့အလုပ်က တကယ် ကြီးမြတ်တဲ့အလုပ်။ အတတ်ပညာတွေထဲမှာ တကယ် အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် အလုပ်။ အကျော်အမော်တွေနဲ့သာ ထိုက် တန်တဲ့အလုပ်။ ရှင်က ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းကို မထီမဲ့မြင် လုပ်တယ်။ မခန့်မရန့် လုပ်တယ်။ ခေါင်းကြီးရေးတဲ့ နေရာမှာ ရှင့်ကိုယ်ရှင် သူထက် အများကြီးသာတယ် စွာတယ်လို့ ထင်တယ်။ တကယ်တော့ သူက ရှင့်ထက်သာတယ်။ ပိုစွဲ ပရိသတ်ထဲမှာ သူ့ခေါင်းကြီးထက် ရှင့်ခေါင်းကြီးကို ပိုကြိုက်တဲ့လူ တယောက်တောင် ရှိမယ်မထင်ဘူး။ သူထက် ရှင့်ကို အယ်ဒီတာ ခန့်ချင်မယ့် စာနယ်ဇင်းဆိုတာလဲ ကမ္ဘာမှာ တစ်စောင်မှ ရှိမယ်လို့ ကျမ မထင်ဘူး"

"ခင်ဗျား လူရီစရာဖြစ်အောင် မှားနေပြီ"

ကွဲက အေးတိအေးစက် ကြားဖြတ်ပြောသည်။

"ကျနော်ကို အယ်ဒီတာ ခန့်ချင်တဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေကို ပြန်ပို့ပါတယ်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ရေးနေတဲ့ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ သုံးလ တကြိမ်ထုတ်တို့၊ မနုဿဗေဒဌာန ဂျာနယ်၊ တို့ပေါ့လေ"

ရှာလီက ခန့်ပြီး ပြုံးလှိုက်ပြီး ချက်ချင်း စကားပြန်ဆက်သည်။

"ရှင် ခေါင်းကြီး ထိုင်ရေးတဲ့အခါ ဘယ်လိုလူတွေ အတွက် ရေးတယ်လို့ ထင်သလဲ။ သိပ္ပံပညာရှင် တစ်
အတွက်လား။ မှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ သုခမိန်ကြီးတွေ အတွက်လား။ ကျောက်ဖြစ် ရုပ်ကြွင်းဖြစ်နေတဲ့ ဥပဒေပါရဂူအိုကြီးတွေ
အတွက်လား။ ပိုစစ်ကိုဖတ်တဲ့ လူထဲမှာ အဲဒီလူမျိုးက လက်တဆုပ်စာပဲရှိတယ်။ ရှင် တကယ်ရေးရမယ့် လူတွေကို
အာရုံသွင်းကြည့်လို့ မမြင်ဘူးလား။ အဲဒီလူတွေကို ရှင်လမ်းပေါ် လျှောက်သွားရင်း နေ့တိုင်း တွေ့နိုင်တယ်။ ညနေ ၆
နာရီလောက် ဓာတ်ရထားစီးကြည့်။ အဲဒီလူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို မြင်နိုင်တယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ပိုစစ်ရဲ့ ပရိသတ်ပဲ။
ဈေးသည်တွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ စာရေးစာချီတွေ၊ ရေပိုက်ပြင်သမားတွေ၊ ကားသမားတွေ၊ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်
တွေ၊ မိန်းမပစ္စည်း အရောင်းသမားတွေ၊ သူတို့ကိုကြည့်။ သူတို့ကို ဘယ်လို ဆွဲဆောင်စည်းရုံးရမလဲ စဉ်းစား။ ဒီလို
ဖြစ်ရမယ်။ ရှင် အခု လုပ်နေတာက အဲဒီလူတွေ တန်းစီ ချီတက်လာပြီး ရှင့်ကို တခုခု လာမေးအုံးတော့ ရှင်က
သေတောင် စိတ်ဝင်စားမယ့် သဘောထားမရှိဘူး"

"ခြေကုန် လက်ပန်းကျနေတဲ့ ပန်းရန်သမားကို ဆွဲဆောင် စည်းရုံးဖို့တို့၊ အရေမရ အဖတ်မရတွေ ရေးဖို့တို့
ဆိုတာမျိုး ကျနော် ဘယ်တုန်းကမှ မမှန်းခဲ့ဘူး။ ကျနော့် ဘဝက အဖိုးတန်တဲ့ အကြံဉာဏ်နဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ အဆုံး
အဖြတ်ကို ..."

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင်တာဝန်က ရှင်ရေးတာကို လူဖတ်ဖို့၊ အဲဒီမှာ ရှင် မအောင်မြင်ရင် ဘယ်မှာမှ မအောင်
မြင်တော့ဘူး။ သတင်းစာရဲ့ တာဝန်ဆိုတာက လူတွေကို နံရံ ကျောမီခိုင်းပြီး အချက်အလက်တွေကို လေ့မှတ်စက်နဲ့
ခေါင်းထဲ မှတ်သွင်းရမယ်လို့ ရှင်ထင်နေသလား။ အဲဒါ သွက်သွက်လည်တဲ့ အမှားပဲ။ ရှင့်စိတ်ကူးထဲက သတင်းစာမျိုးကို
ဖတ်မယ့်လူ ဒီမြို့မှာ တက်ပုံပြည့်အောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီသတင်းစာမျိုးထုတ်ရင် မစ္စတာမောဂန်⁶¹တောင် နှစ်ဝက်
မကျိုးခင် မွဲမယ်။ သေနေတဲ့ သတင်းစာဆိုတာ တကမ္ဘာလုံး ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် အသုံးမကျဘူး။ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားတဲ့
သတင်းစာကောင်း ဆိုတာက ပရိသတ် ဖတ်ချင်တာ၊ လက်ခံနိုင်တာထက် နည်းနည်းပိုပြီး ကောင်းရတယ်။ ပိုပြီး ပေါ့ပါး
ရတယ်။ အဖိုးတန် အချက်အလက်နဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေ ပိုပြီး ပေးရတယ်။ ပိုစစ်က အဲဒီလို သတင်းစာ
မျိုးရှင့်။ ပရိသတ် အများစု တက်လှမ်းချင်တာထက် ပိုပြီး မြင့်မြင့်ရောက်အောင် အမြဲဆွဲတင်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုစစ်က
သူ့ ပထမဆုံး တာဝန်ဟာ လူဖတ်ဖို့ပဲ ဆိုတာ အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ပိုစစ်က အခြေအနေကို နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ကိုင်တွယ်
တယ်။ သဘောတရားကို မကိုင်တွယ်ဘူး။ လူဖတ်အောင် လုပ်တယ်။ ပိုစစ်ရဲ့ ခေါင်းကြီးရေး ဆရာအဖြစ်နဲ့ ရှင့် ပထမဆုံး
တာဝန်ကလဲ ရှင့် ခေါင်းကြီးတွေကို လူဖတ်ဖို့ပဲ။ လူဖတ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ရှင်ဟာ ပိုစစ်အတွက် ဘာမှ အသုံး
မကျတော့ဘူး။ ရှင် အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ စီစဉ်တာပဲ။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ထင်တလုံး
လုပ်နေတာတွေကို ပယ်လိုက်စမ်းပါရင်။ ဒီလွယ်လွယ်ရှင်းရှင်း အချက်ကလေးကို သိပ္ပံပညာရှင်ရဲ့ တည်ငြိမ်မှု၊ အဂတိ
ကင်းမှုနဲ့ ဆင်ခြင်စမ်းပါ။ ပိုစစ် သတင်းစာမှာ ဗြိတိသျှ စွယ်စုံကျမ်းကြီးထဲက စာတွေကို မနက်တိုင်း ကော်လံဝက်လောက်
ပုံနှိပ်ဖော်ပြနေရင် ရှင်ရေးခိုင်းတာနဲ့ အကျိုးသက်ရောက်ပုံချင်း အတူတူနေမှာပဲ။ ငွေကုန်တောင် သက်သာဦးမယ်"

ရှာလီသည် အချိန်မရှိတော့သလို စားပွဲသို့ သုတ်သုတ်ကလေး ထသွားပြီး ပန်းစည်းတခု လုပ်နေသည်။ ကွဲ
ကမူ ငြိမ်ငြိမ် ကြီးထိုင်ကာ ရှာလီကို မျက်နှာတင်းတင်း ကြည့်နေသည်။

"ကျမ ဒီမှာတင် စကားဖြတ်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ခေါင်းကြီးရေးဆရာအဖြစ် ရှင် မအောင်မြင်တာ
က ခေါင်းကြီးဖတ်တဲ့ လူများစုကြီးရဲ့ ဆန္ဒသဘောထား အနစ်နာကလေးနဲ့ ပတ်သတ်ပြီးတော့တောင်မှ ရှင့်မှာ ပြောစရာ
ဆိုစရာ မရှိလို့ပဲ။ ပြောစရာ ဆိုစရာရှိလဲ မပြောတတ် မဆိုတတ်လို့ပဲ။ မစ္စတာကွဲ။ ရှင် ခေါင်းကြီးရေးဆရာ အဖြစ်
မအောင်မြင်တာက အဲဒီအလုပ်ထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ဘက်မှာ အရေးနိမ့်နေလို့ပဲ။ ရှင်ဟာ လူသားတယောက်။
ယောက်ျားတယောက် အနေနဲ့လဲ မအောင်မြင်တဲ့ လူပဲ"

ရှာလီက သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ် လေ့လာနေသည်။

ကွဲသည် နဖူးကြောများ မှန်တိုင်းထနေသလို တွန့်ရှုံ့သော မျက်နှာထားဖြင့်၊

"ဒီလေကြောရှည်ကြီးကို ဆက်ပြောနေလို့ အကျိုးမထူးတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားယူဆတဲ့ အကူအညီ အကြံဉာဏ်
ဆိုတာက"

ရှာလီအသံက သူ့အသံကို ဖုံးသွားသည်။

⁶¹ ဟမ္မတာ မောဂန်။ ။မော်ဂန် ဂျွန်ပါးပွန်။ အမေရိကန် သန်းကြွယ် သူဌေးကြီး (၁၈၃၇-၁၉၀၃)။

"ဘာလဲ။ ရှင့်ကို လွန်လွန်ကဲကဲ သြဘာပေးမိလို့လား"

ရှာလီက ချီချီပြုံးပြုံးနှင့် ခနဲသည်။

"ရှင်ဟာ သူလို ငါလိုလူပဲ။ မြောက်ပင့်ပြောမှ နှလုံးခွေတဲ့လူပဲလို့ ရှင့်ကို ကျမ မှတ်မိနေတော့မှာပဲ။ မင်္ဂလာ ညပါရှင်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

ရှာလီက ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ညွတ်ကာ နောက်ဘက်တံခါးကို ထသွားသည်။

ကွဲက ရှာလီကို ဣန္ဒြေရရနှင့် စကားအတန်သား ပြောပြီးပြန်ရန် ကြံထားသော်လည်း ယခုမူ သူ့ကို ကျက်သ ရေရှိရုံနှင့် စကားအတန်သားပြောကာ နှင်ထုတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို သူ လက်မခံနိုင်။ စကားလည်း မဖြတ်ချင် သေး။

"မစ္စ ဝေလင်"

ရှာလီက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

"ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ကျမက ရှင်ပြန်သွားပြီ ထင်နေတာ။ ရှင့်ဦးထုပ်လား။ ရှေ့ခန်းမထဲမှာ ရှင်ထားခဲ့တယ်နဲ့တူ တယ်"

"ဦးထုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး"

"အော်၊ ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စပါလဲရှင်"

"ဘုရားသခင် သိမှာပေါ့ဗျာ"

ကွဲက အသံအက်ကွဲကွဲနှင့် ဖြေသည်။

ကွဲသည် အခန်းအလယ်တွင် ခြေစိုရပ်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဘလောင်ဆူနေသည်။ မကြုံဘူးသော အတွေ့ အကြုံဖြစ်၍ အမျိုးအမည်ပင် မခွဲတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ လျှောက်ချိုင့် သွင်းခံရသည့် ခြင်္သေ့လို အခန်းထဲတွင် လမ်း လျှောက်နေမိသည်။ ရှာလီကမူ ဤအဖြစ်မျိုးသည် ညတိုင်း သူ့ဇဉ်းခန်း၌ မြင်ရိုးမြင်စဉ် မြင်နေကျပမာ မသိလိုက် မသိ ဖာသာ ကြည့်နေသည်။

"ဆက်စမ်းပါအုံး၊ ဆက်စမ်းပါအုံး"

ကွဲက မာကြွပ်ကြွပ်ပြေသည်။

"ပြောသာပြော။ ခင်ဗျား ပြောတတ်သလောက် ပြောစမ်း။ ကျနော် လိုနေတာ ဒါတွေပဲလို့ ခင်ဗျား ထင်သလား"

"အစစ်ပေါ့"

ရှာလီက ကြည်သာစွာ ပြောသည်။

ရှာလီသည် သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် မျက်နှာကလေး နီနေသည်။ ကွဲ ဒေါမာန်ထခြင်းကို သဘောကျသည်။ ကွဲ ဒေါသ ချုပ်ထိန်နိုင်စွမ်း ရှိခြင်းကိုလည်း သူ့ပညာစွမ်းထက် ပို၍ သဘောကျမိသည်။

"မထိုင်တော့ဘူးလား မစ္စတာ ကွဲ"

ကွဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

"တခြား လူတွေက ရှင့်ကွယ်ရာမှာ ပြောမယ့် စကားကို ကျမက ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ပြောတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲ ဆိုတော့ ရှင်ဟာ ရိုးသားတဲ့လူ၊ ကိုယ့်ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို ကိုယ်မြင်ချင်တဲ့လူလို့ ကျမ ယုံလို့ပဲ။ ရှင့်ကို မြှောက်ပင့် ပြောတာပဲ ကြိုက်တယ် ဆိုရင်တော့ စောစောကတည်းက ပြောထား။ ကျမမှာ ဘော်ကြော့ ကိစ္စတွေ ပြောနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး"

တော်ကြာ။ ကျော်ကြားတဲ့ အချိန်ဇယားကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်ကိုများ လူ့ဘော်ကြော့တဲ့။

ကွဲက ခပ်အုပ်အုပ် အသံဖြင့်၊ "ဆက်ပြောပါ" ဟု ပြောသည်။

"ခေါင်းကြီးရေးဆရာဟာ လူသာမန်တွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်း ရှေ့ဆောင်နိုင်ဖို့ဆိုရင် ပထမဆုံး လူသာမန် တွေအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားရမယ်။ လူသားချင်းဆိုတဲ့စိတ် မွေးနိုင်ရမယ်။ စာနာမှု ရှိရမယ်။ ချစ်မြတ်နိုးရမယ်။ ဒါဟာ အယ်ဒီတာအဖြစ်နဲ့ အောင်မြင်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းရဲ့ မဟာလျှို့ဝှက်ချက်ပဲ။ သူက မျိုးကောင်းရိုးကောင်း လူကြီး လူကောင်း ဆိုပေမယ့် အမြဲတမ်း လူတွေကြားထဲက လူပဲ။ သူ့ဘဝတာလျှောက်လုံး လူတွေနဲ့အတူ လက်တွဲပြီး လူတွေ အတွက် လုပ်ခဲ့တာချည်းပဲ။ ပြည်တွင်းစစ်မှာ ပါခဲ့တယ်။ စစ်ပြီးတော့ ကော်ဇောအိတ်သမားတွေကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ ပြည်နယ် ထိုးတက်ကြီးပွားနေတာ သူတို့လို၊ ကျမ အဖေတို့လို လူမျိုးတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလို့ပဲ။ ပိုစစ်သတင်းစာမှာ လုပ်တော့လဲ လူတွေအတွက် လုပ်တယ်။ လူတွေနဲ့ အတူလုပ်တယ်။ ကိုင်တယ်။ တွေးတတ် ခေါ်တတ်တယ်။ တိုက်ပွဲ ဝင်တယ်။ သူလုပ်သမျှ ပြည်သူတွေကို အလုပ်အကျွေး ပြုဖို့ချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ခေါင်းကြီးကို ဒီနေ့ မဖတ်ရရင် ဒီနေ့ အဖို့ မပြည့်စုံဘူးလို့ထင်တဲ့ စာဖတ်ပရိတ်သတ်တွေ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချီနေတာပေါ့။ အဲဒါ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း အကြောင်းပဲ။ ရှင် စိတ်ဝင်စားရဲ့လား ဟင် မစ္စတာ ကွဲ။ စိတ်မဝင်စားရင်တော့ ဆက်ပြောနေလို့ အကြောင်းမထူးဘူး"

ကွဲက တိုတိုတောင်းတောင်းပင် ဆက်ပြောခိုင်းသည်။

"အဲဒီ ဝိုင်းပန်းကြီးကောင်းကို ရှင်က ရှုတ်ချတယ်။ ဘာပြုလို့လဲ။ သူက ရှင်လောက် နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး သိပ္ပံတွေ မတတ်ဘူးလို့ ရှင်ထင်လို့။ ရှင်ဘာကြောင့် ဒီကျောင်းသုံးစာအုပ်ထဲက သိပ္ပံပညာတွေကို ဘုရားတဆူ ဂူတလုံး လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျမ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ခေါင်းကြီးရေးတဲ့လူက ရှေ့ဆောင် လှုံ့ဆော်မယ်လို့ မှန်းတဲ့ ပြည်သူတွေဟာ အဲဒီ ပညာတွေကို အရေးမလုပ်ဘူးရှင်။ ရှင်ကဲ့ရဲ့တဲ့ ခြေကုန် လက်ပန်းကျနေတဲ့ ပန်းရန်သမားကလဲ အဲဒီ ပညာတွေကို အရာမသွင်းဘူးရှင်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာကွီရယ်။ ပန်းရန်သမားလဲ ပြည်သူပါပဲ။ အဲဒီလူတွေက ဝိုင်းပန်းကြီးကောင်း ဆင်းတွေ့တဲ့ လူတွေ။ သူတို့တတွေ အိမ်ကောင်းကောင်းနေဖို့ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေ ပညာကောင်းကောင်း သင်ဖို့ သူတို့တတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ ဝိုင်းပန်းကြီးကောင်း ဆင်းကူနေတဲ့လူတွေ။ ဝိုင်းပန်းကြီးကောင်းကလဲ လူ့ဘဝ ဆိုတာဟာ ရိုးရိုးပြည်သူတွေ၊ သာမန်ပြည်သူတွေ၊ လမ်းပေါ်မှာ နေတိုင်းတွေ့နေရတဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ အတူနေပြီး သူတို့ရဲ့ ကောင်းကျိုးကို အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ အခွင့်အရေးလို့ မြင်တယ်။ ရှင်က လူ့ဘဝဆိုတာဟာ ရှင်ဖာသာ အထီးထီးနေပြီး ရှင်မဟာ အကြံအစည်ကြီးကို အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ အခွင့်အရေးလို့ မြင်တယ်။ သူက လူတွေရဲ့ နှလုံးသားအတွက် ရေးတယ်။ သူက နှလုံးကြီးတဲ့ လူတယောက်ရှင်။ ရှင်က သိပ္ပံဖော်နည်းကား တခုရှင်။ ပိုဆိုးတာက အဲဒါကို ရှင်က ဘဝင်မြင့်တယ်။ စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးက ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း တခု နှစ်ခုကို ရှင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတွေထက် ပိုကြီးကျယ်တယ်လို့ ရှင်ထင်နေတာပဲ"

ကွီသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်နေသည်။

"ရှင်နဲ့ ဝိုင်းပန်းကြီးကောင်း ဘယ်လောက်ကွာတယ်ဆိုတာ ရှင်သိလောက်ရောပေါ့။ အဲဒီ ကွာခြားမှုမှာ ရှင်ဘက်က သာတယ်လို့ ရှင် ဆက်ထင်နေရင် ရှင်ပိုင်သတင်းစာမှာ ခေါင်းကြီးရေး ဆရာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အကြံကို လျော့လိုက်တော့။ ရှင် မနက်တုန်းက ကြားခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဝိုင်းပန်းကြီးလို့ လူမျိုးကို မသရော်နဲ့တော့။ ရိုရိုကျိုးကျိုးနဲ့ အတုခိုးပေးတော့။ ရှင် လူတယောက်အနေနဲ့ မအောင်မြင်တဲ့အကြောင်းက ရှင်မှာ လူ့ဘဝနဲ့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိလို့ဘဲ။ ရှင်က လူသားတွေကို သင်ကြားမယ်။ ရှေ့ဆောင်မယ်လို့ မှန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသားဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာလဲ ရှင်မသိဘူး။ သိအောင်လုပ်ဖို့လဲ နည်းနည်းမှ စိတ်မကူးဘူး။ ရှင်ပတ်ပတ်လည်မှာ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် လူတွေဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းပစ်နေတယ်။ ရှင်ကတော့ ဒီလူတွေကို ကျောင်းသုံးစာအုပ် သိပ္ပံပညာတွေ မတတ်ရ ကောင်းလားဆိုပြီး သိပ္ပံပေတံကလေး တဝင့်ဝင့်နဲ့ ကျွဲတွေ နွားတွေလို မောင်းပစ်နေတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက ရှင်ရှင်သန်သန် လှုပ်ရှားနေတယ်။ ရှင်က ဘီးလယက် ဘောလုံးလို လိမ့်နေတယ်။ လူသေကြပ်စည်းခြောက် လက်တဆုပ်စာကို စကြာဝဠာလို့ အထင်မှားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတာပဲ"

"တိုက်ဆိုင်ပုံကတော့ တော်တော်ဆန်းဆန်းပဲ"

ကွီက ညင်သာစွာပြောသည်။

"ဖီဖီကလဲ ဒီသဘောအတိုင်းပဲ ကျနော်ကို ဒီညနေ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်"

"ဖီဖီ ပြောတာ အရင်ဆုံးမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကတည်းက ရှင်အဖေကလဲ ဒီအတိုင်း အကြံပေးခဲ့တာပဲလေ"

"ကျနော့အဖေ။ ဟုတ်လား"

"ရှင် ကျမကို သူ့စာ ပြဖူးတယ်လေ"

ကွီသည် သူ့အဖေထံမှ စာကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။

"မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းရှာပါ။ လူ့အများနှင့် ဆက်ဆံရောနှောပါ။ လူ့အများကို ခင်မင်တတ်အောင် ကြိုးစားပါ။ မင်းဖခင်၏ လေးလေးနက်နက် ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်ပါသည်။
မင်း ဖခင်"

"ရှင်က ရှင်အဖေကို အပြစ်တင်တယ်။ သူက တကယ့် ပညာပေးတာတော့ ရှင်မယူဘူး"

ရှာလီက နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး ပန်းစည်းကလေးကို ထယ့်သည်။ ပြီးမှ ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ကာ တည်ငြိမ်စွာ ဆက်ပြောသည်။

"ခေါင်းကြီးရေးဆရာ အဖြစ်နဲ့ရော၊ လူသားတယောက်အဖြစ်နဲ့ရော မအောင်မြင်တော့ လူမှုရေး သိပ္ပံပညာ ရှင် တယောက်အဖြစ်နဲ့လဲ ရှင် မအောင်မြင်ဘူး"

ရှာလီက စကားကုန် ပြောခြင်းဖြစ်၏။

ကွီ ငုံ့ခံလိမ့်မည်ဟု ရှာလီမထင်။ ကွီကလည်း ငုံ့မခံ။ ရှာလီ ဝမ်းသာသည်။ သို့သော် သူထင်ထားသလို ရူးရှူးရှူးရှူး မဟုတ်ဘဲ အလွန်သိမ်မွေ့ နူးညံ့စွာ တုံ့ပြန်လိုက်၍ ရှာလီခမြာ ကြောက်စိတ်ပင် ပေါ်မိသည်။

"ဒီကိစ္စ ချန်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား။ ကျနော် မအောင်မြင်တာတွေ ပြောရတာ တညစာတော့ ဖူလုံနေပါပြီ"

ကွီသည် ယောင်တီးယောင်ချာ ထရပ်လိုက်သည်။ နာရီ စက်သံကိုသာ ကြားနေရသည်။

"ခေါင်းကြီးကိစ္စ၊ ဆောင်းပါးကိစ္စ၊ ယောက်ျားဘသားကိစ္စ၊ ဘဝကိစ္စတွေမှာ ခင်ဗျား ပိုင်နိုင်ပါပေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမှုရေး သိပ္ပံပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ခြေခြေမြစ်မြစ် ပြောနိုင်မယ်လို့ ကျနော် မထင်ဘူး"

ရှာလီက အဖြေမပေး။

ကိုက တည်ငြိမ် အေးချမ်းမှု အပြည့် လေသံဖြင့်၊

"ကျနော် ဘာကြောင့် လူမှုရေး သိပ္ပံပညာရှင် အဖြစ်နဲ့ မအောင် မြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြအုံး" ဟု စကား ခေါ်သည်။

"တကယ့်ဘဝနဲ့ ဆက်စပ်မှုမှ မရှိတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလဲရှင်။ ကျောင်းသုံး စာအုပ်တွေ ထဲမှာ ရေးထားတာတွေကလွဲရင် လူ့အဖွဲ့အစည်းအကြောင်းကို ရှင်နကန်းတလုံးမှ မသိတာ။ ရှင်ကိုယ်ရှင် အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲသော လူမှုရေး သိပ္ပံပညာရှင်လို့ ဆိုတယ်။ ရှင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူမှုရေးအဆင့်ဆင့် တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ ရှင်ကတော့ သိတောင်မှ မသိဘူး။ ရှင်အိမ်ရှေ့မှာ ပြဇာတ်ကြီး ထွက်နေတာကို ရှင်က တသမ်းသမ်း တဝေဝေနဲ့ တံခါးခန်းဆီး ချပစ်တယ်"

အပြင်မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသည်။

"ထိုင်ပါ မစ္စတာ ဝက်စ်" ဟု ပြောနေသော မေရီ၏ အသံကို ကြားရသည်။

တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ရှာလီက တိတ်ဆိတ်မှုကို ခွင်းလိုက်ပြန်ပြီး သူ နောက်ဆုံး ပြောစရာရှိသမျှကို ဆက်ပြောသည်။

"ကျမ အသေးစိတ် ပြောနေတာက ရှင် ကမ္ဘာကလေးကို ရှင်ထင်ထားသလို မဟုတ်ကြောင်း ရှင် သိစေချင် လို့ပါ။ ကျမ ပြောချင်တာကို ခြုံပြောရရင် စကား လေးငါးခြောက်လုံးနဲ့ ပြီးနိုင်ပါတယ် ကျမ ပြောတာတွေကို ရှင်ပြန်ပြီး သတိရမယ် ဆိုရင် အနည်းဆုံး အဲဒီ စကားလေးငါးလုံးကို သတိရစေချင်တယ်။ ဒီမှာ မစ္စတာကို။ ရှင်မှာ ရောဂါကျွမ်း နေပြီ။ ရှင်လောကက အတ္တလောကပဲ"

ကိုက အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သော အသံဖြင့် စကား စပြောသည်။

"ကျနော် လေးနှစ်သားမှာ စာစဖတ်ရတယ်။ ဝက်သားထုတ်ယူလာတဲ့ နယူးယောက် အိမ်နန်းပိုင် သတင်းစာ ကို စဖတ်တာ။ အိမ်မှာ ဖတ်စရာကလဲ မရှိတော့ အဲဒီသတင်းစာကိုပဲ ဖတ်ရတယ်။ ခြောက်နှစ်သားရောက်တော့ ငါးခေါက်ပြန် ဖတ်ပြီးနေပြီ။ အဲဒီကတည်းက ကျနော်မှာ ပုံနှိပ်စာလုံး အစွဲရှိခဲ့တယ်။ ကျနော် ရှစ်နှစ်သားမှာ စာကြည့် တိုက်တွေရှိတာ သိလာတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျနော် ဖတ်တဲ့စာအုပ်တွေ၊ ရေးတဲ့စာတွေကို ခင်ဗျားသိရင် အံ့ဩမယ်။ ကျနော် ဆယ့်တနှစ်သားမှာ တခြားစာတန်းတွေအပြင် ကမ္ဘာ့သမိုင်းအကျဉ်းတစောင် ရေးပြီးနေပြီ။ တွေးတတ်တော တတ်တာလဲ ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ။ လူမှုရေး အဆင့်ဆင့်တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုရဲ့ အခြေခံမူတွေဟာ ဘာတွေလဲ။ အဲဒီ အခြေခံမူတွေကို တခြား သိပ္ပံပညာတွေနဲ့အတူ ပေါင်းစပ်ပြီး စည်းမျဉ်းဥပဒေတခု လုပ်လိုရမလား။ ကျနော် ဘောင်းဘီ တိုကလေးနဲ့ နေတဲ့အရွယ်ကစပြီး အဲဒီမေးခွန်းကိုတွေးရင်း အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဆယ့်လေးနှစ်သားကျတော့ နယူးယောက် အရှေ့ဘက်ခြမ်း⁶²မှာ ကျနော် တယောက်ထဲ အိမ်ငှားနေတယ်။

"ကျနော်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ မတူဘူး။ သူတို့က ကျနော့်ကို ခင်ခင်မင်မင် မရှိကြဘူး။ ကျနော်နဲ့ သူတို့က လဲ မတူမှ မတူဘဲကိုး။ ဘယ်ခင်မလဲ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ လူသားချင်းချင်း စိတ်ဆိုတာလဲ ရှိမှ မရှိဘဲ။ ဒီတော့ ကျနော်မှာ လူတွေနဲ့ ကင်းကင်းကွာကွာနေဖို့နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့စိတ်ပဲ ရှိတယ်။ ကျနော် တသက်လုံး ကျောင်းတရက်မှ မတက်ဖူးဘူး။ အကြံပေးတဲ့လူလဲ မရှိဘူး။ ဆုံးမတဲ့လူလဲ မရှိဘူး။ ဒီအရွယ်ထိ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာလဲ မခံဖူးဘူး။ လူတဦးချင်းရဲ့ တာဝန်ကို မျိုးရိုးတို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်တို့ရဲ့ အားတွေနဲ့ ဘယ်လို ရင်ကြားစေလို့ရမလဲ။ ခင်ဗျား ဝေဖန်သလို ကျနော်က လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ လူ့ဘဝကို ဇီဝဗေဒသမားက ယုန်အပေါ် သဘောထားတဲ့အတိုင်း ထားလို့ရမယ်ဆိုရင် ကျနော် ခဏ ခဏ ခွဲစိတ်ကြည့်နေမိမှာပဲ။ ကျနော်မှာ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားစစ်ထိုးဖို့ ကျနော်တို့ ရည်ရွယ် တာမဟုတ်တော့ နည်းနည်းပဲ ပြောချင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝအပေါ် အခြေခံအယူအဆက မြင့်မြတ်ပါပေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မခိုင်လုံဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အယူအဆက အသုံးကျတဲ့ လူ့ဘဝ၊ အကျိုးပြုတဲ့ လူ့ဘဝဖြစ်ဖို့ ကိုယ့်ဘဝကို တခြားလူ သားတွေလက်မှာ ဝကွက် အပ်ရမယ်။ တခြားလူတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီးနေရမယ်။ တခြားလူတွေအတွက် မြင်သာထင် သာ ကိစ္စတွေ လုပ်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသားတွေအတွက် အကောင်းဆုံး လုပ်ငန်း အများစုဟာ ကျနော် ဘဝမျိုးနဲ့ မကွာခြားလှတဲ့ လူတွေ လုပ်ခဲ့တာပဲဆိုတာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ပလစ်စီ⁶³ ဆိုပါ တော့။ လူတိုင်းက သူ့ကို အရူးထင်တာပဲ။ သူ့လောကဟာ အတ္တလောကပဲလို့ ပြောကြတာပဲ။ ဒီနေ့ လူတွေ ပလစ်စီကို

⁶² အရှေ့ဘက်ခြမ်း။ ။ နယူးယောက်မြို့ အရှေ့ဘက်ခြမ်း လူဆင်းရဲ ရပ်ကွက်
⁶³ ပလစ်စီ ဘားနက် (၁၅၁၀-၁၅၈၉)။ ။ ပြင်သစ် ကြွေထည်ပညာရှင်၊ ပြင်သစ်ပြည်တွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကာဗင်နစ် ဂိုဏ်း ထူထောင်ခဲ့သူ။ ၁၅၆၂ တွင် နိုင်ငံရေး ဘာသာရေး လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်သည်ဆိုကာ သူ့ကြွေထည် အလုပ်ရုံများကို လူထုက ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ၁၅၈၈ တွင် အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲ၌ ကွယ်လွန်သည်။

ကျေးဇူးတင်နေကြပြီ။ သူ့သားမယားတွေ ဒုက္ခခံခဲ့ကြရတာကို ထည့်မစဉ်းစားကြသလောက်ပဲ။ ညူတန်⁶⁴ ဆိုလဲ လူတွေ နဲ့ ဖက်လဲတကင်းလုပ်တဲ့ ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်တယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဘောကွန်⁶⁵ ဆိုရင် မိတ်ဆွေအပေါ်မှာ သစ္စာ တောင်ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုခရာတီးကိုတော့ သူ့ခေတ်က လူတွေက သတ်တောင် ပစ်သေးတယ်။"

"ကမ္ဘာ့ ဉာဏ်ကြီးရှင်တွေ၊ တီထွင်သူတွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ၊ ဒဿနိကဗေဒ ပညာရှင်တွေ၊ ပရောဖိတ်တွေ ဆိုတာ သူတို့ အချိန်တွေကို ပန်းရန်သမားတွေနဲ့ ဒူးတင် ပေါင်တင်နေရင်း ဖြုန်းခဲ့တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူသားတွေကို တခြားလူတွေထက် ပိုပြီး အကျိုးပြုခဲ့တယ်။ သူတို့ ပါရမီနဲ့ သူတို့ပေါ့။ ကျနော်သာ လူသားတွေရဲ့ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု သဘောတရားတွေကို အနှစ်ထုတ်လို့ အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် ကျနော် ဘဝကို နောင်လာနောင်သားတွေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် မစိုးရိမ်ပါဘူး။ လူသားတွေကို အမြင့်မားဆုံး အဆင့်နဲ့ အကျိုးပြုနိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှိမလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျား ပြောတာတွေကို ကျနော် သဘောကျပါတယ်။ ကျနော် အားလပ်ချိန်မှာ ပြန်ပြီး သုံးသပ်ကြည့်ပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ"

"မစ္စတာ ကွို"

ရှာလီ ကသုတ်ကရက် ထသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မာနခဲ ရွှေမင်းသမီးကလေး ဟန်ပန်လေသံများ လွင့်ပြယ်သွားသည်။

"ရှင် ဒီလိုခံယူနိုင်တာကို ကျမ အများကြီး လေးစားပါတယ်။ လူသာမန်သာ ဆိုရင် ဒီလို နားထောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ကျနော်ကိုယ် ကျနော် ဘယ်တုန်းကမှ လူသာမန်လို့မှ သဘောမထားဘဲ"

ကွိုရှေ့မှ ရှာလီ ဆီးဆို့ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကွိုအား ဖိဖိ မျက်လုံးများကို ဝိုးတဝါး အမှတ်ရစေ သည်။

"ကျမ ရှင်ကို ဘာကြောင့် ပြောရတယ်ဆိုတာ"

"မပြောနဲ့လေ"

ကွိုက သူ့ကို ပြုံးကြည့်ပြီး ဘိုးအေကြီး လေသံဖြင့်၊

"ကျမ ဒီလိုဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ မပြောနဲ့။ ပြောခဲ့သမျှတွေကို သဲထဲရေသွန် မလုပ်ချင်နဲ့လေ" ဟု ပြော သည်။

သူ့အပြုံးကြောင့် ရှာလီ ရှက်သွေးရေးရေးဖြန်းပြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ကွိုက တံခါးပေါက်ရောက်မှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောသွားသည်မှာ၊

"ဒါထက် တောင်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုတွေကို ကျနော် မကြည့်ဘဲ တံခါးခန်း ဆီး ချပစ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတာ မှားနေတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ကျနော်ရဲ့ သမိုင်း ရှုဒေါင့်စာအုပ် ပထမတွဲမှာ စာလုံး လေးထောင်ကျော် ထည့်ရေးထားပါတယ်"

(၁၄)

ပြည်နယ်လွှတ်တော် အစည်းအဝေး ရွှေဆိုင်လိက်ပြီးသည့်နောက် ပိုစ်သတင်းစာ အခွန်တော်ဆိုင်ရာ ခေါင်းကြီးများ လည်း ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ထိုခေါင်းကြီးများကို လွှတ်တော်က အရေးမစိုက်ခဲ့ချေ။ မစ္စတာကွိုသည် ကမ္ဘာ့ ငွေကြေးစနစ် ခေါင်းကြီးများကို တပတ်သုံးပုဒ် ဆက်တိုက်ရေးနေပြန်၏။ မိမိစိတ်ကြိုက် အကြောင်းရပ်ကို အခြေပြု၍ရေးသည့် ခေါင်းကြီးများကိုလည်း တင်ပြသည်။ သို့သော် နှစ်ပတ်အတွင်း ရေးသမျှသည် ပိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ သာ ရောက်ကုန်သည်။

⁶⁴ ညူတန်ဆာ အိုင်ဆက် (၁၆၄၂-၁၇၂၇)။ ။ အင်္ဂလိပ် ဒဿနိက ပညာရှင်။ သင်္ချာပညာ။ အကုမုဏ သဘောတရား (ဆွဲငင်ခြင်း သဘောတရား) ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူ။ သိပ္ပံပညာလောက၏ အထူးချွန်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ယူဆကြသည်။

⁶⁵ ဘောကွန်၊ ဖရန်စစ် (၁၅၆၁-၁၆၂၆)။ ။ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်။ ဒဿနိကပညာရှင်။ ရှိတ်စပီးယား၏ ပြဇာတ်များကို ရေးသားသူဟူ၍ ထင်မြင်ခံရလောက်အောင် အင်္ဂလိပ် စာပေလောက၌ ထင်ရှားသူ။ အယ်လီဇဘတ် (၁) နှင့် ဂျိမ်း (၁) ဘုရင်များ လက်ထက်တွင် ဗြိတိသျှ အထက်လွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ တရားရေးဝန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၆၂၁ တွင် လာဘ်စားမှုဖြင့် ရာထူးမှ ဖယ်ရှားခံရသည်။

သူ့စာအုပ် ကိစ္စကိုမူ ဤရက်များအတွင်း ကွဲ မစဉ်းစားဝံ့အောင် ရှိရသည်။ ပို၍သတင်းစာ အယ်ဒီတာ မဖြစ်မချင်း လှည့်မကြည့်နိုင်တော့။ စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲသို့ ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။ အယ်ဒီတာဖြစ်ပြီးမှ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း သေချိန် ကို စောင့်စားရင်း စာမူများကို အံ့ဆွဲထဲမှ ပြန်ထုတ်တော့မည်။ ထိုအချိန်သို့ရောက်ရန် နှစ်လခွဲ ကြာပြီးမည်။

သူ ပိဋကတ်ခန်းကလေးသည် အန်ချင်စရာ သတင်းစာပညာသင်တန်းကျောင်းအဆင့်သို့ လျှောက်ပေးသည်။ သူသည် စားပွဲငယ်ကလေးပေါ်တွင် ပို၍သတင်းစာဟောင်း ပိုင်တွဲများကိုတင်ကာ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ ခေါင်းကြီးများအား ဆူလေဗီယန် ကျောက်ခဲ⁶⁶ကို ဘူမိဗေဒပညာရှင် လေ့လာသလို လေ့လာသည်။ ခေါင်းကြီးများကို ဆန်းစစ်သည်။ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာသည်။ ဇယားချသည်။ ပျမ်းမျှ သဘောရှာသည်။ အခြေခံသဘောတရား ထုတ်သည်။ ခေါင်းကြီးတထောင်ခန့်မှ ပကတူပ မူလ အခြေခံတရားအချို့ကို အောက်ပါအတိုင်း ကောက်ချက်ဆွဲ၍ ရရှိသည်။

၁။ ။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် နယ်ပယ် ကျယ်ဝန်းမြောက်မြားသော လက်ငင်းလက်တွေ့ အကြောင်းရပ်များကို ရေးသည်။ အချို့အကြောင်းအရပ်များသည် အလွန်အမင်း သေးဖွဲ့သည်။

၂။ ။ လူကြိုက်များ လူဖတ်များသော ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ "ခေါင်" ခေါင်းကြီးများသည် ဒေသဆိုင်ရာ အကြောင်းရပ်များ၊ အရည်မတည့်တုံ့သော အကြောင်းရပ်များ ဖြစ်သည်။

၃။ ။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် အချက်အလက် အားလုံးကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှာဖွေ။ ကျယ်ဝန်းရိုးရှင်းသော အနုမာန ထင်မြင်ယူဆချက် တခုကိုသာ အခြေခံ၍ ထပ်ဖန်တလဲလဲ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရေးသည်။ စိတ်ကူးကြွယ် သည်။ စကားလုံး သရုပ်ပေါ်သည်။

၄။ ။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် တခါတရံ ပျော်စေပြက်စေ ကလက်စေ၍ တခါတရံ ပက်ပက်စက်စက် သရော်ခြင်းဖြင့် ဟာသကွက်ကို ဖန်တီးသည်။ တခါတရံ မိမိ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေသည့် အကြောင်းရပ်ကို ပုံကြီးချဲ့ခြင်းဖြင့် လူရယ်စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်သည်။

၅။ ။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် မည်သည့် အကြောင်းရပ်ကိုမဆို ဒေါနှင့် မောနှင့်၊ အထိုးနှင့် အဆွနှင့်၊ အရောင်နှင့် အသွေးနှင့် ရေးသည်။ ကမ္ဘာတဖက်ခြမ်းမှ အရေးအခင်းပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်အရေးပမာ သဘောထားကာ အမှုကိစ္စ အလိုက် ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်သည်။ ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်သည်။

ကိုယ်ပိုင် ခေါင်းကြီးများကိုရေးရာ၌ ထိုအခြေခံများကို အသုံးပြုရန် ကွဲ အားထုတ်သည်။ သို့သော် ကလင်ကာ၏ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်ရသည်ထက် သူ့အဖို့ ပို၍ ခက်ခဲသေးသည်။ ယနေ့ နံနက်ထုတ် ပို၍တွင် ပါလာသော မြို့တော် အမှိုက်သိမ်းစနစ် ပြုပြင်ရေးခေါင်းကြီးကို သူ ၇ နာရီတိတိ ရေးခဲ့ရသည်။

မေလ၏ မိုးရွာသော ညတည။ ဖီဖီ အခြေအနေဆိုးနေသည်မှာ ရက်အတန်ကြာပြီ ဖြစ်၏။ ကွဲသည် ဖီဖီ အကြောင်းကို တွေးရာမှ ဖီဖီ၏ အယူဝါဒကလေးကို ရေရွတ်နေမိသည်။

"လူတွေကို ခင်မင်၊ တခြားလူတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးလုပ်၊ ဆေးလိပ်သောက်၊ ရယ်စရာပုံတိုပတ် စပြော"

ပိဋကတ်တိုက်တိုင်း၊ ခေါင်းကြီး သုတေသန စခန်းတိုင်း အခန်းကလေး တံခါးပွင့်သွားသည်။ ဘတ်ကလင်ကာ ဝင်လာသည်။ မပြောမဆို အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ စာအုပ်တအုပ်ကို ယူကြည့်သည်။

"ဗနတ်ဖဲယား⁶⁷ ပါလား။ ဒေါက်။ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကမှ ဝတ္ထုဖတ်တာ မတွေ့ဖူးပါဘူး"

ပါရဂူကလေးက ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။ ဖီဖီ တိုက်တွန်းချက်များကို ယခုထိ ဘာတခုမှ မလုပ်ရသေးသည်ကိုသာ စဉ်းစားနေသည်။ ဆေးလိပ်က အချိန်မရွေး သောက်နိုင်သည်။ ဘတ်ကလင်ကာက ဆေးလိပ်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်သူ ဖြစ်၍ သူနှင့် တိုင်ပင်နိုင်သည်။ ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စ ပြောဖို့မလွယ်။ သူ ဘာမျှမသိ။ စာကြည့်တိုက်တွင် ရယ်စရာ စာအုပ်နှစ်အုပ် တွေ့ဖူးရုံသာ တွေ့ဖူးသည်။

ကွဲက လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး၊

"ဘတ်၊ ဘီလင်စိဂိတ်က ငါးသယ်မတွေ့ကို ဒေါက်တာဂျွန်ဆင် နှုတ်လှန်ထိုးတာ ကြားဖူးသလား"

"ဂျွန်ဆင်၊ ဘယ်သူလဲ။ ဟိုဘက် တတိယလမ်းမှာနေတဲ့ လူကြီးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကြီး ဂျွန်ဆင်ကို ပြောတာပါ။ တခါတုန်းက ဘီလင်စိဂိတ်မှာ ဂျွန်ဆင် ငါးသွားဝယ်တယ်တဲ့။ အသေးစိတ်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဂျွန်ဆင်နဲ့ ငါးသယ်မတွေ့ ရန်ဖြစ်ကြတော့ ငါးသယ်မတွေ့က

⁶⁶ ဆူလေဗီယန်။ ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သန်း ၄၀၀ က တည်ထွန်းခဲ့သည့် ပါလီယိုဇိုးအစ်ကပ်၊ ဆူလေဗီယန်ခေတ်မှ ကျောက်ခဲ၊ ထိုခေတ်သည် ကမ္ဘာတွင် လေ့ကျင့်မှုရှိသော သတ္တဝါများ စတင် ပေါ်ပေါက်သည့်ခေတ် ဖြစ်သည်။
⁶⁷ ဗနတ်ဖဲယား။ ။ အိန္ဒိယ ဇာတ် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာကြီး ဝီလျံမိတ်ပိစ် သက္ကဋ္ဌရေး (၁၈၁၁-၆၃) ၏ ဝတ္ထု (၁၈၄၆-၄၈)။ ။ ဇာတ်ဆောင်မင်းသား ဘက်ကီရှပ်နှင့် ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီး အမယ်လီယာတို့၏ စရိုက်ဖော်ပုံ ကောင်းလွန်း၍ အင်္ဂလိပ်စာပေတွင် ကျော်ကြားသည့် စာအုပ် တအုပ် ဖြစ်သည်။

ဆဲတယ်တဲ့။ ဂျွန်ဆင်က ဘာပြန်ပြောတယ် ထင်သလဲ။ ဂျွန်ဆင် ငါးသယ်မတွေကို ပရယ်လယ်လို ပီပေဒွန်⁶⁸လို ပြန်ပြောသတဲ့။ အိုင်ဆိုစီလက်တြီဂ်⁶⁹ လို့လဲ ပြောတယ်လို့ တချို့ကဆိုတယ်။"

ဘတ်က ကွိုကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ကွိုကလည်း ဘတ်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက သိလိုဇောနှင့် မောရိပ်သန်းနေသည်။

"ပြောဖို့ လိုသွားတယ်။ အဲဒီ စကားလုံးတွေက ညစ်ညမ်းတဲ့ စကားလုံးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဂဲဩမေထရီ ပညာထဲက စကားလုံးတွေ"

"အော်" ... ကလင်ကာထံမှ စကားသံထွက်လာသည်။

... "အော်" ...။

ကွိုက

"ကဲပါလေ။ ကျနော်တို့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ပြောခဲ့တဲ့စကား ပြန်ဆက်ပါအုံး"

"ပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုနက ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ။ ကျနော် နားမလည်ဘူး"

"ရီစရာ ပုံတိုပတ်စ ပြောတာပါဗျာ"

"ခင်ဗျားဟာ ရယ်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ ဒေါက်ရဲ"

"ဟုတ်ပါသကောဗျာ"

"ကျနော်တော့ နားမလည်ရိုး အမှန်ပဲ"

"ပုံလဲ ပြောရ။ ပုံကို နားလည်တတ်တဲ့ ဦးနှောက်လဲ ရှာပေးရတော့ မလုပ်နိုင်ဘူးဗျို့။ ကဲ၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ဟာ သာ ဆက်ပြောပါတော့"

ဘတ်က မြို့ကြီး ပြကြီးတိုင်း၌ ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာတစ်ခုကို ပြောပြသည်။ ဘတ်၏ ဝေါဟာရအတိုင်း ဆိုရလျှင် "လမ်းမတော် လိင်သရဲများ" ပြဿနာဖြစ်သည်။ ညနေ ညခင်းတိုင်း အထူးသဖြင့် စနေနေ့ညနေ ညခင်းတိုင်း လမ်းဒေါင်တွင် လူငယ်များ လူစုကာ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် မိန်းကလေးများကို နောက်ပြောင်ကြသည်။ "ဟဲလို ချာတိတ်"၊ "မီးမီးလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ" စသည် မကြားတကြား ပြောကြသည်။

"တနေ့တော့ ကောင်မကလေး တယောက်က သူတို့နဲ့ စကားရော ဖောရောလုပ်တယ်။ ပျော်စေပြန်စေ သဘောပေါ့။ အန္တရာယ်ကို မြင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ ပြဿနာတွေ စတော့တာပဲ။ အဲဒီနေ့ည ရုပ်ရှင် အပြီးပဲလား။ နောက်တနေ့ ညပဲလားတော့ မသိဘူးပေါ့"

ကွိုက မေးခွန်းထုတ်သည်။

"ဒီလို လူစိမ်းခေါ်ရာ လိုက်ရင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ် ဆိုတာ အိမ်မှာ ဆုံးမမယ့်လူမှ မရှိဘူးလားဗျာ"

"ဘယ်သူက ဆုံးမမလဲ။ သူတို့တတွေ ဘယ်လိုအိမ်မျိုးမှာ နေရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ မောင်တွေ ဘွားတွေ ကိုယ်နှိုက်ကလဲ အဲဒီလို ပါးစပ်သရမ်းကလေးတွေပဲဗျ"

ဘတ်က ထိုမိန်းကလေးများ၏ မိသားစု အခြေအနေဆိုးများကို ရှင်းပြနေသည်။ နဖူးကချွေး ခြေကျအောင် လုပ်ရသည်။ ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် ဆင်းရဲသည်။ ပျော်စရာမရှိ။ ရွှင်စရာနတ္ထိ။ ထို့ကြောင့် ငွေစပြု၍ သွေးဆောင်လျှင် ကောက်ကောက်ပါလွယ်သည်။

ပြယုဂ် ဖြစ်လောက်သည့် မိန်းကလေးတဦး၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဘတ်က ဆက်ပြောပြသည်။ ကုန်ပဒေသာဆိုင်တွင် တပတ် သုံးဒေါ်လာနှင့် အလုပ်လုပ်နေသည့် မိန်းကလေးတယောက် အကြောင်း။ သူ့လုပ်စာကို သူ့အဖေ အမူးသမားက တပြားတချပ်မကျန် တောင်းသုံးပစ်သည်။ မိန်းကလေးက အသက် ၁၆ နှစ်။ သူ့နာမည်က အီဗာဘန်းဟိုင်မာ။ ယခု "မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်" အဖြစ် ရောက်နေသည်။

"ခင်ဗျား ဘာလုပ်ရမလဲ သိလား ဒေါက်။ သတင်းစာထဲမှာ ဖွင့်ချရမှာဗျ"

ကွိုက ဘတ်ကို လေးလေးစားစားကြည့်ကာ

"ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်။ ရေးရမယ်"

"အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုရေးမှာလဲ။ ဒီအခန်းထဲမှာ တနေ့လုံး တညလုံးအောင်းပြီး စာအုပ်တွေနဲ့ နှစ်ပါးသွားနေတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလို လူမှု ဒုက္ခတွေကို ကုစားနိုင်မှာလဲ"

"မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ လက်တွေ့ကျကျ ကွင်းဆင်း လေ့လာရအုံးမှာပေါ့လေဗျာ။ ဒီလို ယေဘုယျ ပြဿနာမျိုးဟာ လူမှုရေးသိပ္ပံအဖို့ ဖြေရှင်းရ အခက်ဆုံး ပြဿနာပဲ"

⁶⁸ ပရယ်လယ်လို ပီပေဒွန် ။ ။ ဂရိစကား။ ခြောက်ထောင့်ညို ဆဋ္ဌဂံ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

⁶⁹ အိုင်ဆိုစီလက်တြီဂ်။ ။ ဂရိစကား။ ခြေနှစ်ဖက်ညီဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ နှစ်ဖက်ညီ တြိဂံဟု ဆိုလိုသည်

"ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျနော်သိတယ်။ အဲဒီပါးစပ်အရမ်းသမားတွေကို အားလုံးတန်းစီပစ်သတ်။ တယောက် မကျန်ဘူး"

ကွီသည် ဘဝနှင့် လက်တွေ့ ဆက်စပ်နိုင်သည့် ဤဖြစ်ရပ်ကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေသည်။ "လိင်သရဲ" ကလေးများကို ဘတ်ကပြု၍ သူ့မျက်စိနှင့်လည်း တပ်အပ်မြင်ဖူးသည်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ထဲက လူမှုရေး ပြဿနာ မဟုတ်။ ကိုယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က အရူးမီးပိုင်း ဖြစ်နေသည့် အရေးအခင်း။

ကလင်ကာက သူ့အား အချက်အလက်များပေး၍ ခေါင်းကြီးရေးရန် တိုက်တွန်းသည်။ ပြဿနာ တည်နေရာ ကိုလည်း လမ်းညွှန်လိုက်သေးသည်။ ဤရက်များအတွင်း သူ့အား အကြံဉာဏ်ပေးသူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေသည်။ ယခင်တပတ်က ဖီဖီ၊ ပြီးတော့ တနေ့ထဲမှာပင် ရှာလီဝေလင်။

ကလင်ကာ၏ အကြံပေးချက်ကို သူ့ကျေးဇူးတင်စွာ လက်ခံသည်။ ဖီဖီ အကြံပေးချက်ကိုလည်း လုံးဝ အမှု မထားဟု သူ မပြောနိုင်။ ဖီဖီ စကားများကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်ကပင် ပြန်ရွတ်မိသေးသည်။ ရှာလီဝေလင်၏ ဝေဖန် ချက်များကိုမူ အစွဲအလန်းကင်းကင်း ဆန်းစစ်ပြီးမှ သူ့ဆင်ခြင်တဲ့ အသိတရားက လုံးဝဥသံ့ ပယ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်အာရုံ မှ လုံးဝ ပထုတ်နိုင်လိုက်ပြီဟုတော့ မဆိုနိုင်။ ရှာလီ၏ စကားလုံးအချို့သည် သူ့ဦးနှောက်ကို လောင်မြိုက် လှိုက်စား နေသည် မဟုတ်လား။

ချက်ချင်းပင် ကလင်ကာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားသည်။

"သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ အထူးခြားဆုံး စာတကြောင်းက ဘာလဲသိလား။ ယေရူက မိမိကိုယ်တည်းဟူသော ဝိမာန်ကို အမှတ်ပြု၍ မိန့်တော်မူ၏"⁷⁰ ဆိုတာပဲ။ ဘုန်းကြီးတပါး တရားဟောတဲ့အထဲ ထည့်ဟောတာ ကြားဖူးတာပဲ။ ကိုယ်လက်လဲလှုပ်ရှား ဖြောင့်ဖြောင့်မှန်မှန်လဲ နေထိုင်။ သင့်ဝိမာန်ကိုလဲ ခိုင်မာတောင့်တင်းစေ။ စင်ကြယ် သန့်ပြန်စေ လို့ ပြောတာပဲ။ ကျနော်သာ ဘုန်းကြီးဖြစ်ရင် 'လာမည့် စနေနေ့တွင် သတ္တမလမ်းကို သွားလော့။ ဗဟိုလမ်းမကို သွားလော့။ နှုတ်သရမ်းသူများကို ကိုယ်ခန္ဓာတည်းဟူသော ဝိမာန်အကြောင်း ဟောပြောလော့' လို့ ပြောမှာပဲ"

ပြီးကနဲ ကလင်ကာ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ အောက်ထပ်မှ အော်ဟစ် ငိုကြွေးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကလင်ကာ မျက်နှာ ဖြူစပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။

"ကျနော် အာကျယ်တာ ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ကျနော် သတိရသင့်တယ်ဗျာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူ ငိုတာလဲ"

ကွီက ထိပ်ထိပ်ပျာပျာ မေးသော်လည်း ကလင်ကာက ပြန်မဖြေ၊ ခြေဖျားထောက်၍ ဖော့ဖော့ကလေးလျှောက် ကာ ထွက်သွားသည်။

ကွီက ယောင်တီးယောင်တ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ငိုသံနှင့်အတူ လူသံသူသံများ ကြားရ၏။ အိမ်ငှားနေသူများ သည် ဧည့်ခန်း ဆောင်သို့လာ၍ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ကူကြွေးကြီးကြီး စုထိုင်နေကြ၏။ ဘုရင်နတ်ရွာလား နေစေကာမူ မိဖုရားများကတော့ အစာစားကြရမည် မဟုတ်လား။

သူတို့ ထိုင်နေရာသို့ ရှာလီ ဝင်လာသည်။ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိ။ မျက်ရည်လည်း မရှိ။

"ညစာ အတော်နောက်ကျနေပြီရှင်။ အမိမာနဲ့ လော်ရာလဲ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေကြလို့ပါ။ ကျမပဲ ညစာပြင်ပေး ပျံမယ်"

ရှာလီ ခန်းမထဲသို့ ထွက်လာသောအခါ ကွီကို လှေကားပေါ်၌ တွေ့ရသည်။ ရှာလီက လှေကား လက်ရမ်း အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး၊

"ရှင် သိရောပေါ့"

"ဟင့်အင်း မသိဘူး။ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ သိရအောင် အခုမှ အောက်ထပ်ဆင်းလာတာ"

"ဖီဖီ သူ"

"ရောဂါ သိပ်ဆိုးလာပြန်ပလား"

"စောစောကပဲ ဆုံးသွားပြီ"

"သေပြီ"

ထိုစကားလုံးကြောင့် ရှာလီ ဆိတ်ကနဲ တုန်သွားသည်။

ဖီဖီ သေလိမ့်မည်ဟု ကွီ ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်ခဲ့။ ဘယ်တော့မှ အကွဲရာသင်္ချာ ပြပေးရမှာ မဟုတ်တော့ပါက လားဟူ၍ တွေးမိလိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ခု ပြောချင်သည်။ သို့သော် တသက်နှင့်တကိုယ် မကြုံစဘူး စကားလုံး တိတိကျကျ ရှာမရဖြစ်နေသည်။

"တနင်္လာနေ့ အသုဘချမယ်။ ရှင်လိုက်ပို့မယ် မဟုတ်လား"

⁷⁰ မိမိကိုယ်တည်းဟူသော ဝိမာန်ကို အမှတ်ပြု၍ မိန့်တော်မူ၏။ ။ ဓမ္မသစ်ကျမ်း။ ။ ရှင်ယောဟန် ခရစ်ဝင် ၂: ၂၁။

ကွဲက မျက်ကြောကြီးများ ရှုံ့၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့စာအုပ်တွင် အရိုင်းအစိုင်းတို့၏ ထုံးတမ်းဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသည့် သေနန်း သေနားမျိုးတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်လိုစိတ် မရှိ။

"ဟင့်အင်း"

ကွဲက ကတိုက်ကရိုက် ပြောလိုက်သည်။

"ကျနော် လိုက်ပို့နိုင်မယ် မထင်ဘူး"

"ဖီဖီကတော့ ပို့စေချင်မှာပဲ။ သူ့အတွက် ရှင်နောက်ဆုံးအကြိမ် တခုခု လုပ်ပေးနိုင်တာ ဒါပဲ ရှိတော့တာပဲရှင်"

"ပို့စေချင်မယ် ဟုတ်လား။ သူက သိတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"မသိရော ဘာဖြစ်လဲ။ မိတ်ဆွေတယောက် အပေါ်မှာ ရှင်ဒီလောက်ကလေးမှ အလေးမထားနိုင်ဘူးလားဟင်"

ဓာတ်ငွေ့ မီးခက်မှ အလင်းရောင်သည် ရှာလီ မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ ရှာလီ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံကို ကွဲ သတိ ပြုမိသည်။

"ဖီဖီ သိမှာပဲလို့ ကျမ ထင်တယ်။ ပျော်လဲ ပျော်မှာပဲ"

ရှာလီက ဆက်ပြောသည်။

"သူက ရှင်ကို ခင်ရှာတယ်။ အထင်လဲကြီးရှာတယ်။ တနေ့ကပဲ ရှင်အကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ပြောနေသေးတယ်။ အခု သူ ဆုံးရှာပြီ။ သူ့အတွက် ကျမတို့ ဝမ်းနည်းတယ် ဆိုတာပြဖို့က ဒီတနည်းထဲ ရှိတော့တာပဲရှင်"

ရှာလီ မျက်တောင်ကော့ကြီးများသည် ရုတ်တရတ် ယိုစိမ့်လာသော မျက်ရည်စဖြင့် မီးရောင်တွင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ ချက်ချင်းပင် ကွဲ အညံ့ခံလိုက်ကာ လှေကားပေါ်သို့ စိတ်လေး ကိုယ်လေး ပြန်တက်သွားသည်။

နောက်မှ ပြန်စဉ်းစားမိသည်မှာ ရှာလီ၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးများသာ မျက်ရည်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်မနေခဲ့လျှင် အသုဘပို့ရန် သူ ငြင်းပယ်ခဲ့မိမည် အမှန်။

(၁၅)

ဈာပန အခမ်းအနား၏ အလှသည် ကွဲကို ဖမ်းစားလိုက်လေသည်။ ဖီဖီ၏ ဈာပနကို မြို့ပြင် တောအုပ်ကလေးများကြားရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် သရဏာဂုံတင်သည်။ ဤနေရာတွင် ဖီဖီ၏ ဖခင် မစ္စတာ ပိန်တာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ဖီဖီလည်း နေထိုင်ကောင်းစဉ် ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဤဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ လာ၍ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းတက်လေ့ ရှိသည်။

တောအုပ်ကလေးများထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ဝဝပြပြ မျက်နှာနီရဲရဲ လူကြီးတဦးနှင့် ကွဲ တွေ့သည်။ မော်တော်ကားမောင်းသမားကြီး ဖြစ်သည်။ ဖီဖီနှင့် အလွန်ခင်သည်။ စေတနာရှင်မလေး ဖီဖီအကြောင်းကို စုံတကာ စေ့အောင် လေကြောရည်ဆွဲ၍ ပြောပြနေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်က တင်မိက သူ့ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတခုသို့ ခေါ်မသွားခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ယခုအကြိမ်သည် ကွဲအဖို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်မည်။ ၁၄ နှစ်သားမှစ၍ ဘာသာရေးကို ယုံကြည်မှု၏ အထွတ်အထိပ် ဓလေ့တခုကို သူ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြည့်နေရသည်။

ကွဲသည် နှစ်နှစ်ကာကာ စိတ်ဝင်စားစွာ သူ့ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ အလင်းရောင်မိန့်မိန့်၊ ကြေကွဲသော မျက်နှာများဖြင့် ခုံတန်းပေါင်းများစွာ၌ ထိုင်နေသော လူများ။ ထူးဆန်းပေစွာ အံ့ဩစရာနှင့် အတိတ်ပြီးသည်တကား။ အသွေးအသား သေသော်လည်း လူမသေဟူသော အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသည့် ယုံကြည်ချက်။ ဆင်ခြင်တုံတရားကို အံ့တုသည့်စိတ်ဓာတ်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသော မြတ်နိုးခင်တွယ်မှု ဝီဖိတ်။ ဤဆန်းပြားသော အခြင်းအရာတို့၏ ထူးခြားချက်သည် အဘယ်နည်း။

"ငါသည် ထမြောက်ခြင်းအကြောင်း၊ အသက်ရှင်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်၏။ ငါ့ကို ယုံကြည်သော သူသည် သေလွန်သော်လည်း ရှင်လိမ့်မည်။"

[ဓမ္မသစ်ကျမ်း။ ။ ရှင်ယောဟန် ခရစ်ဝင် ၁၁: ၂၅။]

ကျယ်လောင်လှိုက်လှဲသောအသံသည် ရုတ်ချည်းပေါ်လာသည်။ လူအများ ချက်ချင်းမတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ကွဲလည်း အစောဆုံး ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးသည် ဝတ်ရုံဖြူ ဝတ်ဆင်၍ တလှမ်းချင်း လျှောက်လာသော လူငယ်တဦး အပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပျိုသစ်စ နံနက်အရုဏ်ကဲ့သို့ လန်းဆန်းသည်။ သူသည် စာအုပ်တအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ သို့သော် စာအုပ်ကို မကြည့်။ လောကပြင်ပသို့ မျှော်ကြည့်နေသယောင် ဦးခေါင်းကို မော့ထားသည်။

"ငါ့ဘက်၌ နေတော်မူသော ဘုရားသခင်ကို ငါ မြင်မည်။ သူတပါး မြင်သည်သာမက ငါသည် ကိုယ့် မျက်စိနှင့် ဖူးမြင်မည်။"

[ဓမ္မဟောင်းကျမ်း။ ။ ယောဘာဝတ္ထု ၁၉: ၂၇။]

ထိုလူငယ်၏ကျောဘက်တွင် ပန်းစည်းပန်းခွေများ အဆင့်ဆင့်ဖုံးနေသည့် ဖိဖိ၏ မသာခေါင်းရှိသည်။ ခရစ်ယာန် သံပြိုင်ဝတ်သီချင်းများ အပြန်အလှန် ဆိုကြပြီးနောက် ထိုလူငယ်က သမ္မာကျမ်းလာ ဓမ္မစာများကို ရွတ်ဖတ်သည်။ ထို့နောက် လေမှုတ်စန္ဒယားသံ ပေါ်ထွက်သည်။ သံပြိုင်ဝတ်သီချင်း ဆိုသည်။

"သူတော်စင်တို့ လုပ်ငန်းခွင်မှ အနားယူကြပြီ"

သူတော်စင်၊ ဖိဖိကို သူတို့ ဒီလိုပဲ အပြီးအပိုင် သတ်မှတ်နေကြပြီ။ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့။ လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်ကပင် ဖိဖိကို သူ နှင်းဆီပန်းများ ပို့ခဲ့သေးသည်။

လက်အိတ်နက် စွပ်ထားသော လက်တခွက ကွဲအား နောက်မှနေ၍ ဖွင့်လျက်သား စာအုပ်တအုပ် ပေးလာသည်။ စာအုပ်ကို သူ အသာကိုင်ထားလိုက်သည်။ စောစောက တွေ့ခဲ့သည့် မော်တော်ကားသမားကြီးက "သူတို့ ဆိုနေတာ ဒီသီချင်း" ဟု စာအုပ်ပေါ် လက်ထောက်ပြရင်း လေသံဖြင့် ပြောသည်။

"ရန်အမှုတို့ ပြင်းပြချိန်၊ စစ်ပွဲတို့ ရှည်လျားချိန်တွင် အဝေးမှ အောင်တေးသံသည် နားထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်။ ရဲသွေးတို့ တက်ကြွလာသည်။ လက်ရုံးတို့ သန်မာလာသည်"

သရဏဂုံတင်အပြီးတွင် မသာခေါင်းကလေးကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲသို့ သယ်သွားသည်။ မြေမှုန့်မှ မြေမှုန့်အဖြစ်သို့⁷¹ ရောက်စေလေပြီ။ အဝတ်နက် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမများ၏ ငိုရှိုက်သံ ပေါ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခေါင်းပျဉ်ပေါ်သို့ ပထမဆုံး မြေစိုင်းခဲ ဒုတ်ကနဲကျသည့် ကြေကွဲဖွယ် အကောင်းဆုံး အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ စောစောကတွေ့ခဲ့သည့် မျက်နှာနီရဲရဲ ကားသမားကြီးပင် မျက်ရည်တွေစီးကာ ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်နေသည်။

အိမ်အပြန် ဓာတ်ရထားပေါ်တွင်မူ ကိုသည် သူ့အတွေးများကို ဆင်ခြင်တုံတရား လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ပြန်လည်တည့်မတ် ပေးနိုင်တော့သည်။

ဝိညာဉ် ထာဝရ တည်မြဲသည် ဆိုသော သဘောတရားသည် ဆင်ခြင်တုံတရားပေါ်၌ မရပ်တည်နိုင်။ စိတ်ဆိုသည်မှာ ဓာတ်လေးပါး ဖွဲ့စည်းမှုမှ ပေါက်ဖွားသော အရာသာ ဖြစ်သည်။ သေခြင်းတရား၌ အဆုံးရှိသော ဓာတ်လေးပါးအဖွဲ့ အစည်း ပျက်ပြယ်သောအခါ စိတ်လည်း ကွယ်ပျောက်ရသည်။ ဖယောင်းတိုင်မှ မီးကို မှုတ်ငြိမ်းလိုက်သလို ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူ့သမိုင်းတလျှောက်လုံး ဤသဘောတရားသည် တည်တံ့နေခဲ့သည်မှာ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်၏။

သိပ္ပံပညာသည် ထိုသဘောတရားကို အဖန်တလဲလဲ ချေဖျက်ခဲ့သည်။ သို့သော် လူ့အပေါင်းတို့သည် သိပ္ပံပညာကို လက်မခံခဲ့။ သိပ္ပံပညာကို ကျိုးသင့်ကြောင်းသင့် အဖြေမပေးနိုင်သောအခါ ပုဆိန်များ၊ တံကျင်များနှင့် အဖြေပေးသည်။ ထူးဆန်းပေစွာ သိပ္ပံပညာနှင့် ဘာသာရေး၏ ပဋိပက္ခသည် လူသားနှင့် သူ့ဆင်ခြင်တုံတရား၏ ပဋိပက္ခသာ ဖြစ်ပါပေသည်တကား။

ကယ်တင်ခြင်းခံရသော ခန္ဓာကိုယ်၊ ကယ်တင်ခြင်းခံရသော ဝိညာဉ်ဆိုသည့် သဘောတရားကို လူ့အပေါင်းတို့ ဧကန် ဧက ယုံကြည်ကြရဲ့လား။ ငွေဆိုသည်မှာ လောကီကိစ္စမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ ပရိယာယ်မခိုဘဲ ယုံကြည်ရိုးမှန်ကြလျှင် သူတို့၏ လောကီတရားတို့သည် သူတို့ကို စောင့်ကြိုနေမည့် ထာဝရဘုန်းကျက်သရေတို့နှင့် နှိုင်းစာသော် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ သဲတပွင့်လောက်ပင် အလေးထားစရာ မရှိ။

သို့သော် ယခုကားပေါ်၌ လိုက်ပါလာသူတို့သည်ပင် နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ရေပွက်ပမာ ကြာရှည်မတည်သော အကျိုးအမြတ်အလိုငှာ အချင်းချင်း လည်ပင်းလိုိုးကြတော့မည်။ အချင်းများကြတော့မည်။ လိမ်ညာ စဉ်းလဲကြတော့မည်။ အမနာပ ပြောကြတော့မည်။ အသရေ ဖျက်ကြတော့မည်။ မုသား ဆိုကြတော့မည်။ ရန်ပွားကြတော့မည်။ ဘာသာရေး ဟူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိပ်မေ့ချခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ လူ့လောက၏ ပရိဒေဝ သောကဗျာပါဒကို ဖြေဖျောက်၍ ရကောင်းစိမ့်သောငှာ တပါးသော လောကကို ဖန်ဆင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်ပင် လူတို့၏ ဘာသာရေးသမိုင်း ဖြစ်ချေ၏။ လူ့အပေါင်းတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုလောကပွား ဖန်ဆင်းမှုသဘောကို သိသည်သာ။

ဟာရုစပက်⁷²တို့လည်း သူတို့အချင်းချင်း တွေ့လျှင် တတောသော ရယ်မောကြမည်သာ။

မစွက်ပိန်တာအိမ်တွင် ညစာ စောစောစားကြသည်။ ကိုသည် ခြေဖွဖွနင်းကာ သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်လာသည်။ မစွက်ပိန်တာ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတွင်းမှ ကျိတ်၍ ငိုရှိုက်နေသံကို ကြားရသည်။ ရင်သွေးတို့ အတွက် ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်ကာ ငိုကြွေးသော ရာခယ်⁷³၏ ငိုကြွေးသံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

⁷¹ ထာဝရအရှင် ဘုရားသခင်သည် "သင်သည် မြေမှုန့်ဖြစ်၍ မြေမှုန့်သို့ ပြန်ရမည်" ဟု မိန့်တော်မူ၏ (သမ္မာကျမ်းစာ။ ကမ္မာဦးကျမ်း၊ ၃:၁၉)။

⁷² ဟာရုစပက်။ ။ ရှေးဟောင်း ရောမခေတ်က ယာဇ်ပူဇော်ပသမှု အဆောင်အရွက်ဖြင့် အသက်မွေးသော လူတန်းစား။

⁷³ ရာခယ်။ ။ ခရစ်ယာန် ဓမ္မဟောင်းကျမ်းလာ ဂျကော့၏ မယား။ ဂျိုးဆက်နှင့် ဘင်ဂျမင်တို့၏ မိခင်။ သမ္မာကျမ်းစာ ကမ္မာဦးကျမ်း (၂၉:၃၅) တွင် ယာကုပ်၏ မယားရာခေလ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရာခေလသားကား ယောသပ်နှင့်

ကွဲသည် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ ဓာတ်ငွေ့မီးကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ စားပွဲတွင် ၁၉၀၂ မတ်လထုတ် ပိုစ် သတင်းစာအဟောင်းတွဲက သူ့စူးစမ်းရှာဖွေမှုကို အသင့်ငုံလင့်နေသည်။ သို့သော် ခါတိုင်းနှင့်မတူ တမူခြားကာ သူအိပ် ရာပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်လေ၏။

သူ ယနေ့ည သေသွားလျှင် သူ့အတွက် ဘယ်သူ ဒီလိုငိုပါ့မလဲ။

တခါကမူ ကွဲသေလျှင် သူဝမ်းနည်းမည်ဟု ဖီဖီက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဖီဖီက အရင်ဆုံးရှာပြီ။ သူ့ကတိ တည်စရာ မလိုတော့ပြီ။

ဖီဖီ သေသော်လည်း သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းမည့် မိတ်ဆွေများစွာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့သေလျှင် တင်မိနှင့် မာဖီ နှစ်ယောက်သာ ဝမ်းနည်းမည့်သူ ရှိသည်။ မသာပိုရန်တော့ လာနိုင်ကြမည် မထင်။

သူ့သင်္ချိုင်းဘေးသို့ ရောက်နိုင်ကောင်းဖွယ်ရှိသူမှာ ဘတ်ကလင်ကာတဦးသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကလင်ကာ ငိုလိမ့်မည်ဟု မြှော်လင့်ရန်မှာမူ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေ လုပ်လွန်းရာ ရောက်မည်။ လူတယောက်တည်းသာ ပိုမည်သူ ရှိသော မသာဖြစ်ရမှာကလည်း အတော်မျက်နှာပန်းမလှ။ လူကြောင်သူကြောင်မို့သာ သေချိန်တွင် ရှားရှားပါးပါး မိတ် ဆွေတယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာဖြစ်မည်ဟု ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတကာတို့က မသာကို ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်စကားတင်း ဆိုဖွယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သေလမ်းသေနည်းကို သူစဉ်းစားစရာမလို။ လူရိုင်းသူရိုင်းတို့၏ ထုံးစံလေသည် သူနှင့် မအပ်မရာ ကိစ္စသာဖြစ်သည်။ ဘတ်က စီစဉ်ပေးနိုင်မည်။ အလောင်းမီးရှို့စက်အနီးတွင် ငိုကြွေးနေမည့် ဘတ်၏ ပုံပန်း ကို သူစိတ်ကူးကြည့်သည်။ ပုံမပေါ်။

သူ့အဖေ ရှိသေးသည်။ တကမ္ဘာတည်း အတူနေနေကြသော်လည်း ၂၄ နှစ်လုံးလုံး သူနှင့် တခါမျှ မျက်နှာချင်း မဆုံဘူးသေးသည့် သူ့အဖေ။ သူ့အဖေလုပ်ပုံသည် နည်းနည်းဂွကျသည်။ ကမ္ဘာ့ထုံးတမ်းအတိုင်း ပြောရလျှင် ကိုယ့်သား ကို ကိုယ်လက်မခံသူ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ လုပ်မြဲမမ္မတာ မဟုတ်သော လူကျင့်ဝတ် ဖောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် အကြောင်းပြချက် ရှိရမည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်က တခုတည်းသော လမ်းကိုသာ ညွှန်ပြနေသည်။ ထိုလမ်းမှာ သူ့အမေသည် သူ့အဖေနှင့် တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့ဆိုသော လမ်းဖြစ်သည်။ သူ့မိဘများ၏ လက်ထပ်ပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရသည် ဆိုသော တင်မိ၏ အဆိုကို သူ့အမြဲတစေ သံသယဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စကို ယခု သူလုံးဝ မစဉ်းစားတော့ ကိုယ်ကျင့် တရား တာဝန်မှာ သူ့၌ မတည်။

နာမည်ကိစ္စမှာလည်း ကွဲဆိုသော အမည်သည် အခြားအမည်များ ကောင်းသလောက်ပင် ကောင်းသည်။ ကိုယ့်ဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အခြေအနေ၏ တံဆိပ်ကပ်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရအောင် လုပ်နိုင်သူအဖို့ အိတ်စ် နာမည် ယူယူ ပိုင် နာမည်ယူယူ ကောင်းသည်ချည်းသာ။

သူ့သေသွားလျှင် မစ္စကပ်ပိန်တာက ဖီဖီအတွက် ငိုသလို သူ့အဖေသာ အသက်ရှင်နေလျှင် သူ့အတွက် သူ့အဖေ ပေါ်လာပြီး ငိုကြွေးလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ သူ့အလောင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့် မီးရှို့စက်ဘေးတွင် သူ့အဖေ ငိုနေ မည့်ပုံပန်းကို စိတ်မှန်းနှင့် တွေးကြည့်ပြန်၏။ သူ့အဖေ၏ အင်္ဂါရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မပီပီဝါးမူက လွမ်းထားခြင်းကြောင့် တစိတ်တဒေသ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ ပုံမပေါ်။

သူ့အဖေသည် သူတရားမျှတစွာ ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ကို ရှောင်သည်ဟု ကွဲခံစားရ၏။ "ဟောဟိုမှာ ဝါအဖေ" ဟု တစုံတယောက်ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် လက်ညှိုးထိုးပြနိုင်လျှင် သူ့အဖို့ ကောင်းလေစွဟုလည်း သူ တသက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေးတောမိ၏။

သူနှင့် ဘတ်သာ ကျန်ကြတော့သည်။ လောကအလယ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးသားသာ အတူတကွ ရှိကြသည်။ သူသည် မီးရောင်ထိန်ထိန်တွင် အတွေးခြာခြာလည်နေ၏။

သူ့ဘဝတွင် သူ့ကို ဝေဖန်ထောက်ပြသူ သုံးဦးသာ ရှိခဲ့သည်။ သုံးဦးစလုံးက သူ၏ ဘဝအမြင်ကို တလေသံ တည်း ထိုးနှက်ခဲ့ကြသည်။ သုံးဦးစလုံးက ပတ်ဝန်းကျင်လောကနှင့် ဆက်ဆံထိတွေ့ရန် သူ့ကို တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်။

သူ့ဘဝအောင်မြင်မှု၏ အတိုင်းအတာသည် သူ့ကိုယ်သူ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အိုးစားကွဲအောင် လုပ်ထားနိုင် သည့် အတိုင်းအတာနှင့်အမျှဖြစ်ကြောင်း ပြန်လှန်မချေပနိုင်အောင် သူပြသခဲ့၏။ သို့သော် ထိုသုံးဦးက ထိုအတိုင်းအ တာသည် သူ့ဘဝ ဆုံးရှုံးမှု၏ အတိုင်းအတာ ဖြစ်သည်ဟု စိုက်လိုက်မတ်တတ် ဆိုကြသည်။

သူက သူ့အဆိုပြုချက်ကို သက်သေပြသလို သူတို့က သူတို့၏ အဆိုပြုချက်ကို သက်သေမပြနိုင်ကြ။ သို့သော် သူတို့၏ ကျိုးကြောင်း ယုတ္တိကင်းမဲ့မှုသည် သူတို့၏ အဆိုပြုချက်ကို တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်မရွေစေနိုင်။ ကွဲ၏ ဆင်ခြင် တုံတရားနှင့် ကွဲကို ဝေဖန်သူတို့၏ ဗီဇစိတ်တို့အကြား ထင်ရှားသော ပိရောမိ တခုပါပေ။

ဗင်ယာမိန်း တည်းဟူ၍လည်းကောင်း ရေးသည်။ ဓမ္မသစ်ကျမ်း၊ ရှင်မသည်း ခရစ်ဝင်တွင် "ရာခေလသည် မိမိသားတို့ မရှိသောကြောင့် ငို၍ စိတ်မပြေနိုင် ဟူသော စကားသည် ထိုအခါ၌ အမှန်မကျသတည်း" (၂:၁၈) ဟု ဖော်ပြသည်။

သူသိရသလောက် သူ့ကို ဘယ်သူကမျှ ချီးကျူး လေးစားခြင်းမရှိ။ သူ့လုပ်ငန်းကို လေးစားချင် လေးစားမည်။ လူပုဂ္ဂိုလ် အရမူ သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းသူ သို့မဟုတ် သူ့ကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချသူသာ ရှိသည်။ သူ့လုပ်ငန်းကို လေးစား ချီးကျူးသူကလည်း နည်းလှသေးတော့သည်။ ပိုစ်သတင်းစာက ကျေနပ်လောက်သော သက်သေ အထောက်အထား ပြခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

လူ့ဘောင် အဖွဲ့အစည်း၏ ညွှန်ပိုင်ကြားပိုင်သူ ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တဦးအဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် သဘောတရားရေး အရ စိမ့်ကွပ်ကဲနေသည့် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဒွေးရောယှက်တင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေမှ ပိုမိုကြီးမြတ် သော ညွှန်ပိုင်ကြားပိုင်သူ ဖြစ်လာနိုင်လေသလား။

ဧကစာ ကျင့်သုံးခြင်းနှင့် အချိန်ဇယားကို ဘိန်းစွဲသလို စွဲနေခြင်းက သူ့တွင် အရေးကြီးသော လစ်ဟင်းချက် များ ရှိနေစေသလား။

ရှာလီဝေလင် ပြောသလို အခြေခံက စ၍ သူ့မှားနေသည်ဟု ဆိုနိုင်စရာ အကြောင်းရှိနေသလား။

ပါရဂူကလေးသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် အတွေးကျဲနေသည်။ မိနစ်ကို နာရီ စားလာသည်။

သူ့စာအုပ်ကြီးကို သူ အသက် ၂၇ နှစ်တွင် ရေးသား ပြုစုပြီးစီးသွားလျှင် ကျန်နေသေးသော ဘဝတာကို ဘယ်လို ကုန်လွန်စေမလဲ။ စာအုပ်အပေါ် ဝေဖန်ချက်များကို တုန့်ပြန် ဖြေကြားရန်မှတစ်ပါး အခြား လုပ်စရာမရှိ။ သူ့ စာအုပ်ကြီးသည် ဒဿနိကဗေဒ၊ သမိုင်းနှင့် သိပ္ပံပညာအားလုံး၏ အခေါင်အထွက် အဆီအနှစ်ဖြစ်၍ လူသား၏ အမြင့် မားဆုံး ဉာဏပညာ၊ ပရမတ္ထ၊ ပဋိဘာန် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကြီးပေါ်လာလျှင် ကမ္ဘာ့လုပ်ငန်း စခန်းသိမ်းပြီးဟု ဆိုနိုင်ပေ တော့မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျန်ရှိနေသော သူ့ဘဝ သက်တမ်း နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ၄၀ ကို မည်သို့ ကုန်ဆုံးရအံ့နည်း။

ယခု သူ့အသက် ၂၄ နှစ်ရှိပြီ။ ပဲ့ပြင်သွန်သင်မှု လုံးဝ မခံယူရဘဲ တကောင်ကြွက်အဖြစ် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရော စိတ်ဝိညာဉ်ကိုပါ စာအုပ်များ၏ အကူအညီဖြင့် သူ့ဖာသာသူ ပျိုးထောင်ခဲ့ရသည်။ သူ့တပါး သင်ပြ သည့် ပညာဆို၍ ရှာလီဝေလင်က နာရီဝက်ကြာ နာနာကျည်းကျည်း ပြောလိုက်သည့် စကားများသာ ရှိသည်။

သူ၏ အပယ်ခံ လူငယ်ဘဝသည် ထကြွလာပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော် သူ အသိအမှတ် မပြု။ သူ့ကို တိုက်ခိုက်သည့် ထိုအပယ်ခံ လူငယ်ဘဝသည် ဝံ့ဝံ့စားစား ရှိသည်ဟုသာ သူ့အသိအမှတ် ပြုသည်။ ထိုဘဝနှင့် သူ လက်ချင်း ချိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသူတရာချောက်ထဲသို့ ကျသွားကြလေ၏။

နံနက် ၂ နာရီတွင် လူပျိုပိုင်းမှ ပြန်လာသည့် ဘတ်ကလင်ကာသည် ပိဋကတ်ခန်း၌ မီးထိန်ထိန်လင်း နေသည်ကို မြင်၍ တက်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် ဖိနပ်မစီးဘဲ လမ်းရောက်နေသည့် ပါရဂူကလေးကို တွေ့ရသည်။ ကိုသည် ဘတ်ကို မြင်သောအခါ လမ်းလျှောက်ရပ်လိုက်သည်။ ဘတ်ကို မသိသလို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် သွေးမရှိသလို ဖြူဆွတ်ကာ တင်းတင်းမာမာ ခက်ခက်ထန်ထန် ဖြစ်နေ၍ ဘတ်က "မင်္ဂလာညပါ၊ ဒေါက်" ဟု ပြောရုံပြောကာ ပြန်ထွက်သွားတော့လေသည်။

(၁၆)

နွေရာသီတလျှောက်လုံး ရှာလီဝေလင်ထံသို့ ဓာတ်ပုံပို့ကဒ် အမြောက်အမြား ရောက်လာသည်။ ပိုစ်ကဒ်များကို ကြည့် ကာ ကမ္ဘာ့ဟောင်းတွင် ချားလ်စ် ဂါဒင်နီယာဝက်စ်တယောက် ဇွန်ဘဲကြီးကြီး လေ့လာနေပုံကို သိရသည်။

ဇွန်လဆန်းတွင် ရောမမှ စခဲ့သည့် သူ့ခရီးသည် ဩဂုတ်လလယ်ပိုင်းတွင် လန်ဒန်မြို့၌ တစခန်းထောက်သည်။ ရှာလီဝေလင်ထံသို့ လန်ဒန်မြို့ အနီးအနားမှ သူ ပို့စ်ကဒ်တစောင် ပို့လိုက်သည်။

"သမိုင်းအပြောင်ဆုံးခရီး ပြီးဆုံးပြီ။ ၂၁ ရက်တွင် သင်္ဘောစီးမည်။ အားအင်နှင့် စိတ်မာန် မပြည့်စဘူး ပြည့်နေ သည်။ အလှအပဆုံး စီမံကိန်းများကို ပြန်လည် သုံးသပ်နေရသည်"

သို့သော် ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်တွင် ဝက်စ် မပြန်ဖြစ်။ မူလက ဩဂုတ် ၁၅ ရက်တွင်ပင် ပြန်ရန် စီစဉ်ထားခဲ့၏။ လန်ဒန်တွင် တွေ့ရသော ကောလိပ် ပညာရေးစနစ်က စွဲမက်စရာ ကောင်းလွန်း၍ မပြန်နိုင်။ ဩဂုတ်လ ၂၅ ရက်တွင်မှ ပြန်နိုင်သည်။ စက်တင်ဘာ ၃ ရက်တွင် မြို့ကို ပြန်ရောက်သည်။ စက်တင်ဘာ ၄ ရက်တွင် ရှာလီ ခရီးခန်းသို့ ဝင်လာ သည်။

ရုံးခန်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

" ကျနော် ပို့တဲ့ ပို့စ်ကဒ်တွေ ရတယ်နော်"

"အထပ်လိုက်ပါပဲရှင်။ ဒီစားပွဲလောက်ရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံ စာအုပ်ထဲမှာကို ကပ်ထည့်ရတာ စနေနေ့ တဝက်ကို ကုန်ပါရော လား။ ရှင့်ခရီးတလျှောက်လုံး ဘာအကြိုက်ဆုံးလဲ ဟင်"

"ကျနော် ထင်တယ်" ဝက်စ်က သူ့မျက်လုံးပြာကြီး တစုံလုံးကို ရှာလီအပေါ် လွှမ်းခြုံလိုက်ပြီး

"ပြန်လာရတာ အကြိုက်ဆုံးပဲ"

ရှာလီက ရယ်သည်။

"ရှင့်အဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်ထင်တယ်။ ရှင့်ကြည့်ရတာ တောင်ကြီးတွေကို ဖြိုတော့မယ့်ဟန်ပဲ"

"တောင်ထွတ် တောင်ညွန့်ကိုတောင် ကိုက်ကို စားမှာဗျ"

ရှာလီက အလုပ်အသစ် စပြီလားဟု မေး၍

"သင်္ဘောပေါ်ကနေ တခါထဲ အလုပ်ထဲ ဝှမ်းထိုးဝင်ခဲ့တာ" ဟု ဖြေသည်။

ဝက်စ်က ဘလိန်းကောလိပ်အတွက် သူ့မျှော်လင့်ချက်ထားသမျှကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ထက်ထက်သန် သန်ကြီး ပြောပြနေသည်။ အခက်အခဲများက ယခုကတည်းက ပေါ်သည်။ ယနေ့ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ၏ စိတ် သဘောက အသိရခက်သည်။ ကောလိပ်၏ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို ကြော်ငြာရန် စီစဉ်သည်။ သို့သော် ဘာပြုပြင် ပြောင်းလဲရေးမျှ မလုပ်ရသေး။ ဘလိန်းကောလိပ်က ပေးမည့် ကျောင်းသား အခွင့်ထူးများကိစ္စ ဆွေးနွေးသည်။ ပေးစရာ ဘာအခွင့်ထူးမျှ မရှိ။ သို့သော် မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်ကိုင်သွားလျှင် ဤအခက်အခဲများကိုရော အခြား အခက်အခဲများ ကိုပါ ကျော်လွန်နိုင်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

ရှာလီက စိတ်ထက်သန်စွာဖြင့်

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ငါးနှစ်အတွင်း ကျောင်းသား သုံးလေးဆ တိုးလာမယ် ဆိုတာနဲ့ပဲ အားရစရာ ကောင်းလှပါ ပြီပဲရှင်"

"ကျောင်းသား တိုးဖို့ ကျနော် သိပ်စိတ်မသန်တော့ဘူး။ ဒီလေ့လာရေးခရီးမှာ ကျနော် အမြင် ပြောင်းသွားတာ ပဲ။ ဧရာမ အကြီးဆုံး ကောလိပ်ဖြစ်ဖို့ မမှန်းတော့ဘူး။ ပညာရေး အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံး ကောလိပ်ပဲ ဖြစ်ချင်တော့ တယ်။ ထူးချွန်ထင်ရှားတဲ့ မဟာဌာနတွေရှိရမယ်။ ထက်မြက်တက်ကြွတဲ့ ကျောင်းသားအင်အား ရှိရမယ်။ ကျောင်းသား ကို စည်းကမ်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ်နဲ့ ရွေးမယ်။ အဆင့်အမြင့်ဆုံး ပညာဆည်းပူးမှု တံဆိပ်အဖြစ် တပြည်လုံးက အသိ အမှတ်ပြုရတဲ့ ဘွဲ့မျိုး နှင်းမယ်။ ဒါတွေဖြစ်အောင် ကျနော် အားထုတ်မှာပဲ။ ကျနော် အမြင့်မားဆုံး ရည်မှန်းချက်က ..."

ဝက်စ်က အိပ်မက်မက်နေသလို ပြောသည်။

"ဘလိန်းကောလိပ်ကို ပြင်သစ်ပြည်က ပဲရစ်တက္ကသိုလ်လို ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ"

စကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်း ထလိုက်ပြီး ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းသည်။ ဝိုလ်မှူးကြီးကောင်းထံ ဝင်၍ နှုတ်ဆက်ဦးမည် ဟု ပြောသည်။

"ဒါထက် အဖိုးကြီးကော ဘယ်နှယ်နေလဲ"

"စိတ်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ။ အလုပ်ကိုလဲ ကြိုးလုပ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကလေးတော့ နည်းနည်း အကြောင်းပြ လာပြီပေါ့ရှင်"

"သူ့အသက်ကလည်း ခုနှစ်ဆယ် နီးနေပြီကိုး။ စကားမစပ် သူ့လက်ထဲ ပုံအပ်ထားတဲ့ သူ့ကူဖော်လောင်ဖက် ကလေးက ရော။ နာမည် ဆန်းဆန်းနဲ့ လူဆန်းဆန်း ကလေးလေ"

ထိုလူဆန်းကလေးကို ကာကွယ်ရန် ရှာလီအား သူပေးခဲ့သည့် သူ့ကတိကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးဝက်စ် မေ့နေပြီဖြစ် ကြောင်း ရှာလီ သိလိုက်သည်။

"ရှင်တို့ နောက်တပတ် ဒါရိုက်တာ အစည်းအဝေးမှာ သူ့ကို အမြဲတမ်း လက်ထောက် အယ်ဒီတာတောင် ခန့် တော့မှာရှင်"

"ဟုတ်လား၊ ကျနော်က ဖြုတ်တောင် ပြီးနေပြီ ထင်နေတာ"

"ဂုတ်ပေါ် ဓားဝဲနေတော့ သူ့ခမြာလဲ သူ့ဖာသာသူ ပြင်လာတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ နေ့ချင်းညချင်း ရေးတတ်သား တတ် ဖြစ်လာတာပဲတဲ့ရှင်။ ဝိုလ်မှူးကြီးကောင်းကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့"

"ကျနော်ကတော့ မအံ့ဩဘူး။ ဒီသူငယ် အဖြစ်ရှိမှာပဲဆိုတာ ကျနော် ယုံတယ်လို့ ဆောင်းတွင်းတုန်းက ခင်ဗျားကို ကျနော် ပြောဖူးသားပဲ။ အင်း။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ် ပြန်လာရတာ တယ်လဲ ကျက်သရေ ရှိပါလား"

ဝက်စ်သည် ပန်းခြံထဲမှ ဖြတ်၍ လျှောက်လာသည်။ သစ်ပင်များကို သူမမြင်။ အတွေးကြွယ်သူတို့ ပြောလေ့ ရှိသည့် အနာဂတ်ကိုသာ သူမြင်နေရသည်။

သူစင်မြင့်ပေါ်၌ ရပ်နေသည်။ သူ့ကို မော်ကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာများသည် မြက်ခင်းဖြူကြီးပမာ ဖြစ်သည်။ မြက်ခင်း ဖြူကြီးကို သူ မိန့်ခွန်းခွေသည်။ သူမိန့်ခွန်းမှာ "ပညာရေးနှင့် လူထုနီးကြားမှု" ဖြစ်သည်။ လူထုကြီးက တရားပွဲ များတွင် မကြုံစဖူးသော ထက်သန် တက်ကြွမှုမျိုးဖြင့် ထက်သန် တက်ကြွနေသည်။

ညစာစားပွဲ စားပွဲရည်ကြီး၌ သူ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ အတန်းလိုက် အတန်းလိုက် စားပွဲရည်ကြီးများကို မြင်ရသည်။ ညစာစားပွဲ တက်သူများသည် ကုလားထိုင်ကို ရွှေ့ကာ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး နားထောင်နေကြသည်။ သူ မိန့်ခွန်း နိဂုံးချုပ်လိုက်သောအခါ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများသည် အလှူငွေ ထည့်ရန် ချက်လက်မှတ်များကို ထုတ်ရေးတော့ သည်။ ဂဏန်းနောက်မှ သူညများစွာကို တသိကြီး ရေးချရန် ကော်ဖီ ပန်းကန်များကိုပင် တွန်းရွှေ့နေကြသည်။

ဘလိန်းကောလိပ်သည် ယခုအခါ မြို့ပြင်ရှိ မှန်ထည် အဆောက်အဦကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ဖွင့်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝက်စ် မတိုင်မီက ကောလိပ်ဖွင့်ခဲ့ရသည့် တင်းကုတ်ကလေးမှာလည်း စကျင်ကျောက် အဆောက်အဦ အဖြစ်သို့ ရောက်နေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝက်စ်သည် ခမ်းနားသော သူရဲခမ်း၌ ပဲရစ်တက္ကသိုလ်မှ ကမ္ဘာကျော် ပါမောက္ခကြီးများ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လက်ခံ တွေ့ဆုံနေသည်။ ထိုအဖွဲ့သည် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝက်စ်၏ ပညာရေး နည်းနာနိသျှများကို လေ့လာရန် ပြင်သစ် အစိုးရက စေလွှတ်လိုက်သည့် အဖွဲ့ ဖြစ်လေသတော်။

"ဟဲလို ဗိုလ်မှူးကြီး။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျား။"

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကလည်း သူ့ကို ဖက်လဲတကင်း ကြိုဆိုသည်။ ဝက်စ်က ဘလိန်းကောလိပ်အတွက် သူ့ စီမံကိန်းများကို ပုံကြမ်းလောင်း ပြနေပြန်သည်။ ဘလိန်းကောလိပ်ကိုယ်စား ပိုစ်သတင်းစာ၏ သြဇာတိက္ကမကို တောင်းခံသည်။ ကတိရသည်။

"မနှစ်က ကျနော် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ သိပ္ပံဆရာလေးက သိပ်အောင်မြင်နေတယ်လို့ ကြားတယ်"

"ကွိုလာ၊ တကယ်ထူးတာပျို။"

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှို့ပြန်သည်။

"ခင်ဗျားလဲ သိသားပဲ ကျနော်က သူ့ကို ဖြုတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ လုပ်နေတာ။ သူ့စာတွေကလဲ စိတ်ညစ်စရာကြီး တွေပျာ။ နက်နက်နဲနဲကြီးတွေ။ တနေတော့ ခါတိုင်းနဲ့ လုံးဝ မတူတဲ့ဟာတွေ ရေးလာတယ်။ ပထမတန်း စာတွေပဲ။ တယောက်ယောက်ကိုများ ရေးခိုင်းလာသလားလို့တောင် ထင်မိသေးတယ်။ ခင်ဗျား ခရီးသွားနေတုန်း ကျနော်တို့ သတင်းစာ ဖတ်ရရဲ့လား။"

"သိပ်မှန်မှန် မဖတ်ရပါဘူးဗျာ"

"တလောတုန်းက ဗဟိုလမ်းမကြီးပေါ်က ပါးစပ်သရမ်းကလေးတွေ အကြောင်း သူရေးလာတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒီကိစ္စက ကျနော်တောင် ရေးဖို့ ကြိမ်သေးတယ်။ မြို့ကျက်သရေယုတ်တဲ့ ဒွန်ဟွမ်း⁷⁴ လူတန်းစား ပေါ်နေ တာကိုးဗျ။ အဲဒါကို သူရေးလာတယ်။ ပတ်ပတ်နပ်နပ် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကြီး ရေးထားတာ။ အဲဒီအချိန်ကထဲက သူ ပြောင်းလဲလာတာပဲဗျို။ ကျနော်က ဆက်ရေးဖို့ တိုက်တွန်းတာနဲ့ ရက်ဆက်ရေးတာ။ ပြည်နယ်တခုလုံး စိတ်ဝင်စား လာတယ်။ အခြားအနေနဲ့လဲ အများကြီး ပြောင်းသွားတယ်။"

"ကောင်းပါလေဗျာ။ ဒီသူငယ်ကို တွေ့တွေ့ချင်း အရည်အချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ ကျနော်သိသားပဲ"

"ခင်ဗျားက ကျနော့်ထက် လူကဲခပ်ပိုကောင်းပါပေတယ်ဗျာ။ ဒီသူငယ်က လူရည်လူသွေးလဲ ပြောင်းလာတယ်။ အလုပ် လဲ မနားမနေ လုပ်တာပဲ။ ခင်ဗျားကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ဒီနေ့ညစာ ကျနော်နဲ့ ကလပ်မှာ စားပါလား။" ဝက်စ်က လက်ခံသည်။ မြို့လုံးပတ်လည် ပျော်ပျော်လှည့်ရန် ထွက်သွားပြန်သည်။

ညနေ ၄ နာရီတွင် တဖက်ခန်း တံခါးဖွင့်ပြီး သူ့လက်ထောက် အယ်ဒီတာ ဝင်လာသံကို ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ကြားရ သည်။ နာရီဝက် အကြာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ့စာမူကို လက်စသတ်ပြီး ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

"မစ္စတာကွို"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဘေးခန်းမှ တံခါးပွင့်လာပြီး ကွို ဝင်လာသည်။

"နက်ဖြန် ဘာကိစ္စ ကားစင်တင်ဖို့ ကြိုထားသလဲ"

"ခင်ဗျား ရေးစေချင်တာ ရေးမယ်လေ"

"ကောင်စီဝင်ကြီး ဟန်နင်ဂန်ရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို ဖော်ဆန်းက ပြန်ချေတာ ကြည့်ပြီးပြီလား။ ဘယ်လို ထင်သလဲ"

"ဟန်နင်ဂန် ချောင်ပိတ်မိနေတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ ကော်လံဝတ်လောက် ရေးပါလား"

ကွိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး၊

"ဒါဝင် ရာပြည့်ပွဲတော်အတွက် နက်ဖြန် နယူးယောက်မှာ ပြင်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးရှိတယ်။ အဲဒါအတွက် ဒါဝင် လုပ်ခဲ့တာတွေကို လူနားလည်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ရေးချင်တယ်"

"ဒါဝင်က ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လို့လဲ"

⁷⁴ ဒွန်ဟွမ်း။ ။ ဒဏ္ဍာရီထဲမှ စပိန်လူမျိုး မင်းစိုးရာဇာတည်း။ မိန်းမသိုက်တူးသည့်ဘက်၌ ပြောစမှတ် ပြုလောက်အောင် စွမ်းသည်ဟု ဆိုသည်။ အင်္ဂလိပ် ကဗျာဆရာကြီး ဂျော့ဂေါ်ဒန်ဘိုင်ရွန် (၁၇၈၈-၁၈၂၄) က သူ့ကဗျာများအနက် အပြောင်မြောက်ဆုံးဖြစ်သော ဒွန်ဟွမ်း ကဗျာရှည်ကြီး (၁၈၁၉-၂၃) တွင် အင်္ဂလိပ်လူ့ဘောင် ဖောက်ပြန်မှုများကို သရော်ရင်း ဒွန်ဟွမ်းအကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးခဲ့၍ ကမ္ဘာကျော် နာမည်တခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကွဲက လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ဒါဝင်၏ ကမ္ဘာအတွက် အကျိုးပြုမှု ကြီးမားပုံကို ပြသည်။

"ဒါဖြင့် ဘယ်ဟာကို ခင်ဗျား ရေးမှာလဲ"

"နှစ်ခုလုံး ရေးချင်ပါတယ်"

"ဟန်နှင့်ဂန် ကိစ္စကို ဆယ်ယောက်ဖတ်ရင် ဒါဝင် ကိစ္စကို တယောက်ပဲ ဖတ်မှာပဲ"

"အဲဒီ အချိုးအစား ကွာဟမှု လျော့အောင်လုပ်ဖို့က ပိုစိတ်ရဲ့ တာဝန်လို့ ကျနော် ယူဆပါတယ်"

"ဒါဖြင့်လဲ နှစ်ပုဒ်စလုံး ရေးပေတော့" ဝိုင်းမှူးကြီးက ပြောသည်။

"ဒါပေမဲ့ တခုတော့ မှတ်ထား။ လူများစုက ဗဟိုလမ်းမမှာ ကြောင်ကိုက်ပွဲဖြစ်တာကို အကျော်ဆုံး သိပ္ပံပညာ ရှင်ရဲ့ အထူးခြားဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ထားပါတယ်"

"နက်ဖြန်ညကျရင် ခင်ဗျား ကလပ်လိုက်ပြီး ကျနော်နဲ့ ညစာ စားစေချင်တယ်"

ကွဲက မဆိုင်းမတွဲ လက်ခံလိုက်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေစာရင်းတွင် ဝိုင်းမှူးကြီး ခေါင်းလျှိုဝင်ရန် ကြံနေကြောင်း သူ သတိပြု မိသည်။ ထို့ပြင် ကလပ်အကြောင်းကိုလည်း သူသိချင်သည်။

မွမ်းမံ ပြုပြင်ထားသည့် ဘဝဇယားကို ယာယီသဘော၊ အစမ်းသဘော ကျင့်သုံးရန် ကွဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသည့် နောက် မေ၊ ဇွန်၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်လများ ငုပ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းကို သူ ပထမဆုံး အကြိမ် နှစ်လို နှစ်ခြိုက် ရှိခဲ့သည်မှာ ထိုကာလ၏ လက်မှန်မဆွကပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှာ နေပြုတ်မလား၊ ညပြုတ်မလား ဖြစ်နေသော အယ်ဒီတာ လက်ထောက်ကလေး ခေါင်းကြီးပုံစံသစ် ပွဲဦးထွက် တင်ပြသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုခေါင်းကြီးကို သူ့မိတ်ဆွေ ဘတ်ကလင်ကာပေးသည့် အကြောင်းရပ်ပေါ်တွင် အခြေပြု၍ ရေးသည်။ လူ့ဘဝ၏ ရေစီးကြောင်းတွင် ပါရဂူကလေး ပထမဆုံးအကြိမ် ခြေချကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မမေ့တဲ့နိုင်သော ထိုခေါင်းကြီးကို ဝိုင်းမှူးကြီး၏ စားပွဲပေါ်သို့ ခါတိုင်းလိုလိုပင် တင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ခါ တိုင်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လို ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ထွက်မသွား။ အခြားတဦးဦးသာဆိုလျှင် လုပ်ကောင်းလုပ်မည့် စွယ်စုံကျမ်း ဖတ်သလိုလို၊ ပြတင်းပေါက်နား ရပ်သလိုလိုလည်း သူ မလုပ်။ အယ်ဒီတာက သူ့ခေါင်းကြီးကို ဖတ်နေသည့် တချိန်လုံး စားပွဲဘေးတွင် အသေကပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေသည်။ အယ်ဒီတာအိုကြီးက သူ့ကို မော်ကြည့်ပြီး

"ခင်ဗျား ရေးတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲ"

"ဟင်နရီဂျိမ်းစ်⁷⁵ရဲ့ ဟန်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဟန် ကွဲသလောက်ကို ခင်ဗျားရဲ့ ပင်ကိုယ်ဟန်နဲ့ ကွဲလွန်းနေလို့ပေါ့"

"ဒါဖြင့် ကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘူးပေါ့"

"သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ နက်ဖြန် ထိပ်ဆုံး ခေါင်းကြီးလုပ်သုံးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ပြောင်းတာ သက် သက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး"

ကွဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။ ဤခေါင်းကြီးကို ၁၆ နာရီတိတိ ရေးခဲ့ရသည်။ သူ့ကျောင်းသုံး စာအုပ်ဟု ဆိုရမည့် ပိုစစ်သတင်းစာ ဖိုင်ဟောင်းကြီးကို မပြတ်ကိုးကားကာ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စကားလုံးများကို ထပ်မနား စစ်ဆေးပြီးမှ အသင့်တော်ဆုံးနေရာတွင် ကွက်တိရွေး၍ သုံးခဲ့သည်။

"ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကျနော် လေ့လာနေတာ"

"ဆရာကောင်း တွေ့နေပြီ ဆိုပါတော့။ နေပါအုံး။ ဒီစကားလုံးတွေက ဘာတဲ့။ အန္တီမ ကျိုးယုတ်ရက်ကွဲခြင်းနှင့် ဆုံးခန်းတိုင် အတင်းပုပ်ခြင်း"

ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းက နှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့်ပုတ်ရင်း၊

"ကျုပ်သုံးဖူးတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တူနေပါလား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ၁၉၆၀ ပြည့် အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက် ထုတ်မှာပါတဲ့ သမ္မတရွေးပွဲ ပြီးခါနီးမှာ ခင်ဗျား သုံးခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေပါ"

ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းက သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။

"ခေါင်းကြီးရေးနည်း ကျနော် လေ့လာနေသည်။ ညတိုင် နှစ်နာရီအထိ ထိုင်ပြီး ပိုစစ်အဟောင်းတွေ ပြန်လှန် တယ်။ ခင်ဗျားခေါင်းကြီး ဘယ်လိုရေးသလဲ ဆိုတာ လေ့လာတယ်"

ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်း၏ အကြည့်သည် အရိုန်ပျော့သွားပြီး

⁷⁵ ဂျိမ်းစ်၊ ဟင်နရီ (၁၈၇၃-၁၉၁၆)။ ။ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဘော်စတန်သား။ ချိုတောင်ပံ၊ သံအမတ် စသော ဝတ္ထုများကို ရေး၍ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သည်။

"ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် စိတ်ကူးမှန်သလဲ။ ရေးနည်း ကျွမ်းကျင်သလဲ ဆိုတာတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီခေါင်းကြီးကတော့ ခင်ဗျား ပိုစိတ်ကူးမှန် ရေးခဲ့သမျှ ခေါင်းကြီး အားလုံးထက် ပိုကောင်းတယ်"

"ခင်ဗျား ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်"

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် စားပွဲကို ပြန်ကနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး

"စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထက်ထက်သန်သန်လုပ်။ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် မြင်တတ်အောင်ကြည့်။ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းထား။ ဒါပေမဲ့ စာရေးရင် ချုပ်တီးထားနိုင်လို့သာ အော်ဟစ် မပစ်ရသလို အရူးအမူးရေး၊ မှတ်ထား"

ထိုနေ့မှာ မေလဆန်းပိုင်း ဖြစ်၏။ အယ်ဒီတာအိုကြီးသည် အဖိုးတန်လာမည့် အလားအလာကောင်း၊ အရည်အချင်း ကောင်းများနှင့် ပြည့်စုံသော လူငယ်ကလေးအား အခွန်စနစ် နယ်ပယ်၊ ငွေကြေးစနစ် နယ်ပယ်မှ ဆွဲထုတ်ကာ နေ့စဉ် သတင်းစာထဲမှ ပေါ်လာသော ကိစ္စရပ်များကို ရေးရန် တာဝန်ပေးလာသည်။

မေ ၁၅ ရက်တွင် အယ်ဒီတာကြီးက ကိုကို မဖြုတ်။ ဤအတိုင်း အလားအလာကောင်း ရှိနေသရွေ့ ဆက်ခန့်မည်ဟု ပြောသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် လူငယ်ပိုင်းကို ရှေ့တွင် ချီးကျူးလိုသူမဟုတ်။ ကွယ်ရာတွင်မူ အမွှန်းတင်သည်။ သို့ဖြင့် သူ့လူငယ်ချင်း ဝှန်းရန်းဒေါ့ဝေလင်၏ သမီးကလေးက ကို၏ တက်လမ်းကို ကြိုတင်သိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုအဖို့ တန္တေလုံး အလုပ်များသည်။ နေ့စဉ် ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေသော ခေါင်းကြီးများ ရေးနိုင်ရန် ရေးသူကိုယ်တိုင် နေ့စဉ် ဘဝနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိရမည်ဟု သူ တစ်စုံစီမံ သဘောပေါက်လာသည်။

ဇွန်လတွင် မာကျူရီ အားကစားအသင်း ပြုပြင်ဖွဲ့စည်းသည်။ ကစားဖော်တို့ စနေနေ့ ညတိုင်း ဆုံကြသည်။ ကိုလည်း စနေနေ့ညတိုင်း ထိုတွေ့ဆုံပွဲများသို့တက်ပြီး အခြားသူများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အခွင့်ကြံလာသည်။ ဆရာကြီးကလင်ကာက တပည့် ကိုကို လက်ငှေ့ သင်ပေးသည်။ စောစောပိုင်းတွင် ကို တဘိုင်းဘိုင်းလဲသံသည် စတင်ဆိုင် ခန်းမကြီးကို တုန်ဟီး နေစေသည်။

ကလင်ကာက ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် သင်ပေး၍ နွေလလယ်လောက်တွင် သိပ္ပံနည်းကျ တိကျမှုရှိသူအဖြစ် ကို နာမည်ထွက်လာသည်။

ယခုအခါ ကို အလွန်သန်မာ တောင့်တင်းလာသည်။ မာကျူရီကလပ်ကလည်း ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ထွားမှုထက် ပို၍ ကြီးမားသောနည်းဖြင့် သူ့အဖို့ အသုံးဝင်လာသည်။

ဤကလပ်တွင် ဘဝနှင့် ဖိဖိစီးစီး ထိတွေ့မှုရှိသော လူငယ်များနှင့် ကို တွေ့ဆုံသည်။ ထိုလူငယ်များကလည်း သူ့ကို ကာယဗလအရာတွင် တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံသည်။ သတင်းစာပညာ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်။ ဘတ်ကလည်း လူတွေ့တိုင်း "ပိုစိတ်ကူးမှန်နဲ့ နှုတ်ဆက်ပါအုံး" ဟု သူ့လူကို သာသာ ထိုးထိုး မိတ်ဆက်ပေးသည်။

စနေနေ့ လက်ငှေ့ပွဲများ၊ စွမ်းရည်ပြပွဲများ ပြီးတိုင်း စကားပိုင်း ဖွဲ့ကြသည်။ ထိုစကားပိုင်းများမှ အဖိုးတန် သတင်းအချက်အလက်များကို ကို အမြဲရသည်။ အသင်းသားအချို့သည် သတင်းစာတွင် ဖော်ပြသည့် အတိုင်း အတာထက် မြို့တော်၏ နိုင်ငံရေးကို ပိုသိကြသည်။

ဂျင်မီထရောက် ဆိုလျှင် ပလိုနီနီ၏ ညာလက်ရုံးအဖြစ် နာမည်ထွက်စ ပြုနေသူဖြစ်သည်။ ဂျင်မီသည် မာကျူရီ အသင်းဝင်များနှင့် တွေ့လျှင် ရင်ဖွင့်လေ့ရှိသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို မစ္စတာနီ ကိုယ်တိုင် မာကျူရီ ကလပ်သို့ ပေါက်လာတတ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ပလိုနီနီသည် မြို့တော်ကို သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေပမာ ချယ်လှယ် ကြိုးကိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းအား တအံ့တဩ အကြိုက်တွေ့စေသည့် ကို၏ ခေါင်းကြီးများစွာသည် စတင်ဆိုင် နောက်ဖေးခန်းရှိ မာကျူရီကလပ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ကြသည်။

ဤကိစ္စ အားလုံးသည် အချိန်ယူသည်။ အချိန်စားသည်။ သူနှင့် သူ့နောင်လာ နောက်သားများသည် အလှည့်ဖျား ခံနေရပြီလား၊ မပြင်နိုင်တော့သော မဟာအမှားတော်ပုံကြီးကို သူကလေးလွန်မိပြီလားဟူသော အတွေးများဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျကာ မျက်လုံးကြောင်သည့် ညပေါင်းများစွာကို ကို ကြုံနေရသည်။

မေ ဇွန်၊ ဇူလိုင်လများသည် ပါရဂူကလေးအဖို့ စိတ်ကယောက်ကယက် အဖြစ်ဆုံး လများပေတည်း။ ထိုလများအတွင်း သူ့စာအုပ်အတွက် စာတလုံး မရေးဖြစ်။ သူ့စာအုပ်ကြီးနှင့် အချိန်ဖယားကြီးသည် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ၌ အလုပ်ဝတ် ခံနေရ သည်။

ခေါင်းကြီးရေး သိပ္ပံပညာအတွက် တနေ့ ၁၃ နာရီသုံးသည်။ ကာယဗလ သိပ္ပံပညာအတွက် တနေ့ ၂ နှစ်နာရီ သုံးသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သိပ္ပံပညာအတွက် တနေ့တနာရီ (ပျမ်းမျှခြင်း) သုံးသည်။ သို့သော် သိပ္ပံပညာ တကာတို၏ သိပ္ပံ ပညာအတွက်ကား ဘယ်တနေ့မှာမျှ ဘယ်တနာရီပင် မသုံးနိုင်။ ကျန်သည့်အချိန်မှာ စားချိန်နှင့် အိပ်ချိန်။

ဤသို့ နေလာခဲ့သည်မှာ သုံးလကြာခဲ့သည်။

ဇွန်လကုန်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ခေါင်းကြီးရေး အတတ်ပညာသည် သူ့လက်ဖျားမှာ ရှိနေပြီ။ ထို့ကြောင့် စံနမူနာ ခေါင်းကြီးများအား လေ့လာချိန်ကို စိတ်ချလက်ချ လျှော့ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ အကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက် ရှာဖွေ စုဆောင်းချိန်ကို ပို၍ ပေးနိုင်လာသည်။ စာအများကြီး ဖတ်နိုင်လာသည်။ သမိုင်း၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း၊ စစ်မှတ်တမ်း၊ ဌာနဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မှတ်ဉာဏ်ရှင်ရှင် ဖတ်ဖို့ အချိန်ရလာသည်။

ဇူလိုင်လကုန်တွင် နယ်ကုန်ပယ်ကုန် ဖတ်ရှုပြီးပြီ ဖြစ်၍ စာဖတ်အလုပ်ကို လျှော့နိုင်လာသည်။ ဩဂုတ်လ ဆန်းတရက်တွင် သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဖွင့်နိုင်တော့သည်။ အချိန်ဇယားကြီးကို ပြန်လည် နေရာပေးနိုင်ပြီ။ ဒေါက်တာကို သည် ထိုရက်မှစ၍ ညစဉ် ၉ နာရီခွဲမှ ၁ နာရီခွဲအထိ သူပိဋကတ်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ သူ့အချစ်ဦးနှင့် ပိုက်ထွေး ကြည့်နူး နိုင် ပြန်လေပြီ။

နွေပြယ်၍ ဆောင်းဦး ပေါ်လာသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သိပ္ပံပညာကိုကား ကွဲစွဲမြဲမြဲ ကျင့်သုံးဆဲဖြစ် သည်။

ဤရက်များတွင် ကွဲအဖို့ ဗိုလ်မှူးဘရွတ်၏ စကားများကို အောင့်အည်း နားထောင်ရခြင်းမျိုး မဟုတ်တော့ ရုံမက ကြားရအောင်ပင် ရေလာမြောင်းပေး လုပ်နေ၏။ ၁၈၇၀-၇၅ ခုနှစ်များ အတွင်း ရီပတ်ဘလစ်ကန် ပါတီများ အပေါ် ဗိုလ်မှူးဘရွတ် အောင်ပွဲဆင့်ခဲပုံများကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်သည်။ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ် အခန်းသို့ လည်း နှစ်ကြိမ်ဖိတ်လျှင် တကြိမ်သွားလည်သည်။

ဗိုလ်မှူးဘရွတ်၏ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ၊ နီကိုလိုဗီးယပ်၏ ပညာပြည့်ဝသော စကားများတွင် မှတ်သား ဖွယ်ရာများ ပါဝင်သည်။ သူ့အဖို့ကား နားထောင်သမား သက်သက်ဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာ၌ အပြောသမားက လိုတာ ထက် ပိုနေသည် မဟုတ်လား။

အောက်တိုဘာလတွင် ဘတ်က သူ့တပည့်ကို အတတ်ကောင်း သင်ပေးသည်။ မစ္စမီလာနှင့် ရုပ်ရှင် စုံတွဲ ကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။

ကွဲသည် ထိုပညာကို မယူဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲမှာကား မရဲဘဲနှင့် ကျွဲပြဲ စီးကြည့်နေမိလေသည်။ ယခုအခါ ကွဲ၏ ခေါင်းကြီးများသည် ပို၍ ပို၍ ဖတ်ပျော်လာသည်။ လူထု ထင်မြင်ချက်၊ ပြည်နယ်လွှတ်တော်၏ ထင်မြင် ချက်ကို ဆွဲဆောင် ဖန်တီးနိုင်လာသည်။ သူငယ်စဉ်က စာဖတ်သင့်ခဲ့ရသည့် ဝက်သားထုပ်သော နယူးယောက် မြို့မှ သတင်းစာ၌ ကိုးကား ဖော်ပြခြင်းခံရသည့် ရေးချက် ရေးလက်မျိုးကိုပင် သူသိလာသည်။

အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်တွင် ပိုစီသတင်းစာ ဒါရိုက်တာ အစည်းအဝေး ကျင်းပပြီး ကွဲအား လစာငွေ တနှစ် ဒေါ်လာ ၁,၅၀၀ ဖြင့် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ခန့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကွဲက မဆိုင်းမတွပင် လက်ခံသည်။ မဟာကြားလုံးကြီးက မှန်လေပြီ။

စနေနေ့တွင် အလုပ်ရပြီးနောက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ အသစ်စက်စက်ကလေးသည် မြို့ပြင်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် သူ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ချက်ချင်း မှတ်မိသော ထင်ရူးပင် တောအုပ်ကလေးသို့ ရောက်လာလေ၏။

(၁၇)

ဖီဖီ မြေပုံကလေးသည် မြှုပ်နှံပြီးစကကဲ့သို့ အမြင်မဆိုးတော့။ မြက်ပင်ကလေးများ လွှမ်းမိုးစ ပြုလာပြီ။ နှင်းဆီချုံကလေး များကလည်း လေယူရာ ယိမ်းနေသည်။

ရှာလီသည် မြေပုံပေါ်တွင် ပန်းများကို အသာအယာချလိုက်သည်။ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာရှိ တံတားပေါ်တွင် လူတယောက်ရပ်နေသည်။ တံတားပေါ်မှ ရှာလီဖြတ်လျှောက် သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အမည်ကို ခါသံကြားရသည်။

"မစ္စလေဝင် နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား"

ရှာလီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အံ့အားသင့်သွားသည်။

"မစ္စတာကွဲ"

သူတို့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

"ရှင်ကို မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီ" ရှာလီက သွက်သွက်ကလေးပြောသည်။

"ရှင် သိပ်ပြောင်းလဲနေတာပဲ"

လူမှုရေးသိပ္ပံပညာကြီးမှ ငါးမိုင်ဝေးသော ဤတံတားပေါ်သို့ အလည်အပတ်ရောက်နေသည့် ကွဲ၊ အမျိုးသမီးကို ကိုယ်ကစ၍ နှုတ်ဆက်ဖော်ရတတ်လာသည့် ကွဲကို ရှာလီ စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်နေသည်။ ကွဲ တကယ်တသွေးတမေး

ပြောင်းလဲနေသည်။ အရပ်ထွက်လာသည်။ ရင်မောက်ကာ ပခုံးကျယ်လာသည်။ ကိုယ်လုံးပြည့်ဖြိုးလာသည်။ ခါးလည်း မကိုင်းတော့။

ကွဲသည် နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ ဆံပင်ကလည်း သပ်သပ် ရပ်ရပ်။ အသားအရည် စိုစိုပြေပြေ။ အဖွယ်အကောင်းဆုံးမှာ မျက်မှန် မတပ်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုံပျက်ပန်းပျက် မျက်မှန်းပိုင်းကြီး မရှိတော့သဖြင့် သူ့မျက်လုံးများ ပါမောက္ခ မဆန်တော့။

သိပ္ပံဆန် မျက်မှန်မပါသော ကွဲအပေါ် ရှာလီ အနှစ်ခြိုက်ဆုံးအချက်မှာ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ရှိတိုးရန်တဲ့ လုံးဝ မရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒီနေ့မနက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းနဲ့ ကျမ တွေ့ခဲ့တယ်။ ရှင့်အကြောင်း ပြောပြသွားတယ်။ ချီးကျူးပါတယ်ရှင်"

"ခင်ဗျား ကျနော့် ခေါင်းကြီးတွေ ဖတ်သေးသလား"

ရှာလီက

"ပိုစ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကျမ အစအဆုံး ဖတ်တာပဲရှင်" ဟု ဖြေသည်။

"ကျနော် ခေါင်းကြီးတွေနဲ့ ဗြိတိသျှ စွယ်စုံကျမ်း ကွာပါပြီနော်"

"အရစ္စတိုတယ်တို့၊ ပလေတိုတို့တွေ ထည့်မရေးရင် ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းရဲ့ ခေါင်းကြီးနဲ့တောင် ခွဲမသိနိုင်ပါဘူး တဲ့ရှင်။ ဓာတ်ရထားထွက်ချိန်နီးပြီ။ ရောက်သွားကြရအောင်"

"ဒီတနေ့လုံး ကျနော် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတဲ့ ပန်းရန်သမားတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းစဉ်းစားတယ်။ ပန်းရန်သမားတယောက်ကိုတောင် သိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျတာတော့ မတွေ့ရပါဘူးဗျာ"

ပန်းရန်သမားအကြောင်း ကွဲ သတိရနေခြင်းကို ရှာလီ ကျေနပ်သည်။ ထိုစကားလုံးသည် သူ့ကို ရည်ရွယ် ပြောသော ကျေးဇူးတင်စကား ဖြစ်လေမလားဟု တွေးမိသည်။ ဤကိစ္စ စကား မဆက်တော့၍ ပျောက်ချက်သား ကောင်းသွားသော မျက်မှန်ကြီးအကြောင်း စကားရောက်သွားသည်။

"စားပွဲပေါ်က ကျကွဲသွားတာနဲ့ ပစ်ထားလိုက်တာပဲ။ အတော်ဟန်ကောင်းတဲ့ မျက်မှန်ဗျာ"

ရှာလီက

"ဒါဖြင့် ရှင့်မျက်စိက မြင်ရရဲ့လား"

"မြင်ပါတယ်" ကွဲက စကားဆက်သည်။

"အဲဒီမျက်မှန်ကြီးက ဟန်သာ ကောင်းနေတာ။ ရိုးရိုးမှန်တွေပဲ။ ကျနော် ၁၂ နှစ်သားတုန်းက ကုန်ပဒေသာ တိုက်က ဝယ်တပ်ခဲ့တာ"

"ဘာဖြစ်လို့ တပ်ရတာလဲ"

စာကြည့်တိုက်ကို မှန်မှန်လာတဲ့လူတိုင်း မျက်မှန်တပ်တာ တွေ့တာနဲ့ ကျနော်လဲ ဝယ်တပ်လိုက်တာပဲ။ နောက်တော့ အကျင့်ဖြစ်နေရော။ တကယ်တော့ ကျနော် မျက်လုံးက လူတကာထက် ကောင်းပါတယ်"

သူဖွင့်ပြောဖူးသမျှထဲတွင် ဤစကားသည် ကရုဏာ သက်စရာ အကောင်းဆုံး စကားဟု ရှာလီ ထင်မိ၏။

"ခင်ဗျား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား" ကွဲက မေးသည်။

"ကျနော်လဲ ခင်ဗျား မလာခင်ကလေးတင် ရောက်ခဲ့တယ်။ အုတ်ဂူတွေက စာတွေက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ အိမ်ရောက်မှ ပြန်ဖတ်ရဦးမယ်။ ဒီဆောင်းဦးမှာ ခင်ဗျားတို့ သမ္မာကျမ်းစာကို ကျနော် အသေးစိတ် လေ့လာနေတယ်။ ခရစ်ယာန် အယူဝါဒတွေကို ခင်ဗျား အားလုံး လိုက်နာတာပဲလား"

ရှာလီက တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေပြီးမှ

"အဖြေရခက်သားလားပဲရှင်။ တိုက်ရိုက်ကြီး ဟုတ်ကဲ့လိုလဲ မဖြေနိုင်ဘူး။ ဟင့်အင်းလိုလဲ မဖြေနိုင်ဘူး။ ပညတ် ချက်အားလုံးကို ကျမ ယုံတယ်။ ကျမရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ အပ်စပ်အောင်တော့ ဟိုနေရာနဲ့နဲ့ ဒီနေရာနဲ့နဲ့တော့ လိုတိုး ပိုလျော့ လုပ်ရတာပေါ့"

"အား၊ ဒီလိုဆိုတော့ ခရစ်ယာန် အယူဝါဒတွေက ပြုပြင်လိုရတယ် ဆိုရမှာပေါ့"

"ဒါပေါ့။ ရှင်ဆိုရင်ကော မပြင်ဘူးလား။ ကျမကော မပြင်ရဘူးလား။ ရှင်သန်နေတဲ့ အရာဝတ္ထုတိုင်းဟာ မွမ်းမံ ပြုပြင်မှုကို ခံရမှာချည်းပဲ။ ဒီတရားတော်တွေက ဘဝကို အခြေခံတဲ့ သဘောတရားတွေဖြစ်လို့ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲ တိုးတက်တာပဲပေါ့ရှင်"

"ဒီလိုဆို ခင်ဗျားလဲ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု ဝါဒီပဲပေါ့လေ"

"အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှု ပညာရှင်က လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းကလေးတွေ၊ နိုင်ငံတွေ၊ လူမျိုးတွေ၊ ဆိုတာတွေကို သုံးသပ်တာ။ ခင်ဗျားတို့ သမ္မာကျမ်းက ငဖြူ၊ ငနီ၊ ငကြောင့်၊ ငကျားတွေနဲ့ ဆက်ဆံတာပဲ။ တခြားစီပါ"

"ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ပြောတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကလေးတွေ၊ နိုင်ငံတွေ၊ လူမျိုးတွေ ဆိုတာ ငဖြူ၊ ငနီ၊ ငကြောင်၊ ငကျားတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျမတို့ သမ္မာကျမ်းစာက လူတိုင်းချင်းစီနဲ့ ဆက်ဆံတယ်။ တခြားနည်း ဆက်ဆံရလဲ မရှိဘူးလေ။ လူတိုင်းချင်းစီရဲ့ လိပ်ပြာဟာ အရာရာတိုင်းရဲ့ မူလဘူတပဲ မဟုတ်လားရှင်"

"အား၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ လိပ်ပြာဆိုတာကို ပိုပြီး ထိန်းချုပ်နိုင်တာအပေါ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှုဆိုတာက တည်နေတာပေါ့။ ဟုတ်လား"

"ဒီလိပ်ပြာ ဆိုတာ အပေါ်မှာတော့ အားလုံး တည်ချင်မှ တည်မှာပေါ့။ တွေးခေါ်ဉာဏ်ပေါ်မှာလဲ တချို့တဝက် တည်သေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

"အဲဒီမှာ ခင်ဗျား သွက်သွက်ခါအောင် မှားတော့တာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်။ တွေးခေါ်ဉာဏ် ရင့်သန်လေ အရင့်မာစား လူတွေ ပေါ်လာလေ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဖြေးဖြေး လျှောက်ကြရအောင်ဗျာ" ကွဲက ခေါင်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းခြောက် တကိုင်းကို ချိုးချလိုက်ပြီး ဆက်ပြော သည်။

"လူ့အမျိုးအစားကို ခင်ဗျား ဘယ်လို တိုင်းတာသလဲ။ အရင့်မာစားလူတွေလို့ ပြောတာ ဘာကို တိတိကျကျ ဆိုလိုတာလဲ"

"အရင့်မာစား လူဆိုတာက" ရှာလီက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခြေခြေမြစ်မြစ် သိဟန်မတူဘဲ ဆက်ပြောသည်။

"တခြား လူစားတွေထက် အသိဉာဏ်၊ တွေးခေါ်ဉာဏ် မြင့်မားတာကို ပြောချင်တာပါရှင်"

"အနာဂတ် လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို အအောင်မြင်ဆုံး ဖန်တီးနိုင်မယ့်လူတွေ၊ စိုးမိုးဖို့၊ မျိုးမပြုတ်ဘို့ အထိုက်တန်ဆုံး လူတွေလို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတယ်ပြောပါလေ။ ဒါပေမဲ့ သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်ရင် တွေးခေါ်ဉာဏ် ရင့်သန်ရုံနဲ့ အဲဒီလို လူစားမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ အာမခံချက် မရှိသေးဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား တွေ့ပါလိမ့်မယ်"

"ဒါတော့ ကျမလဲ မသိပါဘူး မစ္စတာကို"

"ဒီလိုဆို ကျနော် ရှင်းပြမယ်။ ပြင်သစ်တွေကိုကြည့်။ ဥရောပ လူမျိုးတွေထဲမှာ တွေးခေါ်ဉာဏ် အထက် မြက်ဆုံးလူတွေပဲ။ သူတို့ ဒီနေ့ တခြားလူမျိုးတွေနဲ့ ပန်းချင်း ယှဉ်နိုင်ခဲ့လား။ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု ပညာရှင် တွေက ပြင်သစ်လူမျိုးမှာ ဆုတ်ယုတ်မှု လက္ခဏာတွေ တွေ့နေရတယ်။ ဂရိတွေကိုကြည့်။ ဂရိလူမျိုးတွေဟာ ဒီနေ့ ကမ္ဘာကြီးကို ကြီးစိုးနေတဲ့ လူမျိုးတွေထက် တွေးခေါ်ဉာဏ် ကြီးရင့်တယ်ဆိုတာ ကျောင်းသားကလေးတိုင်း သိတယ်။ ဒီနေ့ အင်္ဂလိပ်အနွယ် လူမျိုးတွေနဲ့ ပရိကခေတ်⁷⁶ ဂရိတွေရဲ့ တွေးခေါ်ဉာဏ်အဆင့် ကွာခြားမှုဟာ ဒီနေ့ အာဖရိက လူရိုင်းတွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ ကွာခြားသလောက် ကွာခြားတယ်ဆိုတာ မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တိုင်း သိတယ်။ အရစ္စ တိုတယ်တို့၊ ပလေတိုတို့၊ ဆိုခရားတီးတို့နဲ့ တွေးခေါ်ဉာဏ်ချင်း ယှဉ်နိုင်တဲ့ ဒီခေတ်သားတယောက်ကို ပြနိုင်ပါ့မလား။ သူတို့ရဲ့ တွေးခေါ်ဉာဏ် မြင့်မားမှုက သူတို့ကို ကယ်နိုင်ခဲ့လား။ ဒီနေ့ ဂရိတွေ သစ်သီးရောင်းနေရတယ်။ ပလေတိုရဲ့ သား မြေး မြစ်တွေ ကမ္ဘာလှည့်ပြီး ဖိနပ်တိုက်နေရတယ်။ တွေးခေါ်ဉာဏ် ရင့်သန်မှုဟာ လူမျိုး ကြီးကျယ်မှုအတွက် လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို သူတို့ ပယ်ဖျက်ပြနေတာပဲ။ ဒါဖြင့် အောင်မြင်တဲ့ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု ရဲ့ အခြေခံမူက ဘယ်မှာလဲလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ဟာဒါ လူမှုရေး စီမံချက်တိုင်းရဲ့ အခရာကိစ္စပဲ။ သမိုင်းဦးကာလနေပြီး လူတွေ တိုးတက် ပေါ်ထွက်လာပုံကို သုံးသပ်ကြည့်ရအောင်"

ကွဲသည် ဆောင်းဦး၏ တောအုပ်ကလေးထဲတွင် တကမ္ဘာလုံး တယောက်သာ သူသိသော မိန်းကလေးနှင့် အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း သမ္မာကျမ်းစာမှ တဆင့် တွေးခေါ်ဉာဏ်မြင့်မားမှု တခုတည်းဖြင့် လူမျိုးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အရည် မတည်တံ့နိုင်ပုံများကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြလာသည်။

စကား ခဏပြတ်ချိန်တွင် ရှာလီက ကွဲ စာအုပ်ကြီးအကြောင်းကို မေးသည်။ ကွဲက မေလမှ စက်တင်ဘာလထိ တလုံးတပါးဒမ္မ မရေးဖြစ်ကြောင်း ဖြေသည်။

"ဒါပေမဲ့ တနေ့ ခြောက်နာရီတော့ အချိန်ပေးနိုင်ပါပြီ။ ဒါလဲ နှောင့်နှေးအုံးမှာပါပဲ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတနေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းပစ်လိုက်ရတယ်လို့တော့ မထင်မိပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရှုခင်းက လှလိုက်တာနော်"

ကွဲက ရှာလီ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည့် နေဝင်ချိန် ရှုခင်းကို လိုက်ကြည့်ပြီး၊

"မလှပါဘူး။ သိပ်ငြိမ်လွန်းနေတော့ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတယ်။ ရှုခင်းဆိုတာက ပင်ကိုယ်စရိုက်၊ ပင်ကိုယ်ဟန် ရှိမှပေါ့။ ကျနော်ကတော့ ခင်ဗျားကို လှတယ် ထင်တယ်"

ရှာလီ တုန်သွားသည်။ ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။ သို့သော် ကွဲအသံက ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် လုံးဝမဟုတ်၍ တော်သေး။

"အော် ရှင်က ဒီလိုထင်သလား။ ကျေးဇူးပါပဲရှင်။ လူတော်တော်များများကတော့ အဲဒီလို မထင်ကြပါဘူး"

⁷⁶ ပရိကခေတ် ။ ။ ဂရိပြည် အေသင်မြို့ နိုင်ငံ အထွန်းကားဆုံးခေတ်၊ ခရစ်နှစ် ငါးရာစု။

ရှာလီက စကားကို ချက်ချင်း လှိုင်းလှိုင်းလိုက်သည်။
ကွဲက ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။ ရှာလီက "ရှင် တခြားလူတွေရဲ့ အင်္ဂါရုပ်ကို သတိပြုမိတတ်မှန်း ကျမ မသိဘူး" ဟု ပြောသည်။

"ကျနော် မှတ်မိသလောက်တော့ အရင်က ကျနော်လဲ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ အမှတ်မထားတတ်ပါဘူး။ ကျနော် ထင်တော့ လွင်ပြင်ထဲ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျနော်ကို အမှတ်ထားမိအောင် လုပ်တယ်ထင်တာ ပဲ။ အဲဒီ မျက်လုံးတွေကို ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်မှ ခင်ဗျားလှတာကို ကျနော် သတိပြုမိတာပါ။"

ချီးချီးပပ ပြောပုံက ထူးခြားလှသည်။ အပြစ်ကင်းလှသည်။ ထပ်ပြောလျှင် ပျက်ပြယ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်၊
"မစ္စတာကွီ၊ ဒီနေ့ပါတဲ့ ကယ်ဆယ်ရေးဂေဟာ ခေါင်းကြီးအတွက် ကျမတို့ ဌာနက ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ရှင်ကို ဘယ်သူ ကျေးဇူးတင်ရမလဲဟင်"

"နှစ်ယောက်လုံး တင်ပေါ့။ သူက အကြံပေးတယ်။ ကျနော်က ရေးတယ်။ ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ခွဲပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။"

ရှာလီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး၊
"ဒီဂေဟာအတွက် ကျမတို့ ဒီတဆောင်းလုံး အလုပ်လုပ်ကြရမှာပဲ။ ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးက ဂေဟာအပေါ် စိတ် ညွတ်လာအောင် လုပ်ရမယ်။ လွှတ်တော် ကျင်းပတဲ့အခါ ဂေဟာအတွက် ငွေကို မငြင်းနိုင်အောင်ကို လုပ်ထားရမယ်။ ဒီဂေဟာကိစ္စ ပြီးသွားရင် ကျမ လုပ်ချင်တာတွေ ထောင်သောင်းချီပြီး ရှိနေသေးတယ်။ ရှင် ငွေမလိုချင်ဘူးလားဟင်။ သမုဒ္ဒရာ အတန်တန်လောက်ကို များတဲ့ငွေတွေလေ"

"မလိုချင်ပါဘူးဗျာ"
"ကျမကတော့ လိုချင်တယ်ရှင်။ ပြည်နယ်ထဲမှာ ဂေဟာတွေ အဖွဲ့အစည်းတွေကို ငြုပ်ကောင်းမှုနဲ့ဖြူးသလို ပြန်ကြဲ ဖွင့်ပစ်လိုက်ချင်လို့။ ကျမတို့လဲ တခါတုန်းက ငွေအထုတ်အထည်ကလေး တော်တော်များများ ရှိခဲ့ပါရဲ့။ ကျမ တလသမီးလောက်ကပေါ့လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေအကြောင်းက မကြားချင်လို့မှ မနေရတာ။ ခင်ဗျားက နှမြောနေလို့ လား။"

"ကျမ အဖေ သိမသွားတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီရှင်"
မြို့ထဲသို့ ပြန်မည့် ဓာတ်ရထားရောက်လာသည်။

"မစ္စဝေလင်" ကွဲက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ "ခင်ဗျားနဲ့ ပထမအကြိမ် တွေ့တုန်းက ကျနော် ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အတွင်းရေးကိစ္စတခု ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒါအတွင်းရေးကိစ္စပါလို့ မပြောခဲ့မိဘူး။ ဒါပေမဲ့"

"ကျမက ရှင်မပြောလဲ အတွင်းရေးလို့ပဲ သဘောထားခဲ့ပါတယ်ရှင်။ ဘယ်သူမှလဲ ပြန်မပြောမိပါဘူး။"
ယခင်က သူတို့နှစ်ဦးသား ပွင့်လင်းစွာ ဆွေးနွေးခဲ့သည့် ဤကိစ္စကို ယခု သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မပြောဝံ့ ပြောဝံ့ ဖြစ်နေခြင်းသည် မစ္စတာကွီ မည်မျှ ပြောင်းလဲနေကြောင်း ရှာလီအဖို့ အတိုင်းအတာပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ရှာလီသည် အဝေးသို့ မျှော်ငေးကြည့်နေရင်း ကွဲကို မေးခွန်းတခု မေးချင်နေသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ကွဲက မမေးရသော ရှာလီ၏ မေးခွန်းကို စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြေလိုက်သည်။

"ကျနော် အဖေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ကျနော်မှာ စိတ်ကူးသုံးမျိုးရှိတယ်။ တမျိုးက ကျနော်အဖေမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း သားသမီး မွေးမြူနည်း အယူအဆတွေ ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒုတိယတမျိုးက ကျနော်ကို လက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ သူမွေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလို့ ထင်တယ်။ တတိယ တမျိုးကတော့ သူ့ကို လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ ကျနော်က အဖေလို သဘောထားချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူထင်နေတယ်ထင်တယ်။ ခင်ဗျားကို ကျနော်ပြတုစွာ ရပြီးကတည်းက နောက်ထပ် ဘာစာမှ မရတော့ဘူး။ ကျနော်ထင်တော့ သူ သေပြီနဲ့ တူပါရဲ့။"

"မသေရင်တော့ ရှင်တို့ တနေ့ တွေ့ကြုံမှာပဲလို့ ကျမ ထင်ပါတယ်ရှင်။ သူက အတွေ့မခံချင်တာ ဆိုရင်တော့ ရှင်ကို နယူးယောက်ကနေပြီး ဒီမြို့ကို ခေါ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင် အဲဒီလို မထင်ဘူးလား။"

ကွဲက ရှာလီ ဓာတ်ရထားပေါ် တက်သည်ကို အကူအညီ တစုံတရာ မပြုဘဲ ဆက်ပြောသည်။
"ကျနော်သာ ခင်ဗျားတို့ ဘာသာရေး အယူဝါဒတွေကို ယုံရင် ကျနော့် အဖေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော် အတိုင်း ပြုမူတာပဲ။ ကျနော်ကို ဒီမြို့ ရောက်အောင်လုပ်တာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ပဲလို့ ကျနော် ယုံကြည်မှာပဲ"

ဓာတ်ရထား တရွေ့ရွေ့ ထွက်စပြုချိန်တွင် ရှာလီက၊
"ရှင်ကော မလိုက်ဘူးလားဟင်"

"မလိုက်တော့ဘူး။ လမ်းလျှောက်ပြန်မှာ" ကွဲသည် ကမြောသောပါး ဦးထုပ်မြှောက်ပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

သူတို့ ခွဲခွာခြင်းသည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် နောင်ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည် မတွေ့ဆုံကြရတော့မည့် ခွဲခွာ ခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

"မကြာခင် ပြန်တွေ့ကြဦးမယ်လို့ မြော်လင့်ပါတယ်" ဟူသော လောကဝတ်စကားမျှ မပြောလိုက်ရခြင်းကို မိုင်ဝက်ခန့် လမ်းလျှောက်မိမှ ကို စဉ်းစားမိသည်။ ဤအမှားကို အဖတ်ဆယ်၍ ရမည့်လမ်း သူမမြင်။ ရှာလီဝေလင် အဖို့ သူနှင့် နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်း ခွဲခွာရန် နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ တထစ်ချ ယူဆပေတော့မည်။

သို့သော် လမကန်မိမှာပင် မစွက်ပိန်တာ၏ ညစာဝိုင်းများသို့ ရှာလီဝေလင် ရောက်လာသည်။ ဆောင်းကာလ တလျှောက်လုံးပင် တလတကြိမ် နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

တညတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ညစာစားခန်းထဲသို့ ကို ဝင်လာသည်။ ၈ နာရီခန့် ရှိပြီ။ သတင်းစကားတခု ပြောစရာ ရှိ၍ လာသည်ဟု ဆိုသည်။

ရှာလီက ကိုကို မျှော်နေသည်ဟု ပြောသည်။ မစွက် ပိန်တာအိမ်သို့ ရှာလီရောက်သည့် အကြိမ်ပေါင်း မည်မျှ ရှိပြီကို ကိုအား ခန့်မှန်းခိုင်းသည်။ ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ် လာနေသဖြင့် ဘေးလူများက စကားတင်း ဆိုနေကြကြောင်း ပြော ပြသည်။ ရှာလီ မကြာခဏလာခြင်းသည် မစွတာကို ကာအိန္ဒြေမဲ့မဲ့ လာတွေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသော စကားတင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။

ရှာလီက နှုတ်ခမ်း ဆတ်ဆတ်တုန်လျှက် ပြောပြနေသည်။ အလွန်အမင်း ရှက်နေပုံရသည်။

ကိုက မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့သော သိမ်ဖျင်းမှုများကို စကားတခွန်းတည်းနှင့် သူချေဖျက် ပစ်နိုင်သည်ဟု ပြောသည်။ ရှာလီဘက်ကလည်း အခြေအမြစ်မရှိသော စကားတင်းများကို ငြင်းဖို့ ဘာမျှ ခက်စရာ မလိုဟု ပြောသည်။

"ကျမ မငြင်းနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား" ရှာလီက သူ စကားကို ဖြတ်ကာ ရီဝေဝေ အပြုံးနှင့် ပြောသည်။

"သူတို့ပြောတာက မှန်နေတာကိုး"

ရှာလီသည် လှစ်ကနဲ ထသွားသည်။ ပစ္စည်းများကို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး သိမ်းဆည်းနေသည်။ ကိုက မကျေမချမ်းနှင့် ငြိမ်ထိုင်နေပြီး ရှာလီကို ကြည့်နေသည်။

"ရှင် ဘာပြန်ပြောရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း လူမှုရေး ပြဿနာကလေးတခုအတွက် အကြံဉာဏ် တောင်းပါရစေ။ လော်ရာတို့ ကိစ္စပါ"

ကိုက စိတ်မရှည်သံဖြင့်၊

"ဘယ်သူလဲ လော်ရာ ဆိုတာက"

"လော်ရာက မစွက်ပိန်တာရဲ့ ထမင်းချက် ကပ္ပလီမလေးပါ။ သူ့ယောက်ျားက ပစ်ပြေးတယ်။ အခုတော့ ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကျနေတယ်။ လော်ရာက နောက်တယောက်နဲ့ ယူမလို့ လုပ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လင်မယားကွာရင် ဆယ်ဒေါ်လာ ကုန်မယ်။ သူက အကုန်မခံချင်ဘူး။ နောက်ယူမယ့် လူက အကုန်ခံသင့်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ရှင့်သိပ္ပံပညာက ဒီလို အသဲနှလုံး ပြဿနာကို ဘယ်အဖြေမျိုးပေးမလဲ"

"လက်သုတ်ပုဝါတွေ ချထားလိုက်ဗျာ။ ငြိမ်ငြိမ်ရင်လဲနေ။ ခင်ဗျား တဖျက်ဖျက် လုပ်နေရင် ကျနော် စကားပြော လို့ မရဘူး"

ရှာလီက သေဝပ်စွာ ထိုင်လိုက်သည်။ ဝတ်ပြုသလို လက်စုံယှက်ထားသည်။ ကိုက မတ်တပ်ရပ်ပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ခင်ဗျားကို မစွက်ပိန်တာရဲ့ အလုပ်ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်။ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဖီးယပ်က နွေဦးပေါက်ရင် အိမ်ပြောင်းတော့မယ်။ ကျနော်ကိုလည်း သူနဲ့လိုက်နေဖို့ ကမ်းလှမ်းတယ်"

"အော်၊ ရှင်က ငြင်းလိုက်ရောလား"

"မငြင်းဘူး။ ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်တယ်"

ရှာလီက အံ့အားသင့်သွားပြီး၊

"ရှင့်ကို သူခင်အောင် ရှင်ဘယ်လိုများ လုပ်ထားလဲ။ လူတကာကို မုန်းတဲ့လူကြီးပဲ။ ကျမကို သိပ်မုန်းတာတော့ ကျမ သိတယ်"

"ကျနော်က လွဲရင် သူ လူတိုင်းကို မုန်းတယ်လို့ ထင်တယ်"

"ဆန်းလိုက်တာရှင်" ရှာလီက ပြုမည့်သူ မရှိ၊ စုမည့်သူ မရှိ။ နေ့တိုင်း ဘဲဥပြုတ်၍ စားနေကြရမည့် ပညာရှင် နှစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲ၌ မြင်ယောင်နေသည်။

"ဒီလူကြီးက လူတွေနဲ့ ကင်းကွာတာတော့ မှန်တယ်။ ရောက်ခါစက ကျနော်နဲ့လဲ လမ်းမှာ တွေ့ရင်တောင် စကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တဖြေးဖြေးနဲ့ ကျနော်ကို ခင်လာတာပဲ"

"ဒါနဲ့ ရှင်က သူ့ဆီ လိုက်နေတယ် ဆိုပါတော့"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော့်အတွက် အဆင်ပြေလို့ သဘောတူလိုက်တာ"

"အော်"

"ကျနော် လခပေး နေမှာပါ။ ဒီမှာ ပေးရသလောက်ပဲ ပေးရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုပြီး တိတ်ဆိတ်မယ်။ သက်တောင့် သက်သာ နေရမယ်။ လွတ်လပ်မယ်"

ရှာလီက ကွိုကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း ပါရဂူကလေး တကယ်မှ ပြောင်းလဲလာသေးရဲ့လားဟု သံသယ ဖြစ် နေမိသည်။

"ရှင်ပြောင်းမယ် ဆိုတာ ကျမ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်"

"ခင်ဗျား ဝမ်းသာပေးဖို့တောင် ကောင်းသေးတယ်"

"ဘာပြုလို့လဲ"

"သူက တယောက်ထဲနေဖို့ ငွေလဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ ငွေတတ်နိုင်တောင်မှ တကိုယ်ရေနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ နှလုံး ရောဂါဆိုလား ရောဂါရှိတယ်။ ခင်ဗျား သူ့ဇာတ်လမ်း သိသလား"

"ဘာမှ မသိပါဘူးရှင်"

"ကျနော် အကုန်သိတယ်"

ကွိုသည် မရေမရာ ဖြစ်နေသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားကာ စဉ်းစားနေသည်။ စိတ်ဝင်အောင် မငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

"ဒီမှာ၊ ကျနော် ပြောင်းသွားရင် ခင်ဗျား အဒေါ်ကို ထိခိုက်မှာလား"

အလုပ်ကိုယ်စားလှယ်မကလေးက တဟားဟား ရယ်လိုက်၏။ ကွိုက ကြောင်ကြည့်နေသည်။

"ဒီအခန်းတွေကို တနာရီအတွင်း လူငှားတင်လို့ ရပါတယ်။ ရှင်တို့ နှစ်နေရာစာက အမြဲလူပြည့်မနေတောင် အိမ်ငှားလုပ်ငန်း သိပ်တွင်ကျယ်နေတယ် ဆိုတာ ရှင်သိသားပဲ။ လူတွေကို ငြင်းတောင် လွှတ်နေရတာပါရှင်။ ရှင်ဆီက ကျမ ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်တောင်းတဲ့ ညက အဖြစ်ကို ရှင်သတိရတယ် မဟုတ်လား"

"အော်၊ ဒါထက် ခင်ဗျားရဲ့ အပျော်ခွေးကြီး ဘယ်နှဲ့ နေသလဲ"

"ကျေးဇူးပါပဲရှင်။ တနေ့တခြား ကြီးသထက်ကြီး။ ပျော်စရာ ကောင်းသထက် ကောင်းနေပါတယ်။ ညနေတိုင်း ငါးနာရီဆိုရင် ကျမတို့ လမ်းလျှောက်တယ်။ လမ်းလျှောက်တိုင်း ကျမအတွက် လူတယောက်တယောက်တော့ သူ တိုးလှဲပေးနေတာပဲ။ ပျော်စရာကြီးရှင်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို တိုးလှဲရတာလောက် သူမပျော်ရှာဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ရှင်"

ကွိုက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် တံခါးဝသို့ ထွက်သွားပြီး

"ကျနော် အလုပ်လုပ်ဦးမယ်။ ခင်ဗျား အဒေါ်ကို ကျနော် ပြောင်းတော့မယ်ဆိုတာ ပြောပြပေးပါ။ မင်္ဂလာညပါ"

"မင်္ဂလာညပါ မစ္စတာကွို"

တံခါးပိတ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် တံခါးပြန်ပွင့်လာကာ ကွို ကိုယ်တိုင် ပေါ်လာသည်။

"ဒါထက် မနေ့က ဖြစ်ပုံကလေး ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမှာပဲ။ ပိုစိတ်ဝင်မှာ ဖတ်ပြီးပြီလား။ ကွို နှစ်ယောက် ဆိုတဲ့ သတင်းလေ"

"ဟင့်အင်း၊ ရှင်နဲ့ တင်မ် ကို အကြောင်းလား"

"တင်မ် အကြောင်းပါ။ ကျနော် မပါပါဘူး။ တလောတုန်းက တင်မ် ကင်းလှည့်တဲ့ နေရာ ပြောင်းသွားတယ်။ မနေ့ မနက်ကတော့ သူနယ်ထဲမှာ ဘဏ်ဖောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဝင်ဖမ်းတယ်။ မှောင်ထဲမှာ သူခိုးနဲ့ ပက်ပင်း တွေ့တာပေါ့။ တခြားရဲ့တွေ့ရောက်လာပြီး မီးဖွင့်ကြည့်တော့မှ သူခိုးက သူညီ မာဖီဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်တဲ့"

(၁၈)

ဘလိန်းကောလိပ်၏ ခရီးလမ်းသည် မဖြောင့်ဖြူ။ ဥက္ကဋ္ဌ ဝက်စ်၏ ထကြွနိုးကြားသော စိတ်ဓာတ်ကို ပွန်းပဲ့စေသည့် အနှောင့်အယှက်များ တဆောင်းလုံး ပေါ်နေခဲ့သည်။

ကောလိပ်က စိတ်ပျက်စရာနှင့် ဖွင့်သည်။ ကျောင်းသား တိုးလာသည်။ သို့သော် တိုးလာသည့် အရေအတွက် မှာ ၉ ယောက်ထဲသာ။ ဝက်စ်က ကျောင်းသား ၅၀ တိုးမည်ဟု မှန်းသည်။ ကျောင်းသားဦးရေ စုစုပေါင်း ၁၆၇ ဦး စာရင်း ကို အောက်တိုဘာ အစည်းအဝေးတွင် တင်ပြသောအခါ ဂေါပကအဖွဲ့က တပတ်ရိုက်ခံရသလို သဘောထားသည်။ ကြော်ငြာအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျများသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ အလုပ်လုပ်ချိန် နှောင်းသည် စသဖြင့် အပြစ်တင်ကြသည်။

"ကုန်ကျစရိတ် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းတက်ပြီး ကျောင်းသားအသစ် ၉ ယောက်ထဲတိုးတယ်" ဂေါပကတဦးက တုံးတံ အပြစ်တင်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဂျိမ်းစ်အီးဝင်းတား ဆိုသူဖြစ်သည်။ မြို့တော်၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သည်။ ကောလိပ်အတွက် မြို့တော်က နှစ်စဉ် ဒေါ်လာ ခုနစ်သောင်းငါးထောင် ထောက်ပံ့ရ၍ ကောလိပ် ဂေါပကအဖွဲ့သို့ အဖွဲ့ဝင် သုံးဦး ကိုယ်စား လှယ်လွှတ်ခွင့် ရှိသည်။

ဝင်းတား၏ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဖိုင်း ရှိသေးသည်။ မစ္စတာဖိုင်းသည် ကောလိပ်အတွက် ဒေါ်လာငါးသောင်း လျှော့ခဲ့သည်။ ထိုငွေကို ရန်ပုံငွေ ဖွင့်ထားသည်။

ဝက်စ်ကို ဥက္ကဋ္ဌ ရွေးရာ၌ ဂေါပကအဖွဲ့က တညီတညွတ်တည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့။ ခုနစ်မဲ ငါးမဲနှင့် ရွေးခဲ့ရသည်။ ထိုအကွဲသည် သက်စိုးရှည်နေလေသည်။ ပို၍ပင် နက်ရှိုင်းလာသေး၏။ ဝက်စ် တင်ပြလာသည့် ထောက်ခံအကြံပေး ချက် မှန်သမျှကို စဉ်းစားရာ၌ ခုနစ်မဲ ငါးမဲ ကွဲမြဲ ကွဲနေပြန်၏။

ဝက်စ်၏ စွမ်းအင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကား ကြီးမား ခိုင်မြဲလျှက်ပင် ရှိသည်။ အချို့ကိစ္စတွင် အလားအလာ မကောင်းသော်လည်း ကောလိပ် လုပ်ငန်းသည် လူမှုမြှင့်တင်ရေး လုပ်ငန်း၏ တကယ့် လက်နက်ကရိယာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ခံယူမြဲ ခံယူသည်။

မဟာဌာနများ၏ ဆရာစာရင်းကို စစ်ဆေးသည်။ ကျေနပ်စရာမတွေ့။ ပါရဂူဘွဲ့ရသူ သုံးဦးသာ ပါဝင်သည်။ ဆရာတို့၏ ပျမ်းမျှ ပညာရည်သည် အလယ်အလတ် အဆင့်ထက်ပင် နိမ့်ကျနေသည်။ အပေါစား ကောလိပ်အတွက် အပေါစား ဆရာများသာ ဖြစ်နေလေသည်။ ဤဆရာ အဖွဲ့မျိုးဖြင့် ဆိုလျှင် ဘလိန်းကောလိပ်ကို ထူးချွန်ပြောင်မြောက် သော အဆင့်အတန်းသို့ မပင့်တင်နိုင်။

ဝက်စ်၏ အကြံမှာ ပညာရည်ညံ့သော ဆရာများကို တသုတ်စီ ဖြုတ်ပစ်ပြီး ပညာရည်ချွန်သူများဖြင့် အစား ထိုးသွားရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဟန့်အတားကြီးက ရှိနေပြန်၏။ ပထမတန်းစား ပညာရှင်များက ပထမတန်းစား လစာရိက္ခာကို တောင်းကြသည်။ ဘလိန်းကောလိပ်၏ လက်ရှိ အခြေအနေက ထိုလစာရိက္ခာမျိုးကို ပေးနိုင်စွမ်း မရှိ။

ပထမဆုံး ဆရာများနှင့် တွေ့ဆုံပွဲတွင်ပင် ဝက်စ် လက်မခံနိုင်သူ ဆရာတဦး ပေါ်လာ၏။ တနှစ် ဒေါ်လာ တထောင် ပေးထားရသည့် သင်္ချာလက်ထောက် ပါမောက္ခ ဟတ်ကလေယန်း ဆိုသူဖြစ်သည်။ သူ့အပြုအမူ အပြော အဆိုက ပညာရှင်နှင့် မတူဟု ဝက်စ် ထင်သည်။ သူ့ကို ရာထူးနှင့် မတန်သူဟု ဝက်စ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီဇင်ဘာ လလယ်တွင် လက်ထောက် ပါမောက္ခ ယန်းထံ အကြောင်းကြားစာ ပို့လိုက်သည်။ ခရစ်စမတ် ကျောင်းပိတ်ရက် အပြီးတွင် ဖြုတ်ပစ်တော့မည်။

လက်ထောက်ပါမောက္ခက လူကြီးလူကောင်းလို အသာခေါင်းလျှိုပြီး ထွက်မသွား။ ဘလိန်းကောလိပ်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌ ဝက်စ်ကို တရားစွဲသည်။ တနှစ်အတွက် လစာအပြည့် လျော်ကြေးတောင်းသည်။ သူ့တွင် ကလေးခြောက်ယောက် ရှိပါသည်။ ဤအလုပ်ပေါ်တွင် မှီခို စားသောက်နေရပါသည်ဟု ရုံးတော်တွင် လျှောက်သည်။

ယန်းသည် ကောလိပ်တွင် ကျောင်းသားနှင့်လည်း မတည့်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းနှင့်လည်း မသင့်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂေါပက အဖွဲ့တွင် ဝင်းတား အုပ်စုက ပါမောက္ခယန်းခမျာ ပတ်ကြမ်း တိုက်ခံရရှာသည်ဟု ယူဆ သည်။ လူထု အကျိုးစီးပွား ပြဿနာ မဟုတ်။ လူတန်းစား တခု၏ အကျိုးစီးပွား ပြဿနာဟု သူတို့က အကဲဖြတ်သည်။

အဖိနှိပ်ခံများနှင့် လူထုကြီးဘက်က ရပ်တည်သည်ဟု ကြွေးကြော်သော ခရော်နီကယ် ညနေသတင်းစာက ပါမောက္ခယန်း၏ ကြေညာချက်ကို ဖော်ပြကာ သတင်းကို ပုံကြီးချဲ့ ရေးသည်။ "လက်သီးပုန်း ကောလိပ်" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ခေါင်းကြီးရေးကာ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်သည်။

ကောလိပ်၏ ဥပဒေအတိုင်ပင်ခံများက ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေသော ပါမောက္ခလေးအား လျော်ကြေးဒေါ်လာ သုံးရာ ပေး၍ အမှုကျေအေးရန် အကြံပေးသောအခါ ဝင်းတားက ပြောင်ဝေဖန်တော့သည်။ ဆရာ အပြောင်းအလဲများကို ဂေါပကအဖွဲ့၏ ကြိုတင်ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ မလုပ်ရန် ဥက္ကဋ္ဌအား ချုပ်ချယ်သည့် အဆိုတင်သွင်းသည်။ သို့သော် ခုနစ်မဲ ငါးမဲဖြင့်ပင် ရှုံးသွား၏။

မစ္စတာဖိုင်းက "ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယုံကြည်မှု မရှိရင်လဲ ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအသစ် ရှာပေါ့ဗျာ" ဟု ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

"အဲဒါ ကျနော်တို့ ပြောနေတာပေါ့" ဂျိမ်းစ်အီးဝင်းတားက ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

ဝက်စ်သည် ဆရာအဖွဲ့ နောက်ထပ် အပြောင်းအလဲများကို ရှေ့နှစ်အထိ ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်လေသည်။ ကောလိပ်ငွေရေး ကြေးရေး အခြေခိုင်ရန်၊ ပိုလျှံနေသော သူ့ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းများကို ဇောက်ချအသုံးချရန် ဆုံးဖြတ် သည်။ သို့သော် ထိုလုပ်ငန်းတွင်လည်း ဂေါပက အဖွဲ့ထဲမှ တယ်တို့၏ တံတိုင်းထူထူကြီးနှင့် ဝင်တိုးမိပြန်သည်။

ဝက်စ်သည် အသက်အရွယ် နှုတ်သော်လည်း မြို့တော်တွင် အပြောကောင်း၊ အဟောကောင်းအဖြစ် လူသိ များသည်။ သူ့ဟောပြောချက်ကို ပွဲတောင်းသည့် ဖိတ်စာများ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသည်။ ဒီဇင်ဘာလတွင် တိုးတက်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့များ အဖွဲ့ချုပ်တွင် သူစကားပြောရသည်။ ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုခံရသည်။ နောက်တလတွင် ထင်ရှားသော အမေရိကန် အထက်တန်းပညာရေး မြှင့်တင်မှုအသင်းကြီး၏ နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးတွင် သူ စကားပြောခွင့်ရ၏။ သူနှင့်အတူ စကားပြော စင်မြင့်ပေါ်၌ ထိုင်သည့် အမေရိကန် ငွေကြေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တဦးက ဘလိန်းကောလိပ် အကြောင်းကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ထုတ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ဝက်စ်သည် ကြွကြွရွရွ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ပြန်လာသည်။ သို့သော် ဂေါပကအဖွဲ့က ရင်ဝ ဆီးကန်သလို လုပ်လေသည်။

ဇန်နဝါရီလ ဂေါပက အစည်းအဝေးတွင် ဝင်းတားက၊

"ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီလို ဧည့်ခံပွဲတွေ တက်နေတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရင် ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ မေးချင်တယ်" ဟု မေးခွန်း ထုတ်သည်။

ဝက်စ်က အပြုံးမပျက်။ ဝင်းတားသည် ရန်စွယ်ငေါငေါ အဖွားအိုကြီးပမာ မဖွယ်မရာ နိုင်လွန်းသည်ဟု သူထင် သည်။

"အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရန်ပုံငွေ ရရေးပါပဲ။ လက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ဆိုရင် ခေတ်မီကောလိပ်ကြီးတွေနဲ့ ပြိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘလိန်းကောလိပ်ကို စေတနာရှင်ကြီးတွေ မျက်မှန်းတန်းမိအောင် လုပ်တာပါ"

"အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ" ဝင်းတားက သူ၏ ကန်ထရိုက်တာ လက်သီးကြီးကို စားပွဲပေါ်တွင် ခိုင်းကနဲ ထုလိုက်ပြီး ကျားလို ဟိန်းလိုက်သည်။

"ဒါတွေဟာ ဘလိန်းကောလိပ်ရဲ့ အစဉ်အလာနဲ့ ဆန့်ကျင်ပါတယ်။ ဘလိန်းကောလိပ်ဟာ အလှူခံစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ယန်ကီး ကောလိပ်တွေလို သူတောင်းစား ကောလိပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရော့ကဲဖဲလာ⁷⁷ လို သဌေးတွေ ဆီမှာ ဘလိန်းကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌက လက်ဝါးဖြန့်တောင်းနေတာ သိက္ခာကျပါတယ်"

အပုံပိုးခံ ပညာရေးအကြောင်းကို ထပ်တလဲလဲ ဆွေးနွေးကြသည်။ ဝင်းတားက အဆိုတင်ရန် အသင့်ပြင်ထား ခြင်းမရှိ၍ အဆိုမတင်သော်လည်း အများစုဆန္ဒမှာ ဘလိန်းကောလိပ် (၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်သည်)ကို ငွေရေး ကြေးရေး ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပင် နေစေလိုသည်။

ဝက်စ်သည် ဂေါပကအဖွဲ့ကို အော့နာလုံးနာသွားသည်။ သို့သော် စိတ်ကောင်း သဘောကောင်း အရှိဆုံး လူတိုင်းဖြစ်၍ သူ မကျေမချမ်း ဖြစ်သမျှ မကြာမီ ကွယ်ပျောက်သွား၏။

ရန်ပုံငွေရရှိရန် အခြား မြို့ကြီးပြကြီးများသို့ သူမချဉ်းကပ်တော့သော်လည်း ကိုယ့်မြို့တော်တွင်မူ သူကြိုးစားမြဲ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ရန်ပုံငွေ တိုးမလာ။

ကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ဩဇာတိက္ကမသည် မြို့ပေါ်၌ ကြီးမားတိုးတက်နေ၍ ဝက်စ်အဖို့ ကျေနပ်စရာဖြစ်သည်။ သူပညာရေး အယူအဆများသည် မြို့တော်တွင်လည်းကောင်း၊ တပြည်လုံးတွင်လည်းကောင်း လူရာမဝင်ခဲ့သော်လည်း ပိုစံသတင်းစာက ဝက်စ်နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီး ထိုအယူအဆများကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။

ကျေနပ်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ သူနှင့် ကျောင်းသားများ၏ ဆက်ဆံရေးဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများက သူ့ကို မြတ်နိုးကိုးကွယ်ကြသည်။ သူလမ်းလျှောက်ပုံ၊ သူအင်္ကျီဝတ်ပုံ၊ သူခေါင်းဖီးပုံက အစ ကျောင်းသားများက အတုယူကြ သည်။ ကျောင်းသားများကို သူ ညစာ ဖိတ်ကျွေးသည်။ အင်္ဂါနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း ကျောင်းသားများအား ဘလိန်း ကောလိပ်၏ ရည်မှန်းချက်များကို ရှင်းပြသည်။ ထိုရှင်းပွဲများမှာ မတက်မနေရ မဟုတ်သော်လည်း အမြဲ အခန်းလျှံ သည်။ ဩဘာသံညံသည်။ ဘောလုံးပွဲများတွင် သူ့ကို ကျောင်းသားထုက တစ်ခက် ဩဘာပေးကြ၍ မစ္စ အေဗာရီနှင့် မစ္စဝေလင်ကိုပင် တလှည့်စီတွဲ၍ ပွဲထုတ်မိသေးသည်။

ယင်းသို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေချိန်တွင် ပြဿနာကောက်ရိုးစ ကလေးတစ် လေထဲ လွင့်လာသည်။ မကြာမီ ကောက်လှိုင်းစည်းကြီး ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ကောက်ရိုးပုံကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဧပြီလ မကုန်တတ်သေး။ ဘလိန်းကောလိပ် ပွက်လောရိုက်နေလေတော့၏။

ဤဖြစ်ရပ်မျိုးသည် သမိုင်းတွင် အနုမတက္ကရှိသည်။ အဦးအစတွင် အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ လိုရာဆွဲကြသည်။ ဆိတ်ကိုဆင် ဖြစ်အောင်လုပ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံအချင်းချင်း လက်နက်စွဲကာ တဦးလည်ပင်း တဦး လှီးကြ တော့သည်။

ဘလိန်းကောလိပ် ကျောင်းသားကြီးနှစ်ဦးက ကျောင်းသားသစ်ကလေးတဦးကို သူတို့အခန်းသို့ခေါ်ပြီး ဝက်ဆီ နှင့် သံလွင်ဆီ ရောတိုက်သည်။ ကျောင်းသားသစ်ကလေးခမျာ အစာအိမ် မကောင်းရသည့်အထဲ ထိုဆီဦးထောပတ် များကို ကင်းမြီးကောက် ထောင်၍ သောက်မျိုရရှာသဖြင့် အသည်းအသန် ဝေဒနာ ခံစားရရှာသည်။ သို့ဖြင့် မိဘများသိ ကောလိပ် အာဏာပိုင်များနား ပေါက်ကြား ဖြစ်ကုန်သည်။

ကျောင်းသားသစ်ကလေးက တရားခံများကို မဖော်ထုတ်သော်လည်း ကြံရာပါတဦးကို အာဏာပိုင်များက စုံစမ်းသိရှိရ၍ ဝက်စ်ထံသို့ ပို့သည်။ ထိုကျောင်းသားက ကြံရာပါမိပါသည်ဟု ဝန်ခံသော်လည်း တစ်တရားခံမှာ သူမဟုတ်ဟု ငြင်းသည်။ တစ်တရားခံကို အမည်ဖော်သည်။

တစ်တရားခံဆိုသူကို ဝက်စ် ခေါ်မေးပြန်သည်။ သူက ဝန်မခံ၊ တရားခံဖော်ထုတ်ရန်လည်း ငြင်းသည်။

⁷⁷ ရော့ကဲဖဲလာ ဂျွန်ဒေဗီဆန် (၁၈၃၉-၁၉၃၇) ။ အမေရိကန် ရေနံသူဌေးကြီး။ ၁၈၆၅ ခုနှစ်တွင် ရေနံချက်စက်ရုံကြီး ထူထောင်ပြီး စတင်အိတ် ရေနံကုမ္ပဏီ ဖွဲ့သည်။ သူ့အလှူငွေဖြင့် ချီကာဂို တက္ကသိုလ်များသို့ ဒေါ်လာသန်း ၅၀၀ ကျော် လှူခဲ့သည်။

ဝက်စ်ထံသို့ စာများရောက်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းများ ခေါ်သည်။ ထိုသို့ မတရားညှဉ်းပန်းမှု၏ တစ်တရားခံ ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ ပို၍သတင်းစာကလည်း မည်သည့် အကျိုးဆက်များ ပေါ်နိုင် သည်ဖြစ်စေ၊ စည်ကမ်းကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ကိုင်သင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသား၏။ ပို၍ခေါင်းကြီးမှာ ဝိုင်းပန်းကြီး၏ အကောင်းဆုံးရေးဟန်ဖြင့် ရေးထားသော်လည်း ကိစ္စ၏ လက်ရာ ဖြစ်လေသည်။

ဝက်စ်သည် အမြန်ဆုံးနှင့် အပြတ်သားဆုံး အရေးယူရတော့မည်။ ထိုနေ့က မည်သူ့ကိုမျှ အတွေ့မခံဘဲ အခန်း တံခါးပိတ်ကာ တရားမျှတ၍ မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချရန် စဉ်းစားသည်။ စာရေးသူက ရေး၊ တယ်လီဖုန်းနှင့် ပြောသူကပြော၍ အကြံပေးကြသည့် အချက်များကို သူသုံးသပ်သည်။

ဂေါပက အဖွဲ့က မှာကြားထားသည့် စောင့်ထိန်းအပ်သော ဘလိန်းကောလိပ် အစဉ်အလာကောင်းများနှင့် ပို၍ သတင်းစာ ရေးသားချက်များကလည်း တသဘောတည်း ဖြစ်နေသည်။ တရားလွန် နောက်ပြောင်မှုကို မည်သည့်နည်း နှင့်မျှ လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်။ တယောက်ယောက်တော့ ခေါင်းဖြတ်ရတော့မည်။

မူလက ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူရန် ဝက်စ် စိတ်ကူးမထည့်ခဲ့။ သို့သော် မြို့လူထုက အပြင်းထန်ဆုံး အရေး ယူလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်နေသည်။ အများဆန္ဒက မတွန့်တမ်း မဆုတ်တမ်း ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူစတမ်း ကြွေး ကြော်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တာဝန်ရောက်လာလျှင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူပြတ်သားကြောင်း ပြရတော့မည်။

ဝက်စ်သည် ကြံရာပါမိပါသည်ဟု ဝန်ခံသည့် ကျောင်းသားကို ပြင်းထန်စွာ သတိပေးပြီး တရားခံဖော်ထုတ်ရန် ငြင်းဆိုသည့် ကျောင်းသားကို ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအမိန့်များသည် မွန်းတည့်ချိန်မှ စ၍ အာဏာတည်သည်။ ညနေ ၄ နာရီတွင် တိုက်ပွဲ စတော့၏။ အိပ်ခန်း ခရော်နီကယ် သတင်းစာ ညနေ ၄ နာရီတွင် စက်ပေါ်မှ ပူပူနွေးနွေး ထွက်လာသည်။ ကျောင်းထုတ်ခံရသည့် ကျောင်းသားသည် ရေပိုက်ဆက် အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည်။ ထိုရေပိုက်ဆက် အလုပ်သမားသည် သာမန် အလုပ်သမားမဟုတ်။ သူ့ရုပ်ကွက်တွင် လူသိများသူ၊ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားသူဖြစ်သည်။ အိပ်ခန်း ခရော်နီကယ်သတင်းစာ က ထိုသတင်းကို သုံးကော်လံ ခေါင်းတပ်၍ ဖော်ပြသည်။

မျက်နှာဖွဲ့ ကျောင်းသားလေး ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝက်စ်၏ ကန်ထုတ်ခံရ

သတင်းနှင့်အတူတူ၍ ကာတွန်းတပုံလည်း ဖော်ပြလိုက်သေးသည်။ ကာတွန်းတွင် အထက်တန်းလွှာပုံစံ ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားသည့် ဥက္ကဋ္ဌ ဝက်စ်က ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးကို တံခါးပေါက်မှ ကန်ထုတ်နေပုံဖြစ်သည်။ ကျောင်းသား ကလေး၏ လည်ပင်းတွင် "အလုပ်သမားသား" ဆိုသည့် စာတန်းကလေး ဆွဲပေးထားသည်။ ကာတွန်းအောက်တွင် "သူဝါဒ" ဆိုသော စာတင်ကြောင်းလည်း ထည့်ထားသေးသည်။ စာမျက်နှာ ၄ တွင် "ပိုးသား ခြေစွပ်ထဲမှ တရားမျှတမှု" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ခေါင်းကြီးရေးလေသည်။

ဤအထိမှာ နီဒါန်းပျိုးရုံသာ ရှိသေးသည်။ နောက်တနေ့ထုတ် ပို၍သတင်းစာတွင် ကောလိပ် အရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တလုံးတပါဒမျှ မပါ။ သီးထပ်သီးညှပ်အကြောင်းနှင့် လွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲ အကြောင်းကိုသာ ဝေဖန် ဆွေးနွေးသည်။

ထိုနေ့နံနက် ကျောင်းသား စုဝေးပွဲသို့ သူ ဝင်သွားသောအခါ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ဆူပူသံများကို ကြားရသည်။ ဆူပူအော်ဟစ်သံများမှာ လူနည်းစု ဖြစ်သော်လည်း အမူမထား၍ မဖြစ်လောက်အောင် ကျယ်လောင်သည်။ ညနေ ၄ နာရီ ခရော်နီကယ် သတင်းစာ ထွက်လာသောအခါ ကျောင်းသားထုက ကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌ ဝက်စ်ကို သရော်ကြောင်း၊ လှောင်ကြောင်း၊ စာလုံးမဲကြီးဖြင့် ခေါင်းတပ်လျက် သတင်းဖော်ပြသည်။ ခေါင်းကြီးပိုင်းကလည်း မြို့လူထု ထောက်ပံ့ထား သည့် ကောလိပ်တွင် ဤသို့ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေသည်ကို ဥပေက္ခာ ရှုထားမည်လောဟု ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဝေဖန် ရေးသားလိုက်သည်။

ညပိုင်း ကလပ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့မိတ်ဆွေအားလုံးက ဤပြဿနာကို အချိအချ ဆွေးနွေးကြသည်။ အားလုံးက သူများသည်ဟု ယူဆကြ၏။ ကျောင်းထုတ်စာ ထုတ်လျှင် တရားခံ ဖော်သူရော မဖော်သူပါ ထုတ်သင့်သည်။ အကောင်းဆုံးမှာ လုံးဝ ကျောင်းမထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးကြလေသည်။

တညလုံး သူ အိပ်မပျော်။ ကျောင်းထုတ်ပစ်တာ မှန်ရဲ့လား။ ဆန္ဒစွဲဖြင့် ကျောင်းထုတ်ပစ်မိသလား။ သူသည် တွေးတော့တမျိုး၊ လုပ်တော့တမျိုး လူစားလား။ သံသယများသည် သူ့အား အိပ်ရာထဲ၌ တလူးလူး တလွန်လွန် ဖြစ်စေ သည်။

နောက်တနေ့တွင် ဆုံးဖြတ်ချက် အသစ်ဖြင့် သူ အိပ်ရာမှ ထသည်။ ကျောင်းထုတ်ထားသူကို ပြန်လည် လက်ခံမည်။ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ရသည်နှင့်ပင် ထိုကျောင်းသားအဖို့ နောင်ကြဉ်လောက်ပြီ။ အခြားအလားတူ ကျောင်း သားများလည်း သတိတရားရလောက်ပြီ။ ဤဖြေရှင်းနည်းသည် လွယ်လွန်းရှင်းလွန်း၍ စောစောက မစဉ်းစားမိခဲ့သည် ကိုပင် အံ့ဩနေမိသေး၏။

အချိန်မသင့်စေတော့ဘဲ ကျောင်းထုတ်ခံ ကျောင်းသား၏ ဖခင်ထံ လူလွှတ်၍ အကြောင်းကြားစာပို့သည်။ ကျောင်းသား၏ ဖခင်က စာကို ထက်ပိုင်းဆုတ်ပြီး ထိုစာပို့သူနှင့်ပင် ဝက်စံထံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လုပ်ပုံကို ခရော်နီကယ်သတင်းစာသို့ သတင်းပို့သည်။

ခရော်နီကယ်က အထုတ်ခံကျောင်းသားဖခင်၏ ပြောကြားချက်ကို ငါးကော်လံခေါင်းဖြင့် ဖော်ပြသည်။ ကျောင်းသားဖခင်က သူ့သားကို ကျောက်ခဲထု စားချင်စားရပါစေ။ လက်ရှိ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှ ဘာလိန်းကောလိပ်တွင်မူ ကျောင်းမထားလိုပါဟု တောက်တောက်ခါးခါး ပြောကြားလိုက်သည်။

သတင်းစာခေါင်းကြီးပိုင်းကလည်း ဝက်စံ၏စာသည် ယောက်ျားပီသစွာ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်း၊ ဝန်ခံခြင်းတည်း ဟူသော သိက္ခာကိုမျှ ထိန်းရကောင်းမှန်းမသိသောအမှား ဝန်ခံချက်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရေးသားပြီး "ဝက်စံ နှုပ်ပစ်ခံရခြင်း" ဟူ၍ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်သည်။

ခရော်နီကယ်၏ ဦးဆောင်မှုကို ခံယူသော ပြည်နယ်သတင်းစာ အများအပြားကလည်း သံယောင်လိုက်၍ ရေးကြသည်။ ရီပတ်ဘလစ်ကန် ပါတီဝင်များကလည်း အမြတ်ဝင် ထုတ်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရေးအခင်းကြီး တရပ်ဖြစ်လာသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ပိုစံသတင်းစာသို့ ဝက်စံ ရောက်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း မကျန်းမမာဖြစ်နေ၍ ကွဲက ခေတ္တအယ်ဒီတာ လုပ်ပြီး ခေါင်းကြီးများကို တာဝန်ယူ ရေးနေသည်။

"ခင်ဗျား သတင်းစာကို ကျနော်နေ့တိုင်း ဖတ်နေပါတယ်" ဝက်စံက ပြောသည်။ "မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား လုပ်တာကိုတော့ ကျနော် အံ့တောင် အံ့ညွှတ်တယ်။ ပိုစံသတင်းစာရဲ့ အစဉ်အလာကို အဟုတ် ထိန်းနိုင်ပါပေတယ်။ ခင်ဗျား အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် တကယ့် စွမ်းဆောင်ချက် တခုပါဗျာ"

ကွဲသည် ချီးကျူးစကားကြောင့် ကျေနပ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ ဝက်စံ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း ပြောပြပြီးလိမ့်မည်ဟု မြှော်လင့်ကြောင်း အလွှာပ သလွှာပ ပြောသည်။

ဝက်စံက စိတ်ရလက်ရ ရယ်လိုက်ပြီး "မဖြောင့်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မိတ်ဆွေကြီး ညနေသတင်းစာက ကျနော့်ကို ပိုင်းတွယ်နေတာ ခင်ဗျားလဲ တွေ့နေသားပဲ။ ဒါထက် ပိုစံကလဲ ဘာမှ မရေးပါလားဗျ" ဟု စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းနှင့် မေးသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မရေးဘူး" ကွဲက တလုံးချင်းပြောသည်။ ခဏ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ "ခင်ဗျား စိတ်ကြိုက်တွေ့အောင်လဲ ကျနော် မရေးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာမှ မရေးဘဲ နေတာ"

ဝက်စံက လန့်ဖျပ်သွားသလို လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ "လာပြန်ပြီ တယောက်။ ချကြပါဗျာ။ ကျနော့်မှာ မိတ်ဆွေကို မရှိတော့ဘူး" ဟု ညည်းသည်။

ကွဲက ပြုံးနေလိုက်သည်။ "ကျနော်လဲဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ သတင်းစာက အဲဒီနေ့က ကြီးဝါးတဲ့အတိုင်း မတတ်တတ်နဲ့ လိုက်လုပ်မိတာပါ"

"ကျနော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ" ကွဲက ပြောသည်။ "ဒီလောက်အထိလဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး။ ကျနော်ကလဲ ကိုယ့်နယ်သတင်းကို အသားပေး ရေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ဩဝါဒအတိုင်း လုပ်လိုက်တာပဲ"

ဝက်စံက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြန်ရန် ထလိုက်ပြီးမှ "ဗိုလ်မှူးကြီး မရှိတော့ ခင်ဗျားလဲ အလုပ်အတော်ပိမှာပဲ။ ခေါင်းကြီးတွေ တနေ့ သုံးကော်လံ ရေးနေရတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ နိုင်အောင် လုပ်နေသလဲ"

"မနက် ရှစ်နာရီကတည်းက စလုပ်တာပဲ"

"ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရသလဲ"

"သတင်းစာ စက်ပေါ် တင်ပြီးမှပဲပေါ့ဗျာ"

"ဒီအတိုင်းဆို ခင်ဗျား လဲလိမ့်မယ်ဗျာ။ ကျနော် ကူမယ်လေ။ ခု ရေးပေးမယ်လေဗျာ"

ဝက်စံ၏ ဆောင်းပါးများကို ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား လက်ခံလေ့ရှိသည်ကို ကွဲ အမှတ်ရကာ "ဝမ်းသာပါတယ်။ ရေးပေါ့" ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဝက်စံသည် ခဏ စဉ်းစားပြီး နာရီဝက်ခန့် ဆောင်းပါး ထိုင်ရေးသည်။ "အဲဒီမှာ ကောလိပ်အကြောင်း ဖြည့်စာကလေးပေါ့ဗျာ။ ကျနော် ချိန်းထားတာရှိနေလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ နက်ဖြန်လဲလာခဲ့ဦးမယ်။ ကိစ္စရှိရင်လဲ ညကျ တယ်လီဖုန်းဆက်ပေါ့ဗျာ။ ကူညီခွင့်ရတာ ကျေးဇူးပါပဲ"

ကွဲက သူ့ဆောင်းပါးကို ဂရုတစိုက် ဖတ်ကြည့်သည်။ ကောလိပ်အရေးအခင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကာကွယ် ရေးသားထား၏။

ကိုသည် အတော်ကြာကြာ အတွေးနယ်ချဲ့နေသည်။ သူသည် ယခင်ကကဲ့သို့ အရာရာ ဝါသီ ငါတတ် မဟုတ် တော့။ ဝက်စ်၏ အဘော်သည် ခိုင်လုံ၏။ ထို့ပြင် ဝက်စ်သည် ပိုစစ်သတင်းစာ၏ ပိုင်ရှင်တဦး၊ ဒါရိုက်တာ တဦးလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ဆောင်းပါးကို ကို လက်မခံနိုင်။

ဂိုဏ်းဟောင်း သတင်းစာဆရာကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ လက်ကတုံး တောင်ဝေး တရားသေကလေးတခု ရှိသည်။ ကိုကလည်း တရားသေကလေးကို ကျင့်သုံးသည်။ ထိုတရားသေကလေးမှာ သတင်းစာ အဘော်ကော်လံတွင် ဖော်ပြသမျှ ခေါင်းကြီး၊ ဆောင်းပါး၊ အယူအဆများအတွက် အယ်ဒီတာက တာဝန်ခံရမည်။ ထိုကော်လံကို အစဉ်သဖြင့် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းနေစေရန်အတွက် အယ်ဒီတာ၏ ကိုယ်ပိုင် ယူဆချက်များအား စစ်မှန်စွာ ထင်ဟပ်သည့် စာကိုသာ ထည့်သွင်းဖော်ပြရမည် ဟူသတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ဒါရိုက်တာများက ရေးပေးသော ခေါင်းကြီးများ၊ ဆောင်းပါးများကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုငြင်းပယ်ချက်များနှင့်အတူ သူ့နုတ်ထွက်စာကို တပါ တည်း ပူးတွဲပေးပို့လေ့ရှိသည်။

လတ်တလောအချိန်တွင် ကိုသည် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကိုယ်စား အယ်ဒီတာ တာဝန်ထမ်းနေရသည်။ လွန်ခဲ့ သည့်လေးရက်ကပင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက သူ့ကိုတယ်လီဖုန်းဆက်၍ ဒွိဟဖြစ်သည့် ကိစ္စများကိုသာ သူ့ထံ သို့မဟုတ် ဒါရိုက်တာများထံ မေးမြန်းရမည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် မြဲမြံမြဲမြံ ရပ်ပြီး လုပ်ကိုင်သွားရမည်ဟု မှာထားခဲ့သည်။

ကို၏ သိပ္ပံပညာရှင်ရင်ထဲတွင် အစွဲအလမ်းရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုအစွဲအလမ်းသည် မတွန့်မဆုတ်သော အမှန် တရားအတွက်သာ ဖြစ်သည်။ ယခု အရေးအခင်းတွင် ပိုစစ်သတင်းစာက ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေရသည့်အတွက်ပင် သူ၏ အမှန်တရားစိတ်ကို ညစ်နွမ်းပန်းလျှစေလှပြီ။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော သတင်းစာဟူသည် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြဿ နာတခု အပေါ်တွင် ထင်မြင်ဝေဖန်ချက် ပေးသင့်သည်ဟု သူ့လိပ်ပြာက စေ့ဆော်နေသည်။

ယခု ဝက်စ်၏ ဆောင်းပါးကို အဘော်ကော်လံအဖြစ် ဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင် သူ၏ အမှန်တရားစိတ်ကို ပြိုကွဲ ပျက်ယွင်းစေတော့မည်။ မိမိမှလွဲ၍ တခြား တပါးသူတို့ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ၊ ပိုစစ် အယ်ဒီတာသည် မိမိ သဘောမတူသော ဝက်စ်၏ အယူအဆကို လက်ခံသည်ဟူ၍ ဆိုရာရောက်စေပေတော့မည်။

ည ၈ နာရီတွင် ဝက်စ်ထံတွင် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ "မစ္စတာ ဝက်စ်၊ ခင်ဗျားဆောင်းပါးကို ကျနော် မထည့် နိုင်ပါဘူး။ ဝမ်းနည်းပါတယ်"

"အလို ရန်သူဆိုတာ ကိုယ့်မိသားစုထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အယ်ဒီတာကြီးရဲ့။"

ကိုက သူ့သဘောထားကို ရှင်းပြသည်။

"ကျေနပ်စရာ မရှိဘူးလို့ ယူဆရင် ကျနော် နုတ်ထွက်စာကို အခုတခါတည်း တင်ပါတယ်။ သတင်းစာကို ခင်ဗျားပဲ ချချက်ချင်း လာကိုင်ပါတော့"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ အမှိုက်ခြင်းထဲသာ ထည့်လိုက်ပါတော့။ တခု မေးပါရစေ။ ခရော်နီကယ် သတင်းစာက ရေးနေတာတွေ ခင်ဗျား သဘောတူသလား"

"မတူဘူး"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သဘောမတူတာ နက်ဖြန်ခါကျ မဖော်ပြတော့ဘူးလား"

"ဒါတော့ ကျနော် လုပ်နိုင်တာပေါ့"

နောက်တနေ့ထုတ် သတင်းစာအတွက် ကို ခေါင်းကြီးရေးသည်။ သတင်းစာ ရောင်းကောင်းစေရုံ သက်သက် မျှဖြင့် လူတန်းစား မုန်းတီးရေးကို လှုံ့ဆော်ရန် မသင့်ကြောင်း ဝေဖန်သည်။

ခရော်နီကယ် သတင်းစာက ပိုစစ်သည် ဝက်စ်ဘက်မှ ဝင်၍ မိုးကြိုးပစ်ရာ ထန်းလက်ကာသည်။ ဝက်စ်၏ လက်ကိုင်တုတ် သတင်းစာကပင် သူတို့ အချစ်တော်ကလေးကို ဝံ့ဝံ့စားစား မထောက်ခံနိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာ မရှိ။ ခရော်နီကယ်၏ မကြောက်တမ်း မရွံ့တမ်း ဖွင့်ချမှုကြောင့် လူထုကြီးက ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲနေပြီ ဖြစ်သည် စသဖြင့် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဝက်စ်သည် အပြုံးမပျက် စိတ်ချုပ်တည်းနိုင်သည်။ ရှာလီဝေလင်က သူ့ကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံသည်။ သူ့လုပ်သမျှ မှန်သည်ဟု ယုံသည်။ သို့သော် မစ္စအေတရီ၏ စကားကို ဝက်စ် နားပိုဝင်သည်။

"သူတို့က ရှင့်ကို အကောင်းထင်တာ မဟုတ်ဘူးရှင့်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ နယ်သစ် ပယ်သစ်ရှာချင်တဲ့ ရှင့်မှာလဲ တာဝန်ရှိတယ်။ ရှင့်မိတ်ဆွေတွေမှာလဲ တာဝန်ရှိတယ်"

စနေနေ့တွင် ကောလိပ် ဂေါပကအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ကျင်းပသည်။ ခရော်နီကယ် သတင်းစာကမူ မှန်မှန်ကြီး တိုက်ခိုက် ရေးသားလျက် ရှိသည်။ ထိုနေ့ထုတ် သတင်းစာတွင် "ကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌ အလိုရှိသည်။ လူတန်းစား ဥက္ကဋ္ဌ အလိုမရှိ" ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ခေါင်းကြီးရေးပြီး ကောလိပ် အုပ်ချုပ်ရေးသစ် ပြောင်းလဲသင့်ကြောင်း ဂေါပက အဖွဲ့ကို ပွင့်လင်းစွာ တိုက်တွန်းသည်။ ဂေါပက အဖွဲ့ဝင်အချို့က အူယားဖားယား လိုလိုလားလား လက်ခံမည့် တိုက် တွန်းချက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မစ္စတာဝင်းတားက ဝက်စ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်းမှ ခေတ္တရပ်နားနေရန် အစည်းအဝေးတွင် အဆိုတင်သွင်းသည်။ ဝက်စ်က ငြင်းသည်။

ဥက္ကဋ္ဌအား မှီခိုချိုး မျှစ်ချိုး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုများ ပြုလုပ်သည့် ဝင်းတားက ဥက္ကဋ္ဌကြီး တာဝန်ဆက်လက်ယူခြင်းသည် ဘလိန်းကောလိပ်၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆန့်ကျင်ကြောင်း အဆိုတင်သည်။ ၉ မဲ ၃ မဲ ဖြင့် အဆိုရှုံးသွားသော်လည်း ဝက်စ်အဖို့ ထိုအစည်းအဝေးသည် သူ့တသက်တာတွင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်ရပ်တခုအဖြစ် အမှတ်ထင်ထင် စွဲကျန်ရစ်တော့သည်။ ဝက်စ်သည် အစည်းအဝေးမှ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဝက်စ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အနိုင်ကွပ်ခံ မျိုးချစ်တယောက်အဖြစ် မြင်သည်။ ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးကို လက်ခံခဲ့သည့်အတွက် တနစ်ဝင်ငွေ ဒေါ်လာ ငါးထောင် လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ဤအဖြစ်မျိုးဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခံရသည်။

သူ့ရုံးခန်းတွင် ထိုင်ကာ သူ့ဘဝ ကံအကြောင်းမလှပုံများ အတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ် ဧည့်သည်တယောက် ဝင်လာသည်။ မြို့တော် နိုင်ငံရေးလောက၏ နာမည်ကျော် ထိပ်သီး ပလုန်နီး ဖြစ်၏။ ဝက်စ်၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် ပိုစသတင်းစာက ခေါင်းကြီးတခုတွင် သူ့ကို "သတင်းပုံသော အကတိဝိဇ္ဇာ" ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ဖူးသည်။ နီးက သူ့ကို မဖွယ်မရာရေးသည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ သို့သော် နီးသည် ရန်ငြိုးတခုကို ထပ်တွန်းအတိုးဖြင့် မဆပ်နိုင်သေးသရွေ့ မေ့ပျောက်ထားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ဂျိမ်းအီးဝင်းတားကို ဘလိန်းကောလိပ် ဂေါပကအဖွဲ့မှ ဖြုတ်ပစ်ရန် အလွန်လွယ်ကြောင်း ပြောရန် လာလည်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု နီးက ဆိုသည်။ ထိုကိစ္စကို ပြောကြဆိုကြပြီးနောက် ဝက်စ်က အခြားကိစ္စတခုကို စကားစပ်ပြောသည်။

"ခရော်နီကယ် သတင်းစာက ခင်ဗျား ခြေထောက်တွေ အငှားသုံးပြီး ကျနော့်ကို ခုန်အုပ်နေတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား" ဝက်စ်က မရယ်ချင် ရယ်ချင်ရယ်၍ ပြောသည်။ "ဒီလူတွေ ဘာကြောင့် သဲကြီးမဲကြီး လုပ်နေရတာလဲဗျာ။ ပြီးတာလဲ ပြီးပါစေတော့လား"

"ဒီလူတွေကို ဘယ်သူမှ အရေးမစိုက်ပါဘူးဗျာ။ ဆယ်ဒေါ်လာ လက်ငင်းနဲ့ ဒေါ်လာတရာပေးမယ်ဆိုရင် နှုတ်ပိတ်လို့ ရပါတယ်။ ဒေါ်လာအစိတ် လက်ငင်းနဲ့ ဒေါ်လာနှစ်ရာပေးရင် ခင်ဗျားအကြောင်း တပတ်သုံးခါ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ ရေးခိုင်းလို့ ရပါတယ်။ ကျနော် သူတို့သတင်းစာကို ပရိဘောဂတွေ ပို့ရင် ထုပ်လို့သယ်လို့ ကောင်းတာနဲ့ ဝယ်နေတာပါ"

နီးသည် ခရော်နီကယ် တစောင်တည်းသာ မှန်မှန်ဝယ်ဖတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသတင်းစာကို ကွယ်ရာ၌ စကားတင်းဆိုရန် ဝန်မလေး။

"ဒီကိစ္စ ကျုပ် ဝင်မရှုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ။ မိတ်ဆွေတယောက်အဖြစ်နဲ့ ပြောရရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီကလေးကစားစရာ ကိစ္စတွေနဲ့ ခေါင်းရှုပ်ခံနေရတာလဲ"

"ဘာ ကလေးကစားစရာလဲဗျ"

"ဒီကောလိပ် ကိစ္စပေါ့။ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ ဝိုင်းမဟုတ်ဘူးဗျ။ တနှစ်နေလို့ အတွေးသစ်တခု မပေါ်တဲ့ သမရိုးကျ သမားတွေက ခင်ဗျားခေါင်းပေါ် ခွစီးနေတာ။ ဒီမသာကောင်တွေနဲ့တော့ ကာရီရယ်⁷⁸ ဆင်းလာလဲ အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ ကျစ်စာကျင်းထဲက ထွက်ပြီး တန်းမစီချင်ရတာလဲဗျာ"

"တန်းစီရမယ် ဟုတ်လား"

"ခင်ဗျား အဲဒီမှာ အရိုးဆွေးမှာပဲ။ အခု ခင်ဗျားက လမ်းပေါ်လျှောက်အော်နေတဲ့ သတင်းစာကိစ္စကို ပြောနေတယ်။ ကိုယ်ပိုင်သတင်းစာနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးတွေ ဖော်ထုတ်ပြီး လောက်လောက်လားလား လုပ်ငန်းတွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်နိုင်မယ့် ကိစ္စကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်သလဲ"

"ပိုစကို ပြောတာလား"

"ပိုစသတင်းစာ အယ်ဒီတာက တန်းစီနိုင်တယ်။ ဘလိန်းအထက်တန်းကျောင်း ဥက္ကဋ္ဌက တန်းမစီနိုင်ဘူးပေါ့ဗျ"

"ပလုန်နီ တန်းစီတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ"

"ဒီလိုပြောလဲ ဖြစ်တာပဲ။ ဟိုလိုပြောလဲ ဖြစ်တာပဲပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား နိုင်ငံရေးများ တခါမှ စိတ်ကူးထဲ မထည့်ဘူးလား"

"ယေဘုယျ သဘောလောက်တော့ စိတ်ကူးဖူးတာပေါ့ဗျာ"

မစ္စတာနီးက တံခါးဝရောက်မှ၊

⁷⁸ ကာရီရယ်။ ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ထာဝရဘုရား၏ အကြီးမြင့်ဆုံးတမန်တော် ကောင်းကင်တမန်က "ငါသည် ဘုရားသခင်ထံတော်၌ ခစားသော ဂါဠြဲလ ဖြစ်၏"

"ထပ်စဉ်းစားဦးပေါ့ဗျာ။ နိုင်ငံရေး ရံခါချိန်တော့ နီးနေပြီထင်တာပဲ။ လူတွေက နိုင်ငံရေးမှာ ကျုပ်ကို သြဇာရို တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေပေးတဲ့ မဲဆန္ဒထက် ပိုပြီးတော့ သြဇာမရှိပါဘူး။ လူတွေက လက်ရှိငန့်တွေကိုတော့ ငြီးငွေ့နေတာ အမှန်ပဲ။ တိုးတက်တဲ့ လူငယ်လူသစ်တွေကို အာဏာအပ်တော့မယ် ထင်တာပဲ"

ဘလိန်းကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌကလေးသည် ပျော်မြူးကျေနပ်ခဲ့သည်။ ပလိုနီနီ၏ စကားသည် ဒါထက် ပို၍ မပြတ် သားနိုင်။ တန်းစီလျှင် ရာထူးကြီးပေးမည်ဟု သူ့ကို လေသံပစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့တော်ဝန် ရာထူးကို ပြောချင်တာ ဖြစ်မည်။ မြို့တော်ဝန်ရာထူးမှ တဆင့် နောက်လေးနှစ်ကြာလျှင် ပြည်နယ်ဘုရင်ခံ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဝက်စ် အတွေးဈာန် ဝင်စားနေသည်။ လက်ရှိရာထူးကို လက်ခံမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩမိသည်။ ဤ ရာထူးသည် ဘောင်ကျဉ်းလွန်းသည်။ အခွင့်အလမ်း ကန့်သတ်လွန်းသည်။ ဒေသစိတ် ကြီးလွန်းသည်။ ပုံပန်း ပျက်လွန်း သည်။ ကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ အညတရသာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းသော ဂေါပကအဖွဲ့မှ တဖောက်ကန်းများ လက်လှမ်းမမီသော ကောလိပ်ပရဂျက် ပြင်ပမှ ပြည်သူတို့က သူ့ကို စင်တော် ကောက်နေပြီ။ သူသည် သန့်ရှင်းသောသြဇာကြီးသော၊ အကြောက်တရားကင်းသော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း အမျိုးအစားသစ် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ စိတ်ပျက် အားငယ်နေသော ပြည်သူတို့အား သန့်ရှင်းသော နိုင်ငံရေးလောကသို့ ဦးဆောင်လမ်းပြ မည့် မိုးဇက်⁷⁹ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

သူ့စိတ်အာရုံတွင် မြက်ခင်းဖြူကြီးများ ပေါ်လာပြန်သည်။ ယခုတကြိမ်တွင် သူ ဂန္ထဝင်စာပေအကြောင်း မဟော၊ နိုင်ငံရေး ကလိန်ခြုံများအကြောင်းကို ဖွင့်ချပြီး ဟောပြောနေလေ၏။

ဝက်စ်ခေါင်းထဲ၌ ဤအတွေးအမြင် မပြတ်မီ ဇွန်လ ၁ ရက်၊ ည ၁၁ နာရီတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ရေချိုး ခန်းထဲ၌ လဲကျ သေဆုံးသွားသည်။ ပိုစသတင်းစာကို အယ်ဒီတာ မရှိဘဲ ထားရစ်ခဲ့လေသည်။

(၁၉)

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ နာရေးသတင်းကို ဖတ်ရသူတိုင်း၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့ခမျာ ရီယူနီယန်⁸⁰ နဲ့ လွဲရရှာတယ် ဟူသော အတွေးပေါ်မိ၏။

ရက်များ မကြာမီအတွင်း ပြိုကွဲသွားသော စစ်တပ်များမှ စစ်ပြန်များ၏ နှစ်စဉ် ပြန်လည် တွေ့ဆုံပွဲကို မြို့တော် တွင် ကျင်းပတော့မည်ဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် နှစ်ပေါင်း ၃၀ အတွင်း ထိုပွဲများကို တကြိမ်မျှ မလွတ်တမ်း ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့၏။

မြို့လူထုသည် စစ်သားဟောင်းကြီးကို ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။ မျက်ရည်ကျကြသည်။ သူ့လက် ထောက် အယ်ဒီတာသည် သူတန်ဖိုးထားသော အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၊ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဆုံးရှုံးရလေခြင်းဟူသော စိတ်ဖြင့် သချိုင်းမှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

သူပြန်လာသောအိမ်မှာ မစ္စက်ပိန်တာ၏ အိမ်မှ ပိဋကတ်ခန်းကလေး မဟုတ်။ မြို့စားကြီး ဂလောက်စက်စတာ လမ်းပေါ်ရှိ အိမ်ကောင်းကလေးတလုံး ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် သူ့ကြိုတင် ကြံရွယ်ထား ခဲ့သည့်အတိုင်း မေလဆန်းတွင် အိမ်ပြောင်းထားခဲ့ပြီး ကွဲလည်း သူနှင့်အတူ လိုက်ပြောင်းလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲအချိန်ဖြစ်၏။ ကွဲသည် အိမ်တံခါးကို သူ့ကိုယ်ပိုင်သောဖြင့် ဖွင့်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ သည်။ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်ရင်း စာဖတ်နေသည်။

"ပြန်လာပြီကိုး။ ခါတိုင်းထက် နောက်ကျပါလားလို့ ကျုပ်တွေ့နေတာ"

"ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း အသုဘ လိုက်ပို့နေလို့ပါ။ လူတော်တော် စည်တယ်ဗျာ"

"အော်"

ကွဲသည် ကုလားထိုင် တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဤအိမ်အသစ်တွင် သူ့နေရေးထိုင်ရေး အလွန်သက် တောင့်သက်သာရှိသည်။ တပတ်လျှင် ခုနစ်ဒေါ်လာခွဲသာ ငွေထည့်ရ၍ သက်တောင့်သက်သာ ရှိလွန်းသည်ဟုပင် ဆိုရမလား မသိ။ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် အိမ်ကို အစွမ်းကုန် မွမ်းမံပြုပြင်ထားသည်။

⁷⁹ မိုးဇက်။ ။ ထာဝရဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်အရ ရှေးခေတ်ဟောင်း အစွဲရေးလူမျိုးတို့အား အီဂျစ်ပြည်သူမှ ရှေ့ဆောင် ကယ်ဆယ်ပြီး ထာဝရဘုရားက ပေးမည်ဟုကတိပြုထားသောနိုင်ငံသို့ ပို့ဆောင်ပေးသူ။ သမ္မာကျမ်းစာ ထွက်မြောက်ရာ ကျမ်းတွင် မောရှေဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣသရေလ လူမျိုးဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်ဟုလည်းကောင်း၊ ပေးမည်ဟု ကျိန်ဆိုသော ပြည် ဟူ၍လည်းကောင်း ရေးသည်။

⁸⁰ ရီယူနီယန်။ ။ အမေရိကန် ပြည်တွင်းစစ်တွင် တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု တပ်များဘက်က ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ သည့် စစ်ပြန်များ၏ ပြန်လည် တွေ့ဆုံပွဲ စစ်ရေးပြ အခမ်းအနား။

"တချို့လူတွေဆိုရင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲကိုတောင် မဝင်နိုင်လို့ အပြင်မှာ ရပ်နေကြရတယ်"

"သူ့အတွေးအခေါ်နဲ့ သူတော့ လူတော် တယောက်ပါပဲလေ" နီကိုလိုဗီးယပ်သည် ပြတင်းပေါက် ပြင်ပသို့ ငေးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

"နီးနီးကပ်ကပ် သိလာမှ သူ့အတွေးအယူတွေဟာ အတော်မြင့်မားမှန်း သိရတယ်"

နီကိုလိုဗီးယပ်က ဆေးလိပ် ဆက်သောက်နေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အရသာ ခံနေကြသည်။ ညစာ စားဝိုင်းများတွင်လည်း သူတို့ ငြိမ်ငြိမ် စားလေ့ရှိသည်။ တခါတရံ စကားတလုံးတလေမျှပင် ဟဟမပြောမိကြ။

"သူ့နေရာ လူရွေးဖို့ ပိုစွဲ ဒါရိုက်တာတွေ ဘယ်တော့ စည်းဝေးကြမှာလဲ"

"မသိပါဘူး။ အမြန်ဆုံးတော့ လုပ်ကြမှာပေါ့"

"ခင်ဗျားကို ရွေးမှာ သေချာတယ်လို့ပဲ ကျုပ်ထင်နေတယ်"

နီကိုလိုဗီးယပ်က ပြောသည်။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျနော်ကတော့ ပေးရာတာဝန် ယူမှာပဲ"

ကွီက နာရီကြည့်ပြီး ထလိုက်သည်။

"ခဏလေးများ နားပါဦးလားဗျာ။ ကျုပ်နဲ့လဲ အဖော်အလှော် လုပ်ရတာပေါ့"

"ကျနော် စာအုပ်အတွက် တာဝန်က ရှိသေးလို့ပါ" ကွီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေသည်။

ကပ်လျက်ရှိ သူ့အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားကာ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီးမှ အဖိုးကြီးနှင့် စကားစမြည် ပြောရန် အချိန်ပို ပေးသင့်သည်ဟု သူ့တွေးမိ၏။

တကိုယ်ကောင်းစိတ်ဖြင့် ကြည့်လျှင် သူ့အိမ်တွင်းရေး အစီအမံမှာ ဟန်ကျရီလှသည်ဟု မဆိုနိုင်။ သက် တောင့်သက်သာ ပို၍ ရှိသော်လည်း သူ့အလုပ်က သက်တောင့်သက်သာ နေရေးထိုင်ရေးပေါ်၌သာ တည်သည် မဟုတ်။ မစ္စက ပိန်တာအိမ်တွင် နေစဉ်က အိမ်စရိတ် ပေးရသလောက်ပင် ယခု ပေးနေရသော်လည်း လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် နေရချိန် နည်းလှသည်။ အဖိုးကြီးအပေါ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တာဝန်ရှိရမလိုလို ဖြစ်နေသည်မှာ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာကောင်းသည်။

မစ္စတာ ပိန်တာအိမ်ရှိ ပိဋကတ်ခန်းလေးသို့ ပြန်ပြေးချင်စိတ်ပေါ်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွတ်လပ်ဆုံး လူသည် ယခု မလွတ်လပ်တော့။ ပါမောက္ခကြီးကို သူ အိမ်ပြောင်းတော့မည်ဟု ပြောရန်ခက်သည်။ အဖိုးကြီးက ဝိုကြီးချက်မ လုပ်ချင်လုပ်မည်။ ဒေါသဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ နီကိုလိုဗီးယားသည် သူ့လိုပင် တကောင် ကြွက် ဖြစ်သော်လည်း တကိုယ်ရေ တကာယထဲနေရခြင်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေရုံမက သူ့ကို မှီခို အားထားနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဤအိမ်တွင် သူ့ကျေနပ်သည်။ သူ့စာအုပ် အလွန်တွင်ကျယ်သည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာသည် သူ့အချိန် ဇယားသစ်ကြီးကို ဝှံ့ပစ်ခွင်းပြန်ပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ ဒါရိုက်တာများက သူ့ကို အစားထိုး ခန့်ချင် ခန့်မည်။ ခန့်ချင်မှလည်း ခန့်မည်။ သို့သော် သူ့ကို အယ်ဒီတာအဖြစ် ရွေးချယ်လျှင် လက်ခံမည်ဟု သူယတီပြတ် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သတင်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ ကွီသည် ဝိညာဉ်လောကနှင့် ကဝေလောကကို "ဖွင့်ချ" မည်ဟု တက်ထောင် မောင်းနှင်ပြောပြီး နောက်ဆုံးတွင် နတ်ဝင်သည်တို့၏ ဖောက်သည်ကောင်းကြီး ဖြစ်သွားရသည့် ဒိတ်ဒိတ်ကျ သိပ္ပံ ပညာရှင်အချို့၏ အဖြစ်မျိုး ကြုံနေသည်။

အယ်ဒီတာဘဝကို ယခင်က သူ သရော်မော်ကား ပြုခဲ့သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယခု အကြီးအကျယ် လေးစားလာသည်။ သတင်းစာ အလုပ်က သူ့ကို အံ့မခန်း ကျူးသွင်းသည်။ ဤပညာသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း စွဲမက်စရာ ကောင်းသော လက်ငင်း လက်တွေ့သိပ္ပံပညာ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း နာမကျန်းဖြစ်နေစဉ်နှင့် ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် အယ်ဒီတာ တာဝန်ကို သူလုံးလုံးလျား လျား ဆောင်ရွက်ရသည့် အချိန်အတွင်း သူ့တာဝန်တွင် ကြုံဖူးသမျှ အာရုံခံစားမှုများထက် သူ့ကို သာလွန် ညှိုဝင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဩဇာအာဏာ သဘောကို သူ့ကြုံတွေ့လာရလေသည်။

ထိုဆွဲဆောင်မှုမျိုး သက်သက်မျှဖြင့်ကား သူ့စာအုပ်ကြီးကို သူ စိမ်းကားနိုင်မည် မဟုတ်။ သူ့ကို အယ်ဒီတာ ခန့်လျှင် လက်ထောက်တဦးလည်း ခန့်မည်ဖြစ်၍ နံနက်ပိုင်း အချိန်များသည် သူ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဖြစ်မည်။ ထိုအချိန်သည် တနေ့ လေးနာရီမျှ ရှိမည်။ တနေ့ လေးနာရီနှုန်းနှင့် ဆိုလျှင် သူ့စာအုပ်ကြီးကို လေးနှစ်ခွဲအတွင်း ပြီးစီးနိုင်မည်။

ကွီသည် စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်သည်။ စာရွက်များ၊ စာအုပ်စာတန်းများ၊ ခဲတံ ခဲဖျက်များ စသည် သူ့အသုံးလိုသမျှ ပစ္စည်းများက အသင့်ရှိနေကြသည်။ သို့သော် သူ ဘာတခုကိုမျှ မကိုင်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်သည် မူလအတွေးသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် သူ့နေရာတွင် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်။

"အား၊ ဉာဏ်မီး မတောက်တော့ဘူး ထင်တယ်"
"ဒါလဲ တကြောင်းပေါ့လေ"
"ကျုပ် ဖျင်းနေမှာစိုးလို့ ထွက်လာတာများလားဗျာ"
ကွဲက ကုလားထိုင်တွင် မရွှင်မယု ထိုင်ချလိုက်သည်။ စကားတခွန်းမျှ ပြန်မပြော။
"ပိုစိတ်မှာ ဖတ်ရတယ်" နီကိုလိုဗီးယပ်က စကားဆက်သည်။
"ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက ရောဂါသက်သာနေပြီမှ ရီယူနီယန်လို့ သူတို့ပြောနေတဲ့ ကိစ္စကို လုပ်ရင်း အိပ်ရာထဲ ပြန်လဲတာဆိုပါ။ ဒီလို သူတောင်းစားအုပ်အတွက် ကိုယ့်အသက်များ အဆုံးခံရတယ်လို့ဗျာ"
"စစ်ပြန်တွေကို ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ မြင်နေသလား"
"သူတို့ ဝတ်ပုံစားပုံတွေကို ခင်ဗျား တွေ့ဖူးသလား"
"ဟင့်အင်း"

"ကျုပ်က ဒီမှာ နေတာကြာတော့ သူတို့အကြောင်း သိသင့်သလောက် သိတယ်။ ရှေ့အပတ်ဆိုရင် ခင်ဗျား တွေ့ရတော့မှာပါ။ လေ့လာကြည့်ပေါ့"
"ကျနော်လဲ စိစဉ်ထားပါတယ်"
ကွဲကို ရှာလီဝေလင်က သူတို့အိမ် ဆင်ဝင်ပေါ်မှ လာကြည့်ရန် ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။
"ခင်ဗျား တွေ့ပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ တသက်လုံး ရိုးရိုးသားသား အလုပ်ဆိုလို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခဲ့တဲ့ စုတ်တီးစုတ် ဖတ် အိုနာကျိုးကန်းတွေ"

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် ဆေးလိပ်ကို ကုန်အောင် သောက်ပြီး စကားပြန်ဆက်သည်။
"လယ်ထွန်ရတာထက် ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ငယ်ငယ်က စစ်ထဲဝင်ခဲ့တဲ့ လူတွေပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် တခြား လုပ်စရာ မရှိလို့ရင်လဲ ဖြစ်မယ်။ အတင်းစစ်ထဲ ဆွဲသွင်းခံရလို့ရင်လဲ ဖြစ်မယ်။ စစ်ပြီးတော့ သမိုင်းမှာ ဒုစရိုက်အပွေဆုံး လူတွေ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ မြင်ဖောင်း စောင့်တဲ့လူက သူ့ရဲကောင်းကြီး ဖြစ်လိုဖြစ်။ ဒီတော့ တသက်လုံး ထိုင်စားဖို့ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့။ လူတွေကြည့်တော့ သန်သန်မာမာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ပြည်နယ်နဲ့ အိတ်ထဲက ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းများစွာကို မျှီဆိုပစ်ကြတာပဲ။ နိုင်ငံရေးပါတီတွေကလဲ သူတို့ကို ရရာအလုပ် ပြန်လုပ်ကြဖို့ ပြောတဲ့သတ္တိ မရှိကြဘူး။ တယောက်မကျန် သေကုန်တော့မှ ကိစ္စ ငြိမ်းတော့မှာပဲ"

ကွဲသည် သိပ္ပံပညာရှင်စိတ်ရှိသူဖြစ်၍ အခြားသူပြောစကားနှင့် မကျေနပ်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေ့လာသည်။ ဤပြည်နယ်နှင့် အမေရိကန်တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်များ၏ သမိုင်းမှတ်တမ်းများကို လေ့လာနေခဲ့သည်မှာ တနှစ်ရှိပြီ။ ထို့ကြောင့် နီကိုလိုဗီးယပ်က စစ်ပြန် ဆယ်ယောက်တွင် တယောက်ရှိမည့် လူစားမျိုးကို ပြုယုဂ်လုပ်ပြီး သမိုင်းကို ပုံပျက် ပန်းပျက်ဖြစ်အောင် ပြောနေကြောင်း သူသိသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးနေမိသည်။

"ကျနော် ဖတ်ထားတဲ့ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်တွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းနဲ့ ခင်ဗျား အမြင်ကတော့ တခြားစီပဲ"
"ကျုပ်ပြောတာ ယုံလာအောင် ရှေ့ဆက်ဖတ်ဦးပေါ့"
"ခင်ဗျားကျတော့ ဖတ်ကို မဖတ်ဘူး မှတ်လား"
ပါမောက္ခက ရယ်၍
"ဖတ်ပြီလားဗျာ။ ဗိုလ်မှူးဘရွတ် ပါးစပ်ဖျားမှာ ဖတ်တယ်။ သတင်းစာတွေမှာ ဖတ်တယ်။ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သမိုင်းကို ဘယ်ရှောင်လို့ရမလဲ။ ကဲ၊ ညစာ ခေါင်းလောင်းတီးနေပြီ။ ဆင်းကြစို့"
ညစာ စားပြီးကြသောအခါ ကွဲက၊
"မနေ့ညက ခင်ဗျား အိပ်လို့ မပျော်ဘူးထင်တယ်"
"အင်း ရောဂါဟောင်းပေါ့ဗျာ။ ခဏပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတော့ ရောဂါပေါ်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ အားရှိတယ်"
"အကူအညီလိုလဲ ခေါ်လိုက်ပေါ့ဗျာ" ကွဲက ပြောသည်။
"ကျေးဇူးပါပဲ"

နီကိုဗီးယပ်က မျက်လုံးနက်များဖြင့် သူ့ကို ဆန်းဆန်းပြားပြား ကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်ကို ကွဲ တွေ့လိုက် ရ၏။

ကွဲ ညပိုင်းအလုပ်သို့ သွားသောအခါ စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်ရသော အတွေးနှစ်ခုက သူ့ကို အာရုံ ရှုပ်ထွေးစေ သည်။ အတွေးတခုမှာ ပါမောက္ခကြီးက သူ့ကို လက်ကတုံးတောင်ဝှေး လုပ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဒုတိယအတွေးမှာ အိုင်ယာလန် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲမှ ပြေးလာခဲ့သူက အမေရိကန်တောင်ပိုင်း စစ်ပြန်များကို သွားပုပ်လေလွင့် ပြောနေ ၍ ဆန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအတွေးနှစ်ခု သည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် သံမှိုနက်သလို စွဲနေလေ၏။

တနင်္လာနေ့၌ ပိုစ်သတင်းစာ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ကျင်းပသည်။ ချားလ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ် တင်သွင်းသော ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းအား ချီးကျူးကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အဆိုကို ပထမဆုံး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သည်။ ထို့နောက် သတင်းစာ ဖွဲ့စည်းပုံကို ပြင်ဆင်သည်။ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ကြီးလေးသော တာဝန်များကို နှစ်ခန်း နှစ်ကဏ္ဍခွဲလိုက်ပြီး အုပ်ချုပ်မှု အယ်ဒီတာအမည်ဖြင့် ရာထူးသစ်တခု တီထွင်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သတင်းဌာနကို တာဝန်ယူ၍ အယ်ဒီတာက အာဘော် စာမျက်နှာကို တာဝန်ယူသည်။ သတင်းအယ်ဒီတာ အီဗန်မွန်တေဂူကို အုပ်ချုပ်မှု အယ်ဒီတာ ခန့်သည်။ အကောင်းဆုံး သတင်းထောက်တဦးကို သတင်းအယ်ဒီတာ ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ စတီးဝပ်ဘတ်က အယ်ဒီတာ ရာထူးအတွက် အမည်စာရင်း တင်သွင်းရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဒါရိုက်တာတဦးဖြစ်သူ မစ္စတာ ဟော့ပကင်က ကိုယ့်နယ်သားမှသာ အယ်ဒီတာခန့်မည်ဟူသော အစွဲမရှိသင့်ကြောင်း၊ ပိုစ်သတင်းစာ ဩဇာကြီးမားလာနေပြီဖြစ်၍ ကြံရည်ဉာဏ်ရည် အကောင်းဆုံး အယ်ဒီတာကိုသာ ခန့်သင့်ကြောင်း၊ ထိုအယ်ဒီတာမျိုးကို နယူးရောက်တွင်ဖြစ်စေ၊ ဘော့စတန်တွင်ဖြစ်စေ၊ ဆန်ဖရန်စစ်ကိုတွင်ဖြစ်စေ ရှာဖွေသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ဒါရိုက်တာ တဦးဖြစ်သူ မစ္စတာဘော့ကမူ တနယ်သား အယ်ဒီတာမှ သင့်တော်သူဖြစ်မည်ဟု မယူဆစေလိုပါ။ အယ်ဒီတာရာထူးနှင့် အလွန်သင့်တင့်သူတဦးမှာ မိမိတို့မြို့တော်တွင် ရှိနေရုံမက မိမိတို့ သတင်းစာတွင်ပင် ရှိနေပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ကွယ်လွန်ချိန်မှ စ၍ တနေ့ ၁၄ နာရီ အလုပ်လုပ်နေပါသည်ဟု တင်ပြသည်။

"မစ္စတာဘော့ တင်ပြတာ အလွန်အချက်ကျပါတယ်။ ကျနော့် အိမ်မှာ ရီယူနီယန်စစ်ရေးပြပွဲတက်ဖို့ ဆီးနိတ်လွှတ်တော်အမတ်တယောက် လာတည်းနေတယ်။ သူက ပိုစ်သတင်းစာခေါင်းကြီးတွေကို ဖတ်ပြီး အလွန်အမင်း ချီးကျူးနေတယ်။ ရေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေးနေတယ်။ အမတ်မင်းက သူနယ်က သတင်းစာမှာဆိုရင်၊ သူနယ်ဆိုတာ ဘော်စတန်ကို ပြောတာပါ။ မစ္စတာ ဟော့ပကင်၊ ဖတ်ကြည့်ရလောက်အောင် တန်ဖိုးတန်တာမပါလို့ ဖတ်ကို မဖတ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်"

မစ္စတာ ရော့တာနှင့် မစ္စတာပေါ်တာတို့က မစ္စတာဟစ်ကော့၏ တင်ပြချက်ကို သဘောတူကြသည်။ မစ္စတာ ဝီလ်မာဒင်က ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက ထိုလူငယ်သည် မိမိကို ဆက်ခံနိုင်လောက်သည့် အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူ ဖြစ်သည်ဟု ပြောဖူးကြောင်း၊ ထိုလူငယ်အား တာဝန်များ လှူပေးပြီး အနားယူတော့မည်ဟုပင် မကွယ်လွန်မီက ပြောဖူးကြောင်းရှင်းပြသည်။ ထို့ကြောင့် မစ္စတာကွိုကို အယ်ဒီတာခန့်ရန် ဝမ်းသာအားရ အဆိုပြုလိုကြောင်း ရှင်းပြသည်။

မစ္စတာ ရော့တာနှင့် မစ္စတာပေါ်တာတို့က အဆိုကို ထောက်ခံကြောင်း တင်ပြကြသည်။

မစ္စတာ ချားလ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်က မစ္စတာကွိုအား ချီးကျူးကြခြင်းကို ကြားသိရ၍ များစွာ ကျေနပ်ကြောင်း၊ မစ္စတာကွိုကို မိမိပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းသို့ ထက်မြက်သော အယ်ဒီတာကို ချီးကျူးခြင်းသည် သတိသမ္မဇဉ် ရှိရှိ ဆောင်ရွက်သော ဒါရိုက်တာ (မိမိ) ကို ချီးကျူးရာရောက်ကြောင်း (ပြုံးကြသည်) မစ္စတာကွို၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုများသည် အထူးသဖြင့် မကြာမီ လများအတွင်းက အလွန်အဆင့်အတန်း မြင့်မားကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း သာ တနစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည် အသက်ရှည်မည်ဆိုလျှင် ယခု ဒါရိုက်တာကြီးများ တင်ပြနေသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရေးမှာ ဘာမျှ ဆိုဖွယ်ရာမရှိကြောင်း၊ သို့သော် မစ္စတာကွိုကို စင်တော်ကောက်ခဲ့သူ တဦးအဖြစ် အချက်နှစ်ချက် စဉ်းစားရန် မိမိ တင်ပြလိုကြောင်း၊ ပထမအချက်မှာ အသက်အရွယ် ငယ်လွန်းသေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒုတိယအချက်မှာ ဤပြည်နယ်တွင် နှစ်နှစ်မျှသာ နေဖူးသေးသူဖြစ်၍ ပြည်နယ်အကြောင်းကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မသိသေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကြီးမားသော တာဝန်များ မပေးမီ လေ့လာချိန် ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ဝက်စ်၏ ဆွေးနွေးချက်ကို ဒါရိုက်တာများ သဘောတူကြသည်။ ဆွေးနွေးမှု အရိန်လျော့သွားသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက မဲခွဲဆုံးဖြတ်ရန် အသင့်ဖြစ် မဖြစ် မေးသည်။

"နေပါဦး၊ နေပါဦး။ တခြား အဆိုတင်စရာ ရှိချင်ရှိနေဦးမှာပေါ့"
အခြားအဆိုတင်မည့်သူ မရှိ။ ဒါရိုက်တာကြီးများကလည်း နာရီတကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေကြပြီ။
"မစ္စတာဝက်စ်"

ဒါရိုက်တာအဖွဲ့၏ အသက်အငယ်ဆုံး ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ သီယိုဒိုဖိုင်းက ပြောသည်။

"ခင်ဗျားပဲ အယ်ဒီတာလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းပါရစေလား။ ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးက ထွက်လိုက်ဗျာ"

မစ္စတာဝက်စ်က ထိုအကြံပေးချက်ကို မလိမ်မိုး မလိမ်မာ မကြံပေးချက်ပမာ လက်ဟန်ဖြင့် ပယ်ချသည်။ သို့သော် ဒါရိုက်တာများက မစ္စတာဖိုင်း၏ အကြံပေးချက်ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။

မစ္စတာဝက်စ်က ငြင်းသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် မစ္စတာဝက်စ် အမည်တင်သွင်းတဲ့ အဆိုကို အဆိုရှင်က ပြန်ရုပ်သိမ်းဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်"

မစ္စတာ ဟစ်ကော့က ပြောသည်။

သို့သော် ဝက်စ်အမည်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် မလွယ်။ ဒါရိုက်တာများက ဇွတ်တိုက်တွန်းကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝက်စ်က ထပ်ဆင့် ရှင်းလင်းချက် ထုတ်ပြန်သည်။

သူ ရှင်းပြချက်မှာ ပိုမိုသတင်းစာ အယ်ဒီတာလုပ်ရန် မည်သည့်အခါမျှ ကြံရွယ်ချက် မရှိကြောင်း၊ လက်ရှိ အခြေအနေတွင် သူ့အား အမည်စာရင်းတင်သွင်းခြင်းကို သဘောမတူညီနိုင်ကြောင်း၊ ဒါရိုက်တာများက ကျားကုပ် ကျားခဲ ဆက်လက်၍စဉ်းစားနေကြပြီးမည်ဆိုလျှင် အစည်းအဝေး ရွှေ့ဆိုင်းရန် အကြံပေးလိုကြောင်း စသဖြင့် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဟစ်ကော့က သဘောမတူသော်လည်း အများစုဆန္ဒအရ အစည်းအဝေးကို တရက်ခြားသို့ ရွှေ့ဆိုင်း လိုက်သည်။

နောက်တနေ့တွင် မစ္စတာဝက်စ် ဘလိန်းဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်လိုက်ကြောင်း ပိုမိုသတင်းစာတွင် သတင်း ပါလာသည်။ ထိုနေ့ထုတ် ပိုမိုသတင်းစာက ဘလိန်းကောလိပ်အတွက် မစ္စတာဝက်စ်၏ အကျိုးပြုချက်များ အကြောင်း ကို ခေါင်းကြီးရေးသည်။ ခရော်နီကယ် သတင်းစာကမူ

"ဘလိန်းကောလိပ်မှ လူတန်းစားဝါဒကို ဆန့်ကျင်သည့် တိုက်ပွဲကြီး၌ ခရော်နီကယ်သတင်းစာ အောင်ပွဲခံပြီ" ဟု ရေးသည်။

တတိယနေ့တွင် ပိုမို ဒါရိုက်တာ အစည်းအဝေး ပြန်လည်ကျင်းပသည်။ မစ္စတာဝက်စ် အစည်းအဝေး မတက်။ မစ္စတာဟော့ပကင်က အစည်းအဝေး ဆက်လက်ကျင်းပပြီး လုပ်စရာရှိသည့် ကိစ္စကို ပြီးပြန်အောင်လုပ်ရန် သူ့သဘော ထားကို တင်ပြသည်။

"မစ္စတာကိုကို အမည်စာရင်းတင်သွင်းခဲ့တဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးကို အဆိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းဖို့ ကျနော် မေတ္တာရပ်ခံ ချင်ပါတယ်။ ကျနော်တို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ကန့်ကွက်သူမရှိ တညီတညွတ်ထဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ မစ္စတာကိုကို အမည် စာရင်း တင်ထားမြဲ တင်ထားရင်တော့ ကျနော် သူ့ကို မဲပေးရမှာပဲ" ဟု မစ္စတာ ဟစ်ကော့က ပြောသည်။

ကို၏ အမည်ကို တာဝန်သိစွာ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ဒါရိုက်တာအားလုံးက ဝက်စ်ကို ပိုမိုသတင်းစာ အယ်ဒီတာ ခန့်လိုက်သည်။ အထူးဆုံးဖြတ်ချက်အဖြစ် အယ်ဒီတာ မရှိချိန်တွင် စွမ်းစွမ်းတမန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အတွက် မစ္စတာကိုကိုအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် မစ္စတာကို၏ လစာငွေကို တနှစ်ဒေါ်လာ ၁,၈၀၀ သို့ တိုးမြှင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မစ္စတာဟစ်ကော့မှတစ်ပါး အခြားဒါရိုက်တာများက များစွာ ကျေနပ်အားရဖြစ်ကြသည်။ ပြည်နယ်အတွင်း စွမ်းရည်အထက်မြက်ဆုံး၊ အရည်မွန်ဆုံး၊ လူသိအများဆုံး လူငယ်များအနက် တဦးကို မိမိတို့ သတင်းစာအတွက် အယ်ဒီတာအဖြစ် ခန့်ထားနိုင်လိုက်သဖြင့် ကိုယ့်အချင်းချင်းပင် ချီးကျူးနေမိကြသည်။

ပိုမိုသတင်းစာ၏ ပရိသတ်တဦးကမူ သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ် ဖြစ်နေသည်။ မစ္စရာလီဝေလင် ဖြစ်၏။ ရှာလီက ကိုကို မဆိုင်းမတွ အယ်ဒီတာ ခန့်သင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ မစ္စတာဝက်စ်လည်း အယ်ဒီတာကောင်း တယောက် လောက်လောက်လားလား ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဘလိန်းကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးမှ မထွက်သင့်ဟု သူ ထင်သည်။

ထိုသဘောထားကို ရှာလီ ကြာရှည်စွာ နှလုံးသွင်းနေရန် မလို။ အယ်ဒီတာသစ် ဝက်စ်ကိုယ်တိုင် သူ့ဆီသို့ မြူးတူးတက်ကြွ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရောက်လာသည်။

"ကောလိပ်ကြီးတော့ ခေါင်းပေါ်က ကျသွားပြီ။ ဟူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်အစမှာ ကျောင်းသားကလေး ပျော်သလို ပျော်တယ်ဗျာ။ စိတ်လွတ်လူလွတ် ဖြစ်သွားတာပဲ။ ပိုမိုအတွက် အင်အားတွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ၊ စီမံကိန်းတွေ ကျနေမှာ တပြိုင်ကြီးရှိတယ်"

"မစ္စတာကိုကော စိတ်ပျက်နေသလား"

ရှာလီက မေးသည်။

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဝက်စ် အံ့အားမသင့်။ သို့သော် ကို အယ်ဒီတာရာထူး ရသင့်သည့် အခွင့်အရေး ရှိသည်ဟု ရှာလီထင်နေကြောင်း သူ့လေသံမှာ ပေါ်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။

"စိတ်ပျက်မယ် မထင်ပါဘူး"

ဝက်စ်က ပြတ်ပြတ်ဖြေသည်။

"ဘာကြောင့် စိတ်ပျက်ရမှာလဲ။ သူ့စောင့်ရလှ တနှစ်၊ အများဆုံး နှစ်နှစ်ပေါ့။ ကျနော်ကလဲ ပိုမိုမှာ တသက် လုံး လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဝက်စ်က အခြေအနေကို အကြမ်းဖျင်း ပြောပြနေသည်။

"သူတက်လမ်းကို ကျနော် မပိတ်ပါဘူး။ သူမြန်မြန်တက်နိုင်သလောက် တွန်းတင်ပေးချင်တာပါ။ ကျနော်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျနော်ပေါ့။ သူ့ကို ရှာတွေ့ထားတာ မဟုတ်လား။ သူက သိပ်ထက်မြက်ပေမယ့် သိပ်ငယ်သေးတယ်။ အတွေ့ အကြုံကလဲ သိပ်နည်းသေးတယ်။ အချိန်နည်းနည်း လိုသေးတယ်။ အချိန်မကျသေးဘဲ တာဝန်ကြီးကြီး သွားပေးရင် နုလဲမထူနိုင်တဲ့ အမှားမျိုး လုပ်မိမှာ သေချာတယ်။ ကျနော်က ဘုရင် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘုရင် အရွယ်မရောက်ခင် ရင်ခွင်ပိုက် နန်းစံရတဲ့လူပါ"

ရှာလီက မတရား အထင်လွဲမိလေခြင်းဟု တွေးမိသည်။

"ရှင်က ကျမထက် အလိမ္မာလည်း ကြီးပါပေတယ်။ အမြင်လဲ ကျယ်ပါပေတယ်ရှင်"

"တော်စမ်းပါ"

"ကျမ ပါရဂူကလေးမှာ ဒီလို မိတ်ဆွေကောင်းရှိတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ပါရဂူလည်း မဟုတ်တော့ ဘူး။ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး"

"တခြားလူ ဆိုရင်လည်း ကျနော့လိုပဲ လုပ်မှာပါ"

"တခြားလူဆိုရင် ဒီလိုသဘောထား ကြီးချင်မှ ..."

ဤစကားကိုလည်း ဝက်စ် လက်မခံ။

"ရှင်အယ်ဒီတာ လုပ်ရမှာ သဘောတော့ ကျပါတယ်နော်"

"သိပ်သဘောကျတယ်။ ဒီအလုပ်ထက် မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ် ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။ ဘလိန်းကောလိပ်မှာ ဆိုရင် ကျောင်းသား လက်ဆုပ်စာလောက်ကိုသာ လက်လှမ်းမီတာ။ သတင်းစာ ဆိုတော့ ဧရာမ နယ်ကျယ်တာပေါ့။ တနေ့ကို လူတသိန်းလောက် နောက်လိုက်ရှိနေတာ။ မနက်တိုင်း တိုးတက်မှုတွေ၊ မြှော်မှန်းချက်တွေ၊ ရဲရင့်မှု၊ ရိုးသားမှု၊ ကြင်နာမှု၊ ယုံကြည်မှုတွေကို တရားဟောဖို့ ပရိသတ်ရှိနေတာပဲ။ သူတို့ရဲ့ အမြင်တွေ၊ ယုံကြည်ချက်တွေ၊ မြှော်မှန်းချက်တွေ၊ တွေးခေါ်ပုံ အလေ့အထတွေကို ပုံလောင်းပေးနိုင်မှာ"

ဝက်စ်သည် ည ၁၁ နာရီထိ စကားထိုင်ပြောသည်။ ရှာလီကလည်း အထင်တကြီး နားထောင်သည်။ ဝက်စ် ပြန်သွားချိန်တွင် ကို မကျေမလည်များဖြစ်နေမလား ဟူသော စနိုးစနောင့် စိတ်ကလေးသည် ရှာလီ၏ ရင်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ရက်အတန်ကြာ၍ ကိုကို တွေ့မှ ထိုစနိုးစနောင့်စိတ်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကိုတွင် လောကကို ထောင်းချင်သည့် သဘောထား တပြားသားမျှ မရှိ။

(၂၀)

လမ်းတဖက်တချက်တွင် တမျှော်တခေါ် လူတန်းရှည်ကြီး ပြည့်နေ၏။ သွားမရ၊ လာမရ၊ ရဲများက လမ်းတလျှောက် စုန်ချိဆန်ချိ သွားကာ လူအုပ်ကို နောက်ဆုတ်ရန် တပုတ်တပုတ် အော်နေရသည်။ အောက်လူအုပ်ပေါ် ပြုတ်ကျမည်စိုး၍ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကလေးများကိုလည်း ဆွဲချရသေး။

နေရာတကာတွင် တလူလူလွင့်နေသော အလံများ။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာတွင် ခရီးဦးကြိုဆိုသော ပန်းမုခ်ဦးကြီး များ။ ယနေ့သည် တောင်ပိုင်းပြည်နယ် တပ်စုများ ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲ၏ အထွဋ်အထိပ်နေ့။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကွယ် ပျောက်စ ပြုပြီဖြစ်သော တပ်ကြွင်းတပ်ကျန်များ နှစ်ပတ်လည် စစ်ရေးပြတော့မည်။

မစ္စက်ဝေလင်၏ အိမ်သည် စစ်ရေးပြလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ အိမ်မကောင်းလှသော်လည်း ကြီး သည်။ သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်နိုင်သည့် ဆင်ဝင်အောက်ကလေးရှိသည်။ ရှင်သန်သော တိုင်းပြည် (အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု) နှင့် သေလွန်သော တိုင်းပြည် (တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု) ၏ အလံနှစ်မျိုးလုံးကို လွှင့်ထူထားသည်။

မစ္စက်ဝေလင်၏ အိမ်ဆင်ဝင်ဆောင်ကလေးသို့ ရှာလီဝေလင်၏ အထူးဖိတ်ကြားချက်အရ ကို ရောက်လာ သည်။

ရှာလီက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။

"ရှင် မမေ့ဘူးနော်"

"ကျနော် ခုနှစ်နှစ်သားတုန်းက ညစာအတွက် ဝက်ပေါင်ခြောက် ကြော်ထားတာ ကြည့်လိုက်လို့ တင်မိက မှာပြီး အပြင်ခဏ ထွက်သွားတယ်။ ကျနော် စာအုပ်ဖတ်နေတော့ မေ့သွားတယ်။ တင်မိ ပြန်လာတော့ ဝက်ပေါင် ခြောက်က မီးသွေးခဲ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျနော် ဘာမှမမေ့တတ်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လဲ ပိတ်သလား"

"ဒီနေ့ ကျမတို့ အလုပ်လုပ်မယ်လို့များ ထင်သလားရှင်"

ရှာလီက သူ့ကို မိခင်ဖြစ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မစ္စက်ဝေလင်က သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခပ်နေ၏။

ရှာလီက လက်နှစ်လုံးခန့် အလံကလေးတခု ယူလာသည်။

"ရှင်လဲ ကျမတို့ဘက်တော်သားပဲ မဟုတ်လား။ ရှင်ဖို့ ကျမ အလံကလေး ယူလာတယ်"

"ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ထိုးရမှာလဲ"

"တောင်ပိုင်းကို ရှင်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပေါ့ရှင်"

"ကောင်းပါပြီလေ။ ခင်ဗျား ထိုးစေချင်လဲ ထိုးရတာပေါ့"

ရှာလီက သူ့မိခင်၏ မျက်စိရှေ့အောက်မှာပင် ကို အင်္ကျီ၌ အလံထိုးပေးသည်။ ထို့နောက် မြက်ဖျာကလေး ယူလာပြီး ဆင်ဝင်လှေကားပေါ်၌ ကိုနှင့်အတူ ယှဉ်ထိုင်လိုက်သည်။

"လူတွေ ကြည့်လိုက်စမ်းပါရှင်။ သိန်း သန်း ကုဋေပဲ"

"ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသာ ရှိရင် သိပ်ကျေနပ်မှာပဲ" ကိုက ပြောသည်။

နောက်ထပ်ရောက်လာသော ဧည့်သည်များဆီသို့ ရှာလီထသွားပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဆင်ဝင်ပေါ်တွင် လူ နှစ်ဆယ် အစိတ်ခန့်ရှိသည်။

ရှာလီပြန်လာပြီး သူ့ဘေးတွင် ထိုင်သည်။

"မစ္စတာကို။ ပိုစ် ဒါရိုက်တာတွေ ဆုံးဖြတ်တာ ရှင်ကျေနပ်ရဲ့လား"

"ကျေနပ်ပါတယ်။ တခြားလူကို ရွေးရင်တော့ မထိမဲ့မြင်လုပ်တာလို ကျနော် ထင်မိချင် ထင်မိမှာ။ မစ္စတာ ဝက်စ် ဆိုတော့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ကျနော်ကတော့ စောင့်မှာပဲ။ ခင်ဗျားလဲ မှတ်မိမှာပေါ့။ ဒီနှစ်ထဲမှာ အယ်ဒီတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျနော်ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ရွေးရင်တော့ ကျမကို ရှင်ပြောဖူးသလို အဲဒီအလုပ်ကို လွှင့်ပစ်ဦးမှာလားဟင်"

"မပစ်တော့ပါဘူး။ လက်ခံဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးပြီ"

ရှာလီ စိတ်ထဲက ပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင် ဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား ဟင်"

"ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့တောင် ခက်တယ်"

"အယ်ဒီတာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရှင့်စကားကို မဟာကြွားလုံးကြီးလို့ ကျမ ပြောခဲ့တာ မှတ်မိမှာပေါ့။ ရှင် ကျမ ထက်သာသွားပြီလို့ ဝန်ခံရတော့မယ် ထင်တယ်"

"ကျနော် ထင်တယ်" ကိုက တိုးတိတ် ညင်သာဆုံး လေသံဖြင့် ပြောသည်။

"ကျနော်က ခင်ဗျားထက် သာသလား။ ခင်ဗျားက ကျနော်ထက် သာသလားဆိုတာ ပြောဖို့ စောလွန်း သေးတယ်"

ရှာလီက လမ်းပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း

"တနေ့ကျရင် ရှင်အယ်ဒီတာဖြစ်မှာက ကျိန်းသေနေပြီပဲရှင်"

"ကျနော် သတိရသလောက်တော့ အဲဒီနေ့ညက ကျနော်တို့ပြောကြတာ ခေါင်းကြီး ကိစ္စတခုထဲ မဟုတ်ပါဘူး"

"အို၊ နားထောင်စမ်း"

အဝေးမှ အစ်⁸¹ သီချင်းသံ ကြားရသည်။ ဩဘာသံများ ရှည်လျားကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာသည်။ ရှာလီက ဧည့်သည်တစ်ဦးကို ထနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထိုင်သည်။

ကိုက စကားပြောင်းလိုက်ပြီး

"ခင်ဗျားတို့ စစ်ပြန်ကြီးတွေအကြောင်း ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ် ပြောပုံ ခင်ဗျား ကြားစေချင်တယ်"

"အမနာပတွေ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဒီလူတွေက နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်လောက် ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး တောင်းစားနေတာတဲ့။ တိုင်းပြည်အတွက် သူတို့ အကျိုးပြုနိုင်တာကတော့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သေပေးဖို့ပဲတဲ့။ ခင်ဗျားသာကြားရင် ဒီလူကြီး အရင်က ပြည်ထောင်စု စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ခဲ့မှာပဲလို့ ထင်မှာ"

"သူ့အကြောင်း ရှင်အကုန်သိတယ်ဆို ရှင့်"

"သူပြောတာသာ သိတာပါဗျာ" ကိုက ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံသည်။

"ရှာလီ" သူ့မိခင်က လှမ်းမေးသည်။

"ကျောက်ပြားပေါ်ထိုင်နေတာလား"

"ဖျာခင်းထိုင်နေတာပါ မေမေရဲ့"

⁸¹ အစ်ဇီ။ ။ ၁၈၅၉ တွင် ဒီ-ဒီ-အမ်မက်ဆိုသူ ရေးစပ်သော သီချင်း။ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု စစ်တပ်များ၏ စစ်သီချင်း အဖြစ် ကျော်ကြားသည်။ ၁၈၆၁ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈ တွင် ကျင်းပသော တောင်ပိုင်းပြည်နယ်ပေါင်းစု သမ္မတ ဂျက်ဗာဆန် ဒေးဗီး၏ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုပွဲတွင်လည်း ထိုသီချင်းကိုပင် သီဆို တီးမှုတ်ခဲ့သည်။

"ပြည်ထောင်စု စစ်ဗိုလ်တောင် ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လို စိတ်အချဉ်ပေါက်နေတဲ့ လူတွေက ဘယ်အထဲ မှာမှ မပါတဲ့ သရဲဘောကြောင်သူတွေသာ များပါတယ်။ ကြည့်၊ မစ္စတာ ကွို။ ကြည့်လိုက်စမ်း"

တလမ်းလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။ အော်သံဟစ်သံများ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။ စစ်ကြောင်း တပ်ဦးကို နှစ်လမ်းကျော်တွင် လှမ်းမြင်ရသည်။ ကွို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လှိုက်ဖိုသွားသည်။

တပ်ဦးတွင် ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့ ချီလာသည်။ ဘင်ခရာ သုံးဖွဲ့ပါသည်။ ဘိုင်စကယ်စီးရဲများ၊ မြို့တော်အရာရှိများ၊ စစ်ဧည့်သည်တော်များ၊ စစ်ပြန်ကြီးများ၏ ရင်သွေးများ၊ ရစ်ခမ္မန်ဘလူးခြေလျင်တပ်များ ချီလာသည်။

ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့နောက်တွင် စစ်ပြန်တပ်ဖွဲ့ သေနာပတိချုပ်နှင့် အဖွဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အဖွဲ့၊ မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့များ မြင်းကိုယ်စီနှင့်လိုက်ပါလာကြသည်။ သေနာပတိချုပ်သည် မြင်းကြီးစီးလာသည်။ နောက်မှ စစ်ပြန်များ ခြေလျင် ချီလာ ကြသည်။

ပရိသတ်အားလုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ တမြို့လုံး ထိုင်နေသူ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လားဟု သံသယ ဖြစ်လောက်စရာပင်။

သေနာပတိချုပ်သည် ဝေလင့်အိမ် ဆင်ဝင်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ တစုံတယောက်၏ မျက်နှာကို ရှာသလို ကြည့်လိုက်ပြီး ငှက်တောင်စိုက် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော သူခေါင်းကို ဦးညွတ်လိုက်သည်။ ဆင်ဝင်ပေါ်မှ လူများက လက်ခုပ်တီးကြ အလံဝေ့ရမ်းကြဖြင့် တုံ့ပြန်ကြသည်။

"ကျမဖွားဖွားကို နှုတ်ဆတ်တာ။ သူက ၁၈၅၀ ခုနှစ်ကတည်းက ဖွားဖွားကို ပိုးလာတာ" ရှာလီက ကွိုကို ပြေးလာပြောသည်။ ချက်ချင်းပင် တစုံတယောက်ကို တစုံတခုပြောရန် ပြန်ပြောသွားသည်။

စစ်ပြန်တပ်များ တတပ်ပြီး တတပ် ချီလာသည်။ ကွိုထိုင်နေရာနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်တွင် စစ်ပြန်ကြီး တဦး လဲကျသွားသည်။ အနီးရှိလူများက သူ့ကို အိမ်တအိမ်အတွင်းသို့ ပွေ့သယ်သွားကြသည်။ တပ်အလံများကို မြင်ရ သည်မှာ စစ်ပြန်များထက်ပင် ကြေကွဲစရာကောင်းသေးသည်။ အလံများသည် ဖွာလဲကျအောင် စုတ်ပြတ် ညစ်ပေနေ သည်။

ငိုသူတို့ ငိုကြသည်။ ဆင်ဝင်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးကြီးများသည် သူတို့၏ လက်ကိုင်ပုဝါများကို စစ်ပြန်ကြီးများအား နှုတ်ဆက်ဝေ့ရမ်းပြရန် အတွက်သာ အသုံးပြုသည် မဟုတ်တော့။ အမျိုးသမီးတဦးဆိုလျှင် စစ်ပြန်အဖွဲ့ တဖွဲ့ကို သူ့လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန် လှုပ်ရမ်းပြပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဖွဲ့အိပ်ပစ်ချသလို ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့လက်ကိုင်ပုဝါသည် သူ့မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးနေရသည်။ လာသမျှလူကို ဒိုင်ခံရင်းပြနေသည့် ရှာလီက

"သူ့ယောက်ျားနဲ့ မောင်က နှစ်ယောက်စလုံး ရက်တစ်ဘတ်စ်⁸² မှာကျသည်။ သူ့ယောက်ျားက ပစ်ကစ်⁸³ တပ်မှာ ဝင်တိုက်ခဲ့တာ။ ခုနက ဖြတ်သွားတာက ပစ်ကစ်တပ်က စစ်ပြန်တွေပေါ့"

ခဏကြာပြီးနောက်မှ ရှာလီက စကားဆက်ပြန်သည်။
"ရှင်တို့ မြောက်ပိုင်းက တပ်မတော်နေတွေလိုတော့ ပျော်စရာ မကောင်းဘူးပေါ့ရှင်။ ဒီအဖိုးကြီးတွေက ကျမတို့ အမေတွေရဲ့ မောင်တွေ ဘွားတွေ၊ ချစ်သူရည်းစားတွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ အဖေတွေ၊ သူတို့တွေ စစ်ချီတုန်းကလည်း ဒီလမ်းပေါ်က ချီခဲ့တာပဲ။ ဒီဆင်ဝင်ပေါ်မှာ ရှိသမျှ ရှင်ကလွဲရင်ပေါ့လေ။ သူတို့ချစ်တဲ့ခင်တဲ့လူ မဆုံးရှုံးဘူးတဲ့သူ တယောက်မှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျမတို့ရဲ့ မာန်ကလဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအမျိုးသမီးကြီးတွေ ငိုနေကြတာ"

"အမျိုးသမီးကလေးတွေကရော ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ"

"အိုး၊ ကျမ မငိုပါဘူးရှင်"

"လူတယောက် ငိုတာ မငိုတာတောင် ကျနော် မသိတတ်ဘူးထင်လို့လား။ ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ငိုရတာလဲ"

ရှာလီက မျက်လွှာချလိုက်ပြီး
"အင်း၊ အတော်ကြေကွဲစရာကောင်းတာ၊ ကြေကွဲစရာ"

သူတို့ ဘာအတွက် ငိုနေကြသလဲ။ ရှာလီ ရှင်းပြသည်မှာ မခိုင်လုံ။ စစ်ပြီးသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ရှာလီ မမွေးမီ ကတည်းက စစ်ရေးပြပွဲ အကြိမ်ကြိမ် ကျင်းပခဲ့သည်။

ဤအမျိုးသမီးကြီးများသည် သူတို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် မိဘမောင်ဘွား ချစ်သူရည်းစားများအတွက် ငိုကြွေးကြ သည်မဟုတ်။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က သေလွန်ခဲ့သူတို့အတွက် မည်သူမျှ မငို။ မနှစ်ကမှ ဆုံးရှာသည့် ဖိဖို အတွက်ပင် ငိုသူ မရှိ။ စင်စစ် သူတို့ ငိုသည်မှာ အယူအဆ တခုအတွက်။ စိတ်ဝေဒနာတခုအတွက်။ ရှာလီမျက်ရည် သည်လည်း ထိုအယူအဆအတွက် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ဖြစ်သည်။

⁸² ရက်တစ်ဘတ်စ်။ ။ အမေရိကန်ပြည် ပင်ဆီပေးနီးယားပြည်နယ် တောင်ပိုင်းမြို့ကလေး။ ၁၈၆၃၊ ဇူလိုင် ၁ မှ ၃ ရက်ထိ ထိုမြို့ကလေးအနီး၌ ဖြစ်ပွားသော တိုက်ပွဲကြီးတွင် တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စုတပ်များ အရေးနိမ့်သည်။
⁸³ ပစ်ကစ်။ ။ ဂျော့အက်ဒွပ်ပစ်ကစ် (၁၈၂၅-၇၅)။ ။ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု စစ်တပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တဦး။

စစ်ပြန်များအနက် နီးဂရိုးလူမဲကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ ကျွန်ုပ်ပိုင်ရှင် လူဖြူများကို သစ္စာခံမြဲခံကာ တောင်ပိုင်းပြည်နယ် တစ်များဘက်မှ ဝင်တိုက်ခဲ့သူများဖြစ်ကြသည်။

ကွိုသည် ပရိသတ်၏ ပြောသံဆိုသံများကို နားထောင်ရန် ဆင်ဝင်လေ့ကား အောက်ဆုံးဆင့်အထိ ဆင်းလာ ခဲ့သည်။ လူငယ်တစ်ဦး၏ ဘေးတွင် ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ထိုလူငယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အောင်မြင်သော အမေရိကန်လုပ်ငန်းရှင်ကလေးတစ်ဦးနှင့် တူသည်။ သို့သော် ဦးနှောက်ပျက်သူကဲ့သို့ ပြုမူနေသည်။ ဘက်လမ်⁸⁴မှ သူ့ရူးလို အော်ဟစ်နေသည်။ ဦးထုပ်မြောက်ပစ်လိုက်၊ မမြင်ရသော ရန်သူကို လက်သီး လက်မောင်း တန်းပြလိုက် လုပ်နေသည်။

"ငါတို့ကို မနိုင်နိုင်တော့ဘူးကွ။ မနိုင် နိုင်တော့ဘူး"

ကွိုက

"သူတို့ နိုင်တုန်းကတော့ ခင်ဗျားတို့ထက် အများကြီးသာတာပဲ"

ထိုလူငယ်က ဦးထုပ်ကို လူအုပ်ကြီးပေါ်သို့ နောက်ထပ် မြောက်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီး

"လက်နက် သာချင်သာမယ်။ ရိက္ခာ သာချင်သာမယ်။ ဝိုလ်ချုပ် မသာပါဘူး။ စစ်သား မသာပါဘူး ခင်ဗျာ"

"ခင်ဗျား သိပ်စိတ်ကြံနေပါကလား။ ဒါတောင် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကွာနေလို့"

"ကျနော်ကို မေးနေတဲ့လူက ယန်းကီးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန် လူမျိုးတယောက် မေးနေတာပါ"

"ခင်ဗျား ဖြေပုံ မဆိုးဘူး" လူငယ်သည် စစ်ရေးပြပွဲမှ မျက်စိတချက်ခွာပြီး မေးသူကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ဟဲလို။ ဒေါက်။ မစ္စတာကွိုပါလား"

ကွို အံ့ကြသွားသည်။

"ယား" လူငယ်သည် မြင်းစီးသွားသည့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အဖိုးကြီးတစ်ဦးကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။ အဖိုးကြီးက ပြုံးလျက် လက်မြှောက်ပြသည်။

"အတော်ခန့်တဲ့ အဖိုးကြီးပဲ" ကွိုက ပြောသည်။

"ကျနော့ အဖေလေ"

"ခင်ဗျားအဖေက ပြည်တွင်းစစ်ထဲ ပါသလား"

"မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား။ ဒီမြို့ကို ဘီးစိပ်နဲ့ တိုက်ရှာတောင် စစ်ထဲ မပါဘူးတဲ့ လူဆိုလို့ တယောက်မှ တွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ကွိုက

"စစ်ပြန်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ"

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး လူတွေပေါ့ဗျာ"

တောင်ကာရိုလီနာပြည်နယ်ကို ကိုယ်စားပြုသော အမျိုးသမီးကလေး နှစ်ဦး စီးလာသည့် လေးဘီးတပ် မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်။ အမျိုးသမီးကလေးများက ထိုလူငယ်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သွားသည်။ လူငယ်ကလည်း ပြန်လှန် အလေးပြုလိုက်သည်။

"ကျနော် နလပိန်းတုံး စကားပြောနေသလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အမေရိကန်လူမျိုးအကြောင်း ပြောလို့ ပြောရဦး မယ်။ မစ္စတာကွို။ ကျနော်တို့ မြို့လောက် အမေရိကန်စစ်စစ်တွေ မွေးထုတ်တာ တပြည်လုံးမှာ ပြည်နယ်အလိုက်တောင် မရှိဘူး။ ပြည်ထောင်စုကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်တို့ ပြည်နယ်တခုလုံးကို တစပြင် ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ သမိုင်းရဲ့ အကြီးဆုံးဖြစ်ရပ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး။ ဒါကို ကျနော်တို့ မေ့ရင် ကျနော်တို့ ယောက်ျားတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ အမေရိကန်လူမျိုးလဲ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး"

ထိုလူငယ်က သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီး

"ကဲ စစ်ရေးပြပွဲလဲ ပြီးတော့မယ်။ တနေ့လုံး ပျော်ထားတာတွေ အကြွေးဆပ်ရတော့မယ်။ ညအလုပ်ပြန် လုပ်လိုက်ဦးမပဲ"

ထိုလူငယ်ကို ကွို သဘောကျသည်။ သူ့စိတ်တွင် ချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်ကို မြင်ယောင်မိသည်။

"ကျနော်က အားရက်မှာ အလုပ်လုပ်တာ သတင်းစာတခုပဲ ရှိတယ်ထင်တာ"

လူငယ်က ရယ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပြီး

"ကျနော်က အလုပ်ကြိုးစားတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ မစ္စတာကွိုကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျနော် သိနေတာကြာပြီ။ တနေ့နေ့ကျ လာတွေ့ပါဦး။ သွားတော့မယ်။ ကျနော်က စစ်စကားတွေ ပြောတော့ ခင်ဗျား နားငြီး"

⁸⁴ ဘက်လမ်။ ။ လန်ဒန်မြို့ ဘက်သယ်ဟန် စိန့်မေရီ စိတ္တဇဆေးရုံ၏ အရပ်ခေါ် အမည်။

မလားမသိဘူး။ ကျနော် အဖိုးတယောက်၊ ဦးလေးသုံးယောက် အဲဒီစစ်မှာ ကျခဲ့တာဆိုတော့ ကျနော် စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ဘူးဗျာ"

စစ်ရေးပြပွဲ ပြီးဆုံး၍ လူစုကွဲသွားလေ၏။ ဆင်ဝင်ပေါ်တွင် သူနှင့် ရှာလီတို့ သားအမိ မြေးအဖွားသာ ကျန်ခဲ့သည်။

"ကျနော်ကို ဒီနေ့ဖိတ်ပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာလဲ ကောင်းပါတယ်။ ပညာလဲ ရပါတယ်"

"ကျမဆီ အလယ်လာဦးမယ် မဟုတ်လား ဟင်"

"ကျနော် အိမ်လယ်လေ့ မရှိပါဘူး"

"ရှင် ကျမနဲ့ နေရတာ သဘောမကျဘူးလား။ ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား"

"ဒီမေးခွန်းမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို တခါမှ မမေးဖူးဘူး"

ကိစ္စ၏ မျက်လုံးသည် တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်နေသည်။ ထိုမေးခွန်းကို သူ့ကိုယ်သူ ယခုမေးပြီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

"ဟုတ်ကဲ့။ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်"

ဝန်ခံစကားသည် သူ့မျက်နှာကို ဖြူဖတ်ဖြူယော် ဖြစ်သွားစေသည်။

"ဒါပေမဲ့ ကျနော်က ဟီဒွန်ဝါဒီ⁸⁵ မဟုတ်ဘူး"

ရှာလီသည် ကွဲပြားသွားသောအခါ ဟီဒွန်ဝါဒီ ဆိုသော စကား အဓိပ္ပာယ်ကို အဘိဓာန်တွင် ရှာကြည့်ရလေ၏။

ထိုနေ့ည ရှာလီတို့ သားအမိ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အတူရှိစဉ် မိခင်ဖြစ်သူက

"ရှာလီ၊ သမီး ဒီနေ့ညနေ သိပ်အရေးပေးတဲ့ မစ္စတာကို ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

"အမေကလဲ မသိဘူးလား။ ပိုစစ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာ ဖြစ်မယ့်လူလေ။ လူတိုင်းက သူ့ခေါင်းကြီးတွေကို ကောင်းလှချည်ရဲ့လို့ ချီးမွမ်းနေရတဲ့လူပေါ့"

"ဟုတ်ပါပြီ။ မေမေ မေးနေတာက သူ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်က လာသလဲ။ သူ့ညာတံသင်္ဂဟက ဘယ်သူတွေလဲ"

"ဒါပြောတာလား။ သူက နယူးယောက်က လာတာပါ။ စာပေးသမားလေ။ အမြဲတမ်း လေ့လာ မှတ်သားနေတာ ပဲ။ စာအုပ်တအုပ်လဲ ရေးနေတယ်"

"သူ့ ညာတံသင်္ဂဟကရော"

"တော်၊ ဒါကတော့ ပြောရတာ နည်းနည်းခက်တယ်။ အစက ချီပြောရရင် သူက မိဘမဲ့လိုလို ဆိုပါတော့ မေမေရယ်"

"မိဘမဲ့လိုလိုဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ"

"အဲဒါ အဆန်းကြယ်ဆုံးအပိုင်းပဲ။ ကျမအားလုံးတော့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျမကို ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်နဲ့ လုပ်ငန်းသဘော၊ လျှို့ဝှက်စကားသဘော ပြောပြထားတာဆိုတော့ ဒီကိစ္စကတော့ ရေငုံနေဦးမှ ဖြစ်မယ် မေမေ"

"သူ့ညာတံသင်္ဂဟအကြောင်းကို ကုန်စင်အောင် မသိဘူးလို့ သမီး ဆိုလိုတာပေါ့"

"အကြမ်းသဘော ပြောရရင်တော့ အဲဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့"

"သူ့ဓာတ် ယာယီကုန်စင်အောင် မသိဘဲ အငှားအိမ်မှာ တွေ့တာနဲ့ သမီးက ဆွဲလွဲပြီး မိတ်ဆွေစာရင်း သွင်း လိုက်ရောလား"

"ဆွဲလွဲပြီး ဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ သမီးတွေရဲ့ ယောက်ျားကလေး အပေါင်းအသင်း ကိစ္စနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး အမေလုပ်သူတွေ ချိန်ချိန်ဆဆ သုံးရမယ့် စကားလုံးမျိုးပါ။ မေမေ နားမလည်ဘူးလားဟင်။ ကျမက ဒီမိုကရက်ရှင်"

မစ္စက်ဝေလင်က လေသံမာမာဖြင့်

"ဒါက ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတွေ မလုပ်အပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးအေ့" ဟု ပြောသည်။

ရှာလီက သူ့ဆံပင်ကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်၍ ဖီးသင်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် အကြာကြီး ရယ်နေသည်။

⁸⁵ ဟီဒွန်ဝါဒီ။ ။ ဂရိဘာသာဝေါဟာရ 'ဟီဒွန်' မှ လာသည်။ ပျော်ရွှင်မှုဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ အပျော်အပါး၌ အာရုံ လိုက်စားခြင်း။ ဂရိဒဿနပေဒပညာရှင် အရစ်တီပတ်စ်၏ အယူအဆမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ဝါဒ။ အာရုံငါးပါး လိုက်စားခြင်းဖြင့် သန္တိသုခကို ရရှိသည်ဟု ယူဆသော သဘောတရားဖြစ်သည်။ ၁၉၇၄ ဧပြီလ ၁၄ တွင် ဘုရင်ကျီ ပုပ်ရဟန်းမင်းက အိစတာသဝဏ် ထုတ်ပြန်ရာ၌ "ဟီဒွန်ဝါဒသည် ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်၏ ဖောက်ပြန် ယွင်းမှားသော တရားတော် ဖြစ်နေသည်။ ထိုတရားသည် အန္တိမအခြေ၌ တံလျှပ်ဒဿနပင်ဖြစ်သည်" ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

"မေမေမို့ ကိုယ့်သမီးမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရက်လေခြင်း မေမေရယ်"

"သမီး ဒီသူငယ်ကို သဘောကျနေသလား" မစ္စက်ဝေလင်က ဆက်မေးသည်။

"သူ့အပေါ် သမီး တပုံတပင်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားတယ်"

မစ္စက်ဝေလင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

"တခုပဲ ပြောချင်တယ်" ဟု ကုလားထိုင်ပေါ် ခွေခွေကြီးထိုင်ကာ သူ့စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

"ဒို့များ ခေတ်တုန်းကတော့ ဒါမျိုး ကြား မကြားဘူးပေါင်"

(၂၂)

ကွဲသည် ဂလောက်စက်စတာလမ်းအိမ်၏ ဧည့်ခန်းတွင် တယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းက စစ်ရေးပြ အတွေ့အကြုံကို အလွန်စိတ်ဝင်စားမိသည်။ သို့သော် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ထိုဖြစ်ရပ်အစဉ်သည် သူ၏ ဆန်းစစ်မှုကို အံ့တုနေသည်။ ကြားခဲ့သမျှ မြင်ခဲ့သမျှသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှ၍ စိတ်ကသိကအောင် ဖြစ်စရာပင် ကောင်းသည်။

ရှာလီနှင့် ပြောခဲ့ရသည့် စကားများကလည်း သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။ စောစောပိုင်းက သူစိတ် ဂဏာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုမူ ဘာမျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထိုင်နေလိုက်သည်။

နီကိုလိုဗီးယပ်က အိုင်ယာလန် တော်လှန်ရေး ပြည်ပြေးဘဝကို ဘာကြောင့်များ တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေရပါလိမ့် ဟူ၍လည်း တွေးနေမိသည်။ သူသည် အဖိုးကြီး အိမ်တွင်နေပြီး အဖိုးကြီးကို သူလျှို့လုပ်နေရသလို ဖြစ်နေသည်။

ကွဲသည် နီကိုလိုဗီးယပ်၏ အပြောအဆိုက အိုင်းရစ်လူမျိုးနှင့် မတူပုံကို သတိပြုမိသည်။ အိုင်ယာလန် သူပုန် တဦးဖြစ်၍ ၁၈၈၂ က ပြည်ပြေးခဲ့ရသည်ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကိုယ့်နိုင်ငံသို့ကိုယ် ပြန်သွားနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အဖိုးကြီးတွင် လျှို့ဝှက်ချက်ရှိမည်။ သူ့လျှို့ဝှက်ချက် သူမြဲထားသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ ဘာမျှ အကျယ် အကျယ်မငြိမ်းဖွယ် လုပ်နေစရာမရှိ။ သို့သော် တအိုးတအိမ်တည်း အတူနေပြီး တဦးလုပ်သမျှကို တဦးစိတ်ထဲက သံသယ ရှိနေပါလျက် ယုံဟန်ဆောင်နေရသည်မှာမူ မလျော်လှချေ။ နီကိုလိုဗီးယပ်နှင့် သူ့ဆက်ဆံရေးတွင် ရိုးသား ပွင့်လင်းမှု ကင်းမဲ့နေရသည့်အတွက်ကို လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေရသည်။

ကွဲထက် အနည်းငယ်နောက်ကျ၍ နီကိုလိုဗီးယပ် ရောက်လာသည်။ သူ့ဖိနပ်သည် ခါတိုင်းလို ပြောင်မနေ။ ဖုံးအနည်းငယ် ကပ်နေသည်။

"စစ်ရေးပြပွဲ မြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ရှောင်လိုမှ မလွတ်နိုင်တာ မမြင်ဘဲ ဘယ်နေမလဲလေ"

ကွဲက မြင်ခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။

"မြင်သာတဲ့ နေရာက ကြည့်ခဲ့ရဲ့လား"

ကွဲက အလွန်မြင်ကွင်းကောင်းကြောင်း၊ မစ္စက်ဝေလင်၏ အိမ်ဆင်ဝင်မှ ကြည့်ခဲ့ကြကြောင်း ပြောသည်။

"ကျုပ်လဲ ရဲရဲတောက် စစ်ရေးပြပွဲကြီးကို မြင်ခဲ့ရပါသဗျား"

နီကိုလိုဗီးယပ်က ခန်းခနဲ ပြောသည်။

သူသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့စိတ်ကူးများကို ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်အန်နေသည်။

"ပြည်တွင်းစစ်ပြီးကာလ တောင်ပိုင်းရဲ့ စစ်ပြန်ကိုးကွယ်တဲ့ ဝါဒကို ဘယ်စာရေးဆရာကမှ ဖွင့်မချသေးဘူး။ ဘယ်ယဉ်ကျေးတဲ့နိုင်ငံမှာမှ ဒီလိုဟာမျိုး မရှိဘူး။ တောင်ပိုင်းရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ ဒီဒွန်းစဏ္ဍားတွေရှေ့မှာ ဦးညွှတ်ခိုင်း ခံနေရတယ်။ စစ်ပြန်ဝါဒဆိုတာ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အယုတ်အညံ့ဆုံး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမူပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဘားနဲ့မိုလော့^{၈၆} တို့တောင် ဒီယူနီဖောင်းဝတ် နတ်စုတ်နတ်အိုတွေလို နတ်ကိုးသူတွေကို မညှဉ်းဆဲဘူး"

"တောင်ပိုင်းသမိုင်းနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အယူအဆတွေက ဘယ်ကရတာလဲ ပါမောက္ခကြီးရဲ့"

"လေ့လာတာပေါ့ဗျ။ ဒီမြို့မှာ ကျုပ်နေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ကျုပ်နားတွေ မျက်စိတွေကို အမြဲအသုံးချနေခဲ့တာ"

^{၈၆} ဘားနဲ့မိုလော့။ ။ သမ္မာကျမ်းစာတွင် ခါနာန်ပြည်ဟု ဖော်ပြသော လက်ရှိ အစ္စရေးနိုင်ငံနေရာ၌ ရှေးက နေထိုင် ခဲ့ကြသည့် ဆီးမိုက်လူမျိုးတို့ ကိုးကွယ်သည့် သားဆုပန် ဘားနတ်ဘုရားနှင့် ကလေးသူငယ်၏ သွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော် ရသည့် မိုးလော့နတ်ဘုရား။ ၎င်းတို့အကြောင်းကို ဓမ္မဟောင်းကျမ်း ယေရမိအနုတ္တိကျမ်း (၃၂:၃၅)တွင် "သူတို့၏ သားသမီးများတို့ကို မောလုပ်ဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းငှာ ဟိန္ဒူသား၏ ကုန်းချိုင့်၌ ရှိသော ဗာလဘုရား၏ ကုန်းတို့၌တည် လုပ်လေပြီ" ဟု ဖော်ပြသည်။ ဝတ်ပြုရာကျမ်း (၁၈: ၂၁) တွင်လည်း သင်၏ သားသမီးတို့ကို မောလုပ်ဘုရားအား မီးဖြင့် မပူဇော်ရဟု ရေးသည်။

ကို မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူ့စိတ်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တခု အခိုင်အမာ ချလိုက်သည်။ သံသယများကို မပယ်ဖျောက်နိုင်သရွေ့ သူ့ကိုယ်သူ ရိုးသားသည်ဟု ထင်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သူသည် နီကိုလိုဗီးယပ်၏ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားမဟုတ်။

"ကျုပ်အမြင်တွေကို ထူးခြားလှပြီလို့ မထင်စေချင်ပါဘူး။ နာမည်ကျော် တောင်ပိုင်းသမိုင်းဆရာတွေလဲ ရေးနေတာပါပဲ"

ကိုက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

"ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကမှ တောင်ပိုင်း သမိုင်းဆရာတွေရေးတာ မဖတ်ဘူးဆို"

နီကိုလိုဗီးယပ် ပြုံးလိုက်ပြီး

"ကျုပ်ဝန်ခံရဦးမယ်။ သုံးရက်လောက်တုန်းက ကျုပ်အနှစ်အစိတ်လောက် လုပ်လာခဲ့တဲ့ အကျင့်ကို ဖျက်လိုက်တယ်။ စာအုပ်အဟောင်း ဆိုင်ကလေးတခုမှာ သမိုင်းစာအုပ်တအုပ် တွေ့တာနဲ့ ဝယ်လာခဲ့တယ်"

ကိုသည် ဝိုလ်မှူးဘရွတ် ပြောသော စကားကို ကြားယောင်နေသည်။ ထိုစကားမှာ

"ဒီလူကြီးကို ကျနော် ဟိုတုန်းက မြင်ဖူးတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ရုပ်တမျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမျက်နှာပေါက်ပါပဲလေ"

"ကျုပ်ဝယ်လာခဲ့တဲ့ စာအုပ်လေး ပြရဦးမယ်"

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သားရေးဖုံး စာအုပ်ကလေးတအုပ်ကို ယူပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာသည်။ စာအုပ်ပေါ်မှ ဖုံးများကို ပါးစပ်နှင့် မှုတ်ထုတ်သည်။

ကိုစိတ်ထဲတွင် "သုံးရက်လဲဆိုသေး၊ ဖုံးတွေလဲ မှုတ်ထုတ်နေရသေး" ဟု မတွေးမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

"ဘာစာအုပ်လဲ"

"ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေး ကာလ အကြောင်းကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ပေါ့။ ခင်ဗျားကို စာပိုဒ်ကလေးတပိုဒ် ဖတ်ပြမယ်။ ဒါမှ ခင်ဗျား အမြင်မှန်ရမယ်"

နီကိုလိုဗီးယပ်က ထိုင်လိုက်ပြီး စာရွက်များကို တရွက်ချင်း လှန်နေ၏။ ကိုက အနီးတွင်ကပ်ကာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

"မတွေ့တော့ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကို ဖတ်ပြနေလဲ မထူးပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ခေတ်က သက်ကြီးစကား သက်ငယ်မကြားချင်တဲ့ ခေတ်ပဲ"

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် စကားပိတ် ပြောလိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ပြာကို စားပွဲပေါ်မှ ပြာခွက်ထဲတွင် ချွေချရန် ကုန်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့ပေါင်ပေါ်မှ စာအုပ်ကလေးအောက်သို့ ကျသွားသည်။ စာအုပ်ထဲမှ စာတရွက် ကို ခြေထောက်နားသို့ လာကျသည်။ ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

စာကလေးတစောင်၊ စာအိတ်ပေါ်တွင် လိပ်စာ ရေးထားသည်။ မှန်မှန်မှားမှားသာ ထင်တော့သော်လည်း လက်ရေးထင်ရှား၍ ကိုအဖို့ မကြည့်ချင် မြင်ရက်သား ဖြစ်နေ၏။

ဟင်နရီဂျီဆာဖေ

၃၆၊ ဝါရှင်တန်လမ်း

ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကိုက စာအုပ်ကိုလှမ်းပေးသည်။ နီကိုလိုဗီးယပ်က စာအိတ်ကို မကြည့်သလိုနှင့် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သလို ဖြူနေ၏။ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် စာအုပ်ကို တဖျတ်ဖျတ်လှန်နေသည်။ ဘာမျှ မပြောလို၊ ဘာမျှ မလုပ်လို။ မသိလိုက် မသိဖာသာ နေလိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကို မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့။ နီကိုလိုဗီးယပ်ရှေ့တွင် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ပြီး

"ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်" ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

"ဘာပါလိမ့်"

"ခင်ဗျား မကြိုက်မယ့် စကား ပြောရဦးမယ်။ ခင်ဗျား ကျနော်ကို ပြောပြတဲ့ ခင်ဗျားဇာတ်ကြောင်းကို ကျနော် ယုံရခက်ကြီး ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ"

"အား ယုံစရာမလိုပါဘူး။ ဒီကိစ္စ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်မနေပါနဲ့လေ" နီကိုလိုဗီးယပ်က စာအုပ်မှ မျက်နှာမခွာဘဲ ပြောသည်။

"ကျနော် ရိုးရိုးပဲ ပြောမယ်။ စာအိတ်ပေါ်က လိပ်စာကို ကျနော် မြင်လိုက်တယ်"

"ဒါလဲ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်စရာမလိုပါဘူး"

ပါမောက္ခကြီးသည် မနေသာတော့သည့် အဆုံးမှ ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲ ကဲ ဆိုပါဦး။ ဘယ်သူ့နာမည် တွေ့သလဲ"

ကွီသည် ပါမောက္ခကြီးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ သံမဏိလို ခိုင်မာသော သူ၏ စိတ်ထိန်းချုပ်နိုင်မှု ကိုလည်း ချိုးကျူးမိ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်း သွေးရောင်မရှိ။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးငြိမ်သည်။ သူ့အသံ ပြောရိုးပြောစဉ် ပုံမှန်။

"ကျနော်ထင်တော့" ကွီက ပြောသည်။

"ခင်ဗျားဆီကို လိပ်စာတပ်တာနဲ့ တူတယ်"

အကြာကြီး ငြိမ်နေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး မလှုပ်မယှက် တယောက်မျက်နှာ တယောက်မျက်လုံးကို တယောက် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကွီအဖို့ ကမ္ဘာကြီး ပြိုပဲ့ကွဲကျသွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ စူးရှသော မျက်လုံးနှစ်က သူ့မျက်လုံးထဲသို့ ဖောက်ထွင်း စူးဝင်နေသည်။

နီကိုလိုဗီးယပ်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ခွင်းလိုက်သည်။ သူ့အသံဉာဏ်က သူ့စိတ်ခံစားမှုကို အောင်နိုင်လိုက်၍ ငြင်းချက်ထုတ်ရန် မကြိုးစားတော့။

"ကဲ ဒီတော့ ဒီတော့"

ကွီ၏ အကြည့်တွင် သူတုန်လှုပ်စ ပြုလာသည်။ ဇရာရိပ်သန်းနေသော သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ချောက်ချားမှု ပေါ်နေသည်။ ကွီသည် သူ့နှုတ်မှ ထွက်သွားသော သူ့စကားကို သူ့အံ့ဩနေမိသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဒီမှာ ဆက်နေမယ်ပေါ့"

ကွီအသံက ဖြေသည်။

"ခင်ဗျား နေစေချင်သရွေ့ နေပါဦးမယ်"

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် ပြုလဲကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာ ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားသည်။ ကွီသည် ပန်းနုရောင်သန်းကာ နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်နေသည့် အနောက် ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်နှင့် နိုင်ငံရေး သစ္စာဖောက်ကြီး၊ ထောင်ထွက်ကြီး သစ္စာတရား အခေါင်းပါးဆုံး မိတ်ဆွေတူကြီးသည် တယောက်တည်း တဦးတည်း ဖြစ်နေသည်။

ကံကြမ္မာသည် ကွီ၏ မေးခွန်းများကို ဖြေကြားရန် စာအိတ်ကလေးကို သူ့ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေ၏။ စာအုပ်ကလေးသည် ပါမောက္ခကြီး ငယ်စဉ်က သူ့စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အခြား ပစ္စည်းမှန်သမျှကို သဲလွန်စ မပေါ်အောင် အကုန်အစင် ဖျက်ဆီးပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဤစာအုပ်ကလေးကိုကား အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် သိမ်းမြဲ သိမ်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ ထိုစာအုပ်ကလေးအကြား၌ သူ့ကို စွဲချက်တင်မည့် စာကလေးသည် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လုံးလုံး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ညှပ်နေခဲ့သည်။ ယခုတခဏ၌ ဘွားကန် ပေါ်လာရန် စောင့်စားနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ဟင်နရီ ကျီဆာဖေ့

ဤနာမည်သည် ရိုးသားသူတိုင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာသော သစ္စာဖောက်ခြင်း၊ သစ္စာမဲ့ခြင်း၊ ကတိယွင်းခြင်း၊ မရိုးသားခြင်း စသော ဝေါဟာရများနှင့် သံတူကြောင်းကွဲ ဖြစ်သည်။

ဤနာမည်သည် နိုင်ငံရေး အဘိဓာန်မှ နာမည်ပျက်ခြင်း၊ သတင်းပုပ်ခြင်း၊ အသရေယုတ်ခြင်း စသော ဝေါဟာရများကို ဆာဖေ့ဝါဒ ဆိုသော စကားလုံးဖြင့် အစားထိုးသည့် နာမည်ဖြစ်သည်။

"ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် အဲဒီလူပဲ။ ဘုရားကယ်တော်မူပါ"

ကွီသည် ပြတင်းပေါက်မှကျော်၍ နေဝင်ချိန်ရှုခင်းကို ကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။ အိုင်ယာလန်သူပုန် ပြည်ပြေးကြီး နီကိုလိုဗီးယပ်ကို သူ မနှစ်မြို့ဟုဆိုလျှင် ကိုယ်ယုံကြည်ချက်ကို စွန့်သူ ဆေတန်⁸⁷ ဆာဖေ့ကို သူ့စက်ဆုပ်သည်။ ဘာကြောင့် ဤလိုလူမျိုးနှင့်အတူ ဆက်နေရန် ရူးရူးနှမ်းနှမ်း သူ ကမ်းလှမ်းမိပါလိမ့်။

ဤအပြုအမူမျိုး၏ သိပ္ပံနည်းကျ ဝေါဟာရကို သူသိသည်။ အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင်၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခြင်း၊ အနစ်နာ ခံခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှုတွင် ဘဝပီတိ ရရှိနိုင်ကြောင်း ဖိဖိက သူ့ကို အာမခံခဲ့၏။ သို့သော် ဒါဘဝပီတိလား။

"ခင်ဗျား ဇာတ်ကြောင်းစုံ သိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့။ ကြားဖူးပါတယ်"

"ကြားဖူးမှာပေါ့။ အစ္စကရိယော့လို လူတိုင်း သိနေတဲ့ နာမည်ပဲ။ လူတွေ ကျုပ်ကို အခဲမကျေပုံတော့ ပြောမပြ နိုင်အောင်ပဲ"

⁸⁷ ဆေတန်။ ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာတွင် အကြီးဆုံး နတ်ဆို။ သမ္မာကျမ်းစာတွင် စာတန်မာရ်နတ်ဟု ရေးသည်။

သူ့အသံတွင် အရှက်ထက် နာကျည်းမှု လွှမ်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာ သွေးရောင်ပြန်သန်းလာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း နီလာသည်။ သူ့လက်၊ သူ့မျက်လုံး ငြိမ်လာသည်။ မဟာချောက်ချားမှုကြီးသည် ပေါ်လာပြီး ပြန်ပျောက်သွားသည်။ အခန်းကလေးသည် နဂိုနေ့ မပျက်။

"တနေ့တော့ ခင်ဗျားကို အကုန်ပြောပြမယ်လို့ ကြံထားတာပါ။" ဆာဖေ့က ပင်ကိုယ်သံမပျက် ပြောသည်။
"ဒါပေမဲ့ မှန်းထားတာထက် စောနေတယ်။ ကျုပ်သေတဲ့အထိ ခင်ဗျား နှုတ်လုံမှာပဲလို့ ယုံပါတယ်။"

"ကျနော်ကို စိတ်ချလက်ချသာ ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြောချင်မှလည်း ပြောပါ။"

ဆာဖေ့၏ မျက်လုံးများသည် နူးညံ့မှုဖြင့် ရွှန်းလဲ့နေသည်။

"ခင်ဗျားမျက်နှာက လူတိုင်း ယုံရဲတဲ့ မျက်နှာပါဗျာ။"

တယ်လီဖုန်းခေါ်သည်။ ဝက်စက အပြင်သွားစရာရှိ၍ သူ့ကို အလုပ်ဆင်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆာဖေ့သည် စကားတတွတ်တွတ်ပြောလာသည်။ ကွိုကို ပြောတာထက် သူ့ကိုယ်သူပြောနေသလို ပြောသည်။ သူ့ဘဝ အပြုအပျက်ကြီးထဲသို့ နောက်ပြန်လျှောက်နေသည်။ အလင်းရောင်ကွယ်လာပြီး ဆည်းဆာရောက်၊ ဆည်းဆာ မှ ညချမ်းဝင်လာသည်။ သူ့စကားအမျှင်မပြတ်။ ကွိုက တလုံးတပါဒမျှ ဝင်မပြောဘဲ လွှတ်ပေးထားလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားမှာ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းကို ကိုယ်မုန်းဖို့အကြောင်း မပေါ်တာ ဘုရားမတာပဲ။ ကျုပ်မှာတော့ အကြောင်းရှိခဲ့တယ်။ ဒါ ကျုပ်ဘဝရဲ့ မချမ်းမြေ့ရတဲ့ အရင်းခံအချက်ပဲ။ ကျုပ်မှန်းတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ ခုလဲ မုန်းတုန်းပဲ။ ဝေလင်ကိုလဲ မုန်းတာပဲ။ လူတိုင်းက ကျုပ်ကို လှည့်မကြည့်ချင်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူက ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီးနဲ့ မေတ္တာ စေတနာ သဒ္ဓါတွေ စွန့်ကြဲခဲ့တယ်လေ။"

ရှာလီဝေလင်ကို ပါမောက္ခကြီး ဘာကြောင့် ခါးခါးသည်းသည်း ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းကို ကွို သဘော ပေါက်လာသည်။

လေကလေး တဖြူးဖြူးဝင်လာသည်။ ဆာဖေ့သည် ဆေးလိပ်ကို လုံးဝမဖွာအားဘဲ တလိပ်တိုသွားရင်း တလိပ် ညှိရင်းလုပ်နေသည်။ စကားကိုသာ ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။

"ကျုပ်က စိတ်ထက်တယ်။ ကျုပ်ကို ရိုက်ရင် အမြီးနံ့ပြီး ခံတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ စော်ကားမော်ကားလုပ်ရင် ကမ္ဘာမကျေဘဲ။ လက်တုံ့ပြန်တယ်။ သူ့သေကိုယ်သေ ပြန်လုပ်တာ။ ကျုပ်ပြန်လုပ်တော့ ပြည်နယ်တခုလုံး ပြောင်းဆန် သွားတာပေါ့။ ကျုပ်ဘက်မှာ ယုတ်မာတဲ့ နီးဝရိုးတွေ၊ စက္ကာလလို လူဖြူတွေထက်သာတဲ့လူတွေသာ ရှိရင် ပြည်နယ် သမိုင်းကို ဒီလက်က ရေးနေမှာဗျ သိလား။"

ဆက်ပြောသည်။

"ကျုပ်က ဒီလို လက်တုံ့ပြန်တော့ သူတို့က ဘာပြန်လုပ်သလဲ။ ဝိုင်းပယ်တယ်။ မိန်းမယုတ်တွေ၊ ခွေးစုတ်တွေ လုပ်တဲ့ အကျင့်လေ။"

ဆက်ပြောပြန်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ကမ်းနေတဲ့လက်တွေလဲ ရှိတာပဲ။ သရဲဘောကြောင်တဲ့ တဖောက်ကန်းတွေထက် ပိုပြီး သမစ်ထွမ္မာတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ ကျုပ်က နှိမ်ထားလိုရတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အသိုင်းအဝိုင်းသစ်မှာ ကျုပ်ဘုရင် ပြန်ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရင်လိုတော့ ဘယ်ပြန်ဖြစ်တော့မလဲ။"

ဆက်ပြောနေသည်။

"အင်း ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ဝေလင်ကိုလည်း နာနာဆုံးမချင်တယ်။ အပေါ်စီးနဲ့ စောင်မတာ၊ ဆမာရီတန်⁸⁸ လုပ်တာကို ဆုံးမချင်တယ်။ သူ့ကို ဆုံးမရင်း သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်း ဆုံးမရတာပေါ့။ သူ ငွေပြန်လိုချင်တဲ့အခါ မရစေရဘူး။ ကျုပ်က အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးနဲ့ နေနိုင်ရမယ်။ သူ ကျုပ်ကို အရေးယူလို့ မရစေရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ငွေကိစ္စ ကြေးကိစ္စ မနိုင်ဘူး။ ပြုတ်ကုန်တယ်။ အများစုက ဘာလုပ်သလဲ။ ရာဇဝတ်မှု လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းလှောင် ကြတယ်။ ကျုပ် ဒါတွေပြန်စဉ်းစားပြီး အိပ်မပျော်တာ ကိုးနှစ်ရှိပြီ။"

"ကျုပ်ဘဝကို သင်ခန်းစာယူ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ခံတိုက်လို့ မရဘူးဆိုတာ မှတ်ထားဗျာ။ သူတို့မှာ အများစု အင်အားရှိတယ်။ အဲဒီအများစု အင်အားကို သုံးဖို့ရာ ဝန်လည်းမလေးဘူး။ အရှက်လဲ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လက် မမြှောက်ပါဘူး။ ကျုပ်က တိုက်ရင်းသေမယ့်လူ။ သေတဲ့အချိန်မှာတောင် ပသီမြားတစင်း⁸⁹တော့ ပစ်သွားဦးမယ့်လူ။"

⁸⁸ ဆမာရီတန်။ ။ သမ္မာကျမ်းစာလာ ကရုဏာရှင်။ ။ "ရှုမာရီ လူတယောက်သည် ခရီးသွားရာတွင် ထိုလူနာရှိရာသို့ ရောက်၍ မြင်ရသောအခါ ကရုဏာစိတ် ရှိသည်နှင့်" (ရှင်လုကာ ခရစ်ဝင် ၁၀:၃၃-၃၄)။

⁸⁹ ပသီမြားတစင်း။ ။ ရှေးခေတ် ပသီ မြင်းစီးမြားသည်တော်တို့ စစ်ပွဲ၌ ဆုတ်ခွာပြေးရလျှင် နောက်ဆုံးလူက မြားတစင်း ပြန်ပစ်သည့် အလေ့။

"ဒါကြောင့် ပြန်လာတာ။ ဒီမှာ ပြန်သေမယ်။ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ပြန်သေမယ်။ တခြားမှာ သေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်တယ်။ ကျုပ်ကိုမွေးတဲ့အမေတောင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်က ကျုပ်လက်ပေါ်မှာကြီးတဲ့ လျင်နှိပ်နှိပ်တာအိမ်ကို တောက်လျှောက်လာခဲ့တာ"

"ညစာ စားပွဲမှာ သူတို့ ပြောကြ ဆိုကြတာတွေ ရီရတယ်။ ဘရွတ်က အပြောဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စိတ်တိုပုံ မျိုးနဲ့ ကြာရှည်မဖြစ်ဘူး။ ဇရာထောင်းလာချိန်မှာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းကလေး နေချင်တယ်။ ကျုပ်ကြီး ကြီးစားစား လုပ်ပြီး စုထားတဲ့ ငွေကလေးနဲ့ ..."

အခန်းထဲတွင် မောင်လာသည်။ ဆာဖေအသံ ညင်သာလာသည်။

"အဲဒီအိမ်မှာ ခင်ဗျားကို တွေ့တယ်။ စာပေလုပ်ငန်းမှာရော၊ သတင်းစာလုပ်ငန်းမှာရော၊ ကာယဗလ လုပ်ငန်း မှာရော တိုက်ပွဲဝင်နေတာ တွေ့တယ်။ ကျုပ်က တိုက်ရဲတဲ့လူမျိုးမှ ကြိုက်တာ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့တာ။ ခင်ဗျားက တခြားလူတွေလို ကျုပ်ကို ကန်မထုတ်တာ ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်"

"ဒီနေရာမှာ ကျေးဇူးတင်တာတွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူးဗျာ"

ကို မီးထထွန်းသည်။ အဖိုးအိုကြီးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လှဲနေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်များ ခင်စရာ မင်စရာ တကွက်မရှိ။ သို့သော် ကွဲသည် နောက်ကြောင်းပြန်တွေးပြီး ဝမ်းနည်းတတ်သူမဟုတ်။ သူ့စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ပြီးပြီ။

အဖိုးကြီးရှေ့တွင် သူရပ်လိုက်သည်

"ပါမောက္ခနီကိုလိုမီးယပ်" ကိုသည် နာမည်ကို အသံမြှင့်၍ ခေါ်သည်။ "ကျနော်တို့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ နေ သွားကြတာပေါ့။ ကဲ ညစာ သွားစားကြစို့"

ဆာဖေသည် မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကို လက်ကို သံပြုတ်တူနှင့်ညှပ်သည်ပမာ ညှစ်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများ သည် မျက်ရည်ဝေနေသည်။

"ဘုရားသခင် စောင်မပါစေဗျာ။ ခင်ဗျား တကယ့်ယောက်ျားပါပဲ"

ဆာဖေသည် ညည့်နက်သည်အထိထိုင်ကာ သူ့မိတ်ဆွေကလေးနှင့် ရှာလီတို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ခွဲပစ်ရမည့် အရေး တန့်န့် တွေးနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကွဲကလည်း သတင်းစာတိုက်တွင် အလုပ်ရှုပ်ရင်း သူ့ဖခင်ကို သစ္စာဖောက်၊ သူ့ဥစ္စာကို လုယူ သည့် ဆာဖေနှင့် မိမိတို့ ပေါင်းဖက်တွေ့နေကြောင်း ရှာလီသာ သိလျှင် ပြောလာဆိုလာမည့် အရေးကို တဖြုဲဖြုဲ တွေးနေမိလေ၏။

(၂၃)

ဇန်နဝါရီလတွင် လွှတ်တော် ဆင့်ခေါ်သည်။ ဆောင်းဦးကာလနှင့် ဆောင်းရာသီလတလျှောက်လုံး ပိုစစ်သတင်းစာသည် အရေးကိစ္စကြီး နှစ်ရပ်ကို မပြတ်မလပ် ဖော်ထုတ်နေခဲ့သည်။ အခွန်ဥပဒေ ပြုပြင်ရေးနှင့် အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာ ဖွင့်လှစ်ရေး ကိစ္စကြီးနှစ်ခု ဖြစ်သည်။

ထိုလူဝင်ရှားမှုကြီးနှစ်ခုလုံးကို လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ကွဲက တာဝန်ယူ ရေးပေးရသည်။ လွှတ်တော်သည် သူ့ကို ပေလာယျက် လုပ်ထား၍ မရတော့။ ကိုယ့်ခေါင်းကို တင်းပုတ်နှင့် ထုနေသူအား ဥပေက္ခာပြု မထားနိုင်တော့ သကဲ့သို့ပင်။

ကွဲက နည်းမျိုးစုံနှင့် တင်ပြသည်။ သမိုင်းနည်း၊ နှိုင်းယှဉ်ချက်နည်း၊ နိုင်ငံရေးနည်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနည်း၊ သိပ္ပံနည်း၊ လူမှုဆက်ဆံရေးနည်း၊ လူမှုရေးသိပ္ပံနည်း စသည့် နည်းပေါင်းများစွာဖြင့် ကိုးကားရေးသားသည်။

ပိုစစ်နှင့် သူ့ယုတ္တိကို သဘောကျသည့် ပြည်နယ်အတွင်းရှိ အခြား သတင်းစာများကလည်း မထောက်မညှာ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုကို ဆက်လက်ပြုလုပ်သည်။

ယခုနှစ် လွှတ်တော်သည် "ချွေတာခြူးခြဲရေး" ကြွေးကြော်သံဖြင့် တက်လာသော လွှတ်တော်ဖြစ်သည်။ "တိုးတက်ရေး" စကားလုံးသည် လက်သုံးစကားမဟုတ်။ အမြော်အမြင်ရှိရှိ အသုံးစရိတ်လျှော့ချဖြတ်တောက်ရေးသည် လက်သုံးစကားဖြစ်သည်။

တပါတီ တာရှည်ကြီးစိုးသော ပြည်နယ်များ၌ တနေ့နေ့တွင် မတော်မတရားလုပ်သမျှ ခြေချော်လက်ချော် ပေါ်ကုန်တတ်သည်။ ဤဖြစ်ရပ်မျိုး သမိုင်းတွင် ထပ်မနား ကြုံတတ်ကြောင်း လေ့လာသူတိုင်းသိသည်။

ရာထူးများကို စနစ်တကျ ချဲ့ထွင်သည်။ သစ္စာခံများအား ဆပွားဆတိုး ရက်ရောပေးကမ်းသည်။ ဝန်ထမ်း လစာရိက္ခာကို မဆံ့မပြဲ တိုးချဲ့သုံးစွဲသည်။ သို့ဖြင့် အချုပ်အချာ အာဏာပိုင်စိုးသူ လူထုက ဆူပွက်သည်။ မဲဆန္ဒနယ်၏

ဒေါသကို လေးစားရကောင်းမှန်းသိသော ပါတီဆိုင်ရာတို့က ပြည်နယ် အသုံးစရိတ်များကို လျော့ချမည်ဟု ကြေညာသည်။ လွှတ်တော်အသံသည် မြီးခြံချွေတာရေး ဖြစ်လာသည်။

အောင်ပွဲခံသော အချုပ်အချာ အာဏာပိုင်လူထုကြီး ကိုယ့်လုပ်ငန်းခွင် ကိုယ်ပြန်ဝင်သည်။ နောက်တပတ် လွှတ်တော် ဆင့်ခေါ်သောအခါတွင် အမတ်မင်းတို့ ပြည်သူ့ငွေအိတ် နှိုက်မြဲ နှိုက်ကြပြန်သည်။

ဤဖြစ်ရပ်မျိုးသည် ဤပြည်နယ်တွင် ယခု ကြုံလာသော အသုံးစရိတ်များကို ဆထက်တပိုး တိုးခဲ့သည်။ ကော်မရှင်များ၊ ဘုတ်အဖွဲ့များ၊ လက်ထောက်ကြီးကြပ်ရေးမှူးများ၊ တတိယလက်ထောက်စာရေးများ စသည်ဖြင့် ရာထူး အရေအတွက်မှာလည်း မယုံနိုင်လောက်အောင်များသည်။ ပြည်နယ်အစိုးရကို ကြည့်လိုက်လျှင် ရာထူး အခေါ်အဝေါ် ဆန်းဆန်း၊ တာဝန်ဆန်းဆန်းနှင့် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာရင်နှိုက် တနစ်၊ နစ်နစ်၊ နစ်ပေါင်း နစ်ဆယ် စသည် မှိန်းစို့နေကြပြီး နို့ဖြုတ်လိုက်လျှင် တအိအိကြမည့် လူကြီးများကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့လုပ်နေပုံကို ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဖော်ထုတ်ခဲ့သည့် အတိုက်အခံတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုများအား သစ္စာတော်ခံ ခေါင်းဆောင်များနှင့် ပါတီသတင်းစာများက "ဖြေကြား" ကြသည်။ သို့သော် မနစ်က အသုံးစရိတ်နှင့် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်က အသုံးစရိတ် ကွာခြားမှုသည် သတင်းစာထဲမှာ မရှုမလှကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုနှစ် လွှတ်တော်သည် "မြီးခြံရေး အစည်းအဝေး" ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာကို တပြားတချပ်မှ စ၍ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် သုံးစွဲလိမ့်မည်ဟု အများပြည်သူတို့အား ထင်မြင်သဘောပေါက်စေသည်။ ရုံးဌာနလုပ်ငန်း အဖွဲ့ အစည်းများ အဖို့လည်း အသုံးစရိတ်ငွေ ပိုတောင်းလျှင် ရဖို့နေနေသာသာ လေးချိုးတချိုး လျှော့မသွားလျှင် ကံတော် ပေစွာ ဆိုရလောက်အောင် စစ်စစ်လိမ့်မည်ဟု အများပြည်သူအား ထင်မြင် သဘောပေါက်စေသည်။

ပို၍သတင်းစာ၏ အခွန်စနစ်ပြုပြင်ရေးသည် ဤအခြေအနေနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးသည်။ သို့သော် ကွဲသည် လူထု ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ဖန်တီးနိုင်သည်။ အခွန်စနစ် ပြုပြင်ခြင်းဖြင့် ပြည်နယ်အတွက် မနစ်နာ၊ ငွေစာရင်း ခေါင်းစဉ် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဖိဖိစီးစီး စည်းကြပ်ခြင်းဖြင့် ငွေ သိန်းပေါင်းများစွာ ဝင်ငွေ တိုးလာနိုင်သည်။

အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာအရေးမှာမူ တမျိုးတဘာသာ ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်က ဒေါ်လာတသိန်း ငွေရင်းမတည်ရမည့်အပြင် နှစ်စဉ်လည်း ထောက်ပံ့သွားရဦးမည်။ အလွန်ကောင်းမြတ်လှပါ၏။ သို့သော် မြီးခြံချွေတာ ရေး လွှတ်တော်သို့ တင်ပြတောင်းဆိုရန် ကျိုးကြောင်းမသင့်မြတ်ဆုံး ကိစ္စဖြစ်နေပါသည်ဟု ခေါင်းဆောင်များက ဆိုကြ သည်။

တကယ်ဆိုတော့ ထိုဒေါ်လာတသိန်း ဆိုသည့်ငွေမှာ သူတို့အဖွဲ့အစည်း အကျိုးအတွက် အသုံးပြုရန် လိုအပ် နေသည့် ငွေကြေးပမာဖြစ်နေသည်။

လက်ထောက် အယ်ဒီတာကလေးသည် အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ဥပဒေကြမ်း မုချအတည်ဖြစ်ရ မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ဤအရေးသည် သူ့ခေါင်းကြီးကို ပွဲဦးထွက် အောင်ပွဲခံခဲ့သည့် အရေးဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းကြီး၏ အကြောင်း အရာဖြစ်သော "ပါးစပ်သရမ်း" ကလေးများသည် အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာကို မရှိမဖြစ် လိုအပ်စေခဲ့သည်။

ဤအရေးသည်ပင် သူ့ကို လူမှုရေး ပြဿနာတရပ်နှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့စေခဲ့သည်။ ရှာလီအား အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာအကြောင်း ခေါင်းကြီးရေးပေးမည်ဟု သူ ကမ်းလှမ်းခဲ့စဉ်က လူမှုပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းတရပ် အတွက် လူမှုရေး သိပ္ပံပညာရှင်တဦး၏ သိပ္ပံနည်းကျ စိတ်ဝင်စားမှု အဖြစ်သာ ကမ်းလှမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုတော့ ကွဲစိတ်တွင် ထိုဂေဟာသည် ၁၆ နှစ် သမီးနှင့် "ဖုံးမရ ဖိမရ" ဖြစ်နေသည်ဆိုသော အီဗာဘန်ဟိုင်မာ၏ အခွင့်အရေးနှင့် ခွဲခြားမရအောင် ဆက်စပ်နေသည်။ အမျိုးသမီးဂေဟာသည် သူ့အဖို့ အီဗာဘန် ဟိုင်မာ ကလေးများ ဤကမ္ဘာမှ လွင့်စဉ် နစ်မြှုပ်မသွားအောင် ဆယ်တင်နိုင်မည့် ကရိယာ ဖြစ်နေလေပြီ။

ထို့ပြင် ဤသည်ပင် ရှာလီဝေလင်အတွက် သူ့အကျိုးဆောင်ရန် ရရှိသည့် ပထမဆုံး အခွင့်အလမ်းလည်း ဖြစ်ချေသည်တကား။

သို့သော် ဂေဟာ ဥပဒေကြမ်းသည် ကော်မီတီအဆင့်တွင် တစ်နေ့သည်။ လွှတ်တော် အစည်းအဝေး သက်တမ်း တဝက်ကျိုးသွားသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ကုန်လုပြီ။ ဥပဒေကြမ်းက တစ်နေ့ဆဲ။ ကော်မီတီလက်မှ လွတ် ကျွတ်လာဦးတော့၊ လွှတ်တော်ထဲတွင် ရှုံးမဲနည်းနည်း။ နိုင်မဲနည်းနည်းဆိုသလို မသေမချာ ဖြစ်နေသည်။ လူထုကလည်း ဥပဒေကြမ်းကို အတည်ပြုစေချင်သည်။ ပို၍ကလည်း ကော်မီတီကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ထိုးနှက်နေသည်။

ဝက်စ်သည် သူ့လက်ထောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် လွှဲအပ် တာဝန်ပေးထား၏။ သူတို့ဆက်ဆံရေးသည် နှစ်ဦးနှစ်ဝ ကျေနပ်အားရသော ပုံစံဖြစ်သည်။

ဝက်စ်သည် လှောင်ချိုင့်စံရလျှင် သေချင်စော်နံသော ငှက်လိုလူ ဖြစ်သည်။ သတင်းစာလုပ်ငန်းကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ်လာရသောအခါ ဝက်စ် စိတ်ပျက်လာသည်။ သူက ခြေလွတ် လက် လွတ်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခု သူ့တာဝန်သစ်များက နှောင့်ဖွဲလွန်းသည်။ နံနက်စာ စားပြီးကတည်းက လုပ်ငန်းစရသည်။

ဘယ်အချိန်မှ ပြီးစီးမည်မှန်းမသိရ။ ညတိုင်းလုပ်ရသည့် အလုပ်ကို သူ့အစက်ဆုပ်ဆုံး၊ ညချမ်းချိန်ခါ ပျော်စရာ အလုပ် ကလေးများအတွက် ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရလည်း မဖြောင့်။ သူက တဝကြီး အိပ်ချင်သည်။

ခေါင်းကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ခါးချိုးလုပ်ရန် လိုအပ်လှသည့် ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ကလည်း ရှိသေးသည်။

ပို၍သတင်းစာသည် ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးတွင် သာမက တနိုင်ငံလုံးတွင် ပြည်သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ခေါင်းဆောင် နေသည့် စင်မြင့်ဖြစ်၍ ခေါင်းကြီးကို သမန်ကာလျှံကာ ရေး၍မရ။ စာအမြောက်အမြား ဖတ်ရမှတ်ရသည်။ သူ့စိတ် မဝင်စား။ အမှန်ပြောရလျှင် သူနားမလည်သော အကြောင်းရပ်များကိုလည်း ခေါင်းကြီးများ ရေးရတတ်သေးသည်။

ထို့ပြင် ပြည်သူ့ဟစ်တိုင်ခန်းတွင် ဖော်ပြရမည့် အယ်ဒီတာထံ ပေးစာများ၊ အကြောင်းပြန်ရမည့် အယ်ဒီတာထံ ပေးစာများကလည်း ရှိသေးသည်။ အခြား ထွေလီကာလီ အောက်ခြေသိမ်း လှင်ငန်းကလေးများကလည်း ရှိသေး၏။

အားလုံး အဆင်ပြေနေလျှင် ထိုသဗ္ဗရနာမ်ပေါင်းအလုပ်များကို သူ့ပင်ရင်းအလုပ်၏ သဘောသဘာဝနှင့် ခွဲမရ ခွာမရ ဆက်စပ်နေသည့် ကိစ္စများအဖြစ် ဝက်စ် ပျော်ပျော်ကြီး လက်ခံနိုင်ပေသေး၏။ သို့သော် ကံခေချင်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေနေသည်မဟုတ်။

လုပ်ရိုးလုပ်မြဲ အောက်ခြေသိမ်း အသေးအဖွဲ့ကလေးများထက် ပို၍ဆိုးသည်မှာ အခြားသတင်းစာများနှင့် အလားတူစွာ သူ့သတင်းစာသည်လည်း မပြတ်မလပ် အတိုက်အခံလုပ်မှု၊ ဖီလာကန့်လန့် ဝေဖန်ပြစ်တင်မှုများကို ခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

သတင်းစာဖတ်သူများ၏ စိတ်တွင် သတင်းစာအလုပ်ကို ၎င်းတို့သာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပါက ယခုလက်ရှိ လုပ်ကိုင်နေကြသူများထက် အဆအရာထောင်မက သာလွန်ကောင်းမွန်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်တတ်ကြမြဲ ဖြစ်၍ ထိုအထင်မှာ ရိုး၍ပင်နေချေပြီ။ ထိုသူများမှာ ၎င်းတို့၏ အထင်အမြင် ထင်မြင်ချက်ကို မျှီသိပ်၍ထားနိုင်သည် အထိ နှိမ်ချတတ်သူများလည်း မဟုတ်ကြပေ။ နေ့စဉ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ပိုက်ဆံတပြားမျှဖြင့် ဖြစ်စေ ပေး၍ ဝယ်ယူ ရသူတိုင်း၏ စိတ်တွင် ထိုသတင်းစာကို ပြစ်တင်မှုကိုလည်း ပြုကြပေသည် သတင်းစာဖတ်သူများထံမှ မည်သည့် ထင်မြင်ချက်ကိုမျှ မကြားရခြင်းသည်ပင်လျှင် ထိုသတင်းစာကို အထူးခြားဆုံး၊ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော (ဝါ) ထူးထူးခြားခြား ကြီး ချီးကျူးသမှုကို ပြုကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်ဟု အယ်ဒီတာများက ယူဆကြသည်။ သတင်းစာဖတ်သူသည် သတင်းစာတွင်ပါသော အယ်ဒီတာ မှတ်ချက်နှင့် အရေးအသားကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသူသည် တစုံတခုသော ထင်မြင်ချက် အယ်ဒီတာ၏ အချိန်မီ အပူတပြင်း ထင်မြင်ရေးသားချက်များနှင့် ပတ်သတ်၍ အနည်း ငယ်မှကလေးကိုဖြစ်စေ၊ အကြောင်းတစက်ကလေးကိုဖြစ်စေ ၎င်းတို့၏ စိတ်ကြိုက်နှင့် မတွေ့သည်ဖြစ်အံ့။ ထိုအယ်ဒီ တာမှာ (မင်များဖြင့် အပက်ခံရသကဲ့သို့) မင်အိုးနှင့် ဝိုင်းပေါက်ကြမည့် ဆဲစာ၊ အပြစ်တင်စာများဖြင့် ချက်ချင်းလက်ငင်း ကြုံတွေ့ရလေမည်သာ ဖြစ်သည်ကို အသင့်ပြင်နေရပေမည်။

(ဤစာပိုဒ်ကို ကောက်နုတ်ချက်တခုအဖြစ် ထုတ်နုတ်၍ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင် မြန်မာပြန်ခဲဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးချစ်မောင်၏ ရေးဟန်မှအတိုင်း ပြန်လည်ကူးယူပြီး ဤနေရာတွင် ဖော်ပြပါသည်။) (ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၏ "သူလိုလူ" မှ)

ဤသည်မှာ ဝက်စ်၏ အကြိုက်နှင့် ဓမ္မာသောက ဖြစ်နေသည်။ သူက ဝေဖန်သံကို သဲ့သဲ့ကလေးမျှ မကြားချင်။ ချီးမွမ်းသံကို ဟိန်းဟိန်းကြီး ကြားလိုသည်။ မလိုတမာ ဝေဖန်ချက်များ မှန်မှန်ကြီး ပေါ်လာနေခြင်းသည် သူ့ကို စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်စေသည်။

မိတ်ဆွေများက သူ့ကို လမ်းမှာတားပြီး ဘာကြောင့် ဘယ်သို့ ဘယ်ညာ ရေးရတာလဲဟု အမေးအမြန်း ခံရခြင်းကို သူ မကြိုက်။

အမှန်တရားအား ခုခံကာကွယ်ရင်း၊ သို့မဟုတ် လူထုမြှင့်တင်မှုအတွက် အချက်ကောင်းယူရင်း ထိုးနှက်တိုက် ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူများက သူ့ကို လမ်းမှာတွေ့လျှင် အေးတိအေးစက် ခေါင်းဆတ်ရုံ ဆတ်သွားခြင်းကို သူမကြိုက်။

တယ်လီဖုန်း တဝှမ်းဝှမ်းမြည်ပြီး ဒေါသတကြီး ကန့်ကွက် ပြောဆိုခံရခြင်းကို သူမကြိုက်။

ပူးတွဲပါ မီးရထားကိစ္စ ရေးသားချက်သည် မီးရထားဌာနအပေါ် ပို၍သတင်းစာ၏ သဘောထားများ ဖြစ်ပါသည် ဟူသော တိုတိုတောင်းတောင်း မေးစာမြန်းစာမျိုးကိုလည်း သူမကြိုက်။

မှန်မှန်ကြီး တန်းစီ၍ ဝင်လာသော ထိုထို ဤဤ ကိစ္စများသည် ခံနိုင်ရည်မရှိသူ တဦးအဖို့ စိတ်ဝမ်းပါးလျား စေသည်။

ဝက်စ်သည် အပြင်ပန်း မင်မောင်းကောင်းသော်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိသူ မဟုတ်။ ချီးကျူးမှု ကြီးကြီးမားမား စဉ်တိုက်ဆက်တိုက်လာမှ ဤသို့သော စိတ်ဝမ်း ပါးလျားမှုများကို ခုသာခံသာ ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခုသာခံသာ ဖြစ်စေမည့် အရာများက လာပုံမပေါ်။

ဝက်စ် အသက်ရလာပြီ။ စိတ်ထက်သန်မှု လျော့လာသည်။ လောကနှင့် ရေလိုက် ငါးလိုက် မဖြစ်တော့။ လူထုမြှင့်တင်ရေးသမား ဘဝ၏ ထာဝရကုသိုလ်ဉ် ယုံကြည်မှု လျော့လာသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့အသက် ၃၃ နှစ် ရှိပြီ။ သူ့မျှော်မှန်းချက်များ ပြည့်မှပြည့်ပါမလား ဟု မကြာမကြာ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်မိ၏။

သို့သော် မရောရာမူနှင့် မရောင့်ရဲမှုများသည် ဝက်စ်၏ ခန့်ချောသော အင်္ဂါရုပ်၊ မြူးကြွသော ဟန်ပန်ကို တစက်ကလေး မညှိုးစေ။ ညှိုးစေသည်ဆိုလျှင် ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မျှသာ။ မစွဝေလင်နှင့် မစွအေဟရီလို သူ့အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေများအဖို့ ဝက်စ်သည် ခါတိုင်းလိုပင် နှစ်လိုဘွယ်ရာ ကောင်းသည်။

ဤရက်များတွင် မိခင်ဖြစ်သူက ဝက်စ်ကို အိမ်ယာ ချထားချင်သည်။ အမျိုးမျိုး နားချသည်။ ဝက်စ်ကလည်း မစွန်းရှိ၍ ကန်စွန်းခင်း ငြိချင်သည်။ အဓိက ပြဿနာမှာ ကြင်သူသက်ထား ရွေးချယ်ရေး ဖြစ်သည်။ သူ့အသည်းနှလုံးက မျက်နှာမများ။ သူ့အဖို့ ရွေးစရာ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဘာသာရေးနှင့် ဥပဒေက တယောက်သာ ရွေးခွင့်ပြုသည်။ ခက်လှပေစွ။

ဖေဖော်ဝါရီလ နောက်ပိုင်း လေထန်နေသော ညတညတွင် ဝက်စ်သည် မစွအေဟရီ၏ အိမ်ရှေ့မှပြတ်ကာ မစွဝေလင်အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဂေဟဥပဒေကြမ်း ကိစ္စက မရေမရာ ဖြစ်နေသည်။ ကော်မီတီတွင် ၆ မဲစီနှင့် ညီနေ၍ လွှတ်တော်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ လွှတ်တော်တွင်လည်း အင်အားချိန်ခွင်ညှာ ညီနေသည်။

ရှာလီနှင့် ဝက်စ်တို့ ထိုကိစ္စနှင့် စကားပလ္လင်ခံကြသည်။ ပြီးမှ ရှာလီက ဤကိစ္စတွင် ပို၍သတင်းစာ၏ အလေး ထားမှုအတွက် သူ့ကို ထောပနာပြုသည်။ ဥပဒေကြမ်း မုချ မဲကပ်နိုင်မည်ဟု တထစ်ချယုံကြည်ကြောင်း ဝက်စ်က ပြောသည်။

"အတိုက်အခံ အင်အားတွေက ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလို့ ကြောက်စရာတော့ ကောင်းတယ်" ရှာလီက ဝန်ခံသည်။

"ငြိမ်နေတာကလဲ သူတို့ အသေကိုင်ထားတဲ့ ဒီခြူးခြံချွေတာရေး ဆိုတာက သဘောမရိုးဘူးဆိုတာ သူတို့ သိနေတာပဲ။ မစွတာဒိန်းလဲ ဖုန်းကြီး မဲဆွယ်ရဘူး ဆိုတော့ မယုံတော့ဘူး။ အတိုက်အခံတွေကို ခြေရာလိုက်ခံ နေတယ်"

"ဒီကိစ္စရဲ့ ဖစ်မြစ်က ဒီ ဒေါ်လာတသိန်းကို သူတို့ လုပ်ငန်းအတွက် လိုချင်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့" ဝက်စ်က ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။

"ဒီလောက် ကိုယ်ကျိုးကြည့်ကြတာ မသတိစရာ ကောင်းလိုက်တာရှင်။ သူတို့ တကယ်စွန့်လုပ်မယ်လို့ရော ရှင်ထင်သလားဟင်"

"ရိုးရိုးပြောရရင် ကျနော်တော့ မသိဘူး။ ဒီကိစ္စ ကိုကို အကုန်လွှဲထားတာ။ ကျနော်က သူ့လို အကွက်စေ့ အောင် လေ့လာထားတာ မဟုတ်ဘူး"

ရှာလီက ဝက်စ်၏ လေသံကို မရိပ်စားမိလောက်အောင် ဤကိစ္စတွင်ချည်း အာရုံကပ်ထားသည် မဟုတ်၍ "အို သူတို့ မလုပ်ရဲပါဘူးရှင်" ဟု ပြောပြီး စကားကို ချက်ချင်းပြောင်းကာ "ရှင် ဂျာမန်ကပွဲ သွားဦးမယ်မို့လား" ဟု မေးသည်။

"အလုပ်က တမောင့်ဖြစ်မနေရင် သွားမှာပေါ့"

"မတမောင့်အောင် လုပ်ပေါ့ရှင်။ ဒီနှစ် ဒါနောက်ဆုံးပါပွဲပဲဟာ"

"ဂျာမန်ဆိုလို့" ဝက်စ်က ရုတ်တရက် အော်ပြောသည်။ "ရှေ့နှစ်အတွက် ကျနော် စာရင်းလုပ်နေတယ်။ ခင်ဗျား ကျနော်နဲ့ ဘယ်နှစ်ခါ လိုက်မှာလဲ"

"ခြောက်ခါ"

"ဒါဖြင့် ဒီနေ့ည စာချုပ်ဗျာ"

"ဟင့်အင်း မေမေဆူလိမ့်မယ်။ တခါပဲ စာချုပ် ချုပ်ထားမယ်"

ရှာလီ၏ ဧည့်ဝတ်ကျေမှု အယူအဆမှာ ဧည့်သည်ဆိုတာ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသမျှ ပြောချင်ရာရာ ပြောနိုင်သည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဝက်စ်သည် ည ၁၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်အထိ ထိုင်ရာမက စကားကောင်းနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အပေါ် ထပ်မှာ ရှာလီ၏ မိခင်ဖြစ်သူက မီးညှပ်ကြီးကို ကြမ်းပေါ်သို့ သိသိသာသာ လွှတ်ချလိုက်သည်။

ဝက်စ်သည် ကြယ်ရောင်ရွန်းသော ညထဲသို့ ထွက်လိုက်သည်။ သူ့နှလုံးသားသည် ယခုမှပင် တကယ့်ချစ်ဖက် သက်လျာကို တွေ့ရှာလေပြီ။

နောက်တနေ့ည ၉ နာရီ မိနစ် ၂၀ ခန့်တွင် ရှာလီဝေလင်အိမ်သို့ ကွဲရောက်လာသည်။

ရှာလီဝေလင်က တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၉ လအတွင်း အိမ်လည်လာရန် အတန်တန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ကိုက လုံးဝ အရေးမထားခဲ့။ ရီယူနီယန် စစ်ရေးပြပွဲနေ့ နောက်ပိုင်းတွင် သူနှင့် ရှာလီ ဝေကြိမ်သာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ရှာလီ စတင်သိကျွမ်းခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခွဲ ကာလအတွင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး လောကဝတ်သဘောဖြင့် ကို လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းသည် ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် လူငယ်နှစ်ဦး ရောက်နှင့်နေသည်။ တဦးမှာ ဘီဗာလေဘတ် ဖြစ်၏။ တခြားတဦးမှာ မစ္စတာမီလာ ဆိုသူဖြစ်သည်။ မစ္စတာမီလာသည် ဤမြို့သို့ မကြာမီကမှ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ မစ္စဝေလင်နှင့် တယောက်ယောက်က တနေရာရာတွင် မိတ်ဆက်ပေး၍ မျက်မှန်းတန်းမိရုံမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း မဖိတ်မခေါ်ဘဲ အလည်ရောက်လာသည်။ ရှာလီအဖို့ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တွင် ကိုယ့်ဧည့်သည်ကို မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံရန် မဖြစ်နိုင်။ သို့သော် ဧည့်ဝတ်ပုဏ္ဏား ဆက်ဆံသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ မစ္စတာမီလာကသာ ပုဏ္ဏားမှာ ရှိနေသည်။

ဘီဗာလေဘတ်ကမူ သူ့ကို မြင်ရုံနှင့် မျက်စိစပါးမွှေး စူးနေသည်။ ရှာလီထံသို့ အရောက်အပေါက် ရှိသင့်သူမျိုး မဟုတ်ဟု သူ ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် မစ္စတာမီလာကို ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ယာစိတ်ပေါက်အောင် ဘတ်က ကာဆီး ကာဆီး လုပ်နေလေသည်။

ဘတ်သည် ပုံကျပန်းကျ ညစာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မစ္စတာမီလာလည်း အလားတူဖြစ်သည်။ ကိုကမူ သင်္ချိုင်းကုန်း တံတားကလေးပေါ်၌ ရှာလီနှင့် တွေ့စဉ်က ဝတ်ခဲ့သည့် ထသွားလာသွား ဝတ်စုံပြာကိုသာ ဝတ်ထားသည်။ ရှာလီနှင့် တွေ့စဉ်တုန်းကလောက် သစ်လွင်တောက်ပြောင်ခြင်း မရှိတော့။ သူ့အမြဲမပြတ် မြင်တွေ့နေရသည့် ချားလ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်၏ ကြော့မော့မှုသည် သူ့ကိုယ်အပေါ်တွင် ထင်ဟပ်မှု မရှိမဟုတ်။ မစ္စတာမီလာထက် သူက သိသိသာသာ အနေအထိုင် ညက်ညောသည်။ သူ့တွင် အဖိုးတန်သော ပိုင်ဆိုင်မှုတခု ရှိသေးသည်။ မစ္စတာမီလာတွင် မရှိသော လူကြီးလူကောင်း ဥပမိရုပ်ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

စကားပိုင်း မပျက်ရန် သူ့တွင် တာဝန်ရှိကြောင်း ကို သိပုံရသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဘတ်၏ စကားကို နားထောင်နေသည်။ သို့သော် စကားပိုင်းထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်မပါ။

မစ္စတာမီလာသည် မဟာဆံချင်သူ၊ အထက်တန်း တက်လှမ်းချင်သူ လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန် သမားလည်း ဖြစ်သည်။ အနုသုခုမ ပညာသည် သူ့အဖို့ ဒုက္ခပေးသော စွဲမက်မှုတရပ်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်စာပေကို သူ မြတ်နိုးသည်။ သို့သော် နံ့စပ်မှု နည်းပါး၍ မကြာခဏ စာကိုးမှားသည်။ ရှာလီခမျာ မရယ်မိအောင် မနည်းအောင် နေရသည်။ ဘတ်အဖို့ကား အချက်ကောင်းပေါ်၍ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

မစ္စတာမီလာသည် သူ့အမှားပေါ်သွားတိုင်း မျက်နှာ အုတ်ခဲလို နီနီသွားသည်။ သို့သော် အမှတ်သည်ခြေ မရှိ။ သူတို့စကားပိုင်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာများဖြင့် ပို၍ မြိုင်လာသည်။ သမ္မတ၏ သဝဏ်လွှာများမှ ရောမနိုင်ငံ ကျဆုံးခြင်း အကြောင်းရင်းများသို့ လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ် တော်လှန်ရေးသို့ လည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီး မဲပေးခွင့်သို့ လည်းကောင်း ရောက်တတ်ရာရာ စကားဦး လှည့်ကုန်သည်။

ဘတ်သည် မစ္စတာမီလာကို သူနှင့်တန်ရာ နေရာ၌ထားရန်ပင် မေ့ကာ သူ့စကားကြောထဲ မျောပါနေသည်။

ကိုက အမျိုးသမီးဘဝ တော်လှန်ရေး အကြောင်းရပ်ကို ငါးမိနစ်တိတိ မရပ်မနား ပြောသည်။ မစ္စတာမီလာပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငြိမ်နားထောင်နေရသည်။

"သူ့နာမယ်က ဘယ်သူ" မီလာက ရှာလီကို လေသံဖြင့် မေးသည်။ ရှာလီက ပြောပြသည်။

"မျက်နှာ အတော်ကြည်တဲ့လူ။ ကျနော် မျက်နှာတွေ အတော်လေ့လာဖူးတယ်။ သူ့မျက်နှာမျိုး တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ လုံးဝ မတွေ့ဖူးတဲ့ ကြန်အင်တခု ရှိတယ်"

"ဘာကြန်အင်လဲ"

"နာမည်တပ်ရတာတော့ ခက်သာ။ ဒါပေမဲ့ တသမတ်တည်း ရိုးသားဖြောင့်စမ်းမှုလို့ ခေါ်ရမယ်ထင်တယ်" မစ္စတာမီလာသည် ည ၁၀ နာရီခွဲအထိ ထိုင်နေပြီးမှ ပြန်ဖော်ရသည်။ သူပြန်သည်နှင့် ဘတ်လည်း ထလိုက်သည်။

"အော်၊ ဘီဗာလေရယ်။ မပြန်ပါနဲ့ဦးရှင်။ ရှင်နဲ့ကို စကားမပြောလိုက်ရသေးဘူး"

ဘတ်က "တာဝန် ရှိသေးတယ်လေ။ မစ္စတာမီလာနဲ့ အတူ ပြန်ရဦးမယ်"

"မပြန်ပါနဲ့ဦးလေ။ ဒီမှာလဲ ရှင်ခေါင်းနောက်ရပြီးပီပဲ"

"မဖော်ရွေသင့်ဘဲ ဖော်ရွေနေတာကိုးဗျ။ သူ့ အဟုတ်ကြီး ထင်မသွားအောင်လုပ်ဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အတူပြန်ရမှာ။ မစ္စတာကို နတ်ဖြန်ကျရင် ကုန်သည်ကြီးများ ကလပ်မှာ ကျနေရုံနဲ့ နေ့လယ်စာ စားလို့ဗျ။ ကက်သလစ်နိုင်ငံတွေ ဘာကြောင့် ယိုယွင်းရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားနဲ့ စကားဆက်ချင်သေးတယ်"

ကိုက လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြော၍ ဘတ်က မစ္စတာမီလာကို အမှီလိုက်ရန် ဖုတ်ပူမီးတိုက် ထွက်သွားသည်။ ရှာလီ ရှေ့၌ ပညာရှိ လက်ထောက် အယ်ဒီတာကြီးနှင့် ဆက်ပြောနေလျှင် အခြေမလှမည့်အရေးကို တွေးမိ၍ ပြန်သွားခြင်း လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

"ရှင်နေရစ်ခဲ့တာ ကျမ ဝမ်းသာပါတယ်" ရှာလီက ပြော၍ ကို ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ "ရှင် ပထမဆုံး အကြိမ် အလယ်လာတုန်း စကားတစ်ခုခုမှ မပြောလိုက်ရဘူး ဆိုတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူးရှင်"

"ပထမဆုံးအကြိမ် အလယ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျား မှတ်မိကောင်းပါရဲ့"

"ရှင်သဘောနဲ့ ရှင် လာလယ်တာကို ပြောတာပါရှင်"

ကိုသည် တခန်းလုံးကို မျက်လုံး ဝှေ့ရမ်း ကြည့်နေသည်။

"ခင်ဗျားနဲ့ စကားမပြောမချင်း ကျနော်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး"

ခဏငြိမ်သွားသည်။ ရှာလီက ထိုငြိမ်မှုကို ဖျက်ရန်လိုသည်ဟု တွေးမိသည်။ ထို့ပြင် ကို ဘာပြောမည်ကို တွေးမရနိုင်အောင် ရှိသဖြင့် လျှာဦးလှည့်ရာ စကားကို ပြောလိုက်သည်။

"အော်၊ ဒါထက် ကျမကို ပြောပြပါဦး။ ပါဂိုရီယို^{၉၀}ကြီးကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား"

"ပါဂိုရီယို ဆိုတာ ကျနော် မကြားဖူးပါဘူး"

"အော်၊ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ပါမောက္ခကြီး နီကိုလိုဗီးယပ်ကို ကွယ်ရာမှာ ကျမတို့ ပေးထားတဲ့ နာမည်ပါ"

"ဒေါင်ဒေါင်မြည် မာပါရဲ့ဗျာ"

ဤအကြောင်းကို သူမကြားချင်။ ပွင့်လင်းသော သူ့မျက်နှာက မဖုံးဖိနိုင်။ လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှကို သူ စက်ဆုပ် သည်။ ဤမိန်းကလေး မသိစေချင်သော ဤလျှို့ဝှက်ချက်သည် သူ့အဖို့ အထူးသဖြင့် မနှစ်မြို့စရာဖြစ်သည်။

သူသည် စိတ်ဝင်စား မငြိမ်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။ မီးလင်းဖို စင်ပေါ်မှ နာရီကို မြင်၍

"အော် ဒီလောက်တောင် ညဉ့်နက်နေမှန်း မသိဘူး။ ကျနော် ပြန်မှပဲ"

"နေပါဦး၊ ရှင် ကျမဆီ အလယ်လာတာ စရုံရှိသေးတာပဲရှင်။ စောစောက ဘီဗာလေဘတ်နဲ့ချည်း ရှင် စကား ပြောနေတာပဲဟာ"

"ကျနော် ဒီည ဒီကို ဘာအတွက် လာတယ် ထင်သလဲ"

ကိုက မေးသည်။

ရှာလီက ကုလားထိုင်မှ လှမ်း၍ ပြုံးပြသည်။

"ကျမကို တွေ့ရအောင် လာတယ် ထင်တာပဲ"

"အို ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ..."

"ဒါဖြင့် မနှစ်တုန်းက ရီယူနီယန်နေ့ ပါတီအတွက် အပြန်အလှန် လယ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ရှင်"

"မဟုတ်ပါဘူး။ လုံးဝကို မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကတည်းက ကျနော် စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားကိုပဲ အများကြီး တွေးနေမိတယ်"

ကိုသည် ပြောရိုးပြောစဉ် အသံဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့ကိုယ်မူကိုယ်ဟန်တွင် ကတုန်ကယင် စိတ်လှုပ် ရှားမှု လွှမ်းနေသည်။ ကိုသည် အခန်းထဲသို့ လျှောက်သွားပြီးမှ ချက်ချင်း နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

"အော်၊ ကျမကို တွေးနေမိတယ် ဟုတ်လား"

"ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပေါ့။ အဲဒီနေ့က ကျနော်ပြောတဲ့ စကားလေ။ ကျနော်ကပဲ ခင်ဗျားထက် သာသလား။ ခင်ဗျား ကပဲ ကျနော်ထက် သာသလား မသိဘူးဆိုတာ"

"သိပ် မှတ်မိတာပေါ့"

"ခင်ဗျားက သာပါတယ်ဆိုတာ ပြောချင်လို့ ဒီနေ့ည လာခဲ့တာပါ"

ကိုသည် အိတ်ထဲရှိ ခဲတံများထဲမှ တချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး သူ့လက်ကိုသူ မင်သေ့ထိုးသလို ထိုးပေါက်နေရင်း ရှာလီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။

^{၉၀} ပါဂိုရီယို။ ။ ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ် စာရေးဆရာကြီး ဘောလ်ဇက် ရေးသားသည့် ဝတ္ထုအမည်နှင့် ထိုဝတ္ထုမှ အဓိက ဇာတ်ဆောင်၏ အမည်။ သူတပါးအရေးကို ဘိတ်ဘိတ်သား နားမလည် မငဲ့ကွက်ဘဲ ကိုယ့်သမီးများအတွက်သာ ခြစ်ခြစ်ကုပ်ကုပ် ငွေစုဆောင်းသည့် အဖိုးအိုကြီး တဦး၏ အကြောင်းကို ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

"ကျနော် ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား"
"ရှင် ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာလဲ ပြောပါဦး"
"မသိဘူးလား"

"တကယ်မသိပါဘူးရှင်။ အဲဒီတုန်းက ကျမ ပြောတာက ရှင် အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာ"

"ကျနော်က ဘဝသဘောတရားကို ပြောတာ။ ခင်ဗျား ပြောသလိုပါပဲ။ အဲဒီနှစ်ခု အတူတူပါပဲ"

ခဲတံများကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ စိတ်ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်၍ ဆက်ပြောသည်။

"ကျနော်ဘဝ သဘောတရားက အပြည့်အဝ ကျိုးကြောင်းမျှတတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝ သဘောတရားထက် အများကြီးပိုပြီး ကျိုးကြောင်းမျှတတယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရား မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် ခြောက်ပြစ်ကင်းတယ်။ ကျနော် ဘဝ သဘောတရားက ဘာလဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အခုလဲ တွေ့နေတဲ့ အပျင်းထူတာ၊ ရည်ရွယ်ချက် မရှိတာ၊ စိတ်အလိုလိုက်တာတွေကနေ ရုန်းထွက်တဲ့ ဘဝသဘောတရားပဲ။ ကျနော်မှာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ရှိတယ်။ ဘာအခက်အခဲတွေရှိရှိ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အခုလဲ ထင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အလုပ်က တသက်တာလုပ်ငန်းလဲ ဖြစ်ပြန်တယ်။ အတော်အသင့်လဲ အရှိန်ရနေပြန်ဆိုတော့ စောစောပြီးစီးရုံ သက် သက်နဲ့တော့ ကျနော်အဖို့ အလွန်အကျွံ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အသိဉာဏ်ကလွဲရင် အားလုံးကို စွန့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ်ဘဝအတွက် အသိဉာဏ်ကို ပြန်ရှာတွေ့တဲ့ နေရာမှာတော့ ခင်ဗျား ရှိပေလို့ပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူးရှင်" ရှာလီက စကားဖြတ်ပြောသည်။ "ကျမ ဘာမှ လုပ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ဖာသာရှင် လုပ်တာ။ ပထမဆုံး တွန်းအားကတော့ ဖီဖီဆီက လာတာပါလေ"

ကိုက လေးလေးဆေးဆေး ပြောသည်။

"ဖီဖီ ဆိုတာကလဲ ခင်ဗျား အငယ်စားလေးပါပဲ"

"တခြားစီပါရှင်"

ရှာလီသည် မေးကို လက်ထောက်ကာထိုင်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်အာရုံတွင် ဖီဖီကလေးကို မြင်ယောင်နေကြသည်။

"ကျနော် ပြောသလိုပဲ ဆင်ခြင်တုံတရားတော်အတွက် အားလုံးကို ကျနော် စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျားက ကျနော်ကို ငါ့ဘဝသမား အတ္တဝါဒီလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ပြောလဲ ပြောခဲ့တယ်။ ကျနော် အသိုင်းအဝိုင်း အဖို့တော့ ခင်ဗျား ထင်တဲ့အတိုင်း အရင်ကလဲ ဟုတ်ခဲ့တယ်။ အခုလဲ ဟုတ်သေးတယ်။ ဒီတော့ ကျနော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်မှန်း ခဲ့တဲ့ဘဝ၊ ကျနော်ဖာတာ ပါလာတဲ့ ဘဝက လူတွေကို အလုပ်အကျွေးပြုတဲ့ ဘဝပါလို့ ဆိုရင် ခင်ဗျား အံ့ဩမှာပဲ။ လူသားတွေကို အလုပ်အကျွေးပြုတယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျနော်က ကမ္ဘာ့အတိုင်းအတာနဲ့ အကျယ်ပြန့်ဆုံး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်တယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်အကျွေးပြုမှုမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းချင်း ကိစ္စတွေကို ကျနော် ဖယ်ထုတ်ထားခဲ့တယ်။ ပြည့်ဝတဲ့ လူ့ဘဝ ဆိုတာက ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ လူသားအချင်းချင်း စိတ်ဓာတ်စေတနာလို့ ဆိုချင်ဆိုပေါ့လေ။ အဲဒါတွေ ပေါင်းစပ်ရာကနေ ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်။ အဲဒီအမှန်တရားကို လူတွေ အားလုံးမှာ ခြုံကြည့်ပြီး ကျနော် သဘောပေါက် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ် တဦးတယောက်ချင်းနဲ့ ဟပ်ပြီးတော့ သဘောမပေါက်မိခဲ့ဘူး။ လူတဦးချင်း ဘဝဟာလဲ အဲဒီ အမှန်တရားကို အဓိပ္ပာယ် ပိုရှိစေနိုင်တယ် ဆိုတာ ကျနော် ဝန်ခံပါတယ်။ အနာဂတ်အတွက် မဟုတ်ဘဲ မျက်မှောက် ကာလအတွက် အလုပ်အကျွေးပြုတာ။ လူသားတမျိုးလုံးအတွက် မဟုတ်ဘဲ ကံအကြောင်းမလှတဲ့ လူတယောက်အ တွက် အလုပ်အကျွေးပြုတာဟာလဲ အဲဒီအမှန်တရားကို လေးနက်စေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျနော် ဝန်ခံပါတယ်။ ကျနော် ပြောနေတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်"

ရှာလီက သဘောပေါက်ကြောင်း ပြောသည်။

"ဒီလောက်ဆိုရင် ကျနော် အပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူး အတိုင်းအတာကို သိရောပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျမ ရှင်အတွက် တခုခု လုပ်ပေးဖူးတယ်ဆိုရင် ဝမ်းလည်း သာပါတယ်။ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်။ ရှင်ပြောသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဒါမျိုးဆိုတာက လူတွေမှာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ဖြစ်တာ။ အကူအညီက ကိုယ့်ကိုယ်ထဲက လာတာရင့်" ရှာလီက လှိုက်လှဲစွာ ပြောသည်။

"ဒီလို မပြောပါနဲ့လေ။ ခင်ဗျား ပြောနေပုံက ကျနော့်ဖာသာ ပြောင်းလဲလာသလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ မပြောင်းလဲ ပါဘူး။ ကျနော်က နဂိုအတိုင်းပဲ။ ကျနော် ဝန်ခံနေတာက တိုက်ရိုက်ထုတ်လုပ်မှု စွမ်းအားမရှိတဲ့ တချို့ကိစ္စတွေအတွက် အချိန်သုံးတာ အကျိုးရှိနိုင်တယ် ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီအမြင်ကို ကျနော် ယုံလာအောင် ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ပြောခဲ့ တာ တချို့က ကျနော် ခေါင်းထဲမှာ ဒီနေ့အထိ စွဲနေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်လောကက အတ္တလောကပဲ ဖြစ်နေသေး တယ်။ ဘဝနဲ့ လုံးဝ ကင်းကွာမနေအောင် အပြောင်းအလဲတွေ လုပ်ထားတယ် ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားကို ပြောပြသင့် တယ်လို့ တွေးမိတယ်"

"ရှင်ပြောပြဖော်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျမကတော့ ပဝေသဏီကတည်းက သိနေတာပါ"

"တနည်းပြောရရင် ကျနော်ကို ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားတွေက လူအများစုအဖို့ သူတို့အမေတွေက ပြောတဲ့ စကားမျိုးပဲ"

ရှာလီက စကားမဟနိုင်။

"ကျနော် ဒီလိုပြောတာ ခင်ဗျား သဘောကျချင်မှ ကျမယ်"

"အို သိပ်သဘောကျပါတယ်ရှင်"

"ဒါပေမဲ့ လူတယောက်က သူ့အမေ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့နမအပေါ် သဘောထားသလို ခင်ဗျားအပေါ် ကျနော် သဘောထားဘူး။ ပိုပြီး ထူးထူးခြားခြား သဘောထားတယ်။ ကျနော်စိတ်ထဲ ကျနော်အတွေးမှာ ထူးခြားတဲ့ နေရာကို ခင်ဗျား ယူထားပြီဆိုတာ ကျနော် သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒါပါပဲ။ မင်္ဂလာညပါ"

ရှာလီက မော်ကြည့်ပြီး

"အို၊ သွားတော့မှာလားရှင်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျနော် ဒီလိုလာပြီး ပြောချင်တာတွေ အကုန် ပြောပြီးပြီပဲ။ နေစေချင်သေးလို့လား"

"ရှင် မနေချင်ဘဲနဲ့တော့ မနေပါနဲ့လေ"

"ဒါဖြင့် မသွားခင် တခုခုပြောဦးမယ်"

ကွဲသည် ရှာလီရှေ့တွင် ရပ်သည်။ မျက်မှောင်ကြို့ထားသည်။

"ရှေ့နှစ်ကျရင် လက်တွေ့ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတခု စမ်းသပ်မလို့ ကြိုထားတယ်။ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ခလေးတွေ အတွက် အခလွတ် ညကျောင်းဖွင့်မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ပေးပါဦး"

ရှာလီသည် သူ့မေးခွန်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ အလွန်ကောင်းကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

ကွဲက ဆက်ပြော၏။

"စက်မှုပညာကို အခြေခံမယ်။ လက်ဝှေ့တို့၊ ကာယပညာတို့လဲသင်မယ်။ ဘတ်ကလင်ကာက သင်ပေးမယ်။ ဒါထက် ဘတ်ကလင်ကာကို ခင်ဗျားသိထားဖို့ ကောင်းတယ်။ သူက လုပ်သားပြည်သူတွေအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမယ် ဆိုတာ ထိပ်တန်း စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိတယ်။ စက်မှုပညာနဲ့ ကာယပညာတွေက ဆွဲဆောင်ရုံသက်သက်ပါပဲ။ အဓိက ဘာသာတွေကတော့ အသစ်ပဲ။ ဘယ်ကျောင်းတွေကမှ သင်ဖို့ မကြိုးစားတဲ့ ပညာမျိုးကို သင်ပေးမယ်။ ခေါင်းထဲ စွဲသွားအောင် ရိုက်သွင်းပေးမယ်"

"ဘာပညာလဲ"

"အချုပ်ကတော့ လူတိုင်းစီရဲ့ တာဝန် သဘောတရားဆိုပါတော့"

ရှာလီက သူ့စကားလုံးကို သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်သည်။

"ကလေးတွေကို သူတို့ဟာ တသီးပုဂ္ဂလတွေ၊ တဦးချင်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ ပရမ်းပတာ စကြဝဠာရဲ့ အဆက် အစပ်မရှိတဲ့ အနုမြူကလေးတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျနော် သင်ပေးချင်တယ်။ သူတို့ဟာ နိယာမ ဥပဒေတွေနဲ့အညီ နေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့တဦးစီဟာ ကမ္ဘာဦးကနေပြီး ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှိနေမယ့် ဖြစ်စဉ်တရားကြီးထဲက အဆက် အထုံးကလေးတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင်ပေးမယ်။ ဘယ်ကြိုးဖြစ်ဖြစ် အားအပျော့ဆုံး အဆက်အထုံးကလေးတခု ခိုင်သလောက်ပဲ ခိုင်တယ်။ အဲဒီအဆက်အထုံးကလေးတွေဟာ သူတို့တတွေပဲဆိုတဲ့ အသိကို ခေါင်းထဲ ရိုက်သွင်း ပေးရမယ်။ လူတိုင်းချင်းစီ တာဝန်သိမှုကို မှန်ကန်တဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ဦးတည်ပေးနိုင်ရင် လူမှုရေး အင်အားအဖြစ် ဘယ်လောက် ကြီးမားလာနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ အသိပဲ။ ကလေးတယောက်က သူ့ဘဝဟာ သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိုစွဲပဲလို့ ထင်ရင် စီးပွားရေးအရဖြစ်ဖြစ်၊ လူမှုရေးအရဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားအရဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုးဘက်ကို ကံယုံ ဆူးပုံနင်းသလို စွန့်ပြီး ခြေဦးလှည့်ချင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ အဲဒီလိုလုပ်တာဟာ ပိုမိုကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ လူမှုရေး ဖြစ်စဉ်ကြီးတရပ်လုံးကို ပျက်စေမယ်ဆိုတာသိရင် ခြေလှမ်းတုံ့သွားမှာပဲ။ ကျနော် အစီအစဉ်က အောက်တန်းအကျဆုံး ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အရေးကြီးမှုကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားရတယ် ဆိုတဲ့အသိ ဝင်အောင်လုပ်ပြီး သူတို့ရဲ့ လူမှုရေးပြည့်ဝမှုကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ပဲ"

"ကျမ နားလည်ပါတယ်ရှင်။ ကလေးတွေနဲ့ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာ စမ်းသပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေကို လူမှုရေး သိပ္ပံပညာ သင်ပေးတာပဲ။ ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်သလဲ"

"ခင်ဗျား ကလေးတွေရအောင် စည်းရုံးပေးမလား"

ကွဲက သူ့ကို လုပ်ဖော်ဆောင်ဖက်အဖြစ် လက်ခံခြင်းသည် သူ့ကို အမွန်မြတ်ဆုံး သိဒ္ဓိတင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ရှာလီခံစားမိသည်။

"ကျမ တတ်နိုင်မယ်ထင်ပါတယ်ရှင်။ ကျမတို့ ဌာနက အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီး ရှိသားပဲ။ မစ္စတာ ဒိန်းလည်း မဟာမိတ်တယောက် တိုးတော့မှာပေါ့။ ရှင် သိပ်လိုက်လျော့ ညှာတာတာပဲ မစ္စတာကွဲရယ်"

"မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျနော်ကို တမျိုးမထင်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီကျောင်းကို ကျနော်လုပ်ငန်းရဲ့ အဖက် အစပ်အဖြစ်နဲ့ လုပ်မှာပါ။ ဓာတ်ခွဲခန်း သဘောပါပဲ။ ငါးနှစ်လောက်ကြာရင် ကျနော်ရဲ့ စမ်းသပ်ချက်ကို ပြန်ဆန်းစစ်ပြီး ကောက်ချက် ဆွဲနိုင်မယ်လို့ မှန်းတယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေရှင်။ ဒီငါးနှစ်အတွင်းမှာ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲကလေးတချို့ ကံအကြောင်းမလှတဲ့ ကလေး တချို့ကိုတော့ အများကြီး ကောင်းကျိုးပြုနိုင်မှာပေါ့ရှင်"

"ဒါပေမဲ့ ..."

"မစ္စတာကွို၊ ရှင် နေရာတကာမှာ ရိုးဖြောင့်ပြီး ဒီကိစ္စကျမှ ဘာကြောင့် မရိုးဖြောင့်ချင်တာလဲ။ ဒီမြို့တော်ရဲ့ ဘဝကို တဖက်တလမ်း ကူညီချင်လို့ ဒီကျောင်းကို ရှင်စိတ်ကူးတယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ဝန်မခံချင်တာလဲဟင်"

"ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ လူမှုရေး သိပ္ပံပညာရှင်ဆိုတာ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ငါတွေ့ ဗဟုသုတရှိရမယ်လို့ ခင်ဗျားပဲ ပြောတာ မဟုတ်လား"

ရှာလီသည် ကွိုကို မော်ကြည့်ပြီး ပန်းကလေးလို တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာသော အပြုံးကလေးဖြင့် ပြုံးနေသည်။ ကွိုက မျက်လွှာချထားသည်။

"ခင်ဗျား ကျေနပ်အောင် ကျနော် ကြံရွယ်ချက်တွေကို အမြဲဆန်းစစ်မနေနိုင်ဘူးဗျာ။ အရေးကြီးတာက ကျောင်းစဖွင့်ဖို့ပဲ။ ခင်ဗျား အာရုံစိုက်ပေးစမ်းပါ။ ခင်ဗျား အတွေ့အကြုံက ကျနော်လုပ်ငန်းအတွက် အထောက်အပံ့ ဖြစ်မှာပါ"

"စိတ်ချပါရှင်။ မစ္စတာဒိန်းနဲ့လည်း ဆွေးနွေးမယ်။ ရှင်မကန့်ကွက်ဘူး မဟုတ်လား။ သူက"

"ကြိုက်သလိုသာလုပ်ပါ။ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘဲ၊ မင်္ဂလာညပါ"

ရှာလီက မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်ဆန့်ကမ်းလိုက်သည်။ ကွိုသည် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း မျက်နှာ အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။

"ခင်ဗျားဆီကို အကူညီ အကြံဉာဏ် လာတောင်းတဲ့အကျင့် ကျနော်မှာ စွဲနေပြီလို့ ခင်ဗျားကတော့ ထင်မှာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲရှင်။ ကျမမှာလဲ သိစရာမှတ်စရာ ပညာ တိုးပါတယ်"

"ခင်ဗျားစေတနာကို ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ဘေးချိတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ"

"ထူးထူးခြားခြား စေတနာထားတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်"

"ထားပါတယ်။ ကျနော် သိပါတယ်။ ထားပါတယ်"

ကွိုက လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြောနေ၍ ရှာလီက သူစိတ်သက်သာရာရရန် အပြုံးကလေးဖြင့် ဖြေသိမ့်ရသေး သည်။

"ရှင် ဒီလို စွဲစွဲမြဲမြဲ ထင်နေရင် မကြာခင် ကျမကို ပြန်လာတွေ့ဦးမယ်လို့ ယူဆတယ် ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ကဲ့။ ကျနော် မကြာခင် လာတွေ့ဦးမယ်။ ကျနော် ကျောင်းကိစ္စ စုံစုံလင်လင် ပြောပြချင်သေးတယ်"

ကွိုသည် ရှာလီကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရှာလီက မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာ၍ ရယ်လိုက်ပြီး

"ကျမ မြှော်လင့်နေတာက ကိစ္စတခုခုကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပြောဖို့မဟုတ်ဘဲ ကျမနဲ့ စကားပြောဖို့ သက်သက် အတွက်ပဲ ရှင်လာလည်လိမ့်မယ် ဆိုတာပါရှင်"

"ဒါတော့ ကျနော် မပြောနိုင်ဘူး။ မင်္ဂလာညပါ"

ကွိုသည် ရှာလီနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် သူ့လက်ကို မိုးကြိုးထိပြီး တကိုယ်လုံး တုန်ကနဲ ဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့လက်သည် ထုန်ကျင် မိန်းမောသွားရုံမက မိန်းမောရာမှ ယောင်ယမ်း၍ တေးတကြော်ကြော် အော်နေသကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်ရလေ၏။

"လာလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်" ရှာလီက ပြောသည်။

သူ့စိတ် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေသည်ကို ကွို ဖုံးဖိနိုင်စွမ်း မရှိ။ တံခါးဝ ရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး

"ကလေးတွေ အကျိုးရှိကောင်း ရှိမယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလို့လဲ ကျနော် မပြောတော့ပါဘူး။ နောက်တခါ လာလည်ရင် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ကိစ္စတခုခုအတွက်ပဲ ဆွေးနွေးမယ်လို့လဲ ကျနော် မပြောတော့ပါဘူး။ ပြောရဲတာ တခုကတော့ နောက်တခါ လာလည်ရင် ခဏတဖြုတ်ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရုံသက်သက်ပဲ ပြောချင်တယ် ဆိုတာပဲ"

ရှာလီသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီး မှန်ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကွိုက သူ့ကို သိပ်လှတယ်လို့ ထင်သေးရဲ့လား ဟူသော စကားထာကလေးကို အဖြေရှာရန် အချည်းနီး ကြိုးစားနေမိ၏။

(၂၅)

မွန်းလွဲ တနာရီခန့်တွင် တယ်လီဖုန်း သံမြည်သည်။ တယောက်တည်း အလုပ်လုပ်နေသော ကွီက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ တဖက်မှ စကားပြောနေသူမှာ ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာန အတွင်းရေးမှူး ဘုန်းတော်ကြီး မစ္စတာဒိန်း။

မစ္စတာဒိန်းက စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ဥပဒေကြမ်းကို နက်ဖြန် လွှတ်တော်တွင် တင်သွင်းမည်ဟု သူကြား ရကြောင်း၊ ဗလောင်းဗလဲ နိုင်ငံရေးသမားများက မြူးခြံချွေတာရေး စိတ်ဓာတ်လိမ်ကို စွဲကိုင်နေသော်လည်း ပိုစ သတင်းစာကို ကြောက်နူးတုန်နေကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နက်ဖြန်ထုတ် သတင်းစာတွင် မစ္စတာကွီက အလဲထိုး ပေးစေလိုကြောင်း ပြောသည်။

"ကျနော်တို့ဘက်က ဒီနေ့အထိ အခြေအနေ ခိုင်နေတာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အရေးအသားတွေကြောင့်ပါပဲ မစ္စတာ ကွီ။ ဒီတချို့ တွန်းတင်ပေးလိုက်ရင် ကျနော်တို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပန်းဝင်နိုင်တော့မှာပါ"

ကွီက သူတတ်စွမ်းသမျှ လုပ်ပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ မစ္စတာဒိန်းသည် ကွီက ဆယ်ကွေ့တကွေ့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ့ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြောစေလိုသည့် ဆန္ဒ ပေါ်မိရင်း တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ သို့သော် ကွီ၏ ကလောင် စွမ်းကို သူစိုးစဉ်းမျှ သံသယမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဂေဟာအရေး တိုက်ပွဲရည်ကြီးသည် အောင်ပွဲခံသလောက် ရှိနေပြီဟု သူတွေးမိသည်။

ကွီသည် တယ်လီဖုန်း ချလိုက်ပြီးနောက် ဆုံလည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက်လှန်ထိုင်လိုက်ကာ ဆေးတံကို ဆေးထည့်နေ၏။ ယခုအချိန်တွင် သူဆေးတံသောက်၍ ဇိမ်ယူတတ်နေပြီ။ ချက်ချင်းပင် အတွေးထဲတွင် နစ်မြုပ်သွား သည်။

သူ့ဝသီအတိုင်း မစ္စတာဒိန်းကို အေးအေးငြိမ်ငြိမ် တိုတိုတုတ်တုတ် စကားပြန်လိုက်သော်လည်း သူ အနှစ် သက်ဆုံးနှင့် သူ၏ အရည်အလျားဆုံး အဘော်တိုက်ပွဲကြီး သေရေးရှင်ရေး အနေအထားတွင် ရောက်နေကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ သူ့နှလုံးသွေးသည် ထဒိန်းဒိန်း ခုန်လာ၏။

တိုက်ပွဲအောင်လိမ့်မည်ဟု သူ့မျှော်လင့်၏။ သူ ဘာရေးရမည်ကို ခရေစေ့တွင်းကျ သူသိသည်။ ပြဿနာမှာ လုံးဝ မလှန်နိုင်အောင် ဘယ်လိုရေးမလဲဟူသော ပြဿနာဖြစ်သည်။

ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ လှန်ထိုင်ရင်း မိုးရေစိုနေသော အိမ်ခေါင်မိုးများကို ကွီ ငေးကြည့်နေသည်။ ဂေဟာ ကိစ္စကို သူမစဉ်းစား။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေနှင့် ဆုံဆည်းနေရသော သူ့ဘဝကြမ္မာ ဆန်းကြယ်ပုံကို တွေးမိသည်။ နှစ်မြို့စရာ ကောင်းသော အတွေးကား မဟုတ်ပါပေ။

သူနှင့် 'ပါမောက္ခအိုကြီး' တို့ အလွမ်းမသင့်သည်မဟုတ်။ သူတို့ လေပေးဖြောင့်နေသည်မှာ အံ့စရာပင် ကောင်းသေးတော့၏။ ဇွန်လအတွင်းက တသက်လုံး ဖုံးသမျှ ကုန်းကာမှ ပေါ်သလို ပေါ်ခဲ့သော လျှို့ဝှက် ဇာတ်လမ်းကြီး သည် စုံစုံမြုပ်သွားခဲ့ပြီ။ အဖိုးကြီးက သူ့ကို ပို၍ မှီခိုအားထား လာသည်နှင့်အမျှ သူကလည်း တာဝန်ပိုယူလာသည်။

သူ့စိတ်ကို ဖိစီးဆုံး ကိစ္စမှာ နီကိုလိုဗီးယပ်၏ ငွေကြေးကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ထိုငွေကို သူပါ ဝေမျှစားသောက် မျှီဆိုနေသလို ဖြစ်နေသည်။ အဖိုးကြီးကလည်း အိမ်သာယာချမ်းမြေ့ရေးအတွက် ငွေကို ဝိုင်းဝန်းပေးအောင် သုံးလာသည်။ ကျောင်းဆရာဘဝနှင့် စုဆောင်းလာနိုင်ခဲ့သမျှထက် ပို၍ သုံးနေသည်။ ဘယ်က ငွေပိုငွေလျှံ ရနေသလဲ။

"ဝင်ခဲ့ပါ" တံခါးခေါက်သံကြား၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ပလိုနီနီ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မာကြူရီ အားကစား ကလပ်တွင် သူနှင့် ကွီ ကောင်းကောင်းသိခဲ့ကြသည်။

"ဟိုင်း၊ ဒေါက်။ ခင်ဗျားက ဟောရေ့ဂရီလေနဲ့ ထိုးမှာဆို"

မစ္စတာနီးသည် ဝက်စံ၏ အခန်းတံခါးကို တွန်းကာ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

"သတင်းစာတိုက် အောက်ထပ်ရောက်တုန်း ခင်ဗျားကို ဝင်နှုတ်ဆက်ဦးမယ်ဆိုပြီး တက်လာတာ" နီးက ရွှင်လန်းစွာ ပြောသည်။

"ဒေါက် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂေဟာ ရယ်ရွှင်ဖွယ်တွေကို ကျုပ်ရော ကျုပ်လူတွေရော ဖတ်နေကြတယ်"

"ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကောင်းကျိုးပေးမယ့်ဟာပဲဗျာ"

ကွီက ပြုံးလိုက်သည်။ အမှန်စင်စစ် တော်မိသော်လည်းကောင်း မရှိကတည်းက ဒီလိုကို မရီရတော့ဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်ကလေး တယောက် ညလုံးပေါက် ထိုင်ထိုင်လုပ်ရပြီး လူရီစရာဖြစ်နေတာတော့ မကြိုက်လှဘူး။

"နောက်ဆုံး ရီခြင်းဆိုတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကော အဲဒီ ရီနည်းမျိုး ရီဘူးသလား မစ္စတာနီး။" နီးထွက်သွားသောအခါ "ဘာတွေ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် ထုတ်နေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး" ဟု ကွီ တွေးမိ၏။ ဂေဟာအရေး ခေါင်းကြီးကို သူ စရေးလေ၏။

နီးသည် လက်ထောက်အယ်ဒီတာကို ထားရစ်ပြီး အယ်ဒီတာကို ရှာပုံတော်ဖွင့်သည်။ ကွဲ တနာရီရှာရမည့် ဝက်စ်ကို နီးက ခြောက်မိနစ်နှင့် တွေ့၏။

ဝက်စ်သည် ယခင် သူ့အလုပ်တိုက်ဟောင်းသို့ ရောက်နေသည်။ ပလိုနီနီး ဝင်လာသောအခါ အားလုံးက ချိုသာစွာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဝက်စ်ကမူ ဖော်ရွေလှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဘာရင်ဂါ၏ ရုံးခန်း၌ မစ္စတာနီးနှင့် မစ္စတာဝက်စ်တို့ တွေ့ကြသည်။ ထိုနေရာသို့ တယောက်တလမ်းစီ ခွဲ၍ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မစ္စတာနီးက လိုရင်းကို စ ပြောသည်။ သူ ဝင်စွက်သည်ကို မစ္စတာဝက်စ် ဒေါပူကောင်း ပွမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေတယောက်အနေဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်၍ ဝင်စွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပိုစ်သတင်းစာသည် ပိုလ်မှူးကြီးကောင်း လက်ထက်ကထက်ပင် ပို၍ ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် ဖြစ်လာသည်ဟု လူတိုင်းက ပြောနေကြောင်း၊ သို့သော် ဂေဟာ အရေးအခင်းသည် အယ်ဒီတာသစ် ဝက်စ်၏ ချီးကျူးသူများအား စိတ်ပျက်စေကြောင်း ပြောပြသည်။

"ဒီဂေဟာက ပြည်နယ်ရဲ့ စာရိတ္တနဲ့ လူမှုရေး တိုးတက်မှုအတွက် တကယ်လိုအပ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒေါ်လာတသိန်းမကလို့ ငါးဆ ပိုကုန်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ နောက်ဆုံးတနေ့ကျ ဖွင့်ကို ဖွင့်ရမှာပဲ မဟုတ်လား" ဝက်စ်က မေးခွန်းထုတ်သည်။

ပလိုနီနီးသည် ဝက်စ်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

"ဖြစ်နေတာတွေ ခင်ဗျား သိရဲ့လား မစ္စတာဝက်စ်။ ခင်ဗျား ကလိန်ခြုံဇာတ်ထဲ ကန့်လန့်ပါနေတယ်။ ကျုပ် ပြောင်တိုက်ပြောတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သိပ်စိတ်ဝင်စားလို့ ပြောနေတာ"

"ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောပါဗျာ။ ကျနော်က ဇာတ်ရှုထဲ ဘယ်လို ကန့်လန့်ပါနေရတာလဲ။ ကလိန်ကျနေတာက ဘယ်သူလဲ"

"ကယ်ဆယ်ရေး ဌာနက ဘုန်းကြီး ဂျော့ဒိန်းပေါ့ဗျ" ပလိုနီနီးက ချက်ချင်းဖြေသည်။ "သူကြီးကိုင်နေတာပဲ။ အဲဒီလူက ဒီတံဒီတံကျ နိုင်ငံရေးသမားပေါ့"

"ပလိုနီ ခင်ဗျားတော့သွားပြီ။ အတတ်ကျူးလို့ အရူးဖြစ်ပြီ။ ဒိန်းကို ကျနော် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ တကယ် ဖြောင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါဗျာ"

နီးက စားပွဲပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေရင်း ညင်သာစွာ ပြုံးနေ၏။

"ဒါတော့ ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့"

ခဏငြိမ်နေ၏။ ဝက်စ်သည် ရှာလီပြောဖူးသော ဘုန်းကြီးလဲ မဲဆွယ်ရတယ်ဆိုသော စကားကို အမှတ်ရ နေသည်။

"ကျုပ် ခင်ဗျားထက်လဲ အသက်ကြီးတယ်။ လက်တွေ့ နိုင်ငံရေး အတွေ့အကြုံလဲ ရှိတယ်။ နိုင်ငံရေးသမား တယောက်ကို လမ်းမှာတွေ့ရင် သူ့ကို နိုင်ငံရေးသမားမှန်း ကျုပ်မသိဘူးဆိုရင် ဆန်းနေမှာပဲ။ သူများတွေ ပြောနေတာ ပြန်ပြောပြရရင် ဘုန်းကြီးဒိန်းက ပြည်နယ်ဘုရင်ခံ ဖြစ်ချင်နေတာဗျ။ အဲဒါသွားသလား။ ဒီဂေဟာကို သူသိပ်လိုချင် နေတာက ပြည်နယ်ကောင်းဖို့ထက် သူကောင်းဖို့ဗျ။ ဂေဟာရရင် လူတွေခန့်မယ်။ တနှစ်လောက်ကြာရင် ခါးပိုက် ဆောင် ယန္တရားကလေး ရလာမယ်။ ခင်ဗျားကို ကျနော် အတင်းမယုံခိုင်းပါဘူး"

"ခင်ဗျား မှားနေပြီ ပလိုနီ။ ခင်ဗျား ဆယ်ပြန်မှန်နေလဲ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားတို့က ထင်နေတယ်။ ဘုန်းကြီး ဒိန်းက ခိုင်းတာနဲ့ ပိုစ်က ရေးနေတယ်လို့။ ပိုစ်က ဘယ်တော့မှ ဒီလို အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး။ အသေးစိတ် လေ့လာပြီးမှ ရေးတာ။ သိလို့ရေးတာ"

"ကောင်းလိုက်လေဗျာ။ ကျုပ်လူတွေက ခင်ဗျား နိုင်ငံရေးကစားနေတယ်လို့ ပြောတော့ ကျုပ်ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ပြောခဲ့တာပါပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဒိန်း ဘာတွေလုပ်နေနေ ဂေဟာကိစ္စကို လိုလားပါတယ်"

"လိုလားတယ်။ ဟုတ်လား။ စောစောက ပြောတော့ ဆန့်ကျင်တယ်ဆို"

"ဂေဟာကို ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ မစ္စတာဝက်စ်ရဲ့။ ကျုပ်ဆန့်ကျင်တာက ဘိုင်ကျတဲ့ နှစ်မှာ ဒေါ်လာ တသိန်းသုံးဖို့ ကိစ္စဗျ"

"အော်၊ ခင်ဗျားက ဂေဟာ ဖွင့်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်မဖွင့်ချင်သေးဘူး။ ဒီလိုလား"

"လိုရင်းအချက်က ဒီလိုဗျ။ ဒီနှစ် ကျုပ်တို့ငွေတွေ သုံးလိုက်ရင် လူထုက လာမယ့် ရွေးကောက်ပွဲမှာ ပါတီကို ကန်ထုတ်မယ်။ ဒါ ခင်ဗျားမို့လို့ ပြောတာ။ ပြောရတာလဲ ရက်ပါရဲ့။ ပိုစ်က ပါတီကောင်းစားရေးကို ကြည့်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ခင်ဗျားမှာ ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ယုံတယ်"

"သေချာတာပေါ့"

"ဒီနှစ် အစွမ်းကုန် ခြိုးခြံမယ်ဆိုတဲ့ မူဝါဒ ကြေညာချက်နဲ့ လွှတ်တော်ကို ရွေးလိုက်တာ။ ဒီတော့ ပါတီက ကတိ အတိုင်း ခြိုးခြံရေး လုပ်ငန်းတွေကို တိတိကျကျ လုပ်တယ်။ စီမံကိန်းသစ်တွေ ရွှေ့ဆိုင်းတယ်။ လစာတွေ ဖြတ်တယ်။ အသုံးစရိတ် ခေါက်ချိုးလျော့တယ်။ ဒါတွေ အားလုံး ခင်ဗျား အသိပဲ မဟုတ်လား"

ဝက်စ်က သိကြောင်းဝန်ခံသည်။

"ဒီလိုလုပ်နေတုန်းမှာ ခင်ဗျားက လုပ်ငန်းသစ်တခုဖွင့်ဖို့ ဒေါ်လာတသိန်းသုံးခိုင်းတယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြီဆိုပါတော့။ ဘာဖြစ်မယ် ထင်သလဲ။ ခင်ဗျားကိစ္စမှာ နိုင်ငံရေး မစွက်ဘူးလို့ ထင်မယ်။ ရီပတ်ဘလစ်ကန်တွေ ကတော့ ဒီလိုမယူဆဘူး။ သူတို့က လက်ညှိုးထိုးလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တက်တဲ့နှစ်မှာ ပါတီက ပြည်သူ့ငွေ ဒေါ်လာ တသိန်း သုံးတယ်။ ပါတီ လက်ကိုင်တုတ်တွေအတွက် စားပေါက်ထွင်တာ။ ဘာညာပေါ့။ ပါတီက ဒါမျိုး အပြောမခံနိုင်ဘူး။ ပါတီ လဲ အခြေယိုင်နေပြီ။ ပြည်နယ် တိုးတက်မှုအတွက် ငွေတွေ သုံးလွန်းတယ်လို့လဲ ယိုင်ခဲ့ရတာ။ ဒီတော့ မေးခွန်းတခုပဲ ဖြေဖို့ ရှိတော့တယ်။ အသုံးစရိတ်တွေကို နှစ်နှစ် ဆိုင်းထားမလား။ ပါတီ အပြုတ်ခံမလား"

ဝက်စ်က မအိမသာ ရယ်လိုက်၏။

ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောရလျှင် ဂေဟာကိစ္စကို ဝက်စ် ကျေကျေညက်ညက်မသိ။ သူစိတ်ဝင်စားသည့် အခြား ကိစ္စရပ်များနှင့် ယှဉ်လျှင် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စမျှသာဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို လက်ထောက် အယ်ဒီတာနှင့် လွှဲထားပြီး သူစိတ်ထဲမှ ဖယ်ထုတ်ထားသည်။

ဂေဟာဖွင့်လှစ်ရေးသည် ပြည်နယ်အတွက် ကောင်းသော လုပ်ငန်းတခုဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်မှအပ အကြောင်းအချက်များကို သူရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းမျှသာ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ပလိုနီ၏ ကျိုးကြောင်း ဆက်စပ်ရှင်းပြမှုများကို သူဘဝင်ကျသည်။ ထို့ပြင် ပလိုနီ၏ စေတနာထားမှုကို သူစိုးစဉ်းမျှ သံသယမရှိ။

ကွဲသည် လူမှုရေး စိတ်ထက်သန်မှုဖြင့် လမ်းလွဲလိုက်နေသလိုလို၊ သတင်းစာ၏ ရပ်တည်ချက်သည် လက်ငင်း အခြေအနေများနှင့် ကင်းကွာနေသလိုလို ဝက်စ်အဖို့ ထင်စရာ မြင်စရာ ဖြစ်လာသည်။

ဝက်စ်သည် သူ့ရာထူး၏ တာဝန်ကြီးလေးမှုကို သတိရသည်။ ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ ကောင်းစားရေးကို ကာကွယ်မြှင့်တင်ရေးသည် ပိုစိတ်ဝင်စားစွာ ပကတိပ မူလ အခြေခံမူဝါဒ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသတင်းစာ၏ ထုတ်ဖော် ရေးသားချက်များကို သူ ယခု ချုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် နီး ပြောပုံအရဆိုလျှင် အခြေအနေက ဆိုးဆိုးရွားရွား ရှိလှသည်။

"လာမယ့် နှစ်နှစ်ကျရင်လဲ ဒီကိစ္စ တိုက်တွန်းရဦးမှာပဲ မဟုတ်လား"

"မလိုပါဘူး။ လွှတ်တော်ဆိုတာ ဒီတခါ ပိန်ရင် နောက်တခါ ဖောင်းတတ်တာပဲ။ တလှည့်စီပေါ့"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ကျနော်ကတော့ ရှေ့ကို လှမ်းဖို့မှ ခြေမခိုင်တဲ့ ပါတီမျိုးတော့ သိပ်အထင်မကြီးဘူး"

"ပါတီ။ မစွတာဝက်စ်ရဲ့၊ ကျုပ်က ပါတီကိစ္စ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ် စဉ်းစားနေတာက" ပလိုနီသည် ဒေါသသံကို လျော့ချလိုက်ကာ ညင်သာစွာဖြင့် "ခင်ဗျား ကိစ္စဗျ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ကျနော်ကိစ္စ ဟုတ်လား။ ဘာဆိုလို့တုန်း"

"ဆိုတာပေါ့။ ငွေဖြန်းပွဲကြီးမှာ ပါတီ လက်ရှိမိရင် ခင်ဗျား ခိုင်းတာပဲ"

"ဒါတော့ ကျနော် တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ ကျနော်က မှန်တယ်ထင်တာတော့ လုပ်မှာပဲ။ ဖြစ်လာတာလဲ ခံမှာပဲ"

"နှစ်နှစ်ကြာမှ ဖြစ်လာရင်ကော"

"ခံမှာပဲပေါ့"

"လတ်တလော ဖြစ်လာမှာကတော့ ပါတီခေါင်းဆောင်တွေက ခင်ဗျားကို အကောင်းမြင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူတွေက လူကောင်းတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ပါတီကို ထိတဲ့လူဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ တသက်လုံး တေးထား တော့မှာပဲ"

"ဒီမှာ ပလိုနီ။ ကျနော်က ပါတီ ခေါင်းဆောင်တွေဆိုမှာ ဘာမှ လက်ဖြန့်တောင်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတယောက်တလေက ခင်ဗျားအတွက် လက်ဖြန့်တောင်းမယ် ဆိုရင်ကောဗျာ"

ပလိုနီက ရုတ်တရက် စားပွဲပေါ်သို့ ကုန်းလိုက်ကာ ကရားရေလွှတ် ပြောနေတော့သည်။

"နားထောင်စမ်း မစွတာဝက်စ်။ ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ်ကိုရော၊ ခင်ဗျား တာဝန်ကိုရော ကျုပ်သိတယ်။ ခင်ဗျားမှာ လူထုဘဝ မြှင့်တင်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးပေါ်မော့ပြီး လမ်းလျှောက်ချင်တယ်။ အောက်ငဲ့ မကြည့်ချင်ဘူး။ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ ပြီးမြောက်အောင်လုပ်ရတဲ့ လက်တွေ့ကိစ္စကို ထည့်မစဉ်းစားချင်ဘူး လုပ်ငန်း ကြီး လုပ်ချင်ရင် လက်တွေ့ကျရတယ်ဗျ"

ပလိုနီက အားတက်သရောပြောနေ၍ အသံများပင် တုန်နေ၏။ ဝက်စ်သည် သူ့ကို ဘာကြောင့် ပလိုနီ ဤမျှ တလေးတစားဖြစ်နေသည်ကို တွေး၍မရ။

"မစွတာဝက်စ်။ ခင်ဗျား လူထုကို အလုပ်အကျွေး ပြုချင်သလား။ နိုင်ငံရေးတာဝန်ထက် ဘာကပိုပြီး လူထုကို အလုပ်အကျွေးပြုနိုင်ပါ့မလဲ။ ခင်ဗျားကို ဒဲ့ဒဲ့ တခါ ထပ်ပြောရမလား"

ဝက်စ်က ပြောခွင့်ပေးသည်။

"နားထောင် မစွတာဝက်စ်။ ဇွန်လထဲမှာ မြို့နီစပယ် ရွေးကောက်ပွဲတွေ လုပ်မယ်။ လျှို့ဝှက်မဲမကလို့ ဘာမဲ ဖြစ်ဖြစ် ပါတီက နိုင်မှာပဲ။ ခင်ဗျားလဲ သိတယ်။ ကောင်းပြီ။ ပါတီက ဘယ်သူ့ကို မြို့တော်ဝန်ရာထူး ပေးမလဲ။ လူဟောင်း တွေကို မပေးချင်ဘူး။ လူဟောင်းတွေက လုပ်ချင်တောင် သူတို့ကို လူထုက လက်မခံဘူး။ ကျုပ်ကြားတာပြောရရင် တိုးတက်တဲ့ လူငယ်ပိုင်းကို တာဝန်ပေးချင်တယ်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသမားမျိုးလဲ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီလူငယ်က မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းကောင်းငြင်းမယ်။ ကျုပ်ကပြောမယ်။ ဒါတာဝန်ပဲ။ လူထုကို အလုပ်အကျွေးပြုချင်တဲ့သူတိုင်း အဲဒီတာဝန်ကို မငြင်းရဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျနော် တခုမေးမယ်။ အဲဒီလူငယ်မှာ အစွန်းအထင်းရှိနေရင် သူ့အတွက် ပြောပေးတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေ ဘယ်လို ဇာတ်ကွက်လှည့်ကြမလဲ။ ပြည်နယ်အဆင့်မှာ ပါတီနောက်ကြော မားနဲ့ထိုးခဲ့တဲ့ လူကို မြို့တော်အဆင့်မှာ ပါတီက တာဝန်ပေးဖို့ လမ်းရှိနိုင်ပါဦးမလား။"

ဝက်စ်သည် မေးကို လက်ထောက်ထိုင်နေသည်။ စားပွဲကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်အာရုံတွင် သူ့အစွဲ မြင်ကွင်း ပေါ်လာသည်။ တရားဟောသူကို စိုက်ကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာကုဋေကုဋေ မြက်ခင်းဖြူကြီး။

"ပလိုနီ၊ ခင်ဗျား အနာဂတ်ထဲကို အရမ်းနင်းပြီး လျှောက်နေပြီ"

"ခင်ဗျား လမ်းဆုံ လမ်းခွဲမှာ ရောက်နေလို့ ကျုပ်က ရှေ့ကို အတင်းနင်းလျှောက်နေတာပေါ့ဗျာ" မစွတာနီးက ကျွဲကြွကြွနှင့် ပြောလေသည်။

ဝက်စ် သတင်းစာတိုက်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အယ်ဒီတာအခန်းတွင် တယောက်မျှ မရှိ။ လက်ထောက် အယ်ဒီတာ နေလယ်စာ ပြန်စားနေသည်။ ရေးလက်စ ခေါင်းကြီးတို့ နှစ်ပုဒ်ကို ဆက်ရေးပြီး သူလည်း နေလယ်စာ ထွက်စားသည်။ ထို့နောက် အစည်းအဝေးများ တက်သည်။ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှ အလုပ်သို့ သူပြန်ရောက်သည်။

အိမ်ပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ကွဲက သူ့အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။ နက်ဖြန် သတင်းစာ၏ အဘော် စာမျက်နှာ အထားအသိုက်ကို နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးကြသည်။ ပြီးမှ ဝက်စ်က

"စကားမစပ် ဂေဟာအကြောင်း ရေးသေးသလား" ဟု မေးသည်။

"အကောင်းဆုံး ခေါင်းကြီးရေးထားတယ်။ နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ်ရမှာပဲ" ကွဲက အီဗာဘန်ဟိုင်မာ အကြောင်း တွေးမိပြီး မျက်လုံးများ ဝင်းပြောင်လာသည်။ ဝက်စ်၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ညှိုးသွားသည်။

"ဟုတ်လား ခင်ဗျား ဘယ်လိုရေးထားလဲ။ ဖတ်ကြည့်ရအောင်"

"ကြည့်လေ"

သူရေးသမျှ အစစ်အဆေးမရှိသည်မှာ ကြာပြီ။ ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား မေးလားမြန်းလား လုပ်သည်။ သို့သော် ကွဲက အံ့သြသည့်အမူအရာ မပြ။

"ဒီကိစ္စ တွန်းရေးနေတာ များလွန်းနေပြီ" ဟူသော စကားလုံးများသည် ဝက်စ်၏ ပါးစပ်ဖျားမှ ထွက်လုတည်း ကာ ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ထောက်ကို ဘာကြောင့် သူ ဖြေရှင်းချက် ပေးရမလဲ။ သူ့ကို ယုံ၍ ပုံပေးထားလွန်းမိပြီ မဟုတ်လား။

ကွဲက သူ့ခေါင်းကြီးကို ယူလာပြီး ဝက်စ်၏ စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

"မေးစရာရှိရင် မေးပါ။ ကျနော်စောင့်နေမယ်"

"မလိုပါဘူး။ အခြေအနေ အားလုံးကို ကျနော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်"

ကွဲက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် မယောင်မလည် လုပ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်သို့ သွားရပ်ကာ လမ်းပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့် နေသည်။ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဟန်မဆောင်တတ်ဆုံး လူတယောက်၊ ဟန်ဆောင်ရမှာ စိတ်မချမ်းသာဆုံး လူတယောက်။

"မိုးကလဲ သဲလိုက်တာ လွန်ရော" ကွဲက ပြောသည်။

"ပုဆိန်ပေါက် ရွာနေတာပဲ" ဝက်စ်က ကွဲ၏ ခေါင်းကြီးစာမူကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

"ဒီည မေးစရာရှိရင် တယ်လီဖုန်းဆက်ပေါ့"

"မရှိပါဘူး။ မင်္ဂလာညပါ"

တယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော ဝက်စ်သည် ကွဲ၏ ခေါင်းကြီးကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။ သူ့အသိဉာဏ်က ခေါင်းကြီးရေးသူကို ချီးကျူးမိသည်။ စံတင်လောက်သော ခေါင်းကြီးတခုပါပေ။ တင်ပြချက် စေ့စပ်သည်။ သွက်လက် သည်။ စကားလုံးပြောင်သည်။ ရေးဟန် စူးရှသည်။ "ဒီလို ရေးတတ်အောင် ဘယ်မှာများ သင်ထားပါလိမ့်" ဝက်စ် အံ့သြ နေမိ၏။

"တရားသေ စကားတွေပဲ။ ဒဿနိက ဆရာရဲ့ စိတ်ကူး စိတ်သန်းတွေပဲ။ အခြေအနေမှန်နဲ့ ဘယ်လောက် အလှမ်းဝေးသလဲ" ဝက်စ်သည် ငေးမော တွေးတောနေ၏။

သူစဉ်းစားမိသည်မှာ အခြေအနေမှန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သိထားသည်မှာ ကံတော်လေစွ။ အခြား အယ်ဒီတာ များကဲ့သို့သာ သိထားလျှင် ဤခေါင်းကြီးမျိုးကို အစစ်အဆေးမရှိ ဖော်ပြမိမည်။ ပိုစံသတင်းစာကို လူရယ်စရာ

ဖြစ်စေမည်။ ရေးသင့်တာ မရေးသင့်တာ အပထား။ ဤရေးပုံမျိုး မရေးသင့်။ ပါတီကို စောင့်ရှောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အဖို့ အရေးမထားလောက်သည့် အနုစိတ်ကိစ္စကလေးတွင် ပိုစိတ်နှင့် အမြင်ကွဲလွဲသော ရိုးသားသူများအား တိုက်ခိုက် ရေးသားသင့်သည့် ပုံစံမဟုတ်။

ဝက်စ်သည် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ မှီလှဲချလိုက်ပြီး နံရံကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

မှန်၏။ ဤကိစ္စသည် အရေးမထားလောက်သော အသေးစိတ် ကိစ္စကလေးဖြစ်၏။ အရေးထားရမည့် ကိစ္စမှာ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ယခုနှစ် ဖွင့်ခြင်းနှင့် နောက်နှစ်နှစ်ကျမှ ဖွင့်ခြင်းသည် ခြားနားမှု မရှိလှ။ သူ့လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ကဲ့သို့သော အတိုင်းအတာစိတ် ကင်းမဲ့နေသူများအဖို့ဟာ ခြားနားမှု ရှိကောင်း ရှိမည်။

သူ့ဘာလုပ်လုပ် သူ့နောင်ရေးကို ထိခိုက်မခံနိုင်။ ဂေဟာမရှိဘဲ။ တသက်လုံး နေခဲ့ပြီးမှ ပြည်နယ်အဖို့ နှစ်နှစ် စောင့်ရ၍ ခက်ခဲစရာမရှိ။ ပလိုနီ စိတ်ကူး မှန်သည်။

လူသိရှင်ကြား ဝန်ခံပုံသူ မရှိသော်လည်း ပါတီသည် အကြပ်အတည်း ဆိုက်နေသည်။ ပါတီကို ကယ်မလား။ ဖြိုမလား။ ပါတီ၏ ကံကြမ္မာသည် သူ့လက်ထဲတွင် ရှိသည်။ ပိုစိတ်သတင်းစာကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

လူထုက ငွေကုန်ကြေးကျများသော တိုးတက်မှုများကို ရပ်ဆိုင်းရန် တောင်းဆိုနေသည်။ ပါတီခေါင်းဆောင်များ ကလည်း တတ်စွမ်းသမျှ လိုက်နာ ဆောင်ရွက်နေကြသည်။ ဂေဟာအတွက် သုံးရမည့်ငွေသည် ပါတီကို ဂျောက်ကျစေ နိုင်သည်။ လူထုက နှစ်နှစ်ကြာမှ ငွေကုန်ခံလိုသည့် အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာကို ပါတီပြုတ်ခံပြီး ဖွင့်ခိုင်းရန်မှာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ဤသဘောထား၏ စိတ်မချမ်းသာစရာ တကွက်မှာ တလောကလုံး သူ့အချစ်ဆုံးဖြစ်သော ရှာလီဝေလင့် ကိစ္စ ဖြစ်၏။ ရှာလီ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ရှာတော့မည်။ သူ့ကိုလည်း စိတ်နာနိုင်သည်။ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပဲဟု သူ တွေးမိ၏။

သို့သော် ရှာလီသည် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသူဖြစ်၍ ရှင်းပြလျှင် သဘောမပေါက်နိုင်စရာ မရှိ။ ပလိုနီနီးက လျှို့ဝှက်ရန် မှာထား၍ ရှာလီကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောမပြနိုင်စေကာမူ သူ့အနေဖြင့် ပြည်သူ့တာဝန်သိသိ လုပ်ရကြောင်း ရှင်းပြနိုင်သည်။ သူ့ချစ်သော မိန်းကလေးအတွက် စိတ်ပျက်စရာအလုပ်ကို သူ့လုပ်ရန် ကြံကြိုက်လာသည်မှာ ကံကြမ္မာ ၏ အညှာအတာ ကင်းမဲ့မှုပင် ဖြစ်တော့၏။

ကွဲ၏ ခေါင်းကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်ကာ အံ့စရာလန့်စရာ စကားလုံးများကို သူ့ဖတ်ကြည့်နေမိ၏။ ပိုစိတ်၏ ဩဇာတိက္ကမ အရှန်အဝါကို ယူလျက် ပါတီကို လက်ပြန်ကြီးတည်းကာ သေတွင်းပို့နေသည့် စကားလုံးများပါတကား။

ကွဲကို သူမကျေမချမ်း ဖြစ်မိသည်။ လူယုံသတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ။ အလုပ်ဆိုတာ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်စေချင်ရင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လုပ်မှဟု တွေးမိ၏။ သူက ကွဲကို ကြိုးကလေးတချောင်း သုံးခွင့်ပေးခဲ့သည်။ ကွဲက ထိုကြိုးဖြင့် ပိုစိတ်နှင့် ပိုစိတ်၏ အယ်ဒီတာကို ကြိုးဆွဲချသတ်ရန် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ခဲ့သည်။ ပြီးတာ ပြီးစေတော့။

ကံအားလျော်စွာ ပိုစိတ်၏ ယေဘုယျရပ်တည်ချက်က ခိုင်လုံသည်။ ထိုရပ်တည်ချက်ကို လက်ထောက် အယ်ဒီတာက ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့သော အစွန်းတဖက်သို့ တွန်းပို့ထားလျှင် အယ်ဒီတာက ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ်တိုင်ကြပ်မတ်ပြီး မူလနေရာမှန်သို့ ပြန်ရွှေ့ရုံသာရှိတော့သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အသိဉာဏ်ရှိသူတိုင်း အဘယ်မှာ ဆုတ်ဆိုင်းတွန့်ရွံ့နိုင်အံ့နည်း။

ဝက်စ်သည် အဝေးသို့ ငေးနေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေများသည် သူ့ကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ စိုးရွံ့စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ထိုမိတ်ဆွေများသည် ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားသူများ၊ လေးစားအပ်သူများ ဖြစ်နေ၏။ သူတို့က သူ့ကို ခြေလှမ်းမှားမှာ စိုးရိမ်နေကြသည်။ သူ့ခြေလှမ်းမှားလျှင် သူ့နိုင်ငံရေးဘဝ အနာဂတ် ဆုံးရှုံးမည်။

ပလိုနီနီးက သူ့ကို ပြည်သူ့အကျိုးဆောင်ဘဝ၏ လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ ရောက်နေသည်ဟု ပြောသွား၏။ ရှင်ဘုရင် များကို နန်းတင်နန်းချ လုပ်နေသည့် မဟာဝါးဝစ်⁹¹က မြို့ဝန်ရာထူးတွင် သူ့ကို လျားထားကြောင်း မကွယ်မထောက် ပြောသွားခဲ့သည်။ ရှစ်လလုံးလုံး သူတန်းစီခဲ့သည်။ သူ့တာဝန်ကို သူ့ငြိမ်သက်စွာ ကျေကျေပွန်ပွန် ထမ်းရွက်ခဲ့သည်။ မည်သူ့ထံကမျှ မည်သည့်အခွင့်အရေးကိုမျှ မတောင်းခဲ့။ နောက်ဆုံးတွင် ဝါးဝစ်က သူ့ကိုခေါ်ပြီး အမှတ်တံဆိပ် ခတ်နိုင် လိုက်လေပြီ။

စိတ်ကူးရေယာဉ်ကြောတွင် မျောနေရာမှ သူ့ဝိညာဉ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သတင်းစာ၏ ရပ်တည်ချက်ကို ညင်ညင်သာသာ ဘယ်လိုပြောင်းမလဲ။ ဘယ်လို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဖြစ်စေ မလဲ။ ပိုစိတ်သတင်းစာ၏ စွဲမြဲမှုကို မပျက်ပြားစေပဲ ပါတီကို သူ ဘယ်လို ကယ်တင်မလဲ။

⁹¹ မဟာဝါးဝစ်။ ။ ဝါးဝစ်မြို့စားကြီး (၁၄၂၈-၇၁)။ အင်္ဂလိပ် စစ်ခေါင်းဆောင်နှင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး။ အင်္ဂလိပ် သမိုင်းတွင် ဘုရင်ခန့်သူ (ကင်းမိတ်ကာ) ဟု ကျော်ကြားသည်။

ဝက်စ်သည် ဘီရိုကို ဖွင့်၍ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည့် စာတွဲကြီးကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၂ လ ကာလအတွင်း ဂေဟာကိစ္စ ရေးခဲ့သမျှ ခေါင်းကြီးများကို ကသုတ်ကရက် ပြန်ဖတ် သည်။ စာပိုဒ်အချို့သည် သူ့ကို အံ့ကြိတ်မိစေသည်။ ထိုစကားလုံးများသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် မခံချည့် မခံသာဖြစ်အောင် မြှုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသည်။

တစ်တစ်နှင့် သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှု လမ်းကြောင်းတခု ပေါ်လာသည်။ ပိုစ်သတင်းစာ၏ အခြေခံ စဉ်ဆက်မပြတ်မှုကိုလည်း သဟဇာတဖြစ်စေ သဘောထား ပြောင်းလဲမှုကိုလည်း မှေးမှန် သေးသိမ်စေသည့် လမ်းကြောင်းဖြစ်သည်။

ခေါင်းကြီးကို တလုံးချင်း သူစရေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သွက်သွက်ကြီး ရေးနေတော့သည်။

(၂၆)

ကွိုသည် မိုးကာအင်္ကျီကို လည်ပင်းအထိ ကြယ်သီးတပ်လျက် မိုးရွာထဲတွင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့တွင် ထီးမရှိ။ လိုလည်း မလိုချင်။ မျက်နှာကို မိုးရေဆမ်းသည်မှာ သူ့ကို လန်းစေသည်။

ရှာလီဝေလင့် ဖခင်၏ မိတ်ဆွေတူကြီးက ရှာလီဝေလင့်ထံမှ ခိုးယူခဲ့သည့်ငွေဖြင့် သူ စားသောက် နေထိုင် ခဲ့သည်မှာ တနှစ်နီးပါး ရှိပြီ။

ဆာဖေ့၏ ဝင်ငွေ အရင်းအမြစ်ကို ယခင်က မစစ် မမေးခဲ့မိသည့် သူ့ပေါ့လျော့မှုကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပစ်ပစ်ခါခါ ရှုတ်ချနေမိ၏။ အဖိုးကြီးသည် အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် ထောင်ကျခဲ့ကြောင်း သူသိခဲ့သည်မှာ နှစ်တဝက်ကျော်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် အဖိုးကြီးက မိမိ၏ စုဆောင်းငွေပါဟု ဆိုသည့်စကားကို သူယုံခဲ့သည်။

အဖိုးကြီး အမြဲဝယ်နေသော အဖိုးတန်စာအုပ်များ၊ အကုန်အကျများသော အိမ်မွမ်းမံပြုပြင်မှုများ၊ ညစာစားပွဲ ပေါ်သို့ ညတိုင်းရောက်သော ပိုင်အရက်ပုလင်းများ၊ ယခု စာသင်နှစ်ကုန်လျှင် အငြိမ်းစားယူတော့မည်ဟု ဆိုသော အဖိုးကြီး၏ စကားများကို သူအားလုံး ပြန်တွေးနေမိသည်။

သူတို့၏ နေထိုင် စားသောက်စရိတ်သည် တနှစ် ဧဒါလာ ၃,၅၀၀ မှ ၅,၀၀၀ ခန့်အထိ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ တွက်ချက်မိ၏။ ဆာဖေ့၏ ကျောင်းဆရာလစာသည် တနှစ် ဧဒါလာ ၉၀၀ ဖြစ်သည်။ သူ့ထည့်ဝင်ငွေမှာ တနှစ်ဧဒါလာ ၃၉၀ ဖြစ်သည်။ ပျမ်းမျှ ကုန်ကျစရိတ် ဧဒါလာ ၄,၀၀၀ နှင့် ရငွေ ဧဒါလာ ၁,၂၉၀ ၏ ခြားနားမှုသည် ဧဒါလာ ၂,၇၁၀ လစာနှင့် နေထိုင် စားသောက်နေရသည့် ရှာလီဝေလင့်၏ ငွေအိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူနေသည့် ငွေပင် ဖြစ်သည်။

ကွိုသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လျှောက်လာသည်။ သတ္တမလမ်းခေါင့်တွင် မာကြူရီ ကလပ်အဖွဲ့ဝင် သူ့မိတ်ဆွေ ကလေးများက သူ့ကို လှမ်းအော်၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သို့သော် သူ မကြား။

သူနာရီမဆိုင်၊ ပထမဆုံး လုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ သူ့ရိုးသားစိတ်ကို သိက္ခာပြန်တင်ရန်ဖြစ်သည်။ မစ္စဝေလင့်၏ ငွေများကို တပြားတချပ်မကျန် ပြန်ပေးစေရန် ဆာဖေ့ကို အကြပ်ကိုင်ရတော့မည်။

ဆာဖေ့က သူ့အကြံကို အကြောက်အကန် ငြင်းမည် မုချ။ အဖိုးကြီး သဘောမတူ တူအောင်လုပ်နိုင်မည့် လက်နက်ကို သူသိ၏။ ထိုလက်နက်မှာ အဖိုးကြီးအိမ်တွင် သူဆက်၍ အတူနေရေး မနေရေးပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ဘက်ကလည်း လွန်ခဲ့သည့် ၉ လအတွင်း ကုန်ကျခဲ့သည့် စရိတ်ကို တဝက်ကျခံမည်။ ထိုငွေကို ရှာလီအား လွှဲပြောင်းပေးမည့် ငွေထဲတွင် ထည့်သွင်းမည်။ သူဝင်ငွေမှာ ပို၍ရရန်လမ်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဝင်ငွေရှာရန် သူ့စာအုပ်ကြီးမှ အချိန်ပိုကို နုတ်ယူရမည်။ ပိုစ်သတင်းစာ ခေါင်းကြီးများအဖြစ် သူရေးခဲ့သည့် အခွန်စနစ် ပြုပြင်ရေး ဆောင်းပါးများကို ကောလိပ်ကျောင်းသုံး စာအုပ်ထုတ်ရန် ထုတ်ဝေသူတဦးက ကမ်းလှမ်းထားသည်။ ဂျာနယ်များတွင် သူဆောင်းပါးများ ရေးနိုင်သည်။ ထိုအတွေးများနှင့်အတူ အိမ်သို့ သူပြန်ရောက်လာသည်။ အဖိုးကြီးက ကြင်နာရွှင်လန်းစွာ ကြိုဆို နှုတ်ဆက်သည်။

ညစာစားကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ရှန်ပီနိုဝင်အရက်ကို သူ့အတွက်ဆေးဟု ဆိုသည်။ ကွို ခံတွင်းပျက်နေ၍ စားဖို့မျိုးကြီး ဟင်ဒါဆင်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဟင်ဒါဆင်သည် သူတို့အတွက် ကော်ဖီ ယူပေးပြီးနောက် ပြန် ထွက်သွားသည်။ နောက်ထပ်မခေါ်မချင်း မလာရတော့။ သံမဏိစည်းကမ်း ဖြစ်သည်။

"ပါမောက္ခကြီး မကြားချင်တဲ့ ကိစ္စကို ကျနော် ပြောရဦးမယ်" ကွိုက ရင်ထဲ၌ ဘလောင်ဆူနေသည့်စိတ်ကို မျက်နှာတွင် မပေါ်အောင် ထိန်း၍ ပြောသည်။

ဆာဖေ့သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းယူနေစဉ် ကွို၏ စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ လက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

"ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က ဒီကိစ္စ ပြီးပြတ်ပြီ ထင်နေတာ"

"ကျနော်လဲ ထင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်ထင်တာ မှားတယ်"

စားပွဲကိုကျော်၍ တယောက်ကို တယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ဆာဖေ၏ မျက်နှာသည် ဘာမျှ သိသိသာသာ မပြောင်းလဲ။

"ဒီအိမ်မှာ ခင်ဗျားသုံးနေတဲ့ ငွေတွေဟာ ခင်ဗျား ကိုယ်ပိုင်ငွေတွေလို့ပဲ ကျနော် အမြဲယူဆခဲ့တယ်" ကွီက ပြောသည်။

တခန်းလုံးငြိမ်နေသည်။ ကွီသည် စားပွဲခင်းကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြောရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ မြန်မြန်နှင့် ပြန်ပြတ်သားသား ပြောရန်လိုသည်။

အဖိုးကြီး စိတ်မပါတပါနှင့်

"ခင်ဗျားကို တခါမက ကျုပ် ပြောပြခဲ့ပြီးပြီပဲ"

"ခင်ဗျားစကားတွေကို ကျနော် လက်မခံနိုင်ဘူး"

"ခင်ဗျားစကား နည်းနည်းလွန်လွန်းတယ် ဆိုတာ သိရဲ့လား"

"သိပါတယ်။ စိတ်လဲ မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျား ဒီမှာ သုံးနေတာ အရင်း ဒေါ်လာ ခုနှစ်သောင်းငါးထောင် လောက်ကမှ ရနိုင်တဲ့ အတိုးကို သုံးနေတာလို့ ကျနော် ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒီငွေတွေဟာ ကျောင်းဆရာလုပ်ပြီး စုဆောင်းခဲ့တဲ့ ငွေတွေပါလို့ ခင်ဗျား ကျနော်ကို ယုံခိုင်းမှာလား"

ဆာဖေက စီးကရက် တလိပ်ညှိပြီး ဖြည်းဖြည်းစွာ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ ကွီ မျက်လုံးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကွီ၏ မျက်လုံးများကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

"ခင်ဗျားကို ကျုပ် ခင်မင်တာနဲ့ ကျုပ်ကို စစ်လား ကြောလား လုပ်နိုင်ပြီလို့ ခင်ဗျားထင်ရင် မှားမှာပေါ့" ဟု မာမာပြောသည်။

"ကျနော်ကို ဧည့်သည်အဖြစ် ဖိတ်ခေါ်တုန်းကတည်းက ဒီအခွင့်အရေးကို ခင်ဗျား ပေးခဲ့တာပဲ"

"ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကို သူလျှိုလုပ်ခွင့် ရှိသလား"

"ဒါ မတရားပြောတာပဲ။ ကျနော်မှာ ခင်ဗျားကို သူလျှိုလုပ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းမရှိဘူး။ နံလွန်းလို့တောင် ခက်နေ သေးတယ်။ ခင်ဗျား ပြောခဲ့သမျှ ကျနော် ဘာမှ သံသယ မရှိခဲ့ဘူး။ သံသယတွေကို ကျနော်မျက်လုံးထဲ ခင်ဗျားပဲ ပက်ထည့်နေတာ။ ဒေါ်လာ တသိန်းနှစ်သိန်းနဲ့ကို ခင်ဗျားဘဝသစ် ပြန်စခဲ့တယ်လို့ လူတွေ ပြောနေတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား"

"အယုတ်တမာ လည်ဆယ်စကားတွေပါဗျ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သတင်းထောက်တယောက် လုပ်ကြံရေးတာ ကို ပြောနေကြတာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ဒီနေ့ ခင်ဗျားမှာ ရှိသမျှငွေဟာ ဒုက္ခရောက်ပြီးမှ ရှာလို့ ဖွေလို့ ရတဲ့ ငွေတွေလို့ ခင်ဗျား ပြောနိုင်မလား"

"တိတိကျကျ ပြောနိုင်တယ်"

ဆာဖေအသံက ဒေါသသံဖြင့် မာနေသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်နေသော ကွီက သူလိမ်ပြောမှန်း သိသည်။

"စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါလေ။ ဒါ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်ခင်က ငွေတွေကိုရော ခင်ဗျား ကဲ့ယူမထား ဘူးလား"

"မယူဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောပြမယ်"

ကွီက မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

"ကျနော်တို့ အခုပဲ လမ်းခွဲကြစို့။ ကျနော် ပစ္စည်းတွေ နက်ဖြန်ကျမှ လာသယ်ခိုင်းမယ်"

"ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ"

"ဒီနေ့ညပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျနော် လမ်းခွဲကြမယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ဗျာ။ သွားတော့မယ်"

"နေဦး"

ဆာဖေက အော်ပြောပြီး ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက မီးလို ဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည်။ ကွီမျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောသည်။ ကွီ မျက်နှာက မလှုပ်မရက်။ မငဲ့မတိမ်း။

"ဒါ ကျုပ်ရဲ့ စေတနာအတွက် တုံ့ပြန်တဲ့ ဆုလဒ်လား။ ကျုပ် သည်းမခံနိုင်ဘူး။ နားလည်ရဲ့လား။ ကျုပ်ကို ဖိနှပ်စုတ်လို မြောင်းထဲ ကန်ချလိုမရဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား။ ချပြန်ထိုင်။ ခင်ဗျား မသွားရဘူး။ ကျုပ်တားတယ်" ကွီ၏ အကြည့်က ဆာဖေ အပြောထက်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည်။

"မစ္စတာဆာဖေ" သူ့အသံက ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်သည်။ "ခင်ဗျား ကိုယ်ကို ခင်ဗျား မေ့နေတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ကျနော်ကို ဒီလို ပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိဘူးဆိုတာ သိရဲ့လား"

ပြောသာ ပြောရသည်။ ကွီ အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

"ကျုပ်၊ ကျုပ်မှားပါတယ်။ ကျုပ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ"

"ခွင့်လွှတ်ပါတယ်"

ဆာဖေက ကိုယ်ကို မတ်မတ်ဆန်ထိုင်ပြီး သူ့အသံနှင့် သူ့အမူအရာကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။

"ထိုင်ပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျား သိချင်တာ ပြောပြပါမယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ"

ကို ပြန်ထိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် သွေးဖျော့နေသည်မှအပ ခါတိုင်းလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဖိုးကြီးငွေသာ စွန့်လိမ့်မည်။ သူ့ကို မစွန့်နိုင်ဟု ထင်မိသည်။

ဆာဖေသည် စီးကရက်ကို ကောက်ကိုင်ပြန်သည်။ ဒေါသမုန်တိုင်းသည် မျက်လှည့်ပြသလို လွင့်စဉ်သွား သည်။

"ကျုပ် စီးပွားရေး ပျက်တော့ အိုစာမင်းစာအတွက် ငွေကလေး နည်းနည်းဖယ်ထားခဲ့တယ်။ အနုစိတ် ပြောနေ ရင် ခင်ဗျားလဲ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တရားရုံးတင်တင် ဒီငွေဟာ ကျုပ်ငွေပဲလို့ ဆုံးဖြတ်မှာပါ"

"ဒေါ်လာ တသိန်းလောက် တနေရာမှာ ဖယ်ထားခဲ့တယ် ဆိုပါတော့"

"ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်လဲ မများဘူး။ တထောင်မျိုး နှစ်ထောင်မျိုးပေါ့"

"ထားပါတော့။ စာရင်းမှာ ပေါ်မှာပေါ့။ ခင်ဗျား အမှုဖြစ်ချိန်မှာ ဒီငွေတွေ ရှိမှန်းမသိတော့ ဝေလင် ဆုံးရတဲ့ ငွေမာဏကို နည်းအောင်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ရှိမှန်းသိရင် လုပ်နိုင်မယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ဝေလင် ရန်ပုံငွေဟာ ခင်ဗျား ငွေကဲ့ယူထားသလောက် ငွေနှုတ်ခံရတယ်။ အခု အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ပြန်ပေးသင့်တယ်လို့ ကျနော် ထင်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပေးရမှာလဲ။ ကျုပ်ဘယ်သူမှ ကြွေးဆပ်စရာရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဝေလင်ငွေတွေကို ခင်ဗျား ထိန်းပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျား ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စ နားမလည်ပါဘူး။ တရားရုံးက ကျုပ်ကို လူမွဲစာရင်း သွင်းတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းပြီး ကျုပ်ကို လူမွဲ သတ်မှတ်လိုက်လို့ ကျုပ်ရဲ့ ပေးရန်ဆပ်ရန် တာဝန်တွေ အားလုံးကို တရားရုံးက ယူလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပေါင်း အစိတ်ကျော်ပြီး လူမွဲစာရင်း အက်ဥပဒေလဲ ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ ရှေ့နေတွေလဲ မေးကြည့်ပါဦး"

"ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် တရားမ သဘောနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရား သဘောနဲ့ ပြောနေတာ"

"အား တရားဥပဒေမှာ ရှိတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားက ခင်ဗျားအဖို့ မကောင်းတတ်သေးဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား"

"တကယ့်ဖြစ်ရပ်က ဥပဒေမှာ ဘာပြောပြော ဝေလင် ငွေတွေထဲက တရားမဝင် နုတ်ထားတဲ့ ငွေတွေနဲ့ ကျနော်တို့ စားသောက်နေကြတယ်။ ဒီငွေတွေဟာ မူလပိုင်ရှင်နဲ့သာ ဆိုင်တယ်။ ဒီတော့"

"ကျုပ် တမျိုးရှင်းပြဦးမယ်"

ကိုက လက်ကာပြလိုက်ပြီး

"ရှင်းနေလဲ အချိန်ကုန်မှာပဲ။ ကျနော့် သဘောထားကတော့ ရှင်းနေပြီ။ ဒီငွေတွေကို ခင်ဗျား ပြန်မပေးနိုင်ဘူး လား။ ကျနော့်ကို ငဲ့ပြီး ပြန်မပေးနိုင်ဘူးလား"

"ခင်ဗျားအတွက် ဆိုရင် ကျုပ်မလုပ်ပေးနိုင်တာ လောကမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ အပြန်တထောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့"

ကိုသည် အဖိုးကြီးကို ဝပ်လျှိုးခယသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ "ဒီငွေတွေကို ကာမိအောင် ကျနော် အစွမ်းကုန် လုပ်ပါမယ်။ ကျနော် ခင်ဗျားနဲ့ သေမှ ခွဲပါမယ်။ ခင်ဗျားအိုတဲ့ အချိန်မှာလဲ ကျနော် စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ခင်ဗျား လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မပေါ်စေရပါဘူး။ ငွေတွေကို ရှေ့နေတယောက်က တဆင့် ပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ကျနော်တို့ တနေရာရာ ပြောင်းနေကြတာပေါ့။ မိတ်ဆွေအဖြစ် အတူဆက်နေကြမယ်။ ရိုးရိုးသားသား၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊ ဂုဏ် သရေရှိရှိ နေကြမယ်"

"တော်စမ်းပါ။ ကျုပ်နားမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဆာဖေက ကွဲအက်ဆို့နှင့်သံဖြင့် တားသည်။

ကို လက်လျော့လိုက်သည်။ အဖိုးကြီးက မသန့်ရှင်းသောငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ လက်မလွှတ်။ မိတ်ဆွေကိုသာ စွန့်မည်။ ရှင်းနေပြီ။

"ကျုပ်ငြင်းနေတာ ခင်ဗျားအကျိုးအတွက်ရော ကျုပ်အကျိုးအတွက်ပါ ငြင်းနေတာပါဗျာ။ ခင်ဗျား တောင်းဆို နေတာ ဘာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး။ အရူးလို စွန့်ကြဲခိုင်းနေတာ။ ကျုပ်နည်းနည်းမှ မေတ္တာမရှိတဲ့ လူတွေအတွက် စွန့်ကြဲခိုင်းနေတာ"

ကိုက သူ့အသံကို ထိန်း၍ပြောသည်။

"ရှေ့ဆက်ပြောနေလို့လဲ မထူးတော့ဘူး။ ခင်ဗျား စေတနာတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တသက်မမေ့ပါဘူး။ ကျနော် သွားတော့မယ်။ ဒီပုံစံနဲ့ လူချင်းခွဲရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး"

"ခင်ဗျားကို ကျုပ် သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး" ဆာဖေက နားကျည်းသော ရယ်သံဖြင့် ပြောသည်။ "ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဒီလောက်မြန်မြန်ပြောဖို့ ကျုပ် မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး။ ဒီငွေတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မပေးတာလဲ သိလား"

"ကျနော်ကို ခင်တာထက် ငွေကို ပိုမက်လို့ပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ငွေမမက်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ပေးဖို့ ကျုပ်ဒီငွေတွေကို ဖက်တွယ်ထားတာ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရဲ့ အမွေစား အမွေခံ လုပ်မယ်။ ကျုပ်ငွေတွေကို ခင်ဗျားအတွက် ထားခဲ့မယ်"

ကို စက်ဆုပ်သွားသည်။ စကားပင် ပြောမထွက်။ အဖိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် ဘယ်တုန်းကမျှ ယခုလောက် နှလုံးနာစရာ မကောင်းခဲ့။

"ညှဉ်ခန်းကို သွားကြမယ်။ ကျုပ် စာချုပ်စာတန်းတွေ လုပ်ထားပြီးပြီ။ ခင်ဗျား တသက်လုံး ထိုင်စားပေတော့"

"တော်စမ်းပါ။ ကျနော် ဒီငွေတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ချင်ဘူး"

"ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် စောင့်စည်းနိုင်တာလဲ။ ကဲ ကျုပ်မေးပါရစေဦး"

"ရိုးသားတဲ့လူအဖို့ သူတပါးငွေကို မတို့ မထိတာဟာ စောင့်စည်းတယ်လို့ မခေါ်ဘူးဗျ"

"အင်း အင်း အင်း အင်း" ဆာဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။

"သွားမယ်"

"နေပါဦး၊ ခင်ဗျားကို ပြောစရာ ကျန်သေးတယ်" ဆာဖေက စားပွဲကို ပတ်လျှောက်လာသည်။ ကိုသည် သူ့အဖို့ အကြမ်းဖက်မှ စကားဝိုင်း သိမ်းနိုင်တော့မည် အခြေ ဆိုက်နေပြီဟု ထင်မိလာသည်။

ဆာဖေက မြေဖြူလို့ ဖွေးနေသော မျက်နှာဖြင့် "ခင်ဗျားကို ဖမ်းနေတဲ့ မိန်းမရွှင်ကလေးအတွက် ကျုပ်မှာ ရှိသမျှ တပြားမကျန် ပေးရမယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား"

"ခင်ဗျား ကျုပ် အနားမကပ်နဲ့" ကွဲက ဆာဖေ မျက်နှာထက် ပို၍ ဖြူယော်နေသည့် မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

ဆာဖေက မဆုတ်။ ကွဲအဖို့ ထိုးရ ကြိတ်ရမှာကလည်း လူသတ်တာနှင့် မခြား ဖြစ်မည်။ နှစ်ယောက်သား သွေးမရှိဘဲ ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာဖြင့် ရင်ချင်းဆိုင်ကာ ရပ်နေကြသည်။ ထိုတအံတွင် သူတို့ မျက်နှာနှစ်ခုသည် ဆန်းဆန်းပြားပြား တူသယောင် ဆင်သယောင် ထင်ရသည်။ မေးစေ့ ချွန်ပုံချင်း တူသည်။ နှုတ်ခမ်းဖြောင့်တန်း ပါးလျား သော ပါးစပ်စေ့ပုံချင်း တူသည်။

"ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိပြီ။ ခင်ဗျား အဲဒီမိန်းကလေးကို ကြိုက်နေတယ်။ သူ့အတွက် ကျုပ်ကို စတေးမယ်လို့ ခင်ဗျား ကြံတာပေါ့လေ။ ခင်ဗျားအဖို့ တပြားမှ ကုန်တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး"

"တော်တော့ဗျာ။ မပြောနဲ့"

"ခင်ဗျား လုပ်ချင်ရာ လုပ်ဖို့ ကျုပ်ခွင့်မပေးဘူး" ဆာဖေ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသဖြင့် တောက်လောင်လျက် ရှိသည်။ သူ့အောက်နှုတ်ခမ်းက တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တွန့်ချည် ရွဲ့ချည် ဖြစ်နေသည်။ "ခင်ဗျားမှာ စည်းကမ်း လိုနေ တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကပဲ စည်းကမ်း ချပေးရမှာပေါ့။ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ ဆက်နေရမယ်။ ခင်ဗျား လုပ်တာ ကိုင်တာတွေကို ချုပ်ချယ်ရမယ်။ ခင်ဗျား အမူအကျင့်တွေကို ကျုပ် ပြင်ပေးရမယ်"

ဆာဖေသည် ဂယိမ်းဂယိုင် ဖြစ်လာသည်။ ကွဲစိတ်တွင် ဒေါသ ပြယ်သွားသည်။ သနားစိတ် ပေါ်လာ၍ အဖိုးကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

"စိတ်ထိန်းဗျာ။ အိပ်ယာပေါ် လှဲနေ။ ကျနော် လိုက်ပို့မယ်"

"သွားလေ၊ ထွက်သွား။ သွားလို့ ပြောတာ မကြားဘူးလား။ မင်းက ငါ့ကို မာန်လား မဲလား ခြိမ်းလား ခြောက်လားနဲ့။ မင်း ငါ့ကို ဘာထင်သလဲ"

အဖိုးကြီး ရူးသွားပြီဟု ကွဲထင်လိုက်မိ၏။ တကယ်လည်း အရူးရပ် ပေါက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖျောင်းဖျသံဖြင့် "ခင်ဗျားက"

"ငါက မင်းအဖေ။ မင်းအဖေဆိုတာ သိရဲ့လား။ ကြားရဲ့လား" ဆာဖေက အော်ပြောသည်။ "မင်းဟာ ငါ့သား။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ဂျူနီယာ"

ကိုသည် ဆာဖေထံမှ မှန်သော စကားကို ကြားလိုက်ရလေပြီဟု သိလိုက်၏။ ပြောမပြတ်သော စက်ဆုပ် ရွံရှာမှုဖြင့် အဖိုးကြီး အနီးမှ ခွာလိုက်ပြီး

"အဖေ" ကိုသည် ခြောက်ကပ် ကြောင်စီသော တီးတိုး ရေရွတ်သံဖြင့် "အဖေ" ဟု ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ဆာဖေက ကွဲကို စိုက်ကြည့်နေပြီး သူ့အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ရွဲ့လိုက်ကာ

"ငါ့သား၊ မင်းခံစားချက်က ဒီလိုပဲလား" ဟု ညင်သာစွာ မေးရင်း ကြမ်းပေါ်သို့ ဒိုင်းကနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ကွဲက အဖိုးကြီး၏ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်သည်။ သို့သော် လူးခြင်း လွန်ခြင်းပင် မရှိတော့။ လဲကျသံကြီးကို ကြားရ၍ စဖိုမှူးကြီး ဟင်ဒါဆင် ပြေးဝင်လာသည်။ အသက်ရှူနေသေးသော်လည်း လူသေလို မလှုပ်မရွက် ဖြစ်နေသော ဆာဖေကို အခန်းထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ပွေ့ချီသွားသည်။ တနာရီအတွင်း ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။ ပြန်သွားသည်။ နှစ်နာရီအတွင်း သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦး ပြုစုရန် ရောက်လာသည်။

ဆရာဝန်က စိတ်ချောက်ချားပြီး လေသင်တန်း ဖြတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ တပတ်ရှင်ချင် ရှင်မည်။ တနှစ် ရှင်ချင်ရှင်မည်။ သို့သော် စကားပြောနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟုလည်း ပြောသည်။

(၂၇)

နောက်တနေ့နံနက်။ သတင်းစာဖတ်ချိန် ရလျှင်ရခြင်း ဂေဟာအကြောင်း ပိုစိမ်းကြီးကို ရှာလီ ပထမဆုံး ဖတ်သည်။ ခေါင်းကြီးဖတ်ရင်း မိုးကောင်းကင်ကြီး ပြိုကျသလို၊ မဟာပထဝီမြေကြီး ကွဲကျသလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

ခါတိုင်း ရှာလီ လမ်းလျှောက်နေကြဖြစ်သော်လည်း မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေ၍ ဓာတ်ရထားစီးလာရသည်။ ယနေ့နံနက် သူ အချိန်နောက်ကျသည်။ နံနက်စာကိုပင် အပြေးအလွှားစားရသည်။ အခြား ဘာမျှလုပ်ချိန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပိုစိမ်း သတင်းစာကို ရုံးရောက်မှ ဖတ်ရန် ယူလာခဲ့သည်။

ဓာတ်ရထားပေါ်တွင် ထိုင်မိမှ သတင်းစာကို ကောက်လှန်နိုင်သည်။ သူချက်ချင်း လှန်ဖတ်သည့်နေရာမှာ အယ်ဒီတာ့အာဘော် စာမျက်နှာဖြစ်၏။

ဂေဟာအကြောင်း ခေါင်းကြီး၏ ခေါင်းစဉ်ရော ခေါင်းကြီးထည့်သည့်နေရာပါ သူ့အဖို့ စိတ်ပျက်စရာဖြစ်ရသည်။ ထည့်ထားသည့်နေရာက ထိပ်ဆုံးမဟုတ်။ ခေါင်းစဉ်ကလည်း "စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာနှင့် စပ်လျဉ်း၍" ဟူ၍သာ။ အသွေးအရောင်မရှိ။ အားနည်းလှသည်။ ခေါင်းကြီး အစချီသော ဝါကျကအစ အလားတူ အကဲဖြတ်မိ၏။ သူ့မျှော်လင့် ထားသလို ဂေဟာ ဟန့်တားရေးသမားများအား စိမ်းမိနိုင်ခြင်းမရှိ။

ခေါင်းကြီးကို ဆက်ဖတ်မိသောအခါ ရုတ်တရက်အသက်ရှူပင် ရပ်သွားမတတ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အစက အဆုံး တလုံးချင်း သတိထားဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီးချိန်တွင် သူ့မျက်နှာသည် သူ့အင်္ကျီစ အဖြူရောင်နှင့် နင်လား ဝါလား ပြိုင်နေတော့၏။ သူဖတ်နေရသည့် ခေါင်းကြီးသည် နှစ်နှစ်လုံးလုံး အားထုတ်မှု မျှော်မှန်းချက်ကြီးကို အဆုံး စီရင်လိုက်ခြင်းမျှသာမဟုတ်။ မိတ်ဆွေအိမ်ထဲတွင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရသည့်ပမာလည်း ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

"ဂေဟာနှင့် စပ်လျဉ်း၍" ကို ပြန်ဖတ်နေစဉ် အရေးအသား ပါးနပ်လိမ်မာမှုကို သတိပြုမိသည်။ ရပ်တည်ချက် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲမှုတရပ်ကို ယခုရေးထားပုံထက် ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်။ ရပ်တည်ချက် ပြောင်းလဲမှု မရှိဟုဆိုသော ပိုစိမ်း၏ အဆိုကို လက်ခံဖို့ပင် ရှိတော့သည်။

အစမှ အဆုံး ဂေဟာ တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းအပေါ် သတင်းစာ၏ သစ္စာရှိရှိထောက်ခံမှုကို အသေဆုပ် ကိုင်ထားသည်။ သို့သော် ခြွင်းချက်များစွာ ပါဝင်နေသည်။ သမန်ကာရန်ကာ ဖတ်သွားသူအဖို့ သတိပြုမိမည် မဟုတ် သော်လည်း ထိုလုပ်ငန်း၏ ဘက်တော်သားများအဖို့ကား လယ်ပြင် ဆင်သွားသလို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။

ဂေဟာလုပ်ငန်းကို နောက်ထပ်နှစ်နှစ် ရွှေ့ဆိုင်းရန် ပိုစိမ်းက လွှတ်တော်အား တဖက်လှည့်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသဘောထားကို ဘယ်စာလုံး ဘယ်စာပိုဒ်က ဖော်ထုတ်သည်ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ပြောရန် မလွယ်။ သို့သော် သတင်းစာတနေရာတွင် ဖော်ပြထားသည့် မလွဲမရှောင်သာသော အသုံးစရိတ်စာရင်းကို ကိုးကားပြီး နောက် ရေးသားပုံမှာ

မြန်မြန်ထက်ထက် ဆောင်ရွက်မှုဟူသည် မည့်အသည့်အခါကမျှ ကြီးကျယ်သော ပြဿနာ မဟုတ်ခဲ့သော်ငြားလည်း ပြဿနာတရပ် ဟုတ်သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၍ မည်မျှပင် ကောင်းကျိုး အထွေထွေနှင့် ပြည့်စုံစေမည့် လုပ်ငန်းအတွက် ဖြစ်စေကာမူ စရိတ်ကြေးငွေ တပြားတချပ် တိုးချဲ့ သုံးစွဲခြင်းသည်ပင်လျှင် ထိုသို့ သုံးစွဲရန် စေ့ဆော်သည့် ဉာဏ်အမြော်အမြင်အား သို့လော သို့လော တွေးတော ဒွိဟဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိစေသည် ဟူ၍ ယူဆနိုင်သည်အထိ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လုံးဝရှောင် လွှဲခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော အသုံးစရိတ်များကိုသော်မှ ဆိုင်းငံ့ ရပ်သိမ်းလျက်ရှိသည့် လက်ရှိ အခြေအနေ အရပ်ရပ်အား ပိုစိမ်းသတင်းစာက စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ လေ့လာစောင့်ကြည့်လျက် ရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤဝါကျ တခုမျှဖြင့်ပင် လုံလောက်ပေပြီ။ ယခုအချိန်အထိ ပိုစိမ်း၏ မိုးကြိုးသွားဖြင့် ဟန့်တားခြင်း မခံရဖူးသေးသည့် လွှတ်တော်ထဲမှ အင်အား ကြီးမားသော အတိုက်အခံ အင်အားစုများအဖို့ ထိုစာပိုဒ်သည် စာအုပ်ကြီး တအုပ်ထက်ပင် အထိနာစေပေတော့သည်။ ၎င်းတို့ ကာလကြာရှည်စွာ လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းခဲ့သည့် ဂေဟာတည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းသည် ရေစုန်မျောလေပြီ။

လက်ထောက် အတွင်းရေးမှူးမကလေး အဖို့ကား ခါးသည်း နာကျည်းမဆုံးနိုင် ရှိတော့သည်။ သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ပြဿနာနှင့် ယှဉ်လျှင်ကား ဂေဟာတည်ဆောက်ရေး ဆုံးရှုံးမှုသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် အမှုမထား လောက် သယောင်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သူ့မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်တယောက်လက်ချက်လဲ။

ဘုန်းကြီး မစ္စတာဒိန်းသည် စားပွဲပေါ်တွင် ဇက်ကျိုးကျနေသည်။ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ထားသည်။ ပိုစ်သတင်းစာကို လုံးထွေးဆုပ်ချေပြီး ကြမ်းပေါ်တွင်ပစ်ချထားသည်။ ရှာလီ ဝင်လာသောအခါ ဒိန်းက မော်ရှ်ပင်မကြည့်။ ရှာလီ၏ "မင်္ဂလာနံနက်ပါ" ကိုလည်း တိုတိုတောင်းတောင်းပင်တုံ့ပြန်သည်။

ရှာလီကိုယ်တိုင်လည်း စကားပြောချင်စိတ်မရှိ။ သူ့စားပွဲသို့ သူ့သွားပြီး စာအိတ်များကို ဖောက်နေလိုက်သည်။ တနာရီခန့် အကြာတွင် ဒိန်းသည် ရှာလီ စားပွဲဘေးသို့လာရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ခါတိုင်းလိုပင် တည်ငြိမ်နေလေပြီ။

"ကဲ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ" ဒိန်းက မေးသည်။

"ဒဂီးသုံးဆယ်"⁹² အစွမ်းလို့ ဆိုရမှာပေါ့" ရှာလီ မျက်နှာက ဖြူယော်နေဆဲ ရှိသေးသည်။

"ဒီလိုလဲ တထစ်ချ မပြောနိုင်သေးဘူးလေ။ သံသယဖြစ်စရာ ရှိနေသေးသရွေ့ သူ့ကို သံသယအကျိုး ခံစားခွင့် တော့ ပေးထားရမှာပေါ့"

သူ့စကားက ဘယ်သူ့ကိုဆိုလိုတာလဲ။

"ဒီလို သဘောမထားနိုင်ပါဘူးရှင်။ ပိုစ်က ရှင်တို့ ကျမတို့ သိနေသလို ဒီကိစ္စကို အစအဆုံး သိနေတာပဲ။ ရိုးရိုးသားသား သဘောထားပြင်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သစ္စာဖောက်တာပဲ"

"အနေအထားကတော့ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်မှန်မသိဘဲနဲ့တော့ သတင်းစာကို ရှုတ်ချလို မဖြစ်သေးဘူးလေ"

"ဒါဖြင့် ခုချက်ချင်းမေးမယ်ရှင်။ သူတို့ ဖြေရှင်းချက် ..."

"ဖြေရှင်းချက် တောင်းနေဖို့ မလိုပါဘူး" ဒိန်းက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောသည်။ "ပိုစ်က ရှင်းစရာရှိရင် သူတို့ သဘောအလျောက် ရှင်းလိမ့်မပေါ့။ ဒီခေါင်းကြီးရဲ့ နောက်ခံဖာတ်ကြောင်းကို မသိရသေးပေမယ့် သေချာတာတခုတော့ ရှိတယ်။ မစ္စတာဝက်စ် မသိဘဲ ပုံနှိပ်တာ ဖြစ်ရမယ်။ အခြေအနေသစ်တွေတော့ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ အပြောင်းအလဲလိုဟာမျိုး ဆိုပါတော့"

ရှာလီ အလွန်လေးစားသော ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုခေါင်းကြီးသည် မစ္စတာကွို၏ ဦးနှောက်နှင့် ကလောင်မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သည့် ခေါင်းကြီးဖြစ်ကြောင်း သံသယမရှိ။ ယတိပြတ် ယုံကြည်နေသည်။

"ဂေဟာကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ ဟင်" ရှာလီက ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း မေးသည်။

"ကိစ္စ ချောပြီပေါ့" ဒိန်းက ပြောပြောဆိုဆို သူ့စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်သွားသည်။

ရှာလီသည် မိုးပေါက်မိုးစက် တဖွားဖွား နှင့် ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော မှန်ပြတင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

ပန်းခြံ သစ်ပင်များကြားမှ အိမ်ခေါ်မိုးများကိုကျော်ကာ မားမားကြီးရပ်နေသော ပိုစ်သတင်းစာတိုက် အဆောက်အအုံကြီးကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အယ်ဒီတာဌာန တည်နေရာ ပစ္စမထပ်၏ ပြတင်းပေါက်များကို အတန်းလိုက် မြင်နေရသည်။ ထိုပြတင်းပေါက်များအနက် ပြတင်းပေါက်တပေါက်၏ နောက်ကွယ်တွင် ဂေဟာလုပ်ငန်း အား သစ်စိမ်းချိုးချိုးခဲ့သည့် မိတ်ဆွေတူကြီး ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ဘယ်မိတ်ဆွေတူလဲ။

ချားလ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်ကို လူချင်းမသိမိကပင် စိတ်နေမြင့်မြတ်သူ၊ အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားသူ၊ ဂုဏ်သိက္ခာ အစွန်းအထင်း မရှိသူ လူငယ်တဦးအဖြစ် သူသိထားခဲ့၏။ လူချင်းသိတော့လည်း သူ၏ ကောင်းသတင်းများသည် အားလုံးအမှန်ချည်းဖြစ်နေ၏။ သူနှင့်ထိတွေ့ရတိုင်း လိုက်လျောမှု၊ ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်မှု၊ ချိုသာကြည်ရွှင်မှုများကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူ့သိက္ခာက ပျက်ယွင်းဖို့ဆိုတာ စဉ်းစား၍ပင်မရ။ သူ့နာမည်ကို ဆွဲသွင်းယိုးစွပ်ဖို့ရာပင် အကြောင်းမပေါ်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ကွယ်လွန်ချိန်မှ စ၍ ဂေဟာခေါင်းကြီးများကို ရေးနေခဲ့သူမှာ မစ္စတာကွို မဟုတ်လား။

လွန်ခဲ့သည့် ၂၄ နာရီအတွင်းကပင် မိမိ အစွမ်းကုန်ရေးသားပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သူမှာလည်း မစ္စတာကွိုပင် မဟုတ်လား။

သို့ပါလျက်၊ သို့ပါလျက် လက်ထောက်အယ်ဒီတာကလေး၏ လက်ချက်မဟုတ်တာလဲ ဖြစ်နိုင်ကောင်းရဲ့ ဟူသော အတွေးကို သူ့စိတ်ထဲတွင် အသေအလဲ ဖက်တွယ်နေမိပြန်၏။

လွန်ခဲ့သည့် တပတ်အတွင်းက ကွို အလည်လာခဲ့သည်ကို သူ့စိတ်ထဲတွင် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ယောင်နေမိသေး ၏။ ထင်ထင်လင်လင်း ပရိယာယ်ကင်းကင်း ရိုးသားဖြောင့်စင်းသော မျက်နှာပိုင်ရှင်တဦးသည် ဤကဲ့သို့သော အနုတ်

⁹² ဒဂီးသုံးဆယ်။ ။ ခရစ်တော်ကို ရန်သူလက်သို့ အပ်ရာ၌ သစ္စာဖောက် မစ္စတာရီးယော့က ရန်သူထံမှ ငွေဒဂီး ၃၀ ယူခဲ့သည်ကို ရည်ညွှန်းသည်။

"ကျွန်ုပ်တို့သည် ယေရှုကို ကိုယ်တော်တို့လက်သို့အပ်လျှင် အဘယ်မျှလောက်ပေးပါမည်နည်းဟု လျှောက်သော် ထိုသူတို့က ငွေကျပ် သုံးဆယ်ပေးမည်ဟု ဝန်ခံကြ၏"

(မေ့သစ်ကျမ်း ရှင်မသ်ခရစ်ဝင် ၂၆:၃၅)

စုတ်ဂုတ်စုတ် မရိုးမဖြောင့်အလုပ်ကို ဘာကြောင့်လုပ်ရသလဲ။ ထိုနေ့ညက သူ့ကိုကြည့်သွားပုံမျိုးဖြင့် ကြည့်တတ်သူ တဦးသည် ဘာကြောင့် သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး အရှိုက်ထိုးရသလဲ။

ဤအလုပ်မျိုး သူလုပ်လေမလား ဆိုသည်မှာ ဝက်စ် လုပ်လေမလားဟူ၍ အတွေးရကြပ်သလိုပင် အတွေးရ ကြပ်လှသည်။

ထိုခေါင်းကြီးကို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမရေး။ အခြားတဦးယောက်ကရေးပြီး မှားယွင်းပုံနှိပ်မိခြင်း ဖြစ်လေ မလား ဟူသော ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ကြုံကြိုက်မှုကလေး ရှိနိုင်သေးသည်ဟုလည်း တွေးမိ၏။

ထိုမျှော်လင့်ချက်ကလေး အတောင်အလက်မှ မစုံမီ သူ့ဆင်ခြင်ဉာဏ်က ပစ်သတ်လိုက်ပြန်၏။ ထွက်ပေါက် မရှိ။ အဖြစ်သနစ်က ရှင်းနေသည်။

သူ့မိတ်ဆွေ နှစ်ဦးအနက် တဦးသည် သူမမှန်းဆနိုင် စွမ်းသော အဖိအစီး တစ်ခုတစ်ကြောင့် ဂုဏ်သရေ ကင်းမဲ့သော အမှုကို အလိုတူ အလိုပါ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီ။ တပြိုင်တည်းမှာပင် သူ့ကိုလည်း အသည်းခွဲခဲ့ပြီ။

ရိုးသားသော ဖြေရှင်းမှုဟူ၍ မရှိနိုင်တော့။ ကြောက်ပါးလိလိ အဟန့်အတား အင်အားစု၏ အချောက် အမြှောက် ဇာတ်ထုပ်က ဘွားဘွားပေါ်နေပြီ။ သတင်းစာ၌ တာဝန်ရှိသည့်အပိုင်း၏ သိမ်ဖျင်းသော အညံ့ဇာတ်ထုပ်က ဘွားဘွားပေါ်နေပြီ။

သူ့မနောအာရုံတွင် သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ယှဉ်ရပ်နေကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က သိကျွမ်းခဲ့ရသည့် ပါရဂူကလေးနှင့် သူ့အပျံသင်စအရွယ် သူ့စိတ်ကူးထဲက ကိုလူပျို။

တဦး၏ ဂုဏ်သရေနှင့်အမျှ အခြားတဦး၏ ဂုဏ်သရေကို သူမြတ်နိုးသည်။ တဦး၏ ခင်မင်မှုသည် တခြား တဦး၏ ခင်မင်မှုကဲ့သို့ပင် သူ့အဖို့ ချမ်းမြေ့စရာဖြစ်သည်။ ယခုမူ တယောက်သောသူသည် သူ့မိတ်ဆွေ မဟုတ်တော့ ချေပြီတကား။

သူ ပထုတ်ရမည့်သူမှာ ဝက်စ်မဟုတ်။ သူ့အပေါ် သံသယအငြိအစွန်းမရှိ။ ကိုသာလျှင် အတို့အဆိတ် ကလေးမျှ မခံ။ သဒ္ဓါလန်ပြီး သူတို့ကို နမ်းပြကာ⁹³ သစ္စာဖောက်သူဖြစ်သည်။

မိမျိုး ဖမည် မပီပိုဝါးသော ကွို၊ ရေမျောကမ်းတင် မျိုးစဉ်နွယ်ဆက် ဒွီဟဖက်သော ကွို၊ ထိန်းကျောင်းပဲ့ပြင်မှု ကွေကွာကင်းဝေးသော ကွို၊ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်နိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လူရာသွင်းပေးခဲ့သည့် ကွို၊ ကူတန်ကူ၊ ထိန်းတန်ထိန်း၊ အကြံပေးတန်ပေးကာ မိမိ၏ အသိအကျွမ်းစာရင်း၊ မိတ်ဆွေစာရင်းသို့ သွင်းထားခဲ့သည့် ကွို။

သို့သော် သူ့စိတ် ချောင်ကြားတနေရာတွင် ကွိုကို အမှန်တရားမြတ်နိုးသူ၊ မဖောက်မပြန် တသမတ်တည်း ရိုးသားဖြောင့်စင်းသူအဖြစ် သိမှတ်ထားခဲ့သည့် စိတ်က သူ့ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို အံတုလျက် ဤရှုတ်ချမှုများကို ပုန်စား ပုန်ကန် ပြုနေလေ၏။

ရှာလီသည် ဖြေရှင်းစကားပြောမည့် တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံများ ပေါ်လာလေမလား ဟူသော အတွေးတထင့် ထင့်နှင့် တမနက်လုံး သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေ၏။

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ မကြာခဏ ကြားရသည်။ သို့သော် သူ့မျှော်တာ မပေါ်လာ။ မွန်းတည့်ခန့်အချိန်။ လွှတ်တော် ဧည့်ခန်းဒေါင့်၌ ထိုင်နေသည့် မစ္စတာဒိန်းသည် ဂေဟာဥပဒေအား မဲခွဲရန် ဆင့်ခေါ်ပုံ ပိတ်ဆို့ ဟန့်တားလိုက်ပုံကို ကြည့်နေလေသည်။

အမတ်တဦးသာ စကားပြောသည်။ အမတ်မင်း မိချီတီဘန်ဂေါက ပိုစ်သတင်းစာကို ကိုးကားကာ ပြည်နယ် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာန၏ "အသိအမှတ်ပြု အာဘော်" ကပင် စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ နှစ်နှစ် စောင့်ဆိုင်း သင့်ပုံကို "ဝန်ခံ"ကြောင်း မိန့်ခွန်းချေသည်။ အမတ်အများစုက သူ့နှင့်သဘောတူမျှ၍ ဥပဒေကြမ်းကို ၅၄ မဲ ၃၂ မဲဖြင့် ဖုတ်ကျီး သင်္ကြိုလ်လိုက်ကြလေသည်။

⁹³ ခရစ်ကို ရန်သူလက်အပ်သူ အစ္စကရီးယားက ရန်သူလူများ ခရစ်အား သိနိုင်ရန် နမ်းပြပြီး ဖမ်းစေခြင်းကို ရည်ညွှန်းသည်။

"ယုဒရှု ကာရုတ်နှင့်အတူ ယဇ်ပရောဟိတ်ကြီး၊ ကျမ်းပြုဆရာကြီးအကဲများ စေလွှတ်သော လူအစုအဝေး အပေါင်းတို့သည် ဓားနှင့် တုတ်များကိုကိုင်လျက် ချက်ချင်းလာကြ၏။ ကိုယ်တော်ကို အပ်နှံသော သူက ငါ နမ်းသောသူသည် ယေရူပင် ဖြစ်၏။ သူ့ကိုဖမ်း၍ လုံခြုံစွာ ဆောင်သွားကြဟု ဆို၍ သူတို့အား အမှတ်ပေးခဲ့ သည့်အတိုင်း သူသည် ရောက်လျှင် ကိုယ်တော်ရင်းသို့ ချက်ချင်း ချဉ်းကပ်၍ 'အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား' ဟု ဆိုလျက် နမ်းလေ၏။ ထိုသူတို့သည် လာ၍ ကိုယ်တော်ကို ဆွဲကိုင် ဖမ်းဆီးကြ၏။" (ဓမ္မသစ်ကျမ်း ရှင်မာကုခရစ်ဝင် ၁၄:၄၄-၄၆)

လွှတ်တော်သည် သတင်းထောက် "စစ်" ဟော့ပကင်က သတင်းစာတိုက်သို့ သတင်းပြန်ပို့သည်။ ကွိုက လက်ခံမှတ်သားပြီး ဝမ်းနည်းကြောင်းပြောသည်။ ထို့နောက် "တူရကီနိုင်ငံအတွက် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ" ဟူ၍ ခေါင်းစဉ်ပေးထားသည့် ခေါင်းကြီးကို ရေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝက်စ်ရောက်လာသည်။ ရွှင်ယုစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းသူ ဝင်သွားသည်။

ကွို ခေါင်းကြီးဆက်ရေးသည်။ ယနေ့နံနက် သူထိုင်းထိုင်းမိုင်းမိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ညတဝက်က ဆာဖေကို လူနာ စောင့်ခဲ့ရသည်။ ညတဝက်က မျက်စိကြောင်နေခဲ့သည်။ နံနက်လင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒုက္ခလှလှတွေ့တော့၏။ ဂေဟာအကြောင်းခေါင်းကြီးကို ဖတ်ရသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း သူမသိ။ သိအောင်စုံစမ်းရန်လည်း မလိုတော့။ သူ့အလုပ်နှင့် ဂေဟာသည် အတူတကွ ရေစုန်မျောကြလေပြီ။

ဝက်စ်အခန်းသို့ ချက်ချင်းသူမဝင်။ ခွန်းကြီး ခွန်းငယ်ပြောရမှာ သူမနစ်မြို့ဆုံး။ ယခုမှတော့ နင်ဘဲအဆ ဖြစ်နေ၍ လည်းအကြောင်းမထူး။ ဝက်စ်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ ပြောရိုးပြောစဉ်လိုသာ ပြောချင်သည်။ နာရီဝက်အကြာ ခေါင်းကြီးရေး အပြီးတွင်မှ ဝက်စ် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်သလဲ။ ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူးလား" ဟု မေးသည်။

"ကောင်းပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ သတင်းခြောက်တယ်။ မီးရထားဥပဒေကြမ်းအကျဉ်းချုပ် တွေ့ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့။ မနိပ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား လွှတ်တော် အစည်းအဝေးပြီးရင် အနားယူပေးဦးတော့။ အဲ့ဒီ ဥပဒေကြမ်းကို အရေခွံခွာရမယ်။ ခင်ဗျားရေးရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်"

"ခင်ဗျား ရေးစေချင်ရင် ရေးမယ်လေ။ ပြီးတော့ လယ်သမားညီလာခံသတင်း ရှိသေးတယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျား လူစားရှာလို့ရချင်ရင် ကျနော် အလုပ်ထွက်ချင်တယ်"

ဝက်စ်က လက်ထဲမှ ကတ်ကျေးနှင့် စာရွက်များကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး သူ့ကို ကြက်သေသေကာ ငေးစိုက်ကြည့် နေသည်။

"အလုပ်ထွက်မယ်၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အလုပ်ထွက်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့။ ထွက်ချင်တယ်။ လူစားချက်ချင်းရှာနိုင်အောင် မနက်ကတည်းက ပြောမလို့ဟာဘဲ"

"ကျနော်ကတော့ ထွက်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား အကူအညီကို ကျနော် သိပ်တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ခင်ဗျား ထွက်ဖို့ ကြံနေလိမ့်မယ်လို့ ကျနော် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ဘူး။ ပြောစမ်းပါဦး။ အကြောင်းက ဘာလဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေလို့လဲ"

"သတင်းစာမှာ လုပ်ရတာထက် အပြင်မှာ စိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်လို့ပါ" ကွိုက မရွှင်မပျ ပြောသည်။

"ဘာလဲ၊ လခကြောင့်လား" ဝက်စ်က ရုတ်တရက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို ရယ်လိုက်ပြီး "စောစောက ဘာဖြစ်လို့ မပြောလဲ ကိုယ့်လူရ။ ကျနော် သဘောပြောရရင် ခင်ဗျား ခုရနေတာထက် ငါးဆမက ရသင့်ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာတွေ နားလည်အောင် ကျနော် ပြောပါ့မယ်။ နောက်တပတ် အစည်းအဝေးကျရင် တိုးရစေရမယ် စိတ်ချ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လခလဲ တိုးမလိုချင်ပါဘူး။ ဒီလခနဲ့ ကျနော် တင်းတိမ်ပါတယ်"

ဝက်စ် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ဗူးလုံးနားမထွင်း ဖြစ်နေသည်။

"ခင်ဗျားမှာ ထွက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတာတော့ ရှိတာပေါ့"

သူ့အသံက သောကရောက်နေသည့်အသံ။ "အကြောင်းပြချက်တောင်းဖို့ ကျနော်မှာ အခွင့်အရေး မရှိတာလဲ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျနော်တို့ အတူလုပ်လာကြတာလဲ ကြာပြီပဲ။ ဘာမပြော ညာမပြော အလုပ်ထွက်သွားမယ် ဆိုတော့ စိတ်ထိခိုက်တာပေါ့။ ကျနော် ဘာမှားနေသလဲ ပြောစေချင်တယ်။ ကျနော် မပြင်နိုင်တာ တခုမှ မရှိပါဘူး"

တယောက်နှင့် တယောက် စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကွိုက မျက်လွှာချသွားပြီး

"သတင်းစာရဲ့ဝါဒကို ကျနော် မယုံတော့လို့ပါ"

"အိုး ဟို ဟို။ ကျနော်ရေးတဲ့ ဂေဟာခေါင်းကြီးကို ပြောချင်တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ့်လူရဲ့"

ဝက်စ်က သူ့စကားကို ခဏရပ်ကာ မည်သို့ ဆက်ပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။

"ဒီလိုပြောရအောင်။ ကျနော် ခေါင်းကြီးထဲက အမြင်က တက်တက်စင်စင်များနေတယ် ဆိုပါတော့။ ကျနော် ကတော့ မမှားဘူးလို့ ပြောနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားအဖြစ် ပြောရရင် မှားတယ် ထားပါတော့။ သတင်းစာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်တဲ့ ခေါင်းကြီးပါတာနဲ့ အလုပ်က ထွက်ဖို့လိုမလား။ ပြောစမ်းပါဦး"

"မလိုပါဘူး"

"ခင်ဗျားရေးတဲ့ ခေါင်းကြီးကို ပယ်ပြီး ကျနော်ရေးတာ ထည့်လို့လား။ ကိုယ့်လူက ဒါကို ကန့်ကွက်သလားတော့ မသိဘူး။ ခင်ဗျား အဆုံးအဖြတ်က ကျနော် အဆုံးအဖြတ်ထက် သာချင်သာမယ်။ ဒါပေမဲ့ တာဝန်ခံရတာက ကျနော်

မဟုတ်လား။ ကျနော်ကို လခပေးထားတာက ကျနော် အယူအဆတွေဟာ ပိုစိတ်ရဲ့ အယူအဆတွေ ဖြစ်လာအောင်လုပ်ဖို့ မဟုတ်လား။"

"ဒါလဲ မှန်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ကျနော် ဘာများ မဟုတ်တယုတ် လုပ်မိသလဲ။ ဘွင်းဘွင်းပြောစမ်းပါ ကိုယ့်လူရာ။ တောင်းပန်ပါတယ်" ကွဲက သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်။ အယ်ဒီတာလုပ်ပြီး ဒီလောက် အမြင်တိမ်ရသလား။

"ကျနော်က ဒီလိုမြင်ပါတယ်" ကွဲက အသံထိန်း၍ ပြောသည်။ "ပိုစိတ်က ဂေဟဥပဒေကြမ်းကို ဒီလွှတ်တော်မှာ အတည်ပြုရမယ်လို့ ထပ်မန်း ရေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား သဘောတူခဲ့တယ်။ အကြိမ်တရာမက ပြောခဲ့တာကို နောက်ဆုံး တံခါးပိတ်ပြီး ပြောရမယ့် အရေးအကြီးဆုံးအချိန်မှ ပိုစိတ်က ကျောခိုင်းပစ်တယ်။ လွှတ်တော်ကို ဂေဟမဆောက်ဖို့ အာဏာအပ်လိုက်တယ်။ လွှတ်တော်ကလဲ သတ်တော့တာပေါ့။ ဘန်ဂေါက ပိုစိတ်ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကိုးကားသွားတယ်။ ထောက်ခံမယ့်မဲတွေ ပဲ့ကုန်တာပေါ့"

ဝက်စ်သည် မရွှင်ရပ်နှင့် စိတ်ရှုပ်နေသည်။

"ဒီလွှတ်တော်က တပြားမှ သုံးနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိဘူးဆိုတာ သိနေရင်ကောဗျာ။ ပြည်နယ်ထဲမှာ ပလိပ် ရောဂါဖြစ်တယ် ဆိုပါတော့။ စစ်ဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ပြည်နယ်အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ရင် ဆိုင်းထားရမှာပဲ မဟုတ်လား။"

ကွဲသည် ဝက်စ်၏ ဆင်ခြေလိမ်ကြီးကို အိဗာဘန်ဟိုင်မာနှင့် ကိုင်ပေါက်ကာ အဖြေပေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက် သွားသည်။ ဒေါသထွက်လာသည်။

"အခုအခြေအနေက ခင်ဗျား ပြောတာတွေနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား။ ကျနော် ခေါင်းကြီးလဲ ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါဦး"

"ဖတ်ပါတယ်" ကွဲ လေသံမာလာ၍ ဝက်စ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ "အရေးအသား ကောင်းပေမယ့် လက်ငင်း ဖြစ်ရပ်တွေကို နားလည်ပြီးမှ ရေးတားမဟုတ်ဘူးလို့ ကျနော် ထင်တယ်။ ခင်ဗျားရော ကျနော်ရောက ဒီအခန်းကလေး ထဲမှာသာ တကုပ်ကုပ်ထိုင်နေတာ။ ဒီတော့ လက်တွေ့ အခြေအနေတွေနဲ့ ကင်းကွာနေတာပေါ့။ မနေ့ကတော့ ကံကောင်းလို့ အချက်အလက်သစ်တွေ သိလာခဲ့တယ်။ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့် အာဏာပိုင်ဌာနက ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားကို ရှင်းပြချင်ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားရေးထားတာ ဖတ်ကြည့်တော့ ချော်နေတယ်။ အစွန်းရောက်နေတယ်။ မမျှတ ဘူးလို့ ကျနော်ထင်တယ်"

"ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အချက်အလက်ဆိုတာတွေက ပလိုနီနီးဆီက ရတာတွေလား"

"ဒါတော့ ကျနော် မပြောနိုင်ဘူး"

သူမပြောသော်လည်း ကွဲက သူ့ကို ကြည့်ရုံနှင့် သိလိုက်သည်။ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

"ခင်ဗျား ဒီလိုသာ လုပ်မယ်မှန်းသိရင် ကျနော် ရှိစု မှုစုအိလား လေးရာငါးဆယ်စလုံး ပုံပေးပါရဲ့ဗျာ"

"ခင်ဗျား ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်မှန်းသိရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် ..."

"ပလိုနီနီးကို ခင်ဗျားသိတာထက် ကျနော် ပိုသိတယ်"

ကွဲက ဆက်ပြောသည်။ "ကျနော်က သူ့ကို လူရည်တူချင်းအဖြစ်နဲ့ သိတာ။ ခင်ဗျားကို သူ ဒီနေ့ ဟားတိုက် နေပြီ"

ဝက်စ်က ဂေဟကိစ္စ အတွေးလွန်ပြီး ကွဲ ပုံကြီးချဲ့နေပြီဟု စိတ်ထဲက ကောက်ချက်ချလိုက်၏။

"ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကိုယ့်လူရာ၊ ဟားတိုက်ခံရမှာက ကျနော်ပါ။ ခင်ဗျား မဟုတ်ပါဘူး။" ဝက်စ်က မခံချည့် မခံသာစိတ် ကင်းရှင်းစွာ ပြောသည်။ "ပိုစိတ်ရဲ့ ရပ်တည်ချက်ကို ပစ်ပြေးတယ်လို့ ထင်ရင်လဲ ပစ်ပြေးတဲ့လူက ကျနော်ပါ။ ရှင်းပြီလား။ ကျနော်က သတင်းစာမှာ ရေးသမျှ တာဝန်ယူရတဲ့ အယ်ဒီတာဖြစ်ရုံမကသေးဘူး။ ကျနော်ရတဲ့ သတင်းနဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပေါ်မို့ပြီး ခေါင်းကြီးကို ကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့လူ။ ဒီတော့ ဖြစ်လာသမျှ ကျနော် ခံမယ်"

ဖြစ်လာသမျှဆိုသည်မှာ ပါတီ၏ ကယ်တင်ရှင်ကြီးဖြစ်လာမည့် ဖြစ်လာသမျှကို ဆိုလိုသော အတွေးဖြင့် ဝက်စ်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

"တချို့က ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျနော် ခေါင်းကြီးတွေ ရေးနေတာသိတယ်။ သူတို့က ဖြစ်ပုံကို သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စက ..."

"ရှင်းသွားမှာပါဗျာ။ ကျနော်ကို ယုံပါ။ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေကိုလဲ ကျနော် တယောက်ထဲမှာ တာဝန်ရှိတယ် ဆိုတာ ပျော်ပျော်ကြီး သွားရှင်းပြလိုက်မယ်။ စိတ်ချ။ ဒီနေ့ကို သွားပြောမယ်။ အခုကို"

"ကျနော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ" ကွဲက ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်းပင် ပြောသည်။ "ကျနော် ဆက်လုပ်ဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး"

ဝက်စ်က သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ စိတ်မချမ်းမသာလည်း ဖြစ်နေသည်။ "ခင်ဗျားကို ကျနော် ဇွတ်တားလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အယူအဆကိုတော့ လုံးဝ နားမလည်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကျနော်ယုံတာကတော့ အမှားတခုကို

ဘယ်လောက် လက်လွန်နေနေ ပြင်တာဟာ လူမြင်ကောင်းရဲ့ ဖက်တွယ်နေတာထက် သတ္တိရှိတဲ့ အလုပ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတဲ့ အလုပ်လို့ ထင်တာပဲ"

"ကျနော်ကတော့ ကျနော်တို့ရဲ့ မူဝါဒတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မှားတယ်လို့ မထင်ဘူး"

ကွီသည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။ ကွီက သက်တောင့်သက်သာနှင့် သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချတတ်ပုံကို ဝက်စ် အံ့သြနေမိလေသည်။

ထိုနေ့မှာပင် ပြည်နယ် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးအသင်းသို့ သွား၍ သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ဦးကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြရန် ဝက်စ် ကြံရွယ်ချက် ရှိခဲ့၏။ သို့သော် ကွီနှင့် တွေ့ပြီးသည့်နောက် ချက်ချင်းသွား၍ ရှင်းသင့် မရှင်းသင့် ဇေဝဇဝါဖြစ်လာသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဒိန်းရော သူ့အချစ်ဆုံး မိန်းကလေးပါ သူတို့စိမ့်ကိန်းပျက်၍ ဒေါသထွက်နေကြမည်။ သူတို့ စိတ်ပြေလောက်မှ သွားပြောတာ ပိုမကောင်းဘူးလား။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်မှ ပြောတာ ပို၍ကောင်းကြောင်း ထိုနေ့ညနေထုတ် ခရော်နီကယ် သတင်းစာက သူ့ကို သဘောပေါက်စေသည်။ ခရော်နီကယ်သတင်းစာက "ပိုစ်၏ နောက်ဆုံးပေါ် ဇာတ်ခေါင်းကွဲခန်း" ဟူသော ခေါင်းစည်းဖြင့် ခေါင်းကြီးရေးသည်။ "ပြုံးစားပြင်းစား အပြောင်းအလဲ"၊ "သစ္စာယွင်းသော မဟာမိတ်"၊ "အော်ကလီ ဆန်စရာ ဝှမ်းသဒ္ဒါလန်ပွဲ" စသော စကားလုံး ပြောင်ပြောင်များကိုသာ သုံးကာ ဂေဟာကို ပိုစိတ်က အဆုံးစီရင် လိုက်ကြောင်း စွပ်စွဲသည်။ နောက်တနေ့တွင် ပိုစ်ကို "ပလိုနီနီး၏ အာဘော်သတင်းစာ" ဟု ကင်ပွန်းတပ်ပြန်သည်။

ဝက်စ်အဖို့ကား ယင်းသို့သော ဗိန်းဟောင်းတိုက်သံများကို အမှုထားစရာ မရှိ။ သူ့ပီတိအတွက်၊ သူ့ပြည်နယ် အတွက်၊ တုလွတ်ကင်းသော အလုပ်အကျွေးပြုမှုကို သူ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် နလပိန်းတုံးတို့၏ ဒေါသအမျက် ထွက်မှု၊ မစ္စရီယသမားတို့၏ လျှာစောင်းထိုးမှု၊ အောက်လက်ငယ်သားတို့၏ တော်လှန်အန်တုမှုကို အခိုက်အတန့် အားဖြင့် သူ တံတံစားစား ရင်ဆိုင်မည်။ တနေ့သောအခါ သူ့မျိုးချစ်စိတ်နှင့် ဆိုင်သော အမှန်တရားသည် ဘွားဘွားပေါ် လိမ့်မည်။

ယခုအချိန်မှာကား တရားမျှတမှုကင်းသော မကျေမချမ်းမှုများ အကင်းသေသွားသည်အထိ သူငြိမ်ငြိမ် ထိုင်စောင့်နေရုံသာ ရှိတော့မည်။

ခြောက်ရက်ကြာမှ ရှာလီနှင့် သူတွေ့သည်။ မစ္စတာဘတ်၏ အိမ်တွင် ညစာစားပွဲနှင့် ကပွဲကလေးပြုလုပ်သည်။ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသော အသိုက်အဝန်းတခုလုံးတွင် ရှာလီထက်ပို၍ ကြည်ရွှင်မြူးကြွသူမရှိ။ ဝက်စ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့သောအခါ ရှာလီ အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။ မျက်နှာဖုံး ခွာချလိုက်သလို ကြည်ရွှင်မြူးကြွမှု ကွာကျသွားသည်။

ဝက်စ်က ညင်ညင်သာသာ အသံဖြင့်

"ဝန်ခံစမ်း မစ္စဝေလင်၊ ခင်ဗျား သိပ်ပင်ပန်းနေတယ် မဟုတ်လား"

ရှာလီက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

"ခင်ဗျား တနေ့လုံး အလုပ်လုပ်၊ တညလုံး ကပွဲကဆိုရင် တနေ့ကျ ဘုံးဘုံးလဲလိမ့်မယ်"

ရှာလီက သူ့ကို ဖွင့်ပြောစေချင်သည်။ သူက မပြော။ တန်ဖိုးမရှိသော သူ့မိတ်ဆွေကို ကာကွယ်ရန်အတွက် သူ့ဂုဏ်သရေရှိရှိ ခပ်မဆိပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ရှာလီ တွေးမိလိုက်၏။

သို့သော် ရှာလီ မစောင့်စည်း မအောင်အည်းနိုင်။

"ဂေဟာကိစ္စ သောကများရလို့ စိတ်ပင်ပန်းတာပါရင်" ဟု ပြောသည်။

ဝက်စ်က မျက်စိလွှဲလိုက်သည်။ ဂေဟာကိစ္စကို သာယာညှင်းပျောင်း ကျိုးကြောင်းသင့်မြတ်စွာ ပြော၍ မဖြစ်နိုင်သေးကြောင်း သူချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်နှစ်နှစ်ဆိုင်ရစေကာမူ အရေးမကြီးလှကြောင်း နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စကြောင့် သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါလဲ မကောင်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျမစိတ်ထဲ တအံ့ နွေးနွေးဖြစ်နေတာက ပိုစိတ်က ပစ်ပြေးတဲ့ကိစ္စပါ"

ဝက်စ်၏ ဗျာများနေသော မျက်လုံးများ ဝိုင်းကျသွားသည်။ အမှောင်တိုက်၏ နတ်ဆိုး နတ်မိုက်ကလေးက သူ့ခေါင်းထဲသို့ မေးခွန်းတခု ကမျောသောပိုး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ကွီကို တွေ့ပြီးပြီလား"

"မတွေ့ရသေးပါဘူး"

"ဒါဖြင့် သူ့အလုပ်ထွက်သွားတာ မသိရသေးဘူးပေါ့"

"အလုပ်က ထွက်သွားပြီ" ရှာလီက သံယောင်လိုက်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း တင်းမာသွားသည်။

"ဟုတ်လား၊ ထွက်သွားပြီလား၊ ပြောပြပါဦး"

ဝက်စ်က ကြမ်းပြင်ကို မကြည်မသာ စိုက်ကြည့်ရင်း

"ဒီကိစ္စ မပြောချင်သေးဘူးဗျာ။ သူ ထွက်သွားတာကတော့ အဲ ဂေဟာခေါင်းကြီးနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ကျနော်တို့ သဘောကွဲကြလို့ပဲ"

ရှာလီက ယပ်တောင် ရှာသလိုလိုနှင့် ဒရောသောပါး မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ သံသယများ ကွာကျသွားသည်။ အားလုံးရှင်းပြီး။ သူ့အကြီးအကဲ၏ သိက္ခာကို ချိုးသည့် ခေါင်းကြီးကို ရေးသဖြင့် မစွတာကို အလုပ်ထုတ်ခံရခြင်းဖြစ်မည်။

ဝက်စ်အိုကား လတ်တလော အခြေအနေကို ပြောရာပြောကြောင်း ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို အကျဉ်းရုန်း၍ မတင်မကျ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကြံရွယ်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြောချိန်တန်မှ ပြောရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သည့် သူ့စကား၏ မျက်လှည့်ဆံဆံ အကျိုးသက်ရောက်မှုက နှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းလှ သည်။ စိတ်နှလုံး မရွှင်နိုင်မပြုံးနိုင် ဖြစ်နေသော ရှာလီကို သူ့ရွှင်ပြုံးစေနိုင်ခဲ့ပြီ။

ထိုနေ့ည စောစောပိုင်းမှာပင် ညစာစားခန်းတခု၌ လူရှစ်ယောက် ဆုံသည်။ မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ ရွေးချယ်ရန်ဖြစ်သည်။

ကြီးနီစနစ်အရ လူထုက လအတန်ကြာချိန်မှ ရွေးကြရမည်ဖြစ်သော်လည်း ရွေးကောက်ပွဲကား ယခုကပင် လုပ်နှင့်နေလေပြီ။ မစွတာမီချီတီဘန်ဂေါကို မြို့တော်ဝန်အဖြစ် တညီတညွတ်တည်းရွေးချယ်တင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့အထဲ၌ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အများဆုံးဖြစ်သော ပလိုနီနီးက တနေ့သောအခါ ပါတီထဲတွင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုများကို လိုက်လျောလာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လာမည့်နှစ်တွင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ လာမည့် ၁၂ နှစ်တွင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ လာမည့် ၁၆ နှစ်တွင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

"တပည့်ကလေးတွေ ခင်ဗျား လက်သပ်မွေးထားပြီးပြီလား"

ဟု မြို့တော်ဝန်လောင်းက တခန်းလုံးကို မျက်စိတဖက်မှိတ်ပြုပြီး ပရောပရည်ပြောသည်။

ပလိုနီက လူငယ်တယောက် တွေ့ထားကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် လူသိ သူသိနည်း၍ "ကော်ကောင်" လို ဖြစ်နေသေးကြောင်း၊ သို့သော် လူရေးလူစ ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ လောလောဆယ် အလွန်ငယ်လွန်းနေကြောင်း၊ သို့သော် သူ့ကို ပါတီတွင် နေရာပေးနိုင်မည့်အချိန်တွင် သူ့ခမျာ အလွန် အိုလွန်းသွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အဖြေပေးသည်။

ဘန်ဂေါက မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြုလိုက်ပြန်ပြီး

"ချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်ကို ခင်ဗျား ပင့်နေပြီထင်တယ်" ဟု ပြောသည်။

ပလိုနီသည် မီးသေနေသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှ ဖြုတ်ပြီး ထို့ထို့ပါအောင် ကျယ်လောင်စွာ တံတွေး ထွေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ လေးလေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်မှာ

"မိချီ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း အရေးကြီးရင် စောင့်ရှောက်ဖော် မရလောက်အောင် မယုံစားရတဲ့ လူမျိုးကို မြူနီစပယ်ဒွေး အမဲလုံးပစ်သမား အလုပ်တောင် မပေးဘူး။ မှတ်ထား"

(၂၈)

အရှုပ်တော်ပုံကြီး ပေါက်ကွဲ ပေါ်ထွက်လာချိန်တွင် ကွဲ တယောက် ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်မိ၏။ ဆာဖေကို ဆေးရုံသို့ ပို့ အိမ်ကိုပြန်အပ်။ သူက မစွတ်ပိန်တာအိမ်သို့ပြန်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ် ဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို ပြည်ဖုံးကားချ၊ ဆာဖေ ကွယ်လွန်ချိန် တွင် ထိုဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို ဆာဖေ၏ ရုပ်ကလာပ်နှင့်အတူ စာပုဒ် ပြာချလိုက်ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ဆင်ခြင်တုံတရားက သူ့အကြံကို ခိုင်မာစေသည်။

သူ့အဖေကို သူဘာမျှ ပေးဆပ်ရန်မရှိ။ သူ့အဖေက သူ့အတွက် တာဝန် စိုးစဉ်းမျှ မယူခဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြား ယခုမှ သွေးသားပြန်စပ်နေခြင်းဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ အကျိုးမပွားစေနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ့ပိဋကတ်ခန်းကလေးသို့ သူပြန်မည်။ အားလုံး ယခင်အတိုင်းနေမြဲ။

တခဏချင်းအတွင်းမှာပင် ထိုစေ့ဆော်စိတ်ဇောကို ပိုမိုနက်ရှိုင်းသောစိတ်ဇောတခုက ဖယ်ရှားလိုက်ပြန်သည်။

သူ့ရင်တွင်းမှ အသံတသံက ပိဋကတ်ခန်းသို့ ပြန်သွားစေကာမူလည်း သူယခင်ကနှင့် မတူနိုင်တော့ဟု တီးတိုး ပြောသည်။ သွေးသားတော်စပ်မှုကို သူ အသိအမှတ် ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မပြုသည်ဖြစ်စေ၊ သွေးသားတော်စပ်မှုကား ပယ်ဖျက်၍ မရ။ ဆာဖေသည် သူ့အဖေ။ အဖေကို စွန့်ပစ်ခြင်းသည် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် အလုပ်မဟုတ်။ ဖခင်တို့၏ ဒုဿီလသည် သားသမီးတို့၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံကျသည်။ သစ္စာတရားကို နှိပ်ကွပ်ခြင်းမည်သည် မဟာပြစ်မှုပေတည်း။

ကွဲ ရှောင်မပြေးတော့။ တနာရီအတွင်းမှာပင် သူ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ သားတယောက်အဖြစ်ခံယူရမည့် သူ့တာဝန်ကို သူထမ်းရန် သူဆက်နေမည်။

အိမ်ကလေးသည် နေ့ရောညပါ ငြိမ်နေသည်။ လျှို့ဝှက်ချက် ပေါက်ကြားခြင်းမရှိ။ လူငယ်သည် ကွဲ၊ အဖိုးအိုသည် နီကိုလိုဗီးယပ် အဖြစ်၌ပင် ရှိကြသေးသည်။ မှောင်မှိတ်နေသော ပြတင်းတို့၏ အတွင်းဘက်၌ သက်ရှိ ဟူသမျှသည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း ခြေဖျားကို ထောက်ကာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဆရာဝန်လာသည်။ ဘာမျှမကု။ ပြန်သွားသည်။ သူနာပြုကလည်း ဘာမျှ မပြုစု။ ထိုင်ကြည့်ရုံ ကြည့်သည်။

ကွဲက သူနာပြုငှားရမ်းခြင်းကို ချက်ချင်း ရပ်စဲရန် ကြံသေးသည်။ သို့သော် တွက်သားမကိုက်။ သူ့အဖို့ အချိန်ကို ငွေရပေါက် ရလမ်းအတွက် သုံးရဦးမည်။ အိမ်စရိတ်အတွက် ဘဏ်တွင် သူ စုထားသော ဒေါ်လာ ၄၅၀ ရှိသည်။ ရက်သတ္တကိုးပတ်တော့ သုံးနိုင်မည်။ ဆာဖေကလည်း ထိုမျှ အသက်ရှည်ချင်မှ ရှည်မည်။

မတ်လကုန်ပိုင်းတွင် ကွဲ ဆောင်းပါးတပုဒ်ရေး၍ ပြီးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးရက် သူ့အလုပ်ထွက်ချိန်မှစ၍ ဒုတိယမြောက် ရေးပြီးသည့် ဆောင်းပါးဖြစ်၏။ ထိုဆောင်းပါးကို ဂျာနယ်တစ်စောင်သို့ ပို့ရန် စာပို့တိုက်သို့ သူထွက်လာခဲ့သည်။ ညစာပို့ရထားနှင့် အမိထည့်ချင်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း နှစ်ရက်တိုင်တိုင် အခန်းအောင်းနေခဲ့ရ၍ ညောင်းညာနေသည်။

သူ့ဆန္ဒမှာ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရှိနေသမျှ ဆောင်းပါးများကို ရေးချပြီး ငွေမြန်မြန်ရနိုင်သမျှ ရအောင် ရှာချင်သည်။ ရေးကွက်က ကျဉ်းကြောင်း သူသိသည်။ အခြား အလုပ်တခုတော့ အမြန်ရှာရမည်။ ယခုမှပင် ပိုစစ်သတင်းစာမှ တနှစ် ဒေါ်လာ ၁၁,၈၀၀ ရသော အလုပ်ကို သူပို၍ စုံရေမက်ရေ ဖြစ်နေမိတော့၏။

စာပို့တိုက်၏ မရှောင်သာသော အမြှောင်ကြားတွင် ရှာလီနှင့် သူ ဘွားကန် တွေ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား မတွေ့ချင် မြင်ရက်သား ဖြစ်ကြရပုံကို သူတို့မျက်နှာများတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ မစ္စတာကွဲကို နောက်ထပ် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့ဟု သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်တထောင်မက ပြောထားမိကြောင်း ရှာလီ သိသည်။ ကွဲကလည်း ဆာဖေကွဲ သူ စဉ်းစားချိန် မရမချင်း ရှာလီကို မတွေ့ချင်။

ကွဲက ရှာလီကို မတွေ့ချင်သည့် အကြောင်းမှာ ရှာလီက သူ့ကို မတွေ့ချင်သည့် အကြောင်းဖြစ်သော ပိုစစ်သတင်းစာ၏ သစ္စာဖောက်သော ခေါင်းကြီးကိစ္စနှင့်ဆိုင်။

ခေါင်းကြီးကိစ္စကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရှင်းပြရန် ဝက်စ်က ကတိပြုထားပြီးသားပဲဟု ကွဲ နားလည်နေ၏။ ဝက်စ်က ကတိမပေးစေကာမူ ရှင်းပြမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု သူယုံနေ၏။ သို့သော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ယခုပြောရမလား၊ စောင့်ရမလား မဝေခွဲနိုင်။

သူ၏ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရှာလီသိလျှင် ဘာပြောလေမလဲ။ အဖေ လူညာဝါးနှင့် သား လူလှည့်စားတို့ တနှစ်နီးပါး သူ့ပစ္စည်းများဖြင့် စားသောက် မျှော်ကြည့်သည်ကို ရှာလီ သိလျှင် ဘာပြောလေမလဲ။

ရှာလီသာဆိုလျှင် ခေါင်းကလေး အသာအယာ ဆတ်ပြကာ မသိကျိုးကျွဲ ရှောင်ထွက်သွားမည်ဖြစ်၏။ ကွဲကမူ အိုးတိုးအန်းတန်းနှင့် ရပ်လိုက်သည်။ ရှာလီမျက်နှာပေါ်တွင် ဓာတ်ငွေ့မီးတိုင်မှ မီးရောင် ထိုးကျနေသည်။

ကွဲက "နေကောင်းရဲ့လား။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေသလိုပဲ" ဟု မေးသည်။

ရှာလီ၏ ပါးပြင်တွင် မာနသွေးတံခွန် တူနေသည်။ သူက မခိုးမခန့် ရယ်သံကလေး တချက်ပေးကာ "ကျေးဇူးပါပဲရှင်။ နေကောင်းပါတယ်"

ကွဲက ရှာလီကို စိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေရင်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း မေးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ဂေဟာကိစ္စကို သိပ်အာရုံထားလို့နဲ့ တူတယ်"

"ဂေဟာကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စထက် ပိုဆိုးတယ်။ မတန်မရာ မိတ်ဆွေတယောက် ကိစ္စပါရှင်"

ရှာလီပြောပုံကို ကြားရသောအခါ ဝက်စ်အတွက် ကွဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

"စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့"

"ဒီကိစ္စကို ခုမှတော့ ထည့်စဉ်းစားနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ အချိန်လွန်ပါပြီ။ ရှင်စိတ်မကောင်းတာကို ချက်ချင်း ပြောရင်ပြော၊ မပြောရင် လုံးဝ မပြောတော့ဘူးလို့ ကျမ ထင်နေခဲ့တာ"

သူတို့ တဦးကိုတဦး အကြာကြီး ငေးကြည့်နေမိ၏။ စာပို့တိုက် စင်္ကြံတွင် လူအများ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ သို့သော် တလောကလုံး သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသလို ရပ်နေကြသည်။

"ခင်ဗျား ဝက်စ်ကို တွေ့ပြီးပြီလား" ကွဲက သူ့ပင်ကိုယ်သံနှင့် မတူသော အသံဖြင့်မေးသည်။

ရှာလီက နှလုံးနာဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို လှုပ်လိုက်ပြီး

"ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ပြောလိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့။ သူက နှလုံးသိပ်ကြီးတဲ့လူ။ သိက္ခာ သမာဓိ သိပ်ရှိတဲ့လူ။ မိတ်ဆွေကို သစ္စာဖောက်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးတဲ့လူရှင်"

ကွဲသည် အာစေးထည့်ထားသလို စကားတလုံးမျှ မဟာနိုင်ဘဲ ရှာလီကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

ရှာလီ၏ မျက်လုံးပြာများသည် ခုန်ထွက်လာပြီး သူ့အသံကို ဓားနှင့် ထိုးဆွနေသလို ရှိသည်။ ရှာလီက သူ့စကားအပြန်ကို စောင့်နေသည်။ ထိုအခိုက် လူချင်းကွဲသွားပြီး စင်္ကြံပေါ်တွင် ကွဲတယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဆောင်းပါးစာအိတ်ကို စာတိုက်ပုံးထဲထည့်ပြီး ဂလောက်စက်စတာလမ်း နေအိမ်သို့ သူပြန်လာခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် မီးလောင်မြိုက်နေသည်။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော ခေါင်းကြီးရေးသူမှာ သူဖြစ်သည်ဟု ရှာလီ ယုံမှတ်နေပြီ။ ဝက်စ်က ရှာလီနှင့် တွေ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း တမင်ကလား လိမ်ညာလို၍လား၊ သူ့ဝသီအတိုင်း မနှစ်မြို့စရာ ကိစ္စကို လုံးလွှဲပြောခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု တထစ်ချ ယူဆသည်။

အရေးကြီးသည်မှာ သူရင်ဆိုင်နေရသည့် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အခြေအနေဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို ကစိဖတ် မတင်အောင် ရှာလီနှင့် ချက်ချင်းလက်ငင်း ဖြေရှင်းရမည်။ ရှာလီနှင့် တွေ့စဉ်က သူဘာကြောင့် အိုးတိုးအတနှင့် ပါးစပ် မဟနိုင်ခဲ့ရတာလဲ။

ရှာလီကို သူမတွေ့ချင်သော်လည်း ယနေ့ တွေ့လိုက်ခြင်းသည် နောက်ထပ် ချက်ချင်းတွေ့ဖို့ ဖန်လာသည်။ ယနေ့ညမှာပင် တွေ့ကို တွေ့ရမည်။ အညှာအတာကင်းသော ယိုးစွပ်မှုကြီးကို သူ သင်္ကာရင်းရမည်။

ကွဲသည် အတွေးများကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် သုံးမိုင်ခန့် ခရီးကို လမ်းလျှောက် ပြန်လာခဲ့သည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲ။ သူနာပြုကို ညစာစားရန် ပြန်လွှတ်ပြီး သူ့အဖေ အိပ်ယာဘေးတွင် ကွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လူနာသည် သစ်ဆွေးတုံးကြီး ထိုးထားသလို ငြိမ်နေသည်။ အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေ၏။ မျက်နှာကကြောက်စရာ။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တို့က ဆိုးထားသော ဆေးရောင်ပြယ်ကာ ဖြူနီကြောင်ကြား ဖြစ်နေ၏။ အကြည့်ရဆိုးသည်။ ဇရာဒုဗ္ဗလ အိုရွတ်တွဲကြီး သပ်သပ်မျှမဟုတ်။ ယုတ်ညံ့သော၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်သော ဇရာဒုဗ္ဗလ အိုရွတ်တွဲကြီးပါတကား။

သူ့အဖေ၊ သူ့အဖေ။ တခါက သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေခဲ့သလို ရိုးသားသော တင်မ်ကွဲ၏ သားဖြစ်ရတာကမှ သူ့အဖို့ ပိုကောင်းဦးမည်။

စက်ဆုပ်စရာကောင်းသော သူ့အဖေ၏ မျက်နှာမှ သူ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

ကွဲသည် သူ့တသက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အခြားသူများကဲ့သို့ သဲလွန်စ ပြန်ရှာနိုင်သည်။ သူနယူးယောက်သို့ သွားသည်။ တင်မ်နှင့် နှစ်နာရီကြာ တွေ့သည်။ မေးသမျှ အဖြေရသည်။ ဒို့ဟ သံသယအားလုံး ရှင်းသွားသည်။

ပထမဆုံး ဒို့ဟ ရှင်းသွားသည်မှာ သူ့ကို မွေးဖွားခဲ့သည့် ကိစ္စဖြစ်၏။ ဆာဖေ၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်သည် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်သော်လည်း တရားဝင်သည်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးကို ထိမ်းမြားပေးခဲ့သည့် ဘုန်းကြီးအိုကြီးနှင့် သူ ဆုံခဲ့သည်။ သူ့မိခင်အမည်မှာ မစ္စဖလော်ရက်တားမေအားလ် ဖြစ်သည်။ "သိပ်လှတဲ့ ဇာတ်အဆိုတော်ကလေး" ဟု တင်မ်က ပြောပြသည်။ သူ့အဖေက သူ့အမေကို အလွန်မြတ်နိုး ယုယသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

တင်မ်သည် ကွဲအဖေ ကောင်းစားစဉ်က ကွဲအဖေ၏ မြင်ရထား မောင်းသမားဖြစ်သည်။ လက်စွဲကျော်လည်း ဖြစ်၏။ ဆာဖေ အရှုပ်တော်ပုံကြီး မပေါ်မီ တနင်္ဂနွေတွင် ကွဲအဖေ အခြေယိုင်လာ၍ မြင်းလှည်းသမားကို ဖြုတ်ရသည်။ မြင်းများကို ရောင်းစားရသည်။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ဆာဖေ အဖမ်းခံရချိန်မှသာ ဆရာတပည့် နောက်ထပ် တွေ့ကြ ရတော့သည်။ ရက်သတ္တပတ်အတန်ကြာတွင် သူ့ဆရာက သူ့ကို လာတွေ့ရန် စာရေးခေါ်သည်။

ဆာဖေက သူ့တပည့်ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြသည်။ သူ စီးပွားပျက်ပြီးနောက် အမျိုးသမီးတဦးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မကြာမီက သားကလေးတယောက် ရသည်။ ယခု သူ့ဇနီးမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်ပုံမပေါ်တော့။ ကြွေးရှင်များက သူ့ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ဝိုင်းနှိုက်နေကြ၍ သူ့ဇနီးအား ငွေမထောက်ပံ့နိုင်။

ယခုပင်လျှင် သူ့အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သူ ငွေထိန်ဝှက်ထားလေမလားဟု ယန့်မကင်း ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့မိတ်ဆွေအားလုံးက သူ့ကို အနုအရွယ်မှာ စွန့်ခွာရောင်ဖယ်နေကြသည်။ သူကလည်း မည်သူထံမှ လက်ဝါးဖြန့်မတောင်းချင်။

ယခု သူ ထောင်ထဲဝင်ရတော့မည်။ မိခင်မဲ့၊ မိတ်ဆွေမဲ့၊ ဥစ္စာမဲ့ မွေးကင်းစ သားငယ်ကလေးကို လောက အလယ်တွင် မျက်စိသူငယ် ထားရစ်ခဲ့ရတော့မည်။ တင်မ်က ကိုယ့်သားလို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်နိုင်ပုံမလား။

တင်မ် မဝေနိုင်မခွဲနိုင်ဖြစ်နေစဉ် ဆာဖေက သူ့အနားကပ်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားပြောသည်။ ကလေးအတွက် ငွေအချို့ သူဖယ်ထားသည်။ တင်မ်ထံသို့ တလ ၂၅ ဒေါ်လာပို့ပေးမည်။ လဆန်းတိုင်း ငွေအရောက် ပို့ပေးရန် ဆာဖေက အာမခံဝန္တာခံသည်။ တင်မ်က ကြပ်တည်းနေချိန်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာအယ်လ် လက်ခံလိုက်သည်။

တင်မ် မှန်းဆကြည့်ရသလောက် ဆာဖေသည် သူ့သားကို ပြန်တွေ့ချင်ပုံလည်းမရ။ ပြန်တွေ့ရန်လည်း မမြော်လင့်။ ကလေးကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်မှုအတွက် စီမံပြီးသည့်နောက် ကိစ္စပြတ်ပြီဟု ကမ္မသကာ သဘောထား လိုက်ပုံရသည်။

သူ့ညွှန်ကြားချက်မှာ ကလေးကို စောင့်ရှောက်သူအဖြစ် နှုတ်လုပ်ရမည်။ ကလေးက သူ့ကို မှီခိုနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွေးမွေးထားရမည်။ ကလေး၏ဘဝကို မစွက်ဖက်ရ။ ကလေး တခြားရောက်သွားလျှင် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရမည်။ အကူအညီတောင်းလျှင် ပေးရန် အသင့်ရှိနေရမည်ဟူ၍သာ ဖြစ်သည်။

ဤအချက်အားလုံးကို သေတပန်သက်တဆုံး လျှို့ဝှက်ထားရန် တင်မ် သစ္စာဆိုပြီးနောက် ဆရာတပည့် ခွဲခွာကြသည်။ နောက်တပတ်အကြာတွင် ညကြီးမင်းကြီး မြင်းလှည်းတစီး တင်မ်အိမ်ရှေ့သို့ လာရပ်သည်။ တဝါးဝါး ငိုနေသော ကလေးငယ်ကို လက်ဆင့်ကမ်းသည်။

ကွဲ၏ လူ့ဘဝသည် ဤနည်းနှင့်စတင်ခဲ့ရ၏။ သူ့မိခင်သည် တင်မ်လက်သို့ ကွဲမရောက်မီ တရက် နှစ်ရက် ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဘယ်နေရာတွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်ကို တင်မ်မသိ။

နှစ်တွေလတွေ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ အဖေသွေး ပြုလာသည့် ကလေးကို တင်မိတို့မိသားစု တအံ့တဩ တွေလာရသည်။ မစ္စတာဆာဖေသည် ထိုင်ရာမထ စာဖတ်လေ့ရှိသည်။ သူ့သားကလည်း သူ့အချိုးအတိုင်းပင်။ လူထူး လူဆန်းကလေး။ မသင်မကြားရဘဲ ပုံနှိပ်စာလုံးလောက ဝဲဩဃထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်။

ဆာဖေ ထောင်ကလွတ်ကြောင်း သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရသည်။ သို့သော် အခြေအနေ တစုံတရာ မပြောင်း။ ပို့နေကျ ငွေများကို ပို့ပေးသည်။ ပို့သူ၏ အမည်သာ နီကိုလိုဗီးယပ်ဟု ပြောင်းလာခဲ့သည်။

နောက်ထပ်နှစ်များ ကုန်လွန်ပြန်သည်။ နှစ်ပေါင်းအစိတ်ခန့်ကြာခဲ့သည်။ တနေ့တွင် တင်မိစာတစောင်ရသည်။ သူမှတ်မိနေသော လက်ရေးဖြင့် သူ့ကို တနေရာသို့ လာရောက်တွေ့ဆုံရန် ခေါ်သောစာဖြစ်သည်။

တင်မိသွားတွေသည်။ သူ့သိခဲ့ဖူးသော လူငယ်လူသွက် သူ့ဆရာအစား သုန်မှုန်ခက်ထန်သော အဖိုးကြီးကို တွေ့သည်။ အစတွင် သူမှတ်ပင် မမှတ်မိ။

ဆာဖေက လူးလာခေါက်တုံ့ လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့စိတ်ကူးကို ပြောပြသည်။ မချုပ်တီးနိုင်သော အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြမှုကြောင့် သူ့မြို့သို့ သူပြန်ပြီး ခေါင်းချရန် စီစဉ်သည်။ ယနေ့ ထိုမြို့တွင် အခြေစိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေသည်။ သားကို ပြန်ခေါ်ရန် ဆန္ဒပေါ်လာသည်။ စိတ်ရူးပေါက်သည်ဟု စကားလုံးသုံးသည်။

နာကျည်းခါးသီးသော၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ခဲ့ရသော အစ္စမေလီ⁹⁴ နှစ်များအတွင်း ဆာဖေသည် ကိုယ့်ရင် သွေးအပေါ် အတွယ်အတာဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ သူမသေမီ သူ့သားကို အဖေ မဖော်ရ။ အဖေ ဖော်လျှင် မြှုပ်ထားသော သူ့ဇာတ်ထုပ်ပေါ်ကုန်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သားကို သူ့စိမ်းတရပ်မာ ဆက်ဆံမည်။ စောင့်ကြည့်မည်။ အကဲဖြတ်မည်။ ရောယောင်သွေးသောက်နှင့် သိက္ခာမီးဖွဲ့မည်။ ထိုနောက်မှ သင့်သလို ဆက်၍ စခန်း သွားမည်။

ဆာဖေက သူ့သားကို သူ့မြို့သို့ ရောက်အောင် စီစဉ်သည်။ တင်မိက သွားဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းသည်။ နီကိုလိုဗီးယပ် အမည်ခံ ဆာဖေနေထိုင်ရာအိမ်သို့ နတ်လမ်းညွှန်သည်။

ဆန်းကြယ်လေစွ။ အားလုံးကို ပြန် စဉ်းစားကြည့်မှ ဆန်းကြယ်လေခြင်းဟု တွေးမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် သူ့အဖေ၏ သနားစရာ သားကောင်မဟုတ်။ သံသယဒွိဟတို့ဖြင့် ကြာတောင့် ကြာလှစွာ နေခဲ့ရပြီးသည့်နောက် အန္တိမ အခြေ၌ သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းအစုံကို သိခွင့်ကြုံလာရသည်။ ဒါနှင့်ပင် သူ့နှစ်သိမ့် ဝမ်းမြောက်လှပြီ။ အမှန်တရားကိုသိရန်နှင့် သိလာသော အမှန်တရားကို အရှုံးအကြောက်မရှိ ရင်ဆိုင်ရန်မှာ သူ့ဘဝ၏ အာသာဆန္ဒဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဆာဖေသည် အိပ်ရာထဲတွင် လှုပ်ရုံမျှ လွန်လိုက်၏။ ကွဲက ဆာဖေ၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်မျက်နှာကို ခဏမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အဖေ။ သူသည် သူ့အဖေ၏ နာမည်ကို ယူရတော့မည်။ ထိုနာမည်ဆိုးကြီး၏ဒဏ်ကို တသက်လုံး ကုန်းခံရတော့မည်။

သူနာပြုဆရာမ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကွဲ အစား လူနာစောင့်သည်။ ကွဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ တယောက် တည်း ညစာ စား၏။ သူ့အတွေးသည် ဆိုးမွေခံကိစ္စမှ ရွေ့လျော့ကာ မစ္စ ရှာလီဝေလင်နှင့် တနာရီအတွင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရမည့် ကိစ္စသို့ ရောက်သွားပြန်လေ၏။

တွေ့ဖို့အရေးက သူ့ကို ဆွဲဆောင်သည်နှင့်အမျှ ထိုဆွဲဆောင်မှုအားထက် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ တွန်းဖယ်သည်။ သူ့အကြောင်း၊ သူ့အဖေအကြောင်း၊ ငွေအကြောင်း ဖြစ်ရပ်မှန် အားလုံးကို ရှာလီအား ပြောပြရန် သူ့ကိုယ်သူ နားချ၍မရ။ တပတ်လုံးလုံး ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေသည်။ ဆိုင်းငံ့ထားဖို့အရေးက အလေးသာနေသည်။

ဆာဖေက နေ့သေမလား၊ ညသေမလား မသိ။ သေသွားလျှင် ရှာလီကို ပြောပြသည့်အတွက် နှုတ်မလုံရာ မရောက်။ တဖက်တွင် ဆာဖေ နာလန်ထူလာခဲ့သော် သူ့ကိုယ်တိုင် ကြွေးဟောင်း ဆပ်နိုင်ခွင့်ရှိအောင် လုပ်ပေးရဦး မည်။

တချက်ရှိသေး၏။ ငွေကိစ္စက မရေမရာကြီး ဖြစ်နေသေးသည်။ ငွေ ဘယ်လောက်များ၍ ဘယ်မှာ ရှိမှန်းမသိ။ ဆာဖေ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်သော်မှ ထိုငွေများကို တောင်းခံ၍ ရမည်။ တပ်အပ်မသိနိုင်သေး။

ဤသံသယများအကြား၊ ရှုပ်ထွေးသော ဤအခြေအနေအကြားမှာပင် သူ့စိတ်က အမှန်တရားကို ဖုံးအုပ် မထားလို။ ယုတ်စွာအဆုံး သိသင့်သိထိုက်သည့် အခွင့်အရေးရှိသူအား အသိမပေးဘဲ မထားလို။

⁹⁴ အစ္စမေလီ။ ။ ဝိုင်းပယ်ခံရသူ။ သမ္မာကျမ်းစာ ကမ္ဘာဦးကျမ်းလာ အာဗြဲနှင့် ကျွန်မ ဟာဂရတို့မှ ရသောသား ဣရုမေလ။ အာဗြဲ၏ မယား စာရာက နှင်ထုတ်၍ တောထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ "သူသည် လူရိုင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ လူအပေါင်းတို့ကို ရန်ဘက်ပြုလိမ့်မည်။ သူ့ကိုလည်း လူအပေါင်းတို့သည် ရန်ဘက်ပြုကြလိမ့်မည်" (ကမ္ဘာဦးကျမ်း ၁၆:၁၂)

ဆာဖေသားမှန်းသိလျှင် ရှာလီ မကြည့်ချင်အောင် မုန်းကောင်း မုန်းမည်။ မုန်းမှာ ကြောက်ရုံနှင့်တော့ သူ ရေငုံ မနေနိုင်။ ဤဖြစ်ရပ်မှန်များကို ရှာလီအား ပြောပြမည်ဟူသော သူ့စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဂေဟာကိစ္စ ချက်ချင်း သင်္ကာရှင်းရေးနှင့် ရှေ့သွားနှောက်လိုက် ပမာဖြစ်သည်။ စာတိုက်တွင် ရှာလီနှင့် တွေ့စဉ်ကပင် ဂေဟာကိစ္စ သင်္ကာ ရှင်းရေးသည် သူ့အတွေးကို စိုးမိုးနေခဲ့၏။ သို့သော် တွေးလေတွေးလေ ရှုပ်ထွေးလေ ဖြစ်လာ၏။

ဂေဟာခေါင်းကြီး ကိစ္စတွင် သူတာဝန်မရှိသည့်အတိုင်း ခေါင်းရှောင်လိုက်လျှင် ဝက်စ် ချောင်ပိတ်မိတော့မည်။ ခေါင်းကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးပြီးမှ ခေါင်းကြီးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှအပြစ်ကို သူတပါးပေါ်သို့ ပုံချသည့်အတွက် ဝက်စ်ကို သူ ဒဏ်ခတ်ရတော့မည်။

ဝက်စ် ဤအဖြစ်ရောက်စေရန် သူမလုပ်။ ဝက်စ်အဖို့ ဘယ်သူမပြု မိမိမူသာ ဖြစ်သည်။ သူပဲ ခေါင်းကြီး ရေးသည်။ သူပဲ ငြိမ်နေသည်။ လူတိုင်း ကိုယ့်အပြုအမူအတွက် ကိုယ်တာဝန်ယူရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက တလောကလုံး စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဝရန်းသုန်းကား၊ ကမောက်ကမ ဖြစ်ရပေတော့မည်။

ရှာလီအား ဖြစ်ရပ်မှန်ပြောပြခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မနှစ်မြို့စရာ အနေအထားတွင် ရောက်ရပေဦးမည်။ တယောက်ကို တယောက် လက်ညှိုးထိုးခြင်းမျိုးကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်။

တယောက်တည်း ထိုင်ရင်း ဆက်တွေးနေမိ၏။ အကြံကောင်းတခု ပေါ်လာသည်။ ဝက်စ်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ဤကိစ္စကို အမှန်ရောက်အောင် ရှင်းပြလိုက်ရန် ပြောမည်ဟု သူ့စိတ်ကူးမိသည်။ ဝက်စ်က ရှင်းမည် မုချ။

ရှာလီကို တွေ့ရန်မှာ ဝက်စ်အဖို့ ရင်နှာစရာကောင်းပေလိမ့်မည်။ သူနှင့်ခဏ စကားပြောရာ၌ပင် ရှာလီမည်မျှ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေကြောင်း သိသာလှသည်။ ထို့ပြင် ဝက်စ်သည် ရက်သတ္တတပတ်လုံးလုံး ဖွင့်မပြောခဲ့ခြင်းကို ဝန်ခံ ရဦးမည်။ မစ္စဝေလင်က ဝက်စ်ကို ခွင့်လွှတ်မည်သာ။ သို့သော် ဝက်စ်အဖို့ ရှာလီနှင့် ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်မဖြစ်နိုင် တော့။ အမဲစွန်း ထာဝစဉ် ထင်တော့မည်။

ကံ့သည် ဝက်စ်ကို သူ သိကျွမ်းသမျှ လူအားလုံးထက် ပို၍ အထင်ကြီးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းထက်ပင် အထင်ကြီးသေးသည်။ ယခုမှ သူ့ကို ဘယ်သောအခါမျှ အထင်မကြီးတော့။ မစ္စဝေလင်ကလည်း အလားတူ သဘော ထားလိမ့်မည်ဟု သူတထစ်ချ သိနေသည်။

သို့ဖြင့် ဤကိစ္စက ပို၍ ပို၍ အရေးကြီးလာသည်။ အကြောင်းမှာ ဝက်စ်သည် မစ္စဝေလင် လက်ထပ်ရန် ရည်မှန်းထားသူဖြစ်သည်ဟု ဆာဖေက ပြောခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့်တည်း။

တစတစနှင့် မပယ်လုန်နိုင်သော ကောက်ချက်တခု ပေါ်လာသည်။

ရှာလီဝေလင်အဖို့ ဂေဟာခေါင်းကြီးကို ဝက်စ်ရေးသည်ဟု သိရခြင်းထက် မိမိရေးသည်ဟုသာ ထင်ချင်ပေ လိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤအတွေးပေါ်လာ၏။ ဤအတွေးက သူ့ကို ခုန်အုပ်သည်။ သူက တွန်းဖယ်ချသည်။ သို့သော် ပြန်လာ၏။ ဝက်စ်ပမ်းသည့် ကြိုးတန်းလန်း သစ်တုံးပမာ ဖြစ်သည်။ ပြင်းပြင်းတွန်းလေလေ ပြင်းပြင်းပြန်ဆောင့်လေလေ။

ထိုစိတ်ကူး တန်းတန်းစွဲပေါ်နေခြင်းကို သူကောင်းကောင်း နားလည်သည်။ ဤကိစ္စသည် ပြဿနာတလုံး၏ အသက်ဖြစ်သည်။ သူက ရှာလီဝေလင်၏ မိတ်ဆွေမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထူပြော ဗိုလ်ခြေများ ဝေနေထဲက တဦးမျှသာ။ သူ မဖြောင့်မတည်မှုကြောင့် ရှာလီ နာကျည်းရသည်ဆိုလျှင် ခဏပန်းသာ နာကျည်းရလိမ့်မည်။ မိတ်တု မိတ်ယောင် ဟူသည် မြန်မြန်မေ့ပျောက်စမြဲ မဟုတ်လား။

ဝက်စ်ကမူ ရှာလီ၏ အသံဗိမာန်ကို ပိုင်စိုးသူ ဖြစ်သည်။ ချစ်သူဂုဏ်သရေ ညစ်စွန်းပေခြင်းကို တိမ်း၍မရ၊ ရှောင်၍မရ။ နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ ပက်ပင်း တွေ့လိုက်ရလျှင် ရှာလီခမျာ အသံကွဲရှာရတော့မည်။

သူ့အဖို့ ရှာလီစိတ်ချမ်းသာစေရန် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး တခွန်းတပါဒမျှ မဟဘဲ နေရုံသာ ရှိတော့သည်။ ရှင်းလှ၏။ သို့ဖြင့် အရေးကိစ္စ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ဤအရေးကိစ္စသည် သူနှင့် ဝက်စ်ကြားမှ အရေးကိစ္စမဟုတ်။ သူနှင့် ရှာလီဝေလင်ကြားမှ အရေးကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ရှာလီ၏ ပျော်ရွှင်မှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဘဝပီတိနှင့် သူ၏ ပျော်ရွှင်မှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဘဝပီတိ အရေးကိစ္စလည်း ဖြစ်ချေ၏။ သူ့ပျော်ရွှင်မှု အရေးကိစ္စမျှသာ မဟုတ်။ သူ့သိက္ခာ၊ သူ့တရားမျှတမှု၊ စိတ်ဓာတ်၊ သူ့ဂုဏ်သရေ၊ သူ့သစ္စာ တရား မြတ်နိုးမှု အရေးကိစ္စလည်း ဖြစ်ချေသည်တကား။

(၂၉)

ရှာလီသည် အိမ်ဖော်ကလေး ယူလာသော လင်ပန်းထဲမှ ဧည့်သည်အမည်ကတ်ပြားကို ယူကြည့်လိုက်၏။ ကတ်ပြား ပေါ်မှ နာမည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်သွား၏။ စိတ်မဝေခွဲနိုင် ဖြစ်နေ၍ မှန်ရှေ့၌ရပ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်နေမိ၏။

"အေး၊ အေး။ ခဏကြာရင် ငါဆင်းလာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားနဲ့"

ရှာလီ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေ၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ လက်ဖျားများ အေးစက်နေသည်။ ကျောထဲသို့ စိမ့်နေသည်။ ပါးပြင်ကို သွေးရောင်သန်းလာအောင် လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ပွတ်ပေးရသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက မဲ့ရောင်သန်းနေ၍ မှန်ထဲတွင် ပြုံးကြည့်ရသေးသည်။ နေ့တကုတ်ကုတ် ညတလှုပ်လှုပ် သူ့အလုပ်လုပ်လွန်းသည်။ လျှော့ဦးမှ ဖြစ်မည်။ ဖယောင်းတိုင်လို အစွန်နှစ်ဖက်စလုံးမှ မီးထွန်းညှိနေ၍ မဖြစ်။ ယခုတော့ မစွတာကို တွေ့လိုက်ရဦးမည်။ ဘယ်ဖြေရှင်းချက်မျိုးကမှ ဖြေရှင်းမပေးနိုင်တော့ကြောင်း အပြတ်ပြောလိုက်ဦးမည်။

ရှာလီက ကိုကို လက်ဆွဲ နှုတ်မဆတ်။ လက်တဖက်က စာအုပ်ကိုင်၊ အခြားတဖက်က အလုပ်များနေသယောင် လုပ်ထားသည်။ ကိုက မီးလင်းဖိုဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်သောအခါ ရှာလီ တုန်သွားသည်။ ယခင်တခါ တွေ့ခဲ့ရစဉ်ကထက် ၁၀ နှစ်ခန့် အိုမင်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ယခင်က သူ့မျက်နှာသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အရင့်ယော်ဆုံး မျက်နှာဟု ရှာလီ ထင်ခဲ့၏။ ထိုအထင်သည် ယခု မှားနေလပြီ။

ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကို စကားစပြောသည်။ ကိုက ဘာပြောရမည်ကို ကြိုတင်တွေးဆထားသည့် လေသံဖြင့်

"ကျနော် အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတခု ပြောမိဖို့လာခဲ့တာပါ။ လတ်တလောတော့ လျှို့ဝှက်ချက်လို့ပဲ သဘောထားစေချင်ပါတယ်"

ကို၏ အကြည့်က သူ့အကြည့်ထက် တည်ငြိမ်နေ၍ ရှာလီ နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်သည်။ တခြားသို့ လှည့်ကြည့်မိသည်ကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွဲမြီးတိုရသည်။ ရှာလီက

"ကျမ ဘယ်လိုသဘောထားရမယ် ဆိုတာ ရှင့်မှာ တောင်းဆိုခွင့် မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်"

ကိုက မချီပြုံး ပြုံးသည်။

"ကျနော် တွေးထားတဲ့ ကိစ္စ ပြောချင်လို့ပါ။ အလုပ်သဘောပါပဲ။ ခင်ဗျားအတွက်လဲ သေရေးရှင်ရေးလို အရေးကြီးပါတယ်"

"တွေ့ထားတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ အခြေအနေအရ ခင်ဗျားကလွဲရင် တခြား လူတွေ သိလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး"

"ဒါတော့ နားထောင်ပြီးမှ ကျမ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပေါ့ရှင်"

"ကြိုက်သလိုလုပ်ပါလေ။ ကျနော် မစိုးရိမ်ပါဘူး။ မစွဝေလင်။ ကျနော်ပြောမှာက ဟင်နရီ ဂျီဆာဖေ့ မသေသေးဘူးဆိုတာပဲ"

သူ့မျှော်လင့်ထားသည့် ကိစ္စနှင့် လုံးဝ တခြားစီ ဖြစ်နေ၍ ရှာလီ ကြက်သေ သေနေသည်။

"မသေရုံ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီအနီးအနားမှာပဲ ရှိနေတယ်။ တရားရုံး လက်လှမ်းမီတဲ့ နေရာမှာ ရှိနေတယ်" ကိုက ဆက်ပြောသည်။

"အို၊ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။ အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ"

"ဒီအချိန်မှာတော့ ကျနော် မပြောနိုင်သေးဘူး"

ခဏငြိမ်နေကြသည်။ ရှာလီက မီးလင်းဖိုကို ဆွဲနေသည်။

"သူ့သေချင်မှ သေဦးမှာ ဆိုတာတော့ ကျမတို့ သိပါတယ်" ရှာလီက ဖြေးဖြေးပြောသည်။

"သူ့စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိပါစေလို့ ကျမ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျမတို့ သူ့ကိစ္စကို မစဉ်းစားကြတော့ပါဘူး။ ကိစ္စက ပြတ်နေပြီပဲရှင်။ တရားရုံး ဆိုတာကလဲ သူ့ကို ပေးသင့်တာထက်တောင် ပိုပြီး အပြစ်ပေးပြီး နေပြီပဲဟာ"

"အပြစ်ပေးတဲ့ ကိစ္စကို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ ငွေတွေရှိတယ်လို့ ကျနော် သိထားတယ်။ အထုပ်အထည်ကြီးကို ရှိတယ်"

"သူ့ ငွေတွေကို ကျမတို့ လိုချင်တယ်လို့ ရှင်ထင်နေသလား"

"သူ့ ငွေတွေ ဟုတ်လား။ သူ့ငွေ တပြားတချပ်မှ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ငွေကိစ္စ ခင်ဗျားကို ကျနော် ပြောပြနေတာပေါ့"

"မဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ ကျမ နားမရှင်းပါဘူး"

ကိုက ကုလားထိုင်တွင် ကိုယ်မတ်မတ်ထိုင်ကာ ရှေ့နေကြီးပမာ ရှင်းပြနေသည်။ ဝေလင် အပ်နဲ့ငွေများမှ အချို့ကို ဆာဖေ့ ကဲ့ထုတ်ထားခဲ့ပုံ၊ သူ့ထောင်က လွတ်ကထဲက မတောင့်မတ မကြောင့်မကြာနေခဲ့ပုံများကို ရှင်းပြသည်။

"ငွေ အတိအကျကိုတော့ မခန့်မှန်းနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လာငါးသောင်းထက်တော့ လျော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တသိန်းလောက်အထိ ရှိချင်လဲရှိမယ်။ မစွတာဆာဖေ့ကတော့ ဒါတွေဟာ သူ့ငွေလို့ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ကျနော် ရှေ့နေတယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ သူ့လူမဲ့စာရင်း သွင်းခံရတုန်းက ဒီငွေတွေကို ထိန်ချန်ထားတာဖြစ်ရမယ်။"

အဲဒီလိုဆိုရင် လိမ်လည် ထွက်ဆိုမှုနဲ့တောင် အပြစ်ပေးခံရနိုင်သေးတယ်။ ဒီတော့ ရုံးတော်မှာ လျှောက်ယူရင် အဲဒီငွေ တွေကို ခင်ဗျားရမှာပဲ"

"လျှောက်လဲ မလျှောက်ပါဘူး။ လိုလဲ မလိုချင်ပါဘူးရှင်"

"ခင်ဗျား လိုချင်တာ မလိုချင်တာက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီငွေတွေက ခင်ဗျားငွေတွေပဲ။ ခင်ဗျား ခေါင်းရှောင်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူး"

ကွဲ၏ ပိုင်စိုး ပိုင်နင်းအသံကြောင့် ရှာလီမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

"ကျမမှာ ခေါင်းရှောင်ချင် ရှောင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိတယ်။ ဒါက ပထမအချက်။ ဒုတိယအချက်က ကျမ ခေါင်းရှောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ငွေတွေ ယူထားတယ်။ ကျမက ပေးထားတယ်။ ဒါပဲ။ ကျမ ပြန်လဲ မလိုချင်ဘူး။ လက်ဖျားနဲ့လဲ မတိုချင်ဘူး"

"အင်းလေ၊ ချက်ချင်းတော့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး။ ခင်ဗျားအမေနဲ့ တိုင်ပင်တာ မမှားပါဘူး။ တခြား ယုံကြည်ရမယ့် လူနဲ့ တိုင်ပင်ချင် တိုင်ပင်ပေါ့။ ခင်ဗျား ထပ်စဉ်းစားချိန်ရရင် သဘောထားတမျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာပေါ့"

"ထပ်စဉ်းစားလဲ ကျမ သဘောက နဲ့နဲ့လေးမှ ပြောင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"တကိုယ်ကောင်းစိတ်နဲ့ချည်းလဲ မတွေးနဲ့လေ။ တခြား"

"ဘာ"

"တကိုယ်ကောင်းစိတ်နဲ့ချည်းပဲ မတွေးပါနဲ့လို့ ပြောတာပါ။ အခု ခင်ဗျား ပြောနေတာ တကိုယ်ကောင်း အတွေး နဲ့ ပြောနေတာ။ ခင်ဗျား တယောက်ထဲနဲ့ ဒီငွေကို လိုချင်တာ မလိုချင်တာ တွေးပြီး ပြောနေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားတယောက်ထဲနဲ့သာ ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတွေနဲ့လဲ ဆိုင်သေးတယ်။ ဥပမာ ခင်ဗျား အမေ ဆိုပါတော့။ သူ့သဘောထားကိုကော ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ အဲ မစ္စတာ ဆာဖေဘက်က သဘောထားကိုကော ထည့်မစဉ်း စားတော့ဘူးလား"

"မစ္စတာဆာဖေ သဘောထား၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ။ သူက အသက်ကြီးလာလို့ နောင်တရပြီး မှားခဲ့မိတာတွေကို ပြင်ချင်တယ် ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ငွေကိုယ် လက်ခံဖို့ ငြင်းပြီး သူ့ကို အပြစ်ငြိမ်းခွင့် မပေးတော့ဘူးလား"

"ဒါက အချိန်ရှိပါတယ်။ မစ္စတာဆာဖေက အပြစ်ငြိမ်းခွင့်တောင်းလာတော့မှ ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့"

"ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို အခု မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦးလို့ ကျနော် တောင်းပန်နေတာပေါ့"

ရှာလီက သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ

"ရှင်က ကျမ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်လိုရော၊ မစ္စတာဆာဖေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လိုရော လာပြောနေတာ ကျမ နားမလည်နိုင်ဘူး"

"ကျနော်မှာ နှစ်မျိုးစလုံး လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိတယ်"

"ရှင့်အကျင့်က"

ရှာလီက စကားဆုံးအောင်မပြော။ ကွဲက မျက်နှာသေကြီးနှင့် အဆုံးသတ်ပေးသည်။

"လှေနှံနှစ်ဖက်နင်း လုပ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောမလို့လား"

ရှာလီက မဖြေ။

"ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ ပြောမလို့ မဟုတ်လား"

"ပြောတော့မလို့ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မပြောတာ ကောင်းပါတယ်လေဆိုပြီး မပြောဘဲနေတာ"

ရှာလီက ပျော့ပျောင်းစွာဖြေသည်။ ကွဲ၏ စူးစူးဝါးဝါး အကြည့်ကြောင့် သူ့အနေခက်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လည်း အနေခက်ရကောင်းလားဟု ဒေါသထွက်မိသည်။

"ကျနော် ဘာကြောင့် လှေနှံနှစ်ဖက်နင်း လုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ ပြောပြမယ်"

ကွဲ၏ စိတ်ထဲမှ စိတ်ဝေဒနာတို့သည် သူ့မျက်နှာ၌ အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ ထိုမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကွဲက သူ့ထက်ပို၍ စိတ်ထိခိုက်တတ်သူဖြစ်မှန်း ရှာလီ ပထမဆုံးအကြိမ် သဘောပေါက်မိ၏။

ကွဲက အသံကို ထိန်းလျက်

"မစ္စတာ ဆာဖေက ကျနော်အဖေ။ ကျနော်က သူ့သား" ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှာလီ လွှတ်ကနဲ အော်လိုက်မိ၏။

"ရှင့်အဖေ"

"ကျနော် နာမည်က ဟင်နရီ ဂျီဆာဖေ ဂျူနီယာ" ဟု ကွဲက ကျောက်ရုပ်လို မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

"ရှင့်အဖေ" ရှာလီက ရေရွတ်လိုက်ပြန်သည်။

ရှာလီ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေ၏။ ခေါင်းကို တဖက်သို့ လှည့်၍ မေးကို လက်ထောက်ထိုင်နေ၏။ ဆာဖေ၏ သားက သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ရှာလီကို မိန်းမတယောက်အား ကြည့်သလို သူ့ကြည့်တတ်ခဲ့သည်မှာ လပေါင်း အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုအတတ်ကို သူမမေ့။

ကွဲ၏ မျက်လုံးများသည် ရှာလီ၏ ဆံပင်ညိုညိုများပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ မျက်တောင်ကော့ကြီးများပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ လည်တိုင် မော့မော့ဆီသို့ သွယ်ဆင်းသော ပါးပြင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ နိမ့်တံမြင့်တံ လှိုင်းခုန် နေသော ရင်အုံမို့မို့ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ သူ့ကို သဲလှိုက်အူလှိုက် ဖြစ်စေသော ကိုယ်ဟန်ကြော့ကြော့ တခုလုံးပေါ် သို့ ရောက်နေသည်။

ဒါ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တာ မဟုတ်ဘူး ဖီဖီ။ သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာဟာ ငါ့ကိုငါ အနစ်နာခံတာ မဟုတ်ဘူး။

ကွဲသည် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ စကား စပြောပြန်သည်။

"ဒါတွေကို ကျနော် ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ။ အချက်အလက် တွေက အားလုံးမှန်တယ်။ ကျနော် နယူးယောက်သွားပြီး တင်မ်ကွဲနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ။ တကယ်ဆန်းကြယ်တာပဲ။ သူ့ဆီက စာတွေ ကျနော်ပြတာ မှတ်မိသေးရဲ့ မဟုတ်လား"

"အိုး အိုး" ရှာလီက ညည်းတွားရင်း ပြုံးကနဲ ထရပ်ကာ အနားမှ ခွာသွားသည်။ ကွဲ မျက်နှာကို မကြည့်ရက်။

သူ့အဖေထံမှ စာများကို ပြစဉ်က ပါရဂူကလေး၏ ဖတဆိုး ဘဝထက် အဖြစ်ဆိုးပုံကို အသနားပိုခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲဝယ် အကြင်နာတရားသည် လှိုင်းလုံးကြီးများသဖွယ် ရိုက်ခတ်ခဲ့၏။ ယခု သူ့ရင်ထဲတွင် ထကြွနေသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများကား ထိုစဉ်ကထက် အဆအရာအထောင်မက ပို၍ ကြီးမားစွာ ရိုက်ခတ်သည်။

ကွဲ၏ ကြေကွဲစရာ မျက်နှာတွင် သူခံစားနေရပုံကို ရှာလီ မြင်နေရသည်။ ရှာလီက သူဝမ်းနည်းမိခြင်းကို ကွဲ မမြင်စေချင်။

တချိန်တည်းမှာပင် ကွဲ သစ္စာမဲ့လေခြင်း ဟူသော အသိသည် သူနှင့် ကွဲကြားတွင် တံတိုင်းကြီးပမာ ခြားနေ သည်။ ထိုတံတိုင်းကြီးကို သနားဂရုဏာ စိတ်က မဖြိုလှဲနိုင်အောင် သူ ကြိုးစားနေမိသည်။ ကွဲလည်း သူ့အဖေလိုပင် သစ္စာမဲ့သည်။ အဖေတလှည့် သားတလှည့် သစ္စာမဲ့ကြသည်။ သူတို့မှာ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိ။ အမှန်တရားမရှိ။

"နားလည်ပြီ မဟုတ်လား" ကွဲက ဆက်ပြောသည်။ "ဒီငွေကိစ္စက ကျနော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ သက်ဆိုင် နေတယ်။ ကျနော်အဖို့ ပြန်ဆပ်နိုင်သလောက် ဆပ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ယူထားတဲ့ ငွေတွေက သိပ်များတော့ ချက်ချင်းတော့ အားလုံးပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လို ဆက်လုပ်မယ် ဆိုတာတော့ နောက်မှ ပြောပါမယ်"

"တော်ပါတော့ရှင်" ရှာလီက တောင်းပန်သည်။ "ဒီငွေတွေကို မြင်လဲ မမြင်ချင်တော့ဘူး။ ကြားလဲ မကြား ချင်တော့ဘူး"

ရှာလီသည် ကွဲကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အဖို့ စိတ်ချုပ်တည်းမှု ပျောက်ပြယ်လုလုဖြစ်နေခြင်းကို သူသိ သည်။ သူ့နှလုံးသားထဲမှ လျှံထွက်လာသော ကြင်နာမှု ဖုံးဖိ၍မရ။

"စုံအောင် ပြောပြစမ်းပါဦးရှင်။ သူက အခု ဘယ်မှာလဲ။ ရှင် သူနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား"

"ကျနော် မပြောနိုင်ဘူး"

"ကျမ နှုတ်လုပ်ပါမယ်။ သူ ဒီမြို့မှာ ရှိနေသလား"

"ဒီမေးခွန်းတွေ မေးမနေပါနဲ့ဗျာ"

ကွဲက ပြောသာ ပြောရသည်။ ရှာလီ မျက်နှာပေါ်တွင် ရှာလီ သိပြီဆိုသော အရိပ်လက္ခဏာကို မြင်နေရသည်။

"အို" ရှာလီက ဆိုနှင့်သံဖြင့် အော်လိုက်သည်။

"ပါမောက္ခနီကိုလိုမီးယပ် မဟုတ်လား"

ကွဲသည် ရှာလီကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြောင်းအလဲမရှိ။ အမှန်တရား ပေါ်သွား ခြင်းအတွက် သူဝမ်းသာသည်။ ရှာလီ သိသော်လည်း သူသိသလိုပင် လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး လုံခြုံမည်ဖြစ်ကြောင်း သူသိ သည်။

"သူ သေတဲ့အထိ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူးဗျာ" ကွဲက ကြေကွဲစွာ ပြောသည်။

"သိပ် မကြာလှတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့"

ရှာလီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားသည်။

ဆာဖေသားက မထိုင်။ မတ်တပ်ရပ်ကာ ရှာလီခေါင်းကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ရှာလီမုန်းသော အဖေ၏သား။ သူ့ကို ရှာလီ မုန်းရန်မှာ သစ္စာဖောက်သော သတင်းစာခေါင်းကြီးပင် မလို။ သူတို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့လေပြီ။

ရှာလီသည် လက်ဝါးကို ဖယ်ကာ ဖြူယော်နေသော မျက်နှာဖြင့်

"ရှင်အပေါ် ဒီလောက် ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ထားခဲ့တာတောင် ရှင်က သူ့ကို ကာကွယ်ဦးမှာလား။ သူ့နာမည်ကို ဆက်ခံဦးမှာလား။ သူ့သား အဖြစ်ခံဦးမှာလား" ဟု တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် မေးသည်။

"တခြား ဘယ်လိုလုပ်နိုင်ဦးမှာမို့လဲ"
 သူတို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ရှာလီက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။
 "ဒါတခုပဲ လုပ်ဖို့ ရှိတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား"
 ရှာလီသည် မီးဖိုနားသို့ သွားရပ်ကာ မီးတောက် မီးလျှံများကို ကြည့်နေသည်။
 "ရှင်လုပ်တာ သိပ်မှန်တယ်။ မြင့်မြတ်တယ်။ ကျမ ဘာမှ ပြောမပြတ်အောင်ဘဲ"
 "ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော် ရှောင်လို့ ရနိုင်တာမှလဲ မဟုတ်တာဘဲ"
 ရှာလီက သူ့စကားကို ကြားပုံမပေါ်။
 "ကျမက တချိန်လုံး တခြားကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားနေမိတာ။ ကျမ ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလဲ ဆိုတာ ပြောမပြတ်တော့ဘူးရှင်"
 "ခင်ဗျားက ဂေဟာကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား" ကွိုက ဒဲ့ဒဲ့မေးသည်။
 ငြိမ်သက်သွားသည်။
 "ရှင် ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို လုပ်ရက်ရတာလဲ"
 "ဒီကိစ္စ မဆွေးနွေးတာ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါက သိက္ခာကိစ္စပဲ။ စကားနိုင်လုနေလို့ ပြီးနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး"
 "ဒါပေမဲ့ ရှင့်ဘက်က ပြောစရာရှိတော့ ရှိမှာပေါ့။ ရှင်းစရာတော့ ရှိရမှာပေါ့။ ပြောသာ ပြောပါရှင်။ ကျမ တဖက်စီးနင်း မဆုံးဖြတ်တတ်ပါဘူး"
 "ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျနော် ရှင်းမပြနိုင်ပါဘူး"
 သူ့ဘေးတွင် ကွို ရပ်နေကြောင်း ရှာလီ သိသည်။ ဝက်စံနှင့် မဟုတ်ဘဲ။ အခြား တဦးတယောက်နှင့်သာ ချိန်ခွင် ညှာ စက်ရမည်ဆိုလျှင် ကွို ဘာပြောပြော သူ့မှာ အပြစ်ရှိသည်ဟု ရှာလီ ယုံနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သို့ပင်ဖြစ်ပါစေဦး။ ဒီလိုလူက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို။
 "နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား"
 ရှာလီသည် သူ့ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး ရေခဲလို အေးစက်နေသော လက်ဖျားကလေးများကို ကမ်းလိုက်သည်။ လက်ချင်းထိတွေ့ချိန်တွင် ခွဲကြရလေပြီဟူသော ကြေကွဲဖွယ် အသိက သူ့ကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ စိတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းမှုကြီးကို မြိုသိပ်ထားရသည့် ချုပ်တီးမှုသည် သူ့ကို စွန့်ခွာတော့မတတ် ဖြစ်မိသည်။
 "သွားတော့မယ်။ အလှအပ၊ အသာအယာ မှန်သမျှကို နှစ်ခြိုက်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားအပေါ် မှာလဲ ကြင်နာပါစေဗျာ။ အခုရော နောင်ပါပေါ့"
 ရှာလီက နှုတ်တုံ့မပြန်။ ကွိုက သုတ်သုတ်လှည့်ထွက်သွားသည်။ တံခါးဝရောက်မှ ရှာလီအသံကို ကြားရ၍ ရပ်လိုက်သည်။
 ကွို၏ နောက်ဆုံး စကားသည် သူပြောရိုး ပြောစဉ် အသုံးအနှုန်း မဟုတ်၍ ရှာလီ တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ့သာ အသနားခံလျှင် ရှာလီ မဆိုင်းမတွ ခွင့်လွှတ်မည်သာ။ သူက အသနားမခံ၍ ရှာလီ ကိုယ်တိုင်က ရေလာမြောင်းပေး ဇွတ်မေးမိတော့၏။
 "ဟိုခေါင်းကြီးကို ရှင်ရေးတယ် မဟုတ်လား"
 ကွိုသည် ရှာလီကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရုံမျှအတွက်သာ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး
 "အခုမှတော့ မေးနေစရာလိုသေးသလားဗျာ"

* * * * *

ကွိုသည် အိမ်သို့ ပြန်ပြီး အိမ်ခန်းကလေးထဲတွင် ဆောင်းပါး ထိုင်ရေးသည်။ ကြွေးလည်ပင်းခိုက်အောင် ရရှိလိုက်သည့် အမွေက သူ့ရှိသမျှအချိန်ကို ယူတော့မည်။
 ပြည်နယ်စာကြည့်တိုက်ရှိ သတင်းစာဟောင်းများတွင် သူ့ အဖေ၏ အလွဲသုံးစားမှုမှ အချက်အလက်များကို သူတွေ့ထားသည်။ ဝေလင် အပ်နံငွေများမှ သူ့အဖေ လိမ်ယူခဲ့သည့်ငွေမှာ ရုံးတော်က ပြန်ရခဲ့သည့် ဒေါ်လာ ၁,၄၀၀ နှုတ်လျှင် ဒေါ်လာ ၂၀၃,၀၀၀ ဖြစ်သည်။ ထိုငွေမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၂၇ နှစ်က ငွေဖြစ်သည်။ ၄ ရာခိုင်နှုန်း အတိုးဖြင့် တွက်လျှင် ဒေါ်လာ ၄၅၀,၀၀၀ အထိများနေပြီ။ နှစ်ထပ်တိုးဖြင့် တွက်လျှင် ဒေါ်လာ ငါးသိန်းကျော်အထိ များနေပြီ။
 သူ့အဖေ၏ 'အတွင်းပစ္စည်း'များသည် ဒေါ်လာငါးသောင်းခန့်သာ ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် အဖေ၏သားအဖြစ် အကြွေး ဒေါ်လာလေးသိန်းခွဲ တင်နေသည်။ ပေးဆပ်နိုင်ရန် လုံးဝ မြှော်လင့်ချက်မရှိ။ အကြွေးလက်ကျန်ပေါ်မှ အတိုး ချည်းသက်သက်ကပင် တနှစ် ဒေါ်လာ ၁၀,၀၀၀ ဖြစ်သည်။ သူက တနှစ် ဒေါ်လာ ၅,၀၀၀ ရအောင်မရှာနိုင်။
 သူ့ဘယ်လောက်ပင် နဖူးကချွေး မြေကျအောင် အလုပ်လုပ်စေကာမူ သူ့သေချိန်တွင် ရှာလီဝေလင်၏ကြွေး သည် ယခုရှိနေသည်ထက်ပင် ပို၍ တိုးပွားလာဦးမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားခြင်းသာ အရေးကြီး

သည်။ သူ့အဖေထံမှ ဒေါ်လာ ငါးသောင်းကို သူရရခြင်း ပေးဆပ်နိုင်သော် တော်လေစွ။ အတိုးမတက်စေရန် တနှစ် ဒေါ်လာသုံးထောင်၊ လေးထောင် ဆပ်နိုင်သော် တော်လေစွ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့မှုကို သားဖြစ်သူက အသိ အမှတ်ပြုပြီး အပြစ်ဖြေရန် ဆန္ဒရှိခြင်းကို ကတိဝန်တာတပုမာ ရှာလီ သဘောထားနိုင်သော် ပို၍ တော်လေစွ။

ရေးလက်စ စာအုပ်ကို ချထားရတော့မည်။ သူ့အောင်မြင်မှုကို ငွေသေတ္တာနှင့် တိုင်းတာရတော့မည်။ ယနေ့ ညအဖို့ သူ့ကလောင်ကို ဖွတ်နိုင်ရသည်။ ကလောင်က ပေကပ်ကပ် လုပ်နေသည်။ သူ့ရေးတာ ကောင်းသည်မထင်။ စိတ်မပါဘဲ သူ့ကိုယ်သူ စားပွဲတွင် ဖွတ်ထိုင်ခိုင်း၊ ဖွတ်ရေးခိုင်းခြင်းထက် အခြား ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ချင် သေးသည်။

တနာရီခန့်အကြာတွင် မှောင်ထဲမဲထဲ အဝတ်လဲပြီး သူ အိပ်ရာဝင်သည်။

အိပ်ရာထဲတွင် ရှာလီဝေလင့် အကြောင်းမှ တပါး အခြားကိစ္စကို သူတွေးမရ။

ရှာလီသည် ဆာဖေသား ဖြစ်နေခြင်းကို ခွင့်လွှတ်သည်။ သူ့အတွေးချော်ခဲ့သည်။ ရှာလီက ဆာဖေသားအပေါ် စေတနာ မေတ္တာထားသည်။ ဝမ်းနည်းဖော်ရသည်။ ရှာလီမျက်နှာက ပြနေသည်။ သို့သော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့မှုကိုမူ ရှာလီ ခွင့်မလွှတ်။ သို့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာ ပမာန ထားသည့်အတွက်ကား သူ့ကျေနပ်မိသည်။

ရှာလီက သူ့ဘဝထဲမှ သူ့ကို မောင်းထုတ်သည့် ယခုအချိန်လောက် ရှာလီကို ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ပို၍ အထင်မကြီးခဲ့။ ရှာလီ သိချင်မှ သိမည်။ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသည့်နေရာတွင် သူသည် ရှာလီ၏ ကြင်ဖော်စစ်စစ် ဖြစ်သည်။ ထိုအသိက သူ့ကို နှလုံးခုန်စေသည်။

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပင်။ သူ့အပေါ် ရှာလီ သင်္ကာယနမကင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အပြစ်ဖို့ခဲ့သည် ဟူသော အသိကား သူ့ခေါင်းထဲတွင် စွဲနေတော့သည်။ သူ့တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုပျက်ခဲ့ပြီ။ မိတ်ဆွေတို့အကြား သင်္ကာယနမကင်းမှုကို လက်သင့်မခံနိုင်။

သူလိုလူမျိုးကို ယုတ်ညံ့မှုပြုနိုင်စွမ်းသည်ဟု အထင်မှားခြင်းသည် ရှာလီ၏ အပြစ်အနာအဆာကလေးပင်။ သို့သော် ရှာလီနှင့် သူ့တွေ့ရသည့် အချိန်တိုင်းသည် အလှနှင့် ဂီတချည်း ဖြစ်နေ၍ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့် အပြစ်အနာ အဆာဟုကား မဆိုရက်။

ရှာလီကို သူ နောက်ထပ် မျက်နှာချင်း မဆုံနိုင်တော့ဟူသော အတွေးသည် သူ့အသည်းကို ဓားနှင့် မပြတ် မွန်းနေသလို ခံစားရလေ၏။

အချစ် (ဝါ) လိင်စိတ်အကြောင်းကို သူ့စာအုပ်တွင် သူ ကောက်ချက်ချဖူး၏။ ခြောက်ပြစ်ကင်းသော လူဘောင် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ရှိရမည့် လိင်စိတ်၏ အနေအထားကို သိပ္ပံနည်းကျ သူ ကြံဆခဲ့ဖူး၏။

လိင်စိတ်ဟူသည် လူသားအဖို့ အရန်ကြမ်းဆုံး ကျိုးကြောင်းပြချက်တခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ်ထွန်းညှိ၍ အသုံးချပြီးချိန်တွင် မြန်မြန်ငြိမ်းသတ်လိုက်သည့် ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ကို ပမာဆောင်သည်။ သို့သော် ထိုအချစ် သည် ယခု သူ့ကို လည်မျိုညှစ်နေ၏။ ထူးခြားသော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု၊ ကြမ်းတမ်းသော အာသာရမ္မက်ကား ထာဝစဉ် ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သော မီးပမာ ဖြစ်ချေသည်တကား။

ကွဲသည် ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် ထိုင်ကာ အိပ်မောကျနေသော မြို့တော်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

သူ၏ တကိုယ်ရေတကာယ ပညာရှင် ဧကစာ ဘဝကို သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင် ဘဝနှင့် သူ ချဉ်းကပ် ဆက်စပ်ခွင့် ပြုခဲ့သည်။ လက်တွေ့ဘဝနှင့် ထိတွေ့လေတိုင်း သူသာ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲကြေရသည်။

တနေ့သောအခါ ပိုစ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာကြီး ဖြစ်ရမည်ဟု သူ့မျှော်မှန်းခဲ့၏။ ပိုစ်က သူ့နဖူးမှာ သစ္စာဖောက် တံဆိပ် ခတ်နိုင်ခဲ့သည်။ မိတ်မရှိ ဆွေမရှိ အဖိုးကြီးတဦးနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့၏။ အကြွေးနှင့် နာမည်ပျက်ကို အမွေဆက်ခံ ခဲ့ရသည်။ သစ္စာတရားကို မြတ်နိုးသော ငရုန်ကိုယ်မလေးတဦးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့၏။ မဖြေသိမ့်နိုင်သော၊ ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့သော အသည်းနာမူဖြင့် ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် လက်ရှိဘဝနှင့် ကွဲပြားခြားနားသော ဘဝမျိုးကိုလည်း သူမလိုချင်တော့။ သူ့ဘဝကို မပြောင်းလဲလို တော့။ သူသည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ သိပ္ပံပညာရှင် မဟုတ်တော့။ သိပ္ပံပညာရှင်ထက် ပို၍ကြီးကျယ်သော၊ ပို၍ ကောင်းမြတ် သော လူသားရင့်မကြီးတယောက် ဖြစ်နေပြီ။

လောကဟု ခေါ်တွင်သော ကိစ္စမြားမြောင့် ဤလူ့ဘောင်ကြီးထဲ၌ နစ်မြုပ်လှုပ်ရှားနေသည့် လူသားရင့်မကြီး တယောက်ဖြစ်နေပြီ။

ဤလူ့ဘောင်၌ လူသားတယောက်၏ နေရာကို ကလောင်ကိုင်စွဲ၍မျှသာမဟုတ်။ အားနှင့် မာန်နှင့်၊ အသည်း နှလုံးနှင့်၊ စိတ်ဓာတ်နှင့် သူ ရယူနိုင်ခဲ့လေပြီ။

သူ့ဘဝကို သံပြုတ်တူနှင့် ညှပ်သလို နာကျင်စေသော လက်ငင်းဒုက္ခသည် ယနေ့ သူခံယူနေသော ဘဝ၏ အတိုင်းအတာသာဖြစ်၏။ အားလုံး အကောင်းဆုံးအတွက်သာ ဖြစ်ပေတော့အံ့။ လူသားကို လွတ်ကျွတ် ထွက်မြောက် စေသော အမှန်တရား၊ အသက်ရှင် နေထိုင်ခြင်း၏ အမှန်တရားကို သူ သိမြင်နားလည်ချေပြီတကား။

မတ်လထဲတွင် လောကီတရားဥပဒေကို ခါးသည်းစွာ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ဟင်နရီဂျီဆာဖေသည် တမလွန်၏ အဂတိကင်းသော တရားသူကြီး ရှေ့မှောက်သို့ အရောက်သွားရန် ထွက်ခွာစပြုနေလေပြီ။ သူ့နှုတ်ကိုကား စေ့စေ့ပိတ်ထားမြဲ။ သူသည် သေအံ့မှူးမှူး မိန်းမောနေရာမှ သတိပြန်လည်မည့် အရိပ်အရောင်များ ပြနေသည်။

ကိုက

"ခဏ အပြင်ထွက်ပေးပါလား ဆရာမ။ လူနာ သတိလည်လာရင် အရေးကြီးတဲ့ အတွင်းရေး ကိစ္စလေး ပြောစရာရှိလို့ပါ" ဟု သူနာပြု ဆရာမကို ပြောသည်။ သူနာပြု ဆရာမ ထွက်သွားသည်။

ကိုသည် လူနာ၏ အိပ်ရာဘေးတွင် ဒူးထောက်ပြီး သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေသော လူနာ၏နားကို ပါးစပ်တေ့ကာ တတွတ်တွတ် မေးနေသည်။ ပစ္စည်းများထားသည့် လျှို့ဝှက်နေရာကို ပြောပြခိုင်းနေသည်။

"အဖေ၊ အဖေ၊ ငွေတွေ ဘယ်မှာလဲ" ထပ်တလဲလဲ မေးသည်။

အဖိုးကြီး နည်းနည်းလွန်သည်။ မီးရောင် မှန်ရီမှန်မှားတွင် ညာဘက်မျက်လုံးက တခြမ်းဖွင့်ပြီး ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက မှိတ်ထား၍ ကြောက်စဖွယ် မျက်လုံးချီသလို ဖြစ်နေသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွန်းပြီး သွားများပေါ်နေ၍ မဲ့ရွဲပြနေသလို ဖြစ်နေသည်။ ဤမျှသာ။

ဤသို့လျှင် ဆာဖေ ဘဝဇာတ်သိမ်းသည်။ အတိတ်က အမှားများကို ပြုပြင်ရန်၊ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ဖွင့်ပြရန် ဆာဖေ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ကွဲ ဖော်နိုင်ပြီ။

ကိုသည် ပို၍သတင်းစာတိုက်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ ပို၍သတင်းစာ မြို့သတင်းအယ်ဒီတာ ဘရောင်းဝါဝီလျံသည် မိုးပေါ်မှ ကျလာသလို သူ့ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည့် သတင်းထူးကြီးအတွက် ဘုရားပင် တလိုက်မိသည်။ ညနေသတင်းစာများ မထွက်မချင်း သတင်းမထုတ်ရန် ကိုကို တောင်းပန်သည်။ ပို၍တစောင်တည်း သတင်းထူး သတင်းဦးချင်သည်။

နောက်တနေ့ထုတ် ပို၍သတင်းစာတွင် ငါးကော်လံခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပါလာသည့် ထိုသတင်းကြီးသည် တမြို့လုံးကို ပွက်လောရိုက် သွားစေသည်။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် မြို့တော်နှင့် ပြည်နယ်အတွင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ မမေ့နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတခုပမာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရုတ်တရတ် ဇာတ်သိမ်းခန်းသို့ ရောက်လာခြင်းသည် စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုထက် ပို၍ သဲလျှိုက်ရင်ဖိုစရာ ကောင်းနေတော့သည်။

ပို၍သတင်းစာဝယ်သည့် အိမ်တိုင်းတွင် နံနက်စာ စားပွဲ၌ အခြားကိစ္စ မပြော။ ဤကိစ္စကိုသာ ပြောနေကြတော့၏။ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်၏ အတန်းတွင် ဂရိဘာသာ သင်ဖူးသည့် ကျောင်းသားရှိသော အိမ်များတွင်လည်း ငြင်းကြ၊ ခုန်ကြ ဆွေးနွေးကြသည်မှာ ညံ့ညံ့စီနေသည်။ မစွက်ပိန်တာ၏ အိမ်တွင်ကား ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းကြီးတွင် လူတိုင်းကိုယ်စီ ဇာတ်ဆောင်ပမာဖြစ်နေလေ၏။

ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ဂျူနီယာသည် ဖခင်ဆုံးပြီး နောက်နေ့ နံနက်တွင် အချိန်မီ အိပ်ယာထသည်။ တညလုံး မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ တမေးမျှ သူမအိပ်လိုက်ရ။ ပို၍သတင်းစာ၏ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် သတင်းဂယက်သည် သူ့ကို လာ၍ ရိုက်ခတ်သည်။

နံနက် ၇ နာရီလောက်ကပင် အိမ်ရှေ့တွင် လူအချို့ ရုံးစုရုံးစုဖြစ်နေကြသည်။ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးနေကြ၏။ သေသူကို ဘယ်လောက်ရင်းရင်းနှီးနှီးသိကြောင်း ဟန်ရပန်ရ ပြောသူက ပြောနေကြ၏။ ကွဲ အပြင်သို့ ထွက်လာချိန်တွင် မီးကို ရေဖြန်းသလို အသံများ ရှဲသွားသည်။ တနေလုံး ထိုနည်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ကွဲ သွားလေရာ လူစပ်စုစရာ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် စိမ်းစိမ်းကားကားမဟုတ်။

ပို၍သတင်းကို သူဖတ်ကြည့်သည်။ အလွန်သိမ်မွေ့သော စကား အသုံးအနှုန်းများကို ထပ်တလဲလဲ တွေ့ရသည်။ ပို၍သတင်းစာမှ လူငယ်သတင်းစာ ဆရာများသည် သူတို့ လုပ်ဖော်ဆောင်ဘက်ဟောင်း မိတ်ဆွေကြီးဒေါက်စိတ်မထိခိုက်စေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားရေးကြသည်။

သူ့အပေါ် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် ကူညီမှုများမှာ တပုံတခေါင်းကြီး မဟုတ်စေကာမူ လုံးဝ မြော်လင့်မထားသဖြင့် လိုတာထက်ပိုနေတော့၏။ တနေလုံးလိုလို တယ်လီဖုန်းသံနှင့် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ မြည်နေသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သူတိုင်းကလည်း ဝမ်းနည်းစကားပြောသည်။

ပထမဆုံး ချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ် ရောက်လာသည်။ အူလိုက်သဲလိုက် ဝမ်းနည်းစကား ပြောသည်။ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ပင် ပို၍သတင်းစာ ဒါရိုက်တာ မစ္စတာဟစ်ကော့ ဝင်လာသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် ပြောသည်။ ပို၍ သတင်းစာသို့ တနေ့နေ့တွင် ပြန်လာရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဘီဗာလောဘတ် လာသည်။ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောသည်။ ပလိုနီနီးလာသည်။ သူ့တသက်တွင် ဤတကြိမ်သာ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ပုံရသည်။

ပို၍သတင်းစာမှ အိဗန်မွန်တေဂူက အသုဘကိစ္စ စီစဉ်ခွင့်တောင်းသည်။ ဘတ်ကလင်ကာက ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

အားလုံးထက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရှိသည်မှာ မာကျူရီ အားကစားကလပ်မှ ကို၏ ကစားဖောက်လူငယ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဝက်စ်လို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ချက်ချာချာ မပြောတတ်ကြ။ ကိုလက်ကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး "ဒေါက်၊ ခင်ဗျား လိုတာရှိရင်၊ ဒေါက်၊ ကျနော်ကို ခေါ်သာခိုင်းဗျာ၊ နော်၊ ဟုတ်လား" ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောကြသည်။

အားအကိုးရဆုံးကား ဘတ်ကလင်ကာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျားကျားယားယား ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သူ၊ သူ့ကို လက်တွေ့ဘဝနှင့် ထိတွေ့အောင် ဆွဲသွင်းခဲ့သူ၊ ဖတ်ပျော် ရှုပျော် ပထမဆုံးခေါင်းကြီးကို သူ့ရေးနိုင်ရန် အကြောင်းယူထွှိ ရှာဖွေပေးခဲ့သူ။ ကိုအဖို့ ပထမဆုံး မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေကောင်း။

သူ့အဖေ အသက်ပျောက်ပြီး တနာရီအတွင်း ဘတ်ကို အသုဘကိစ္စ စီစဉ်ပေးရန် ကို အကူအညီ တောင်းသည်။ ဘတ်ရောက်လာသည်။ စကားဟဟမပြော။ သူ့မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တယောက် နေရင်းထိုင်ရင်း လူဆိုး စာရင်း ပေါက်လာခြင်းကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပုံရသည်။

ဘတ်အဖို့ ဆာဖေ၏ သားဆိုသည်မှာ အစွကရီးယောနှင့် လူကရီဇီးယားဘော်ဂျာ^{၉၅} တို့ စုံဖက်၍ မွေးလာသည့် သားပမာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆာဖေ အမည်ရှိသူတယောက်သည် ကိုအမည်ရှိသူများ၊ ကလင်ကာ အမည်ရှိသူများ ကို "ဒီလိုလူစားတွေ မသိပါဘူး" ဟု မာနတခွဲသားနှင့် ပြောနိုင်လောက်အောင် အဆင့်အတန်းမြင့်မားမှန်း သူသိသည်။ ထို့ကြောင့် ကလင်ကာက ကိုကို မစွတာဆာဖေအဖြစ် နှုတ်ဆက်သည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိ။ ကိုက သူပုန်းကို ဖက်ကာ၊

"ဘတ်၊ ကျနော် အရင်က ဒေါက်ပါပဲဗျာ။ တခုပဲ ကွဲတယ်။ အရင်က ဒေါက်ကို။ အခု ဒေါက်ဆာဖေပေါ့ ဟုတ်လား" ဟု ပြောမှ သူ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

ဤစကားကြားမှ အားလုံး ပုံမှန်သို့ ပြန်ရောက်သွားတော့သည်။ ဘတ်လည်း မာကျူရီကလပ်မှ အသင်းသား ကလေးများကဲ့သို့ စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်လာသည်။ အသုဘကိစ္စ အဝဝကို ပြေး၍ စီစဉ်သည်။ ကိုနေရန် မစွတ်ပိန်တာ အိမ်ထက် လခသက်သာသော အိမ်ခန်းသစ်ကိုလည်း ပြေး၍ရှာသည်။

လောကအလယ် သူတယောက်တည်း မျက်စိသူငယ် မဟုတ်။ သူ့တွင် မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းတွေ တလှေကြီး ရှိသည်။ သူ့အပေါ် ယုံကြည်သည့် မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတွေ တလှေကြီးရှိသည်။ သူ့အပေါ် ယုံကြည်သည့် မိတ်ဆွေ များရှိသည် ဟူသော အသိကို ရုတ်တရက် သိလိုက်ခြင်းသည် ကို တကိုယ်လုံးကို ပီတိ ဖုံးသွားစေသည်။

လူတွေ ဤမျှလောက် ကြင်နာတရားရှိလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့။ တပါးသူ၏ ကြင်နာမှုသည် သူ့အဖို့ ဤမျှလေးနက်မှု ရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ သူမထင်ခဲ့။ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ဟူသည် လူ့ဘဝ၏ အမွန်မြတ်ဆုံး စွမ်းဆောင်ချက်မဟုတ်လား။

ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ပြောခဲ့သည့် စကားများကို သူကြားယောင်လာမိသည်။ ထိုစကားများသည် ယနေ့ အမှန်တရားဖြစ်နေလေပြီ။ သူ့ဖခင်က သူ့ကို မည်မျှပင် အမှောက်မှောက်အမှားမှား ပြုလုပ်ခဲ့စေကာမူ သူ့ဖခင်ကို မမေ့ပျောက်နိုင်သည့် အချက်တခုရှိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကြင်နာတရား အကြီးမားဆုံးလူများ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အရှိဆုံး လူများ နေထိုင်ကြသည့် ဤမြို့သို့ သူ့ဖခင်က သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့် အချက်ပေတည်း။

မတ် ၂၄ ရက် မွန်းလွဲ ၂ နာရီခွဲတွင် ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ကွယ်လွန်သည်။ ၂၁ နာရီတွင် ဆာဖေ၏ ဧည့်ခန်း တွင် သူ့သားသည် သူ့ဖျက်ဆီးထားသမျှကို ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဤအခန်းထဲ၌ သူ့အဖေ ငွေများကို ဝှက်ထားခဲ့မည် ဆိုတာ သူသံသယမရှိ။ သို့သော် တခန်းလုံး မြေလှန်ရှာပါလျက် ဘာပစ္စည်းမျှမတွေ့။

တခါက နေချင့်စဖွယ် ထိုင်ချင့်စဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သော ဧည့်ခန်းဆောင်ကလေးသည် လေဆင်နာမောင်း မွှေခံထား ရသလို ဖြစ်နေ၏။ မီးလင်းဖိုသည် အုတ်ခဲနှင့် အင်္ဂတေပုံဖြစ်နေ၏။ ကြမ်းခင်းတဝက် အူခွဲ အသဲလှန်၊ စားပွဲအံ့ဆွဲများ၊ စာအုပ်စင်များ ဖွာလန်ကြဲ၊ သူ့လက်ချက်မိသမျှ အပြိုအကွဲ အပျက်အစီးချည်း ဖြစ်နေသည်။

အကျိုးမထူး။ ညနေ ၆ နာရီမှ စ၍ သူ မြေသဒ္ဓါလှန်၍ ရှာနေခဲ့သည်။ သို့သော် သဲလွန်စတမျှ မတွေ့။

အခန်းက လှောင်အိုက်နေသည်။ အသံဗလံ မထွက်စေရန် အခန်းတံခါး အားလုံးကို ပိတ်ထားရ၍ ပိုဆိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြွက်သားများ အပြိုင်းပြိုင်းထသည်အထိ သူတပင်တပန်း ရှာသည်။

^{၉၅} လူကရီဇီးယားဘော်ဂျာ။ ။အီတလီပြည် ဖာရာရာမြို့စားကတော်ကြီး (၁၄၈၀-၁၅၁၉)။ ။ မောင်ဖြစ်သူနှင့်ပေါင်းကာ နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံမှုများ အဆိပ်ခတ်မှုများ ပြုလုပ်သောကြောင့် အီတလီသမိုင်းတွင် ကျော်ကြားသည်။

ကွဲသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အနားယူလိုက်၏။ သူ့တကိုယ်လုံး ဖုံးအလိမ်းလိမ်း၊ ချွေးအပြိုက်ပြိုက် ဖြစ်နေသည်။ ချက်လက်မှတ်များ၊ ငွေရင်းငွေနှီး စာချုပ်များ တနေရာရာမှာတော့ ရှိမည်။ ဘယ်နေရာမှန်းမသိ။ သူ့အဖေမသေမီက ပြောခဲ့သည့်စကားအရ စာချုပ်စာတမ်းများသည် လက်လှမ်းမှီရာ ဤအနီးအနားမှာပင် ရှိမည်မူချေ။

အုတ်ခဲပုံကြီးပေါ်တွင်ရပ်ကာ အခန်းပျက်ကြီးကို သူ ကြည့်နေမိသည်။ အလွန်အမင်း စိတ်အားငယ်မိ၏။ ပစ္စည်းများကို ရှာတွေ့ရန် သူ့အဖို့ အလွန်အရေးကြီးသည်။ သူထင်ထားသည်ထက် ပို၍ အရေးကြီးသည်။ သို့သော် ရှာတွေ့မည့်အရေးမှာ ဝေလာဝေးဖြစ်နေသည်။ တခန်းလုံး ရင်ခွဲ အသဲထုတ်ထားသလိုဖြစ်နေ၏။ ဝှက်၍ ရနိုင်စရာ နေရာမကျန်။ ဘယ်နေရာကို ရှာရမှန်း မသိတော့။ ငွေနှင့် စာချုပ်စာတမ်းများသည် သူမသိသော နယူးယောက်မြို့ ဘဏ်တိုက်တခုခု၏ မြေတိုက်ထဲတွင် ရောက်နေတော့သလားဟူသော အတွေးသည် အသဲထိတ်စေသည်။

ကွဲသည် နံရံကပ် မီးလင်းဖိုကို မှီ၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ရပ်နေရာမှ အနည်းငယ် လှုပ်လိုက်မိသည်။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှ အုတ်ခဲသည် နေရာရွေ့သွား၍ သူ ခြေချော်ကျသွားသည်။ သူ့ကိုယ်ကို ထိန်းရန် မီးလင်းဖို အပေါ်တန်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်း လူရောတန်းပါ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လုံးထွေးကျသည်။

မီးလင်းဖိုတန်းသည် သူ့လက်ထဲတွင် လျှောက်ကန် ပါလာသည်ကို သတိပြုမိ၍ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်စိအောက်တွင် အထင်းသား ပေါ်လာသည်မှာ သူ့ခြေချော်ကျရာမှ မတော်တဆ ဝင်တိုးမိသော သူ့အဖေ၏ လျှို့ဝှက်သိုက်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အကျအန လုပ်ထားသော ဘီရိုကလေး။

ဘီရိုကလေးသည် နံရံကပ် မီးလင်းဖို၏ အကျယ်နှင့် တရွယ်တည်းဖြစ်၏။ ဘီရို၏ သစ်သားရောင်သည် ဓာတ်ငွေ့မီးအိမ်မီးတွင် ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ ဘီရိုထဲတွင် စာအုပ်များ၊ စာများ၊ စာချုပ်စာတမ်းများ၊ အိတ်များ၊ စနစ်တကျ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိသည်။ ကွဲသည် ဘီရိုထဲမှ ပစ္စည်းများကို ကျောသောပါး လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှ အုတ်ခဲပုံက ပြိုရွေ့သွားပြန်၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ခြေကားယား လက်ကားယား လဲကျသွားပြန်သည်။

တစတစနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန်များ ပေါ်လာသည်။ သူ့အဖေ၏ ပစ္စည်းများကို ခန့်မှန်းထွက်ချက်ရာ၌ အရေးကြီးသော အချက်တချက်ကို သူ မျက်စိရှုန်းခဲ့သည်။ သူ့အဖေသည် ထောင်ကျနေစဉ်ကရော၊ ထောင်က ထွက်ပြီးနောက် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လုပ်နေစဉ်ကပါ သားအတွက် တင်မိကွဲထံ လစဉ် ပုံမှန်ပို့ပေးခဲ့သည့် လစဉ် ၂၅ ဒေါ်လာထက် ပို၍ မသုံးစွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကာလအတွင်း သူ့ငွေများသည် အတိုးအညွှန်သာ ပွားနေခဲ့၏။

သူ့အဖေသည် ငါးရာခိုင်နှုန်း အတိုးရသော မီးရထား ငွေရင်းစာချုပ်များ ဘဏ်တိုက် လေးတိုက်တွင် အပ်နှံငွေများ စသဖြင့် ငွေများကို ကဲ့ထုတ်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေ သေချိန်တွင် ဒေါ်လာနှစ်သိန်းထက်မနည်း လက်ဝယ် ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုငွေထဲတွင် အိမ်တန်ဖိုး မပါသေး။ အိမ်က သူ့အဖေ ပြောခဲ့သလို အငှားမဟုတ်။ အပိုင်ဝယ်ထားသည့် အိမ်ဖြစ်၏။ ပတ္တမြားအိတ်ကလေးနှင့် ထည့်ထားသော ဒေါ်လာ ၄,၄၀၀ ဖိုး ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေစက္ကူများလည်း ရှိသေး၏။

နံနက်စောစော ပိုက်သတင်းစာကို လက်ပွေ့ရောင်းသမားကလေးများ တကြော်ကြော် အော်ရောင်းနေချိန်တွင်မှ ကွဲသည် သူ့အဖေ၏ သေတမ်းစာကို တွေ့ရ၏။ သေတမ်းစာက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင်။ ရှင်းသည်။ လိုရင်းကိုသာ ရေးထား၏။ သူပိုင်သမျှ ပစ္စည်းကို သူ့သားအား လွှဲထားခဲ့၏။ သေတမ်းစာကို ဂျွန်လ ရက်စွဲဖြင့် ရေးထားခဲ့၏။

လုပ်အပ် လုပ်ရာများကို လုပ်ရ၏။ အချို့ အချိန်ကြာသည်။ သို့သော် တပတ်အတွင်း လုပ်ငန်း အစပျိုးနိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရှာလီဝေလင် စာတစောင်ဖတ်ရသည်။ အံ့လည်း အံ့ဩ ဒေါသလည်း ထွက်ရ၏။

နာမည်ကျော် ရှေ့နေလုပ်ငန်းတခုမှ လာသောစာ ဖြစ်သည်။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ အလွဲသုံးစားလုပ်၍ ဝေလင် ထိန်းသိမ်းငွေများ ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျခဲ့ပုံများကို အရည်အလျား အကျယ်တဝင့် ရေးထားသည်။

အတိုချုပ်အားဖြင့် ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ပိုနည်းနည်း၊ လိုနည်းနည်း ဒေါ်လာနှစ်သိန်း ကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုငွေသည် ဝေလင် ထိန်းသိမ်းငွေမှ ကွယ်လွန်သူ ဆာဖေ့ ထုတ်ယူ သုံးစွဲထားခဲ့သည့် ငွေဖြစ်ကြောင်း၊ သေတမ်းစာအရ ၎င်း၏ ဖခင်ပိုင်ပစ္စည်းများကို အမွေဆက်ခံရသည့် ကျွန်ုပ်၏ အမူသည် မစ္စတာဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ ဂျူနီယာက အထက်ပါ ငွေများကို ဝေလင် ထိန်းသိမ်းငွေသို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ပေးသွင်းရန် ကြံရွယ်ချက်ရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် ၁၈၈၁ ခုနှစ်မှ စ၍ အတိုးအညွှန်များ အပါအဝင် သင့်ဖခင် ထိန်းသိမ်းရန် အပ်နှံထားသည့် ဒေါ်လာ တသိန်း ခုနှစ်သောင်းအတွက် ပေးဆပ်ရန် ကျန်သည့်ငွေကို မစ္စတာ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ ဂျူနီယာက တာဝန်ယူကြောင်း၊ ထိုကြွေးကျန်ကို ၎င်း၏ ဝင်ငွေက ခွင့်ပြုသမျှ ပေးဆပ်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် ကျွန်ုပ်တို့အား ညွှန်ကြားထားကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

အထက်ပါအတိုင်း ဘာလိုင်ယာနှင့် ဂျီမီဆန် ရှေ့နေလုပ်ငန်းက ရှာလီဝေလင်ထံသို့ စာရေးပြီးသည့်နောက် လေးရက်အကြာတွင် ၎င်းတို့ထံသို့ ရှာလီဝေလင် ပြန်ကြားသည့်စာကို အောက်ပါအတိုင်း ရရှိသည်။

ဘလိုင်ယာနှင့် ဂျိမ်မီဆန်
ရှေ့နေလုပ်ငန်း
နေသဟာယ အဆောက်အဦး
... .. မြို့။

ခင်ဗျား

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုသည် ဤမြို့တွင် နေထိုင်သူ မစ္စ စီ အယ်လ် ဝေလင် က ကျွန်ုပ်တို့အား လူကြီးမင်းတို့၏ ၄ ရက် နေ့စွဲဖြင့် ပေးပို့သော စာကို ရည်ညွှန်းလျက် လူကြီးမင်းထံ ပြန်ကြားရန် ညွှန်ကြားသည်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လူကြီးမင်းတို့၏ ကြံရွယ်ချက် သဘောထားများကို ကျေးဇူးဥပကာယ တင်ရှိလျက် ထိုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မစ္စတာ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ဂျူနီယာ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးပါသော်လည်း ယင်းအဆိုပါ ပစ္စည်း ဥစ္စာများကို ဆက်ခံတောင်းဆိုပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု မယူဆပါသဖြင့် ယင်းအဆိုပါ ပစ္စည်းများ အားလုံးကိုသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်စိတ်တဒေသကိုသော်လည်းကောင်း လက်ခံရန် ယတိပြတ် ငြင်းပယ်ပါကြောင်း။

လေးစားစွာဖြင့်
အမ်ပါဆင်းဘိုလင်နှင့်ဘတ်

ထပ်မံရောက်လာသော ဘလိုင်ယာနှင့် ဂျိမ်မီဆန် ရှေ့နေလုပ်ငန်းမှ တိုက်တွန်းစာများကို အမ်ပါဆင်းဘိုလင် နှင့် ဘတ် ရှေ့နေလုပ်ငန်းတို့က တိုတုတ် ပြတ်သားသော ပြန်စာများဖြင့် ဖြေကြားလျက်ပင် ရှိသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ရှေ့နေကြီးများ စာချင်းဆက်သွယ်မှု ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ သို့သော် ဒုတိယအကြိမ် ငြင်းဆန် စာ ပေးပို့ပြီးနောက် တရက် နှစ်ရက်အကြာတွင် မစ္စဝေလင်ထံ အမွေကိစ္စ စာတစောင် ရောက်လာပြန်သည်။ ယခု အကြိမ်စာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပေးစာဖြစ်သည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ရှာလီ ကောင်းကောင်းသိသော သပ်သပ်ရပ်ရပ် သေးသေး ကွေးကွေး လက်ရေးများကို တွေ့ရသည်။ စာမှာ

ခင်မင်အပ်သော မစ္စဝေလင် ခင်ဗျား

ကျနော်ဖခင်၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများကို မစ္စဝေလင်ထံ ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်းသည် မဟာ အမှားတော်ပုံကြီးအား အမှန်သို့ ပြန်လည်ရောက်စေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း မစ္စဝေလင်က လက်ခံ ရန် ငြင်းဆန်နေသဖြင့် ကျွန်တော်အဖို့ အထူးအံ့သြခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ဆင်ခြင် စဉ်းစားမည်ဆိုပါက သားဖြစ်သူအား ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့မှု လောင်းရိပ်တွင် ထာဝစဉ် ကျရောက် စေမည့် သဘောထားမျိုးကို မစ္စဝေလင် စွဲကိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျနော် မထင်ပါ။

ကျနော်ကို အထင်အမြင် မလွဲစေလိုပါ။ မစ္စဝေလင်အား သဘောထားကြီးမားသော စိတ်ကူး စိတ်သန်းမျိုး လွှမ်းမိုးနိုင်မည်ဟု တဒင်္ဂမျှ ယုံကြည်၍ မရလောက်အောင်ပင် မစ္စဝေလင်၏ သဘောသကာယ ကို ကျနော် ကောင်းစွာ သိပါသည်။ သဘောထားကြီးမားသည်ဟု လက်ခံယုံကြည်သော အလုပ်မျိုးကိုသာ မစ္စဝေလင် လုပ်ကိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျနော် စိတ်ချယုံကြည်ပါသည်။ ယခုသော် ဤယူဆချက်များသည် စစ်မှန်သော အချက်အလက်များနှင့် များစွာ ကွာလှမ်းနေသဖြင့် ထိုစစ်မှန်သော အချက်အလက်များကို မစ္စ ဝေလင် လေ့လာသုံးသပ်ရန် ငြင်းဆန်နေသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချရတော့မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တရားဥပဒေကြောင်းအရလည်းကောင်း၊ လူမှုရေးကျင့်ဝတ်အရလည်းကောင်း ဤငွေများသည် မစ္စ ဝေလင်ပိုင် ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူမျှ တောင်းခံပိုင်ခွင့် မရှိပါ။

ကျနော်အပေါ် တရားမျှတစွာ စဉ်းစားလျက် ယခု ကျနော်တင်ပြသည့်အချက်သည် မှန်ကန်ကြောင်း ကျနော်၏ ရှေ့နေများက မစ္စဝေလင်၏ ရှေ့နေများအား သဘောပေါက်သည်အထိ ရှင်းပြစေနိုင်အောင် ကူညီပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

မစ္စဝေလင်၏ လက်ရှိသဘောထားကို အစွဲအမြဲ ဆက်လက်၍ စွဲကိုင်ထားမည်ဆိုလျှင် ထိုငွေများကို မစ္စဝေလင်၏ အကျိုးကျေးဇူးအတွက် ရန်ပုံငွေဖွင့်လှစ် အပ်နှံရပါလိမ့်မည်။ မစ္စဝေလင် ကိုယ်တိုင်ကသော် လည်းကောင်း၊ မစ္စဝေလင် အမွေခံများကသော်လည်းကောင်း၊ မစ္စဝေလင်၏ လွှဲအပ်တာဝန်ပေးခြင်း ခံရသူများ ကသော်လည်းကောင်း လက်ခံခြင်း မပြုသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုငွေများကို တပြားတချပ်မျှ သုံးစွဲလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

မစ္စဝေလင်၏ တရားမျှတသော တာဝန်ဆက်ခံမှုအား ရှောင်ဖယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကျနော်၏ ဘဝအမဲကွက် ပယ်ဖျက်ရန် အခွင့်အရေးအား ငြင်းပယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း သဘောထားကြီးမှုအဖြစ် ဆက်လက် ထင်မှတ်နေလိမ့်မည်ဟု ကျနော် မယုံကြည်ပါ ခင်ဗျား။

ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ဂျူနီယာ

ပြန်စာ လုံးဝမလာ။ မတ်လကုန်၍ ဧပြီလရောက်လာသည်အထိ ပြဿနာ တစ်ခုခုရင်နေလေတော့၏။

(၃၁)

ဒေါသမီးတောက်နေသော သူ့မျက်လုံးများရှေ့တွင် ပုံနှိပ်စာလုံးများက ကခုန်နေသည်။ မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွ လုပ်တတ်သော စက်ဆုပ်စရာ လူစရိုက်၏ သက်သေသာဓကတခုကို ကြည့်ပြီး သူ ရင်ဆိုင်နေသည်။ ချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာ ဝက်စ်သည် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ဖြင့် ပွဲစာတင်စာကို ပစ်ချလိုက်လေသည်။

**မိချီဘီဘန်ဂေါ မြို့တော်ဝန်လောင်း အရွေးခံမည်။
ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ ပရိုဗင်မာရီ^{၉၆} အကြံရွေးပွဲဝင်မည်။**

ကြောညာချက်၏ ဆိုလိုချက်ကို ဝက်စ် တပ်အုပ်သေချာ မသိစရာ ဘာမျှမရှိ။ ဘန်ဂေါသည် သူတို့ ဂိုဏ်းဂဏ ဧ၏ စကားကိုပြောသည်။ သူသည် ရွေးချယ်သူများ၏ ရွေးချယ်သူဖြစ်သည်။ သူတို့ ဂိုဏ်းဂဏ၏ အတွေးသည် သူ့အတွေး ဖြစ်သည်။ သူတို့ဂိုဏ်းဂဏလုပ်နည်းလုပ်ဟန်သည် သူ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ဂိုဏ်းဂဏ၏ လူတွေသည် သူ လူတွေဖြစ်သည်။ ဘန်ဂေါက သူ့ကိုယ်သူ မြို့တော်ဝန်လောင်းအဖြစ် ကြေညာခြင်းသည် လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်သော သူတို့ဂိုဏ်းက သူ့ကို မြို့တော်ဝန်အဖြစ် လျာထားလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အဓိပ္ပာယ် ထွက်နေသည်။ အဖွဲ့အစည်းက လျာထားသူသာ ရွေးချယ်ခံရသည် မဟုတ်လော။ မိချီဘီဘန်ဂေါ။ ပလိုနီနီး၏ လူ။

ပလိုနီနီးအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ဝက်စ် အသံနာသည်။ လူကြီးလုပ်ပြီး ဗြောင်လိမ်ခံရသလား။ သို့မဟုတ် ဗြောင်လိမ်သလား။ ရိုးသား ကြင်နာယောင် လွမ်းသော သူ့မျက်လုံးများသည် ယုတ်ညံ့လုပ်ကြံသော သစ္စာဖောက်မှုကို ဖုံးကွယ်ထားသလား။ ဝက်စ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အပေါစား ကလိန်ခြုံ တနပ်စားတို့၏ လှည့်ဖျားမှုကို ခံရသလား။

ဂေဟာခေါင်းကြီးရေးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပါတီဘက်က နားလည်မှု၊ တန်ဖိုးထားမှု၊ အရိပ် အယောင် ပြုလေမလားဟု ဝက်စ် အလွန်မြော်လင်နေခဲ့၏။ မပေါ်လား။

ပါတီ အန္တရာယ်ကြီးကို ပါရဂူမြောက်သော ရင်ကြားစေ့မှုဖြင့် သူလမ်းလွဲပေးခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အညွန့် တလူလူနှင့် လူငယ်တဦးဖြစ်ကြောင်း ပြသခဲ့သည်။ သို့သော် သူနှင့် ပလိုနီနီးမှတစ်ပါး အခြားသူတို့ သိပုံပင်မပေါ်။ ရှိစေတော့။

ပို၍ ဆိုးသည်မှာ ပါတီ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အန္တရာယ်ကြီးကို မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လွှတ်တော် ရုပ်သိမ်းခါနီးတွင် နိုင်ငံရေးရာထူးသစ်များ ဖန်တီးဖော်ထုတ်ရန် ဒေါ်လာ ရှစ်သောင်းကျော် သုံးစွဲခွင့် ပြုလိုက်သည်။ ငွေကြပ်တည်းသည့်နှစ် ဆိုသည်နှင့် လားလားမျှမလျော်။ မလုပ်မဖြစ်သော အလုပ်လည်းမဟုတ်။ သူ့လက်ထောက် အယ်ဒီတာ ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေ၍ ဝက်စ်ခမျာ နဝေတိမ်တောင်ပင် ဖြစ်မိ၏။

ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ တုံ့ကျိဘာဝေ ခတ်မဆိပ်နေခြင်းသည် သူ့အား စိတ်ကူးဖဲရိုက်စေသည်။ ယခုတော့ ကျက်သရေတုံးသော ဖြစ်ရပ်မှန်သည် ဘွားဘွားပေါ်လာလေပြီ။

ခေါင်းဆောင်ဆိုသူတို့ သူ့ကို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်ရှည်စွာ 'တန်းစီ' နေသည့် သူ့ကို ကျော်ကာ ပျက်စီးခြင်းငါးပါးတိုင်နေသော ဘန်ဂေါကို ပန်းကုံးစွပ်ခဲ့သည်။

ဝက်စ် နာသာခံခက် ရှိလှသည်။ အနာဂတ်ပြောငုံဖြူးနေသော ဘလန်းကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ ရသည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

သူ့ဆန္ဒ သူ့ရည်မှန်းချက်ကို စတေးပစ်ခဲ့ရသည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

ရေငုံ နှုတ်ပိတ်ပြီး ဆယ်လတိုင်တိုင် 'တန်းစီ' နေခဲ့ရသည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

မိတ်ဆွေရင်းချာတို့၏ ဆန္ဒနှင့် အများကောင်းကျိုး ယှဉ်လာရာတွင် အများကောင်းကျိုးကို သတ္တိရှိရှိ ရွေးချယ်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ် လုပ်နေခြင်းဖြင့် တလောကလုံးရှိ သူ့အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေများ၏ အထင်အမြင်လွှဲမှုကို ငုံ့ခံနေခဲ့ရသည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

အစားမထိုးနိုင်သော သူ့လက်ထောက် အယ်ဒီတာကို လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်မှာ ဒီလိုလက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံ ရဖို့လား။

⁹⁶ ပရိုဗင်မာရီ။ ။ ရွေးကောက်ပွဲအတွက် ပါတီ၏ အမတ်လောင်းကို ရွေးချယ်ရန် ကျင်းပသော အကြံလူရွေးပွဲများ။ အမတ်လောင်းကို လူထုကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခွင့်ရှိသည့်နည်းဖြစ်၍ အမေရိကန်တွင် ခေတ်စားသည်။ သို့သော် ပါတီက ရွေးသူပင် အမတ်လောင်း အကြံရွေးပွဲများ၌ နိုင်လေ့ရှိ၍ အမေရိကန်ပြည်နယ်အချို့၌သာ ထိုစနစ်ကို အသုံးပြုသည်။

ပြိုင်ဘက်သတင်းစာက သူ့သတင်းစာကို ပလိုနီနီး၏ အဘော်ဟု စွပ်စွဲခံရသည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

ယနေ့နံနက် သတင်းစာ အလုပ်ကို သူ စက်ဆုပ်သည်။ 'တန်းစီ'ရသည့် အလုပ်ကို အော့နှလုံးနာသည်။ လူထု မြှင့်တင်ရေးကြိုးပမ်းမှုကို စိတ်ကုန်သည်။

သူ့သတင်းစာအလုပ်က ဘာကောင်းကျိုးပေးသလဲ။ အလုပ်ဒလစပ် လုပ်ရသည်။ လူထု ထင်မြင်ချက်များကို မနားတမ်း ဖန်တီးရသည်။ ကျေးဇူးမတင်။ တန်ဖိုးမထား။ ပလိုနီနီး အဘော်အဖြစ် တံဆိပ်တပ်ခံရသေးသည်။

လူထုမြှင့်တင်ရေး လုပ်ငန်းကကော ဘာကောင်းကျိုးပေးသလဲ။ တိုးတက်မှု ဟူသည် တလက်မရှေ့သို့ ရွှေ့ အောင်တွန်း၍ ရကောင်းတာမျိုး ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်းမသိ။ သူများအတွက် ကိုယ်ကျိုးမဖက် တာဝန်ထမ်းရွက်ခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝကို အပွန်းခံရတော့မလား။

နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း ယခုအဖြစ်ကသာ နမူနာဆိုလျှင် မလုပ်ရလေ ကောင်းလေပင်။ ကြောင်သူတော် အလုပ်၊ လျှာနှစ်ခွအလုပ်၊ သစ္စာဖောက်အလုပ်၊ လူထုကောင်းစားရေး ဗန်းပြု၍ တနပ်စားကြသူများနှင့် တလေထဲစီး တခရီးထဲသွား အလုပ်မျိုးထက် အခြားရရာအလုပ်ကို လုပ်ခြင်းက ကောင်းဦးမည်။

ဝက်စ်သည် သူ့ကိုယ်သူလည်း သံသယ ပွားမိ၏။ ဂေဟာ ကိစ္စတွင် သူ့ကိုယ်သူ ထင်ထားသလို သူ အပြစ် အနာအဆာ ကင်းရဲ့လား။ သူ ဘယ်လိုလူစားလဲ။ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဇွဲနပ်ကြီးကြီးရှိသူ ဟုတ်ရဲ့လား။ လူတကာက အယုံသွင်း တိုင်းရသည့် ပွဲပြားပင်လို လူစားလား။

တမနက်လုံး ဝက်စ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကလပ်တွင် နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်မှ ရွှင်ရွှင်လန်း လန်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။ မိတ်ဆွေဟောင်းများလိုပင် တပျော်တပါး ဟေးလား ဝါးလား လိုက်လုပ်နိုင်လာသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် နံနက်ပိုင်းက စိတ်ညှိုးငယ်ခဲ့ခြင်းကို ပြန်၍စဉ်းစားမိပြီး အံ့ဩမိသေး၏။ ဘာကြောင့် များ မျက်သားညှိ အလိုမကျ ဖြစ်ခဲ့ရပါလိမ့်။ မြို့တော်ဝန်ရာထူးကို ငွေလင်ပန်းပေါ်တင်၍ အဆက်အသ မခံခဲ့ရသည် မှအပ ဘာတခုမျှ မဖြစ်ခဲ့။ မြို့တော်ဝန်ရာထူး မရသည်မှာလည်း ဆုံးရှုံးမှု ဟုတ်ရဲ့လား။ ဝဋ်ကျွတ်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်သေး သည် မဟုတ်လား။ မြို့တော်ဝန် အလုပ်က ပျင်းစရာ ငြီးငွေ့စရာ မဟုတ်လား။

ထိုနေ့သည် နေသာသာ၊ မိုးပြာပြာ၊ လေညှင်းဖြာဖြာ၊ နွေဦးရာသီ၏ အတောက်ပဆုံး၊ အသာယာဆုံးနေ့။

ဝက်စ်သည် ကလပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ ရနံ့ထုံသော လေချိုအေးကို နှစ်လိုနှစ်မြိုက် မွှေးရှိုက်လိုက်၏။ ဤလိုနေ့မျိုးတွင် အလုပ်ခွင်အနား မသိချင်။ နက်ဖြန်တွင် ပိုဝံသတင်းစာဖတ် ပရိသတ်တို့ အချာစား၊ အညံ့စား ခေါင်းကြီးများကိုသာ ဖတ်ပေရော့။ သူ ဘာရေးရေး လူလတ်တန်းစား နလပိန်းတုံးများအဖို့ ကောင်းလွန်း၍ပင် နေသေး ဦးမည် မဟုတ်လား။

ဝက်စ်၏ ကားနီကြီးသည် အိုမင်းရွတ်တွနေပြီ။ ဆေးသုတ်ရဦးမည်။ သို့သော် ပြေးကောင်းတုန်း၊ ဆွဲကောင်း တုန်းရှိသေးသည်။

မစ္စအေဗာရီသည် ဒါထက် စုတ်ချာသော မော်တော်ကားကြီးကိုပင် အသရေလွှမ်းစေနိုင်မည့် လှတမျက်နှာ ယဉ်တကိုယ်လုံးနှင့် ကျော့ရှင်းမှုရာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မစ္စအေဗာရီသည် ဝက်စ်၏ ဖိတ်ကြား ချက်အရ ထိုကားနီကြီးကို မြို့မှ ခွာ၍ ဝေးရာသို့ မောင်းနှင်နေ၏။

ချားလ်စ် ဂါဒင်နီယာဝက်စ်က သူ့ကို ပြောစရာရှိသည်ဆိုလျှင် ယခုအချိန်သည် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ် ကြောင်း မစ္စအေဗာရီ တွေးမိသည်။ သူ စောင့်စားနေသည့် ယောက်ျားသား၏ လျှာကို ဘာက ထူးခပ်ထားသလဲ။ ဒါကို သူသိအောင်မလုပ်နိုင်လျှင် မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာ မပြည့်စုံနိုင်တော့။ ဝက်စ်နှင့် ရှာလီဝေလင်ကို တွေ့တိုင်း ရှာလီ အပေါ် ဝက်စ် ပြုမူဆက်ဆံပုံကို သူသံသယဖြင့် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

နေဝင်ရိုးရီတွင် သူတို့မြို့ဘက်သို့ ပြန်ကွေ့လာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စအေဗာရီက အပျော့ဆွဲ လေသံဖြင့်

"အချစ်တော်ကလေး ရှားလော့ ဝေလင်ကော ဘယ်နဲ့လဲ။ သူ့ကို ကျမ တွေ့ခဲ့တာ တပတ်ပဲ ကြာသေးပေမယ့် မတွေ့ရတာ တနှစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီလို့ ထင်မိတယ်"

"ကျနော်နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့အချိန်ထိတော့ နေကောင်းထိုင်သာပါပဲဗျာ"

သူစုံဖက်လိုသော မိန်းကလေးအကြောင်းကို ဝက်စ် ဤမျှသာ ပြောသည်။ ဘီဗာလေဘတ်အိမ်တွင် တွေ့စဉ် က အစဖော်ခဲ့သည့် သူ့ချစ်ဆန္ဒကို ရှာလီအား ဆက်ပြောပြဖို့ ဖြစ်သော်လည်း အခါအခွင့် မပေါ်ခဲ့။ သူ့စိတ်ကတော့ ဖွင့်ဟပြောရန် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်၏။ ယခု သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် မိန်းမပျိုကလေးက သူ့စိတ်ကို တိမ်းညွှတ် စေပြန်သည်။ မှန်၏။ သို့သော် သူ့စိတ်သည် တိမ်းလွယ်ညွတ်လွယ် မဟုတ်။

ဝက်စ်က သူ့ပြိုင်ဘက်ကို ယခုလအတွင်း ချစ်ရေးဆိုပြီး အောက်တိုဘာလတွင် လက်ထပ်ရန် ကြံနေမှန်း မသိရှာသည့် မစ္စအေဗာရီက ပျင်းတိပျင်းရွံ့ပင် စကားဆက်ပြောနေသည်။

"ကျမစိတ်ထဲတော့ ရှာလီဟာ မြို့ကျက်သရေဆောင်ကလေးပါပဲရှင်။ ဆေးရုံကိစ္စလား။ ဘာကိစ္စလား။ သူ့စိတ် ပျက်နေတာတော့ ပြီးသွားပါပြီနဲ့ တူပါရဲ့။"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှတော့ ပြောသံမကြားရဘူး"
ဝက်စ်၏ အပြုံးမျက်နှာတွင် တိမ်သလ္လာဖုံးသွားသည်။ မစ္စအေဗာရီက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သတိထားလိုက်မိသည်။

"လူပြောများနေတဲ့ မစ္စတာဆာဖေကလေးလဲ ကျမ မတွေ့ဘူးသေးဘူး" မစ္စအေဗာရီက လမ်းပေါ်မှ လူများကို ကားရှောင်ရင်းပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် မှန်တာပြောရရင် ကျမဖြင့် သူ့အကြောင်းကို တန့်န့်တွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတယ်ရှင်"

"စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်လား။ ဘာကိစ္စ"

"အိုး၊ ရှင်မကြားမိဘူးလား။ တကယ်ကြေကွဲစရာ ကောင်းပါတယ်ရှင်။ ပိုစံမှာ သူ ခေါင်းကြီးတပုဒ် ရေးလိုက်တာကို ရှာလီဝေလင်က ... ဒီအပိုင်းတော့ ရှင်က ကျမထက် ပိုသိမှာပါ"

"အဲဒီခေါင်းကြီးက သူရေးတာမှမဟုတ်ဘဲ" ဝက်စ်က မဆိုင်းမတွပြောသည်။

"ကျနော်ကိုယ်တိုင် ရေးလိုက်တာ ပါ"

"ရှင်ရေးတာ ဟုတ်လား"

မစ္စအေဗာရီက ဝက်စ်ကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။

"ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ကျမ မသိပါဘူး။ ကောလဟာလတွေက အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ လူတိုင်းကတော့ သူ ရေးတယ်ချည်း"

"လူတွေ ထင်တာတော့ ကျနော် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

ဝက်စ်က ခပ်ထန်ထန်ပြောသည်။ သို့သော် စိတ်အားကတော့ ခပ်ငယ်ငယ် "လျှို့ဝှက်ချက်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဖုံးတာဖိတာလဲ နည်းနည်းမှ မရှိပါဘူးဗျာ"

"ဒါဖြင့် ရှာလီ အားလုံးသိတာပေါ့။ ဟုတ်လား"

"သူ သိတာ မသိတာတော့ ကျနော် မသေချာဘူး။ ကျနော်က သူ့ကို ချက်ချင်း ရှင်းပြမယ် လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတုန်းဆိုတော့ လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ ခုလဲ ရှင်းပြဖို့ အချိန်စောင့်နေတာပဲ။ သူ့ဘက်ကတော့ ဒီကိစ္စကို ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ပြီနဲ့ တူပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ သူ့လိုအင်ဆန္ဒထက် ပိုပြီး ခိုင်လုံတဲ့ အဆုံးအဖြတ်နဲ့ အဲဒီခေါင်းကြီး ရေးလိုက်တာပဲ။ ဒါကို မရမက ရှင်းနေဖို့ မလိုပါဘူး"

ကားမောင်းနေသည့် မစ္စအေဗာရီက ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ ဝက်စ်နှင့် စကားနိုင်လှစရာ မလိုမှန်း သူသိသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဝက်စ်ဖိရိုသည်။

"ဟုတ်တာပေါ့။ ရှင်လုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ကျမကတော့ မစ္စတာ ဆာဖေကလေး အတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်တာတော့ တကယ်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်တာလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး"

မစ္စအေဗာရီက မစ္စတာဆာဖေကလေးနှင့် မစ္စဝေလင်တို့၏ ဇာတ်လမ်းကို သူသိသမျှ ပြောပြသည်။ သူဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း သိလာရသည်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ အတင်းအဖျင်းဟူသည် အာဂပ်⁹⁷ နတ်ဘီလူး နှင့် တူသည်။

မစ္စအေဗာရီသည် မစ္စတာ ဆာဖေ ကလေးအပေါ် ရှာလီ၏ သဘောထားကို သူသိသမျှ ပြောပြရာတွင် ဝက်စ် ကောက်ကာငင်ကာ တစုံတခုလုပ်အောင်လည်း အလေးအနက်ပြောသည်။ ဝက်စ် ဘာမျှ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ နောက်တွန့် သွားလောက်အောင်လည်း အလေးအနက်မပြော။ သံနည်း တမန်နည်းဆံဆံ ပြောသည်။

"သူ့အပေါ် အပြစ်တွေ ပုံချတာကို ငဲ့ခံတာကို တော်တယ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့နော်။ လူတွေ ပြောနေသလို သူက ရှာလီကို ကြိုက်နေပြီး ရှာလီက သူ့ကို ပြန်စောင်းတောင် မကြည့်ဘူးဆိုတာသာ ဟုတ်ရင် သာပြီး ချီးမွမ်းရမှာပဲ"

"တော်တာပေါ့။ သိပ်တော်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့"

မစ္စအေဗာရီ ပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းသည် သူ့အဖို့ အတော်စိတ်ကသိကအောင် ဖြစ်ရသည်။ ရှာလီနှင့် သူ့လက်ထောက် အယ်ဒီတာတို့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို သူမသိရိုးအမှန်။ လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပေါင်းများစွာကပင် ရှင်းပြသင့်ခဲ့ လျက် ရှင်းမပြမိသည့်အတွက်လည်း သူ လိပ်ပြာမလုံ။

"ကျနော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒီသူငယ်လေးကို ကျနော် အများကြီး ခင်ပါတယ်။ ခုတော့ ခင်ဗျား ပြောပြလို့ အားလုံး ရှင်းသွားတော့မှာပါ"

⁹⁷ အာဂပ်။ ။ အိုင်အိုအမည်ရှိ နွားမဒန်းကလေးကို စောင့်ရှောက်ရသည့် ဘီလူး၌ မျက်လုံး ၁၀၀ ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံး များသည် သူ သေသောအခါ ဒေါင်းမြီး၌ ဝင်စားပြီး ဒေါင်းမြီးကွက်များ ဖြစ်လာသည်ဟု ဂရိ ဒဏ္ဍီတွင် ဆိုသည်။ သူ့တွင် မျက်လုံးတရာရှိသကဲ့သို့ သူ့အသံကို ကြားလိုသည့် နားကလည်း တထောင်ရှိသေးသည်ဟု ဆိုသည်။

"အို၊ ကျမကလဲ သိတာမဟုတ်ပါဘူး" မစ္စအေဗာရီက ပြောသည်။ "ကျမ ကြားတာတော့ ရှာလီက သူ့ကို အိမ်အဝင်တောင် မခံတော့ဘူးလို့ ဆိုတာပဲ"

"ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ။ ဒီနေ့ညပဲ ကျနော် ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်"

ဝက်စ်သည် သူ့စကားအတိုင်း လုပ်သလောက်နီးနီး လုပ်သည်။ နောက်တနေ့ညတွင် ရှာလီဝေလင်ကို သွားတွေ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မပြောင်းလဲနိုင်သော ကြံရွယ်ချက်နှစ်ခု ပါသွားသည်။ ကြံရွယ်ချက် တခုမှာ ဂေဟာကိစ္စ ခေါင်းကြီးအကြောင်း အိတ်သွန်ဖာမှောက် ရှင်းပြရန်ဖြစ်သည်။ အခြား ကြံရွယ်ချက်တခုမှာ သူ့အသည်းနှလုံးကို ရှာလီ ထာဝရ စိုးမိုးနေကြောင်း အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြောပြရန်ဖြစ်သည်။

မစ္စအေဗာရီအဖို့ စွဲမက်စရာ ကောင်းသော ပိုစ့် အယ်ဒီတာက သူ့မူဝါဒများကို နံနက်တိုင်း ရောင်းစားနေသည် ဖြစ်စေ၊ မနေ့ညဖြစ်စေ၊ စိုးစဉ်းမျှ မထူးခြား။ သူ့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အဆင့်အတန်း မလျှော့ကျသမျှ ဘာမျှ မထူးခြား။ သို့သော် ရှာလီဝေလင်ကမူ တမျိုးတဖုံ သဘောထားမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဗီဇစိတ်က သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝက်စ်ကို ရှာလီဝေလင်နှင့် မတွေ့တွေ့အောင် အကွက်ဆင်သည်။ ဝက်စ်ကလည်း မစ္စအေဗာရီ အကွက်ဆင်သည့် အတိုင်း ရှာလီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

"ခင်ဗျားကို ပြောစရာကလေးတခုရှိတယ်။ ခင်ဗျား မကြားချင်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ဂေဟာကိစ္စလေ"

ရှာလီ၏ ရွှင်ပြုံးချိုမြဲနေသော မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးပြာ ကလေးများတွင် စိတ်ဝင်စားမှု ထင်ဟပ်လာသည်။

"ဟုတ်လား။ ရှင်ပြောချင်တာ ရှိသမျှ ပြောစမ်းပါဦးရှင်"

"ပိုစ့်မှာ ရေးခဲ့တဲ့ ဂေဟာကိစ္စ နောက်ဆုံးခေါင်းကြီး မှတ်မိမှာပေါ့"

"မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလားရှင်။ ကျမ ဒီလောက် မေ့လွယ်ပါ့မလား"

ရှာလီဖြေပုံကို ဝက်စ်မကြိုက်။ ဒီကိစ္စ ဒီလောက် အပြောရကြပ်လိမ့်မည်ဟု သူမထင်မှန်းခဲ့။

"အင်း၊ အဲဒီခေါင်းကြီးအတွက် တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဆာဖေကလေးကို ခင်ဗျား ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်နေတာ ကြားရ လို့ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ"

ဝက်စ်၏ သဘောထားကြီးသော ကြားဝင်မှုအတွက် ရှာလီ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့သွားသည်။ သို့သော် ကိစ္စ အပေါ် သူ့ဆက်ဆံပုံအတွက် ဝက်စ်အပူ တရွေးသားမျှ မရှိဟု သူယူဆသည်။

"အဲဒီတော့"

ဝက်စ်က မအီမသာဖြင့် "ခင်ဗျား အထင်မှားနေပြီလို့ ပြောချင်တာပဲ။ တာဝန်ရှိတာက ကျနော်ပဲဟာ"

"အော်၊ ရှင်က အယ်ဒီတာဆိုတော့ သတင်းစာမှာ ပါသမျှ တာဝန်ယူတယ်လို့ ပြောချင်တာလား"

"မဟုတ်ဘူး" ဝက်စ်က ဖြေသည်။ "မဟုတ်ဘူး" ဝက်စ်သည် အလောသုံးဆယ် သေကြောင်းကြံမိပြီးမှ နောင်တရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းကြီးကို ကျနော် ကိုယ်တိုင် ရေးတာ"

"ရှင်ရေးတာ၊ ဟုတ်လား"

ရှာလီ၏ မေးခွန်းသည် မစ္စအေဗာရီ၏ မေးခွန်းအတိုင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ မေးခွန်းများ၏ တူညီမှုသည် လေသံတူညီမှုတွင်သာ စခန်းသိမ်းသည်။

ရှာလီသည် ကုလားထိုင်တွင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်တောင်ကော့ကြီးများကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည်။

"အို" ရှာလီက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်လျက် ပြောလိုက်သည်။

"ကျမ ဝမ်းသာတယ်၊ ဝမ်းသာတယ်"

ဝက်စ်သည် သက်သာရာရသွားပြီး သက်ပြင်း ရှူပြီး ချလိုက်မိသည်။ ရှာလီ ဝမ်းသာသွားပြီး ဤကိစ္စ ပြီးသွားပြီ။ မိန်းမဆိုတာ သူတို့ချစ်တဲ့ ယောက်ျားကို ခွင့်လွှတ်တတ်တာမျိုးပဲဆိုတာ သူ စောစောက မသိလေခြင်း။ အခြား ယောက်ျားသာဆိုလျှင် ငြိမ်နေမည့်ကိစ္စကို သူက ဖွင့်ပြော၍ ရှာလီ ဝမ်းသာတာဖြစ်မည်။ သို့သော် ရှာလီ၏အကြည့် သည် သူ့ကို ခေါင်းနောက်စေသည်။ ရှာလီ၏စကားက သူ့ကိုနားရှုပ်စေသည်။ ဝမ်းသာကြောင်း ပြောရုံနှင့်မပြီးသေး။ တခုခု ထပ်ပြောသင့်သေးသည်ဟု ထင်မိ၏။

"ဒီကိစ္စကို တောင်လိုလို မြောက်လိုလို ဖြစ်နေအောင် ကျနော်မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါတော့ ပြောဖို့မလိုပါဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကျနော် စောစောကတည်းက ခင်ဗျားကို ရှင်းပြဖို့ပဲ။ အခွင့်အရေး မကြိုတာနဲ့ ရှင်းမပြဖြစ်ဘူး"

ရှာလီသည် သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်၏။ စကား လုံးဝ မပြော။

"ကျနော် ပြောတော့ ပြောတော့မလို့ဘဲ" ဝက်စ်က တုန်တုန်လဲ့လဲ့ ရယ်လိုက်ကာ "ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စ သိပ်နာ ကျည်းနေတော့ သွေးအေးတဲ့အထိ စောင့်နေတာ"

ရှာလီက စကားတခွန်းမဟာဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးထိုင်ကာ သူ့ကိုသာ စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်။

"ကျနော် ချက်ချင်းမပြောမိတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ စေတနာကောင်းနဲ့ မပြောမိတာပါ။ မစ္စဝေလင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျနော်ကို ဒီလိုကြီး ကြည့်နေတာလဲ။ ကျနော် နားမလည်ဘူး"

ရှာလီက ဆတ်ကန်ဖြစ်သွားကာ "ရှင်ကို ဘယ်လိုများ ကျမ ထူးထူးခြားခြား ကြည့်နေလို့လဲ"

"ခင်ဗျား ကြည့်နေပုံက ရှိစုမဲ့စု နောက်ဆုံး မိတ်ဆွေတယောက် ပျောက်သွားလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ပုံမျိုးပဲ" ဝက်စ် က ရယ်သံကလေး နှော့၍ ပြောသည်။

"နောက်ဆုံး မိတ်ဆွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"သိပ်လဲ ဆွေးမနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျနော်လဲ ဒီကိစ္စ အတော်စိတ်ဆင်းရဲပါတယ်"

"ရှင် စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ ကျမလဲ မတတ်နိုင်ဘူးရှင်။ ကျမ ဆွေးရုပ်ပေါက်နေတယ်ဆိုရင် ကျမ စိတ်ထဲ ကကို ဆွေးနေလို့ပဲ"

"ဆွေးတယ်" ဝက်စ်က သံယောင်လိုက်၍ ကြောင်တက်တက်မေးသည်။ "ဒီကိစ္စ ရှင်းသွားပြီပဲ။ ဘာဆွေးနေရ တော့မှာလဲ"

"ရှင်းမသွားနိုင်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းက ရှိနေသေးတာပဲရှင်။ ဆွေးစရာ မကောင်းဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ"

ရှာလီ ပြုံးကနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် လူးလာခေါက်တို့ လျှောက်နေသည်။

ဝက်စ် မျက်စိသည် ရှာလီကို တကောက်ကောက် လိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့တသက်တွင် ဤအချိန်လောက် ရှာလီကို ဘယ်တုန်းကမျှ စုံစုံမက်မက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး မဖြစ်ခဲ့။

ရှာလီ သူ့ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး စကားပြောသည်။

"ကျမ မှတ်မိသေးတယ်။ ကျမ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက ရှင့်အကြောင်း ကြားဖူးနေတယ်။ ရှင်က လူလား မမြောက်လှသေးပေမယ့် လူတွေက ရှင့်အကြောင်း တဖွဖွ ပြောလှပြီ။ သူတို့ ဘာတွေ ပြောတယ်ဆိုတာ ကျမ မမှတ်မိပေမယ့် အကောင်းတွေချည်း ပြောတာတော့ မှတ်မိတယ်။ ကျမက မြင့်မြင့်ကြံ မှန်မှန်လုပ်တဲ့ လူတွေကို သိပ်သဘောကျတယ်။ ကျမ အဖေလဲ အဲဒီလို လူစားမျိုးပဲလို့ ထင်တာကိုး။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ပညာတို့ အစွမ်းအစတို့ ရုပ်ရေရူပကာတို့ထက် ကျမ တန်ဖိုးထားတယ်။ ရှင့်အကြောင်းတွေ ကြားရတော့ ကျမ သိပ်အထင်ကြီးတယ်။ ရှင်ဟာ ကျမရဲ့ သူရဲကောင်း၊ ကျမရဲ့ ဆာဂါလာဟက်⁹⁸ ဖြစ်လာတယ်။ ကျမ ၁၆ နှစ် သမီးလောက်ကျတော့ ရှင်နဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ရင် ကျမ ရင်ခုန်တယ်။ ကျမ ရင်ခုန်သံကို ရှင်ကြားမလားလို့တောင် စိုးရိမ်မိတယ်။ ကျမကြီးလာတော့လဲ ရှင့်ကို အဲဒီလိုပဲ အသဲဗိမ္မာန်ပေါ်မှာ ပသ ထားခဲ့တာပဲ။ ရှင့်ကို ကျမ ချစ်တယ်လို့ ကံသေကံမ ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျမ ဘာဖြစ် လို့ ဒီလို ရင်ဖွင့်နေသလဲလို့ ရှင်အံ့ဩမှာပဲ။ အဲဒါတွေက အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့ ကျမ ရင်ဖွင့်နိုင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျမ အဖို့ ဆွေးစရာပဲလို့ ပြောတာ။ ကျမ သူရဲကောင်းက သေရှာပြီ။ ဆာဂါလာဟက်ကလဲ စာအုပ်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါ ဆွေးစရာကောင်းတယ်လို့ ရှင် မထင်မိဘူးလား ဟင်"

ဝက်စ်သည် ရှာလီကို တရှိုက်မက်မက် ငေးကြည့်နေသည်။ ရှာလီ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်စိမ့်စိမ့် ပြည့်လျှံလာသည်။ ရှာလီသည် ဝက်စ်ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ အလွန်ညင်သာ တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

"ရှင်ဖွင့်ပြောတာ ကျမ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ရှင့်ကို ကျမ မိတ်ဆွေတယောက်အဖြစ်နဲ့ အမှတ်ရနေနိုင်မှာမို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ နောက်ကြိုတော့မှပဲ ကျမတို့ ဒီကိစ္စကို အဆုံးသတ်ရင် မကောင်းဘူးလား"

"မဟုတ်သေးပါဘူး။ မဟုတ်သေးပါဘူး" ဝက်စ် ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။ "ခင်ဗျား ကျနော့အပေါ်မှာ တရား မမျှတဘူး။ သိပ်ကို တရားမမျှတတာဘဲ။ လုံးဝ အထင်မှားတာပဲ။ ကျနော် ရှင်းပြ"

"ရှင်းခါမှ ပိုရှုပ်မယ်လို့ရော မထင်ဘူးလားရှင်"

"ကျနော့်ကို ခုလို အထင်မှားပြီး ပြောတာထက်တော့ ပိုမဆိုးနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ"

ရှာလီက ကျိုးနွံစွာပင် ထိုင်လိုက်၏။ ဝက်စ်သည် ရှာလီ နားဝင်အောင် ပြောရမည့်ပုံစံကို ခဏစဉ်းစားပြီး လျှောက်လဲချက်ပေးသည်။

စချီတတည်းက သူ့လျှောက်လဲချက်ကို သူ့ဘဝင်မကျ။ ပျော့လွန်းသည်ဟု ထင်မိ၏။ သူ့အာဝဇ္ဇန်းက စုန်းစုန်း မြှုပ်နေသည်။ ဂေဟာကိစ္စ ခေါင်းကြီး ပုံနှိပ်ခဲ့သည်အထိ ပြောပြပြီး စကားဖြတ်လိုက်သည်။

ရှာလီက

⁹⁸ ဆာဂါလာဟက်။ ။ အင်္ဂလိပ် ဒန္တာရီလာ အာသာဘုရင်၏ သူရဲကောင်း စားပွဲပိုင်းအဖွဲ့မှ အမြင့်မြတ်ဆုံး၊ အစစ်မှန်ဆုံး သူရဲကောင်း။ ဆာလန်စီလော့နှင့် လေဒီအိုလိန်းတို့၏ သား။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့၏ အစင်ကြယ်ဆုံးဘွဲ့ဖြစ်သော ဟိုလီဂရေးလ် ဘွဲ့ရသည်။

"တိုက်ပွဲဝင်ရင်း တန်းလန်း စိတ်ပြောင်းတာ မကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့ တခါတလေတော့လဲ ကြုံရတတ်တာမျိုးပဲ။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ လုပ်ရမယ်လို့ ကျမထင်တဲ့ အလုပ်ကတော့ ရိုးရိုးသားသား ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ။ ကျမ သဘောကတော့ ဦးနှောက်ထက် နှလုံးသားကို ယုံရမယ်။ အဲဒီမနက်ကသာ ကျမတို့ဆီလာပြီး ရှင်ဘာဖြစ်လို့ စွန့်ခွာရသလဲဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင်"

"ကျနော်ကလဲ အဲဒီလို လုပ်မလို့ပါဘဲ။ ခင်ဗျားကို ညှာလို့ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်တာပါ"

"ကျမကို ညှာလို့ ဟုတ်လား"

"မစ္စတာဘတ်အိမ်မှာ တွေ့တုန်းက ကျနော် ဒီကိစ္စကို စကားစပ်ပြီး ပြောသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက သိပ်စိတ်စွဲနေတော့ စောင့်မှကောင်းမယ် ဆိုပြီး"

"ရှင်မပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောပါတယ်။ မစ္စတာဆာဖေကို အဲဒီခေါင်းကြီးရေးလို့ ဖြုတ်ပစ်သလိုလို ထင်အောင် ရှင်ပြောခဲ့တာပဲ"

"ကျနော် ဒီလို ရည်ရွယ်ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ကျနော်စကားက မရေမရာ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ခေါင်းအေးသွားတဲ့အထိ ဆိုင်းထားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရှိနေလို့ပါဗျာ"

ရှာလီ စကားတလုံးမျှ ဝင်မပြော။

"ဒီကိစ္စ အထင်အမြင် လွဲကြတဲ့ ကိစ္စပဲဗျာ။ ကျနော်ကိုသာ အပြစ်တင်ပါ။ ကျနော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့။ အခု ကျနော် ဒီလာတာလဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လာပြောတာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တလခွဲကြာသွားပြီ။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေရင်းချာဆိုလို့ ကျမ တယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ သူ့ကို ကျမ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောမိတာတွေ ပြန်တောင် မတွေးရက်ဘူး"

ဝက်စ်သည် စိတ်အလွန် ထိခိုက်လျက် ကုတ်ကပ် ပြောနေသည်။

"ဒီလောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လဲ ကျနော် မထင်မိပါဘူးဗျာ"

"မစ္စတာဆာဖေက ဂေဟာကိစ္စခေါင်းကြီးတွေ တလျှောက်လုံး ရေးလာတာဆိုတော့ အဲဒီခေါင်းကြီးကိုလဲ သူပဲ ရေးမှာပဲလို့ ထင်စရာ မကောင်းဘူးလားရှင်"

"ကျနော် အမြော်အမြင် နည်းတာပါပဲဗျာ။ ဝန်ခံပါတယ်"

ဝက်စ်က သိချင်ဇောကြီးကြီးနှင့် မေးသည်။ "ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြတာလား"

"ရှင် သူ့အကြောင်း မသိပါဘူး"

ဝက်စ်သည် မရေမရာနှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ ရှာလီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး

"ကျနော်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား ဟင်" ဟု ဆိုနှင့်နာကျည်းစွာ မေးသည်။

ရှာလီက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသည်။

"ဒီည ဒါတွေ ဆက်ပြောနေရင် ပိုရှုပ်ကုန်မှာပဲလို့ ကျမ ပြောထားပြီပဲရှင်" ရှာလီက ညင်သာစွာ ပြောသည်။ "ရှင်ပြောနေတာတွေက ကျမတို့ကို ပိုပြီး အဟပ် ကွာသထက် ကွာအောင် လုပ်နေတာပဲ။ ဘာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ လိုသလဲ မစ္စတာဝက်စ်ရယ်။ ကျမနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ကိစ္စက ရှင်နဲ့ ရှင်ရဲ့"

"ဒီလိုဆို ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောနေပုံကလဲဗျာ တယောက်ယောက်က ခင်ဗျားကို ပြောပြထားလို့ သိပြီး နေသလိုပဲ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် လာမပြောလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသလိုပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး" ရှာလီက ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြောသည်။ "မကျေနပ်စရာလဲ မရှိပါဘူး။ ကျမနဲ့ ရှင်နဲ့ မိတ်မပျက် သေးပါဘူး။ မိတ်ဆွေတွေပါပဲ"

"မိတ်ဆွေ"

ဝက်စ်သည် ရှာလီစကားကို ဒေါ်ကြီးမောကြီး ပဲ့တင်ထပ်လိုက်သည်။ အသဲလှိုက်အူလှိုက်ပြောဖို့ သူကြံသေး၏။ ခယဝယလုပ်ဖို့ သူ ကြံသေး၏။ သို့သော် ရှာလီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အချိန်မီ ထိန်းလိုက်၏။ သူ ဘယ်လောက်ပင် တရှိုက်မက်မက် ဖြစ်နေစေကာမူ ရှာလီက သူ့စကားကို နားထောင်တော့မည်မဟုတ်မှန်း သူသိသည်။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အချစ်အဖြုန်းသမား၊ အချစ်အလှူဒါယကာ ဖြစ်စေတော့မလဲ။ ဘာကြောင့် ယောက်ျားသားတဦးကို ချစ်ကန်တော့ဆွမ်းလုပ်လိုက်ရသည့်အတွက် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် လုပ်တတ်လေ့ရှိသည့် မသဘာဝ ပီတိကို ရှာလီအား ပေးနေတော့မလဲ။

ဝက်စ်သည် ရှာလီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်သွားပြီး အိပ်ရာဝင်လိုက်ရသော်လည်း သူ့အဖို့ အိပ်မက်ဆိုးကြီး မက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုညနှင့် နောက်နေ့ တနေ့လုံး သူ တွယ်တာသော သူ့မြို့ကြီးကို ရေလွှမ်းမိုးကာ သူ့မှတစ်ပါး အခြား ရှိရှိသမျှလူ၊ ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထုတို့ ရေစီးရေဟုန်ထဲတွင် လိမ့်မျောပါသွားဘိသည့်အလား ကြေကွဲဆွေးမြေမှုကို ခံစားရသည်။ ပြိုကွဲကျေမှုနေသော ကမ္ဘာကြီးတွင် သူတယောက်ထီးထီး ကျန်ရစ်သလို အားငယ်ရသည်။

ဒုတိယနေ့တွင် သူ စီးကရက် ဖွာဖော်ရှိုက်ဖော်ရလာသည်။ တတိယနေ့တွင်မူ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ စုန်းပူး နတ်ပူးသလို အရူးအမူး မဟုတ်ဟု ဆိုဦး၊ တင်းလွန်းကျပ်လွန်း အစွဲသန်လွန်းသော ဤမိန်းကလေးမျိုးနှင့် ဘဝတာကို ကုန်ဆုံးစေမည်ဆိုလျှင် သာသာယာယာ ရှိနိုင်ပါ့မလားဟု ပွင့်လင်းစွာ တွေးမိတော့၏။

ထိုနေ့ညပိုင်း ရှစ်နာရီခွဲမှပင် သူ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တော်မိဆပ်ပယ်နှင့် လမ်းတွင် တွေ့သည်။

ဆပ်ပယ်က "ဂါဒင်နီယာ၊ မင်း ဒီလူမှုမြှင့်တင်ရေး ဆိုတာကြီးကို ကန်ချပြီး ဒို့လုပ်ငန်းကို ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ" ဟု မေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကာလအတွင်း သူ့ဘဝကို သူ မကျေနပ်နေသည့် ဝက်စံ၏ စိတ်နှင့် ထိုမေးခွန်းသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အလွမ်းသင့်သွားသည်။

ငွေဝင်လမ်းဖြောင့်သော ကုန်သည်လုပ်ငန်းက သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်သည်။ အများကောင်းကျိုးလုပ်ရင်း သူဝင်ငွေများ ကျနေသည်။ သူ ငွေမမက်စဖူး မက်မိသည်။ ဝက်စံက ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်လိုက်ပြီး

"တော်မီ၊ ကျနော် ဘာလုပ်ရမှန်းတော့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဈေးခေါ်တာကိုတော့ နားထောင်ဖို့အသင့်ပဲ" ဆပ်ပယ် မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ ဝက်စံ ထွက်သွားချိန်မှ စ၍ သူ့လုပ်ငန်း ဝင်ငွေ လျော့နေခဲ့သည်။

"အတည်ပြောမယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒို့လုပ်ငန်းမှာ မင်းကို သိပ်လိုနေတယ်။ အပေါ်စီးနဲ့ လာချင်လဲ လာနိုင်တယ်။ နက်ဖန်ကျ ပြောကြရအောင်"

"ကောင်းပြီလေ" ဝက်စံက ပြောသည်။ လမ်းအဆုံးတွင် အိမ်ကြီးတအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်များ ကွယ်နေသည့် ဝရံတာမှ ရယ်သံသံသံကြားရသည်။ စကားဝိုင်း ကောင်းနေကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနိုင်သည်။ ဝက်စံ ရပ်လိုက်သည်။

"ဒီအိမ် ခဏဝင်လိုက်ဦးမယ် တော်မီ။ နက်ဖန်ကျမှပဲ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ" ဆပ်ပယ်သည် ဆက်လျှောက်သွားရင်း အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မစွအေဗာရီ၏ အိမ်ကြီး။

* * * * *

ရှာလီလည်း ဝက်စံနှင့် တွေ့ပြီးနောက် အဖတ်ဆယ်မရနိုင်သော ဆုံးရှုံးမှုကို ခံစားရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူမြတ်နိုးခဲ့သော ရုပ်တုကြီးသည် ဖုတ်တော့ ရွံ့တော့ထဲသို့ ပြုတ်လဲကျသွားသည်။ သူ့အဖို့ သေသွားသည်နှင့် မခြား။

ထိုနေ့ညက ရှာလီသည် အကြာကြီး မျက်စိကြောင်နေပြီး ယောက်ျားနှစ်ယောက်အကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ဝက်စံ တမင်တကာ လိမ်ညာသည်ဟု သူမထင်။ သို့သော် သူ သူ့ရဲကောင်းကြီး၏ ပျော့ညံ့မှုကြီးကို သတိပြုမိသည်။ သူ့ရဲကောင်းကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ မရိုးသားနိုင်။ သူ ယုံချင်ရာ ယုံသည်။ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ရူးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသည် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းမှ ဘလိန်းကောလိပ်သို့ ပြောင်းသည်။ ကောလိပ်မှ သတင်းစာသို့ ကူးသည်။ သတင်းစာမှ တနေရာသို့ ခုန်ပြန်သည်။ မမိမကမ်းနှင့် လမ်းခုလတ်၌ အကျနာသည်။ စိတ်ပျက်သည်။

ဝက်စံ၏ ချွတ်ယွင်းချက်မှာ သူသည် ယောက်ျားကောင်းမဟုတ်။ ယောက်ျားကောင်းတို့ အခိုင်မာဆုံးနေရာတွင် သူ အပျော့ညံ့ဆုံး။ အရောင်ပြောင်းသော ပုတ်သင်ညှိပမာ၊ ပုံမပါသည့် လှေနာဝါပမာ၊ ပန်းသတင်း လေညှင်းဆောင်တိုင်း လူးလာပျံဝဲကာ ဝတ်ရည်သုံးသည့် ပျားပိတုန်းပမာ၊ စိတ်ထား စေတနာကောင်း ရှိပါ၏။ သို့သော် မစွဲမြဲ။

ဝက်စံသည် ကနဦးတွင် ငွေမှတစ်ပါး အခြား စွမ်းရည် အကုန်ရှိသည်။ သူဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သည်။ ကွဲကမူ ကနဦးတွင် အကြောက်တရားကင်းသော ရိုးသားမှုမှတစ်ပါး အခြား စွမ်းရည်မရှိ။ သို့သော် ရိုးသားဖြောင့်စင်းမှုကို တသမတ်တည်း ကိုင်စွဲခဲ့၍ တနေ့တခြား အညွန့်တလူလူ တက်နေသည်။ ကွဲသည် ဝက်စံကို ကာလအတန်ကြာကပင် ဖြတ်ကျော်တက်ခဲ့ပြီ။

အခြေအနေ၏ စမ်းသပ်မှုတွင် ဝက်စံ၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် အပေါ်ယံကြော ပြောင်ချောမှုသာ ဖြစ်သည်။ ကွဲ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကား ရွှေသားစစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားခဲ့သည်။

ကွဲသည် ဝက်စံ၏ မဖြောင့်စင်းမှုကို သူ့အပေါ် ပုံချခံခဲ့ရသည်။ ဖိဖိကလေးကို သူ့အကျိုးအတွက် စတေးဝံ့လောက်အောင် အကြင်နာကင်းသော အတ္တသမားဘဝနှင့် စတင်ခဲ့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲ၌ စက်ဆုပ်သော လူတယောက်အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်သည့် အတ္တဟိတသမား ဘဝနှင့် အဆုံးသတ်သည်။

ဒါအကြီးမြင့်ဆုံးသော ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှု မဟုတ်လား။ ရှာလီနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကိုပင် ဆုံးရှုံးခံရမည် မဟုတ်လား။ သို့သော် ထိုရင်းနှီးမှု ဆုံးရှုံးခြင်းကို သူ အလေးမထားလေရော့သလား။

သူနှင့် ကွဲ၏ ဆက်ဆံရေးသည် ပျက်လေပြီ။ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်သွားသော အခြေအနေကို တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သွက်သွက် ရက်ရက်ရောရော နှိမ့်နှိမ့်ချချ သူရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

သူသာ ယောက်ျားသားတယောက်ဖြစ်လျှင် ကွယ် ညတွင်းချင်းသွား၍ သူမည်မျှ ဝမ်းနည်းရကြောင်း၊ ရှက်ရကြောင်း ပြောပြမိမည် ဖြစ်သည်။ သူသည် အိပ်ရာထဲတွင် မျက်စိကြောင့်နေရင်း ဝန်ချတောင်းပန်စကားများကို မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးပမာ ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးနေမိလေ၏။

သို့သော် သူ ယောက်ျားမဟုတ်။ မိန်းကလေးသာ ဖြစ်၏။ မိန်းမသားဟူသည် ယောက်ျားသားထံ မသွားနိုင်။ ရင်ထဲရှိတိုင်း မှန်ရာမပြောနိုင်။ ကွန်နှင့် ခရီးသွားဟန်လွှဲ တွေ့ရန်လည်း လမ်းမမြင်။ တယ်လီဖုန်း ဆက်ဖို့လည်း တွေးမရ။ စာရေးဖို့သာ ရှိတော့သည်။

စာထဲမှာ ဘာရေးမလဲ။ သေရေး ရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော မေးခွန်းဖြစ်၏။ မည်မျှပင် ပရိယာယ်ကောင်းကောင်းနှင့် ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ရေးစေကာမူ ကွို တုံ့ပြန်မည့်ပုံစံကို သူ ယခုကပင် သိနေသည်။ ကွိုက သူ့ထံ ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံကြောင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စာပြန်ရေးလိမ့်မည်။

ရှာလီ ကြောက်ခမန်းလိလိ မှားခဲ့ပြီ။ သူ့လောက် ခါးခါးသည်းသည်း အယုံအကြည် နည်းတတ်သူမျိုးနှင့် မိတ်ဆွေအဖြစ် ပြန်ပေါင်းထုတ်ရန် ကွို စိတ်မကူးတော့မည်မှာ သေချာသလောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ငွေကိစ္စအတွက်လည်း သူ့ကို ကွို အလွန် စိတ်ဆိုးနေသေးသည် မဟုတ်လား။

ကွိုနှင့် အချိန်အကြာကြီး တွေ့ပြီး အပွင့်လင်းဆုံး ရှင်းပြနိုင်မှသာ ပြဿနာ ငြိမ်းတော့မည်။ သို့သော် ထိုသို့ တွေ့ဆုံနိုင်ရေးအတွက် ရေးရမည့်စာပုံစံကို သူ မတွေးတတ်။

စဉ်းစားရင်းဖြင့် သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ နောက်တနေ့တွင်လည်း ဆက်စဉ်းစားသည်။ နောက်နေ့၊ နောက်နေ့ များတွင်လည်း ဆက်၍ ဆက်၍ စဉ်းစားသေးသည်။ သူ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေခြင်းကို သူ့အသည်းနှလုံးက သူ့ကို ထိုးနှက်နေသည်။ သို့သော် ပစ်ပြီးမှ ကျည်မထွက်မှာ သူ သွေးလန်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ စိတ်ကူး စိတ်သန်းကလေး တခုရသည်။ သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းကလေးက ကောင်းလွန်း၍ အလန်တကြားပင် ဖြစ်မိသည်။ အမယ်ဘုတ်ချည်ခင်ကို တချက်တည်းနှင့် ဖျင်၍ ရှင်းမည် စိတ်ကူး စိတ်သန်းကလေး။

ကွိုထံသို့ သူ စာရေးလိုက်၏။ အလုပ်ကိစ္စ ညှိနှိုင်းရန် ကြွပါဟူသော စာငါးကြောင်းမျှသာ။

ထိုစာကို တညတွင် သူ့အိမ်မှ ရေးပို့လိုက်သည်။ သူ့အိမ်သို့ ကွိုလာမည်ဟု မြှော်လင့်၏။ မြှော်လင့်တုန်း ကြော့ဆုံးလာလျှင် သူတို့ထိုင်မည့်နေရာ၊ သူတို့ပြောမည့်စကား အားလုံးကို အပ်ချမတ်ချ ပြင်ဆင်ထားသည်။

နောက်တနေ့နံနက် ဆယ်နာရီတွင်မူ သူ့ရုံးခန်း၌ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ကွို ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

(၃၂)

ယခုအကြိမ်တွင်တော့ သူတို့ ခန်းမထဲသို့ ထွက်၍ စကားပြောရန် မလိုတော့။

ကွို တံခါးဖွင့် ဝင်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြည်နယ် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာန အတွင်းရေးမှူး မစ္စတာ ဒိန်းက သူ့ဦးထုပ်ကို ရေးကြီးသုတ်ပျာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ "ဝင်ခဲ့ပါ" "မင်္ဂလာနံနက်ပါ" စသော စကားများကို ဗလုံးဗထွေး ပြောရင်း တချိန်တည်းမှာပင် မြို့ထဲတွင် အရေးတကြီး လုပ်ငန်းကလေးတခု ဆောင်ရွက်ရန်ရှိကြောင်း သူ့လက်ထောက် အတွင်းရေးမှူးကို ပြောသည်။

မစ္စတာဒိန်း ကသုတ်ကရက်နှင့် မြန်ဆန်လိုက်ပုံမှာ ကွိုအခန်းထဲ မရောက်မီ တံခါးဝ၌ ရှိတုန်းမှာပင် ရင်ဆိုင် တွေ့သည်။ ဒိန်းက ပြောင်ဝင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကွိုကို ကြည့်ကာ လက်ကမ်းပေးသည်။

"မစ္စတာကွိုကို တွေ့ရတာ တကယ်ဝမ်းသာပါတယ်"

"ဆာဖေပါ ခင်ဗျာ"

မစ္စတာဒိန်းက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသော သူ့လက်ကို ထပ်လောင်းလှုပ်ရမ်းလိုက်ကာ "မစ္စတာ ဆာဖေ။ ခင်ဗျား တယောက်ကတော့ ကျက်သရေရှိတဲ့အလုပ်ကို အတော်လုပ်နိုင်ပါပေတယ်။ ဒီလိုပြောခွင့်ရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားကို စိတ်ထဲက ပြစ်မှားမိတာတွေအတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့လဲ တောင်းပန်ပါတယ်"

ကွိုက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်စရာ ဘာမှ မရှိပါလား။ ခင်ဗျားပြောနေတာ ကျနော် ဘာမှန်းကို မသိဘူး"

မစ္စတာဒိန်းက ရှင်းပြနေတော့ဘဲ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားသည်။

ကွိုသည် ဦးထုပ်ကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ နဝေတိမ်တောင်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့် ရှာလီကို တွေ့ရသည်။

"ကျမကိုရော ရှင်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား" ရှာလီက ညင်သာစွာ မေးသည်။

ကွီသည် ရှေ့သို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှ လျှောက်လာပြီး အခန်းအလယ်ခေါင်တွင် တန့်ကနဲ ရပ်ကာ ရှာလီကို မေးခွန်းထုတ်သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

"ကျနော် နားမလည်ဘူး" ကွီက ထိန်း၍ ပြောသည့်အသံဖြင့် မေးသည်။ "ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ"

"မစ္စတာဝက်စ်က ကျမကို အကုန်ပြောပြသွားပါပြီ။ ဂေဟာအကြောင်းလေ။ ကျမ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်"

တကယ်တော့ ရှာလီ နှုတ်ဆွဲနေ၏။ ကွီနှင့်တွေ့လျှင် ပြောလိုက်မည်ဟု အားခဲထားပြီး ညတိုင်း ညတိုင်း ချိုသွေးသပ တဖြဲဖြဲ လုပ်ထားခဲ့သည့် မိန်းခွန်းရှည်များသည် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ စကား တလုံးတလေကိုသော်မှ ပြန်တွေး၍ မရ။ ကွီ၏ စားတော့ ဝါးတော့မလို အကြည့်ကိုသာ သူ ပြန်ကြည့်နေသည်။

"ဒီကိစ္စက တရားမျှတတဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ နောက်ထပ် မပြောကြပါစို့" ကွီက တိုတိုပင် ပြောသည်။

ကွီသည် ရှာလီ အပါးမှ ခွာသွားသည်။ သူ့အသံက မတည်မငြိမ်။ သူ ပြန်လှည့်လာသောအခါ သူ့မျက်လုံးများ က တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစိုက်မိလိုက်၏။

အခန်းခေါင်ရှိ စာအုပ်စင်ဘေးတွင် ဧရာမ အပျော်မွှေးမွှေးကြီး ဘီဟီမော့ ဝပ်နေသည်။ မွှေးကြီးသည် အခန်း ထဲ၌ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို အသိဉာဏ်ရှိရှိ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဘီဟီမော့နှင့် ကွီတို့ အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြရာမှ ကွီက မွှေးကြီးဆီသို့သွားပြီး မွှေးကြီး၏ ခေါင်းကို ပုတ် လိုက်သည်။ သူ့လုပ်ပုံမှာ ကိုယ့်ကိုးယားဖြစ်၍ သူ့တသက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် မွှေးခေါင်း ပုတ်ဖူးခြင်းဖြစ်ကြောင်း မွှေးကြီးသော်မှ ဧကန်မချ သိမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အပျော်မွှေးမွှေးကြီးဖြစ်၍ မွှေးကြီးက ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသည်။ သူ့လက်ကြီးကို မြှောက်ပေးသည်။ ကွီက လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကွီက ဘီဟီမော့ကို ပြောသလိုပြောသည်။ "ဝက်စ် လူလိမ်ခံရတာပါ။ သူ့ထက်လည်တဲ့ လူတွေရဲ့ တပတ်ရိုက် ခံရတာပါ။ ခင်ဗျားဆီလာပြောတာ ယောက်ျားပီသတာပဲ။ စောစောတုန်းကတော့ မှားခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လာပြောတယ် ဆိုတာ တသက်လုံး မပြောဘဲ ဖုံးထားတာထက် ခက်တယ်။ အခုတော့ သင်ပုန်းချေပြီးသား ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ အားလုံး ရှင်းသွားပြီ။ ဒါကို ခင်ဗျား တန်ဖိုးထားရမှာပဲ"

ဘီဟီမော့က ပါးစပ်ကြီးဖြဲပြီး သမ်းဝေလိုက်၏။

ကွီ ပြန်လှည့်လာသည်။ အသံရော မျက်နှာပါ တည်ငြိမ်သည်။

"ခင်ဗျားဆီ လာတွေ့ဖို့ ခေါ်တဲ့စာကို ဒီနေ့မနက်ရလို့ လာခဲ့တာပါ"

ရှာလီသည် အပျော်မွှေး မွှေးကြီးနှင့် ဒေါက်တာပါရဂူကလေးတို့၏ ဒုတိယမြို့တွေ့ဆုံခြင်းကို ငေးကြည့်နေ၏။ သူ့အမှားကို ပေယျာလက် လုပ်ခံရခြင်းသည် သူ့ကို နံနိပ်သလို ခံစားရသည်။ သူ့မာနက စကားစကို ဖော်ပေးသည်။

"ကျမ ဝမ်းနည်းတယ် ဆိုတာကိုတောင် မပြောရတော့ဘူးလားရှင်။ ကျမ လူကဲဖြတ်မှားလို့ ဘယ်လောက်ရှက် သလဲဆိုတာ"

"တော်ပါတော့။ ကျနော် တောင်းပန်ပါတယ်။ လူကဲဖြတ် မှားတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးကလဲ နဲနဲလေးမှ မရှိပါဘူး"

"ကျမ ရှင်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ လူကဲဖြတ် မှားခဲ့တယ်။ မတရား လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က တချိန်လုံး သဘောထားကြီးကြီး၊ ကျက်သရေရှိရှိ ပြုမူခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျမ သိပ်ပြီး အောက်တန်းကျ နောက်တန်းကျ ဖြစ်ရ"

ကွီမျက်နှာတွင် မချီတင်ကဲ ပြောင်းလဲမှုများကို ရှာလီ တခါမြင်ရပြန်သည်။ ကွီ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် နီရဲ သွားရာမှ သွေးဆုတ်သွားပြန်ကာ ဖြူယော်ယော်ဖြစ်နေသည်။

"ဒါတွေ ပြောနေလို့ ဘာအကျိုးရှိတော့မှာလဲ။ ဒီကိစ္စက ပြီးနေပြီ။ ပြတ်နေပြီ။ သင်ပုန်းချေလိုက်ပါတော့လို့ ကျနော် ပြောပြီးမှပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ခင်ဗျားစိတ်ထဲက ဖျောက်မပစ်နိုင်ဘူးလား"

"ရှင် ဆန္ဒရှိရင်လဲ ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်"

ရှာလီ စိတ်ပျက်သည်။ အကျယ်တဝင့် အကြေအလည် ဆွေးနွေးရန် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့် ကိစ္စကို ကွီက လက်လွတ်စပယ် တွန်းထုတ်လိုက်၍ ရှာလီ မချင့်မရဲ ဖြစ်မိသည်။ ကွီက တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည် လုပ်ပြီးမှ လုံးဝ မဆီမဆိုင် ကိစ္စကို ဆက်ပြောသည်။

"ငွေကိစ္စ လာဆွေးနွေးဖို့ခေါ်တဲ့ ခင်ဗျားစာကို ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျနော် လာတာပဲ။ ခင်ဗျားငွေတွေ ခင်ဗျား ပြန်ယူတော့မယ်လို့ ကျနော်ယုံတယ်"

"ယူမယ်ဆိုပါတော့ရှင်။ ကျမ စဉ်းစားထားတာ ပြောပါမယ်"

"ကဲ ထိုင်ပြီးပြော။ ခင်ဗျား သိပ်နွမ်းနေတယ်။ နေကောင်းပုံလဲ မရဘူး။ နည်းနည်းမှ နေကောင်းပုံမရဘူး။ ဒီကုလားထိုင်မှာ သက်တောင့် သက်သာသာ ထိုင်စမ်းပါဗျာ"

မစ္စတာဒိန်း၏ ဆံလည် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ရှာလီ ကျိုးနွံစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ကြီးက စည်းစိမ်ရှိ၏။ ကို၏ မကြုံစဖူး ချိုသာဖျောင်းဖျ စကားကလည်း နဝင်ပီယံဖြစ်၏။ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ကွဲ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ မနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

"ကျမ ငွေတွေ လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်နဲ့"

"မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျား အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ခြွင်းချက်တွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး။"

"အို စောဒက မတက်ပါနဲ့လေရှင်။ ယထာဘူတ ကျချင်မှ ကျလိမ့်မပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေတွေယူပြီး ကျမ အကျိုး အတွက် သုံးဖို့ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ဘဝင်ကျနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပျော်လဲ မပျော်နိုင်ဘူး။ ကျမကိုယ်ပိုင်ငွေ အစစ်လို့လဲ မထင်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ငွေတွေကို ကျမယူမယ်။ ပြီးတော့ လှူပစ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးမိ ပါတယ်"

"လှူပစ်မယ်။ ဟုတ်လား" ကွဲက ရှာလီ၏ စကားကို တအံ့တဩ မကျေမချမ်း မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြည်နယ်ကို လှူပစ်မယ်။ ကျမ စိတ်ကူးတာကတော့ ဂေဟာတခု ဖွင့်မယ်ရှင်"

သူတို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။ ရှာလီစိတ်ကူး၏ ဆိုလိုချက်သည် ကွဲ၏ မနောအာရုံအတွင်းသို့ စိမ့်နစ် ဝင်သွားပြီး ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းလျက်ရှိကြောင်း ရိုးသားပွင့်လင်းသော ကွဲ၏ မျက်နှာပေါ်၌ ရှာလီ မြင်နေရသည်။

"မဖွင့်ရဘူး။ မဖွင့်ရဘူး။ ခင်ဗျား ဒါမျိုးစိတ်ကို မကူးရဘူး" ကွဲက ရှူးရှူးရှားရှား ပြောသည်။

"ကျမ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီရှင်။ ဒီစိတ်ကူးက ကျမ ခေါင်းထဲမှာ ဉာဏ်အမြင် ပေါက်သလို ပေါ်လာတာ။ ကျမ အထင်တော့ ဒီငွေတွေကို သုံးဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလို့ ထင်တာပဲ။ ရှင်ကော မထင်ဘူးလားဟင်။ ပြီးတော့"

"မထင်ဘူး" ကွဲက ဝေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။ "ဒီငွေတွေကို မသန့်ရှင်းသလိုလို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကတ်ကတ်သတ်သတ် ယူဆနေရတာလဲ။ ခင်ဗျား ဒီရုံးက ရတနာလှေလှေပဲ ဒီငွေတွေဟာလဲ ခင်ဗျားရဲ့ သမာအာဇီဝ ပစ္စည်းဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောမပေါက်နိုင်ဘူးလား"

"ဒါကတော့ ခံစားချက် ကိစ္စပဲရှင်။ ကျမ ခံစားမိတာက"

"ဒါက အဖြစ်မှန်ကိစ္စပျ။ နားထောင်စမ်း။ ခင်ဗျားအဖေက ခင်ဗျားအတွက် တနေရာရာမှာ ခင်ဗျား မသိဘဲ ငွေတွေ ဝှက်ထားခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီငွေတွေဟာ ခင်ဗျား သုံးဖို့ ဆိုတဲ့ စာနဲ့အတူ အခုမှ တွေ့တယ်ဆိုပါတော့။ ရှင်းတယ်နော်။ ကဲ။ အဲဒီငွေတွေကို ဂေဟာဆောက်ဖို့ ခင်ဗျားလှူပစ်မှာလား"

"လှူပစ်ချင်မှ လှူဖြစ်မှာပေါ့ရှင်။ ကျမ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စကတော့"

"အဲဒီကိစ္စကလဲ ဒီကိစ္စနဲ့ တထပ်ထပ်" ကွဲက ရှာလီစကားကို အဆုံးသတ်ပေးသည်။ "ကွဲတာ တခုပဲရှိတယ်။ ငွေဝှက်ထားတဲ့လူက ကျနော့အဖေ။ ခင်ဗျား အဖေမဟုတ်ဘူး"

တခန်းလုံးငြိမ်နေသည်။

"ရှင် ဒီလိုသဘောထားတာ ကျမ ဝမ်းနည်းတယ်။ ရှင် သဘောတူမှာပဲလို့ ကျမ သိပ်မြော်လင့်ထားတာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျမကတော့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီရှင်။ ကျမ"

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျနော့ကို ခေါ်တိုင်ပင်ရသေးသလဲ"

"အို ဒါကတော့ ရှင်လဲ သဘောတူရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိလို့ပေါ့ရှင်"

"ဒါပေမဲ့ ကျနော် သဘောမတူဘူး" ကွဲက မျက်မှောင်ကုပ်လျက် တည်တည်ကြီးပြောသည်။ "တူကို မတူဘူး။ တလောကလုံး ဘယ်သူကမှလဲ တူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီရူးရှမ်းနမ်း အကြံကို ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပြီး ပြီလား။ ပြီးတော့"

"ရှင်တယောက်တည်းကိုပဲ ပြောသေးတာပါ။ တခြားသူတွေကို ပြောဖို့လဲ စိတ်မကူးပါဘူး"

ရှာလီ၏ အဆိုအမိန့်ကလေးသည် ကွဲကို အငိုက်မိကာ မြင်းကောင်းခွာလိပ် ဖြစ်သွားစေသည်။ ကွဲ စကားမြှင် ပျက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ကိုသူ ငြိမ်အောင် မနည်းပြန်ထိန်းရသည်။ သူ့စကားကို ပြန်ကောက်သောအခါ သူ့ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို မပြောနိုင်။ သံယောင်သာ လိုက်နေရတော့၏။ မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် ကသိကအောင် ဖြစ်ရခြင်းကို သူ့စကားများက သက်သေခံနေသည်။

"ကျနော်တို့ မိတ်ဆွေပြန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီပေါ့" ကွဲက အသံအက်အက်ဖြင့် ပြောသည်။

"ရှင်က လက်သင့်ခံမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ"

ကွဲ ငြိမ်ကုပ်နေသည်။ စားပွဲကိုသာ လက်နှင့် ခေါက်နေမိသည်။ ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်သည်။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လေသံ လုံးဝ ပျောက်သွားသည်။

"ခင်ဗျားငွေကို ခင်ဗျားပဲ သုံးသင့်တယ် ထင်တာပဲဗျာ။ သက်တောင့်သက်သာနေဖို့၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲနေဖို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေဖို့၊ ခရီးထွက်ဖို့ ခင်ဗျားလုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့ပေါ့လေ။ ခင်ဗျား အဖေ ရည်စူးခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်ပေါ့"

"ကျမနဲ့ ငြင်းမနေပါနဲ့တော့ရှင်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျမ ဒီငွေတွေကို လှူပစ်ဖို့ ယူရမလား။ လုံးဝ မယူရဘူး လားဆိုတာပဲ ပြောပါတော့"

ကွဲက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် "ခင်ဗျား ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကတော့ ကျနော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ကျနော်က နတ်ရူးဘုံမြောက်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ နည်းနည်းမှ မလုပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားစိတ် ခင်ဗျား သိတယ်လို့ပဲ ယူဆရမှာပေါ့။ ယတိပြတ်ပြီဆိုရင်တော့"

"အော် ယတိပြတ်ပါ ဆိုမှပဲရှင်။ ဒီကိစ္စကို ကျမ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပြီ။ တကယ် ကြည်ကြည်နူးနူး စဉ်းစားပြီးပြီ"

ကွဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ "ကောင်းပြီလေ။ ကျနော် ဒီမနက်ပဲ ရှေ့နေတွေဆီ သွားလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားဆန္ဒ အတိုင်း သူတို့ စီစဉ်ပေးလိမ့်မပေါ့"

ကွဲသည် ရှာလီကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ရှာလီကို မြင်ရသည်မှာ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် သေးသေးကွေးကွေး ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ရှိလှ၏။ ကွဲ ဒူးတုန်လာသည်။ ယောက်ျားဘသားစိတ် ခြောက်ခန်းတော့မည့်အရေးကို သူ တွေးပူ လိုက်မိ၏။

သူ့အသံသည် ပါရဂူကလေး၏ အသံ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

"ကဲ ဘာကိစ္စရှိသေးလဲ"

"ကိစ္စက" ရှာလီက ကတုန်ကယင် ပြောသည်။ "ဂေဟာနာမည် ကိစ္စပါ။ ကျမ ဦးနှောက်ခြောက်အောင် စိစဉ်ပြီးမှ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ဂေဟာလို့ နာမည်ပေးဖို့ ကျမ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်"

ကွဲ ကြက်သေ သေနေသည်။ ရှာလီကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ချာကနဲ လှည့်ကာ ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်သွားသည်။ ရှာလီကို ကျောခိုင်းကာ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။

ရှာလီရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာသောအခါ သူ့မျက်နှာမှာ မခက်ထန်စဖူး ခက်ထန်နေသည်။

"ဒီလိုစိတ်ကူးပေါ်တာ ခင်ဗျား ရူးတာပဲ။ တကယ်ရူးတာ။ ကျနော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျနော် ငွေလွှဲမပေးနိုင်ဘူး။"

"ကျမငွေတွေဆို။ ရှင်ပဲ စာရေးပြောတာပဲ" ရှာလီက သူ့ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်၍ ပြောသည်။

ရှာလီစကားကို သူ အဖြေမပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ့စကားကို ပို၍ ချက်ကျပိုင်နိုင်သော အနေအထားသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်။ ငွေက ခင်ဗျားပိုင်တာ" ကွဲက ဒေါသတကြီးပြောသည်။ "ဒါပေမဲ့ ကျနော်အဖေရဲ့ နာမည်က ကျနော်ပိုင်တာ"

ရှာလီ နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ ကွဲက သွက်သွက်ဆက်ပြောသည်။

"ဂေဟာဆောက်ဖို့ လှူပစ်မယ်ဆိုတာ ကျနော် နည်းနည်းမှ သဘောမတူဘူး။ အဲဒီကိစ္စက ကျနော်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်အဖေရဲ့ နာမည်ကတော့ သိပ်ဆိုင်တယ်။ ကျနော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး"

"ကျမကို အများကြီး ပီတိဖြစ်စေနိုင်မယ့် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးလောက်တော့ ရှင် မငြင်းသင့်ပါဘူးရှင်"

"ဘာပီတိလဲ" ကွဲက ရှာလီစကားကို တိုတောင်းစွာ ပြန်ပက်သည်။ ဖီဖီ ဝီဂျီဟ်ပြုခဲ့သည့် စိတ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ပျော်ရွှင်မှု၊ ပီတိဖြစ်မှု ဝေါဟာရအဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားမိလိုက်၍ မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောရန် အကြံကို ပြန်ကနဲ ချုပ်တည်း လိုက်သည်။ "ခင်ဗျား ဘယ်လိုပီတိမိချိုး၊ ဘယ်လိုစိတ်ချမ်းသာမှုမျိုး ရမှာတဲ့လဲ။ တဆိတ်လောက်ရှင်းပြစမ်းပါဦးဗျာ"

"အို ရှင်ကမှ မသိဘူးဆိုရင်တော့ ကျမ ဘယ်လို ရှင်းပြတတ်တော့မှာလဲရှင်"

"ဒါဟာ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ကွပ်ကဲဇော"⁹⁹ ဝါဒ ကျင့်သုံးနေတာကို ဖော်ပြတာပဲ။ ခင်ဗျား အစက ငွေမယူဘူးလို့ ငြင်းတာလဲ အဲဒီစိတ်ကူးယဉ် လမ်းစဉ်ပဲ။ ခင်ဗျားအကြံက ပေါက်ကရဲပဲ။ ခင်ဗျား ငြင်းနိုင်မလား။ ခင်ဗျား အကြံကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ကာကွယ်နိုင်မလား။ ခင်ဗျား ခေါင်းထဲကို ဒီလောက် စိတ္တဇဆန်တဲ့ စိတ်ကူး စိတ်သန်းတွေ ဘယ်လို ဝင်လာသလဲဆိုတာ ကျနော်တော့ မတွေးတတ်အောင်ဘဲ"

ရှာလီက ခပ်မဆိတ်ပင် ထိုင်နေပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဖွာလန်ကျဲနေသော မင်နိပ်စက္ကူအနားစများကို ခွာနေသည်။

⁹⁹ ကွပ်ကဲဇော။ ။ သူ့ရဲကောင်းဆန်ခြင်း၊ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း၊ ဝ မရှိဘဲ ဝိလုပ်ခြင်း၊ အူကြောင်ကြောင်နိုင်ခြင်း၊ လက်တွေ့ မကျခြင်း၊ လက်တွေ့ လုပ်မဖြစ်ခြင်း၊ စပိန် စာရေးဆရာကြီး မီဂဲဒါစာဖန်တေး (၁၅၄၅-၁၆၁၆) ၏ ဒွန်ကွပ်ကဲဇော ဒီလာမန်ချာ ဝတ္ထု (၁၆၀၅) မှ ခေါင်းချောင်ချောင် အူကြောင်ကြောင်၊ စိတ်ကူးယဉ် သူ့ရဲကောင်းဆန်ချင်သူ ဒွန်ကွပ်ကဲဇော၏ သဘောထားနှင့် အမူအကျင့်မျိုးကို ဆိုလိုသည်။

"ခင်ဗျား ဂေဟာမှာ ကျနော်အဖေ နာမည်တပ်လို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်ဘူး" ကွီက ဆက်ပြောသည်။ "သူက တန်ရာ တန်ရာ လူစားမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ခင်ဗျားထက် ဘယ်သူမှ ပိုမသိနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့များ ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး"

"ကျ ကျမမှာ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိပါတယ်ရှင်" ရှာလီက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောသည်။ "တချက်ပြောမယ်။ တခါတုန်းက သူ့ကို ကျမအဖေ ချစ်ဖူးတယ်။ သူ့နာမည်ကို အဖတ်ဆယ်နိုင်အောင် ကျမ အဖေက ကျမကို တခုခုတော့ လုပ်စေချင်မှာပါ"

"ဒါ ခင်ဗျား တတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲဟာ" ကွီက မာမာတင်းတင်းပြောသည်။

ရှာလီက သူနှင့်ပြိုင်းငြင်းချင်ပုံလည်းမပြု။ စကားဆက်ပြောရန်ပင် စိတ်ကုန်နေသလိုလို လုပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကွီက ချက်ချင်းပင် သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

"စိတ်ရှူးပေါက်ပေါက်နဲ့ အလကား သဘောထား မကြီးချင်ပါနဲ့ဗျာ။ သူ့နာမည်ဆိုတဲ့ တပ်လို့ ခင်ဗျားဂေဟာ ထိခိုက်မှာကို ကျနော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဂေဟာအဖို့ မနိုင်မနင်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးလို ဖြစ်နေမှာဆိုတာ ခင်ဗျား အသိဆုံးပါ။ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား"

ရှာလီက ကွီကို မော့ကြည့်သည်။

ရှာလီ၏ မာနက သူ့နှလုံးစောင်းကြိုးကို တီးခတ်နေသည်။ သူ့မာန၏ ခေါ်သံအောက်၌ သူ့အားမာန်၊ သူ့စိတ်ဓာတ်၊ သူ့ဇာတိပုညဂုဏ်မာနတို့ စုရုံးနေကြသည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ သူ့တသက်တွင် အခက်အခဲဆုံး အလုပ်ကို သူ လုပ်တော့မည်။ ကွီကို သူ့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အကြည့်ကို သူ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်၏။ ပြီးမှ

"ရှင့်အဖေအတွက် သက်သက်ပဲ ကျမ ဒါလုပ်တယ်လို့ မထင်စေချင်ပါဘူးရှင်။ ရှင် ဒီလိုထင်အောင် ကျမ လုပ်ရင် ရိုးသားတယ်လို့ ဆိုနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်အဖေရဲ့သား အတွက် ကျမ တခုခု လုပ်ပေးချင်တာလဲ တကြောင်း ပါပါတယ်"

ရှာလီက ရပ်ပြီး သူ့စားပွဲသို့သွားကာ အလုပ်ရှုပ်သယောင် ဆောင်နေလိုက်၏။ ကွီကို ကျောခိုင်းလျက်က ကြိတ်မှိတ်ပြီး စကားဆက်ပြောသည်။

"ကျမ လူ့မယ့်ဂေဟာက ရှင်တိုက်ပွဲဝင်ပေးလို့ရမယ့် ဂေဟာရဲ့ အစားပါ။ ရှင်သဘောပေါက်ပလား။ ဒီနာမည် ကို ရှင်သုံးခွင့် မပြုဘူးဆိုရင် ကျမရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု တခြမ်းပွဲသွားတော့မှာပါ"

ရှာလီသည် သူ့စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို စနစ်တကျ စီထပ်နေသည်။ စာရွက်များကို သူ မမြင်။ ကွီမျက်လုံး တွင်ပေါ်မည့် စိတ်ဝေဒနာကိုသာ စိတ်မှန်းဖြင့် သူ မြင်ယောင်နေမိ၏။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲ နေသဖြင့် ယနေ့ သူ့ကို အလွန်စိတ်ထိခိုက်စေသော ကွီ၏ မျက်နှာကိုလည်း စိတ်မှန်းဖြင့် ရှာလီ ပို၍ မြင်ယောင်နေ သည်။ ကွီမျက်နှာ၏ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အိုမင်းရင့်ရော်မှု၊ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲမှုက သူ့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ရင်နှင့် စေသည်။ သူ ပထမဆုံးမြင်ရသော ကွီ၏ နားထင်စမှ ဆံပင်ဖြူများက သူ့ကို အကြင်နာ ပိုစေသည်။ ကွီ၏ မျက်နှာတွင် အစဉ် ဖုံးစွပ်နေသည့် သမာဓိသည် မီးဗတ္တိဇံ¹⁰⁰ ပေးခံရသကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်းပျောက်ကွယ်နေသည်ကို သူ သတိပြု မိသည်။ သို့သော် ထိုမျက်နှာ၏ အကောင်းဆုံး ကြန်အင်တို့သည် မီးသားတင်မှ ပို၍ သန့်စင်မာကြောစွာ ပေါ်ထွက် လာသည်ဟု သူယုံကြည်သည်။

သူ့ကျောဘက်မှ ခြေသံများကို ရှာလီကြားရသည်။ သူ့ဘဝအတွက် သေရေးရှင်ရေး အဆုံးအဖြတ်ကြီး ကျတော့မည်ကို တွေးမိ၍ ကြောက်အားပိုကာ တကိုယ်လုံး အေးစက်လာသည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ထိုအဆုံးအဖြတ် ကြီး မကျမှာစိုး၍ ကြောက်အားပိုကာ တကိုယ်လုံး ပူလောင်လာသည်။

ကွီသည် ရှာလီ အလုပ်ရှုပ်ဟန်ဆောင်ကာ မျက်နှာရှောင်နေသည့်ကြားမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် ရှေ့တည့် တည့်လာရပ်လိုက်သည်။

"ကျနော် ခင်ဗျားကို နားမလည်ဘူး" ကွီက အငြိမ်ဆိမ်ဆုံး မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။ "ဘာကြောင့် ကျနော် အတွက် လုပ်ပေးချင်တာလဲ"

ရှာလီက သူ့ကို ဖျပ်ကန်ကြည့်ပြီး တဖက်သို့ လှည့်နေသည်။ ကွီ၏ မျက်နှာသည် စာရွက်တမျှ ဖြူဖွေးနေ သည်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရှာလီ၏ နှလုံးသွေးသည် အခုန်ရပ်သွားသည်။ ပြီးမှ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်တိုးနေသည်။

¹⁰⁰ မီးဗတ္တိဇံ။ ။ သည်းထန်သော ဝေဒနာ ခံစားရခြင်း။ ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များအား ထာဝရဘုရားသခင်က ဝိညာဉ် အပြစ်ကင်းစင်ခြင်း၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာ သွတ်သွင်းရာ၌ ရေနစ်ခြင်း (ဗက်ပတစ်ဇင်)။ သမ္မာကျမ်းစာတွင် မြန်မာအသံ လှယ်၍ ဗတ္တိဇံဟု ရေးသည်။ (သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်နှင့် လည်းကောင်း၊ မီးနှင့် လည်းကောင်း၊ သင်တို့ကို ဗတ္တိဇံ ပေးမည်။ ရှင်မဿ ခရစ်ဝင် ၃:၁၁)

"ကျမ မပြောနိုင်ဘူး။ တိတိကျကျလဲ မသိဘူး"

"ဘာဆိုလိုတာလဲ"

ကွဲအသံကို ရှာလီ မမှတ်မိသလောက် ဖြစ်လာသည်။ ဝီညော့အရ ရှာလီ တစ်ခေါက်၍ ဆုတ်ခွာတော့သည်။

"ကျမ ရှင်းပြတတ်မယ် မထင်ဘူးရှင်။ ဒီနေ့ တမနက်လုံး ရှင် ကျမကို သွေးပျက်အောင် လုပ်နေတယ်"

"မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်နေသလား" ကွဲက ကြောက်စရာ သံကွဲ သံကြောင်ကြီးဖြင့် မေးသည်။

လက်ညှိုးကလေးက နှုတ်ခမ်းမှာတော့ မျက်ရည်စကလေးက မျက်လုံးမှာတော့ မျက်လုံးပြာကလေးက ကွဲ မျက်လုံးမှာ ကလေးငယ်၏ တုံ့ပြန်အကြည့်လို တိုက်ရိုက်ငေးမေ့ကာ ရှာလီခမျာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်မိ လေ၏။

ကွဲသည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ရှာလီကို ပိုက်ထွေးလိုက်၏။ သူ့တသက်တွင် ပထဆုံးအကြိမ် မိန်းမသားတဦးကို ထိတွေ့ ပွေ့ဖက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

တမိနစ်ကြာသလား၊ တသက်တာ ကြာသလား မသိရသောကာလ အပိုင်းအခြားတခုအတွင်း၌ သူတို့ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။ အရေးကိစ္စဟူသမျှသည် ကာလတည်းဟူသော အချိန်အပိုင်းအခြား မရှိသည့် နေရောင်ခြည်ဖြာသော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးအတွင်းသို့ လွင့်စဉ်သွားကြ၏။

ကွဲစိတ်ထဲတွင် ရှာလီ မျက်နှာကို ကြည့်ချင် မြင်ချင်စိတ် မချင့်မရဲ ပေါ်လာ၏။ ရှာလီကို သူ့ကိုယ်မှ အသာ အယာ တွန်းခွာသည်။ ရှာလီက ဇွတ်တွယ်ကပ်ထားပြီး

"ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်းကွယ်။ ကျမ ရှင့်မျက်နှာကို မကြည့်ရဲသေးဘူး" ဟု ငြင်းသည်။

အချိန်တန်ကြာမှ

"ရှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သစ္စာမမဲ့နိုင်ဘူး ဆိုတာ ကျမ အသည်းနှလုံးက ကျမကို တချိန်လုံးပြောနေတာပါ။ ကျမ အသည်းနှလုံးကို ကျမ နောင်ဘယ်တော့မှ သံသယ မဖြစ်တော့ပါဘူးရှင်။ ကျမကို လွယ်လွယ်ကူကူ ခွင့်လွှတ်တာ ရှင်သဘောထား သိပ်ကြီးတာပဲ"

ရီဝေမိန်းမောခမန်း ပီတလျှမ်းနေချိန်၌ ရှာလီက သူ့ရင်ထဲ ရှိသမျှကို အထစ်အငေါ့မရှိ ဖွင့်အန်နိုင်ခြင်းကို ကွဲ အံ့ချီးနေမိ၏။

ကွဲက သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြင်တုံတရား၏ တမာန်တော်နီးပါး ထင်နေသော်လည်း သူ့ဘက်ကမူ ချက်ချင်း စိတ်ငြိမ်အောင် ထိန်း၍မရ။ အသံထွက်အောင် ညှစ်ထုတ်မရ။ သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောနိုင်လောက်ပြီဟု စိတ်ချရမှ စကားပြောလိုက်၏။ သို့သော် သူ့အသံက မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် တမျိုးတဖုံ ဖြစ်နေတော့၏။

"ကိုယ့်အဖေရဲ့ သားအတွက် ကောင်းကျိုးပြုချင်လွန်းလို့ သူ့နာမည်ကို မင်းယူမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပေါင်။ ကျမအတွက် ကျမလုပ်တာပဲ။ ရှင့်အဖေက ခြောက်ပြစ်ကင်း မဟုတ်ပေမယ့် သူ့နာမည်ကို ကျမ ပြောင်းယူမယ့် သားရဲ့ တဦးတည်းသော အဖေဖြစ်နေလို့ရှင်။ သိရဲ့လား"

ငြိမ်သွားပြန်၏။

"အဖေအိမ်မှာ ကိုယ်တို့နေမယ်။ မင်းအလုပ်ထွက်လိုက်တော့။ ကိုယ်စာအုပ်ဆက်ရေးမယ်။ လခရမယ့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အလုပ်ကလေးတခုခု လုပ်မယ်"

ရှာလီက ရှိုက်သံတဝက်နှောသော ရယ်မောသံကလေးဖြင့်

"ရှင် ပြောဖူးတဲ့ သူဌေးမကြီးကို ဝေါဟာရ အဘိဓာန် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ထုတ်ခိုင်းပါဦးလားဟင်"

"ခိုင်းလို့ရရင် ခိုင်းချင်ပါရဲ့"

"ရှင်ပြောနေပုံက ကျမရဲ့ ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးနဲ့ တထေရာထဲပဲရှင်။ ရှင့်အတွက် ကျမ အလုပ်ကလေး တခုခုတော့ ရှာပေးရဦးမှာပေါ့။ အခုတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ အတင်း မပြောခိုင်းပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်နော်"

ကွဲက ကတိပေး၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ရှာလီ ပြုံးကနဲ ပိုလိုက်သည်။ ကွဲရင်ခွင်တွင် ပါးအပ်ထားသည်။

"ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးရယ်။ ရှင့် ဘဝက ဆွေးစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျမလေ ကျမ အစစ ရှင့် စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါမယ်။ ရှင်ဖြစ်စေချင်တာသာ ပြောပါနော်"

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ကြားရသည်။

"အိုး၊ တမိနစ်ကလေးတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရပါကလားနော်။ လွတ်ပါဦးကွယ်"

လှတမျက်နှာပေါ်တွင် ကွဲ မြင်ဖူးသမျှ အလှဆုံး အပြုံးဖြင့် ရှာလီက စားပွဲဆီမှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"ရှင့်ကိုခေါ်တာ"

"ကိုယ့်ကို ခေါ်တာ၊ ဟုတ်လား" ကွဲသည် အိပ်မက် မက်နေသူပမာ ယောင်ဝါးနှင့်ပြောသည်။

"ဆန်းလိုက်တာ"

တကယ်လည်းဆန်း၏။
 ကွဲက ရှာလို့လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ဘယ်လက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ လက်တဆတ်ဆတ်တုန်
 နေသည်။ ညာလက်ဖြင့် ရှာလို့လက်များကို ဖမ်းဆုပ်ထားသည်။
 "ကိုယ့်အနားမှာ နေစမ်းပါ" ဟု ပြောပြီး တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို နားနှင့်ကပ် နားထောင်လိုက်သည်။
 "မစ္စတာကွီလား။ မစ္စတာဟစ်ကော့ ပြောနေတယ်"
 တယ်လီဖုန်းထဲမှ အသံစူးစူး ထွက်လာသည်။ "အဲဒီမှာ ဘာတွေ မဟုတ်တယုတ် သွားလုပ်နေတာတုန်းဗျ"
 "ကျ ... ကျနော်၊ ဒီဌာနမှာ အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းတခုလုပ်နေလို့ပါ" ကွီက ပြောပြောဆိုဆို ရှာလို့လက်ကို
 အလန်တကြားညှစ်လိုက်သည်။
 "ဒါပေမဲ့ ကျနော်"
 "အင်း၊ ကျုပ်တို့လဲ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းတခု လုပ်နေတယ်။ မစ္စတာဒိန်းသာ ပေါ်မလာရင် ခင်ဗျားကို
 ဖမ်းလို့ မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝက်စ် နတ်ထွက်သွားတာ ကြားပြီးပြီလား"
 "ဟင့်အင်း၊ သူ ထွက်သွားပလား။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်"
 "သွားလေသူကြီး ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေပေဗျာ။ ဒီ မော တူးအစ် နီးလ် နီဆီ ဘိုနမ်¹⁰¹ သူ့နေရာ
 ဆက်ခံမယ့်သူရွေးဖို့ ဒါရိုက်တာတွေ အစည်းအဝေး လုပ်နေတယ်။ နာမည် တခုပဲ တင်တယ်။ သတင်းစာအတွက်
 ကျုပ်တို့ လက်သင့်ခံနိုင်တဲ့ အယ်ဒီတာဆိုလို့ တယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဆီ ပြန်မလာချင်ဘူးလားဗျာ"
 ကွီက လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်သည်။ "ပြန်လာရမယ်၊ ဟုတ်လား။ ဒါထက် ကျနော် ပိုကြိုက်တာ ဘာမှမရှိဘူး။
 အကြီးမားဆုံး ဂုဏ်ပြုတာလို့ပဲ ယူဆပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကျနော်အပေါ်မှာ သိပ်ပြီးညှာတာ ထောက်ထားကြ
 ပါတယ်။ ကျနော် ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့"
 "အို ဒါပေမဲ့တွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ ဒါရိုက်တာတွေကို ကျုပ်သွားပြောလိုက်တော့မယ်"
 "နေပါဦး" ကွီက ကသောကမျော တားသည်။ "ကျနော်လာရင် ကွီအဖြစ်နဲ့ မလာနိုင်ဘူး။ ကျနော်နာမည်က
 ဟင်နရီ ဂျီဆာဗေ။ ဒါဆိုရင် တမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်"
 "ဘီအယ်ဘေတ်¹⁰² အဖြစ်နဲ့လာလာဗျာ" တဖက်မှ အဖိုးကြီးက စိတ်တိုလက်တို ပြောလိုက်သည်။ "ကျုပ်တို့
 ပိုစစ်အတွက် နာမည်ရွေးခန့်တာ များနေပြီ။ ဒီတခါတော့ လူပဲ ရွေးခန့်တော့မယ်။ ဘုရားသိကြားမလို့ လူလဲ ရထားပြီ"
 ကွီသည် တယ်လီဖုန်း အနီးမှ ခွာလိုက်သည်။ မတုန်မလှုပ် မျက်နှာပိုးသေသေနေရန် ကြိုးစားသည်။ ခါတိုင်းလို
 မအောင်မြင်။
 "သိပလား"
 ရှာလီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်လုံးပြာကလေးများထဲတွင် မြူးကြွသော အောင်မြင်မှု ထင်ဟပ်နေသည်။
 "ကျမပြောတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေး ဆိုတာ ဒါပဲ။ ဟန်မကျဘူးလား။ ရှင့် မဟာကြားလုံးကြီး တကယ်ဖြစ်လာပြီ
 လေ။ ငါမပြောဘူးလားလို့တောင် ရှင်မို့ မပြောဘဲ နေနိုင်တယ်ရှင်"
 ကွီသည် ရှာလီကို ကျော်၍ ပန်းခြံထဲသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ပင် ပန်းမန်တို့သည် ဖူးငုံဝေစီနေကြ၏။
 ယပ်တောင်စိမ်းကို ဖြန့်ယပ်နေကြလေပြီ။ ထိုသစ်ပင် ပန်းမန်တို့အပေါ်မှ ဖြတ်၍ အိမ်ခေါင်မိုးတန်းများကို ကျော်ကာ
 ပိုစစ်သတင်းစာတိုက်အုံကြီးကို သူငေးစိုက်နေသည်။ တခါက သူ့အလုပ်ထိုင်လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အတန်းလိုက် ပြတင်းပေါက်
 များ၏ နောက်ကွယ်သို့ စိတ်မှန်းနှင့် တွေးကြည့်နေသည်။
 သူ့မျက်လုံး အစုံရှေ့တွင် မြူခြည် ဝိုက်သန်းလာသည်။ သစ်ပင်တို့သည် မြင်းပတပ်ရပ်သလို လွင့်ပျံ မြင့်တက်
 လိုက်။ ငါး ရေကူးသလို လူးလွန်လှုပ်ရှားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ထင်သာ မြင်သာသော သြကာသ လောကကြီးသည်
 အမှောင်တိုက်အောက်သို့ ဂျမ်းကျသွားလေ၏။

¹⁰¹ De Mortuis Nil Nisi Bonum = လက်တင် စကား။ သေလွန်သူအတွက် ကောင်းသော အချက်မှတစ်ပါး အခြား
 မရှိဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

¹⁰² ဘီအယ်ဘေတ်။ ။ ခရစ်ယာန် ဘာသာတွင် အကြီးဆုံး နတ်ဆိုး။ သမ္မာကျမ်းစာတွင် ဗေလဇေဗုလ် ဟူ၍လည်း
 ကောင်း၊ ဗေလဇေဗုလ် ဟူ၍လည်းကောင်းရေးသည်။ "ငါသည် ဤအနာမှ ထမြောက်မည်လောဟု ဧကြံန့်မြို့၏ ဘုရား
 ဗေလဇေဗုလ်သို့သွား၍ မေးမြန်ကြ" ဟု မှာထား၍ သံတမန်တို့ကို စေလွှတ်လေ၏။ (ဓမ္မဟောင်းကျမ်း၊ ဓမ္မရာဇဝင်
 စတုတ္ထစာစောင် ၁: ၂)။ "ဤသူသည် နတ်ဆိုးမင်း ဗေလဇေဗုလ်ကို အမှီပြု၍သာ နတ်ဆိုးတို့ကို နှင်ထုတ်သည်ဟု
 ဆိုကြ၏" (ဓမ္မသစ်ကျမ်း၊ ရှင်မဿဲခရစ်ဝင် ၁၂: ၂၄)။

အင်္ဂလိပ် ကဗျာဆရာကြီး ဂျွန်မီလ်တန် (၁၆၀၈-၇၄)၏ ကမ္ဘာကျော် နိဗ္ဗာန်ဘုံပျောက်ဆုံးခန်း ကဗျာကြီးတွင်
 ထာဝရဘုရားကို အံတုသည့် စေတန့် မာရ်နတ်ပြီးလျှင် ဒုတိယ အကြီးဆုံး နတ်ဆိုးအဖြစ် ဖော်ပြသည်။

သူ့ဘေးသို့ ရှာလီ လာရပ်သည်။ ဆိတ်ငြိမ်စွာပင် လက်ချင်းဆက်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့် သူ့စိတ်ကူးကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရင်း ရှာလီကိုတိုင်လည်း အလင်းထဲမှ အမှောင်ကို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

"ဒီမြို့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးမြို့။ အကြင်နာဆုံးလူတွေ၊ စေတနာ အရှိဆုံးလူတွေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးရယ်"

ကွဲက ဖျပ်ကနဲ လှည့်ကာ ရှာလီကို ထွေးပွေ့လိုက်ပြန်သည်။ သူ့နှလုံးသွေး၏ တဒုံးဒုံး ထုနှက်သံကြားမှပင် ရင်ချင်းအပ်ထားသော ရှာလီ၏ နှလုံးခုန်သံကို ကြားနေရသည်။

"ကျမကို ချစ်တာ ဝမ်းသာပါတယ် ဟင်နရီ။ ကျမလေ ရှင့်ကို ဟင်နရီလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်နော်။ ခေါ်ရမလား ဟင်နရီ"

ရှာလီက ဆက်ပြောသည်။ "ကျမလေ၊ ဂေဟာဆောက်ဖို့ ကျမတို့ ငွေတွေကို လှူပစ်ရမှာ နည်းနည်းတောင် လက်တွန့်တယ်ကွယ်။ ကျမလေ ဟင်နရီပဲ ရစေချင်တာ။ ဒါမှ"

ကွဲ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထသွားကြောင်း ရှာလီ သိလိုက်ရ၏။

"ဟင်အင်၊ ဒီငွေတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ချင်ဘူး။ ကိုယ်တို့ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါတယ်ကွယ်"

ရှာလီက သူ့ကို ခန်းခနဲ စသည်။

"ရှင် အလုပ်ထွက်နိုင်မယ်။ သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်မယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေနိုင်မယ်။ ခရီးထွက်နိုင်မယ်။ ငွေတွေကို လှူပစ်မယ်ဆိုတာ အရူးလုပ်တာပဲ။ အိုး ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးရယ်။ ဒီလောက်ညှစ်ထားရင် အသက်မရှူ နိုင်တော့ဘူးကွယ်"

"နာမည်ကိစ္စ မင်းကို ကိုယ် ဂလန့်မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လေ"

"ရှင့်အလိုကျအတိုင်း နာမည်ပြောင်းဖို့ ကျမ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ ဟင်နရီရယ်"

"ကိုယ်သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွယ်။ ပေးရမယ့် နာမည်တခုကို ကိုယ်သိတယ်"

"ဟင်နရီ ဂျီဆာဖေလို့ နာမည်ပေးမယ့်အစား"

ရှာလီသည် ကွဲ ရင်ခွင်မှ ခွာလိုက်၏။ သူ့လက်ဖျားကလေးများကို ကွဲ ကိုင်ထားစရာ ဆန့်တန်းပေးထားသည်။ ပြီးမှ ရွန်းလဲ့ဝင်းတောက်သော အကြည့်ကလေးဖြင့် ကွဲကို ကြည့်သည်။

"ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ဂျူနီယာဂေဟာလို့ နာမည်ပေးမယ်။ ဒီလောက်လှတဲ့ ဂေဟာကို တခြားနာမည်ပေးဖို့ စဉ်းစားရသလား ဟင်နရီရယ်"

"မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး"

ရှာလီ၏ သည်းလိုက် အူလိုက် အသံကလေးက သူ့အသံကို လှမ်းသွားသည်။

"ဖြစ်တယ်၊ ဒီနာမည်က အခု ကျမတို့ နာမည်ပဲ။ ဒီတော့ ဒီနာမည်ကို ဂုဏ်သရေရှိအောင် ကျမတို့ လုပ်ရမှာ ပေါ့ရှင်ရယ်"

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြစ်နေသော အပျော်မွှေး ခွေးကြီး ဘီဟီမော့သည် လူမှုရေးသိပ္ပံပညာ စာအုပ်စင်နားမှ နေ၍ သူ၏ ခြင်္သေ့ဆန်ဆန် ခေါင်းကြီးကို မော်ထောင်ကာ သဘာဝတ္ထ သိပ္ပံ ပညာရှင်များသာ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဟူ၍ ရှင်းပြနိုင်ကောင်း ရှင်းပြနိုင်မည့် သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းဖြင့် စီညံမြူးတူးစွာ တချက်ဟောင်လိုက်လေ၏။

• - ✕ - •